

A
1
172

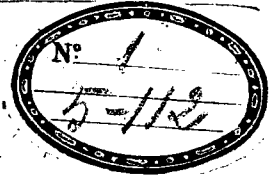
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21

2 400 40

Galle

MADE IN

~~Al Doctor D. Augustin Bernat~~
~~de Villada 1605~~
~~en Sevilla~~

J. L. Comas de Belandier

R. s. 1164

INSTITUTIONES

A C

MEDITATIONES

IN GRÆCAM LINGVAM,

Nicolaus .. N. CLENARDO AVTHORE,

Belen^c de^y Granada^m

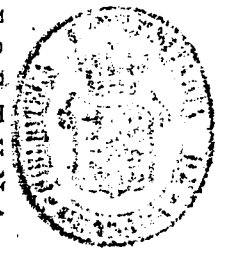
Scholiis & Praxi P. Antesignani

Rapistagnensis.

OPERI Præfixi sunt INDICE s copiosissimi duo, rerum vnus, verborum alter, ex quibus facillè quivis perspiciet quantum adiumenti ad intelligendos optimos quosque Græcos authores oratione, ac stylo, Dialecticæ quantumuis dissimiles liber hic sedulis eius lectoribus sit allaturus: maximè verò novitiis, vt themata in verbis omnibus anomalis ac vocabulis aliis subobscuris sine magno labore aut longa disquisitione possint inuenire. SED Et in eorundem gratiam LIBELLVS ad operis calcem annexus est, in quo plenissimè tota huius argumenti difficultas exorbetur.

Huic accesserunt Friderici Sylburgij nota in Clenardum & Antesignanum.

EDITIO POSTREMA.

LUGDVNI,
APVD ANT. GRYPHIYM.

M. D. LXXXI.

1828560
21103
21103
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΓΑΡΔΕΓΙΟΥ
εἰς Πέτρον τὸν Περίμαχον ὀπίγραμμα.

Μὴ σε μόνον Περίμαχον ῥηξίλωρα φήσεν αἴψης
Εἰ γὰρ ὁμοῦ πάντων ἡγεμονός τ' ἀγαθός.

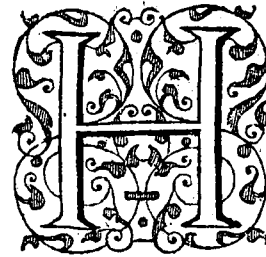
EIVSDEM ALIVD.

*Cessavit medio Cecrops garrere Lyceo,
Nec potuit solita Porticus ire via.
Nunc debellatis tibi Callia prodit Athenis:
Et redeunt uno tot monumenta libro.
Vicimus, & patriis hostem consecimus armis,
Sicut opes iterum sentiat illè suas.*

PETRVS ANTESI-
GNANVS PETRO LA-
BADENSI,

Τῷ φιλοφιλάτῳ δὲ πελάτῳ.

ABES à nobis, mi Labadenfis, munus forfitan leuidense & paruum, sed tamen non indignum iudicio humanitatis & benevolentiae tuae. Neque verò, licet (vt inquit Fabius) operum fastigia spectentur, lateant autè fundamenta, minùs qui in illis fideliter iaciendis occupati sunt videntur esse perhibendi, quàm qui in alio genere se exercuerunt. Nam, vt tute ipse optimus es testis, in omnibus artibus pertractandis ferè natura affert, vt in principiis maiores quàm in fine difficultates appareât: vnde euenit, vt qui minùs feliciter & auspiciò ad aliquàm disciplinàm accesserit, neq; in iis, quæ natura antecedunt, impensè fuerit versatus, sæpissimè à calce ad carceres necessitate reuocetur. Quæ nõ à nobis dicuntur, quò ad laborem nostrum maior commendationis tuae fiat accessio: scio enim quantum pro incredibili illa suauitate tua nobis semper tribuas: sed vt Græcarum literarum studio flagrantibus incitatione quadam in hanc partè magnitudine vtilitatis impellamus, operamq; nostram aliqua illorum gratia & erga nos volùtate solemur. Tibi verò homini & doctissimo, & mihi etiam amantissimo multò confidentiùs nostra permittimus, quàm Lucilium poëtam sua Persio narrent concessisse: neque enim ij sumus, vt nostra illis offeramus, qui id in quo offenderimus, reprehendere, aut quod aptè & loco dixerimus (si modò id à nobis præstitum est) laudare nequeant: sed limatulum & politulum iudicium tuum libentes expectamus. Cui si probamus nostra, verendum non est, ne non tanquam aliquo securus caduceo, inter hostium tela libellus iste versari possit. Vale.

Lugduni quarto Idus Aprilis. Anno M. D. LIII.

ALEXANDRI HEGII, MAGNI ILLIVS D. ERASMI ROTERODAMI quondam præceptoris, de utilitate Græcæ linguæ $\epsilon\mu\omicron\iota\sigma\epsilon\lambda\lambda\omicron\tau\alpha$.

Quisquis Grammaticâ vis discere, discito Græcè.
 Ut rectè scribas non prauè, discito Græcè.
 Si Græcè nescis, corrumpis nomina rerum.
 Si Græcè nescis, malè scribis nomina rerum.
 Si Græcè nescis, malè profers nomina rerum.
 Lingua Pélafga vetat vitiosos scribere versus.
 Lectio quem Plinij delectat, discito Græcè.
 Sique libros sacros vis discere, discito Græcè.
 Hieronymum vt teneas, vigilans tu discito Græcè.
 Ne versus scribas vitiosos, discito Græcè.
 Argumentari quisquis vis, discito Græcè.
 Quisquis Rhetoricen vis discere, discito Græcè.
 Scire Mathematicam quisquis vis, discito Græcè.
 Artibus es medicis qui captus, discito Græcè:
 Morbis nam cunctis sunt indita nomina Græca.
 Argolicum nomen cunctis liquet esse figuris.
 Artes ingenuæ Graio sermone loquuntur,
 Non alio, quibus haud nomen dat lingua Latina.
 Ad summam, doctis debentur singula Græcis.

AD LECTOREM.

MONENDVS ES, Lector candide in Clenardi Institutionibus pleraque subobscura inueniri: quæ tamen ijs sunt facillima, qui fideli memoria quæ iisdem de rebus alibi dicta sunt, retinēt. Nos verò vt rudiorum nondum satis confirmatâ memoriam aliquomodo reficeremus, plerumque ad loci vnius facilitatem intelligentiam, alium atque alium reducimus: in quo citando, paginæ, ac versus seu linæ vocabulis, ne Lectori tædium ob frequentiam parerent. ferè semper omisisis vel potius suppressis, solis arithmeticis notis vtitur: prior itaque numerus paginam, alter paginæ versus designat.

TITV-

TITVLI AC PRÆCIPVA CAPITA eorum quæ hoc libro continentur, quò facilius quicquid ex eis quærat, discretis possit locis inueniri.

Literarū figure, nomina & potestas pag.	1.
Vocalium & diptihonorum diuisio.	2
Consonantium diuisio & earum inter se affinitas.	3
Nexus & orthographia cōsonantium, ibidem.	
Canones pronuntiationis, vbi de Accētibus.	
5. De spiritibus ibid. De Apostropho, atque obiter an consonantes finales dictionis apostrophum passæ, & prepositionum in compositione, trahantur ad præcedentem syllabam, an ad sequentem.	6
Literarum $\gamma, \kappa, \tau, \nu, \pi$ diuersa pronuntiantid ratio.	7
Orationis partes & earum accidentia.	8
Articulorum prepositiuorum declinatio.	9
Prima nominum parisyllabiorum declinatio in α & in ω masculinorum.	ibid.
De dialectis discursus.	10
De dialectorum proprietatibus generalia præcepta, Attice, Ionice & Dorice.	12
Ætolice.	13
Varietas dialectorum in nominibus prime & secunde.	ibidem
Secūda declinatio femininorū in α & η .	14
Paragoge syllabæ ϕ .	ibidem
Apocope in tribus declinationibus.	15
Tertia declinatio masculinorum, femin. & cōmuniū in ω , & neutrorum in ν , ibid.	
De nominum genere regulæ generales.	ibid.
Fæminina in ω tertiæ.	16
Communia in ν tertiæ.	ibidem
Varietas dialectorum in nominibus tertiæ.	17
Quarta declinatio masculinorum, fem. & cōmuniū in ω , & neutrorum in ν , ibid.	
Quarta Atticorum in quibus nominibus sit recepta.	ibidem
Quinta declinatio imparisyllabica neutrorum in α, υ , femininorum in ω , & variorum generum in $\nu, \xi, \rho, \sigma, \phi$.	18
Quomodo genitiuum formēt, & cuius generis sint nomina quintæ declinationis finita in α, υ, ω .	19. In α , 20. In υ , 21. In ω , 22. In ξ , 23. In ρ , 24. In σ , 25. In ϕ , 26. In α , 27. In υ , 28. In ω , 29. In α, υ, ω , 30. In ϕ .
Accusatiuus quintæ.	ibidem
Vocatiuus quintæ.	31
Datiuus pluralis quintæ.	ibidem
Breues ϵ, ω , quomodo producende.	33
De nominibus contractis.	ibidem
Vbi fiat contractio, & quomodo.	34
Prima declinatio nominum contractorum.	35
Secunda. 36. Tertia. 37. Quarta. 38. Quinta. 39.	

Coniugationes verborum, Prima 38. Secunda, Tertia, Quarta, Quinta, 39. Sexta, 40.	
De coniugationum characteristicis.	ibid.
Quare coniugationes dicantur barytone, ac quid sit $\beta\alpha\rho\tau\omega\nu$, & quid syllabicis accētus.	41
De barytonorum formationibus tractatus haud penitendus, vbi summam agitur de Augmento. 41. Characteristica. ibid. Penultima. 42. Terminatione, de qua primum præcepta quedam generalia ponuntur. ibid. deinde tres figure, vna de primariis terminationibus vniuscuiusque tēporis, Altera de terminationibus personarū ductarum à primariis, Tertia de imperatiuorū terminationibus. 43. Præterea personarum formationes adiciuntur. 44. Denique præcedentiū vsus in Inuestigatione thematis, verborumque inflectione, ac inflectione reliquorum modorum ab indicatiuo.	ibidem
De futuri primi formatione.	45
Quæ verba quartæ sequantur secundam, & quæ tertiæ, & quæ vtramque.	46
Paradeigma actiui barytoni.	47
De augmento syllabico & temporalis.	48
De augmento verborum compositorum.	49
De dialectorum varietate in infinitiuorum terminationibus, & de his figura.	59
Participia Græca quò Latine reddantur.	60
Paradeigma passiuu barytoni.	61
A primis personis in $\mu\upsilon$ & $\mu\upsilon$ secundarum & tertiarum singularium deductio secundum idiomata, ac de his figura.	ibid.
Perfecti passiuu formatio per singulas coniugationes.	62
Formatio tertiæ pluralis à tertiâ singulari in $\tau\alpha$ vel $\tau\omega$, Ionice & poetice.	66
Imperatiui passiuu formatio, eiusque in dialectis varietas.	68
Verbum medium, & cur ita dicatur, atque in vocem mediam amigatiuncule.	71
Perfecti medi formatio.	72
Vtriusque aoristi ac vtriusque futuri medi formatio.	73
De futuro prime quintæ coniugationis.	ibid.
De verbis circumflexis.	76
Vnde & quomodo fiant verba circumflexa, & quid proprium, quidque cum barytonu habeant commune.	ibidem
Verborū circumflexorū coniugatio prima.	78.
Secunda. 81. Tertia. 84.	
Annotationes in circumflexa.	87
Quæ circumflexa retineant characteristi-	

RERVM INDEX.

MEDITATIONES GRÆCANICÆ, quæ quid in genere contineant, & in quem finem & usum eas conscripserit **CLENARDVS**, ille ipse Epistola nuncupatoria & Præfatione abunde ac dilucide demonstrat, atque pagina 293. versu 35. suum paucis his verbis propositum explicat: *Hæc, inquit, meditationes in hoc tantum conscripsimus, ut verborum themata, & casum nominativum, grammaticis innixi præceptis, reperiamus. Ceterum præter hunc scopum & alia multa scitu dignissima obiter inserit, quæ ut facilius inveniatur, utque lectoris usui sint magis accommodata, huc veluti in communes quosdam locos digesta sunt.*

CONSILIUM CLENARDI in formandis discipulorum Græcæ lingue studiis. 275. 46. & 276. 41. & 277. 6

Vocabulorum significaciones vnde, & quomodo inquirende. 284. 29

De interpretis officio seu interpretandi ratione. 280. 23. & 283. 32. & 285. 36. & 286. 21. 50. & 287. 6. & 290. 24.

Thema quomodo inquirendum exemplis ubiq; demonstratur: sed & huius rei formula præscribitur. 281. 13. & 314. 49. atq; 316. 29. ac in verbis compositis 279. 41. & 288. 3

Nominativus quoque quo pacto sit perscrutandus passim ostenditur, & præcipue 279. 42. ubi CLENARDVS explicat ordinem quem ipse secutus est in quinta nominum declinatione.

De nominibus deriuatis & compositis.

Deriuatiua vsitata à primitiuis obsoletis. 316. 37

Verbalia ducta à perfecto passivo (de quibus in Institutionibus 126. 1.) nullibi non excutiuntur in Meditationibus: & maxime 303. 22. ubi pluribus agit de eorum penultima, de accentu finitorum in *tos*, & quomodo formata à verbis sexta nunc accipiant *o*, nunc verò minime. Docetur etiam 314. 50. & 316. 31. qua ratione inuestiganda sint themata verborum à quibus verbalia ducuntur, etiamsi themata illa obsoleta fuerint.

Verbalia in *uoy* à futuro primo actiuo. 296. 16

In *pu* ab eodem futuro. 319. 37

In *n* ab aoristo secundo cum eiusdem & characteristicæ & penultima. 284. 25. & 294. 15

In *uoy* à secunda persona præteriti passivi. 310. 3

In *ayoy* ab eodem aoristo. 313. 27

In *oc* & *n* à præterito medio, sine à presenti conuersa penultima e in *o*. 280. 46

In *oan* & *oayoy* à *oayoy* & eius compositis. 294. 14

In *ayn* ab *ayoy* & ab eo compositis. 281. 3

Denominatiua substantiua in *otm*, *otmtos*, ab adiectiuis in *os*. 278. 24

In *us*, *utos*, ab *us*, *es*. 313. 35

In *eia*, *etay*, ab *n*, *es*. 292. 24

In *ia*, *ias*, à nominatiuis & genitiuis in *oc*. 282. 25. & 285. 26. & 289. 27

In *uoy* ab adiectiuorum nominatiuis & genitiuis in *oc*: sed cum syncope literarum *o* & *v* si ducantur ab *ayoy*. 302. 44

In voce à nomine *veos*, præsidio præpositiui. 301. 25

Adiectiua in *odns*, *odtos* à nominatiuis secundæ & tertie declinationis, & à genitiuis quinta. 292. 42

In *uoy* à substantiuis in *a* vel *n*. 308. 31

Adiectiua formata adminiculo præpositiui. 288. 7. Idem sentiendum de *a*, *ay*, & *dis*, de quibus 285. 25. & 292. 54. & 296. 19. 30. & 298. 14

Composita e *ayoy* mutare *o* in *i*, licet huic similia illud seruent. 306. 7

***ayoy* & *ayoy* in nominibus quorum compositionem ingrediuntur sepe numero esse contraria.** 311. 40

Composita ex *ayoy* mutare *a* in *n*. 300. 10. & 314. 16

De verbis deriuatis & compositis.

Finita in *eyoy*, *ayoy* & *ayoy* à primitiuis in *eyoy*, *ayoy*, & *ayoy*. 316. 36

In *ayoy* à nominibus: & quomodo vsurpentur. 311. 16

In *ayoy* & *ayoy* passim à quouis deduci. 294. 22

In *ayoy* à nominibus in *oc*. 302. 33

In *ayoy* ab adiectiuis in *us*. 306. 14

Verba composita cum casu præpositiui. 278. 16

In *ayoy* in compositis facere auxesim. 293. 7

***ayoy* in compositione significare obiter quid fieri.** 299. 52

De articulis.

Articuli præpositiui vsus. 277. 17. & 20

Articulus Græcorum quid Latine respondeat. 279. 9

Quid inter articulum alicuius dictionis & ipsam dictionem solet collocari. 277. 35

Articulus iunctus infinitiuo nominis gerundi aut supini ricem gerenti. 279. 6. & 34. & 292. 31

Articulus præpositiui iunctus quomodo reddendus. 280. 30. 284. 15. & 285. 14

Aduerbium cum articulo quomodo reddendum. 281. 51. & 291. 13

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

De pronomibus. quomodo interpretanda. 297. 32

Genitiuos trium pronominum primitiuorum actiue & possessiue capi. 276. 32. & 281. 32

De verbis.

Eadem significatio in voce eiusdem verbi actiua & passiuæ. 286. 22

Passiua actiue capi. 282. 10

Passiua Græcorum crebro reddi per neutra Latinorum & contra: ubi docetur partium orationis accidentia non semper Latinis conuenire cum Græcis. 278. 5

Deponentia à passiuis qui discernantur 283. 23

Tempora deponentium & communium quomodo excutienda, & à qua voce sumantur. 289. 35. 40

Verba passiuæ cum datiuo. 302. 39

Imperfectum pro presenti. 281. 9

Imperfectum pro solet aut consuevit redditum. 297. 49

De aoristorum significatione & vsu 290. 21

Infinitiuus per optatiuum redditus. 290. 21

Ex *ayoy* cum genitiuo & aduerbio. 315. 34

Constructio & interpretatio verbi *ayoy*. 291. 50

Verbum substantiuum intellectum 287. 54

De participiis.

Participia Græcorum, quibus Latini desuntur. quomodo interpretanda. 297. 32

De partibus indeclinabilibus.

Partes orationis indeclinabiles quomodo discenda. 277. 29

Præpositiones ubi & quomodo examinanda. 277. 51

Et *ayoy* & *ayoy* qui differant. 277. 51

Præpositioni *ayoy* adiuncta. 278. 28

***ayoy* pro præterito.** 282. 22

Aduerbia in *a* aut *n*. 282. 3

Aduerbia per præpositionem reddi. 289. 50

Adiectiua neutra aduerbia facere. 291. 18

Verba vel *ayoy* crebro in genitiuis intelligi. 315. 35

***ayoy* & *ayoy* in diuisionibus.** 284. 5

Post *ayoy* poni aliam coniunctionem. 289. 5

***ayoy* abundans.** 287. 51

***ayoy* adiectio syllabica.** 277. 27

De dictionibus encliticis & earum accentu. 276. 35

De *ayoy*, *ayoy* & *ayoy*. 280. 8. & 287. 43

LIBELLVS De thematibus verborum & participiorum inuestigandi ratione. 321

IN SEQVENTEM VERBORVM SINGVLARIVM INDICEM

P R A E F A T I O.

PLERIQVE hodie ab honesto & nunquam satis laudato Græcarum literarum studio, maxime verò à non minus iucunda quam utili poetarum lectione deterrerentur, nescio qua difficultate quam in thematis inuestigandi ratione inefficaciter ac mente conceperunt. quòd scilicet infinita penè vocabula legendis authoribus occurrant, quæ nullis vel amplissimis dictionariis comprehensa inueniantur: idque primùm ob nimiam Græcorum lasciuam in dictionibus vel variè componendis, vel ex aliis atque aliis deducendis: ut nomina comparatiua, superlatiua, verbalia, paronymica, possessiua, diminutiua & denominatiua: ac innumerabilia verba in *eyoy*, *ayoy*, *ayoy*, *ayoy*, *ayoy*, *ayoy*, *ayoy*, & *ayoy* à quibusuis nominibus passim facta: infinita etiam aduerbia loci & qualitatis variè deducta: quibus omnibus de nouo formandis finis præscribi potest nullus. Deinde ob dialectorum varietatem, poeticòsq; tropos, varias figuras atque literarum mutationes, quibus efficitur, ut vna atque eadem dictio sui dissimilis plerunque videatur. Præterea ob tot verba anomala, nam non rarò eiusdem verbi themata sunt vel omnino diuersa, vel certè non parum variantia: quorum quaedam sunt vsitata, lexicisq; ferè continentur: alia verò obsoleuerunt, licet tempora ab illis formata nunquam non sint obuia. Quauis hæc vera esse, veluti sunt, fatear: non sunt tamen tanti, ob quæ studiosi adolecentes vel minimo amplissimorum illorum Græcæ literaturæ commodorum fructu se priuare aut spoliare debeant. licet enim composita & deriuata quotidie innoventur & augetur, quædam tamen in iis deducendis analogia seruatur, ut vel paucis cognitis, reliqua omnia sint facillima. Idiomatum quoque ac figurarum diuersitas, nihil lectorem est remoratura, si se paululum legendis examinandisque poetis exercuerit: quod exequendum, illum Praxis nostra non parum iuuare potest.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

ἀναδελφεός 150.20	ἀναξίως c. ἀξίως 206.10	ἀνατε f. ἀνάστη, ἀνίστημι 359.11	ἀνατράχμα A. -όχρος 18.21
ἀναδελφός, ἀναπίθημι 378.24	ἀναπατάξαι, ἀναπατάσσομαι 373.8	ἀνατεθείς, ἀνατίθημι 411.48	ἀπόθεσις f. ἀπέθεσις, ἀνήρ 25.7.
ἀναδέντες 357.50	ἀναπέρας, -είρη 381.34	ἀνατεθείσα ibidem	ἀπόθεσις d. ἀπὸ ἀποθέσει 224.6
ἀναδέδεικα 358.28	ἀναπεπικώς, ἀναπίπω α. 410.9	ἀνατεθήσεται 411.53	ἀποθεσίς d. ἀπὸ ἀποθέσει 292.43
ἀναδουβίωτος, ἀναδουβίω 377.46	ἀναπέφρα, ἀναφάινωμι 369.11	ἀνατεταλκας, ἀνατέλλω 390.38	ἀποθεσίς, -έουμαι 398.15
ἀναδραμάριος, ἀναπείρομαι α. 412.9	ἀναπεφυκάς, ἀναφύα 398.41	ἀνατεταλάτω 379.13	ἀποθέσει p. ἀναλύεται, ἀναλύωμαι 213.12
ἀναδωμέδα, ἀναπίθημι 358.23	ἀναπής, -πάλω 380.32	ἀνατμυθείς, ἀνατμωμοί 411.25	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω 351.52
ἀνααναβή, ἀνάινωμι α. 181.25	ἀναπλώσας, -πλώω 376.21	ἀνατμυθείσα A. 330.7	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 184.35
ἀναίαντα I. ἀνάην 181.21	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιθείς, ἀναφαιτοί 355.30	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντας p. ἀναίαντας, ἀναίαντω 375.21	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 385.51	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα p. ἀναίαντα, ἀναίαντω 375.11	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 372.56	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα c. ἀναίαντα 163.24	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 375.15	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα 368.54	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 309.25	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα 377.30	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 181.52	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα 382.45	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 414.19	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα 335.9	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 414.22	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα f. ἀναίαντα 407.24	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 213.8	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα 379.36	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 306.50	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα 340.17	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 411.3	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα 338.19	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 162.37	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα 212.18	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 161.34	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα 212.17	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 161.35	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα 212.19	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 161.35	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα 136.2	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 161.35	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα 372.16	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 161.35	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα 209.24	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 161.35	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα 377.31	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 161.35	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα p. ἀναίαντα, ἀναίαντῶ 209.24	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 161.35	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα I. ἀνάην, ἀναίαντα α. 171.20. 172.24	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 161.35	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα I. ἀνάην. 400.45	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 161.35	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα I. ἀνάην. 172.29	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 161.35	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα 172.30	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 161.35	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα ibidem	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 161.35	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα I. ἀνάην. vel ἀνάην. 171.21. 172.24	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 161.35	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα 374.46	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 161.35	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα, ἀναίαντος 387.11	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 161.35	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα, νέα α. 408.45	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 161.35	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4
ἀναίαντα, θῶω 377.56	ἀναπλώσας, -πλώω 376.40	ἀναφαιτέω 161.35	ἀποθνήσκω, ἀναθνήσκω α. 185.4

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

ἀνάημι 141.15	ἀνίπτασμα 202.16	390.55	ἀνίπτα I. ἀνίπτα 119.18
ἀνάημι 141.14. 361.10	ἀνίπτα 364.38	ἀνίπταται, ἀνίπταται 392.55	ἀνίπταται, ἀνίπταται 405.54
ἀνάημι 361.25	ἀνίπτα α. 32.13	ἀνίπταται, ἀνίπταται 159.11	ἀνίπταται 406.10
ἀνάημι 361.28	ἀνίπτα α. 379.13	ἀνίπταται, ἀνίπταται 162.17	ἀνίπταται 406.20
ἀνάημι 331.13	ἀνίπτα α. 384.32	ἀνίπταται, ἀνίπταται 159.34	ἀνίπταται 356.38
ἀνάημι 400.24	ἀνίπτα α. 370.8	ἀνίπταται, ἀνίπταται 161.37	ἀνίπταται 398.8
ἀνάημι 398.37	ἀνίπτα α. 370.9	ἀνίπταται, ἀνίπταται 172.26	ἀνίπταται 128.
ἀνάημι 162.23	ἀνίπτα α. 410.42	ἀνίπταται, ἀνίπταται 172.29	ἀνίπταται 161.20
ἀνάημι 159.36	ἀνίπτα α. 162.7	ἀνίπταται, ἀνίπταται 359.1	ἀνίπταται 161.19
ἀνάημι 341.45	ἀνίπτα α. 162.2	ἀνίπταται, ἀνίπταται 406.32	ἀνίπταται 296.13
ἀνάημι 405.4	ἀνίπτα α. 172.2	ἀνίπταται, ἀνίπταται 212.18	ἀνίπταται 162.12
ἀνάημι 405.1	ἀνίπτα α. 30	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 346.51
ἀνάημι 347.12	ἀνίπτα α. 172.26	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.28
ἀνάημι 353.18	ἀνίπτα α. 172.26	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 355.38	ἀνίπτα α. 190.32	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 343.1
ἀνάημι 353.17	ἀνίπτα α. 98.7	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.26
ἀνάημι 181.45	ἀνίπτα α. 406.10	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 404.4	ἀνίπτα α. 50.36	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 237.74	ἀνίπτα α. 359.1	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 181.35	ἀνίπτα α. 406.23	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 361.56	ἀνίπτα α. 196.15	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 362.1	ἀνίπτα α. 197.33	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 181.38	ἀνίπτα α. 380.40	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 398.15	ἀνίπτα α. 349.47	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 315.50	ἀνίπτα α. 358.47	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 42	ἀνίπτα α. 351.271.54	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 352.43	ἀνίπτα α. 355.50	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 413.21	ἀνίπτα α. 181.22	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 413.19	ἀνίπτα α. 397.44	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 217.17	ἀνίπτα α. 349.47	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 40.4	ἀνίπτα α. 358.47	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 53	ἀνίπτα α. 351.271.54	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 162.24	ἀνίπτα α. 200.20	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 336.23	ἀνίπτα α. 197.51	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 310.24	ἀνίπτα α. 176.1	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 310.26	ἀνίπτα α. 176.3	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 311.53	ἀνίπτα α. 176.3	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18
ἀνάημι 311.53	ἀνίπτα α. 176.3	ἀνίπταται, ἀνίπταται 181.22	ἀνίπταται 162.18

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

ἀρήρης A. ἀρήρης, ἀρῆς 195.15 ἀρῆρος ε. ἀρῆρος d. ῥῶν-
ἀρῆς, ἀρῆς 182.5 ἀρῆς 304.51
ἀρῆτις ἀρῆτις d. ἀρῆτις, ἡ ἀ-
ἀρῆτις 252.68 ἀρῆτις Ἔ. ἀρῆτις, ἀ-
Ἀρῆτις, Ἄρῆτις 134.25 ἀρῆτις Ἔ. ἀρῆτις
ἀρῆτις, Ἄρῆτις 182.18 ἀρῆτις Ἔ. ἀρῆτις
ἀρῆτις, Ἄρῆτις ἀρῆτις I. Ἄρῆτις
ἡ, Ἄρῆτις 182.17 ἀρῆτις Ἔ. ἀρῆτις
ἀρῆτις, Ἄρῆτις ibidem ἀρῆτις
ἀρῆτις, Ἄρῆτις 182.18 ἀρῆτις Ἔ. ἀρῆτις
ἀρῆτις 182.17 ἀρῆτις Ἔ. ἀρῆτις
ἀρῆτις ε. ἀρῆτις, ἡ ἀρῆτις
ἄλλος 247.13 ἀρῆτις, Ἄρῆτις
ἀρῆτις, Ἄρῆτις τὸ ἀρῆτις
103.25 ἀρῆτις, Ἄρῆτις
ἀρῆτις d. ἀρῆτις 103.24
Ἀρῆτις, Ἄρῆτις εὐς
ἄ. 134.28
Ἀρῆτις
Ἀρῆτις 394.42
Ἀρῆτις
ἡ ἀρῆτις Ἄ. ἄ. 136.24
ἀρῆτις d. ἀρῆτις 319.28
ἀρῆτις ε. ἀρῆτις ibidem
ἀρῆτις d. ἀρῆτις 142.2.
ἀρῆτις
ἄρῆτις d. 142.30
ἄρῆτις Ἄ. ἀρῆτις
ἄρῆτις 333.15
ἄρῆτις f. ἀρῆτις, ἀρῆτις 191.
27
ἄρῆτις I. ἄρῆτις 388.38
ἄρῆτις Ἄ. ἀρῆτις
ἄρῆτις Ἄ. ἀρῆτις f. ἀρῆτις
ἄρῆτις 138.2
ἄρῆτις 224.5
ἄρῆτις d. ἀρῆτις 186.26
ἄρῆτις, Ἄρῆτις 182.13
ἄρῆτις
ἄρῆτις
ἄρῆτις Ἄ. ἀρῆτις ἡ ἀρῆτις
ἄρῆτις 59.11
ἄρῆτις 52.24. ἄρῆτις 185.5.
ἄρῆτις 290.1
ἄρῆτις d. ἀρῆτις 155.37
Ἀρῆτις, Ἄρῆτις 134.25
Ἀρῆτις, Ἄρῆτις Ἀρῆτις Ἀρῆτις
136.32
ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις
ἄρῆτις d. ἀρῆτις 124.15
ἄρῆτις d. ἀρῆτις 249.84
ἄρῆτις Ἄ. ἀρῆτις 119.28
ἄρῆτις, Ἄρῆτις 33.8
ἄρῆτις d. ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις
ἄρῆτις 207.26
ἄρῆτις ε. ἀρῆτις d. ἀρῆτις
ἄρῆτις 181.13. ἄρῆτις 209.21.
ἄρῆτις 304.53
ἄρῆτις d. ἀρῆτις 304.54
ἄρῆτις d. ἄρῆτις 305.1

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις 165.
ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις 165.20
ἀρῆτις f. ἀρῆτις 188.
15. ἄρῆτις 190.40
ἀρῆτις 406.14
ἀρῆτις 406.3
ἀρῆτις d. ἀρῆτις 162.29
ἀρῆτις, ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις
330.8
ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις, ἀρῆτις
ἄ. 161.7
ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις 161.6
ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις, ἀρῆτις
348.49
ἀρῆτις, Ἄρῆτις 396.44
ἀρῆτις, ἀρῆτις 160.19
ἀρῆτις 404.47
ἀρῆτις, ἀρῆτις 380.
34
ἀρῆτις, ἀρῆτις ἄ.
362.11
ἀρῆτις, ἀρῆτις 343.18
ἀρῆτις, ἀρῆτις 384.
39
ἀρῆτις, ἀρῆτις ἄ.
153.6. ἄρῆτις 181.52
ἀρῆτις 153.7. ἄρῆτις 181.51
ἀρῆτις, ἀρῆτις 404.40
ἀρῆτις 404.44
ἀρῆτις, ἀρῆτις 385.6
ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις
ἄρῆτις Ἄ. ἀρῆτις
ἄρῆτις 124.27
ἄρῆτις Ἄ. ἀρῆτις 334.
44
ἄρῆτις Ἄ. ἀρῆτις, ἀρῆτις
161.23
ἄρῆτις, ἀρῆτις ἄ.
200.44
ἄρῆτις f. ἀρῆτις, ἀρῆτις 161.
28. ἄρῆτις 180.17.
ἀρῆτις 235.22
ἀρῆτις 343.16
ἀρῆτις 162.27
ἀρῆτις
343.1
ἀρῆτις 346.52
ἀρῆτις 343.10
ἀρῆτις 180.18
ἀρῆτις d. ἄρῆτις ἡ
ἀρῆτις 238.84
ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις, ἀρῆτις
202.3
ἀρῆτις 202.4
ἀρῆτις 202.7
ἀρῆτις 200.45
ἀρῆτις ε. ἀρῆτις
296.14
ἀρῆτις ε. ἀρῆτις 309.52
ἀρῆτις ε. ἀρῆτις 310.2,3
ἀρῆτις, ἀρῆτις 378.43
ἀρῆτις, ἀρῆτις ἡ
ἄρῆτις 201.28
ἀρῆτις 201.29
ἀρῆτις, ἀρῆτις
202.24
ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις, ἀρῆτις
ἀρῆτις 202.25
ἀρῆτις, ἀρῆτις 340.10
ἀρῆτις, ἀρῆτις ἄ.
202.6
ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις
ἀρῆτις 124.28
ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις
ἰbidem
ἀρῆτις d. ἀρῆτις 261.19
ἀρῆτις ε. ἀρῆτις 285.27
ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις ἡ ἀρῆτις, ἀρῆτις
382.10
ἀρῆτις 6.13
ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις, ἀρῆτις
337.41
ἀρῆτις ε. ἀρῆτις d. ἀρῆτις
180.21
ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις 379.36
ἀρῆτις, ἀρῆτις 374.22
ἀρῆτις 162.19
ἀρῆτις 162.20
Ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις, ἀρῆτις
337.47
Ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις 334.
44
ἰbidem
103.45
168.5
ἰbidem
179.41
ἰbidem
ἰbidem
34
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις, Ἀρῆτις
200.12. ἄρῆτις 251.42
Ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις 374.20
Ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις 186.24
Ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις, ἀρῆτις
398.11
Ἀρῆτις Ἄ. ἀρῆτις
371.53
Ἀρῆτις ε. ἀρῆτις
296.11
ἄρῆτις Ἄ. ἀρῆτις
182.16
ἄρῆτις ε. ἀρῆτις
296.11
B
Ἀρῆτις, Ἀρῆτις ἄ. 183.5
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
37.22, 24
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις 37.12
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις 37.16
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις 37.19
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις 119.14
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις 119.39
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις ἰbidem
177.31
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις ἰbidem
18.9
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
182.
32
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις, Ἀρῆτις
256.74
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις 128.21
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
183.
18, 19
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
183.20
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
183.17
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
183.24
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
183.11
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
183.14
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
183.12
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
183.17
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
183.16
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
183.14
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
183.18
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
183.21
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
183.15
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
183.24
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
183.20
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
182.46
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
182.44
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
172.31
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
377.32
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
182.47
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
182.
38
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
184.5
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
ἰbidem
183.39
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
183.38
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
153.37
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
171.31. ἄρῆτις 173.30
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
154.
27
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
171.5
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
27.27
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
37.20
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
32.15
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
33.9
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
125.15
Ἀρῆτις Ἄ. Ἀρῆτις
125.14
C
3

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents. Columns include Greek terms (e.g., διαμαρτυρία, διαμαρτυρέω), Latin equivalents (e.g., 395.23, 381.55), and other forms or references (e.g., διαμαρτυρέω, διαμαρτυρέω).

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents. Columns include Greek terms (e.g., διαμαρτυρία, διαμαρτυρέω), Latin equivalents (e.g., 352.34, 377.43), and other forms or references (e.g., διαμαρτυρέω, διαμαρτυρέω).

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table with 3 columns: Greek word, page number, and English translation. Includes entries like 'μια 143.17', 'έδωκα 143.18', 'έδωκα 143.19', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table with 3 columns: Greek word, page number, and English translation. Includes entries like 'έληφας 203.44', 'έληψα 203.32', 'έληψα 203.32', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents, including terms like ἔπιπυρριπαι, ἔπιπυρριπαι, ἔπιπυρριπαι, etc., with associated numbers and Latin forms.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents, including terms like ἐρεῖα, ἐρεῖα, ἐρεῖα, etc., with associated numbers and Latin forms.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verbs and their Latin equivalents. Columns include the Greek verb form, a numerical index, and the Latin translation. Includes entries like ἐξοσάμεν, ἐξοσάμεθα, ἐξοσάμεθα, etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verbs and their Latin equivalents. Columns include the Greek verb form, a numerical index, and the Latin translation. Includes entries like ἠδυσμένος, ἠδυσμένοι, ἠδυσμένοι, etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

ήμαις D. ήδη ή είναι, είμαι α.	171.22. & 172.27	171.22. & 172.27	171.22. & 172.27
ήδα, είμαι α.	403.13	400.45	30 & 176.17
ήμετεροι δ. ήμετερες II.	172.27	172.27	176.19
I.	172.29	172.29	176.19
ήμων I. ή όρδός I. 2. 47	171.22. & 172.27	171.22. & 172.27	176.17
ήμων ήσο ήτο, είμαι α.	157.27	157.27	176.17
24			
ήμελω ήσο ήτο, ήμω α.	163.37	163.37	176.17
4.			
ήμψομαι I 57.14. & 165.	142.38	142.38	176.17
4. & 198.35	142.38	142.38	176.17
ήμψομαι I 57.14. & 165.	142.38	142.38	176.17
ήμψομαι I 57.14. & 165.	142.38	142.38	176.17
ήμψομαι I 57.14. & 165.	142.38	142.38	176.17
ήμψομαι I 57.14. & 165.	142.38	142.38	176.17
ήμψομαι I 57.14. & 165.	142.38	142.38	176.17
ήμψομαι I 57.14. & 165.	142.38	142.38	176.17
ήμψομαι I 57.14. & 165.	142.38	142.38	176.17

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

ήμελες f. ήμελέες	52.19. & 182.15	52.19. & 182.15	52.19. & 182.15	ήσελγω, άσειγω	142.50
133.33				ήσελγω, άσειγω	142.50
ήμελες, ήσελγω	239.45	239.45	347.52	ήσελγω, άσειγω	142.50
ήσελγω ή ήσελγω	28	28	347.52	ήσελγω, άσειγω	142.50
ήσελγω ή ήσελγω	28	28	347.52	ήσελγω, άσειγω	142.50
ήσελγω ή ήσελγω	28	28	347.52	ήσελγω, άσειγω	142.50
ήσελγω ή ήσελγω	28	28	347.52	ήσελγω, άσειγω	142.50
ήσελγω ή ήσελγω	28	28	347.52	ήσελγω, άσειγω	142.50
ήσελγω ή ήσελγω	28	28	347.52	ήσελγω, άσειγω	142.50
ήσελγω ή ήσελγω	28	28	347.52	ήσελγω, άσειγω	142.50

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

ἰχθυόω, ἰχθυῶ	379.4	ἰχθύος p. ἰχθύς	292.43	194.10	28
ἰχθυῶν d. ἰχθυῶν	128.12	ἰχθύος c. ἰχθύς βάλω	298.	ἰχθυῶν f. ἰχθυῶν, ἰσθμῶν	164.
ἰκάνω, ἰκάνωμαι	202.1	ἰκάνωμαι	21	3	ἰχθυῶν d. ἰχθυῶν
ἰκάνωμαι, ἰκάνωμαι	202.4	ἰκάνωμαι	202.1	342.27	ἰσοδερμῖσαντες, ἰσοδερμῶν
ἰκάνωμαι	201.33	ἰκάνωμαι	201.33	160.1	ἰσοδερμῶν
ἰκάνωμαι	202.3	ἰκάνωμαι	202.3	342.29	ἰσοδωμάριον, ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	202.4	ἰκάνωμαι	202.4	159.13	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	335.	ἰκάνωμαι	335.	342.11	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	32	ἰκάνωμαι	32	333.17	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	202.2. & 255.52	ἰκάνωμαι	202.2. & 255.52	193.	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	202.4. & 261.20	ἰκάνωμαι	202.4. & 261.20	194.14	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	200.43	ἰκάνωμαι	200.43	201.29	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	201.31	ἰκάνωμαι	201.31	343.54	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	202.1	ἰκάνωμαι	202.1	159.17	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	202.1	ἰκάνωμαι	202.1	ἰσοδωμάριον	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	335.7	ἰκάνωμαι	335.7	109.10	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	134.36	ἰκάνωμαι	134.36	164.4	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	405.17	ἰκάνωμαι	405.17	107.	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	202.2	ἰκάνωμαι	202.2	107.12	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	177.8, 10	ἰκάνωμαι	177.8, 10	108.20, 32	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	177.8	ἰκάνωμαι	177.8	98.21	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	177.7	ἰκάνωμαι	177.7	105.10	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	177.6	ἰκάνωμαι	177.6	164.14	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	177.5	ἰκάνωμαι	177.5	98.4. & 105.	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	107.26. & 177.8, 11	ἰκάνωμαι	107.26. & 177.8, 11	5	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	251.	ἰκάνωμαι	251.	164.14	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	37	ἰκάνωμαι	37	164.	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	89.3. & 336.46	ἰκάνωμαι	89.3. & 336.46	107.27	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	124.37	ἰκάνωμαι	124.37	165.10	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	335.39	ἰκάνωμαι	335.39	108.16	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	187.20. & 197.2. & 201.13	ἰκάνωμαι	187.20. & 197.2. & 201.13	95.34	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	389.2	ἰκάνωμαι	389.2	109.14, 15	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	159.35. & 160.10	ἰκάνωμαι	159.35. & 160.10	342.11	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	160.9	ἰκάνωμαι	160.9	113.23	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	159.23	ἰκάνωμαι	159.23	342.29	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	113.26	ἰκάνωμαι	113.26	40	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	159.19	ἰκάνωμαι	159.19	ἰσοδωμάριον	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	200.	ἰκάνωμαι	200.	ἰσοδωμάριον	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	42	ἰκάνωμαι	42	ἰσοδωμάριον	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	201.30	ἰκάνωμαι	201.30	ἰσοδωμάριον	ἰσοδωμάριον
ἰκάνωμαι	201.29	ἰκάνωμαι	201.29	ἰσοδωμάριον	ἰσοδωμάριον

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

ἰκάνωμαι	361.44	ἰκάνωμαι	361.44	ἰκάνωμαι	161.21
ἰκάνωμαι	213.37	ἰκάνωμαι	213.37	ἰκάνωμαι	406.21
ἰκάνωμαι	55	ἰκάνωμαι	55	ἰκάνωμαι	202.
ἰκάνωμαι	213.36	ἰκάνωμαι	213.36	ἰκάνωμαι	405.16
ἰκάνωμαι	43	ἰκάνωμαι	43	ἰκάνωμαι	38
ἰκάνωμαι	162.	ἰκάνωμαι	162.	ἰκάνωμαι	374.26
ἰκάνωμαι	34	ἰκάνωμαι	34	ἰκάνωμαι	398.53
ἰκάνωμαι	213.40	ἰκάνωμαι	213.40	ἰκάνωμαι	330.9
ἰκάνωμαι	213.	ἰκάνωμαι	213.	ἰκάνωμαι	379.29
ἰκάνωμαι	31	ἰκάνωμαι	31	ἰκάνωμαι	342.56
ἰκάνωμαι	161.1	ἰκάνωμαι	161.1	ἰκάνωμαι	343.13
ἰκάνωμαι	405.5	ἰκάνωμαι	405.5	ἰκάνωμαι	342.53
ἰκάνωμαι	159.	ἰκάνωμαι	159.	ἰκάνωμαι	142.4
ἰκάνωμαι	30	ἰκάνωμαι	30	ἰκάνωμαι	313.1
ἰκάνωμαι	141.16	ἰκάνωμαι	141.16	ἰκάνωμαι	289.43
ἰκάνωμαι	406.35.38	ἰκάνωμαι	406.35.38	ἰκάνωμαι	289.22
ἰκάνωμαι	405.	ἰκάνωμαι	405.	ἰκάνωμαι	364.37
ἰκάνωμαι	292.	ἰκάνωμαι	292.	ἰκάνωμαι	364.35
ἰκάνωμαι	255.	ἰκάνωμαι	255.	ἰκάνωμαι	142.6
ἰκάνωμαι	351.54	ἰκάνωμαι	351.54	ἰκάνωμαι	201.6
ἰκάνωμαι	373.1	ἰκάνωμαι	373.1	ἰκάνωμαι	303.7
ἰκάνωμαι	400.40	ἰκάνωμαι	400.40	ἰκάνωμαι	380.
ἰκάνωμαι	400.30	ἰκάνωμαι	400.30	ἰκάνωμαι	34
ἰκάνωμαι	153.	ἰκάνωμαι	153.	ἰκάνωμαι	163.
ἰκάνωμαι	22	ἰκάνωμαι	22	ἰκάνωμαι	13
ἰκάνωμαι	361.46	ἰκάνωμαι	361.46	ἰκάνωμαι	399.27
ἰκάνωμαι	361.	ἰκάνωμαι	361.	ἰκάνωμαι	163.
ἰκάνωμαι	51	ἰκάνωμαι	51	ἰκάνωμαι	19
ἰκάνωμαι	6.39	ἰκάνωμαι	6.39	ἰκάνωμαι	318.49
ἰκάνωμαι	6.	ἰκάνωμαι	6.	ἰκάνωμαι	339.9
ἰκάνωμαι	15	ἰκάνωμαι	15	ἰκάνωμαι	346.25
ἰκάνωμαι	ἰκάνωμαι	ἰκάνωμαι	ἰκάνωμαι	ἰκάνωμαι	339.6
ἰκάνωμαι	160.28	ἰκάνωμαι	160.28	ἰκάνωμαι	339.56
ἰκάνωμαι	143.35	ἰκάνωμαι	143.35	ἰκάνωμαι	339.36
ἰκάνωμαι	390.35	ἰκάνωμαι	390.35	ἰκάνωμαι	339.35
ἰκάνωμαι	49.18	ἰκάνωμαι	49.18	ἰκάνωμαι	345.1
ἰκάνωμαι	393.8	ἰκάνωμαι	393.8	ἰκάνωμαι	406.29
ἰκάνωμαι	390.13	ἰκάνωμαι	390.13	ἰκάνωμαι	141.17
ἰκάνωμαι	37.4.36	ἰκάνωμαι	37.4.36	ἰκάνωμαι	405.55
ἰκάνωμαι	300.	ἰκάνωμαι	300.	ἰκάνωμαι	406.14
ἰκάνωμαι	33	ἰκάνωμαι	33	ἰκάνωμαι	ἰκάνωμαι
ἰκάνωμαι	141.13. & 307.17	ἰκάνωμαι	141.13. & 307.17	ἰκάνωμαι	406.12
ἰκάνωμαι	202.32	ἰκάνωμαι	202.32	ἰκάνωμαι	153.5. & 181.52
ἰκάνωμαι	202.43	ἰκάνωμαι	202.43	ἰκάνωμαι	153.7
ἰκάνωμαι	213.32	ἰκάνωμαι	213.32	ἰκάνωμαι	163.
ἰκάνωμαι	213.	ἰκάνωμαι	213.	ἰκάνωμαι	19
ἰκάνωμαι	155.30	ἰκάνωμαι	155.30	ἰκάνωμαι	163.5
ἰκάνωμαι	213.32	ἰκάνωμαι	213.32	ἰκάνωμαι	163.20. & 367.30
ἰκάνωμαι	213.	ἰκάνωμαι	213.	ἰκάνωμαι	163.16.18
ἰκάνωμαι	213.	ἰκάνωμαι	213.	ἰκάνωμαι	163.15
ἰκάνωμαι	213.	ἰκάνωμαι	213.	ἰκάνωμαι	371.45

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

κασφι καςφ 404.52	καλόν 119.19	καλός Ε. καλός 13.29	καυθίδιον 214.8
καστωμιδος, καςτωμω 343.23	καλῶ Ε. καλή 13.16	καλούω Ι. ἐκαλούω, καλέω 262.49	καχέλιον φ. καχέλιον, ἐκαχέλιον 408.54
καστωμύλιται, καστωμύλιωμι 395.22	καλώς Ε. καλῶς 13.31	καλούκαστ ρ. τοῖς καλύξαι, ὁ κῆπιτα φ. κα' ἔπιτα 157.3	καχέλιον ρ. κατ' ἰβιδεμ 13.34
* καστωμολογησῶν, καστωμολογέμενος 396.4	καλέεσκε Ι. ἐκάλεις, καλέω 202.47	καλύκην d. καλύξ nos 136.39	καχέλιον φ. κατ' ἰβιδεμ 157.3
καστωπολεῖος, καστωπόρομη 397.48	* καλύοντο ρ. ἐκαλοῦντο 203.1	καλύμα d. καλύπω 314.31	καχέλιον φ. κατ' ἰβιδεμ 182.29
καστο, καςτῶμι 344.46	καλή d. καλός 118.11	καλύπω d. καλύω 154.27	καχέλιον φ. κατ' ἰβιδεμ 182.27
κασοσται, -άζω 374.26	καλήμις ρ. καλέμις, καλήμι 104.13	καλώ Α. καλέω, καλέω 203.13	καχέλιον φ. κατ' ἰβιδεμ 353.46
κασοδός, ἐξέω ὦ 334.47	καλήμιον ρ. καλέμιον ἢ καλίμιον 103.16	καλώς d. καλός 136.35	καχέλιον φ. κατ' ἰβιδεμ 353.56
κασουργέν d. κασουργόν 142.42	καλιονθίαι, καλιονθῶμι 396.36	καλῶς Α. καλός 130.39	καχέλιον φ. κατ' ἰβιδεμ 50.33
κἀ που π κα' quid 262.46	καλιονθῶν ρ. κ' λαπα- ρῶ ἢ λαπαρεχῶ 213.51	καλῶς d. καλός 116.15	καχέλιον φ. κατ' ἰβιδεμ 401.49
κἀ φ. κα' ἑ 156.54	καλίπην ρ. κατ' ἰβιδεμ 213.48	καλῶς ἔχω quid 304.38	καχέλιον φ. κατ' ἰβιδεμ 182.29
κἀ φ. κα' ἑ 157.1	καλίπην ρ. κατ' ἰβιδεμ 213.48	καμέ Ι. ἐκαμῶ, καμῶ 190.18	καχέλιον φ. κατ' ἰβιδεμ 362.39
* κἀ φ. κα' ἑ 157.1	καλίπην ρ. κατ' ἰβιδεμ 213.48	καμή ρ. καμή 157.2	καχέλιον φ. κατ' ἰβιδεμ 362.39
κἀ φ. κα' ἑ 157.1	καλίπην ρ. κατ' ἰβιδεμ 213.48	καμή ρ. καμή 157.2	καχέλιον φ. κατ' ἰβιδεμ 362.39
κἀ φ. κα' ἑ 157.1	καλίπην ρ. κατ' ἰβιδεμ 213.48	καμή ρ. καμή 157.2	καχέλιον φ. κατ' ἰβιδεμ 362.39
κἀ φ. κα' ἑ 157.1	καλίπην ρ. κατ' ἰβιδεμ 213.48	καμή ρ. καμή 157.2	καχέλιον φ. κατ' ἰβιδεμ 362.39
κἀ φ. κα' ἑ 157.1	καλίπην ρ. κατ' ἰβιδεμ 213.48	καμή ρ. καμή 157.2	καχέλιον φ. κατ' ἰβιδεμ 362.39
κἀ φ. κα' ἑ 157.1	καλίπην ρ. κατ' ἰβιδεμ 213.48	καμή ρ. καμή 157.2	καχέλιον φ. κατ' ἰβιδεμ 362.39
κἀ φ. κα' ἑ 157.1	καλίπην ρ. κατ' ἰβιδεμ 213.48	καμή ρ. καμή 157.2	καχέλιον φ. κατ' ἰβιδεμ 362.39
κἀ φ. κα' ἑ 157.1	καλίπην ρ. κατ' ἰβιδεμ 213.48	καμή ρ. καμή 157.2	καχέλιον φ. κατ' ἰβιδεμ 362.39

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

κασφιδε ρ. κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	καταβιβάζω ρ. κατ' ἰβιδεμ 361.8	καταβιβάζω ρ. κατ' ἰβιδεμ 361.8
κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	κατ' ἰβιδεμ 361.8	κατ' ἰβιδεμ 361.8
κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	κατ' ἰβιδεμ 361.8	κατ' ἰβιδεμ 361.8
κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	κατ' ἰβιδεμ 361.8	κατ' ἰβιδεμ 361.8
κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	κατ' ἰβιδεμ 361.8	κατ' ἰβιδεμ 361.8
κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	κατ' ἰβιδεμ 361.8	κατ' ἰβιδεμ 361.8
κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	κατ' ἰβιδεμ 361.8	κατ' ἰβιδεμ 361.8
κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	κατ' ἰβιδεμ 361.8	κατ' ἰβιδεμ 361.8
κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	κατ' ἰβιδεμ 361.8	κατ' ἰβιδεμ 361.8
κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	κατ' ἰβιδεμ 361.8	κατ' ἰβιδεμ 361.8
κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	κατ' ἰβιδεμ 361.8	κατ' ἰβιδεμ 361.8
κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	κατ' ἰβιδεμ 361.8	κατ' ἰβιδεμ 361.8
κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	κατ' ἰβιδεμ 361.8	κατ' ἰβιδεμ 361.8
κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	κατ' ἰβιδεμ 361.8	κατ' ἰβιδεμ 361.8
κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	κατ' ἰβιδεμ 361.8	κατ' ἰβιδεμ 361.8
κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	κατ' ἰβιδεμ 361.8	κατ' ἰβιδεμ 361.8
κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	κατ' ἰβιδεμ 361.8	κατ' ἰβιδεμ 361.8
κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	κατ' ἰβιδεμ 361.8	κατ' ἰβιδεμ 361.8
κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	κατ' ἰβιδεμ 361.8	κατ' ἰβιδεμ 361.8
κατ' ἰβιδεμ 399.33	κατ' ἰβιδεμ 403.52	κατ' ἰβιδεμ 361.8	κατ' ἰβιδεμ 361.8

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verbs in singular form. Columns include verb forms (e.g., λαμβάνω, λαμβάνω d. λήβω), page numbers (e.g., 300.33, 170.), and other grammatical notations.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verbs in singular form, continuing from the previous page. Includes forms like λίσσω, λίσσωμαι, λίσσωμαι d. λίσσω, and various page numbers.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

μεταμύζωσι 374.40	μελάω 35.10	μεμολοσμένος, μεμολοσμένη α. 169.
μεμολοσμένη, μεμολοσμένη 404.	μελάωσεν 392.40	179.51
41	μελαστόχως ε. μέλας ανος 257.5	μεμολοσμένος I. μεμολοσμένη α. 408.33
μεμολοστω 404.38	μελαστόχως d μέλας 122.7	μεμολοσμένος D. μεμολοσμένης 256.86
μεμολοστω 161.22	μελαστόχως d. ibidem 329.2	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 393.2
μεμολοστω 342.56	μελαστόχως d. 39	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω I. μεμολοσμένη 342.	μελαστόχως d. 39	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
54	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω B. μεμολοσμένη 161.32	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 363.4	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 342.53	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 247.120	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 342.51	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 342.41	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 342.42	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 340.14	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 339.	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
16	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 340.2	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 346.29	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 318.	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
13	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 318.45	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 318.45	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 408.3	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 291.49	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 291.	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
51	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
178.15	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω ibidem	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 376.24	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 118.	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
23	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 300.47	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
132.30	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
132.29.	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
133.4	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 122.30	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 331.23	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 145.	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
17	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 329.23	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 123.8	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 245.55	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 118.	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 27.3	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω 118.	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
26	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52
μεμολοστω D. μεμολοσμένη 393.53	μελάω 342.56	μεμολοσμένος ρ. μεμολοσμένης 179.52

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

μεμολοστω 88.	μεμολοστω 306.4	μεμολοστω 357.48
26	μεμολοστω 362.32	μεμολοστω 341.46
μεμολοστω 389.Π	μεμολοστω 363.13	μεμολοστω 338.30
μεμολοστω I. μεμολοσμένη 331.15	μεμολοστω 363.11	μεμολοστω 345.2
μεμολοστω 385.3	μεμολοστω 403.1	μεμολοστω 350.3
μεμολοστω d. μεμολοσμένη 53	μεμολοστω 340.28	μεμολοστω 358.22
μεμολοστω 392.	μεμολοστω 340.30	μεμολοστω 379.14
μεμολοστω 14	μεμολοστω 340.30	μεμολοστω 236.37
μεμολοστω 397.23	μεμολοστω 402.56	μεμολοστω 335.40
μεμολοστω A. μεμολοσμένη 107.6	μεμολοστω 402.55	μεμολοστω 356.
μεμολοστω 307.45	μεμολοστω 358.29	μεμολοστω 359.9
μεμολοστω 382.16.	μεμολοστω 358.24	μεμολοστω 359.23
32	μεμολοστω 373.2	μεμολοστω 407.20
Μεμολοστω A. Μεμολοσμένος 223.	μεμολοστω 373.2	μεμολοστω 359.15
19	μεμολοστω 373.47	μεμολοστω 405.36
μεμολοστω A. μεμολοσμένη 32	μεμολοστω 145.16	μεμολοστω 405.33
32	μεμολοστω 307.	μεμολοστω 352.18
Μεμολοστω A. Μεμολοσμένος 19	μεμολοστω 349.56	μεμολοστω 385.3
μεμολοστω A. μεμολοσμένη 32	μεμολοστω 407.28	μεμολοστω 20
μεμολοστω 373.13	μεμολοστω 365.6	μεμολοστω 364.8
μεμολοστω d. μεμολοσμένη 38	μεμολοστω 365.4	μεμολοστω 411.49
μεμολοστω 394.42	μεμολοστω 364.49	μεμολοστω 363.8
μεμολοστω 337.	μεμολοστω 364.49	μεμολοστω 402.13
33	μεμολοστω 365.23	μεμολοστω 363.8
μεμολοστω A. μεμολοσμένη 336.45	μεμολοστω 328.46	μεμολοστω 402.17
μεμολοστω 396.38	μεμολοστω 408.3	μεμολοστω 402.54
μεμολοστω d. μεμολοσμένη 319.29	μεμολοστω 408.6	μεμολοστω 365.23
μεμολοστω 168.33	μεμολοστω 408.7	μεμολοστω 328.46
μεμολοστω 421.4	μεμολοστω 329.14	μεμολοστω 402.42
μεμολοστω 333.5	μεμολοστω 375.39	μεμολοστω 408.6
μεμολοστω 117.19	μεμολοστω 359.6	μεμολοστω 408.4
μεμολοστω I. μεμολοσμένη 28	μεμολοστω 395.15	μεμολοστω 408.7
μεμολοστω 380.4	μεμολοστω 366.15	μεμολοστω 329.14

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verbs and their Latin equivalents. Includes entries like 'ξυμίας Α. συμίας η συμίων', 'ξυμίας Α. συμίας η συμίων', 'ξυμίας Α. συμίας η συμίων', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Latin verbs and their Greek equivalents. Includes entries like 'Optimus d. opto 125.21', 'Optimus d. opto 125.21', 'Optimus d. opto 125.21', etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents with numerical indices. Includes entries like 'δασυτο', 'επι', 'παιήσυμα', 'παιήσυμα', 'παιήσυμα'.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents with numerical indices. Includes entries like 'παιήσυμα', 'παιήσυμα', 'παιήσυμα', 'παιήσυμα'.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms under the heading 'VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.' Includes entries like περιουσία, περιουσία, περιουσία, etc., with corresponding page numbers and grammatical notations.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb forms under the heading 'VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.' Includes entries like περιουσία, περιουσία, περιουσία, etc., with corresponding page numbers and grammatical notations.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents with numerical indices. Includes words like περιβαλλω, περιδιδωμι, περιεργασω, etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents with numerical indices. Includes words like περιβαλλω, περιεργασω, περιεργασω, etc.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms with Latin equivalents and page numbers. Includes entries like 'αεροδύναμις', 'αεροδύναμις', 'αεροδύναμις' and 'αεροδύναμις'.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms with Latin equivalents and page numbers. Includes entries like 'αεροδύναμις', 'αεροδύναμις', 'αεροδύναμις' and 'αεροδύναμις'.

VERBORUM SINGULARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms. Columns include the verb form (e.g., ποσειδωνειν), its number and gender (e.g., 394.17), and its corresponding Latin or Greek reference (e.g., ποσειδωνειν f. ποσειδωνειν 394.17).

VERBORUM SINGULARIVM INDEX.

Table of Greek verb singular forms. Columns include the verb form (e.g., συρομαι), its number and gender (e.g., 398.26), and its corresponding Latin or Greek reference (e.g., συρομαι d. συρομαι 398.26).

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verbs in singular form. Columns include the verb form (e.g., 199.20, πίνω), its infinitive form (e.g., πίνειν), and its English translation (e.g., 113.28, to drink). Includes sub-entries for various tenses and moods.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verbs in singular form. Columns include the verb form (e.g., 112.24, πίνω), its infinitive form (e.g., πίνειν), and its English translation (e.g., 216.48, to drink). Includes sub-entries for various tenses and moods.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verbs and their Latin equivalents. Columns include Greek forms (e.g., πῶ τοῖσδε, πῶ τοῖσιν), Latin equivalents (e.g., ibidem, quid), and numerical indices (e.g., 112.23, 129.24).

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek verbs and their Latin equivalents. Columns include Greek forms (e.g., πῶ τοῖσδε, πῶ τοῖσιν), Latin equivalents (e.g., ibidem, quid), and numerical indices (e.g., 112.23, 129.24).

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents. Columns include Greek terms (e.g., σίκυλ, χροσσίμ), Latin numbers (e.g., 124.19), and Latin equivalents (e.g., ἀνιμά, ἀνιμάμω). Includes a section for the Greek letter Omega (Ω) with its various uses.

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Table of Greek words and their Latin equivalents. Columns include Greek terms (e.g., ἀργυρεῖος, ἀργυρομα), Latin numbers (e.g., 394.18), and Latin equivalents (e.g., ἀργυρεῖος, ἀργυρομα). Includes a section for the Greek letter Iota (Ι) with its various uses.

NICOLAUS CLENARDVS.
FRANCISCO HOVERIO, LVDI
LITERARII MODERATORI
APVD MECHLINIENSES, S.

Cum ante annos aliquot discipulis meis, quos
priuatim docendos susceperam, Græcas literas
tradere vellem, cõgessi in eam linguam breues
admodum Institutiones, vt rudimentorũ can-
didatis instar enchiridiũ forent. Id opusculum anno superio-
re prælo committere studui, partim vt auditoribus nostris
expeditior via sterneretur, partim vt desiderio tuo satisfa-
cerem, cui necessitudinis nomine plurimũ deberem. Verũm
nec commoditas in præsentia dabatur typographi, & otium
alioqui deerat, quantum lambendus ille partus requireret.
Itaq; his proximis diebus, temporis partem nactus, & Rescio
nostro benignè operas præbente, libellum ad limam reuocauì,
iustoq; auctario locupletatum reddidi. Meritò autem tibi
dicandum duxi, vt hoc veluti testimonio, Mechliniensium
iuuentuti gratularer, quæ tam diligentem sortita præcepto-
rem, non ipsa modo in Græcis literis strenuè promouet: sed
exteros quoque plurimos studiorum fama in ludum tuum
pellicit, adeò vt non triuiali scholæ, sed celeberrimæ cuiuspiam
Academiæ præesse videaris: industria paratis ædibus, quæ
numero nostrorum Gymnasiorum sint amulæ. Faxit Deus,
vt iste auspiciatissimus cursus magis ac magis in dies prospe-
retur: & quemadmodum Latinos discipulos optimè erudi-
tos: ita iam incipias Græcica literatura præditos è nouis
istis Athenis ad nos dimittere. Vale, Louanij, decimo septi-
mo Calendas Aprilis, Anno M. D. XXX.

GRÆCORVM LITERÆ.

Α	α	άλφα	Alpha	a
Β	β	βήτα	Vita	u
Γ	γ	γάμμα	Gamma	g
Δ	δ	δέλτα	Delta	d
Ε	ε	εψιλόν	Epsilon	e
Ζ	ζ	ζήτα	Zita	z
Η	η	ήτα	Ita	i
Θ	θ	θήτα	Thita	th
Ι	ι	ιώτα	Iota	i
Κ	κ	κάππα	Cappa	c
Λ	λ	λάμβδα	Lambda	l
Μ	μ	μῦ	My	m
Ν	ν	νῦ	Ny	n
Ξ	ξ	ξί	Xi	x
Ο	ο	ο μικρόν	O micron	o paruum
Π	π	πί	Pi	p
Ρ	ρ	ρῶ	Rho	r
Σ	σ	σίγμα	Sigma	f
Τ	τ	ταῦ	Tau	t
Υ	υ	υψιλόν	Ypsilon	y
Φ	φ	φί	Phi	ph
Χ	χ	χί	Chi	ch
Ψ	ψ	ψί	Psi	ps
Ω	ω	ω μέγα	Omega	o magnum.

SCHOLIA.

QUATVOR Huius paginae columnarum prima ad laeuam conti-
net elementorum figuras, primo quidem loco maiusculas, quibus uti solent
in scribendis nominibus propriis, initiis periodorum & versuum, ac titulis
sive inscriptionibus librorum: deinde sequuntur minusculæ, quibus ubique
vtuntur, etiam ubi maiusculæ locum habent, nisi in principiis orationum:
µ tamen & ς in fine tantum ponuntur. Secunda ac tertia columna continent
nomina literarum: secunda quidem Græcis characteribus, tertia verò Latinis
in rudiorum gratiam. Porro quarta columna ad dexteram elementorum po-
testatem siue valorem complectitur, quo pacto scilicet debeant enuntiari. De

Maiuscularum
literarum vsus.

Litera minu-
scule.
Figurarum µ
& ς sedes.

qua re variae sunt hodie ac multiplies Grammaticorum opiniones, dum quidam curiosè nimis ad antiquam pronuntiandi rationem omnia volunt reuocare: cum tamen ipsi prorsus incerti sint quo pacto prisci illi hæc pronuncia- rint: & coniecturæ sint admodum ieiunæ. Illis itaque non est fides adhibenda, nisi prius priscorum aliquem ab inferis excitariint. Quare adolescentes huiuscæ rei cupidos (cum hæc omnia potius viua voce, quam librorum lectio- ne possint percipi) ad doctos Græcarum literarum professores remittæ. Qui verò illis destituuntur, & proprio Marte linguam Græcam discere coguntur, pronuntient elementa Græcæ more Latinorum Græcis in hac tabella respondentium. Cæterum in quibus discrepent paucis perstringam. β profer- tur vt u consonum, sed illius sonus magis accedit ad b, quàm ad f. γ hodie omnino proferitur vt g: quidam tamen ante ε, η, ι, & similes, efferunt vt Latini suum g ante a, o, vel u. aliquando pronuntiatu vt n, vt videbis apud CLENARDVM in sequentibus. δ proferitur hodie à doctis blesius quàm d nos- trum, nempe lingua posita inter dentes cum quodam sibilo: ego malim vt d Latinum pronuntiare. ζ debet sonum literarum δσ non σδ retinere, vt ξ, κσ, & ψ, πσ, non autem σκ, σπ, ηι, & υ, atque diphthongi ει, ει, ηι, & υι sonant hodie vt i vocale apud Latinos: consonantis verò nunquam naturam induunt: propriè tamen vnicum deberet respondere nostro i: u verò & y magis accedere ad sonum e: sic σ & υ ad sonum u, vt à Gallis proferitur: in ε autem & u debuerat vtraque vocalis aliquo modo audiri. θ debet prolatione à τ & δ discerni: nam magis sibilat & spumofiori spiritu effertur. κ ante ε, η, ι, & c. sonat vt ante α, nempe vt k vel q. ξ vt es, non vt è nostris quidam proferunt x in (exercitus) & similibus, dicentes egzercitus pro ecsercitus. ο & ω hodie prolatione non dis- tinguantur, veluti neque α breue & α longum. α vt s in (sum) etiam inter duas vocales, non vt nostri faciunt, qui miser, qui miser proferunt. φ effertur hodie vt f: tamen illius sonus ad prolationem π debet accedere. χ ante ε, η, & c. vt ante α.

Vocales longæ η, ω, Breues ε, ο. Ancipites α, ι, υ: quæ & communes dicuntur, quòd modò sint longæ, modò breues.

DIPHTHONGI

Propriæ,	Impropriæ,
αι, αυ, ει, ου, οι, ε.	α, η, ω, ηυ, υ, ωυ.
αυ, αυ, ι, eu, ι, u.	α, ι, ο, ιu, ι, ou.

In αυ, ου, ηυ, ωυ, pronuntiatu vt u, vt u' consonans.

Vocales præpositiuæ α, ε, η, ο, ω, propterea quòd in diphthongis præponantur. Subiunctiuæ au- tem ι, υ, quòd subsequantur. Faciunt verò per se syllabam, quoties duobus in apice punctis no- tātur, πᾶις παίς, πῦερ vel πῦελλα, διπύρος, ἀπύνος, ἰνσόνις, trisyllabū. Cæterum in tribus

Literarum pro-
nunciatio vnde
petenda.
Potestas siue
pronunciatio qua
vndā literarum.
β
γ
δ
ε
η, ι, υ, ε, ι, η, υ
π, σ, φ
χ
Septem voca-
lium diuisio.

Altera voca-
lium diuisio.
Annotatio da
i. et u in die-
resi.

α, η, ω, iota non ad latus affigitur, sed infrà sub-
scribitur.

VT Si ex dictione Latina (aue) reiciatur e, atque in au, r etineatur pro-
nuntiatio quæ erat in integro, aue. Rectius, meo quidem iudicio, faciunt,
qui hinc pronuntiant vt u in diphthongis Latinis au, eu, audio, euge. Porro
diphthongus non proferitur vt Galli proferunt u Latinum in dictione (do-
minus) sed veluti ou in dictionibus Gallicis (nous, vous) aut vt irab Italis effe-
tur. Supple, Quauis dictum sit dici subiunctiuam quòd subsequatur.

Tenues π, κ, τ. }
Mediæ β, γ, δ. }
Aspiratæ φ, χ, θ. }
Liquidæ, siue immutabiles quatuor, λ, μ, ν, ρ.

MVTÆ Appellantur aut Tenues, aut Mediæ, aut Aspiratæ quadam
relatione, non quidem habita ratione vnius tenuis ad alteram tenuem, sed te-
nuis π, ad mediam β, & aspiratam φ. nam hæc tres magnam habent inter se affi-
nitatem, & facile vna migrat in alteram, quippe quæ eodem instrumento vo-
cis proferantur, nempe labiorum adminiculo, atque sola spiritus intensio-
ne vel remissione differunt. nam in prolatione φ, maximam spiritus copiam, in
π minimam, in β medio crem adhibemus. Eadem est ratio secundi ordinis
mutarum κ, γ, χ, quæ palati, ac tertij τ, δ, θ, quæ dentium auxilio proferuntur.
Quòd dico verum esse deprehendetur, si vnicuique ordini præponatur vocalis,
hoc modo, απ, αβ, αφ: & ακ, αγ, αχ: atque ατ, αδ, αθ.

Hinc colligitur quidam debere proferri blesius quàm d Latinum: & in
prolatione ζ, sonum σδ debere aliquo modo retineri. Adde quòd Dores con-
funderent ζ cum σδ, & verba in ζω per σδω efferrent. Verum ego illis potius
assentior qui per literarum metathesin id fieri asseuerant, σδω pro δσω: atque
idcirco malim ζ, δσ, quàm σδ valere. Æoles autem verba in αω efferunt per
ζω: vnde ζ creditur valere non solum σδ, sed etiam duplex αω. Magnam
habet cognationem cum secundo mutarum ordine κ, γ, χ. nam sæpe ex illis
constatur aut in eas dissoluitur, vt satis constat ex verbis in κω, γω, χω, quorum
futurum habet ξω, pro κωω, γωω, χωω: & ex nominibus finitis in ξ, quorum ge-
nitius est κος, γος, χος, non ξος. sic se habet ψ cum π, β, φ, primo mutarum or-
dine. Appellantur Liquidæ eadem ratione qua apud Latinos l, m, n, r: quòd
post mutam positæ quasi liquescentes ac euanescentes vim consonantis inter-
dum amittant, neque vocalem præcedentem longam efficiant, vt alix conso-
nantes. Immutabiles autem dictæ sunt, quòd non tam facile mutantur quàm
alix consonantes in inflexionibus nominum & verborum, sicuti planum fiet
ex sequentibus.

DE ORTHOGRAPHIA ET
Consonantium nexu appendix.

QVONIAM Ex consonantium mutua quadam affinitate vel o-
dio, vt ita dicam, penè infinita literarum mutationes oriuntur, dum scilicet
duæ aut tres consonantes non possunt inter duas vocales, vel in principio di-
ctionis ante vocalem propter mutuam odium consistere, cum cognatæ pro-
pter mutuam inter se affinitatem gaudeant coniungi & inuicem combina-
ri, volui paucis perstringere, quæ consonantes simul possunt inter duas voca-
les, vel in principio dictionis collocari, & quæ non: ac si inter duas vocales re-

Annotatio de
ε, siue puncto
subscripto.

v quomodo pro-
nuntietur in
diphthongia.

Consonantium
diuisio.

Muta quare di-
cantur Tenues
Mediæ vel A-
spiratæ: & ear-
um affinitas.

Annotatio de
δ, ζ, & σδ,
Dorsimus.
σδ pro ζ.
Æolisimus.
ζ pro αω.
ξ

Liquida quare
sic vocantur.

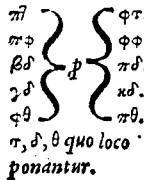
Immutabiles
cur quoque di-
cantur.

Consonantium
mutatio vnde
oriatur.

Consonantium
nexus.

periantur, num ad præcedentem, an ad sequentem syllabam, illarum prior pertineat: ut in πύπω, id est, verbero, num π, syllabam præcedentem πύ, an sequentem πω, sequatur. Quæ res profectò est animaduersione digna: cum ad veram orthographiam non parùm conducatur, & ad intelligendas, tam in nominibus, quàm in verbis, varias consonantium inter se mutationes, penè necessariâ videatur. Primò itaque sciendum, quòd si duæ mutæ debeant simul poni, vt vna alteram consequatur necessariò tenuis præcedet tenuem, vt τένυπώ, verberatus est, pro τένυπώ: vel propriam aspiratam, vt Σαπρω, Sappho, pro Σαφρω: & media mediam, vt ἑβδομος, septimus, non ἑπιδμος, licet veniat ab ἑπτα, id est, septem, ἑβδομος, octauus non ὀκταδος, ab ὀκτώ, octo: atque aspirata aspiratam, vt ἐπύπλω, verberatus sum, pro ἐπύπλω. non tamen quauis tenuis quamuis tenuem, aut media mediam, vel aspirata aspiratam antecedit. nam τ, δ, θ, nunquam primum inter affines, sed semper secundum locum occupant, vt ex πένω quidem, inserto per pleonasimum τ ante ω, & mutato i in e, dicam πέντω, id est, pario. vbi τ sequitur aliam tenuem κ: in πέντω verò posito π ante ω, non possum dicere πέντω: nam τ præcederet aliam tenuem, quod fieri non potest. itaque dicendum πέντω, id est, cado vbi τ secundum locum occupat. Præterea vnaquæque tenuis, vel media potest seipsam præcedere: vt ἵππος, equus: ἐκκλησία, ecclesia, cœtus: γλώττα, lingua: ἄλλαλον pro ἀνίκαλον, reiecit: ἀγγέλος, nuntius: ἀδδλω, satis. aspirata verò nunquam seipsam præcedit: non enim dicere possumus Σαφρω, sed Σαπρω. Hoc quoque sciendum, quassibet duas mutas inter duas vocales positas (modò eadem non geminetur, vt ἵππος, aut tenuis aspiratam præcedat, vt Σαπρω) ambas ad sequentem syllabam pertinere, vt πύπω: præter γδ, vt quibusdam placet, qui nituntur regula generali, quæ ait: Duas aut tres consonantes nunquam ad syllabam sequentem pertinere, nisi aliqua dictio Græca incipiat ab illis consonantibus: si verò illæ reperiantur in principio alicuius vocabuli, quum erunt inter duas vocales, semper ad syllabam sequentem pertinebunt, nisi in compositione: vt in πύπω, verbero, & ἀσρον, astrum, πῖ & σρ pertinent ad syllabas sequentes: quia multæ dictiones Græcæ incipiunt à πῖ, & σρ: vt πῖμι, volo vocalis, & σρῖφω, verito, & aliæ multæ. In compositione verò, vt ἐκρίω, effluo, & ἔκρῖω, κ pertinet ad præcedentem ratione compositionis: quanius κ & ρ inueniantur in principio multarum dictionum, vt κερῖω, potens sum, &c. imò vnica consona ratione compositionis ad præcedentem syllabam pertinebit, quum inuenietur inter duas vocales, vt in ἐξάγω, educo, ξ pertinet ad præcedentem, nam dictio componitur ab ἐξ & άγω. Cæterum nullum vocabulum Græcum incipit à γδ: ideo iuxta eorum sententiam, γ trahetur ad syllabam præcedentem. Et hæc tenus, vel mutis: pergamus ad duplices, liquidas, & σ. Duplices nunquam inueniuntur in principio dictionis coniunctæ cum aliqua consonante. Itaque in medio dictionis positæ inter duas vocales cum aliqua consonante, non possunt coniungi, ita vt ad syllabam sequentem pertineant: vt in ἄλλῃς, tractus, & ἔξπους, sex pedum, λξ & ξπ non possunt trahi ad syllabam sequentem. quare diuidantur necesse est, ἄλ-ξῖς, ἔξ-πους. Idem iudicatio de aliis. Liquidæ λ, μ, ν, ρ consonantem præcedentes, vt ἀρῖς, panis, nunquam ad syllabam sequentem pertinent, præter μ, vt μνά, mna mina: ἀ-μῖος, agnus. Quum verò consonantem sequuntur, illæ & consona præcedēs ad syllabam sequentem trahuntur, vt πα-τρῖς, patris, modò non sequantur aliam liquidam: nam tum diuiduntur, præter μ, vt dictum est, veluti ἀρ-μῖς, currus. Si verò sequantur duas consonantes quæ per se traherentur ad syllabam sequentem, cum liquida coniunctæ ad sequentem quoque omnes trahentur, vt ἀ-σρον. nam σ & τ ad sequentem pertinerent, vt patet ex σῶλη, columna. Quidam hinc excipiunt δλ, vt ἰδδλῖς, bonus: quia nullum vocabulum Græcum incipit à δλ: quanius δ interdum in principio dictionis inueniantur, vt δένω, possum, & ideo ad syllabam sequentem pertineant, quum inter duas vo-

Mutarū connexidarum ratio.

π, φ, β, γ, δ, θ, τ, δ, θ, quo loco ponantur.

Quæ mutæ geminentur & quæ non.

Duæ mutæ inter duas vocales ad quæ trahantur.

Regula generalis de consonantium connexionu.

πῖ, σρ.

Compositionis vis in consonantium, aut consonantis distinctione, vt ἐκρίω, ἐξ-άγω.

Liquide cum alia consonante neclunde, aut ab ea distinguende ratio.

Δ δλ nulla dictio incipit.

cales solæ reperiuntur, vt ἀδδλῖς, debilis. Idem iudicium est de δμ, vt ἀδδμῖς, anhelitus. nulla enim dictio incipit à δμ. Tamen regula illa generalis supra posita (quod bona illorum venia dixerim) eos, qui illa nituntur, aliqua ex parte fallit. nam quanius verum esse, sicuti est, fatear, consonantes quæ in principio coniunguntur, in medio quoque, nisi compositio obstet, debere coniungi: veruntamen regula conuersæ non possum assentiri, nempe consonantes in medio diuidendas, quæ in principio non inueniuntur coniunctæ. nam si hoc esset verum (cùm δμ nunquam in principio inueniantur) ἑαδμῖς, gradus, & ἀδδμῖς, necessariò sic diuiderentur, ἑαδ-μῖς, ἀδδ-μῖς, quòd & absurdum est, & omnium Grammaticorum canonibus contrarium, qui vno ore affirmant, Nullam syllabam in aspiratam definire. Quare meo quidem iudicio γδ, δλ, & δμ poterunt coniungi, ἑ-γδδῖς, ἑ-δλῖς, ἀ-δδμῖς. Nunc dicendum quas consonantes liquidæ possint præcedere ac sequi, & quias non: ac primò quidem vnaquæque liquida seipsam præcedit & sequitur in medio dictionis: in principio verò aut fine, nulla profus consona geminatur. Porro λ præcedit omnes consonantes præter ζ, ρ, ψ: sequitur autem omnes mutas præter δ: sed duplices aut σ nunquam sequitur. μ præcedit tantum tres mutas π, β, φ, vnam duplicem ψ, & vnam liquidam ν: sequitur sex mutas κ, γ, χ, τ, δ, θ (sed χ non nisi rarissimè) duas liquidas λ, ρ, & σ: alias consonantes nunquam aut præcedit aut sequitur. ν præcedit tantum tres mutas τ, δ, θ, & σ: alias consonantes nunquam: sequitur verò omnes mutas præter β, omnes quoque liquidas: duplices verò aut σ, nunquam. ρ præcedit omnes consonantes, præter ζ, λ: sequitur autem omnes mutas, at post alias consonantes nunquam inuenitur. Et hæc de liquidis. Porro σ tantummodo mutas & μ præcedit, atque cum eis ad syllabam sequentem trahitur: sequitur verò solum tres liquidas λ, ν, ρ, idque rarò: cum aliis autem consonantibus nunquam connectitur: ipsum tamen sæpe geminatur, γλῶσσα, lingua.

δμ nunquam in principio dictionis. Regula, de consonantium connexionu, pars aliqua confutatur. Αδδμ dictio non incipit.

Nulla syllaba in aspiratam definit. Lique cum aliis consonantibus. Literæ geminate non connectuntur.

σ cum aliis consonantibus.

Canones pronuntiationis.

Accentus tres: Acutus ' Θεός, Theós, Deus: λόγος, lógos, sermo: τυ'πτομεν, ty'ptomen, verberamus. Grauis ' τιμή, timì, honor. Circumflexus ~ ποιῶ, piò, facio: βοᾶτε, voâte, clamatis. Acutus & circumflexus attollunt syllabam quam afficiunt, grauis deprimit. Spiritus duo, Asper siue densus ' ἄμα, hama, simul. Lenis siue tenuis ' ἐγὼ, ego, ego. Semper autem vocalis aut diphthongus initio dictionis alterum possidet è spiritibus. Consonans ρ in principio quidem aspiratur, ῥώμην rhomi, robur: in medio verò si geminetur, priore loco leuigatur, posteriore aspiratur, πόρρω porrho, longé.

Accentus Acutus.

Grauis. Circumflexus.

Spiritus. Asper. Lenis. Spirituū sedes vocales, diphthongi & ρ in principio, ac ρ geminum in medio dictionis.

P Non semper in principio aspiratur, vt Author ait. Nam si secunda quoc...

ρ initiale quando leuigatur.

que syllaba incipiat à ρ in aliquo nomine, tum primum ρ leuigatur: vt ραρια, ράριον, ράριος, ράριος, Ceres, puer, robustus, vehemens. Verum nulla præter hæc quatuor inuenies. Cæterum ρ simplex in medio dictionis (de quo Author nihil loquitur) nullo spiritu notatur, sed intelligitur habere tenuem: tamen apud poëtas in optimis exemplaribus interdum iauenies vnicam ρ cum spiritu aspero in media dictione: sed id fit solum, dum poëtae metri gratia ex gemino ρ primum subtrahunt, vt ἀρεκτον, pro ἀρρεκτον, imperfectum: & sic de aliis.

τ medie dictionis que spiritum habeat. Tonicum & quædo aspietur in medio.

Apostrophum.

φ } in } φ
κ } } κ
β } } β

1 Apostrophos, nota est reiectæ vocalis α, ε, ι, ο: aut diphthongi α, ο: quod fit ob sequentem vocalem, quæ si aspietur, migrat præcedens tenuis in aspiratam, πάντα ἔλεγον, omnia dixi, πάντ' ἔλεγον pandelegen (prolatio enim est in morem vnicæ dictionis) ἀπὸ ε̄, ἀ φμο, ἀ φ̄ ε̄: κ̄ ε̄ ε̄, cōtra quem, κ̄ ᾱ θ̄ ε̄: νύκτα ὄλω, noctem totam, νύχθ' ὄλω.

Vocales per apostrophum reiectarum quatuor breues.

1 VOCALIS Quæ per apostrophum reiciuntur, aut sunt natura breues, vt ε, ο: aut ancipites correptæ α, ι: aut diphthongi α, ι, quæ in ratione accentuum habentur in fine pro breuibz, & apud poëtas sæpe corripuntur, dum sunt finales: longa enim per apostrophum non eliditur. Si vocalis, inquit, sequentis notetur spiritu aspero, & reiecta vltima vocali præcedentis dictionis remaneat in illius sine aliqua tenuium mutarum π, κ, τ, migrabunt tenues in proprias aspiratas φ, χ, θ. Reddit rationem quare scripserit literis Latinis pandelegen vnicæ dictione, cum in Græco sint duæ: quia, inquit, in huiusmodi apostrophis prolatio duarum dictionum est in morem vnicæ. imò (quod magis mirabere) consona præcedentis dictionis vltima pertinet ad syllabam sequentem, non ad præcedentem, vt ἀ φ̄ ε̄, neque solum vltima, sed etiam penultima, modò possit coniungi cum vltima, vt νύχθ' ὄλω. nam χθ̄ facillè (vt in superioribus dictum est) coniunguntur: sed in πάντ' ἔλεγον, τ̄ trahitur ad præcedentem. nam τ̄ non coniunguntur. Ratio quare ad sequentem ita trahantur, est, quia prima sequentis dictionis vocalis succedit in locum abiectæ. æquum est igitur vt consonantis, quæ ad vocalem abiectam referebantur, nunc ad vocalem sequentem trahantur, & non ad præcedentem: ex hoc enim absurdum sæpenumero sequeretur syllaba in aspiratam desinente, vt in ἀ φ̄ ε̄ & νύχθ' ὄλω: quod nunquam in pure Græcis potest contingere. nam ἰωσὴφ, ἐνώχ & ἰούθ, Ioseph, Enoch & Rhuth, Hebraïca sunt & non Græca, pro quibus Græci dicerent ἰωσῆφος, ἐνώχος, ἰουθ̄ος, & Latini Iosephus, Enochus, Rhutha. Porro in ἐνώχ ὄπως; nonne ille? & similibus, χ trahitur ad syllabam sequentem, quanuis apostropho non notetur: re vera tamen apostropho nota intelligitur, & ούχ pro ούχθ' dictum est. solum enim interdum apostropho nota abiici, vt διὸ pro διθ̄, ideo: κεδάπτω pro κεδθ̄ ἀπαν, omnino: κεδάπτει pro κεδθ̄ ἀπτει, profus: κεδάπτω pro κεδθ̄ ἀπτω, quemadmodum: αἰδῶν, pro αἰθ̄ ὄν, eo quòd: quæ exempla satis manifestè declarant consonantes syllabæ apostrophum passè ad sequentis dictionis vocalem pertinere. nullus enim non videt in αἰδῶν, θ̄ nec tendendum cum ω, αἰδῶν, & non cum, α, αἰθ̄ ὄν. Dictiones quoque monosyllabæ quod dicimus, necessariò verum esse per se satis indicant, vt σι, τε, σ̄ ἰγῶ, te ego: vbi σ̄ non potest nisi ad syllabam sequentem trahi. Hæc pluribus sum prosecutus, quòd viderem ab omnibus ferme Typographis, qui orthographiæ maximè student, id aliter obseruari. Illis verò imponit compositionis regula perperam intelle-

Consonantes syllabæ apostrophum passè ad quam vocalem pertinent.

Quæ desinunt in aspiratam, Græca nō sunt.

ὄχ pro ὄχθ'. Apostropho nota abiectæ.

Typographi orthographiæ obseruatores.

intellecta. cum enim videant ab omnibus vno ore receptum esse, vt vltima consonans harum præpositionum, ἐν, εἰς, ἐξ, ἀπὸς, σὺν, ὑπὲρ in compositione ante vocalem posituram, non ad sequentem sed ad præcedentem vocalem ratione compositionis trahatur (vt ἐν-ἀγω, induco: εἰς-ἀγω, introduco: ἐξ-ἀγω, educo: ἀπὸς-ἀγω, adduco: σὺν-ἀγω, conduco, id est, simul ducō: ὑπὲρ-ἀγω, supero) credunt eandem esse rationem in περὶ, transeo: κενὸν, deduco, & similibus, & à fortiori in apostropho, vt ἐν' ἐμοί, in me. Verum ratio non est eadem. nam in ὑπερὶ, ρ iungitur cum ε: quia ante compositionem cum eo iungebatur, in περὶ verò, ρ non adheret cum πε, sed cum α finali: quare in compositione aut apostropho, non cum πε, sed cum vocali quæ in locum α succedit, connectetur. Et de his hæc tamen. Obiter tamen & illud addam, vocalem acutam quæ per apostrophum abiicitur, in nominibus quidem retrahere accentum in penultimam, δ'ενά, δ'είν' ἴμ, grauius verba: in aliis verò dictionibus vnà cum vocali accentus quoque abiicitur, δ'εν, ἀφ' ε̄.

ρ in ὑπερ-ἀγω, cum præcedenti syllaba, ρ in περὶ, cum sequenti neciuntur. Num accentus vocalis abiectæ abiicitur.

15 Gamma γ ante γ, ξ, χ, sonat perinde vt n: ἀγγελος angelos, nūcius: λύγξ lynx, singultus vel lynx fera: ἐγχος enchos, hasta. sic ante κ, sed ipsum κ sonandum vt g, πέφαγκα pephanga, apparui.

Diversa quarundam literarum pronuntiatione diuatio. γ vt n κ vt g

Tau τ post ν, vt d: τὸν τάνταλον ton Dandalon,

τ vt d

20 Tantalum.

ν vt m

Ny ν ante β, μ, π, vt m: τὸν βίον tom vion, vitam: τὴν μερίδα tim merida, particulam: τὸν πίθον tom bithon, per b, dolium.

π vt b

Pi π post μ, vt b Latinum: πέμπω pembo, mitto.

25 Ito. Itidem post ν in diuersis dictionibus: τὸν πίθον tom bithon, dolium.

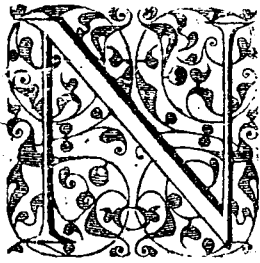
CREDO Græcos olim non ita γ ante κ, γ, χ, ξ, protulisse: sed potius scripserunt γ pro ν ante has literas, quia, vt proferrent vt γ: vel certe quòd ν natium sonum hic non retineret. est enim difficillimæ pronuntiationis, si ponatur ante aliam consonantem, vt licet ex præpositione Latina: con in compositione coniciere. Qui linguam Hebræam callent, hoc apertius nōrunt: vix enim apud illos reperias n ante aliam consonantem: sed ferè semper illud mutant in consonam quæ sequitur, vt faciunt Latini in collaudo. Imò Græcè (vt antea diximus) nunquam ponunt ν ante aliam consonantem in eadem dictione nisi ante aliud ν, & ante tertium ordinem mutarum τ, θ, & aliquando ante σ: sed mutant ν in aliquam aliam consonantem, vel illud omnino elidunt, vt poteris colligere ex σὺν, cum, & ἐν, in, in compositis: de quibus copiosè C. L. NARDVS in tractatu de Inuestigatione thematis in voce συνηγνυσαί, confringi. Interdum verò aliam consonantem inferunt: vt ἀπὸς, viri, pro ἀπὸς. Modò diuersè ille dictiones puncto non diuidantur. nam si dictione periodum claudens desinat in ν, & prima litera alterius sententiæ sit π, hæc regula non habebit locum, neque etiam præcedentes, si simile quidpiam contigerit. Imò è doctioribus multi hodie diuersam hanc literarum γ, κ, τ, ν, π, pronuntiationis rationem neque obseruant, neque obseruandam censent.

γ pro ν positum, & quare.

Hebraïsmus.

Collaudo pro conlaudo. ν non præcedit nullam consonantem præter ν, τ, θ, θ, σ: ante alias aut mutatur aut eliditur, aut tertia consonans inseritur. Insueta literarum pronuntiatione vbi loci habeat.

PARTES ORATIONIS OCTO,

Omen, Verbum, Participium, Pronomen, Articulus, Adverbium, Coniunctio, Prepositio.

Casus quinque,

Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accusatiuus, Vocatiuus. siquidem Ablatiuo Græci carent.

Numeri tres,

1 Singularis, Dualis, Pluralis. 2 Vtimur Duali, quum de duobus est sermo. 3 In duali vox eadem nominatiui, accusatiui, & vocatiui: itidem genitiui & datiui. Sic in plurali semper nominatiuus idem cum vocatiuo.

Annotatiuncula in partibus orationis per casus declinabiles.

1 sus numeri dualis.

Orationis partes, & earum accidentia Græcè & Latine.

Species. Figura.

Numerus. Persona.

Genus.

Casus.

Tempus.

Genus. Modus.

Pluralis pro duali, non contra.

1 LIBVIT Hoc loco partes orationis atque earum accidentia Græco sermone subiicere: vt Græca Græcè possis inflectere, neque Latinas accidentium voces cogaris admiscere. Octo igitur orationis partes sic à Græcis appellantur, ὄνομα, ῥήμα μετοχή, αἰτωνυμία, ἄρθρον, ὀπίρρημα, σύνδεσμος, ἀρθεσις: nomen, verbum, &c. vt in textu numerantur. Accidentia declinabilibus communia sunt, εἶδος, ἀραιότερον καὶ παρέρωρον: species primitiua & deriuatiua: ῥήμα ἀπλοῦν, σύνδετον, καὶ παρ᾽σύνδετον: figura simplex, composita, & decomposita: tamen figura decomposita, id est, quum distinctio deducitur ab alia composita, non habet locum in pronominibus aut articulis: neque etiam species in articulis, nisi velis deriuare postpositiuum à præpositiuo: ἀριθμὸς ἑνικός, δυϊκός, καὶ πληθυντικός: numerus singular. dual. & plural. πρόσωπον πρῶτον, δεύτερον, τρίτον: persona prima, secunda, tertia: sed persona magis pronomini & verbo quam aliis conuenit. Porro partibus, quæ per casus declinantur, accidentia communia sunt, γένος ἀρσενικόν, θηλυκόν, καὶ οὐδέτερον: genus masculin. fœm. & neutrum: adde nomini κοινόν καὶ ὀπίκειον: commune & promiscuum: πῶσις ὀρθία ἢ ἐνιμασική, γυνική, ὀδοτική, αἰτιατική, καὶ κλητική: casus rectus siue nominatiuus, genitiuus, datiuus, accusatiuus, & vocatiuus: articuli tamen vocatiuum non habent. Verbo communia cum participio sunt, χρόνος ἐνεστικός, παρακλιτικός, παρακλιμένος, ὑπερσωτελικός, ἀόριστος, καὶ μέλλων: tempus præsens, imperfectum perfectum plusquamperfectum indefinitum, & futurum: γένος ἐνεργητικόν, παθητικόν, οὐδέτερον, κοινόν ἢ μέσον, καὶ ὀποθετικόν: genus actiuum, passiuum neutrum commune siue medium, & deponens. Verbum verò sibi soli vindicat ἑγκλιση ὀριστικῶν, παθητικῶν, διωτικῶν ὑποτακτικῶν, καὶ ἀπαρτίμετων: modum indicatiuum, imperatiuum, optatiuum subiunct. & infinitiuum. Sed de his hæcenus. 2 Possumus tamen vti plurali. quum de duobus tantummodo fiat sermo: atque non rarò inuenies poetas in eadem periodo nunc hoc nunc illo numero vsos: imò substantiuum interdum in vno

in vno, adiectiuum in altero numero collocant. idem iudicatio de relatiuo cum suo antecedente, ac de verbo cum suo nominatiuo. Cæterum confusus hic dualis ac pluralis numeri vsus habet tantummodo locum quum de duobus sermo habetur. si enim de pluribus verba fiant, non possumus dualem admiscere, sed solo plurali erit vtendum. 3 A signat hic generales quasdam regulas communes omnibus orationis partibus, quæ per casus inflectuntur. his si placet adice sequentes: Genitiuus pluralis semper definit in av. Accusatiuus pluralis in s, nisi in neutris. Genitiuus & datiuus duales in av, vel av, nisi in tribus pronomnibus primitiuis, de quibus postea: & in quarta declinatione quæ mutatur tertia in av. Datiuus pluralis fit à datiuo duali migrante, in s, nisi in quinta declinatione, & tribus illis pronomnibus. Accusatiuus singularis finitur in v cum vocali nominatiui, nisi in quinta, & tribus pronomnibus, ac neutris quibusdam, quæ accusatiuum nominatiuum similem habent iuxta regulam neutrorum, quæ assignat CLENDYVS in tertia declinatione. Item adiectiua neutra suis masculinis sunt similia in genitiuis & datiuis singularis ac pluralis numeri, atque in toto duali. Cæterum de datiuo singulari finito in s, aut in diphthongum impropriam s, r, q, vide Auchenii in Annotationibus in declinationes simplices.

Annotatiuncula

Articuli præpositiui.

Masculinus.

Fœmininus.

Neuter.

Annotatio de o.

Latini inter declinandum vsurpant hic, hæc, hoc; Græci verò articulum ὁ, ἡ, τὸ: quem vocant præpositiuum, quòd nominibus præponatur. Inflectitur autem sic: Mascul. Sing. Nominatiuus ὁ, hic. G. τῷ, huius. D. τῷ, huic. A. τὸν, hunc. Dual. N. & A. τῶ, hi & hos, de duobus. G. & D. τῶν, horum & his, de duobus. Plur. N. οἱ, hi. G. τῶν, horum. D. τοῖς, his. A. τοὺς, hos. Fœmin. S. ἡ, hęc, τῇ, τῶ. D. τῇ, τῶ. P. αὐτή, τῆς, ταύτης. Neut. S. τὸ, τῷ, τῷ. D. τῷ, τῶν. P. τὰ, τῶν, τοῖς, τὰ.

Articuli vocatiuum ignorant: pro quo in declinationibus vtitur adverbio vocandi ὦ, ὦ.

De articulis vide plura post tractatum Pronominum,

DECLINATIONES nominum quinque.

PRIMA est in as masculinorū, ὁ Αἰνείας, Aeneas, & in ns partim masculinorū, ὁ Χρύσης, Chryses. 1 partim cōmuniū, ὁ καὶ ἡ λησις, hic & hęc latro: quorum ge-

Prima nominum parasyllabicorum declinatio. as ns

2 nitius in ου, datius in α vel η diphthogum im-
3,4 propriam, accusatiuus in αν, vel λω, 4 vocatiuus in
α vel η, secundum terminationem nominatiui.
5 Dualia & pluralia conueniunt cum articulo fœ-
minino, ablato τ.

Elenchus termi-
nationum pri-
me.
Exēpla prima.

6 S. { ας, } { α, αν, α. } D. α, αν. P. ας, 6 ων, 7 ας, 8 ας, αι.
7 { ης, } { η, λω, η. }

8 S. ὁ Αἰνείας, τῆ Αἰνείης, τῶ Αἰνεία, τὸν Αἰνείαν, ᾧ Αἰνεία.

D. τῶ Αἰνεία, τοῖν Αἰνείαν, ᾧ Αἰνεία.

P. οἱ Αἰνείαι, τῶν Αἰνείων, τοῖς Αἰνείαις, τοῖς Αἰνείας, ᾧ Αἰνείαι.

ὁ Χρῦσης, τῆ Χρῦσου, τῶ Χρῦση, τὸν Χρῦσων, ᾧ Χρῦση.

ὁ καὶ ἡ λησης, τῆ καὶ τῆς λησου. & ita deinceps.

Annotatio de
Dialectis.

Quinque Græcorum linguæ præcipuæ, Cō-
munis, Attica, Ionica, Dorica, Æolica, ex quibus
Attici in omni declinatione vocatiuū similem
formant nominatiuo, ὁ & ᾧ Αἰνείας.

Atticismus.

De Dialectis
appendix.

Lingue Græco-
rum præcipuæ.
Lingue minis
præcipuæ.

ANTE QVAM De varietate huius declinationis secundum varia idio-
mata aliquid dicamus, prius videndum, quid intelligant Græci per huiusmo-
di linguas, siue dialectos, aut idiomatica: de quibus CLENARDVS in fine hu-
ius declinationis nonnihil attigit. quinque enim linguas præcipuas esse apud
Græcos ait, utpote quæ à magni nominis authoribus fuerunt celebratæ, &
quibus scripta penè infinita librorum volumina posteritati reliquerunt. Fue-
runt verò & aliæ multæ. tot scilicet quot fuerunt nationes, quæ Græco ser-
mone vterentur, veluti Bœotica, Sicula, Rhægina, Cretensis, Tarentina, Cy-
pria, Chalcidica, Macedonica, Argiua, Thessala, Laconica, Syraculana, Pam-
philica: verum minus præcipuæ meritò dici possunt, quòd illis nulli libri, qui
ad nostra vsque tempora peruenerint, scripti fuerunt. Itaque prorsus perii-
serunt, nisi alij authores suis libris quædam ex illis dialectis admiscuissent: vt
Aristophanes, qui in suis comœdiis, quanuis eas Attica lingua scripserit, in-
ducit interdum personas alterius nationis propria dialecto vtentes: vt Bœotica
Bœoticas mulieres. Alij quoque poëtæ propria quædam harum linguarum
vsurpant. Quare nonnulla adhuc illarum vestigia apparent: sed non vt earum,
quas Author hoc loco præcipuas vocat. Vt autem totum huiusce rei ne-
gotium tibi ob oculos proponatur, ac quid Grammatici per idiomatica intel-
ligant, penitus noscas, exemplo nostri Gallici sermonis tibi paucis rem o-
mnem aperiam. Quotquot hodie in foris iudicialibus ditioni Regis subdi-
tis versantur, neque solum ibi, sed passim inter omnes fermè non omnino ob-
scuros homines, Gallicè scribunt ac loquuntur: non tamen omnes ita tersè
vt ij qui Regis ædes, aut Parisiense forum frequentant: vt iudicatu difficile
non sit (si quis eos loquentes audiat, vel eorum scripta legat) ad quod idioma
illarum sermo accedat. Vix enim fieri potest, quin aliquid è propria siue ma-

Gallici idioma-
tis exēplo Gre-
carum dialecto-
rum varietas ex-
ponitur.

terna lingua retineant, etiam illis inuitis, ac Gallica lingua loqui nitentibus:
sunt tamen aliqui maximo ingenij acumine præditi, qui quasi vernaculæ lin-
guæ oblitii, tersè ac puro sermone vtuntur: imò peculiare quædam phrasè
ac dicendi modos ex famofarum, & in Gallico sermone magis probatarum vr-
bium dialectis veluti Atticismos obseruant, quibus quasi quibusdam stoculis
non rarò sua scripta ornatiora reddunt. Eodem fermè modo in Græcia olim,
omnes sermone quodam communi (cuius præcepta nunc in Grammaticis
traduntur) loqui ac scribere nitentur: sed in eis ferè semper aliquid proprii
ac materni idiomatis deprehendebatur, vt in Hippocrate Ionici, vnde erat o-
riundus, neque enim illi, cum in rebus magis quàm in verbis laboraret, curæ
erat omnes vuculas linguæ communis, quæ ad Atticismum maxime accede-
bant obseruare. At rursus aliqui verbis & phrasè non minus quàm rebus addicti
(quales fuerunt Demosthenes, Plato & Lucianus) non solum ad vnguem com-
munis linguæ phrasim obseruabant, sed etiam, vt communem ditare viderentur,
ex aliis idiomatibus, præcipuè ex Attico, nonnullas loquendi for-
mulas, vel etiam peculiare quædam voces, aut vocum flexus decerpebant:
quæ omnia tandem temporis successu communi vsu recepta sunt. Hæc au-
tem intelligo de his authoribus qui prosa oratione scripserunt. nam poëtæ
multò maiorem sibi licentiam permiserunt. Quum igitur audis Demosthe-
nem Atticè locutum, & Aristophanem Atticè locutum, quorum stylus est lon-
gè dissimilis, quanuis eodem sæculo floruerint, ne turberis, nam vterque com-
muni lingua scripsit: sed Demosthenes genere Atticus, quanuis communi ser-
mone, vt ab omnibus Græcis intelligeretur, loqui nitentur: tamen certas quæ-
dam voces ac dicendi formulæ ex Attico sermone depromptas, sibi quæ fami-
liares retinere gaudebat, quòd facundior videretur. Aristophanes verò, vt popu-
lo Atheniensi gratus esset, sermone plebi infimæ ac mulieribus familiari vti
studebat. Vt hodie Lutetia videre licet fabularum actores, vt risum auditorum
captent, vt sermone muliercularum, à communi Gallico nonnihil dege-
nerante, nam r in s non rarò commutant, reliquæque literas blesè ac compres-
sis labiis enuntiant. Patroni verò, qui in foro causas agunt, quanuis purè ac
propriè loqui studeant, & aliquid ex Lutetiano sermone decerpant, nonni-
hilque ex Aureliano, vbi fortè legibus operam nauarunt, ac rursus aliquid ex
huius vel illius celeberrimi ciuitatis idiomate, præcipuè verò è Regis domesti-
corum sermone depromptum: cauent tamen maxime, ne muliercularum mo-
re loqui videantur, si enim illarum sermonem imitarentur, fabula omnibus
essent, maximè que risu ab auditoribus exciperentur. Confer nunc Demo-
sthenis orationem cum ea, qua vtuntur hodie patroni in foro Parisiensi: Ari-
stophanis verò comœdias cum fabulis illorum histrionum, qui agendo sermo-
nem Lutetianæ plebeculæ familiarem representant. Itaque, vt eò vnde di-
gressi sumus nostra recurat oratio, Grammatici per Dialectos, Idiomatica
siue Linguas, nihil aliud intelligunt, quàm sermonis quandam proprietatem,
qua distinguitur loquelæ varietas, quæ semper solet contingere inter diuer-
sos eiusdem nationis tractus: cum hi paulò aliter loquantur quàm illi, ac cui-
que proprium quiddam è natali solo sit insitum: quod si bene auribus sonare
videatur, alij quoque vsurpare gaudent: & quod vni vrbi aut nationis paruo
tractui proprium erat ac peculiare, aliquo temporis interuallo in communem
linguam transfundunt: atque ita illam dicunt ex diuersis variorum tractuum
proprietatibus, quæ insigne quiddam & auribus gratum continebant. Ne igitur
mireris, si videas CLENARDVM, qui de Dialectis nihil prorsus in suis
Institutionibus præcipere decreuerat, sed tantum nonnullum communis lin-
guæ vsu, non semel nunc Atticismos, nunc Ionismos atque alias dialectos
inculcare, annotat enim tantummodò quid ex quaque lingua decerpserint
ij authores qui communi lingua scripserunt: veluti Demosthenes, Lucianus,
Plato, Aristoteles, ac reliqui ferè omnes, qui soluta oratione scripserunt: quan-

Similiculus
aristoteles.

Hippocrates.

Demosthenes.
Plato.

Lucianus.

Poëta licetiosus.
Demosthenes
& Aristophanes
Atticè & cõmuniter scripserunt.

Clenardi insti-
tuti in tracta-
tus Dialectis.
Demosthenes,
Lucianus, Pla-
to, Aristoteles,
qua dialecto
scripserunt.

uis Atticè scripsisse dicantur quòd scilicet plura ex Attico quàm alio idiomate decerpserint. Herodotus verò & Hippocrates Ionicè dicuntur scripsisse, quòd plura ex Ionica proprietate quàm ex alia desumpserint. Idem iudicatio de reliquis. Nos verò in his Scholiis non solùm quæ ab oratoribus & communi vñu ex variis idiomatibus recepta sunt, annotabimus, sed ea etiam quæ poetæ ex illis arripuerunt vel sua licentia, vt scilicet metri hiatum implerent, vel etiam nulla carminis necessitate coacti, sed potius vt *πῶς πῶς περὶ λόγου φράσιν* euitarent, vel quòd materna dialecto magis delectarentur: vt Aristophanes Attica, Homerus Ionica, Dorica Theocritus, & Æolica Alcæus, quanuis vernaculæ ac sibi familiari alias quoque admisceant. Herodotus etiam & Hippocrates, qui soluta oratione scripserunt, Ionica vtrique vernacula sunt maximè delectati. Cæterum vt aliquid in genere de his præcipiatur, breui schemate subiiciam, quid vnaquæque dialectus sibi veluti proprium vendicat.

Herodotus & Hippocrates qua lingua scripserint. Poetæ cur variis dialectis vsi sint. Aristot. Hom. Theoc. Alcæus, qua quisq; lingua scripserit. Herodotus & Hippocrates.

Generalia præcepta de Dialectis.

Attica ponit $\left. \begin{matrix} \rho \\ \tau \\ \xi \end{matrix} \right\} \text{pro } \sigma$ $\left. \begin{matrix} \sigma\alpha\rho\rho\epsilon\acute{\iota}\nu, \text{ pro } \sigma\alpha\rho\rho\epsilon\acute{\iota}\nu, \text{ confidere: id fit dum } \rho \text{ est ante } \sigma, \text{ vt in hoc exemplo.} \\ \gamma\lambda\omega\tau\tau\alpha, \text{ pro } \gamma\lambda\omega\sigma\alpha, \text{ lingua: hoc semper obseruatur, vbi est duplex } \omega: \text{ atque interdum vbi est simplex, vt } \tau\eta\mu\epsilon\rho\nu, \text{ pro } \sigma\eta\mu\epsilon\rho\nu, \text{ hodie.} \\ \xi\upsilon\mu\phi\epsilon\rho\nu, \text{ pro } \sigma\upsilon\mu\phi\epsilon\rho\nu, \text{ vtile: istud habet locum in compositis à præpositione } \sigma\upsilon\nu, \text{ cum.} \end{matrix} \right\}$

Gaudet præterea cōtractionibus, vt *πατρῶος*, pro *πατρῶος*, paternus: hoc fit, quando commodè duæ vocales in vnam possunt contrahi.

Coniungit etiam duas dictiones in vnam, vt *τοῦνομα*, pro *τὸ ὄνομα*, nomen: istud præcipuè fieri solet præcedentibus *τὸ, τὰ, καί, ἀπό,* & sequente dictione quæ incipiat à vocali. Vide **C L E N A R D V M** circa finem Annotationum in verba.

Ionica $\left. \begin{matrix} \alpha \\ \eta \\ \pi \\ \tau \end{matrix} \right\} \text{pro } \left. \begin{matrix} \alpha, \text{ ἡμέρη, pro } \eta\mu\epsilon\rho\alpha, \text{ dies: hoc fit, vbi communiter } \alpha \text{ est longū.} \\ \pi, \text{ κῶς, pro } \pi\omega\varsigma, \text{ quomodo: hoc fit in interrogatiuis \& \text{relatiuis.} \\ \phi, \text{ ἀπαιρούμαι, pro } \alpha\phi\alpha\rho\rho\upsilon\mu\alpha\iota, \text{ auferor: hoc obseruatur in } \theta, \text{ compositione. nam retinet tenues } \pi, \tau, \text{ vbi communiter mutarentur in } \phi, \theta. \text{ Vide } \text{C L E N A R D V M, vbi agit de augmento imperfecti. Habet quoque locum aliquando in simplicibus, vt } \delta\epsilon\kappa\omicron\mu\alpha\iota, \text{ pro } \delta\epsilon\chi\omicron\mu\alpha\iota, \text{ suscipio: \& } \delta\epsilon\kappa\omicron\upsilon\theta\eta\alpha, \text{ pro } \delta\epsilon\chi\omicron\upsilon\theta\eta\alpha. \end{matrix} \right\}$

Ad hæc Ionica, Atticæ hac in re contraria, nihil contrahit. non enim dicit *πρωῶ*, sed *πρωῶ*, facio, sine crasi.

Dorica $\left. \begin{matrix} \alpha \\ \omega \\ \delta\upsilon \end{matrix} \right\} \text{pro } \left. \begin{matrix} \eta, \text{ ἡμέρα, pro } \eta\mu\epsilon\rho\alpha, \text{ dies.} \\ \omega, \text{ μουσῶν, pro } \mu\omicron\upsilon\sigma\acute{\alpha}\nu, \text{ Musarum: hoc fit in genitiuo plurali primæ \& secundæ declinationis.} \\ \alpha, \text{ ζῆν, pro } \zeta\eta\nu, \text{ viuere: istud habet locum in contractionibus, quæ communiter ex } \alpha\iota; \text{ \& } \alpha\eta \text{ in } \alpha, \text{ \& ex } \alpha\epsilon\iota; \text{ \& } \alpha\eta \text{ in } \alpha. \text{ fierent, Doricè verò in } \eta \text{ monophthongum.} \\ \epsilon\iota, \text{ λαβῆν, pro } \lambda\alpha\beta\epsilon\acute{\iota}\nu, \text{ accepisse.} \\ \mu\acute{\omega}\sigma\alpha, \text{ pro } \mu\omicron\upsilon\sigma\alpha, \text{ Musa: hoc habet locū in nominibus, \& aliquando etiam in verbis, quum nulla est crasis.} \\ \Delta\eta\mu\omicron\delta\epsilon\upsilon\theta\eta\varsigma, \text{ pro } \Delta\eta\mu\omicron\delta\epsilon\iota\theta\eta\varsigma, \text{ Demosthenis: hoc obseruatur quoties } \eta \text{ venit ex contractione facta ex } \epsilon\omicron \text{ vel } \epsilon\upsilon, \text{ \& quoties } \eta \text{ in verbis haberet accentum circumflexum, quanuis non veniat ex contractione, vt } \alpha\lambda\omicron\mu\alpha\iota, \text{ salio, futurum medium } \alpha\lambda\omicron\upsilon\mu\alpha\iota, \text{ \& Doricè } \alpha\lambda\iota\upsilon\mu\alpha\iota, \text{ saliam.} \\ \tau\upsilon\pi\lambda\omicron\upsilon\sigma\alpha, \text{ pro } \tau\upsilon\pi\lambda\omicron\upsilon\sigma\alpha, \text{ verberans: hæc mutatio fit in participiis fœmininis barytonorum. } \text{Æoles quoque}$

Æolismu.

que eodem modo $\alpha, \delta, \& \epsilon\iota$, pro η ponunt. $\left. \begin{matrix} \tau \\ \sigma \\ \varsigma \\ \alpha \\ \omega \\ \phi \\ \tau \\ \mu \end{matrix} \right\} \text{pro } \left. \begin{matrix} \sigma, \text{ τὸ, pro } \sigma\acute{\iota}, \text{ tu.} \\ \delta\acute{\iota}, \text{ δῆς, pro } \delta\epsilon\delta\acute{\iota}, \text{ Deus.} \\ \nu, \text{ τῦπ\omicron}\mu\epsilon\iota\varsigma, \text{ pro } \tau\upsilon\pi\omicron}\mu\epsilon\nu, \text{ verberamus: hoc fit in omnibus primis personis pluralibus finitis in } \mu\epsilon\nu. \\ \epsilon\iota, \text{ αἰετ\omicron}, \text{ pro } \alpha\iota\epsilon\tau\omicron \text{ vel } \epsilon\iota\epsilon\tau\omicron, \text{ fi: \& } \pi\acute{\omicron}\mu\epsilon\tau\omicron, \text{ pro } \pi\omicron\tau\epsilon, \text{ aliquando.} \\ \epsilon\iota, \text{ αἰετ\omicron}, \text{ pro } \epsilon\iota\epsilon\tau\omicron, \text{ fidicimus etiam } \alpha\iota\epsilon\tau\omicron\nu \text{ \& } \epsilon\iota\epsilon\tau\omicron\nu: \text{ \& sine pleonasmō } \tau\eta \text{ κα\acute{\nu}, \alpha\iota, \text{ pro } \epsilon\iota, \text{ fi.} \\ \omega\iota, \text{ ποιμηνῶς, pro } \pi\omicron\iota\mu\epsilon\nu\eta\kappa\omicron\varsigma, \text{ pastoralis.} \\ \kappa\iota, \text{ τῆνος, pro } \kappa\epsilon\iota\acute{\nu}\omicron\varsigma \text{ vel } \epsilon\kappa\epsilon\iota\acute{\nu}\omicron\varsigma, \text{ ille.} \\ \tau\iota, \text{ πόνε\tau\omicron}, \text{ pro } \pi\omicron\tau\epsilon, \text{ aliquando.} \end{matrix} \right\}$

Detrahit quoque ϵ ex diphthongo $\sigma\epsilon\iota$, vt *λαβῆν*, pro *λαβῆν*, accepisse. In diphthongis impropriis α, η, ϕ , iota subscriptum negligit, vt *τῶ αἰετῶ*, *Æneæ*.

Vtitur etiam interdum casibus pluralibus pro fœmininis singularibus, vt *καλλῆ*, pro *καλλῆς*, formosa.

Geminatis quoque $\alpha\varsigma, \tau\tau, \pi\pi$, pro simplicibus vtitur, vt *ἄων*, pro *ἄων*, quantum: *ἄππ*, pro *ἄππ*, quòd: *ἄπππ*, pro *ἄππ*, vbi, quòd.

Æolica $\left. \begin{matrix} \alpha \\ \omega \\ \pi\tau \end{matrix} \right\} \text{pro } \left. \begin{matrix} \eta, \text{ ἡμέρα, pro } \eta\mu\epsilon\rho\alpha, \text{ dies: id fit Dorum more: sed Doricè huiusmodi } \alpha \text{ producitur, \& } \text{Æolicè corripitur.} \\ \omega, \text{ ἰδῶσα, pro } \iota\delta\epsilon\omega\sigma\alpha, \text{ videns: hoc fit præcipuè in participiis fœmininis in } \omega\sigma\alpha, \text{ quæ cōmuniter circumflectunt } \acute{\alpha}. \\ \omicron, \text{ ὁμοίς, pro } \eta\mu\omicron\iota\varsigma, \text{ similis.} \\ \mu\mu, \text{ ὄππατες, pro } \omicron\phi\mu\iota\varsigma\tau\alpha, \text{ oculi.} \\ \epsilon\iota, \text{ ἰλθῆν, pro } \iota\lambda\theta\epsilon\acute{\iota}\nu, \text{ venisse.} \end{matrix} \right\}$

Retrahit etiam accentum acutum ab vltima syllaba in penultimam in dissyllabis, & in antepenultimam in polysyllabis: vt *καλλῶς*, pro *καλλῆς*, pulcher: *πῶταμος*, pro *ποταμῶς*, fluuius.

Addit quoque ϵ accusatiuis quorundam nominum fœmininorum, vt *καλλῆς*, pro *καλλῆς*, pulchras.

Præterea β ante ρ ponit, vt *βρόδον*, pro *ρόδον*, rosa.

Vtitur etiam præpositione *κατὰ*, pro *μετὰ*, cum.

Denique dictiones à quacunque vocali inchoatas tenui spiritu afficit, vt *ἡλιος*, pro *ἡλιος*, sol.

Atque hæc de Dialectis in genere dicta sufficiant. Ne verò credas ea quæ hic diximus, passim in omnibus dictionibus obseruari. non enim ista locum habent, nisi in certis quibusdam vocibus, & certis casibus partium orationis, quæ per casus inflectuntur, atque in certis quibusdam personis & temporibus verborum: veluti planum vnicuique esse potest & ex iis quæ iam hoc loco attigimus, & ex iis quæ à nobis sparsim per totam hanc Grammaticam annotantur. vsum enim eorum, quæ hic cum vnicò duntaxat exemplo in genere proposuimus, particulatim ostendemus, si ex iam dictis colligi non possit. Adiciemus quoque nonnullas alias regulas minùs generales iuxta locorum opportunitatem: Hoc itaque in primis fuerit notatu dignum, Iones toto singulari & datiuo plurali primæ & secundæ declinationis mutare α longum vltimæ syllabæ in η (exceptis quibusdam primæ, quorum Dorica declinatio est in vsu, quæ in Annotationum tractatu in declinationes simplices à nobis enumerabuntur) & contrà Dores mutare η in α . Atque ita fit, vt *Αἰνείας* declinetur Ionicè, vt *Χρῆστος* communiter: & rursus *Χρῆστος* Doricè, vt *Αἰνείας* communiter. Porro in datiuo plurali quum α Ionicè migrat in η , iota sequens subscriptur, ac pro *Αἰνείας* dicimus *Αἰνῆας*: sic *μουσῶς*, pro *μουσῶς*, Musis.

Dialectorum varietati vbi sit locus.

Annotationes. Ionismu. a in η. Dorismu. η in α. Datium pluru. Ionismu. ας in ης.

Communia in prima non inueniuntur.

Genitiuus sing. Accusatiuus.

Genitiuus plur. Datiuus. Accusat.

Secunda declinatio.

Elenchusterminationum secunde.

Exempla.

Annotation.

Genitiuus plur.

Paragoge syllabe phi in secunda, tertia & quinta.

1 Nullum aliud nomen primæ declinationis est communis generis præterquam *ἄσθε*: atque istud dicitur commune eadem ratione, qua *latro* & *homo*, & Latinis, cum tamen vix vnquam, ac ne vix quidem, illa epitheto *foemino* iuncta inueniantur, aut Græcè aut Latinè. Itaque dicitur omnia primæ esse masculina. ² Doricè *α*: Æolicè & Bæoticè *αο*: Ionicè *εω*, accentu in antepenultima: Poëticè verò *ω*, ex Ionico per crasim. ³ Ionicè interdum *εα*. ⁴ Si plura de vocatiuo desideras, vide Annotationes in declinationes simplices, circa principium. ⁵ Id est, si ex articulo foemino dualis ac pluralis numeri auferas *τ*, habebis terminationes primæ declinationis in iisdem casibus & numeris: sed cum articulus careat vocatiuo, sumenda erit nominatiui eiusdem numeri terminatio, eandem enim habent terminationem, vt iam ab Authore dictum est. ⁶ Doricè *αν*: Æolicè & Bæoticè *αων*: Ionicè *εων*. ⁷ Datiuus pluralibus cuiuscunque declinationis in *ς* desinentibus additur *ς*, Atticè, Ionicè & Æolicè. ⁸ Ionicè interdum *εας*.

SECUNDA declinatio tantum est foeminarum, quæ desinunt vel in *α*, ἡ *μουσα*, *μυσα*: vel in *η*, vt *τιμη*, *honor*: genitiuus in *ης*, datiuus in *η* diphthongum, accusatiuus in *αν*, vel *ω*, vocatiuus in *α* vel *η*, iuxta terminationem nominatiui. Dualia & pluralia perinde se habent atque in prima declinatione.

1 S. $\left\{ \begin{matrix} α_2 \\ η_2 \end{matrix} \right\} \left\{ \begin{matrix} η_5, η_2 \\ λω, η \end{matrix} \right\} \left\{ \begin{matrix} αν, α \\ λω, η \end{matrix} \right\}$ D. *α*, *αν*. P. *α*, ¹*ων*, *αις*, *ας*, *αι*.
 ἡ *μουσα*, τῆς *μούσης*, τῇ *μούσῃ*, τῶ *μοῦσαν*, ᾧ *μοῦσα*.
 ἡ *τιμη*, τῆς *τιμῆς*, τῇ *τιμῇ*, τῶ *τιμῶ*, ᾧ *τιμή*.

Finita in *δα*, *θα*, *θα*, & *α* purum (hoc est quod non subsequitur consonantem) faciunt genitiuum in *ας*, datiuum in *α* diphthongum. *Λήδα*, *Λήδας*, *Λήδα*, *Leda*: *Μάρθα*, *Μάρθας*, *Μάρθα*, *Μάρθα*: ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρα, *dies*: *φιλία*, *φιλίας*, *φιλία*, *amicitia*.

1 VARIETATEM Dialectorum recipit omnino vt genitiuus pluralis primæ. In aliis casibus nulla est varietas, quam ex his quæ iam dicta sunt, non possis colligere. Hoc tamen sciendum, multa huius declinationis nomina syllabæ *φ*, vel *ων* adiectionem apud poëtas recipere: quod dum fit, quæ desinunt in *α*, modò illud retinent, modò Ionico more in *η* mutant, vt *Ουρανια*, *Ουρανιας*, *Vrania*: *βία*, *βίης*, *βίη*; *violentia*. quæ verò in *η* desinunt, nihil mutant: vt *ἄνθη*, *ἄνθης*, *cubile*. Idem accidit quibusdam nominibus tertiæ: sed ex *ος* & *ων*, *ς* & *ων* prius abiciunt, vt *κρατὸς*, *κρατόρι*, *exercitus*: *ὄσειν*, *ὄσειφι*, *ος* *οἴσι*:

ossis: sic in pronomine *αὐτός*, *αὐτόφι*, *ipse*. In quinta quoque declinatione neutra quædam in *ος*, & foemina in *ων*, idem patiuntur: sed in *ος*, ο prius vertitur in *ς*, vt *σῆδος*, *σῆδοσι*, *pectus*. In foemininis verò in *ων*, prius facimus genitiuum in *ωνος*, ac deinde migrante *ς* in *φι* fit nomen poëticum, vt ἡ *κοτυληδών*, *genit. τῆς κοτυληδῶνος*, vnde *κοτυληδῶνφι*, *coxa*. Porro huiusmodi nomina poëtica, sunt indeclinabilia. Patiuntur præterea hæc tres declinationes apocopen, vt in secunda *γλῶ*, pro *γλῶν*, pupillam: *γλῶφον*, pro *γλῶφον*, antrum: ex *κέρων* verò Atticè fit *κέρων*, & Ionicè *κέρων*, caput, non *κέρων*: in quinta τὸ *δῶ*, pro *δῶν*, domus: quod non solum in nominatiuo, sed per omnes casus singulares huius declinationis fieri solet, vt τὸ *Αἴαν*, τῷ *Ἰδῶ*, τὸν *Ἀπόλλων*, pro *Αἴαντος*, *Ἰδῶτι*, *Ἀπόλλωνα*, id est *Aiacis*, *sudori*, *Apollinem*. Huiusmodi apocope fit potius syllabæ quàm vnus tantum literæ: in paucis enim perditur sola litera, vt *γάλα*, pro *γάλας*, lac: *ἄσειρα*, pro *ἄσειρα*, pinguedo: sic *γλῶ*, de quo supra.

Apocope in tribus declinationibus.

TERTIA declinatio complectitur masculinam, foemina & communia in *ος*, ὁ *λόγος*, *sermo*: ἡ *ὄδδος*, *uia*: ὁ *καὶ* ἡ *ἄνθρωπος*, *homo*: & neutra in *ον*, τὸ *ξύλον*, *lignum*: vocatiuus in *ε*, genitiuus, datiuus & accusatiuus, item dualia & pluralia sequuntur articulum masculinum & neutrum.

Tertia declinatio. ος ον

20 S. $\left\{ \begin{matrix} ος_2 \\ ον_2 \end{matrix} \right\} \left\{ \begin{matrix} ω_2 \\ ον_2 \end{matrix} \right\} \left\{ \begin{matrix} ον_2, ε \\ ον_2, ον_2 \end{matrix} \right\}$ D. *ω*, ³*ων*. P. $\left\{ \begin{matrix} ος_2 \\ α_2 \end{matrix} \right\} \left\{ \begin{matrix} ων_2, ος_2 \\ α_2, α_2 \end{matrix} \right\} \left\{ \begin{matrix} 4ος_2, ος_2 \\ α_2, α_2 \end{matrix} \right\}$

2,3 Elenchusterminationum tertia. 4 Exempla.

ὁ *λόγος*, τῷ *λόγῳ*, τῶ *λόγῳ*, τὸν *λόγον*, ᾧ *λόγῳ*.
 ἡ *ὄδδος*, τῆς *ὄδδῶ*, τῇ *ὄδῶ*, τῶ *ὄδῶ*, ᾧ *ὄδέ*.
 ὁ *καὶ* ἡ *ἄνθρωπος*, τοῦ *καὶ* τῆς *ἀνθρώπου*, & *ς*.
 τὸ *ξύλον*, τοῦ *ξύλου*, τῶ *ξύλῳ*, τὸ *ξύλον*, ᾧ *ξύλῳ*.

25 Neutorum tres casus similes: nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus: qui in singulari numero varias habet terminationes in quinta declinatione, pluraliter autem semper exeunt in *α*.

Annotation de nominibus neutris.

30 LOCVS Hic exigit, vt de nominum genere aliquid dicamus, quò possis discernere foemina aut communia in *ος*, à masculinis. Ac primum generales quasdam regulas subiiciemus, quibus sola significatione genus poterit dignosci, tam in quinta quàm tertia declinatione. in aliis enim hæc generum diuersitas non habet locum, nisi paululum in quarta, vt suo loco dicemus. Cæterum de adiectiuorum genere nihil in his declinationibus à nobis expectes. nam in Annotationibus in nomina adiectiua, illorum genus demonstrabitur. Hic itaque tantum de substantiuis agemus: quæ aut propria sunt, aut appellatiua. & propria quidem virorum siue deorum, mensium & fluminum sunt masculina: propria verò mulierum siue dearum, vrbium, insu-

De nominum genere regule generales. Genus substantiuorum hinc seculum traditur. Masculina propria. Foemina propria.

Appellatiua mascul. femin. conyunt.

Iarum, nauium & fontium, faemina. Appellatiua vero, quae ad solos ma- res pertinent, masculina sunt, & cognitu facilia, vt o πατήρ, pater, quae scilicet munus vel officium marium significant: sic quae ad solas faeminas pertinent, faemina sunt, vt ἡ μήτηρ, mater. quae vero ad vtrunq[ue] sexum referuntur, sunt communia, vt ὁ καὶ ἡ παρθένος, virgo mas vel faemina: ὁ καὶ ἡ θεός, deus vel dea: ὁ καὶ ἡ νεβρίδις, hinnulus mas vel faemina, & sic de aliis, quoties vnica voce vtimur ad significandum vtrunq[ue] sexum: quantum in quibusdam alia etiam sit vox ad significandam faeminam, vt θεός & θεά. per faeminam hic intello non solum mulierem, sed omnium animalium faemininum sexum. Praeterea faemina sunt arborum nomina: fructuum vero neutra. Ab his omnibus regulis excipie finita in ω, haec enim i preta significatione, semper terminationis genus recipiunt, vt τὸ τέχνη, filiu: vel filia: τὸ θυγάτηρ, filiola. Inueniuntur & alia, praecipue arborum & fructuum nomina, quae has regulas non exacte seruant: sed ea magis notanda quam imitanda: id vero accidit aut licentia poetica, aut propter quandam dialecti proprietatem. Restat nunc vt dicamus de genere substantiuorum in ω huius declinationis tertia, quum significatione illud dignosci non potest. Subiiciemus itaque ordine alphabetico primum faemina: deinde communia, quae passim legendis auctoribus occurrunt, quae vero hic non enumerabuntur, masculina censentur.

Arbores. Fructus. Exceptio. Annotatio de finitis in ω. Alie exceptiones.

FOEMININA.

20

Table with 3 columns listing Latin words and their Greek equivalents for feminine nouns.

COMMVNIA, SIVE INCERTI aut dubij generis.

45

Table with 3 columns listing Latin words and their Greek equivalents for common nouns.

στύμιος

Table with 3 columns listing Latin words and their Greek equivalents for declensions.

Inuenientur forte quaedam alia faemina communia, quam quae hic enumerantur: sed certe paucissima, eaque praecipue aut nomina herbarum, aut animalium: vt ἡ φλόμος, siue ἡ φλόνος, verbascum herba: ἡ ῥόνος, atractylis, fusus agrestis: sic ἡ ἀμπέλος, vitis, cum suis compositis: vt ἡ ἀγριὰμπελος, siue per syncopen ἀγρίαμπελος, labrusca, vitis agrestis: sic ὁ vel ἡ γλάνος, glanus feta, quae & hiana, quae omnia recensere nolimus, quod maxima ex parte nimis essent incerta, neque illa faemininis epithetis iuncta legissimus. sunt enim parum vilitata. Inueniuntur rursus quaedam huc congesta, quae in lexi cis alterius generis esse deprehenduntur. Verum illis hac in re non est omnino fides adhibenda, nam sunt plarunq[ue] deprauata. Idem iudicato in nominibus quinq[ue], quae suo loco eodem modo enumerabimus. Porro genere variantia quaere inter Heteroclitia. Atticè, Ion. & Thessalicè ω. Dor. ω. Ion. ω. Doricè ω & ω.

Herba. Animalia.

Genitiuum sing. Genitiuum dual. Accusat. plur. Quarta declinatio.

Q V A R T A declinatio Atticorum est propria vertentium vocales praecedetis declinationis in ω: alioqui genere consentit. nam continet masculina, faemina & communia in ως, ὁ Μενέλεως, Menelaus, ἡ ἄλως, area ὁ καὶ ἡ δὺγεω, fertilis: & neutra in ων, τὸ δὺγεων, fertile. Omnes casus definiunt in ω: vertitur enim ο in ω, οι in ω subscripto iota, & in ω abiecto υ. Neutorum quoque a migrat in ω: hoc modo,

Table showing the declension of nouns in the fourth declension with examples like Menelaus and Digeon.

Elenchus terminationum quarta.

Exempla.

Quatuor praedictae declinationes appellantur parisyllabicae, quod obliqui sint nominatiuo pares syllabis.

Declinationes parisyllabicae.

Hec Atticorum declinatio a communibus in quibusdam tantum nominibus est recepta: nempe in iis quae hic & in Annotationibus in declinationes simplices a CLENAURO recensentur, atque in his quae sequuntur:

Atticorum declinatio in quibus nominibus recepta sit ab iis qui communi lingua scripserunt.

γάλας καὶ γάλας, ἢ, glos, foror viti.
 ἐνείας, ὁ, imutus.
 ἔλεος, ὁ, ἢ, propitius: vnde ἀνίλεος, ὁ, ἢ, im-
 misericos.
 κήλας, ὁ, vel (vt alij volunt) τὸ, funis,
 rudens.
 ὄρφας, ὁ, Orphus, genus piscis.
 πλείας, ὁ, ἢ, plenus: vnde ὁ καὶ ἢ ἀνά-
 πλείας, ἢ, πλείας, ὑπόπλείας, idem quod
 πλείας.
 σῶας, ὁ, ἢ, saluus, integer.
 χρεῖων, τὸ, siue πῶχρειος, debitum: vnde ὁ
 ὑπόχρειος, debitor: & ὁ καὶ ἢ ἀξιώ-
 χρειος, fide dignus.
 His adde quædam composita à γῆ siue
 γαῖα, terra: quæ penultimam cor-
 ripiunt, vt alia huius declinationis

omnia veluti
 αἰπόγειον, τὸ, coenaculum, quasi αἶψα πῶς γῆς
 ὄν, supra terram existens, siue à so-
 lo subductum. erant enim coenacu-
 la in superiori ædium parte. in ter-
 tia dicemus αἰώγειον per diphtho-
 gum αι: sed quarta in his magis re-
 cepta est.
 βαθύγειον, τὸ, profundam terram ha-
 bens, terra profunda.
 λυπόγειος, ὁ, terra sterilis.
 Sic quædam composita à κρέας, caro, &
 κέρας, cornu, vt
 ἀπόκρεως, ὁ, carnis priuium.
 δίκερος, ὁ, ἢ, bicornis.
 ὄνικρος, ὁ, ἢ, pulchra habens cornua.
 πολύνικρος, ὁ, ἢ, multicornis.

S V N T Et alia in ως, quæ per quartam vel quintam declinationem fle-
 ctuntur: de quibus vide tractatum Heteroclitorum. Sunt præterea multa
 propria, quorum Attica declinatio est in vñ: præcipuè verò quæ commu-
 niter desinerent in αος, vel εος, vt μενέλαος, Ἀνδρόγεως, pro μενέλαος, Ἀνδρό-
 γεως: & monosyllaba circumflexa, vt Κῶς, Cos in sula. ² Id est, habent in vltima
 3-4 syllaba ω. ³ Poëticè ω, vel φω, puncto subscripto, ab Ionico tertiaz ω. ⁴ Vo-
 catiuus est similis nominatiuo, more Attico, vt dictum est in prima declina-
 tione.

Finita in ως
 quarta vel
 quinta.
 Propria in ως
 εος.
 Monosyllaba
 circumflexa.
 Genitiuus sing.
 Vocatiuus sing.

Quinta decli-
 natio.

QVINTA declinatio imparisyllabica com-
 1 plectitur ¹ omnia genera, & terminationes plu-
 rimas. Genitiuus nominatiuum superat, exiens
 in ος, datiuus in ι, accusatiuus in α, vocatiuus
 2 ² sæpe idem cum nominatiuo. Dualis nomina-
 3 tiuus ε, genitiuus οιν. Pluralis nominatiuus ες, ge-
 nitiuus ων, datiuus σι, accusatiuus ας. At neutro-
 rum plurale in α.

S. { Nomi. } Varius, { Voc. } D. ε, οιν. P. { ες, ι } { ων, σι } { ας, ες. } { α, α. } 35
 S. ὁ Τιτῶν, τῶ Τιτῶνος, τῷ Τιτῶνι, τὸν Τιτῶνα, ὦ Τιτῶν.
 D. τῶ Τιτῶνε, τῶν Τιτῶνων, ὦ Τιτῶνε. P. οἱ Τιτῶνες, τῶ Τιτῶ-
 νων, τοῖς Τιτῶσι, τοῖς Τιτῶνας, ὦ Τιτῶνες, Τιτῶν.

Elementis ter-
 minationum
 quinte.

Exemplum.

Quomodo.

QVOMODO Hæc genera significatione dignoscantur, satis abun-
 dè diximus, quum de tertia declinatione ageremus. ea verò quæ autoritate
 solum vel terminatione percipi possunt, in sequentibus indicabimus. singu-
 las terminationes eo ordine, quo ab Authore dispositæ sunt, discenties, ac
 vai.

unicuique illarum suum genus assignantes. Quauis autem hæ termina-
 tiones variaz sint ac multiples, possunt tamen ad nouem reduci, quatuor sci-
 licet vocales, α, ι, υ, ω, & quinque consonantes, ν, ξ, ρ, σ, φ. nam nullum nomen
 Græcum desinit in ε, ο, ζ, λ, μ, aut in aliquam mutam, exceptis Barbaris aut
 5 Hebreis, vt ἀσπυροκαλ, Astrubal: ἀδάμ, Adam, &c. quæ tamen reduci possent
 ad declinationem Græcam, nempe ad tertiã & finirentur in ος, ἀσπυροκαλος,
 ἀδάμος, &c. Porro finita in η non reperiuntur in quinta declinatione: sed om-
 10 nia sunt secundæ. ² Circa finem huius declinationis indicabuntur ea no-
 mina quæ vocatiuum nominatiuo similem non habent. ibi etiam agetur plu-
 ribus de accusatiuo singulari, & datiuo plurali.

Terminationes
 quinte nouem
 α, ι, υ, ω, ν, ξ, ρ,
 σ, φ.

Vocatiuus.

Genitiuus
 quinte.
 α, ι, ος.

Annotatio.

ι, ιος.
 Adiectiuum
 in ι.

Adiectiuum
 neutra in υ.

ω, ὀος.

Finita in α, ι,
 υ, neutra sunt,
 in ω femin.
 Nomina lite-
 rarum quatuor
 declinabilia: &
 quare declinan-
 tur.

ε, η.
 υ, ου.

TERMINATIONES
 quintæ declinationis.

¹ Finita in α formant genitiuum in ατος: τὸ βῆ-
 μα, τῶ βήματος, altare, tribunal, suggestum.

² Nomina literarum sunt indeclinabilia, τὸ
 ἄλφα, βῆτα, δέλτα.

³ vnum substantiuum, τὸ μέλι, μέλιτος, mel.
 Adiectiua neutra communium legem seruant:

ὁ καὶ ἢ δὴ χεῖρας, τὸ δὴ χεῖρ, δὴ χεῖρτος, gratiosus, α, um: ὁ καὶ
 20 ἢ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρις, φιλοπάτριδος, patriæ studiosus,
 α, um. sic etiam τὸ πῆ, πνός, vt commune ὁ καὶ ἢ πῆς, πνός,
 aliquis, aliqua, aliquod.

⁴ ιος: τὸ σίνηπι, σινήπιος, sinapi: de quo ⁴ aliàs.

⁵ υος: τὸ γόνυ, γόνυος, genu, geniculum.

⁵ υος: τὸ ἄστυ, ἄστυος, urbs: τὸ πῶϋ, πῶϋος, grex ouium,
 ouile. Sic neutra masculinorum in υς, ὁ ἡδύς, τὸ ἡδύ,
 ἡδέος, iucundus, um, suauis & suauis.

ω, ὀος: ἢ Λητώ, Λητόος, Latona, ⁶ est declinationis 6
 contractorum.

FINITA In α, ι, vel υ, omnia sunt neutra absque vlla exceptione. ¹
 Sic finita in ω, omnia sunt fœminina. ² De finitis in α videtur Author ²
 tantum intellexisse, non autem in genere de omnibus literarum nomi-
 nis: quauis locum quoque habeat in reliquis, exceptis quatuor, quorum
 nomen adiectiuo indicatur, nempe ε φιλόν, υ φιλόν, ο μικρόν, ω μέγα, quæ decli-
 35 nantur more adiectiuorum φιλόν, μικρόν & μέγα, quod facit in genitiuo μεγά-
 λου, vt habes in tractatu Heteroclitorum circa finem. olim tamen harum voca-
 lium nomina erant, ε, ι, υ, ω, vt Latinarum, ε, ι, ο: verum postea his addita sunt
 epitheta ad indicandum aliquod discrimen, vt ε vocatum sit φιλόν, id est, par-
 uum vel tenue, ad differentiam η vocalis longæ, quæ ut e ferme proferebatur: ve-
 40 luti diximus pag. 2. verū 19. sic υ, dictum fuit φιλόν ad differentiã diphthogoi ου.

olim enim (vt loco citato attigimus) u & s proferebantur vt u Latinum, u quidem vt u hodie pronuntiatu à Gallis: s verò, vt u sonat hodie Italis. Cæterum o & ω, quæ eodem ferme modo proferebantur, varia epitheta sortita sunt iuxta quantitatis differentiam: o quidem μικρόν, id est, paruum dictum est, quia breuem facit syllabam: ω verò μέγα, id est, magnum, quòd sua natura 3 syllabam producat. Rectè dicit, vnum, nam ea quæ faciunt eos, vt σίνης, barbara sunt, & non propriè Græca. Inueniuntur tamen composita è μέλι, quæ etiam faciunt εως, vt οίνόμελι, multum: ὄξυμέλι, acetum multum: ὑδρομέλι, aqua multà. * In secunda declinatione contractorum. Proponuntur ab Authore in hac declinatione multæ nominatiui terminationes, quarum singulæ varias genitiui formas recipiunt, vt u, uos vel eos: de quibus quidam Grammatici prolixè tractarunt: nos tamen hæc curiosè persequi nolimus, quòd & nimis longum esset, & quia in multis id fieri non possit, nisi adducatur syllabaria vocalium ancipitum quantitas, aut accentuum ratio, aut generum notio: quæ multò minùs nota sunt, quàm ea propter quæ declaranda adducuntur. Quod quantum Grammatici vulgò facitare soleant, ego semper ridiculum existimaui: cum omnis disciplina à facilioribus & magis notis ad obscuriora & minùs nota progredi debeat. Quare nominum quorundam genus & accentum, vocaliumque ancipitum quantitatem, potius per genitiui terminationes (quæ per se satis notæ sunt, si quis nonnullum huius 20 linguæ vsum, authorum lectione sibi compararit) quàm contrà genitiui terminationes per illa, quæ multò sunt difficiliora, censeo esse explicanda. Velim tamen interdum, si commodè id fieri possit & cum aliquo lectorem emolumento, adduci dictionum genus, accentum, & quantitatem ad designandam quandam terminationum notitiam: vt si hoc loco dicam, Substantiua in u, 25 penultimam corripientia faciunt uos: quæ verò penultimam producent, faciunt eos, cum omnibus adiectiuis. hæc quidem regula non poteris facile cognoscere quare πιδάρις, id est, lacryma, potius faciat δάριος, quàm δάριος: cum penultimæ quantitas non sit cuius cognitu facilis: in δέρις verò, id est, hasta, quiuis cognosceret penultimam esse breuem, cum sit ο μικρόν: quare statim dicit πιδάριος. Itaque hæc regula non fuerit omnino inutilis, sed non satis certa. Hanc verò inutilem prorsus iudicauerim, Finita in æs acutitona, æds in genitiuo faciunt: quia nullo modo potes scire quæ finita in æs vltimam acuant, nisi ex genitiui terminatione. cogeri enim in Accentuum tractatu conuersam hanc regulam audire, hoc modo: Finita in æs, facientia in genitiuo æds, vltimam acuiunt. Ex quibus regulis nihil certi potes colligere. Itaque velis, nolis, ad vsum alterutris recurras necesse fuerit. Facilius verò vsus te docebit quæ nomina in æs, æds faciant (vnde acutitona esse conclude) quàm nosse quæ in æs acutitona sint, vt indè inferas, declinari per æds. Vides igitur esse multa vsu percipienda, nec posse omnia (nisi 40 ridiculi sæpenumero velimus esse) regulis comprehendere. Quare ne mireris, si interdum ad huiusmodi varium eiusdem terminationis genitiuum indicandum regulis certis vtamur, interdum verò nihil certi præcipiamus: ne scilicet facilia per difficilia, & per tenebras lucem videamur indicare. Vide quartam declinationem nominum contractorum.

Substantiua in barbara sunt, præter mela cum compositis.

De diuersitate terminationum genitiui certæ regule ubique tradi non possunt, nisi velimus per se satis nota per ignotiora & minùs nota explicare.

Regula de finitis in u non omnino inutilis.

Regula de finitis in æs, prorsus inutilis.

vsu multa percipienda.

ων, αως: ὁ παῖν, παιῶνος, πᾶν, genus cantilenæ in laudem alicuius: ὁ Παιῖν Πανός, Παν, deus pastorum: τὸ μέλαν, μέλανος, nigrum, atramentum.

ων, αως, participia sunt: τὸ πύσαν, πύσαντος, verberans, vel quòd verberauit. Sic adiectiuum ὁ πᾶν, 50

παντός

παντός, omne, more masculini πᾶς, παντός, omnis.

DVO. Hic notanda: primum, Omnia substantiua in ω, esse masculina: adiectiua verò siue participia (vt suo quoque dicitur loco) esse neutra: deinde Participia in ω & adiectiuum πᾶν, facere in genitiuo αως: reliqua verò omnia αως. Porro huiusmodi participia sunt aut aoristi primi vocis actiua: quorundamque verborum, aut presentis vel aoristi secundi eiuſdem vocis, secundæ coniugationis verborum in μι.

Annotatio de finitis in αω.

Participia in αω ubi inueniantur.

εν, εως: τὸ τέρεν, τέρενος, tenerum.

εν, εως: τὸ χεῖρεν, χεῖρεντος, gratum, urbanum, vt masculinum χεῖρεος, gratus. sic participia, ὁ πωφθεῖς, τὸ πωφθεν, verberatus, verberatum.

ων, εως.

ων, εως.

Notio de finitis in εν.

Participia in εν ubi inueniantur.

OBSERVABIS Hic, omnia in εν esse neutra atque adiectiua vel participia: & quæ à communi ω, facere εως, reliqua εως. Cæterum hæc participia sunt vel alterius aoristi passiu: vel presentis siue aoristi secundi vocis actiua: verborum prius coniugationis in μι.

ω, ωως.

ω, ωως: ὁ ἔλλω, ἔλλωος, Græcus: ἡ σείρω, σείρωος, Siren apis genus, aut certè domuncula, & Siren fabulosa-rum mulierum υνα.

ω, εως: ὁ ποιμῶ, ποιμῶος, pastor: ἡ φρέω, φρέωος, mens:

ὁ καὶ ἡ τέρω, τέρενος, tener, tenera: cuius neutrum τὸ τέρεν τέρενος, tenerum.

ω, εως.

DISYLLABA In μω, & adiectiua quæcunque in ω, cum his substantiuis ὁ ἀδῶ, tumor in gutture glandium instar: ὁ ἀζῶ, barba: ὁ ἀρωῶ, ceruix: ὁ εἶρω, puer: & ἡ φρέω, faciunt εως: reliqua ωως. atque hæc, quæ ωως faciunt, 25 foemina sunt, præter ὁ κηρῶ, fucus, vespa sterilis: ὁ σφῶ, cuneus: ὁ σωλῶ, canalis, fistula: atque ὁ καὶ ἡ γῶ, aser, nam alia masculina significatione dignoscuntur, vt ὁ ἄλλω, cum compositis: Quæ autem per εως flectuntur, masculina sunt, præter ἡ φρέω, & adiectiua, de quibus suo loco.

Regula de ωω.

εως.

ωως.

Foemina.

Masculina.

ω, εως: ὁ δελφῖν, δελφῖνος, delphin piscis: ἡ ἀκτῖν, ἀκτῖνος, 30 νος, radius: cuiusmodi nominatiuus etiam per ις, δελφῖς, ἀκτῖς.

ων, εως.

ων, εως.

COMPOSITA: Masculina sunt, atque hæc tria ὁ δῖν, litus: ὁ κῆν, miluius: ἡ ν, genus vitæ: quum verò significat venam, aut vim, est foemini. reliqua simplicia foemina. δελφῖν verò, quantum ab Authore veluti masculinum ponatur, ab aliis tamen commune dicitur: ὁ καὶ ἡ δελφῖν.

Masculina.

Foemina.

ων, ονος: τὸ μείζων, μείζονος, maior, à comunibus in ων, 35 ον, οντος, participia sunt, τὸ πύπων, πύπωντος, verberans.

ων, ονος.

ων, ονος.

ων, οδης.

ων, οδης: τὸ δίπου, δίποδης, vt cōmune δίπους, bipes.

ων, οὔντος, participia sunt: τὸ τυπούν, τυπουῶτος, Verberaturum.

OMNIA In ων & ουν neutra sunt, atque vel adiectiua à communibus in ων & ους: vel participia. & in adiectiuis quidem ων facit ονος, & ουν, οδης: in participiis verò ων, οντος, & ουν, οὔντος. Ceterum participia in ων, sunt vel presentis, vel aoristi secundi, vel futuri primi barytonorum vocis actiue: aut presentis, secundive aoristi eiusdem vocis verborum tertia coniugationis in μι, finita verò in οὔν sunt quoque omnia vocis actiue vel futuri secundi in qualibet coniugatione, vel primi in quinta, vel presentis in prima & tertia verborum circumflexorum.

ων, υῖος: ὁ μύσων μύσωνος, turris, domus lignea: ἡ Γόρτυν, Gortyn, ciuitas Creta: quorum nominatiuus etiam in ις definit: ὁ Φόρκυν, vel Φόρκις, Phorcys, Neptuni filius & Μεδύσα pater.

ων, οὔντος participia sunt: τὸ ζῶζυν, ζῶζυνῶτος, iungēs.

FINITA In ων, omnia faciunt ονος, nisi sint participia: sunt quoque omnia masculina, nisi significatio impediatur (vt in Γόρτυν, quia est proprium vrbis) aut participia fuerint: quæ neutra sunt, atque presentis temporis vocis actiue coniugationis verborum in μι. Hoc etiam declinatur per υος, πῦ Φόρκυος. Vel Doricè ὁ Φόρκις, πῦ Φόρκις, τῶ Φόρκυ, ablato ς, vt multa alia, de quibus in Annotationibus in declinationes simplices.

ων, ωνος: ὁ κλών, κλωνός, γαμύς: ὁ αἰών, αἰώνος, αἰωνίτῃ: ἡ Σιδών, Sidon, vrbs Phœnicia: ὁ Πλάτων, Πλάτωνος, Plato: ἡ μήκων, papauer.

ων, ονος: ὁ ὄριων, ὄριονος, ferra: ἡ χελιδών, χελιδόνος, hirundo. & communia, ὁ καὶ ἡ δῦδαίμων, δῦδαίμονος, felix: & ita comparatiua, ὁ καὶ ἡ κρείσσων, κρείσσονος, melior: quorum neutra in ων, τὸ εὐδαίμων, εὐδαίμονος, felix, beatum: τὸ κρείσσων, κρείσσονος, melius.

ων, ὄντος: ὁ Ξενοφῶν, Ξενοφῶντος, Xenophon. ὄν, οντος: ὁ δράκων, δράκοντος, draco. & participia, ὁ τυπῶν, τυπῶντος, verberans.

NOMINA In ων, quorum genus significatione dignosci non potest, masculina sunt, præter sequentia fœminina, αἰρέκρον, verruca. ἀμπέλων, vinea, vitis. ἀπῖκων, pignus. ἀλων, arca. ἀνδρεων, mentum. βῶων, custodia apud Alexan-

xandros. εἰκῶν, imago. ἡδῶν, littus. λιθεδῶν, obliuius. σιππεδῶν, putredo. σιγῶν, maxilla. σινδῶν, lintheum. τιλαδῶν, tabes. τρεῖσον, columba. τρεῖσῶν, palliolium. τρυγῶν, turtur. χελιδῶν, hirundo. χθῶν, terra, solum. χελιδῶν, ὄνος, delitiæ, ornatus muliebrius. χελιδῶν, ὄνος, armilla. His adde omnia finita in ἡδῶν.

Hæc præterea sunt modò masculina, modò fœminina, & meliedῶν, cūra: μήκων, papauer: χίων, nix: χιτῶν, vestis. Nunc de genitiui varietate, si non omnia, tamen aliquid dicamus: quanuis & hoc vñ potius quàm præceptis discere præstabat. nihil enim certi de his potest præcipi, nisi (vt antea dixi) per se satis nota per difficillima velimus explicare. Faciunt igitur ονος per ω μέγα omnia ferè substantiua masculina, & fœminina vrbium, quæ non desinant in ἡδῶν. Nam omnia finita in ἡδῶν, atque adiectiua, & substantiua fœminina faciunt ονος per ο μικρόν. Ex adiectiuis excipe αἶδων, ardens: & εἶσον, cauillator, non vera dicens: ex fœmininis verò ἀκροχρῶδῶν, vel ἀκροκαρδῶν, ἀλων, ἀμπελῶν, ἀρραβῶν, βοῶν, τρεῖσῶν, χελιδῶνες, armillæ: his adde duo incerti generis, μελιεδῶν, μήκων: quæ omnia faciunt ονος per ω μέγα. Porro pauca sunt, quæ faciunt in ὄντος per ω μέγα, quæ omnia sunt masculina, & maxima ex parte propria virorum circumflexa, quæ à Latinis per ontis declinantur: vt Xenophon, Xenophon-tis: sic Phaëthon, Demophon, &c. In οντος verò per ο μικρόν facientia vix alia inuenias quàm hæc quatuor δράκων, λέων, γέρον, θεράπων, draco, leo, senex, famulus: & participia actiue vocis in ων non habentia circumflexū: quæ sunt vel presentis temporis, vel aoristi secundi, vel futuri primi. quæ verò accenti circumflexo notantur & habēt neutrū in οὔν (quæ enumerauimus quū de ουν ageremus, 22.9.) ea ὄντος quoque faciunt. de illis autē nullā mentionē fecit hoc loco CLENARDVS. Ceterum ea, quorum neutrum similiter in ὄν per ω μέγα circumflexum definit, per ὄντος flectuntur, & ω μέγα seruant: sunt quæ presentis temporis vocis actiue, secundæ coniugationis verborum circumflexorum. Id autem accidit propter crasim, quæ fit ex α & ο in ω, vñ suo videbimus loco.

Ξ, in κος, γος, χος: ὁ θώραξ, θώρακος, pectus, thorax: ἡ κύλιξ, κύλικος, poculum, calix: ὁ ἀρπαξ, ἀρπαγος, rapax: ἡ ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, vulpes, mutat in η: ἡ θριξ, ξιγῶς, capillus, pro aspirata sumit tenuem, τ pro θ. ὁ ἀνάξ, ἀνακτος, rex: ἡ νύξ, νυκτος, nox, interiecto τ.

FINITA In Ξ, masculina sunt, aut fœminina, aut communia: neutra verò nunquam. & fœminina quidem pauca sunt, & communia paucissima, si cum infinita masculinorum multitudine conferantur. Itaque fœminina & communia siue incerta, quorum genus significatione cognosci non potest, hic enumerabimus: reliqua verò intelligentur masculina. Hæc igitur sunt

fœminina, ἀλώπηξ, vulpes. ἀντιξ, ambitus, orbis. αὐλάξ, sulcus. Θρίδαξ, lactuca. κλίμαξ, scala, seu scalæ: κύλιξ, poculum. κλωμάξ, asperitas. κρήξ, capillus, & crex auis. κάρναξ, vrna, arca. μέσαξ, esca, bruchus. μέσιξ, flagellum. μύρμηξ, formica. μύσαξ, labrum, barba menti. ὄμφαξ, vva acerba & imatura. οὐραξ, vrax auis. πήλυξ, galea, calsis. πίδαξ, fons. πέρυξ, γος, ala. βάνιξ, fluuiialis scaphæ genus. σπιδῆξ, vibex, liuor ex percussione. σπιδῆξ, gen^o musci instrumenti.

ων, οδης. ουν, οὔντος. Participia in ων.

ων, υῖος. ων, vel υος.

ων, οὔντος. Masculina. Participia in ων.

ων, ωνος. Participia in ων.

In ων mascul. Feminina.

In ἡδῶν fœm.

In ων communia.

Genitiua.

ωνος.

ωνος.

Exceptionis.

ωνος.

ὄντος.

ontis.

οντος.

Participia in ων.

ωνος.

ὄντος.

ωνος.

Ξ in κος, γος, χος.

Ξ κτος.

Genus finitum in Ξ.

Masculina. Feminina.

ςῶραξ.

ὄστρον, odoris genus. φάλαγγξ, internodium in
 τετρίξ, tetricus aus. digitis, & phalanx or-
 ὄστριξ, hystrix, herinacij do militaris.
 species. φάλαγγξ, vallis.

His adde finita in ιγξ, & monosyllaba non desinentia in αξ. 5

Exicipiuntur tamen sequentia masculina.

βλαξ, stolidus. πινός, consilij locus apud
 δνήξ, vermis lignū corro Athenienses.
 ξ, vermis vitii. (dés. παρξ, hinnulus, dama.

Et sequentia communia. 10

αξ, αιρός, capra. βήξ, βηχός, tulsis. ραξ, ρός, acinus, vuar.

Præter hæc, communia sunt,

αμπυξ, reticulum mulie- ἐλλξ, vitium capreolus. σκύλαξ, catulus.
 bre. πέρδιξ, perdix aus. φάρυγγξ, guttur, faux.

V S V S Tedecebit, quæ declinentur per ρος, & quæ per ρος, aut χος : scito 15

tamen multo maiorem esse numerum eorum quæ ρος faciunt, quam quæ ρος
 aut χος. Rursus plura per ρος, quam per χος declinari. nam paucissima sunt
 quæ habeant χ in obliquis : nempe finita in ουξ, ανουξ, & ουρξ, cum quibusdam
 aliis. In ρος verò faciunt finita in πληξ, & quæ ante ξ habent γ, & superbisyl-
 laba in υξ, modò habeant α in penultima, & quæ habent in penultima
 ο μικρόν, modò non desinant in ουξ, & quæ sunt a verbis in γω & ζω, & fœmini-
 na in υξ, cum compositis : composita enim simplicium formam sequuntur. Re-
 liqua verò præsertim fœminina, & disyllaba communia, quæ superius enume-
 rauimus, habent κ in obliquis, præter μάστιξ, πέτριξ, & finita in γξ, quæ habent γ.
 Horum omnium exempla tibi passim legendis authoribus occurrent. 25

Hoc fit propter aliam aspiratam χ aduenientem : in datiuo verò plurali
 rursus assumit θ, τὰς θριξί. non enim sequitur aspirata χ, sed ξ, vt in nomi-
 natiuo.

αρ, αρος : ὁ μάκαρ, μάκαρος, beatus : ἡ δαίμων, υχορ : τὸ
 νέκταρ, nectar, cibus, vel, vt alij volunt, potus deorum. 30

αρ, ατος : τὸ ἥπαρ, ἡπατος, iecur, hepar : τὸ δέλεαρ, δελέα-
 τος, esca, ad capiendum illecebra.

SVPERBISYLLABA In αρ faciunt ατος. idem accidit disyllabis,
 quorum penultima est η aut diphthongus, quibus adde εάρ, adeps : φρέαρ, pu-
 teus, ab antiquis εάρ, φρέαρ. quorum autem penultima est ω, indeclinabilia 35
 sunt, vt ὁ μάρμαρ, stultus, sic τὸ ὄναρ, somnium, quanuis penultima sit ο μικρόν. Re-
 liqua, quæ hac regula non comprehenduntur, faciunt ατος. Porro declinata
 per ατος, neutra sunt omnia : sic flexa per ατος, paucis exceptis, quorum genus so-
 la significatione cognoscitur.

ειρ, ειρος : ὁ φθεῖρ, φθειρός, pedunculus : ἡ χεῖρ, manus : 40
 ὁ καὶ ἡ ἀντίχειρ, pollex.

MVLT A Componuntur ex χεῖρ, quæ omnia sunt communia : χεῖρ verò
 variat & genere, & genitii terminatione : vt videbis in Heteroclitorum tra-
 ctatu. Reliqua in εἰρ, masculina sunt : sed pauca inueniuntur.

ειρ, ειρος : ὁ Σηρ, Σερος, Ser, vel Seres populus, & 45
 Vermis

vermis nens sericum: λουτήρ, λουτήρος, peluis: τὸ κῆρ, κῆ-
 ερος, cor.

ηρ, ηρος : ὁ αἰθήρ, αἰθέρος, ether, æd est, ignis elementum:
 in multis verò syncope, ὁ πατήρ, πατέρος, παξός, 1
 pater: ἡ μήτηρ, μητέρος, μηξός, mater: sic & ἡ θυγάτηρ,
 γαστήρ, Δημήτηρ, filia, venter, Ceres: at ὁ ἀνὴρ, vir, αἰέρος, 2
 αἰθρός, affumit δ.

FOEMININA In ηρ nulla sunt, quæ significatione cognosci non pos-
 sint, præter γαστήρ, κῆρ, fors, & ἀκτήρ, vas ad refrigerandum vinum. Neutra
 10 verò duo tantum, ηρ, ver, & κῆρ, cor: quæ circumstantur, quia sunt: ex
 εαρ, & κίαρ per crasim. Aha in ηρ, masculina sunt. Pauca sunt: quæ stectan-
 tur per ερος nempe quæ à CLENARDO recensentur, atque ατήρ, astrum:
 Πίληρ, Pier populus: & φεάτηρ, tribulis: pro quo vitatius dicimus φεάτωρ,
 φεάτορος: ὁ ἀήρ, aër. Æolicè inuenitur ἡ ἀήρ. sic ἡ αἰθήρ, ερος. Cætera in ηρ, fa-
 35 ciunt ηρος.

Huiusmodi syncope habet tantum locum in iis quæ Author enumerat. 1
 Notandum autem concisos casus ab oratoribus magis recipi, præter θυγάτηρ
 ex. nam θυγάτηρ solum vsurpatur a poetis, qui metri gratia indifferentè vtun-
 tur concisos vel integris, duobus exceptis, de quibus fiet mentio in Annota-
 20 tionibus in declinationes simplices. Nunquam enim in eadem dictione pro-
 nitur ante ρ, vt diximus s. 20. & 7.33.

ορ, ορος : τὸ ἦτορ, ἦτορος, cor, animus: & inde compo-
 situm ὁ μεγαλήτορ, μεγαλήτορος, magnanimus.

υρ, υρος : ὁ ψέθυρ, ψέθυρος, ψυστρος: ὁ καὶ ἡ μάρτυρ, μάρ-
 25 τυρος, testis: & neutrum τὸ πῦρ, πυρός, ignis.

FINIT A In ορ & υρ, paucissima sunt: & illa quidè neutra, hæc verò ma-
 sculina, præter μάρτυρ & πῦρ, quæ ponuntur in contextu: atque hæc in υρ, anti-
 quæ sunt, & penè exoleta præter πῦρ, vtimur autem illorum loco finitis in ορ:
 tertiae declinationis, vt ψέθυρος, η, vel μάρτυρος, η, & μάρτυρος, υος.

ωρ, ωρος : ὁ φῶρ, φωρός, fur: ὁ ἰχθῶρ, ἰχθῶρος, sanies, criuor:
 30 τὸ ἔλωρ, ἔλωρος, tractio, laceratio: τὸ τέκνωρ, τέκνωρος,
 signum, finis, mors.

ωρ, ορος : ὁ Νέστωρ, Νέστωρος, Nestor: ὁ Ἐκτώρ, Ἐκτώρος,
 Hector: ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, ἀπάτορος, carens patre: ὁ καὶ ἡ
 35 ἀμήτωρ, ἀμήτορος, πατέρα μόνον, onoma domans, vel
 omnidomans: τὸ ὕδωρ, ὑδάτος, aqua, heterocli-
 tum est.

ης, ητος: ο λεβης, λεβητος, lebes, cacabus: η εδης, εδη-
τος, vestis. & item substantia fœminina quæ
fiunt ab adiectiuis in ος: κακος, malus, η κακοτης, κα-
κοτητα, malitia.

ης, λωτος: ο πινης, πιλωτος, koporatus: ο διαφοης, δια-
φνλωτος, laureaceus.

ης, εντος: ο κλημης, κλημωτος, Clemens: Ουαλης,
ουαλωτος, Valens, seu Valentinus.

ης, εος: ο Δημοθηνης, Δημοθηνεος, Demosthenes: ο Ηρα-
κλης, Ηρακλεος, Hercules: η Ξηρης, Ξηρεος: triremis: ο
καη η αληθης, αληθεος, verus, vera.

ης, ητος faciunt substantia appellatiua: & fœminina sunt,
præter sequentia masculina.

αμης, placenta genus paruum nauigium. οης, erugo, tineæ: quidam
lactea, λεβης, olla, cacabus. malunt η οης.
σπηλης, fera, vectis. μικης, fungus. τωπης, tapes, stragu-
κληης, equus celer, & πινης, pauper. lum.

P. E. R. λωτος & επος paucissima declinantur: & illa quidem fiunt ex ηεις, (vt
diximus in εις, εντος) & masculina sunt: hæc verò sunt virorum propria, dedu-
cta à E. atinīs habentibus formam participiorum in ens, entis, vt Clemens, en-
tis: Valens, entis, qui & Valentinus. Per εις verò flectuntur infinita penè ma-
sculina composita virorūm propria, & adiectiua communia, & fœminina in
ηεις, quæ tamen reuera adiectiua quodque sunt, & substantiuum ναεις, intelligen-
dum: vt περιης, triremis, scilicet nauis: sic ενρης, διρης, viiremis, biremis, &c.

ης, ιος: ο κλις, κιος, vermiculus qui in ligno vel fru-
mento nascitur: ο οφης, οφιος, serpens: η τωολις, πό-
λιος, vrbs.

ης, ιδος: ο Πάεις, Πάειδος, Paris: η κρηπις, κρηπιδος,
crepida: & communia, ο καη η απολις, απολιδος, extor-
ris, exul: ο καη η φυροπολις, profugus.

ης, ιδος: ο καη η ορνις, ορνιδος, avis, ales: ο μερμης, μερ-
μιδος, funiculus.

Nomen infinitum, ο καη η πης, πη, aliquis, qui-
dam, facit πνδος: interrogatiuum autem, quis, quæ,
quod, τις, τι, πνος, acuta penultima.

FINITA In εις, quorum genus significatione cognosci non potest, fœ-
mina sunt, exceptis iis quæ ponuntur in contextu alterius generis: his adde
ο κλις, κιος, leo: & λης, λιτος, pannus lineus subtilis. Hoc loco animaduerten-
dum, CLENARDVM omisisse terminationes εις, επος: vt η χελεις, χελειτος, gra-
tia: sic eius composita, ο καη η θυραεις, gratiosus, a: ο καη η αχαιεις; inluavis, inlu-
cundus, a. omisit & ιος, vt η θημης, θημισος, ius: η χελεις, χελειτος. nam χελεις facit
επος aut ιος, sed penè innumera quæ faciunt ιος vel εδος: atque hæc varietas est
authorum lectioe discernenda: scito tamen omnia propria virorum ac mu-
lierum facere εδος. ιος verò omnia verbalia in εις, εις, ψεις: quæ multa sunt, &
omnia secundæ declinationis contractorum.

ος, εος: το τειχος, τειχεος, murus: & reliqua neutra.

ος, οτος: το τετυφος, τετυφοτος, verberans, vel quod ver-
berauit: participia sunt.

H I C Notandum, omnia finita in ος quintæ declinationis esse neutra:
& nomina quidem facere εος, ac esse primæ declinationis contractorum: per
οτος verò declinari sola participia præteriti perfecti temporis, vocis actiua
& mediæ.

ους, οος: ο καη η βους, τει καη ηεις, βοος, βοος.

ους, ουωτος: ο πλακους, πλακωτος, errabundus, εσ πλα-
centa: η Ο' πους, Ο' πουωτος, Opus, Opuntis.

ους, οντος: ο οδδους, οδδωντος, dens: & participia οδδεις,
οδδωντος, dans, vel qui dedit. Cæterum πους, ποδδεις,
pes: sic composita, vt απους, αποδος, expes, sine pe-
de, apes.

FINITA In ους, quorum genus significatione dignosci non potest,
masculina sunt. Declinantur autem omnia per οος, nisi quæ fiunt per crasim
ex propriis vel adiectiuis in εις, quæ per ουωτος. per οντος verò flectuntur solum
οδδεις cum compositis, & participia in ους, quæ sunt præteriti vel aoristi secun-
di, vocis actiua, tertiæ coniugationis verborum in μι, ποδος autem cum com-
positis facit οδδεις. Illud & obiter monendum, omnia composita in ους, esse ad-
iectiua communia, & habere neutrum in ους, & genitiuum in οδδεις.

ους, υος: ο μυς, μυδος, mus: ο ιχθυς, ιχθυος, piscis: η χελυς,
χελυος, chelyx, cithara, lyra.

ους, εος: ο οξυς, οξεος, acutus, velox: fœmininū οξεια:
neutrum οξυ, οξεος. sic & reliqua adiectiua, ηδυς,
suavis: ωπυς, velox.

ους, εως Atticæ: ο πηχης, πηχεως, cubitus: ο παρεσβυς,
senex: ο πελεκυς, securis.

Fœminina.

εις, ιτος.

εις, ιπος.

Per εδος, επος,
ιτος, paucissi-
ma. Per εδος
propria. Per
ιτος verbalia in
εις, εις, ψεις.

ος, εος.

Neutra.

ος, οτος.

Participia.

Notio.

ηεις.

ους, οος.

ους, ουωτος.

ους, οντος.

ους, οδδεις.

Masculina.

ους, οος.

ους, ουωτος.

ους, οντος.

Participia in ους.

ους, οδδεις.

Composita in
ους.

ους, υος.

ους, εος.

ους, εως Atticæ.

υς, υδος: ἡ χλαμύς, χλαμύδος, *chlamys*, genus vestis: ὁ καὶ ἡ νήλυς, νήλυδος, *niper adueniens, aduena*.
 υς, ωτος: ὁ ζόγνυς, ζόγνυτος, *ingens*: participia sunt.

D V A S Hic omisit genitui terminationes, υτος & υδος, vt ὁ ἀκμύς, ἀκμύτος, indefessus: ἡ κόμυς, κόμυτος, fasciculus sceni: sed huiusmodi nomina sunt rarissima. Porro hæc genitiuorum varietas vsu percipienda est. notato tamen omnia monosyllaba, atque bonam substantiuorum partem facere υος: adiectiua omnia εος: tria solum Atticè εως, quæ ponuntur in contextu: υδος omnia finita in κλυς, cum paucis aliis: ωτος verò sola participia presentis temporis, vocis actiua, quartæ coniugationis verborum in μι. Cæterum facientia υος, masculina sunt, nisi quæ rem non subsistentem significant, quæ fœminina sunt: vt ἡ ἀργυρία, υος, eloquentia: his adde ἡ χάλυς, υος, & ἡ κόρυς, υος, galea: quia facit quoque ἡ κόρυς: ac ἡ ὄφρυς, υος, supercilium: atque ἡ ὄσφυς, υος, lumbus, quod & masculinum est. Masculina quoque sunt facientia ις εος, εως, & ωτος: fœminina verò reliqua, exceptis communibus in κλυς, & paucis aliis masculinis, quæ vsu deprehendes.

ως, ωτος: ὁ γέλως, γέλωτας, γίγνυς: τὸ φῶς, φωτός, *lux, lumen*.
 ως, όος: ἡ αἰδώς, αἰδός, *prudor*: ἡ ἠώς, ἠός, *aurora*.
 ως, ωος: ὁ Τροός, Τροός, *Troianus*: ὁ Μίνως, Μίνωος, *heros*.

T R I A Tantum sunt facientia όος, per ο μικρόν, nempe duo fœminina, αἰδός & ἠός, quæ sunt quartæ declinationis contractorum, & vnum masculinum, ὁ χροός, πῦ χροός, πῦ χροός, & χρῶ, color. ως verò per ω μέγα faciunt μῆνος, & ἦρος, & monosyllaba habentia vnam harum mutarum, τ, δ, θ, vt Τροός: δμῶς, seruus: σωός, genus lupi: ἡ δός tamen, id est, datio, indeclinabile est. Reliqua in ως, si sunt nomina, faciunt ωτος: participia verò perfecta vocis actiua & mediæ (quæ hoc loco omissa sunt) faciunt ὅτος, per ο μικρόν, vt πετυφός, πετυφός, qui verberauit. Omnia autem nomina quintæ finita in ως, masculina sunt, præter duo fœminina iam enumerata, & duo neutra, φῶς, φωτός, *lumen*, αἰώς, αἰός, inusitatum in nominatiuo, pro quo dicimus, τὸ όός, αἰός, auris. Porro vnicum fœmininum, ἡ φός, id est, inustio ab igne facta in I cruribus, facit ἡ φός. Huius accusatiuus τὴν ἦροα, & per apocopen ἦροα, vt τὴν Ἀπόλλω, pro: Ἀπόλλωα, 15. 10.

λς, λός: ὁ ἀλς, ἀλός, *sal*: ἡ ἀλς, ἀλός, *mare*.
 νς, νδος: ἡ ἔλμυς, ἔλμυδος, *tinea*: Τίρυς, Τίρυδας, *Tiryus*.
 ρς, ρτος: ὁ μάκαρς, μάκαρτος, quod & μάκαρ, μάκαρος, *beatus*.

FINITA In ε præcedente consona non reperies, nisi ἡ δάμαρς, δάμαρτος, quod & δάμαρ, δάμαρτος, νχορ, & quæ ponuntur in contextu.

ψ, πος: ὠψ, ὠπός, *uultus*: Κύκλωψ, Κύκλωπος, *Cyclops*.
 ψ, βος: ὁ Ἄραβς, Ἄραβος, *Arabs*: ἡ φλέψ, φλεβός, *vena*.
 ψ, φος: κύνυψ, κύνυφος, *Cynips* vel *Cinyps*, *musca canina*: ἡ κατήλιψ, *Scala*: ὁ Σκίεψ, *Sciraps*.

Definiuntur in ψ, octo faciunt βος, nempe,

- Θάρυψ, Tharybs. φάψ, phabs, auis genus, palumbes.
- 10 Λιψ, Libs, siue Afri- χάλυψ, chalybs, genus ferri durissimi.
- cus ventus. χέριψ, manuum ablutio, & vas ad lauandas manus, Νιψ, Nibs. guitarium.
- atque duo posita in contextu: quibus adde omnia finita in ψ, composita à ψίβω, τέρο, vt παδοψίψ, padotriba, præceptor puerorum in exercitio corporis. Tria verò tantum faciunt φος, quæ ponuntur in contextu, è quibus κατήλιψ, facit φος, & πος. Alià omnia in ψ, faciunt πος. Cæterum omnia in ψ, quæ significatione genus non indicant, masculina sunt: præter sequentiã fœminina, αἰλαψ, turbo: ὄψ, vox: πωλεψ, penelops auis, ὕδωψ, hydrps, aqua inter cutem: Latinis masculinum est, durus hydrps, apud Horatium.
- 20 His adde φλέψ, & κατήλιψ, quæ sunt in contextu CLENARDI. inuenitur etiam ὁ οἶνοψ, niger, & τὸ οἶνοψ, nigrum.

Et hæctenus de genitiuo.

A C C U S A T I V V S singularis exit in α, τὸν πῦνα, *Titanem*: sed nomina in ις & υς, quorum genitiuus in ος purum, faciunt accusatiuum per ν, ὁ ὄφις, ὄφιος, ὄφις, *serpens*: ὁ βόξυς, βόξυος, βόξυς, *ta-cemus*.² Barytona in ις & υς declinata non pure, fortiantur vtranque terminationem, ἡ ἔεις, ἔειδος, τῶ ἔειδα & ἔειω, *lis*, *contentio*: ὁ νήλυς, νήλυδος, τὸν νήλυδα & νήλυω, *aduena*. Etiam αυς, in⁴ αυν, ναῦς, *naός, ναῦν, ναῦς*: *ραός, ραός, ραῶν, ραῦς, ραῦς, ραῦς*. Finita in ες, sæpius in ν, ὁ βοῦς, βοός, *βουῦ*: rarò autem in α, τὸν βόα, βός.

FINITA In υς, per α quoque faciunt accusatiuum, vt τὸν βόα, & ἡ τὸν ἔξια, ab ὄξος, ὄξιος, acutus.² Barytona vocat, quorum vltima nullò ac-centu afficitur, sed intelligitur grauis, qui Græcè dicitur βαρύς: eadem ratione appellantur Grauitona. De huius vocabuli etymologia videbis plura in sequentibus.³ Verum Ionicè declinantur pure, non aliter quam ὄφεις, aut βό- 3

Notio.
 ψ, πος.
 ψ, βος.
 ψ, φος.
 ψ, βος.
 ψ, φος.
 ψ, βος.
 ψ, φος.
 ψ, πος.
 Masculina.
 Fœminina.
 οἶνοψ.
 Accusatiuum
 quintæ.
 ις, ιν.
 υς, υν.
 ις, ιδα, ιν.
 υς, υδα, υν.
 αυς, αυν.
 υς, υν, οα.
 υς, α.
 Barytona.
 Grauitona.
 Ionismi.

4. ηνε. Itaque minimè mirum, si vtrunque terminationem recipiant. + Poeticè verò per α quoque accusarium faciunt, τῶν νᾶα, vel νῆα, vel νῆα, & νῆν.

Vocatiuus quintæ. ντος, ν.

VOCATIVVS idem cum nominatio, 1. ὁ πᾶν, ὦ πᾶν. Excipe flexa per ντος, quæ ablatο πος formât vocatiuum: ὁ Αἶας, Αἶαντες, ὦ Αἶαν, Αἶας: λέων, λέοντες, λέον, leo. Adiectiua in λω, & εις, quæ neutrum per ει, ea & vocatiuum per εν: τέρω, τὸ τέρεν, ὦ τέρεν, tener, a, um: χεῖεις, τὸ χεῖεν, ὦ χεῖεν, & etiam ὦ χεῖεις, gratis, um. 2. Grauitona in ηρ, habent ερ, μήτηρ, ὦ μήτηρ, mater: sic acuta quatuor, πατήρ, δαήρ, σωτήρ, ἀνήρ, pater, leuir, id est, mariti frater: seruator, vir: ὦ πάτερ, δάερ, σῶτερ, ἀνερ: vbi & accentus in penultimam retrahitur. Diphthongi ους & ους, deponunt ε: ὦ βασιλῶ, βοῦ, πλακοῦ, ὁ 15 rex, hos, placenta: præter ὦ πούς, & ὀδούς, ὁ pes, dens. 3. 3. Grauitona quoque in ις & υς, reiciunt ε: ὦ ὄφι, βόξυ, ὁ serpens, raceme: sic πᾶς, ὦ πᾶ, quod fit à πᾶις, ὦ πᾶι, puer, puella.

λω } εις }

ὦ χεῖεις. ηρ, ερ.

Accentus retractus. ους, ὠ. ους, ὠν.

ις, ι. υς, υ.

Contracta.

Apocope poetica.

Appendix.

Datiuus pluralis quintæ.

δ, σ. δ, σ. η, σ. η, σ.

1. HÆC Exceptio non habet locum in contractis, vt ὁ ποιῶν faciens, genit. ὁ ποιουῶτος, vocat. ὦ ποιῶν, non ποιουῶ. Hic notandum poetās ex huiusmodi vocatiuis à genitiuis in ντος formatis, rursus per apocopen abiicere ε, modò definant in ω. dicunt enim ὦ Αἶα, pro Αἶαν. 2. Excipe ὁ Πῆρ, ὦ Πῆρ, Pier. Huiusmodi autem grauitona pauca sunt, vt videbis in accentuum tractatu. Grauitona quoque in ωρ declinata per οος, habent vocatiuum per ορ, forman- 25 δὸ à genitiuo abiectione ος, vt ὁ Νέστωρ, Νέστωρος, ὦ Νέστωρ, Nestor. 3. Idem faciunt adiectiua acutitona in υς, εος, vt ὁ ἔξυς, ὦ ἔξυ, acutus, atque apud poetās acutitona in ις, ἔδος, ἢ Ἀμαρυνῆς, ὦ Ἀμαρυνῆ, Ἀμαρυνῆς.

S V N T Præterea quædam finita in ης, ὠ, & ὠς, quæ vocatiuum non habent similem nominatio, vt videbis in prima & quarta declinatione con- 30 tractorum. 1. D A T I V V S pluralis fit à singulari posito ε ante ι, τῶ βόξυι, τοῖς βόξυσι, racemo, racemis: & literæ δ, θ, ν, τ, sunt reiciendæ: λαμπάδι, λαμπάσι, lucerna, lucernis: ὄρνιθι, ὄρνιθισι, avi, ambus: τι- 35 τᾶνι, τιτᾶσι, Titani, Titanibus: λέβητι, λέβησι, lebeti, lebe-

lebetibus. Quòd si tum penultima corripereetur, fiet diphthogus, λέοντι, λέουσι, leoni, leonibus: πῆντι, πῆντισι, ponenti, ponentibus: aut vocalis anceps, quæ in singulari producebatur positione, hæc in plurali habetur longa: Αἶαντι, Αἶασι, Αἶασι, Αἶασι: ἰστᾶντι, ἰστᾶσι, stanti, stantibus. Quæ in ξ exeunt, ψ, aut diphthongum, adiectione ι faciunt datiuum pluralem, ἀρπαξ, ἀρπαξι: Ἀραψι, Ἀραψι: βασιλῶς, βασιλῶσι: βοῦς, βοῦσι: παρᾶξ, Arabs, rex, bovi at ὁ ποιῶ, τοῖς ποῖσι, pes.

οντι, εσι.

οντι, εσι.

ασι, ασι.

ξι, ξι.

ψι, ψι.

δύς, δύσι.

ασι, εσι.

4. Illa in ηρ, quæ syncopen patiuntur, datiuum pluralem faciunt in άσι, πατήρ, πατέρος, παξός, τῶ παξί, τοῖς παξάσι, pater: sic μηξάσι, θυγαξάσι, ἀνδραξάσι matribus, filibus, uiris, & familia.

ηρ, εσι, εσι.

15. P O E T Æ Formant hunc datiuum à nominatio plurali addendo σ: sed in neutris prius mittant α in ες, vt ὁ Αἶαντες, τοῖς Αἶαντισι, Aiaces, Aiacibus: τὰ βήματα, τοῖς βηματισι, tribunalia, tribunalibus. Id autem faciunt more Ionico & Æolico. atque interdum metri gratia eiciunt alterum σ, τοῖς Αἶαντισι. 2. Penultima datiu pluralis par est quantitate aliorum obliquorum penultimæ, aut maior: quod non esset verum, si remotis ντ, vnicum σ poneretur. itaque aliquo modo producenda esset. Solent autem breues ε & ο tribus modis in vniuersum produci. aut enim mutantur in proprias longas, ε in η, ο in ω: aut asciscunt sibi subiunctiuas, ι, υ: & quidem asciscit ις & ο asciscit sibi υ, vt in hoc loco: aut consona sequens geminatur, vt breuis præcedens fiat longa posita. hoc interdum accidit quibusuis datiu pluralibus quinquæ, vt τοῖς Τιτᾶσι, pro Τιτᾶσι, Titanibus. Ionice Τιτᾶσι, à sing. τιτῶ, τιτῶος. Porro ancipites, α, ι, υ, nulla facta mutatione possunt productæ censerī, vbi hoc exiger aliqua necessitas. 3. Hoc solum intelligendum de iis quæ habent diphthongum in vltima syllaba sequente ε, vt quæ desinunt in αις, αυς, ηυς, εις, εος, & ους: non autem quæ desinunt in ων vel ερ. 4. A datiuo sing. πατρί, postito σ ante ι, dicendum esset πατρίσι: sed quia σ non potest poni post η, interposito α breui, dicimus πατράσι. sic ab ὁ υἱε, filius, cuius genit. ὁ υἱος, & syncope (vel vt alij malunt contractione poetica) υος, & sic in aliis casibus: in datiuo plurali cum non possumus efferre υσι pro υισι, cò quòd η nunquam scribatur ante consonantem, inserto α dicimus υάσι.

Datiuus pluralis in εσι vel εσι Ionice & Æolicè. Penultima datini plus quanta. Breues quomodo producuntur.

σ nunquam ponitur post duas consonantes. η non ponitur ante consonantē. υάσι.

De nominibus contractis.

A T Q V E hæc quidem declinationes appellantur simplices. Cæterum cum inter tam varia nomina quintæ declinationis, quædam ge-

nitium faciant in *os* purum, & reliquos item casus in terminationem puram, fit vt in multis accidat *synæresis* siue *crasis*, duabus syllabis in vnam contractis, vt τὸ πείρος, *πιρως*, τὸ πείρεος, & per *crasim* πείρας, τῆς πείρει, & per *synæresim* πείρει: & similia. ideoque quædam sunt declinationes nominum contractorum.

Synæresis proprie est vocalium seruatorum in diphthongum contractio: πείρει, πείρει, *πιρως*, εἶ in *ei*.

Crasis quum alioqui duæ syllabæ commiscerentur in vnam, vt πείρεος, πείροις, eo in *ou*: πείρεα, πείρει, ea in *n*. Sine discrimine tamen his vocibus pro eodem vtimur, *synæresis*, *crasis*, siue contractio.

CONTRACTIO Solùm fieri solet, dum concurrunt duæ vocales quarum prima sit anceps, *a, e, u*, eaque correpta: vel breuis *i, o*: vel etiam, longa, sed rarò, idque sequente *v*, quod in contractione subscribitur, *u, y*: ut *αἰγών*, *ἡρώων*, Heroine, semidea: *νηρηδες*, *νηρηδες*, Nereides. Præcedente aliqua incipiti, si *crasis* est faciendâ, ipsa anceps manet, sed iam producta (omnis enim syllaba contracta producitur) & vocalis vel diphthongus sequens abiicitur. excipe cum præcedente *a*, sequitur *o* vel *u* in diphthongo vel extra diphthongum: tum enim *crasis* fit in *o*. Præcedente autem breui *e*, & sequente vocali longa *n, m*, vel quavis diphthongo, si fiat *crasis*, fiet perditio *e*, & remanente vocali aut diphthongo sequente: sed sequente altero *e, i* fiet in *ei*, nisi in duali nominum, vbi in *n*: sequente *o*, fit in *ou*: adueniente *a*, fit in *n*. Si verò sequatur *i* vel *y*, remanet vtrique vocalis, sed coalescunt in diphthongos *ei, oi*. Cæterum præcedente *o*, & sequente vocali longa *n, m*, vel *a*, *crasis* fit in *o*: sequente vocali breui *i, u*, vel diphthongo *ou*, fit in *ou*: aduentante *i*, vel diphthongo in qua sit *i*, vt *ei, oi, y*, fit in *ei*. Atque hæc contractionum regulæ generales sunt: & locum habent non solum in quinque nominum contractorum declinationibus, & tribus verborum circumflexorum coniugationibus, sed in vniuersum quoties faciendâ est contractio. Notanda tamen duo: vnum, accusatiuum pluralem habere eandem contractionem cum nominatiuo eiusdem numeri, cuius finalis sit *e*: vt *οἱ βασιλῆες*, *ἑξ* *βασιλέων*, *ἑξ* *βασιλέων*, *ἑξ* *βασιλέων*, vt in nominatiuo, non per *n*. De hac re vide Annotationes in contractiones circa finem illius tractatus. Alterum, iota nunquam perditur in contractionibus, sed retinetur: vel saltem subscribitur,

vt *ὄφιες*, *ὄφια*, serpentes: *βοάεις*, *βοάεις*, clamans, & sic de aliis.

Synæresis

Crasis

Ubi fiat contractio, & quomodo.

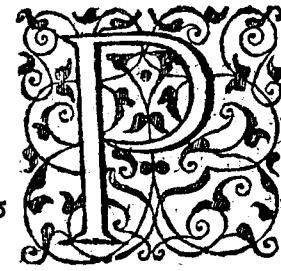
Præcedentibus a, e, u.

Præcedente i.

Præcedente o.

Accusat. plur. contractus, est similis nominatiuo plurali.

Iota in contractionibus semper seruat.

PRIMA declinatio contractorum est nominum masculinorum, fœmininorum & communium in *ης*: neutrorum verò in *ες* & *ος*: quorum genitiuus definit in *εος*: ac fermè in omnibus casibus fiunt *crases* ex *e* & vocali vel diphthongo sequenti, hoc modo:

ος, ει, η, η, οἶν. εις, ἄν, εις, εις.
S.ης, εος, εἰ, εα, ες. D.εε, ἑος. P.εες, ἑων, εοι, εας, εες.
ες, ες, ες. η, η, η.
ος, ος, ος. η, η, η. εα, εα.

Contractio singularis genitiui est *εος, ου*: dative *ει, ει*: accusatiui *εα, η*: dualis nominatiui *εε, η*: genitiui *εοι, οἶ*: plural. nominatiui *εε, ει*: genitiui *εω, ἄ*: neutri pluralis *εα, η*. Vocales *εα* nunc in *n*, nunc in *ει*: sic *εε*, & in *η*, & in *ει*. Vocatiuus singularis in *ες, ὶ* *Δημόδενες, ὶ* *Demosthenes*. Dative plural. in nulla contrahitur declinatione.

S. ὶ *Δημοδένης, τῆς* *Δημοδένους, Δημοδένους*: τῶ *Δημοδένει, δένει*: τὸν *δένεα, δένη*: ὶ *Δημόδενες. D. τῶ & ὶ* *Δημοδένεε, δένη*: τῶν *δένεων, δένοῶν. P. οἶ & ὶ* *Δημοδένεες, δένεις*: τῶν *δένεων, δένοῶν*: ταῖς *Δημοδένεσι*, absque *crasi*, ταῖς *Δημοδένεας, δένεις*.

ἡ *ἑήρης, ἑήρης, ἑήρης*: τῆ *ἑήρει, ἑήρει*.
ὀ *καὶ ἡ ἀληθῆς, ἑρης, α, τῆ καὶ τῆς ἀληθῆος, ἀληθοῦς*.
τὸ *ἀληθῆς, ἑρημ, τῆς* *ἡθῆος, ἡθοῦς*: τῶ *ἡθῆι, ἡθῆι*.
τὸ *τεῖρος, πιρως, τῆς* *τείρεος, τείροις*. & ita deinceps.

MASCULINA Sunt propria virorum: fœminina definiunt in *ης*: & communia sunt adiectiua. Neutra quoque in *ες* sunt adiectiua à communibus in *ης*: in *ος* verò substantiua sunt omnia. Doricè autem & Æolicè & vt habes 12. 47. Poeticè interdum *ει*. In *ει* solum in accusatiuis pluralibus.

Prima contractio.

ης, ες, ος.

Elentius terminationis contractionum prima declinationis contractorum.

εο ου, ει ει, εα η, εε η, εε, εοι οἶ, εω ὶ.

Vocatiuus singularis in ες.

Exempli.

Masc. propria. Fem. in ηης. Communia adiectiua. ος substantiua.

ralibus non neutris, vt fit eadem contractio cum nominatiuo, vt antea diximus. Crasis in tantum fieri solet in duali nominum, quibus alibi quoque ita fiat, sed nunquam in declinationibus nominum contractorum, aut in coniugationibus verborum circumflexorum. in quibusdam quoque neutris dualibus fit in ei, το σκέλος, εἶς, εἶς, το σκέλε, σκέλε, σκέλε, σκέλε.

Secunda declinatio contractorum.

SECUNDA declinatio est masculinorum & foeminorum in ic, & neutrorum in i.

Elenchus terminationum & contractionum secunda.

S. ic, ioc, ii, iu, u. D. ic, ioin. P. ic, ioin, iai, ias, iec. S. o, ioc, ii, iu, u. D. ic, ioin. P. ic, ioin, iai, ias, iec.

ii, iu, u.

Crases ex ii, in i longum, idque in paucis. singul. datiuo ii, in i plural. nominatiuo, ic, in ic: accusatiuo similiter ias, in ic. Reliqui casus sine contractione. Neutorum plurale ia, in i. Accusatiuus semper in u. Vocatiuus in i ablato nominatiui.

Accusat. in u. Vocatiuus in i.

Exempla.

S. o ophis, te ophios: te ophi, ophi: ton ophin, o phi. Et plurale, oi & o phies, ophis: tois ophiis, ophis, serpens. sic h polilis, polios, vhs.

Ionismus.

Neutrum to sinhi, sinhiios, sinari. Plurale sinhi, sinhi. Iones hac nomina flectunt per eos, fitque crasis primae declinationis, te ophi, ophi: te ophi, ophi: oi & o phies, ophis: tois ophiis, ophis.

Atticismus.

Atticus genitiuus singularis, eos, ophiios. Dual. eon, ophiion. Plural. eon, ophiion, accentu semper in antepenultima.

Crasis Attica, non Ionica. Genitiuus nec. Accusat. na. Sic pro u. Dor. ab eos Ion.

PAUCA Admodum sunt masculina huius declinationis, & significatione, genus indicant, nisi ophi. Foeminina vero infinita sunt, & omnia ferme verbalia finita in ois, eis, ias: vt iam alias diximus. Huiusmodi crasis fit Attice, non Ionice, nam Iones respunt contractionem. Porro poeta interdum flectunt hac nomina per nos, & c. atque tunc accusatiuus singularis desinit in na, non in u, vt fit communiter, Ionice & Attice. Tamen inuenimus apud poetas hunc uel hunc, chuitatis, qui est genitiuus Doricus contractus, pro te, te, a polios, Ionice, non aliter quam in prima.

TER-

TERTIA est masculinorum in os. genitiuus communis in eos: vnde in quibusdam casibus fit crasis more primae declinationis: Ioniceus autem in nos, ex quo non fit contractio.

Tertia contractorum. os.

S. os, eos, ei, ea, o. D. eos, eoin. P. eos, eoin, ois, eas, eec. nos, noi, na, ne, noin. nes, non, nas, nes.

Elenchus terminationum & contractionum tertiae communiter & Ionice. Exemplum.

S. o βασιλος, rex, te βασιλος, te βασιλει, lei. D. το βασιλε, λη. P. οι βασιλεες, λεις: τοις βασιλεας, λεις.

Vocatiuus. Datiuus plur.

Vocatiuus in o, o βασιλο. Datiuus plural. in ois, τοις βασιλοισι.

Ionismus.

Ionice te βασιλος, te βασιλει, τον βασιλη, & c. Atticus genitiuus singularis in eos, βασιλεος.

Atticismus.

IVXTA Iones recentiores est quidem nos, sed iuxta veteres est eos. Boeoticè autem est eos, & Doricè ac Aelice os, facta crasi ex eos in os: deinde verso o in o, vt diximus 12. 47. Et secundum veteres Atticos βασιλος, per huius monophthongum, quidam tamen iota subscribunt, ducentes ex contracto βασιλει, a verso in h, quod Atticè est familiare. Et Ionice huius, a datiuo singulari Ionico huius interposito o, te βασιλη, τοις βασιλησι. Sic poetae a datiuo singulari communi ei formant eoi, η βασιλει, τοις βασιλεισι: sic o huius, filius, τοις huius, filius: o huius, τοις huius, cursor. neque vero inueniuntur τοις huius, τοις huius. Poeticè βασιλη, perditur enim a per apocopen, remanente eodem accentu: vel dicimus fieri per contractionem ex accusatiuo communi, τον βασιλη, βασιλη. Hic genitiuus contrahitur in os, si terminationem eos praecedat alia vocalis: vt o Σφειδος, Σφειδος, Σφειδος, Stiriens: atque huiusmodi nomina mittunt accusatiuum in o, τον Σφειδα.

Genit. singul. nos, eos, eos, eos. Nominat. plur.

Atticismus. Datiuus plur.

Accusat. sing.

Genitiuus sing.

Accusat. sing.

Quarta contractorum.

os.

QUARTA est foemininorum in o, & os: huius Λητω, Latona: huius αιδως, pudor. quorum genitiuus in ois contrahitur in eos, Ληθος, τες. Datiuus in oi, oi, Λητοoi, τοi. Accusat. oa, o, Λητοα, Λητω. Vocatiuus in oi, o Λητο. Dual. & Plural. vt in tertia simplici declinatione, το Λητω, αι Λητο.

os.

Genitiuus sing. Accusat. sing.

FOEMININA In o multa sunt, & omnia ferme mulierum propria. in os vero sunt tantum duo, huius, aurora, & αιδως. Genitiuus Aelicus & Laconicus est os. Accusatiuus Aelice, ω, & Ionice, ων. Ceterum o accusatiui a nominatiuo o acuitur. vt nominatiuus, cui similis est: sed a nominatiuo os, circumflectitur, τω αιδω.

QUINTA declinatio continet neutra in as

Quinta contractorum.

purum, & in εας. Genitiuus communis ατος, Ionicus αος, ex quo fit crasis Attica.

Et hinc terminatio & contractionū quinq̄te communiter, Ionice & Atticē.

Exempla.

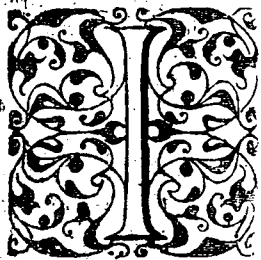
ως, α, α, φν. α, ωπ, α, α. αος, αι, αει, αοιν. αα, αων, αα, αα.

S. ας, ατος, απ, ας, ας. D. ατε, ατων. P. ατα, ατων, ασι, ατα, ατα. τὸ κρέας, caro, τὸ κρέατος, κρέας, κρέως: τὸ κρέατι, κρέατι, κρέα: sic κέρας, κορμη, κέατος, κέρας, κέρως: femperque contractio est ex α.

OMNES Huius declinationis contractiones fiunt in ω in genitiuis, in reliquis casibus in α longum. semper enim vocalis quæ remanet ex contractione longa est. interdum tamen in neutro plurali inuenimus α correptum apud poetas, sed hoc fit per apocopen syllabæ τα, non per crasim αα in α. Apud Herodot. 105.

Et declinationes quidem sic habent: quæ autem præterea de nominibus dicenda, post trademus, ubi singulas orationis partes absoluerimus. Nunc pergamus ad coniugationes verborum.

CONIUGATIONES verborum.

Verborum coniugationibus Greci præcipue habent rationem futuri & præteriti perfecti, quando hinc cætera pendet tempora. Perfectum præteritum vocatur ἡσπείρωτος, futurum μέλω.

λω: quæ Grammatici notant literis ω. & μ.

PRIMA coniugatio est verborum in βω, πω, φω, πω: quorum futurum in ψω, præteritum in φα.

β λείβω } ψω { λείψω } φα { λέλειφα sacrifico. }
π τέρω } { τέρω } { τέρωφα delecto. }
φ γράφω } { γράψω } { γέγραφα scribo. }
πτ τύπτω } { τύψω } { τέτωφα verbero. }

SECUNDA in ζω, κω, χω, κτω: μ. in ξω, πω.

in ζω.
γ λέγω } ζω { λέξω } χω { λέλεχα dico.
κ πλέκω } { πλέξω } { πέπλεχα plico.
ιχ ξέχω } { ξέξω } { τέξεχα curro.
κτ κίττω } { κίττω } { τέτεχα ratio. }

TERTIA in δω, πω, θω: μ. in σω, πω. in κω.

δ ἄδω } σω { ἄσω } κω { ἤκα cano.
τ αὔτω } { αὔσω } { αὔκα perficio.
ιθ πλήθω } { πλήσω } { πέπληκα impleo. }

QUARTA in ζω, σω: futurum ξω, & præteritum χα, vt in secunda coniugatione: aut σω & κω, vt in tertia.

ξ παίζω } ζω { παίξω } χα { πέπαιχα ludo.
ις ὀρύσσω } { ὀρύξω } { ὄρυχα fodio.
ξ φεάζω } σω { φεάσω } χα { πέφεαχα loquor.
σ πλάσσω } { πλάσω } { πέπλαχα formo. }

Attici pro gemino σω vsurpant geminum στ: ὀρύσσω, ὀρύττω, fodio: πλάσσω, πλάττω, fingo: vt γλώσσα, γλωττα, lingua.

Atticismus ἢ pro σω.

QUINTA in λω, μω, νω, ρω: futurum λῶ μῶ νῶ, ῥῶ: præteritum κω.

λ ψάλλω } λω { ψαλλῶ } κω { ἔψαλκα cano.
μ νέμω } μω { νεμῶ } { νενέμηκα distribuo.
ις φαίνω } ῶ { φανῶ } χα { πέφαγκα appareo.
ρ σπείρω } { σπερῶ } { ἔσπαρκα semino.
μν τέμνω } { τεμῶ } { τέτεμηκα scindo. }

Liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicuntur immutabiles, quod in futuro non mutantur, sed permaneant vt in præfeti.

Cur liquida λ, μ, ν, ρ, dicantur immutabiles.

Annotatio in futurum quintæ.

λλ. μ. ε. α.

In hac coniugatione, vltima futuri circumfle- 3 citur, penultima verò corripitur, abiiciendo alteram immutabilem: φάλλω, φάλλω: aut vocalem subiunctiuam: σπέρο, σπέρο: φάγω, φάω: aut breuiando ancipitem, κείνω, κείνω, iudico.

SEXTA in ω purum, hoc est, precedente vocali, aut diphthongo: μ. in σω, π. in κα.

α γελῶ	σω	κα	γεγάλακᾰ rideo.
ε τελέω	σω	κα	τετέλεκα finio.
ι πῖω	σω	κα	τέπηκα honoro.
ο ὀμῶ	σω	κα	ὀμῶκα iuro.
υ δύω	σω	κα	δέδυκα ingredior.
4 ω ῥῶω	σω	κα	ῥῥῶωκα firmo.
α παῖω	σω	κα	πέπαυκα ferio.
ευ φαῖω	σω	κα	ἔφαυκα tango.
ει σείω	σω	κα	σέσεικα quatio.
δι ἰπῶδω	σω	κα	ἴπῶδωκα equito.
αι οἶω	σω	κα	οἶωκα fero, puto.
ου κεύω	σω	κα	κέκρυκα pulso.
5 ω ὀπῶω	σω	κα	ὀπῶωκα coeo.

Literam verò per quam coniugationem formamus aut tempora, nominant χαρακτηριστικόν, hoc est, figuratiuam literam, vt characteristica primæ coniugationis est vna ex mutis, β, π, φ: secundæ, γ, κ, χ: tertiæ, δ, τ, θ: quartæ, ζ, σ, αὐτῶν: quintæ, λ, μ, ν, ρ: sextæ, omnes vocales præter η, omnes diphthongi propriæ, & vna impropria ε, υ. Sic figuratiuæ literæ futuri sunt ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ. præteriti autem φ, χ, κ: & ita de reliquis quoque temporibus dicendum.

Χαρακτηριστικὸν γράμμα εἰς figuratiuam literam.

In terminationibus πω, κτω, μνω, prior cōsonans, figuratiua censetur litera, nempe ω, κ, μ.

Atque hæc cōiugationes dicuntur Barytonæ, quòd verba sint βαρύτονα, hoc est, graui tono pronūtiatur vltima syllaba, λείβω, λέγω, &c. sacrifico, dico. Siquidē in omni syllaba quæ non signatur accētū, intelligitur grauis, qui ob id vocatur accentus syllabicus.

IN Deducendis formandisq; temporibus CLENA RDVS alios secutus, illa veluti catena quadā cōnexuit, ita vt vnum ab alio formet, & rursus illud ex alio atque alio, donec ad thema peruentum sit. Huius deductionis exemplum habes in fine tractatus de Inuestigatione thematis. Hinc ergo rimādi rationē non reprobo: quia tamen molestum ac difficile videtur in vnoquoque tempore sūt cōsiderāda, scilicet Augmētū, Characteristica, Vocalis præcedēs characteristica (quæ à nobis doctrinæ gratia, licet nō satis propriè, Penultima appellabitur) & ad quod ponitur post Characteristicā, quæ Terminatio à nobis dicitur.

AVGMENTVM Habet tātummodo locum in omnibus præteritis & aoristis indicatiuorū, atque in perfecto & paulò post futuro omnium modorū & participiorum: hoc modo: Si verbum incipit à vocalibus, ε, ε, ο, vel diphthongis αι, αυ, οι, mutantur α & ε in η, α in ω, α in υ, α in φ. si verbum incipit ab alia vocali vel diphthongo, nulla fiet mutatio propter augmentū. quòd verò incipit à cōsonante, præponitur vbiq; ε, ante quod (modo non sit longū positū) in perfectis, plus quàm perfectis, & paulò post futuris repetitur consona quæ sequitur huiusmodi ε, sed pro aspiratis φ, χ, θ, repetitur earū tenues σ, κ, τ: plus quàm perfecti autē recipit aliud ε ante cōsonantē repetitā. & hæc de augmēto.

CHARACTERISTICA Præcipuè consideratur in præsentī, perfecto, & futuro primo indicatiui vocis actiue. Characteristica præsentis primæ coniugationis sunt π, θ, φ, π: secundæ κ, γ, χ, κτ: tertiæ σ, δ, θ: quartæ ζ, σ, vel π: quintæ λ, μ, ν, ρ: sextæ vocales & diphthongi. Characteristica perfecti primæ φ: secundæ χ: tertiæ, quintæ & sextæ κ. Characteristica futuri primæ ψ, ξ: tert. & sextæ σ: quintæ λ, μ, ν, ρ. verba verò quartæ sumunt omnia tēpora (quod ad characteristica attinet) exceptis præsentibus & imperfectis, nunc à verbis in 3ª secundæ, nunc à verbis in 2ª tertiæ, vt alibi sumus dicturi. Reliqua tempora consentiunt characteristica cum horum trium aliquo, nempe omnia præsentia & imperfecta cuiuscunque vocis ac modi cum præsentī indicatiui vocis actiue absque vlla exceptione: eodem modo faciunt aoristi secundi, & futura secūda omnia, & perfectā, ac plus quàm perf. vocis mediæ: sed ex π, η, λ, μ, ν, reicitur secūda, τ, λ, ν. De characteristica aut penultima verborū in έω, αω, ίω, nihil hic expectes, sed vide verba circumflexa & in μ. Porro omnia futura prima vocis actiue & med. & omnes aoristi pri. in iisdē vocibus sequūtur characteristica futuri primi. Perfecti vero characteristica imitatur perfecta, & plus quàm per. in voce actiua sine exceptione: sic perfectū, plus quàm perf. aor. pr. fut. pri. & paulò post fut. vocis pass. sed quia ante μ, σ, τ (vt initio huius libri diximus) characteristica φ, χ, non possunt facillè consistere, neque κ ante σ, θ, varias mutationes recipiunt φ, χ, κ, quando illorum temporum terminationes incipiunt ab his quatuor consonantibus μ, σ, τ, θ, vt in μει, σαι, ποι, βου, δου, &c.

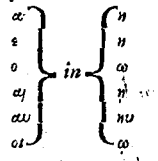
π π κτ κ μν μ

Quare hæc coniugationes dicuntur barytonæ. βαρύτονον quid.

Syllabicus accentus.

Nova inuestigandi thematis, & temporum à themate deducendum ratio.

Augmentum, Characteristica, Penultima, & Terminatio vbi que consideranda. Augmento vbi sit locus.

Augmentum syllabicum est. Characteristica. Præsentis. Perfecti. Futuri pri.

Tēpora sequentia characteristica præsentis.

Futuri.

Perfecti.

μμ, φ, π pro
 φμ, φσ, φτ.
 χμ, χσ, χτ. pro
 σμ, σσ, στ. pro
 κμ, κσ, κτ. ali-
 cubi decidit.
 In quinta λκ,
 λμ, λσ, λτ, λθ.
 ρκ, ρμ, ρσ, ρτ, ρθ.
 μνκ, μνμ, μνσ,
 μντ, μνθ.
 ζκ, ζμ, ζσ, ζτ, ζθ.
 Penultima in
 aor. sec. & fut.
 sec. η, α, α, α, α, α,
 ε, ι, η, α: ε, ι, ο:
 ε in ι: δ in υ.
 In perf. & med. plus-
 med. α, ε, ε, ι, η
 η, ο, ε, ι.
 In quint. & iung.
 α in η, α, ι, α.
 ε, ε in
 ε
 ο.

ac sic collocatur, μμ pro φμ, φσ, φτ. & γμ pro χμ, χσ, χτ. pro χτ. & σ pro κσ, (euancit enim κ ante σ) & σμ, σσ, στ, pro κμ, κσ, κτ, κθ: tamen in quinta coniugatione, atque plerumque (vt alibi dicitur) in sexta, κ deperditur ante μ & τ, non aliter quam ante σ. atque etiam ante θ, nisi quum θ inuenitur in terminationibus perfecti aut plusquam perfecti cuiuscunq; modi, vbi κ, vt aliās, migrat in σ. Notandū verò in quinta coniug. ante κ characteristicā perfecti, retineri figuratiuās praesentis λ & ρ, idem facit μ, sed inter μ & κ interponitur η, quia nunquam κ ponitur ante κ: verò non seruatur, nisi in verbis in α, & polysyllabis in ω, vbi etiā migrat in γ. Atque vt λ, μ, ν, ρ, se habent in perfecto ante κ, ita quoque ante μ, σ, τ, θ, in temporibus passiuū, sed γ redit in suū ν, nisi ante μ, vbi mutatur in μ. Hactenus de Characteristica: pergamus ad Penultimam.

PENULTIMA In quatuor primis coniugationibus & sexta non mutatur, nisi in aoristis sec. & futuris sec. vbi η & α mutantur in α. diphongi α, α, α, & perdunt subiuñctiuam: ε & δ prepositiuam: ε quoque praesentibus λ, μ, ν, ρ, migrat in α, nisi in his verbis, βλέπω, εἶναι, κωλύω, φλέγω, id est, aspicio, fero, dico, 13 comburo. In perf. etiā & plusquam perf. vocis med. α mutatur in η: atque ε & ε, si verbum sit dissyllabum, in ο & οι. In quinta verò coniug. Penultima non mutatur, nisi sit vna harū α, α, ε, ι, η: quae sic mutantur, α in η, sed id solū in aoristis primis vocis actiuæ & med. α in perf. & plusquam perf. vocis med. mutatur in η: alibi semper perdit ι, nisi in praesentibus & imperfectis. nā hec duo tempora nunquam mutant Penultimā, neq; Characterist. cuiuscunq; fuerint coniugat. α in dissyllabis mutatur in α, nisi in tribus locis, nempe in aoristis primis voc. act. & med. vbi asciscit sibi ε, vt sit ε: in futuris primis vocis etiā act. & med. vbi ε retinetur: in perf. & plusquam perf. vocis med. vbi migrat in ο. in verbis etiam desinentibus in μω vel μωα, ε nō mutatur in α, nisi in aoristis sec. & futuris sec. 25 verò in polysyllabis semper retinetur, nisi in aoristis pri. vocis act. & med. vbi etiā sibi asciscit ι: & in aoristis sec. & futuris sec. vbi quoque mutatur in α. ε in dissyllabis eodē modo se habet atque ε in dissyllabis. nā semper mutatur in α, nisi in tribus illis locis, in quorū primo habet eodē modo ε, in secundo ε, in tertio ο. ε autem in polysyllabis semper amittit subiuñctiuam, nisi in aoristis prim. vo- 30 cis act. & med. vbi retinetur ε. Atque hec dicta sufficiant de Characteristica & Penultima siue vocali quę precedit Characteristicā. Restat **TERMINATIO**, id est, illud omne quod ponitur post Characteristicam, quod eodem omnino modo se habet in omnibus verbis barytonis, cuiuscunq; sint coniugat. De hac igitur Terminatione vbi generalia quędam præcepta tradiderimus 35 quod residuū erit breuibus tabellis ob oculos proponemus. Præcepta sunt hæc:

Terminatio.

De barytonorum terminationibus præcepta generalia.

Præfens & imperfectum habent eandem prorsus vocem: nedom terminationem, nisi in indicatiuis: sic perfectum & plusquam perfectum.

Terminatio futurorum cuiuscunq; modi ac vocis, est eadē cum terminatione praesentis eiusdem modi ac vocis: sed in futuris sec. vocis act. & mediæ, 40 quum ε & ο primum locum in Terminatione occupat, asciscunt sibi subiuñctiuas, e quidem ι: verò υ, vt sint ε, η: quod etiam habet locū in futuris primis actiuis & mediis quintę coniugat. vt pro terminationibus praesentis ομαι, εδμαι, & c. hic dicemus ομμαι, εδμαι, & c. Porro in voce passiuæ terminationi praesentis futurum primum præponit θησ, futurum secundum ησ, & paulo post futurum 45 σ, vt ex ομμαι fiat θησμμαι, ησμμαι, σμμαι, & c.

In voce mediæ praesentis & imperfectum voce, nedom terminationem prorsus eadem sunt cum praesenti & imperfecto pass. Perfectum verò & plusquam perf. terminatione conueniunt cum perf. & plusquam perf. act. Aoristus autē secund. & in voce act. & in voce med. per omnes modos & participia eandem 50 habet terminationē cum imperfecto eiusdem vocis ac modi. Itaque in voce mediā tantum remanet aoristus primus peculiarem habens terminationem: futura enim (vt dictum est) cum praesenti terminatione conueniunt.

In voce passiuā duo aoristi sunt terminatione similes: sed primus terminationi,

etoni vtrique communi præfigit θ. nam dicit θλω, θησ, & c. vbi secundus dicit λω, ησ, & c. ac in secunda persona imperatiui dicit θησ, pro θησ: vbi notandum in primo scibi π per τω, propter aliud θ semper præcedens.

In imperatiuis & subiuñctiuis futura defunt: quorū locum suppleant aoristi. Perfectum in optatiuo & subiuñctiuo vocis passiuæ non inuenitur: sed circumloquimur illa tempora per participium praeteritum eiusdem vocis, & per praesens eiusdem modi, verbi εμυ, id est sum: cuius coniugationem habes apud 5 **CLENARDVM** in tractatu Anomalorum in μ.

Participia foemina sunt declinationis secundæ: masculina in vos, & neutra in vor, sunt tertiæ: reliqua sunt quintæ, quæ siue masculina siue neutra fuerint, genitiuum à neutri nominatiuo formant, addendo ησ: tamen ex εσ, dicimus 10 όπης, non όσης. Cætera de Terminatione, quæ his regulis non sunt comprehensa, tibi figuræ sequentes indicabunt.

PRIMARIÆ TERMINATIONES

Tempora vocis	vniu'scuisque temporis.					
	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subiuñct.	Infinit.	Participia.
Præf. & futura	1 ω	12 ε	18 ομμ	20 ω	εν	ον, οσα, οτ.
Imperf. & aor. 2.	2 ον					
Perfectum	3 α	12 ε	18 ομμ	22 ω	έναι.	άς, ής, ός.
Plusquam perf.	4 φ					
Aoristus prim.	5 α	13 ον	19 αμμ	22 ω	αι	ας, ασα, αν.
Præf. & futura.	6 ομμ	14 κ	20 ομμω	23 ομμ	εδμαι	όμμωσ, όμμωσ, όμμωσ.
Imperfectum	7 όμμω					
Aoristus sec.	8 μμ	15 σσ	μμσσ εἶλω	μμσσ ω	σπ	μμσσ, μμσσ, μμσσ.
Perfectum	9 μμω					
Plusquam perf.	10 λω	16 ησ	10 εἶλω	22 ω	λωμ	εἶσ, εἶσα, εἶσ.
Aori. pri. & sec.	11 αμμω	17 αι	21 αἰμω	23 ομμ	αδμαι	αἰμωσ, αἰμωσ, αἰμωσ.
Aoristus prim.						

TERMINATIONES PERSONARVM DVCTA-
SINGVLARIA. DVALIA. PLVRA LIA.
 rum à primariis præcedentis figuræ, quibus respondent per notas arithmeticas, 1, 2, & c.

Personæ	1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.
35	1 ω	εις	ει	ετον	ετων	ομμω	ετ	οσα.	
	2 ον	εις	ει	ετων	ετων	ομμω	ετ	ον.	
	3 α	ας	ει	ατων	ατων	αμμω	ατ	οσα.	
	4 εν	εις	ει	ειτων	ειτων	ειμμω	ειτ	εισων.	
	5 α	ας	ει	ατων	ατων	αμμω	ατ	αν.	
40	10 λω	ης	η	ητων	ητων	ημμω	ητ	ησων.	
	18 ομμ	οις	οι	οιτων	οιτων	οιμμω	οιτ	οιεν.	
	19 αμμ	αις	αι	αιτων	αιτων	αιμμω	αιτ	αιεν.	
	22 ω	ης	η	ητων	ητων	ημμω	ητ	οσα.	
45	6 ομμ	η	ετμ	όμμωθον	έδων	έδων	έμμωθαι	έδτ	όντμ.
	7 όμμω	ου	ετο	όμμωθον	έδων	έδων	έμμωθαι	έδτ	όντμ.
	8 μμ	σαι	ται	μμθον	θων	θων	μμθαι	θτ	νται.
	9 μμω	στο	το	μμθον	θων	θων	μμθαι	θτ	ντο.
	11 αμμ	ω	ατο	αμμθον	αδων	αδων	αμμθαι	αδτ	αντμ.
	20 ομμω	οι	οιτο	οιμμθον	οιδων	οιδων	οιμμθαι	οιδτ	οιντμ.
	21 αμμω	οι	οιτο	αμμθον	αδων	αδων	αμμθαι	αδτ	αντμ.
23 ομμ	η	ηται	αμμθον	ηδων	ηδων	αμμθαι	ηδτ	αντμ.	

Imperatiuorum terminatio-
nes.
SINGVLARIA.

Secunda.	Tertia.
12 *	έτω.
13 ον:	άτω.
14 σ	έδτω.
15 οσ	δτω.
16 ησ	ήτω.
17 αι	άδτω.

Dualis & pluralis veluti singularis carent prima persona: reliquæ verò fiunt à tertia sing. verso ε in ον, αν, pro duali, ασων, pro plurali.

Dorismu. ξ pro σ.

per σ δω) à verbis in δω characteristicam mutuuntur. Doricè tamen à verbis in γω : saltem in futuro & aoristo primo vocis actiuæ & mediæ, vbi characteristicam esset σ. nam Doros σ in ξ mutant, βαδίζω, vado, μ. βαδίσω, & Doricè βαδίζω. sic in aliis coniugationibus, vt κλείω, claudio, μ. κλείσω, & Doricè κλείξω, ei verso in α. hinc aoristus primus ἐκείξα, imperatiuus κείξω, cum σ δω, ὀπίκλαξεν, exclude. Cæterum quia non raro variant (vt ait CLENDARVS in initio tractatus de Inuestigatione thematis) eiusdem verbi themata, aut à diuersis omnino pender formatio receptorum temporum, sit vt verba in ξω accipiant characteristicam à verbis in γω : & contrà, finita in σω (quæ Æolicè per ξω efferuntur) sumant à verbis in δω. Rursus quædam & à γω, & à δω, characteristicam mutuuntur. Ne autem hæreas dubitans quæ sint verba hoc modo variantia, ea omnia tibi subiiciam. ac primam colloco verba in ξω, quæ sumunt characteristicam à γω, & non à δω : sed solum recensèbo simplicia, vel composita quorum simplicia non sunt in vsu. nam composita seruant normam simplicium. Sunt itaque hæc :

Æolicismu. ξα pro σω.

Finita in ξω à desinentibus in γω characteristicam mutuunt.

Table with 3 columns: Greek verb forms (e.g., ἀλαλάξω, ἀλαπάξω), English descriptions (e.g., iubilo, populus), and other Greek forms (e.g., γρύξω, ἐγρυαλίξω).

Articismu.

Hæc finita in σω, sequuntur tertiam, & sumunt characteristicam à verbis in δω :

σω à δω.

Table with 3 columns: Greek verb forms (e.g., ἐρέσω, ἰμάσω), English descriptions (e.g., remigo, loro verbero), and other Greek forms (e.g., λάσω, ἰμάσω).

Hæc finita in ξω sequuntur indifferenter secundam vel tertiam, & sumunt characteristicas vel à verbis in γω, vel in δω :

ξω à γω vel δω.

Table with 3 columns: Greek verb forms (e.g., αἰάζω, ἀπείξω), English descriptions (e.g., lamento, rapio), and other Greek forms (e.g., βασίζω, δαίξω).

ἀφύσω & μίξω à γω & δω.

HÆC quoque in σω sumunt characteristicas & à γω & à δω, ἀφύσω, misceo, traho : & μίξω, pinso.

Hæc finita in ξω, sequuntur secundam : sed illa eadem inueniuntur finita in σω, à qua terminatione ducuntur tempora : quia verò hæc tempora terminationi ξω solent quoque assignari, nolui illa prætermittere :

ξω vel σω à γω.

Table with 3 columns: Greek verb forms (e.g., ἀλύξω, ἰμπίξω), English descriptions (e.g., fugio, curro), and other Greek forms (e.g., οἰμύξω, ἰμπίξω).

φείσω vel φείσω, μ. ξω, π. ξω. Notio.

Porro φείξω, & φείσω, siue φείνω, id est, timeo : in futuro sequuntur secundam : in præterito verò tertiam. nam futurum est φείξω, & perfectum φέειξω. Quando hinc dico Aliquod verbum sumere characteristicam aut tempora à γω, vel à δω, hoc non debet intelligi de characteristicâ præteriti, vel imperfectorum (vbi semper seruant proprias characteristicas ξ & ω, siue π) sed aliorum temporum. Sic in terminatione σω per duplex ω, vnicum λ censetur figuratiua : alterum verò vbiq; abiicitur extra præsens & imperfectum.

È μω alterum λ abiectum.

Verbi

Verbi actiui, modi indicatiui.

S. τυπῶ, τυπῆεις, τυπῆεις, verbero, as, at.
Præf. D. τυπῆτον, τυπῆτον, verberatis, aut duo.
P. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῆσαι, ramus, tis, ant.

Paradigma actiui barytoni. Præsens.

5 Numeri tres, vt in nominibus. Personæ totidem : τυπῶ, verbero, τυπῆεις, verberas, τυπῆεις, verberat.
4 Prima pluralis in μω excludit primam dualem.
5 Secunda & tertia dualis pares, quando tertia pluralis exit in ι, aut αι : alioqui impares.

Annotatio.

10 DORICE τυπῆεις, τυπῆεις, remoto ι ex diphthongo ει, vt diximus 13. Æolicè verò τυπῆεις, τυπῆεις, posito ι pro diphthongo ει, 13. 27. Doricè τυπῆεις. Doros enim (vt diximus 13. 4.) semper in prima plurali in μω, finale in ι mutant : quod bis admonuisse sufficiat. Doricè τυπῆεις. nam tertia pluralis præsentis & futurorum indicatiui vocis actiuæ, apud Doros est similis datiuo singulari participij masculini eiusdem temporis : τυπῆτον, τυπῆτον pro τυπῆσαι, τυπῆσαι. Nec verò te moueat, quòd dixerim τυπῆτον, cum datiuus singularis participij sit τυπῆτον : communiter quidem verum est, sed Doricè dicitur τυπῆτον, vt in futuro secundo τυπῆτον. Doros enim in omnibus coniugationibus futurum primum circumflectunt, ac variant omnino, vt futurum secundum τυπῆ, φεί, φεί : εἶπον, εἶπον : ὀμῶμεν, &c. vt τυπῆ, φεί, &c. Hoc accidit in tota voce actiuæ, in aoristis passiuæ, in perfecto & plus quam perfecto vocis mediæ. Si autem volueris primam dualem in his locis signanter exprimere, accipe τὸ pronomem primæ personæ dualis numeri, id est, nos duo, & adiuuge primæ personæ plurali eiusdem modi & temporis, vt τὸ τυπῶμεν, nos duo verberamus : & sic in aliis. Hoc fit in præsentis, futuris, & perfecto indicatiuorum, & in omnibus temporibus subiunctiuorum. nam ibi tertia pluralis definit in σι, quum prima pluralis exit in μω : & aliàs in ται, quum scilicet prima pluralis finitur in μω. Nam secunda semper definit in ου, & tertia in ω, nisi in imperatiuis, vbi tertia exit in ων per ω μέγα.

Doricè ε pro ει. Æolicè pro ει. Dor. ων pro ουσι : & ων pro ωσι.

Futurum primū Doricè terminationibus secundò simile. Prima pl. r. vbi definit in μω. Circumlocutio prima dualis, vò τυπῶμεν. Secunda & tertia dualis vbi pares. Quando impares, secunda in ου, tertia in ων. Imperfectum.

Imperf. ε τυπῆτον, ε τυπῆεις, ε τυπῆτε, verberabam, bas, bat.
ε τυπῆτον, ε τυπῆτεω, abatis, bant duo.
ε τυπῆτομεν, ε τυπῆτετε, ε τυπῆτον, mis, tis, bant.

2 Datiuis pluralibus, aut personis in ι, desinentibus additur ν, sequente vocali : τοῖς λέουσιν ἐμείνοις, leonibus illis : τυπῆτουσιν αὐτὸν, verberant ipsum. sic personis in ε : ε τυπῆτεν ἐμείνοισ, verberabat ille.

Annotatio. 3 v.

IONES In hoc tempore, & in vtroque aoristo vocis actiuæ omnium verborum formant tertiam personam singularis à secunda, remoto augmen-

Tertia singularis imperfecti.

Ionica oēs sine augmento.
Annotatio.
 εα ε
 ς α
 κ ο
 η ε
 η α
 ω ο
Pœticè σκον,
οες, οες in singulari, & in tertia plurali σκον.

to, & addita syllaba *κ*: vt ab *ἔτιπλες* secunda, sicut *πύπλεσκε* tertia Ionica. In verbis autem circumflexis, & in *μι*, vocalis siue diphthongus præcedens *σ* corripitur, auferendo subiunctiuam ex diphthongo, & longam vocalem in suam breuē mutando, vt *ἔπιπλες*, faciebas, *ἔπιπλεσκε*, faciebat: *ἔπιπλες*, ponebas, *ἔπιπλεσκε*, ponebat: & sic de aliis. Pœtæ verò & *Æoles* eodem prorsus modo faciunt totum singulare, desinens in *σκον*, *σκες*, *σκες*, atque primam pluralem in *σκον* (quæ tamen in rarissimo est vsu) ac tertiam eiusdem numeri in *σκες*, similem primæ singularis, sicuti fieri solet communiter in hoc imperfecto: similiter passiuum in *σέμλω*, *σέου*, *σέου*, & in tertia plurali *σκοντο*: vt *πύπλεσκον*, *πύπλεσκες*, *πύπλεσκε*, verberabam, verberabas, verberabat: & in tertia plurali *πύπλεσκοντο*, verberabant. in passiuo *πύπλεσκέμλω*, *πύπλεσκεου*, *πύπλεσκετο*, verberabar, verberabaris, verberabatur: tertia pluralis *πύπλεσκοντο*, verberabantur.
 2. De hac re vide plura in Annotationibus in verba, circa initium: vnde multa quoque alia sunt petenda, quæ huc congerere nolumus, quòd ibi commodius tractari posse videbantur.

DE AUGMENTO.

Augmentum syllabicum.

VERBVM à consonante inceptum affumit in principio imperfecti, quod est augmentum siue incrementum syllabicum, crescente videlicet numero syllabarum, *τύπλω, ἔτυπλων*.

Augmentum temporale.

Temporale augmentum est eorum quæ incipiuntur à vocali aut diphthongo mutabili, quoties vocalis anceps aut breuis, quæ vnum habet tempus, mutatur in longam, quæ duo continet tempora. Vocalium ac diphthongorum quædam mutabiles, quòd mutantur in præteritis: quædam immutabiles.

Annotatio de diphthongis & vocalibus.

Muta-	biles	$\left\{ \begin{array}{l} \alpha \\ \epsilon \\ \omicron \end{array} \right\}$	$\left\{ \begin{array}{l} \text{in } \eta \text{ αὐ} \omega, \text{ λῶ} \omega \nu, \text{ perficio, bam.} \\ \eta \text{ ἐλ} \delta \omega, \text{ ἠλ} \delta \omega \nu, \text{ venio, bam.} \\ \omega \text{ ὀπ} \alpha \zeta \omega, \text{ ὀπ} \alpha \zeta \omega \nu, \text{ præbeo, bam.} \end{array} \right.$
Voc-	cales	$\left\{ \begin{array}{l} \eta \\ \iota \\ \upsilon \\ \omega \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \eta \text{ ἠ} \chi \omega, \text{ ἠ} \chi \omega \nu, \text{ resonō, resonabam.} \\ \iota \text{ ἰ} \xi \delta \omega, \text{ ἰ} \xi \delta \omega \nu, \text{ aucupor, aucupabar.} \\ \upsilon \text{ ὀβ} \epsilon \lambda \zeta \omega, \text{ ὀβ} \epsilon \lambda \zeta \omega \nu, \text{ contumelia afficio.} \\ \omega \text{ ὤ} \delta \omega, \text{ ὤ} \delta \omega \nu, \text{ impello, impellebam.} \end{array} \right.$

Diphthong

Diphthongi	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Mu-} \\ \text{tabi-} \\ \text{les} \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \alpha \\ \omega \\ \omicron \end{array} \right\}$	$\left\{ \begin{array}{l} \text{in } \eta \text{ αἰ} \sigma \omega \nu, \text{ ἠ} \epsilon \gamma \omega, \text{ tollo, tollebam.} \\ \nu \text{ αὐ} \lambda \iota \zeta \omega, \text{ ἠὐ} \lambda \iota \zeta \omega \nu, \text{ in aula versor.} \\ \omega \text{ οἰ} \kappa \iota \zeta \omega, \text{ ὀἰ} \kappa \iota \zeta \omega \nu, \text{ habito, abam.} \end{array} \right.$
5	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Im-} \\ \text{muta-} \\ \text{biles} \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \epsilon \\ \delta \\ \epsilon \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \epsilon \text{ εἰ} \chi \alpha \zeta \omega, \text{ εἰ} \chi \alpha \zeta \omega \nu, \text{ assimilō, assimilabam.} \\ \delta \text{ δ᾽} \delta \omega \nu, \text{ δ᾽} \delta \omega \nu, \text{ dirigo, dirigebam.} \\ \epsilon \text{ ἐπ} \alpha \zeta \omega, \text{ ἐπ} \alpha \zeta \omega \nu, \text{ cominus vulnere, bam.} \end{array} \right.$

Præpositiones in compositis præfixæ vocalibus, propriam vocalem vltimam abiiciunt tam in præsentī quàm in præterito: *ᾤδᾳκούω, ὀβ-10 audio, ex ᾤδᾳ & ἀκούω, audio: παρέμδρον, permanebam, à ᾤδᾳ & imperfecto ἐμδρον, manebam, à μένω, maneo.*

Augmentum verborum compositorum. Præpositiones in compositis præfixæ vocalibus quomodo se habeant.

Excipe *ᾤει & ᾤει*: *ᾤείχῳ, amplector, contineo: ᾤεῶ, precedo, procedo, progredior, ab ἔχω, habeo, teneo, & ἄγω, ago, gradior, duco, proficiscor.* Quòd si verbum incipiatur ab aspirata vocali, præpositio mutabit suam tenuem in aspiratam: *ἤα-15 ἄπτομαι, attingo: ἀφαιρούμι, auferor, priuo aut priuor, ex ἀπτομαι, eligo, volo, & ἤα, ἄπτο.*

Excipit. ᾤει. ᾤει. Muta tenues in aspiratas.

DICTVM Est 41. 19. in quibus temporibus fit augmento locus. Hic tamen notandum pœtas & Iones interdum augmentum omnino respicere: & rursus pœtas nonnunquam perfecti augmentum (quod fit per replicationem siue repetitionem primæ consonæ thematis, vt in *πέπρω*) reliquis tñiusvis modi temporibus, maxime verò aoristis secundis, tribuere: atque plus quàm perfecti incrementum imperfecto concedere. Porro in *ᾤει*, *ᾤει*, quod fit per contractionem ex *ᾤειδω*, diphthongus impropria & mutatur in *ᾤει*, sed Doricè *ᾤει*. Aoristus primus *ᾤει*, & Doricè *ᾤει*. Vnica anceps *α*, mutatur in longam *α*: aliae duæ *ε* & *υ*, quæ in præsentī erant breues, hic propter augmentum longæ iudicantur. Quòd non mutantur propter augmentum, ob alias autem causas haud raro mutantur, præcipuè longæ *η*, *ω* in suas breues *ε*, *ο*. Apud pœtas tamen illam sæpe, atque apud oratores nonnunquam seruant, vt *ἔπιπτομαι* pro *ἔπιπμι*, sequor, ex *ἔπι* & *ἔπιμαι*, sequor: *ἀμφιπέλας*, in orbem verro, circuntorqueo, ex *ἀμφι* & *ἔλιπαι*, verro, torqueo. Præpositionis *παρ* & sequentium significationes varias quare in tractatu de Ratione syntaxe. *ᾤει* tamen nonnunquam patitur contractionem sequente augmento, vt *ᾤειδω*, prodidisti, pro *ᾤειδω*. Vide Annotationes in verba, circa finem. Idem interdum fit, quantus non fit ex augmento, *ᾤείχῳ*, *ᾤειχῳ*, emineo: atque etiam sequente *ᾤειπτο*, *ᾤειπτο*, *ᾤειπτο*.

Pœta & Iones augmenta respiciunt. Poetarum in augmentis licentia.

ᾤει ante & a contractionem.

præuisus. Illud & hoc loco monendum, has duas præpositiones ἀπὸ & ἀπὸ in appositione per apostrophum non abiicere ultimam vocalem, quanuis alia omnes non raro propriam ultimam sequente vocali reiciant. neque enim dicimus πρὸ ἄνω, aut ἀπὸ ἄνω, sed ἀπὸ ἄνω, de ipso, ἀπὸ ἄνω, ante ipsum. Dicimus tamen ἀπὸ ἔργου, pro ἀπὸ ἔργου, ante opus, scilicet aliud quodeunque, id est, 7 est, operapretium. 7 Intellige de mutis tenuibus π, τ, quæ abiecta vocali præpositionis finali, remanent in fine præpositionis, videlicet in his, κατὰ, μετὰ, ἀπὸ, ὑπὸ, & ἐπι. Si enim componantur cum dictione incæpta à vocali asperitum spiritum habente, non solum abiiciuntur vocales ultimæ α, ε, ο, sed tenues quoque τ & π, mutantur in aspiratas θ, φ. At id ab Ionibus minime obseruari diximus 12. 29. Illud & hoc loco monendum, poetæ sive præpositionibus κατὰ, ἀπὸ & ἐπι, interdum in compositione abiicere ultimam vocalem α, etiam sequente consona, vt κατὰ θεο pro κατὰ θεο siue κατὰ θεον, id est, reponit: aoristus secundus imperatiui medijs sæpe obuius; à κατὰ τίθημι ἀντίκω pro ἀντίκω, extendo: vnde in aoristo primo imperatiui ἀντίκων pro ἀντίκων, extendo: παρὰ τίθημι pro παρὰ τίθημι, transcursum aspicio, quasi que limis oculis, vel in transitu, & quasi per transfennam aspicio. Interdum verò τ & π præpositionum κατὰ & ἀπὸ, aut deperduntur, aut mutantur in aliam consonantem, quod sæpe cum sequenti consona non possint coherere: vt κατὰ θεο pro κατὰ θεο, teneo, inhabeo: in imperfecto κατὰ θεον, εε, εε, derinebam, as, at, pro κατὰ θεο, sine augmento: ἀναμύσει, suggereret, pro ἀναμύσει, futurum primum ab ἀναμύω, vbi quoque α penultima positum est pro η, idque Doricè. in his duobus exemplis, non solum α finale deperditum est, sed & consonantes τ & π: in sequentibus verò mutantur, κατακλιόντες; dormituri; vel dormituri, non κατὰ κλιόντες, (nam τ & π non coherent.) pro κατακλιόντες, participium præsens à κατὰ κλιώ, quod pro futuro usurpatur: vel est ipsum futurum abiectio σ pro κατακλιόντες: ἀγκυμίζω pro ἀγκυμίζω, infero: ἀγκυμίζω pro ἀγκυμίζω, recumbo: ἀμπνύμω pro ἀμπνύμω, respiro: ἀμπνύω, & ἀμπνύω pro ἀμπνύω, respiro: Interdum verò in huiusmodi præpositionibus quæ sequente augmento, suas vocales ultimas communiter reiciunt, poetæ neglecto augmento vel vocalem præpositionis suo loco relinquunt, vel eam abiiciunt, variatis τ & π eodem modo quo in superioribus exemplis: vt βάλω, iacio, aoristus secundus βάλω, cum κατὰ, communiter quidem κατὰ βάλω, poetice verò κατὰ βάλω vel κατὰ βάλω, deieci: πίπτω, cado, aoristus secundus πίπτω (vt alibi dicitur) vnde κατὰ πίπτω, κατὰ πίπτω, & κατὰ πίπτω, corruo. Sic ἔστημι, isto, aoristus secundus ἔστην, cum ἀνα, ἀνέστην, ἀνέστην, ἀνέστην: in duali, ἀνέστην, surrexerunt, sæpe occurrit. Idem nonnunquam obseruatur in præpositione ὑπὸ, vt ὑπὸ βάλω, subuocare, pro ὑποβάλλω.

τ } in } θ
π } } φ
Ionismus.
libera poetarum
licentia in com-
positis à κατὰ,
παρὰ & ἀπὸ.
κατὰ θεο.
ἀντίκω.
παρὰ τίθημι.
κατὰ τίθημι.

ἀναμύσει.
Doricus.

κατακλιόντες.
κατὰ κλιόντες.

ἀγκυμίζω.
ἀγκυμίζω.
ἀμπνύμω.
ἀμπνύμω.
ἀμπνύμω.

κατὰ βάλω.
κατὰ βάλω.
κατὰ βάλω.
κατὰ βάλω.
κατὰ βάλω.

ἀνέστην.
ἀνέστην.
ἀνέστην.
ἀνέστην.
ἀνέστην.

Augmentum sine
prime syllabe
perfectorum,
κατὰ τίθημι.

τέτυθα, τέτυθας, τέτυθε, verberaui, isti, it.
Perfecti: } τέτυθατον, τέτυθατον, isti, erunt duo.
} τέτυθαμυ, τέτυθατε, τέτυθασι, imus, isti, erunt.

2. 2. Ultima syllaba præteriti quæ fit in singulis coniugationibus, antè dictum est, pag. 38. 39.

40.

Quod ad primam attinet, si verbum incipitur à vocali aut diphthongo, idem initium perfecti.

fecti & imperfecti:
ἀνώω, ἠνώων, ἠνώω, perficio, perficiebam, perfecit, perficere.
ὕβριζω, ὕβριζον, ὕβρισα, vitupero, abam, aui.
ἀίρω, ἤρην, ἤρην, tollo, tollebam, sustuli.
εἰσέλω, εἰσέλω, εἰσέλω, frango, frangebam, fraxi.

Si verbum incipit à vocali vel diphthongo.

Idipsum fit in verbis inchoatis à consonante, si modo ε augmentum syllabicum fuerit positione longum, nempe ante duas consonantes, aut duplicem ζξψ.

Si à duabus consonantibus, vel à ζξψ.

10. ἀσείρω, ἔασειρον, ἔασειρα, sermo, abam, aui.
ζέω, ἔζεον, ἔζεσα, serueo, eham, serbui.
ξέω, ἔξεον, ἔξεσα, polio, eham, poliui.
λάλλω, ἔλαλλον, ἔλαλλα, cano, eham, cecimi.

Nam si ε sit breue, aut anceps, iam in præterito perfecto repetitur prima consonans præsentis, hoc modo:

Si à consonante simplici, vel à muta cum liquida.

τύπω, ἔτυπον, ἔτυπα, verbero, abam, aui.
γράφω, ἔγραφα, ἔγραφα, scribo, eham, scripsi.

Ancipitem hic dico siue communem vocalem, quam sequitur muta cum liquida, ἔγραφα, ἐκλινον, ἐκλεινον, scribebam, inclinabam, iudicabam.

Anceps vocalis quæ dicitur.

Quæ ab aspiratis incipiuntur, pro repetendis aspiratis substituunt tenues:

Repetuntur π, ε, τ pro φ, χ, θ.

25. δένω, ἔθενον, ἔθελα, stimulo, abam, aui.
φαίνω, ἔφαινον, πέφαθα, luceo, eham, luxi.
χαίρω, ἔχαιρον, χέχαρκα, gaudeo, bam, ifus sum.

Penultima perfecti & futuri eadem, πύλω, verberabo, τέτυθα, verberaui. At disyllaba quinta coniugationis ε penultimam futuri mutant in ια: 6

Penultima perfecti. ε in α in disyllabis quintæ.

{ σέλλω } μ { σελώ } { ἔσαλλα, mitto, mittam, misi. }
 { σείρω } μ { σείρω } { ἔσασα, semino, sibi. }

Immutabiles λ & ρ manent in præterito, vt futuro :

{ κάλλω, κάλω, ἔκαλλα, cano, canam, cecini. }
 { σείρω, σείρω, ἔσασα, semino, &c. }

Μυρο feruatur quidem, sed asciscitur η: νέμω, νέμω, νέμω, προ νέμω, πασσο, πασσο, πασι: sic δέμω, βρέμω, εδίσκο, σόνο, & alia.

Ny, vertitur in γ, φαίνω, luceo, φανώ, πέφαλλα. 10
 semper enim ν ante γ, η, ξ, χ migrat in γ.

8 ⁸ Difyllaba in είνω, ίνω, ύνω abiiciunt ν:
 9 { κτείνω, κτείνω, ἔκταλα, interimo, interimam, interemi. }
 { κείνω, κείνω, κέκεια, accuso, accusabo, accusavi. }
 { θύρω, θύρω, ἔθυρα, propero, perabo, properavi. }

1 E T Hic & in perfecto medio, ασι mutatur Doricè in ασι, & Bœoticè in ασι.
 2 Nempe φα in prima, χα in secunda & quibusdam quartæ, κσ in reli-
 3 quis. 3 Imò omnium præteritorum & aoristorum, ac paulo pôst futuri: ubi-
 4 cunque scilicet augmentum habet locum. 4 In exemplaribus tamen corre-
 5 ctioribus non inuenitur punctum subscriptum in huius verbi perfecto, aut
 6 temporibus ab eo vel à futuro deductis, sed tantum in imperfecto & tempo-
 7 ribus à præsentis formatis. nam futurum est ἀρῶ, vt φανῶ à φαίνω, 40. 4. vn-
 8 de aoristus primus ἔφαρον per η monophthongum: & in reliquis modis depôsi-
 9 to augmento sumit in principio α futuri, non α præsentis, ἀρῶ, ἀρῶμι, ἀρῶ,
 10 ἀρῶ, ἀρῶ, non αἶρον, αἶρομι, &c. 5 De hac re tamen vide plura in Annota-
 11 tionibus in verba, (circa principium. 6 Modò futurum non desinat in μῶ.
 12 tum enim non mutatur, sed in perfecto est antepenultima, propter η quod
 13 interseritur, vt νέμω, μ. νέμω, σ. νέμω: sic τέμνω, τέμνω, τέμνω, & per
 14 syncopen τέμνω, seco, secabo, secui. 7 Nunquam enim μ pônitur ante η.
 15 8 ⁸ Finita in είνω & ίνω, pauca reperiuntur, atque illa sunt difyllaba, vel à di-
 16 syllabis composita. Inueniuntur tamen quædam simplicia hyperdifyllaba in
 17 είνω, vt φαίνω, luceo: sed illa vltra imperfectum non coniugantur. Hoc etiam
 18 notatu dignum, Finitorum in η quatuor tantum esse species.
 19 omnia enim desinant vel in είνω, vel ίνω, vel αίνω,
 20 vel ύνω. 9 Poëticè ἔκταλα.

Plus q̄ perfecti. { ἔτετύφειν, ἔτετύφεις, ἔτετύφει, verberauerā, &c. }
 { ἔτετύφειτον, ἔτετύφειτῶν, atis, ant duo. }
 { ἔτετύφειμι, ἔτετύφειτε, ἔτετύφεισαν, us, tis, ant. }

A perfe-

A perfectō deducitur, conuerso α in ειν. In fronte sumitur ε, si perfectum incipitur à consonante, τέτυφα, ἔτετύφειν, verberavi, verberaueram. alioqui idem principium, ἔτετύφειν, ἔτετύφειν, perfeci, perfeceram.

Est Græcis tempus quoddam præteritum, quod appellatur ἀόριστος, hoc est, indefinitum. incerta est enim significatio, paulòne antè res præterierit, an multò: sunt que aoristi duo.

10 Aorist. i. { ἔτυφα, ἔτυφας, ἔτυφε, verberavi, sti, uit. }
 { ἔτυφατον, ἔτυφάτω, istis, erunt duo. }
 { ἔτυφαιμι, ἔτυφατε, ἔτυφαιμι, istis, erunt. }

Vltimam primi aoristi metimur è futuro, cuius feruatur caracteristicum, sed ω migrat in α:
 15 τυφῶ, ἔτυφα, verberabo, verberavi.

Augmētum vtriusque aoristi idem cum imperfecto:

{ αίνω, ἰύω, ἰύωσα, perficio, perficiebam, perfeci. }
 { τύππω, ἔτυππον, ἔτυφα, verbero, abam, aui. }

Penultima eadem quæ in futuro, ac semper naturâ aut positione longa:

{ πύω, πύωσα, ἔπυσα, ferio, feriam, percussi. }
 { λέγω, λέξω, ἔλεξα, dico, dicam, dixi. }

Quod si futuri penultima corripitur, vt in quinta coniugatione, producendæ erūt vocales hoc pacto: Si α penultima futuri extra diphthongum fit in præsentis, migrabit in η: veniens autem ex αι, Atticè quidem vertetur in η, communiter verò manebit, sed longum in aoristo, cum breue fit in futuro:

Plus quam perfecti formatio.

Αόριστος ἄριστος, indefinitum tempus.

Indefinitum primum.

Formatio aoristi primi. Vltima.

Augmentum.

Penultima.

Penultima mutatio in quinta coniugatione.

ἀλλοι μαθηταί
 ἔσπερον
 ἀλλοι μαθηταί
 ἔσπερον

ἀλλοι μαθηταί
 ἔσπερον

ν. ante γ, η, ξ, χ, migrat in γ.

είνω, ίνω, ύνω.

Dot. ασι pro ασι.
 Vltima perfecti
 φσ, χα, κσ.

A futuro εμῶ
 præteritum ἐ-
 μῶμι.
 Notio de finitis
 ἐν είνω & ίνω.

είνω, ίνω.
 αίνω, ύνω.

Plus quam perfectum.

{ α α η φαλλω, φαλαδ, ἐφηλα, *canto, abo, aui.*
 { α α η μιανω, μιανω, ἐμιλω Atticè, φαδο, abo, aui.
 { α α α μιανω, μιανω, ἐμιανα communiter φαδο, &c.

Si penultima ε, aduocatur, vt fiat diphthongus ei:

{ ε ε ει απειεθ, απειεθ, ἐ απειεθ, *semino, abo, aui.*
 { ε ε ει σελλω, σελλω, ἐ σειλω, *mitto, mittam, misi.*

At i & u breues in futuro, producuntur in aoristo;

{ κεινω, κεινω, ἐ κεινω, *iudico, abo, aui.*
 { οξυω, οξυω, ὠ ξυω, *hortor, abor, hortatus sum.*

1 S V P P L E χρόνος, id est, tempus, quod Græcè masculinum est: atque ideo dicimus, aoristus primus vel secundus; non primum, &c. referentes ad substantiuum Græcum χρόνος, non ad Latinum; tempus: eδρα, dicimus indefinitum, & futurum primum vel secundum, non primum, &c. intelligimus enim substantiuum Latinum, tempus; non Græcum, χρόνος. Hanc vniuersalem regulam Author retractat in Annotationibus in circumflexa.
 2 Huiusmodi vocalium mutatio habet solummodo locum in quinta coniugatione: non autem in tertia, quarta vel sexta, quanuis futuri penultima esset breuis. imò apud poetas si versus exigat vt eiusmodi penultima breuis, fiat longa, alia ratione produccetur, nempe geminato σ, vt ἐφρασα pro ἐφρασα à φραζω, dico, futurum φραξω.

Aoristus

Indefinitum secundum.

Augmentum.

Penultima presentis quo pacto mutetur in aoristo secundo.

1 Aoristus 2. { ἐτυπον, ἐτυπε, ἐτυπε.
 { ἐτύπετον, ἐτύπετε, ἐτύπετε.
 { ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἐτύπον.

Augmentum, vt in aoristo primo, ἐτυφα, ἐτυπον. Penultima breuis, ac fermè vna ex ancipitibus α, ι, υ: proinde vocales presentis ita mutatur:

n { λήβω, ἔλαβον, *accipio, accepi.*
 ω { ξώζω, ἔφαγον, *comedo, comedi.*
 α { κείω, ἔκαον, *aduro, adussi.*
 αυ { παύω, ἔπαον, *sedo, sedavi.*
 ε { δέεθ, ἔδαεθ, *excorio, excoriam.*

ein

8 { ο ακουω, ἤκουον, *audio, audivi.*
 δι { in { υ φεύγω, ἐφυγον, *fugio, fugi.*
 ει { { λείπω, ἔλιπον, *linquo, liqui.*

Disyllaba quintæ coniugationis pro ei capiunt a: απειεθ, ἔαπεθ, *semino, aui*: trisyllaba perdunt ι, οφείλω, ὠφειλον, *debeo, debui.*

Figuratiua eadem quæ presentis: λήβω, ἔλαβον: τύπω, ἔτυπον. nam in πτώ, κτώ, μνω, prior litera est figuratiua.

10 In quarta verò coniugatione futurum ξω formatiuam habet γ: ὀρύσσω, ὀρύξω, ὠρυξον, *fodio, fodiā, fodi.* Vbi autem futurum in σω, erit figuratiua δι: φράζω, φραξω, ἐφραξον, *considero, abo, aui.*

P L V R A De hoc aoristo vide in Annotationibus in verba; & in Inue-
 15 stigatione thematis, in verbo πῖπω, pario. Ceterum significatione non dif-
 fert ab aoristo primo, veluti neque futurum secundum à primo, quando au-
 tem alterutro sit vtendum, bonorum authorum lectio docebit. ἤκουον, in 2
 vfu non est, nam in finitis in ούω, εύω & εἶω aoristus secund. futurum secundum & præteritum medium desiderantur. Compositum ex κατά, κατέλιπον, 3
 20 & poetice κέλιπον, reliqui, vel reliquerunt.

Græci duplex habent futurum.

Fut. 1. { τύψω, τύψεις, τύψει, *verberabo, abis, abit.*
 { τύψετον, τύψετον, *verberabitis, abunt duo.*
 { τύψομεν, τύψετε, τύψασι, *abimus, abitis, abunt.*

25 De hoc in singulis coniugationibus dictum est prius, pag. 38. 39. & 40.

Fut. 2. { τυπῶ, τυπείς, τυπέϊ.
 { τυπέϊτον, τυπέϊτον.
 { τυπῶμεν, τυπέϊτε, τυπῶσι.

30 2 Fit à secundo aoristo, ablato incremento, & 2
 au vertendo in ῶ circumflexum, ἐτυπον, τυπῶ.

In quinta. ein

Figuratiua. π π κ κ μ μ sic π λ In quarta

pres. fut. aor. ξ γ σ δ

Significatio aoristi sec. & futuri sec.

Futurum primū.

Futurum secundum.

Formatio futuri secundi.

1 QVVM Scilicet dixit illius characteristicam in prima coniugatione esse φ, in secunda & quibusdam quartæ ξ, in tertia, sexta, & quibusdam quartæ σ, in quinta λ, μ, ν, ρ. Ideo deficiente aoristo secundo, desideratur etiam futurum secundum. Futurum autem secundum vocis actiuæ & mediæ in rarissimo est vsu, nisi in quibusdam verbis, usque anomalis. Grammatici tamen quædam adducunt, vt ἀκούω, & in voce mediæ ἀκούομαι, ab aoristo secundo ἤκουον verbi ἀκούω, audio: sed hæc exoleuerunt. Cæterum Iones qui syllabas circumflexas vbique ferè diuidunt, hoc futurum secundum per omnes modos & participia vocis actiuæ & mediæ, atque futurum primum quinquæ coniugationis variant eodem modo quo præsens eiusdem modi, retracto accentu & inserto σ, vt pote pro terminationibus α, αι, ει, αιων, ειων, εμεφ, &c. dicentes ἔω, εεις, εεις, ἔστων, ἔστων, ἔστωμεν, ἔστε, ἔστωσιν. sic in reliquis modis.

Futurum secundum vocis actiuæ & mediæ indistinctum. Lonismus.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum { τῦπτε, τῦπτέτω, verbera, verberet.
 τῦπτετον, τῦπτέτων, verberate, erent duo.
 τῦπτετε, τῦπτέτωσαν, verberate berent.

Perfectum & plus quam perfectum { τέτυφε, τέτυφέτω, verberaueris, uerit.
 τέτυφετον, τέτυφέτων, raueritis, erint duo.
 τέτυφετε, τέτυφέτωσαν, raueritis, uerint.

Aoristus 1. { τῦψον, τῦψατο, verberato tu, ato ille.
 τῦψατον, τῦψατων, verberatote, anto duo.
 τῦψατε, τῦψατωσαν, verberatote, anto.

Aoristus 2. { τῦπε, τῦπέτω.
 τῦπετον, τῦπέτων.
 τῦπετε, τῦπέτωσαν.

τῦπτε.
 τῦπτετον.
 τῦπτετε.
 τῦψον.
 τῦψατον.
 τῦψατε.

Ab indicatiuo cæteri omnes pendent modi & participia, in quibus vox semper est eadem presentis & imperfecti: sic perfecti & plus quam perfecti.

Præteritum perfectum vbique seruat augmentum: Aoristi verò extra indicatiuum minimè.

Primam personam imperatiuus non agnoscit.

Futurum quoque nec hic reperitur, nec in subiunctiuo, sed in illius vicem subeunt aoristi.

Modi reliqui ab indicatiuo formati.

Annotatiuncule.

APVD Syracusanos τῦπν. sic εἶπον pro εἶπη, dicitur. In subiunctiuo tamen actiuo illud nonnumquam circumloquimur per participium perfectum actiuum & per præsens subiunctiuum, siue futurum indicatiui verbi substantiuum eimi, sum: videlicet εἶμι, εἶσθ, ἴμι, ἴσθ, ἴτε, &c. & ἔσομαι, ἔσθ, ἔσθ, εἶσο, eris, erit, &c. vt τετυφῶς εἶ, vel τετυφῶς ἔσομαι, verberaui: in voce passiuâ circumloquimur, vt apud Latinos, per participium perfectum passiuum & futurum ἔσομαι, ἔσθ, ἔσθ, verberatus ero vel fuero.

Futurum subiunctiuum per circumlocutionem.

VOPTATIUI.

Præsens & imperfectum { τῦπτομαι, τῦπτοίς, τῦπτοί, verberare, es, et.
 τῦπτομαιτον, τῦπτοίτω, raretis, ent duo.
 τῦπτομαιμεν, τῦπτοίτε, τῦπτοίεν, emus, et is est.

Perfectum & plus quam perfectum { τετυφομαι, τετυφοίς, τετυφοί, uissem, ses, set.
 τετυφομαιτον, τετυφοίτω, ssetis, ssent duo.
 τετυφομαιμεν, τετυφοίτε, τετυφοίεν, mus, et is est.

Aoristus 1. { τῦψαμι, τῦψαίς, τῦψαί, berauerim, is, it.
 τῦψατον, τῦψαίτω, raueritis, erint duo.
 τῦψαμαιμεν, τῦψαίτε, τῦψαίεν, imus, it is, int.

Aoristus 2. { τῦπομαι, τῦποίς, τῦποί.
 τῦπομαιτον, τῦποίτω.

Futurum 1. { τῦψομαι, τῦψοίς, τῦψοί, verberem, res, ret.
 τῦψομαιτον, τῦψοίτω, beretis, erint duo.
 τῦψομαιμεν, τῦψοίτε, τῦψοίεν, remus, et is, ent.

Futurum 2. { τῦπομαι, τῦποίς, τῦποί.
 τῦπομαιτον, τῦποίτω.
 τῦπομαιμεν, τῦποίτε, τῦποίεν.

τῦπτομαι.
 τῦπτομαιτον.
 τῦπτομαιμεν.
 τῦψαμι.
 τῦψατον.
 τῦψαμαιμεν.
 τῦπομαι.
 τῦπομαιτον.
 τῦπομαιμεν.

Omniū optatiuorum penultima est diphthongus: in actiuis, primi aoristi αι, in cæteris οι. Secundum futurum circumflebitur: alioqui vox eadem cum secundo aoristo.

Annotatiuncule.

Vsitatissimus est & apud Atticos optatiui primus aoristus Æolicus:

Aoristus primus Æolicus.

S. τῦψα, τῦψαίς, τῦψαί. D. τῦψαίον, τῦψαίω.
 P. τῦψαμαι, τῦψαίτε, τῦψαίεν: verberauerim, is, &c.

1 INTELLIGE De penultima primæ personæ numeri singularis.
 2 Hoc tamen per omnes personas verum esse non potest, propter duas generales regulas de circumflexo: vna est hæc, Vltimâ longâ naturâ, penultima non circumflectitur: vt *τυπώω*, verberent duo. Altera, Antepenultima nunquam circumflectitur: vt *τυπώωμεν*, non *τυπώωμεν*, verberemus, in optatio vocis media: vbi quoque locum habet CLENARDI regula.

SVBIVNCTIVI

Præf. & imperf. *ἐάν* { *τύπῳ, τύπῃς, τύπῃ, si verberē vel vera-*
τύπῃτων, τύπῃτων. (rem, res, &c.
τύπῳμεν, τύπῃτε, τύπῳσι. 10

Perf. & plus q̄ perfectum *ἐάν* { *τετύφω, τετύφῃς, τετύφη, si verberauerim*
τετύφητων, τετύφητων. (vel ssem.
τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι.

Aorist. 1. *ἐάν* { *τύψω, τύψῃς, τύψη, si verbera uero, ris, rit,*
τύψητων, τύψητων. (&c. 15
τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι.

Aorist. 2. *ἐάν* { *τύπω, τύπης, τύπη.*
τύπητων, τύπητων.
τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.

Inflexioni Subiunctiuorum adhibent conjunctionem *ἐάν*, vt *ἐάν τύπῳ*, si verberem.

In secunda & tertia singulari est *η* diphthongus impropria: in duali & plurali vocalis tantum *η*.

1 O M N I A Tempora subiuuctiuorum in tertia plurali pro *ων* habent *ων* Doricè, vt in indicatiuo *ων* pro *ων*, & *ων* pro *ων*.

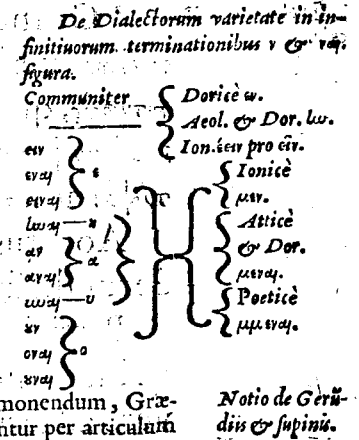
INFINITIVI

Præfens & imperfectum *τύπειν, verberare.*
 Perfectū & plus quàm perf. *τετυφέναι, verberauisse.*
 Aoristus primus *τύψαι, verberauisse.* 30
 Aoristus secundus *τυπεῖν.*
 Futurum primum *τύψεναι, verberaturum esse.*

Futu-

Futurum secundum *τυπεῖν.*
 Secundum futurum idem cum secundo aoristo.

INFINITIVIS Quibuscuque in *υ* vel *υα* desinentibus, Attici, Dores & Iones ante *υ* & *υα*, syllabam *με* ponūt, ex diphthongo (si forte aliqua ipsum *με* præcedat) subiunctiuam, vel subtrahendo: tum verò Iones ex *υα* auferunt *αι*: Attici autem id nequaquam faciunt, quinimo *αι* ipsi addunt: vt ex *τύπειν, ἀρῆν, θείναι*, id est, verberare, arare, posuisse, Iones *τυπέμεναι, ἀρῆμεναι, θεῖμεναι* faciunt: Attici verò & Dores, *τυπέμεναι, ἀρῆμεναι, θεῖμεναι*. Poëta autem interdum metri gratia *μ* geminant, vt vocalē præcedentem positu longam faciunt. Ceterum quam *υα* est aoristi primi vocis act. (quod tantum accidit verbis quinta coniugat. in *υα*) has idiomatū differentias non recipit. Præterea Dores ex infinitiuis in *ειν*, *αι* auferentes, per *ειν* efferunt: Æoles verò & nonnunquam ipsi Dores *ειν* mutant in *ω*. Iones qui syllabas circumflexas dissoluunt, pro *ειν* aoristi secundi & futuri secundi dicunt *ειν*. Hoc quoque monendum, Græcos Gerundia & Supina ignorare, ea tamen circumloquuntur per articulatū neutrum & infinitiuum aduocata etiam sæpenumero aliqua præpositione: vt *πρὸς τὸ τυπεῖν*, causâ verberandi, ad verberandum, & verberatum: *ἐν τῷ τυπεῖν*, verberando.

PARTICIPII

25 Præfens & imperfectum { *ὁ τύπων, τὸ τυπώντος.*
ἡ τυπούσα, τῆς τυπούσης.
τὸ τυπῶν, τὸ τυπῶντος.

Perfectum & plus quàm perfectum { *ὁ τετυφῶς, τὸ τετυφότης.*
ἡ τετυφῶσα, τῆς τετυφῶσας.
 30 *τὸ τετυφός, τὸ τετυφότης.*

Aoristus 1. { *ὁ τύψας, τὸ τυψάντος.*
ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης.
τὸ τυψάν, τὸ τυψάντος.

35 Aoristus 2. { *ὁ τυπών, τὸ τυπώντος.*
ἡ τυπούσα, τῆς τυπούσης.
τὸ τυπών, τὸ τυπώντος.

Futurum 1. { *ὁ τυψών, τὸ τυψόντος.*
ἡ τυψούσα, τῆς τυψούσης.
τὸ τυψόν, τὸ τυψόντος.

τύπων
τύπουσα
τύπωντος
τύπουσης
τύπωντος
τύψωντος
τύψουσης
τύψωντος

ο τυπων, τε τυπουωτος.
Futurum 2. { *η τυπουσαι, ης τυπουσης.*
το τυπουω, τε τυπουωτος.

Omne tempus habet suum participium, τυπων, verberans, qui verberat aut verberabat; τυπουως, qui verberauit aut verberauerat. Sic aoristi τυψας ac τυπων, qui verberauit: & futura τυψων ac τυπων, verberaturus.

Aoristus secundus acuitur, τυπων, τυποντος. **Secundum futurum circumflectitur,** τυπων, τυπουωτος.

Participia masculina & neutra pertinent ad quintam nominum declinationem: foemina vero ad secundam.

Aeolismus.

ÆOLICE τυπων. caetera participia cuiuscunque sint vocis recipiunt varietatem dialectorum, ut nomina secundae, tertiae, vel quintae declinationis, per quam videlicet & ipsa participia declinata fuerint. Idque tam in voce actiua quam passiuam aut media. **LATICINE** vero cum participiorum penuria laborent, Graecorum participia nunquam non obuia variis modis reddere coguntur, ut praeteritum atque aoristes, vocis actiuae (quae Latini desiderant) aut per praesens, neglecto scilicet tempore, quauis id fiat minus proprie, τυπων, τυπων, feriens, verberans auspor. nomen praesertim verbale, verberator, percussor: hoc fit rarius: tamen in nonnullis non omnino male cedit, τυπων, genitor, parens, pater: est autem aoristi secundi aoristi, pario: aut periphrasi vtuntur, sumentes relatiuum qui, quae, quod, per omnes casus, & verbum praeteritum per omnes personas, ut locus exigit, ο τυπων, qui verberauit, verberauisti, verberauit: τυπωνος, mei qui verberauit, tui qui verberasti, eius qui verberauit, & sic in reliquis casibus: aut mutant participium actiuum in passiuum, illud atque casum quem regit, per ablatiuum consequentiae efferentes, ut τυψας λιθον εβραν το πυρ, percussio lapide inueni ignem: aut per gerundium, percutiendo lapidem, &c. aut per particulas Quum, quando, postquam, posteaquam, & similes, & per subiunctiuum, quum vel postquam percussissem lapidem. Sic praesens τυπων, verberans, vel cum verberarem: αν, existens, vel cum essem, esses, esset. Dum vero idem verbum Graecum potest Latine reddi per actiuum siue neutrum, atque etiam per deponens, vel commune (ut κλεπας, compilo vel furor: κληω, garrus vel loquor: κληω, basio vel osculor) in reddendis horum participiis praeteritis, vtuntur participio praeterito ducto a verbo deponente aut communi, κληφας, furatus: κληφας, locutus: κληφας, oscularus. Porro participium praesens passiuae vocis (quo Latini deserviuntur) circumloquuntur quoque, ut τυπιμνος, qui cecidit vel cadebatur: aut μιγασσας, percussus, cecidit, aut per participium neutropassiuum, vapulans. Participia vero media, quum actiuam habent significationem, actiue, quum passiuam, passiuue interpretantur, vel circuitione vtuntur, ut dictum est de praeteritis actiuis & de praesentibus passiuis.

Participia Graeca quomodo Latine reddantur.
Perfectum & aoristi vocis act.
Per praesens.
Per nomen.
Per circumlocut.
Per ablat. particip. perfect.
pass. absolute pos.
sium.
Per gerundium.
Per particulas & subiunct.
Per particip. ductu a verbo depon. vel comm.
Pres. pass. per circumlocut. per particip. praeterit.
Particip. vocis med. quomodo interpretanda.

suus. Caeterum multa sunt apud Graecos verba deponentia sub voce passiuam & media, quorum quaedam per actiuam verba redduntur, ut δεχομαι, accipio: quaedam per neutra, ut μηχομαι, pugno: & quaedam per deponentia, ut τρομαι, sequor: nouissimorum horum participia cum Latinis congruunt, ducunt enim Latini a verbis deponentibus participia cuiusvis temporis: sequens praesentis, secutus praeteriti, secuturus & sequendus futuri: priorum vero praeterita reddenda sunt ut praeterita participiorum vocis actiuae.

Deponentia Graecorum verba a Latinis redduntur.

VERBI PASSIVI

Indicatiui { τυπιμαι, τυπιη, τυπιεσται, verberor, ris vel are.
 10 catiui { τυπιομεσθαι, τυπιεσθων, τυπιεσθων, ur, mi, ur duo.
 praef. { τυπιομεσθε, τυπιεσθε, τυπιονται, mur, ini, antur.
 15 Im-perfectum. { ετυπιομην, ετυπιου, ετυπιετο, verberabar.
 4 { ετυπιομεσθον, ετυπιεσθον, ετυπιεσθη, mur, &c.
 { ετυπιομθα, ετυπιεσθε, ετυπιοντο, mur, ni, antur.
 5 Cuiuscunque generis sint verba, tamen idem habent augmentum.

Paradigma pass. barytoni Praesens.

Annotatio.

Imperfectum.

Annotatio augmento.

IN VOCE passiuam & media barytonorum quoties prima persona definit in μιαι aut μιν, secunda proprie definit in σαι aut σο, veluti tertia in ται vel το, ut secunda & tertia sint similes, nisi quod haec habeat illa σ, & formantur a prima, mutando μιαι in σαι & ται: μιν vero in σο & το, sed vocales praecedentes μιαι aut μιν interdum mutantur, nempe o monophthongum in ε, ω in η, u in ει, reliquae manent inuariatae: vt ex terminationibus ομαι, ομαι, ουμαι, fiunt εσαι, εσαι, ησαι, εσαι, εσαι: ex ομιν fiunt εσο ετο, εσο ετο, εσο ετο. Verum huiusmodi secundae personae exoleuerunt, nisi in paucis verbis (vt abas dicitur) & in perfecto & plus quam perfecto indicatiui pass. ubi etiam formandi ratio est paulo diuersa, vt suo loco explicatur. Porro Iones a secundis inusitatae suas formant reiecto σ, dicentes ει, ηαι, ειη, εο, αο, οιο, αιο. atque haec duae potestates οιο & εο (quae in solis optatiuis inueniuntur) communiter receptae sunt: aliae vero priores a solis Ionibus & poetis celebrantur. Attici autem & communis his non vtuntur, nisi prius facta contractione ειη in η, vel ει, εο in η, & Dorice in εο, αε in α, & Syracusanè in α: in ηαι vero & ειη (cum crasis non possit fieri ex vocalibus aut diphthongis quarum prior sit longa) η & ει corripientes, in η prius commutant, ac deinde contrahunt, ab ηαι quidem in η, ab ειη vero in η, vel ει. Caeterum communes non vtuntur contractionibus factis in ει ab ηαι vel ειη, nisi in quatuor βελαι, εοι, εψαι, εψαι, id est, vis, putas, videbis, εσ: de quibus vide in Annotationibus in verba. Horum vero omnium quae diximus exempla tibi sume ex omnibus temporibus passiuam

Ionismus & Dorismus.
μεδα pro μεα.

2 aut mediis barytonorum, in *μα* aut *μω* desinentibus. ¹ Ionice & Dorice *τυπόμεδα*. Idem obseruant, quoties prima pluralis definit in *μεδα*, dicentes *μεδα*: nempe in tota voce passiuā & med. praterquam in aoristis passiuis, & in perfecto ac plus quam perfecto vocis media: ibi enim prima pluralis definit in *μεν*, veluti in tota voce actiua. Perfectum quoque optatiui & subiunctiui passiuī quā sit per circumlocutionem, habet primam pluralem in *μεν*. ² Æolicē huiusmodi persona in *μεδα*, definit in *μεδε* vel *μεθεν*, vt *λεγόμεθεν* πρό *λεγόμεδα*, dicimur: φερόμεθεν pro φερόμεδα, ferimur: vt contra iidem Æoles pro *ἔπιθεν*, *ἔπιδα*, dicunt, id est, retro, ponē: & *ἀπεδα* pro *ἀπεθεν*, sine, seorsum. ³ De hac re vide plura 47. 7 & 22. ⁴ Fit ab actiuo *τυπών*, mutando *ον* in *όμω*. ⁵ Id est, siue actiua, siue passiuā, siue media: atque vel barytona, vel circumflexa, vel in *μ*.

Æolismus.
μεθεν pro μεδα.
θε proθεν.
Imperfecti formatio.

Perfectum.

Perfe. { *τέτυμμα, τέτυψα, τέτυπαι, verberatus sum.*
τέτυμνον, τέτυφον, τέτυφον, at i sumus, &c.
τέτυμμεδα, τέτυφθε, τέτυμνόμενοι είσι, at i sumus. 15

Perfecti passiuī formatio.

Fit ab actiuo, extrema litera aut syllaba conuersa in *μαι*. Secunda persona in *σαι*, actu aut potestate, nempe *ψαι* aut *ξαι*. Tertia in *ται*.

In prima coniugatione.

μα.
ψα.
παι.
φαι.
μμεδον.
φδον; φδοι
μμεδα.
φθε.

In prima coniugatione mutatur *a* actiui in *μαι*, ¹ & *φ* aspirata in *ε* mediam, *τέτυφα, τέτυβμαι*: 20 sed ob euphoniā dicitur *τέτυμμα, μ* pro *ε*.

In secunda ac tertia persona est *ω* tenuis, *τέτυψαι, τέτυπαι*. nam *ψ* valet *πσ*.

Secunda & tertia dualis, & secunda pluralis fiunt à tertia singulari, mutatis tenuibus ante ²⁵ *αι* in proprias aspiratas, idque in omni coniugatione, *τέτυπται, τέτυφον, τέτυφθε*.

Tertia plural.

Tertiam pluralem circumloquimur per participium præteriti temporis, & verbum substantiuum, quoties tertia singularis non definit in ³⁰ *ται* purum, *τέτυπται*, ² *τέτυμνόμενοι είσι*.

In secunda *α* in *γμαι, ξαι, κται, γμειδον, χδοι, χδον, γμειδαι, χθε*.

Secunda coniug. { *λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεχται, dictus sum, es.*
λέλέγμνον, λέλεχθον, λέλεχθον, dicti sumus.
λέλέγμεδα, λέλεχθε, λελεγμένοι είσι.

Eadem

Eadem hęc ratio literarum *γ, κ, χ*, & duplicis *ξ*, qualis in prima coniugatione mutarum *β, ω, φ*, & duplicis *ψ*: vt à *λέγω, dico*, præteritum actiuum *λέλεχα, dixi*, passiuum *λέλεγμαι, dictus sum*, mutando ¹ *a* in *μαι*, aspiratam *χ*, in mediam *γ*.

In secunda & tertia persona est tenuis *κ*, *λέλεξα, λέλεχται*. nam *ξ* est *κσ*.

Reliquarū coniugationum *κα* migrat in *μαι*.

10 Tertia cōiug. { *πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισαι, persuasus sum.*
πέπεισμεδον, πέπεισθον, πέπεισθον.
πέπεισμεδα, πέπεισθε, πέπεισμένοι είσι.

In tertia.

σμαι.
σαι.
σαι.
σμαιθον.
δον, δον.
σμεδα.
θε.

Ante *μαι* collocandum *σ*, *πέπεισμαι, πέπεισμαι, πέπεισμαι, persuadeo, persuasi, persuasus sum*.

Secunda persona *πέπεισαι*, per vnum *σ* tantum, ¹⁵ etiam si in prima fuerit *σ*, *πέπεισμαι*.

Annotatio.

Quarta cōiug. { *ώρυγμαι, ώρυξαι, ώρυχται, fossus sum.*
ώρύγμεδον, ώρυχθον, ώρυχθον.
ώρύγμεδα, ώρυχθε, ώρυγμένοι είσι.
πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφρασαι, intellexi. 3
πέφρασμεδον, πέφρασθον, πέφρασθον.
πέφρασμεδα, πέφρασθε, πέφρασμένοι είσι.

In quarta *π* in *secunda*, nunc vt in *tertia*.

Quorum actiuum præteritum in *χαι*, ea sequuntur coniugationem secundam: *χ* in *γ*, *a* in *μαι*, *ώρυχα, ώρυγμαι, fodi, fossus sum*. Si autem actiuum ²⁵ in *κα*, formatio est vt in tertia, ⁴ assumpto *σ*: *φραζω, πέφρακα, πέφρασμαι, considero, deram, ratus sum*.

Annotatio.

Quinta coniugatio etiam in passiuo præterito seruat immutabiles *λ* & *ρ*, vt in actiuo: *ἄλλω, ἔφαλλα, ἔφαλμαι, cantō, cantavi, cantatus sum*,

In quinta *α* in *γμαι, λσαι, λται, λμειδον, λδοι, λδοι, λμειδα, λθε.*

vel cantorem auscultavi: σείρω, ἔσαρα, ἔσαρμαι, σ-
mino, seminaui, seminatus sum.

μα, σα, ρται, ρμεδον, ρδον, ρδον, ρμεδα, ρδε.

ἔφαλμαι, ἔφαλσαι, ἔφαλται.
φαλλω, ἔφαλμεθον, ἔφαλθον, ἔφαλθον.
canto, ἔφαλμεθα, ἔφαλθε, ἔφαλθῶσι εἰσι.

ἔσαρμαι, ἔσαρσαι, ἔσαρται.
σείρω, ἔσαρμεδον, ἔσαρδον, ἔσαρδον.
semino, ἔσαρμεθα, ἔσαρθε, ἔσαρθῶσι εἰσι.

Finite in μω, aut μνω, actiuum habent in ημα, passiuum in ημαι: νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι, πασco, πα-
σι, passus sum: τέμνω, τετέμηκα, τετέμημαι, incido, incidi,
incisus sum. nam interponitur η.

In μω & μνω finita.

ημα, ησαι, ηται, ημεδον, ηδον, ηδον, ημεδα, ηδε, ηται.

νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται.
νέμω, νενεμήμεδον, νενεμήθε, νενεμήθῶσι εἰσι.
pascō, νενεμήμεθα, νενεμήθε, νενεμήθῶσι εἰσι.

Sic τετέμημαι, τετέμησαι, τετέμηται, &c.

Secunda & tertia dualis ac secunda pluralis interferunt σ, quoties tertia singularis exit in ται purum, νενέμηται, νενέμηθε, νενέμηθε.

Tertia singulari finita in ται purum, citra cir-
cunlocutionem fit tertia pluralis, interponen-
do ν ante ται, νενέμηται, νενέμηται.

Verba in νω actiuum faciunt in γκα, passiuum autem primæ personæ in μμαι: φαίνω, πέφαγκα, πέ-
φαμμαι, ostendo, ostendisti, ostensus sum, vel manifestatus
sum. nam in cæteris manet ν.

Finite in αίνω & polysyllaba in υνω.

ιμα, ισαι, ιται, ιμεδον, ιδον, ιδον, ιμεδα, ιδε, ιται.

πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται.
φαίνω, πέφαιμμεδον, πέφαιμμεδον, πέφαιμμεδον.
ostendo, πέφαιμμεθα, πέφαιμμεθε, πέφαιμμεθῶσι εἰσι.

Disyl-

Disyllaba in νω, φνω, & υνω abiiciunt ν, vt in a-
ctiuo, nec tamen affumunt σ ante μαι.

Finite in ινω, είνω, & disyl-
laba in υνω.

μα, σα, ρται, ρμεδον, ρδον, ρδον, ρμεδα, ρδε, ρται.

κέκειμαι, κέκεισαι, κέκειται.
κείνω, κέκειμεδον, κέκειθε, κέκειθῶσι εἰσι.
accuso, κέκειμεθα, κέκειθε, κέκειθῶσι εἰσι.

ἐκτάμαι, ἐκτάσαι, ἐκτάται, interfectus sum, &c.
κτείνω, ἐκτάμεδον, ἐκτάθε, ἐκτάθῶσι εἰσι.
interficio, ἐκτάμεθα, ἐκτάθε, ἐκτάθῶσι εἰσι.

τέθυμαί, τέθυσαι, τέθυσται, propulsus sum, &c.
θύνω, τέθύμεδον, τέθύθε, τέθύθῶσι εἰσι.
propello, τέθύμεθα, τέθύθε, τέθύθῶσι εἰσι.

Sexta coniugatio nunc accipit σ, ἀκούω, ἠκούκα,
ἠκούσμαι, audio, audiui, auditus sum: nunc non acci-
pit, ἔξδω, τετόξδωκα, τετόξδωμαι, iaculis peto, iaculis pe-
ty, iaculis petitus sum.

In sexta.

ἠκούσμαι, ἠκούσαι, ἠκούσαι.
ἀκούω, ἠκούσμεδον, ἠκούθε, ἠκούθῶσι εἰσι.
audio, ἠκούσμεθα, ἠκούθε, ἠκούθῶσι εἰσι.

τετόξδωμαι, τετόξδωσαι, τετόξδωται.
ἔξδω, τετόξδωμεδον, τετόξδωθε, τετόξδωθῶσι εἰσι.
sagitto, τετόξδωμεθα, τετόξδωθε, τετόξδωθῶσι εἰσι.

ἐτέτυμμεν, ἐτέτυφο, ἐτέτυπτο, verberatus est.
Plus perfect. ἐτέτυμμεδον, ἐτέτυφον, ἐτέτυφθη.
ἐτέτυμμεθα, ἐτέτυφθε, ἐτέτυφθη.

Plus quam per-
fectum.

Perfecti prima persona vertit μαι in μιν, τε-
τυμμαι, ἐτέτυμμεν: secunda & tertia αι in ο, τέτυφαι,
ἐτέτυφο: τέτυπται, ἐτέτυπτο. Tertia pluralis exit in ντο,
si singularis desinat in το purum, ἐκέλευτο, accusatus
erat, ἐκέλευτο, accusati erant: alioqui circuloquimur
per verbum substantiuum, ἐτέτυπτο, τέτυμμεθῶσι ἦσαν.

Plus quam per-
fecti formatio.

Annotatio.

QVARE Fiant huiusmodi consonantium mutationes, diximus 3. 41.

2 IONICĒ verò πύφεται absque periphraſi. Iones enim & hanc, & plus quàm perfecti tertiam pluralem à tertia ſing. formant, ante ται vel το, α breue inſerētes, & tenues π vel κ, præcedentes α, mutantes in aspiratas φ, χ, & σ in characteriſticam aoriſti ſecundi: præterea vocalem longam aut diphthogum, quæ ipſum α præcederet, corripunt, vocalem longam in propriam breuem vertendo: ex diphthongo verò alteram vocalem ſubtrahendo. Cæterum in quinta coniugatione non inuenitur hæc Ionica perſona, niſi verbum deſinat in λω, aut ρω, ubi λ & ρ manent ante α, & ρ aspiratur, vt quibuſdam placet: vt ἐσπάρηται, ſeminati ſunt. Herodorus in plus quàm perfect. pro ἐσπάρητο, dixit ἐσπάρηατο, per pleo- 10 nalimum ſyllabæ α. Neque etiam inuenitur in verbis ſextæ quæ ante ται habet σ. Poëtæ autem eodem modo formant tertiam plur. à tertia ſing. in reliquis temporibus indicatiui & optatiui: ſed in optatiuo antepenultimam, vt hic, non corripunt, nam ex πύπτοιο, id eſt, verberetur, πύπτοιο faciunt, id eſt, verberentur. In perfecto etiam & plus quàm perfect. eam nõ corripunt, ſi verſus id exi- 15 gat: neque etiam in aliis temporibus. 3 Doricè πύφασμαι, pro ὁ πολιτα aoriſti ſecundi characteriſtica: quod fit & in aliis eiusdem generis. 4 Attici interdum huiusmodi σ excludunt: vt à κολίζω, in puluere laboro, κολίζωμαι vel κολίζομαι, 5 participium ὁ κολιζόμενος puluerulentus, fatigatus in puluere. 5 Inuenitur etiam πύφασται in tertia plurali præſentis, id eſt, occiſi ſunt, à πύφασμαι ſum interfectus, 20 ſecundæ coniugationis verborum in μι, à themate φάω, πύφασμαι, id eſt, occido, 6 per ε facta reduplicatione Ionicè. 6 Idem accidit quibuſdam in αῖνω: vt à κρῆνω, perficío, abſoluo, κ. κρῆνω, π. κρῆνωμαι, plus quàm perfect. ἐκκρῆνωμαι, αῖνω, in tertia plur. ἐκκρῆνωτο, & reiecto priori augmento, ac pleo- 25 nalimò πύ α, κερῆνωται, abſoluti fuerant. 7 Sunt qui exiſtunt hæc tantum verba, ἐκκρῆνω, traho: κελύω, iubeo: κηρύω, triſtifico, excito: μύω, claudio, abſcondo, & ἀκούω, audio, recipere σ cum verbis circumflexis in ῖω, αῖω & ῥω, quæ non mutant penultimam breuem in longam: de quibus copioſè ſumus dicturi in Annotacionibus in verba circumflexa. Porro κλείω, laudo, facit κελύωμαι & κελύσσωμαι

Ionicè 1 πύφασται, 2 κται, χεται, 3 δεται, 4 ταται, 5 θεται, 6 ηται, 7 εῖαται, 8 αται, 9 εῖαται, 10 εῖαται, 11 αται, 12 λαται, 13 ραται, Poëticè 14 ηται, 15 εῖαται, 16 ηται, 17 ἦαται, 18 ωται, 19 ὠαται, 20 αῖτο, 21 αῖατο. Doricis 22 ηται, 23 ἦαται, 24 ὠαται, 25 αῖατο. Atticis 26 ηται, 27 ἦαται, 28 ὠαται, 29 αῖατο.

Aorist. prim. 30 Formatur aoristi primi. 31 Formatur aoristi secundi. 32 Mutatio aoristi secundi.

Aorist. prim. 30 ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, verberatus fui. 31 ἐτύφθητον, ἐτύφθητε. 32 ἐτύφθημι, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Formatur à tertia perfecti, mutatis tenuibus ante α in proprias aspiratas, τέτυπται, ἐτύφθην, verberatus est, verberatus fui: λέλευται, ἐλέχθην, dictus est, dictus fui: ἐπίπεισται, ἐπίπεισθην, persuasus est, persuasus fui, &c.

Aorist. sec. 40 ἐτύπλω, ἐτύπλης, ἐτύπη. 41 ἐτύπητον, ἐτύπητε. 42 ἐτύπημι, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

Mutatio aoristi secundi in λω, ἐτυπον, verberatus fui, vel uapulatus fui, &c.

Caret

Caret uterq. aoristus prima duali. nam inflexionem habet actiuorū, siquidem plurale in μι.

Futurū 1. 5 τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται. 6 τυφθήσομεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον. 7 τυφθήσομεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.

A primo aoristo ἐτύφθην, τυφθήσομαι, verberatus fui, verberabor.

Futurū 2. 8 τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται. 9 τυπήσομεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον. 10 τυπήσομεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

A secundo aoristo ἐτύπην, τυπήσομαι, verberatus fui, verberabor.

Est Græcis tempus in verbis passiuus, quod vocatur μετ' ὀλίγον μέλλον, hoc est, paulò post futurū, quoties actio iam mox ad futura signatur.

Paulò post futurum 15 τετύφομαι, τετύψη, τετύψεται. 16 τετύφομεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον. 17 τετύφομεθα, τετύψεσθε, τετύψονται.

Fit à secunda perfecti interposito ομ, τέτυψαι, verberatus es, τετύφομαι, mox verberabor, vel iam verberatus sum: seruâtque augmentum in omni modo.

BOEOTICE Et Æolicè ἐτύφθεν. nam Bœoti tertiam pluralem v- r- triusque aoristi passiuus formant à prima ſingulari, mutando λω in εν. At μετ' ὀλίγον αἵματι μετ' ὀλίγον ἔστασαν sunt sanguine crura, Iliad. 8. non mutant: vel eſt ſyncope, προμαυθῆναι, reiecto augmento, ἀμύα, tingo, polluo.

Imperatiui 1 τυπῆου, τυπῆδω, verberare beretur. 2 τυπῆδον, τυπῆδων, ramini rentur duo. 3 τυπῆεθε, 4 τυπῆδωσαν, ramini rentur. 5 τέτυφο, τέτυφθε, verberare, &c. 6 τέτυφθον, τέτυφθων. 7 τέτυφθε, τέτυφθωσαν.

Annotatio. Futurum primum. Formatio futuri primi. Futurum secundum. Formatio futuri secundi. Paulò post futurum. Id est, quom quid impendere viderur. Paulò post futuri formatio. Bœotismus. Imperatiuum.

Formatio perfecti.

Secunda persona fit à secunda plus quàm perfecti, ἐτέτυφο, τέτυφο, verberatus eras, verberare: ἐλέλεξο, λέλεξο, dictus eras, dicere: ἐπέπεισο, πέπεισο, persuasus fueras, persuadere: ὠρυξο, ὠρυξο, fossus eras, fodere.

πλο θω. κτο χω. ετο δω. λτω λω. ρτο ρω. γτο γω. το δω.

3 Tertia vero à tertia eiusdem temporis, mi-grante το in θω, & reliquis item tenuibus in aspi-ratas, ἐτέτυπιτο, τετύπω, verberatus erat, verberetur: ἐλέλεπτο, λελέχτω, dictus erat, dicatur: ἐπέπεισο, πεπέι-δω, persuasus erat, persuadeatur. Quòd si το fit pu-rum, assumitur σ, ἐκέκριτο, κερρίδω, accusatus erat, 10 accusetur.

Aoristus 1. { τυφθητι, τυφθήτω, verberator tu, tor ille. τυφθήτον, τυφθήτων, beraminor, antor duo. τυφθητε, τυφθήτωσαν, beraminor, antor.

Aoristus 2. { τυπήθι, τυπήτω. τυπήθον, τυπήτων. τυπήθητε, τυπήθησαν.

Aoristi desinunt in θι: sed prior hic in πι pro-pter alterum θ præcedens, τυφθητι, non τυφθηθι. sic tertia singularis vtriusque, & reliqui numeri 20 per τ non θ, τυπήτω, τυπήθον, &c.

Annotatio. θητι γορ θηθι.

Formatio præ-sentis impera-tivi, eiusque in dialectis va-rietas. Atticisms.

1 FIT à πύπομαι, mutando ομαι in ου: vel à secunda imperfecti ἐπύπων, cui similis est hæc secunda imperatiui, reiecto augmento: atque dialectorum varietatem eodem modo recipit, nempe Ionicè πύπει, quasi à πύπισο, abiecto ο: hinc facta est communis, & Atticè πύπει per crasim 10 in π, & Doricè πύπει. 2 Idem iudicium de reliquis temporibus imperatiuorum in σ finitis. Atticè πύπειδων, nam Attici in hoc præsentis, atque in vtroque aoristo imperatiui me-dij, tertiam pluralem eandem cum tertia duali faciunt, syllaba σα per synco-pen derivata. 3 Vel breuius à secunda duali eiusdem temporis indicatiui, mi-grante ον in ω, vt diximus 45, 11. 30

Optatiui { τυπτοίμεν, τυπτοίσο, τυπτοίσο, verberarer. præfens & τυπτοίμεθον, τυπτοίσοθον, τυπτοίσοθω. imperfectū τυπτοίμεθα, τυπτοίσοθε, τυπτοίσοιτο.

Optat. pass. à τυπτοίμαι.

Omnium

1 Omnium optatiuorum penultima est di-phthongus.

Perfectū & plus quàm perfectum. { τετυμμήσθω, εἶς, εἶς, verberatus essem. τετυμμήσθω, εἶπτον, εἶπτον. τετυμμήσθω, εἶπτε, εἶπτε.

In verbis barytonis semper opus est periphra-si per participium & verbum substantiuum.

Aoristus 1. { τυφθείω, τυφθείς, τυφθείν, verberatus sim. τυφθείητον, τυφθείητω. (vel fuerim. τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

Aoristus 2. { τυπέλω, τυπέεις, τυπέιν. τυπέητον, τυπέητω. τυπέημεν, τυπέητε, τυπέησαν.

15 Futurū 1. { τυφθησώμεν, τυφθησώσθω, τυφθησώσθω, verberer. τυφθησώμεθον, τυφθησώσθον, τυφθησώσθω. τυφθησώμεθα, τυφθησώσθε, τυφθησώσθω.

Futurū 2. { τυπησώμεν, τυπήσθω, τυπήσθω. τυπησώμεθον, τυπήσθον, τυπησώσθω. τυπησώμεθα, τυπήσθε, τυπήσθω.

20 Paulò post fu-turum { τετυφοίμεν, τετύφοιο, τετύφοιο, mox verberer. τετυφοίμεθον, τετύφοιοθον, τετυφοίσθω. τετυφοίμεθα, τετύφοιοθε, τετύφοιοιτο.

INTELLIGE In prima persona numeri singularis, vt iam diximus 1 in voce actiua.

25 Subiunctiui præfens εἰ { τυπτοίμαι, τυπτήη, τυπτήη, sicut verberer, vel τυπτοίμην, τυπτήηθον, τυπτήηθον. (rarer. τυπτοίμεθα, τυπτήηθε, τυπτήηται.

Perfectum & plus quàm perfectum. { τετυμμήσθω, εἶς, εἶς, si verberatus sim, vel τετυμμήσθω, εἶπτον, εἶπτον. (esset. τετυμμήσθω, εἶπτε, εἶπτε.

30 Et hic & in optatiuo circunloquimur hoc 1

Annotatio.

à τετυμμή.

Annotatio.

ab ἐτύφθω.

ab ἐτύφθω.

à τυφθησώμα.

à τυπήσθω.

à τετύφομα.

Subiunctiuus passiuus. à τυπτοίμαι.

à τετυμμά.

Annotatio.

perfectum, vt tertiam pluralem indicatiui.

Aoristus 1. { τυφθα, τυφθης, τυφθη, si verberatus sim vel τυφθητον, τυφθητον. (fuerim vel fuero. τυφθωμυ, τυφθητε, τυφθωσι.

Aoristus 2. { τυπω, τυπης, τυπη. τυπητον, τυπητον. τυπωμυ, τυπητε, τυπωσι.

IN Hoc tamen differunt, quod tertia pluralis perfecti indicatiui fit citra circumlocutionem, quoties tertia singularis definit in τυ πυρurum, 64. 20. quod accidit quibusdam verbis quinta & sexta: at perfectum in optatiuo aut subiunctiuo non fit citra circumlocutionem, nisi in verbis in μι & quibusdam circumflexis, ductis a verbis sexta in εω, εω, εω, & υω, vt suo dicitur loco.

Infinitiuus praef. & imperf. τυπιδεσθαι, verberari.

Perfectum & plus quam perfectum, τετυφθα, accentu in penultima, verberatum esse vel fuisse.

Aoristus primus, τυφθωμυ, verberatum esse.

Aoristus secundus, τυπημυ.

Futurum primum, τυφθησεσθις, verberandum esse.

Futurum secundum, τυπησεσθαι.

Paulo post fut. τετυφσεσθις, mox verberandum esse.

Infinitiuus in εσθαι fiunt a secunda plurali indicatiui, verso ε in αι, τυπιδεσθαι.

VEL A prima singulari, mutado σμαι in εσθαι, at perfectum infinitiuus (quod tamen plerunque non definit in εσθαι, sed etiam in εσθαι, χεσθαι, λεσθαι, υεσθαι & εσθαι) cōmodius formiatur a secunda duali, verso ω in αι: vel, vt Author ait, in finitis in εσθαι, a secunda plurali, verso ε in αι.

Participij praesens & imperfecti. { ο τυπιόμυρος, τε τυπιόμυρου, qui verberatur. η τυπιόμυρη, ης τυπιόμυρης, quae verberatur. το τυπιόμυρον, τε τυπιόμυρε, quod verberatur.

Perfect. & plus quam perfectum. { ο τετυμυρος, τε τετυμυρε, verberatus. η τετυμυρη, ης τετυμυρης, verberata. το τετυμυρον, τε τετυμυρε, verberatum.

Aoristus 1. { ο τυφθεις, τε τυφθέντος, verberatus. η τυφθεισα, ης τυφθεισης, verberata. το τυφθεν, τε τυφθέντος, verberatum.

Aoristus

Infinitiuus pass. a τυπιδεσθαι, a τυφθησθαι, secunda duali.

ab ετιφθω.

ab ετυπιν.

a τυφθησμαι.

a τυπησμαι.

a τετυφωμαι.

Formatio infinitiuus in εσθαι.

Participia pass. a τυπιόμυ.

ab ετυμυ.

ab ετιφθω.

Aoristus 2. { ο τυπεις, τε τυπέντος. η τυπεισα, ης τυπεισης. το τυπέν, τε τυπέντος.

Futurum 1. { ο τυφθησομυρος, τε τυφθησομυρε, verberadus. η τυφθησομυρη, ης τυφθησομυρης, verberada. το τυφθησομυρον, τε τυφθησομυρε, verberadū.

Futurum 2. { ο τυπησομυρος, τε τυπησομυρε. η τυπησομυρη, ης τυπησομυρης. το τυπησομυρον, τε τυπησομυρε.

Paulo post futurum { ο τετυφωμυρος, τε τετυφωμυρου, verberadus. η τετυφωμυρη, τε τετυφωμυρης, mox verberada. το τετυφωμυρον, τε τετυφωμυρου, verberadū.

Accentus perfecti in penultima: reliquorum in μυρος in antepenultima: at aoristi acuuntur. Caeterum μυρος & μυρον ad tertiam pertinent declinationem, εις & εν ad quintam: omnia autem foemina ad secundam.

QUOMODO Latine reddi debeant participia verborum passiuorum ac deponentium, diximus 60. 38.

VERBVM MEDIUM.

Medium verbum siue commune, quod nunc actiue capitur, nunc passiuè, βιάζομαι τον φίλον, violo amicū: βιάζομαι απο τω φίλου, violor ab amico: sic άγομαι, dūco, dūcor: κομιζομαι, porto, portor.

Ab actiuis autem non tantum passiuia deducuntur, sed etiam media, quorum & inflexio & significatio partim actiua, partim passiuia.

Praesens & praeteritum imperfectum non tantum inflectendi ratione, verum & voce penitus eadem sunt cum verbo passiuo. Perfectum &

ab ετιφθω.

a τυφθησμαι.

a τυπησμαι.

a τετυφωμαι.

Annotatione.

Medium, cur ita dicatur.

In totam medium annotatione.

plus quàm perfectum sortita sunt terminati-
onem actiuam : aoristi ac futura passiuam.

Perfectum me-
dium.

Indica- { τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε, verberaui, vel ver-
tium per- { τέτυπατον, τέτυπατον. (beratus sum.
fectum. { τέτυπαμεν, τέτυπατε, τέτυπασι. 5

Formatio per-
fecti medij.

Medium præteritum formatur ab actiuo col-
locata figuratiua litera præsentis pro figuratiua
præteriti actiui, τέτυφα, τέτυπα, à τύπτω. Nam desi-
nētium in πτω, κτω, μνω, formatiua litera est prior
consonans, πύπτω, τέτεχα, τέτοχα, pario, reperiri, reperiri: 10
τέμνω, τετέμνηκα, τέτομα, incido, incidi, incidi, vt dictum
est supra pag. 41. versu. 1. & 55. 8.

Annotatio.

Præterea quartæ coniugationis futurum ξω,
characteristicon facit γ, πλήσω, πλήξω, πέπληχα, πέ-
πληχα, percutio, percutiam, percuysi vel percussus sum: 15
σω autem δ, φράζω, φράστο, πέρεχα, πέρεχα, consyde-
ro, abo, aui vel atus sum, vt etiam notatum est in se-
cundo aoristo verbi actiui.

Annotatiun-
cule in perfectio
medium.

Trium verò temporum eadem est figuratiua,
secundi aoristi, secūdi futuri, & præteriti medij. 20

In sexta coniugatione characteristicon est
2 2 vocalis aut diphthongus, λύω, λέλυχα, λέλυα, λύ-
νω, solui, solui vel solutus sum: ακούω, ήκουχα, ήκουα, αυ-
διο, audiui, audiui vel auditus sum: quanquam hoc
tempus hīc rarum. 25

Penultima eadem quæ in actiuo, τέτυφα, τέτυπα.

3 Difyllabi futuri penultima emigrabit in 3 ο, λέγω, λέ-
ξω, λέλειχα, λέλοχα, dico, &c. at diphthongus γ in
αυτίσω, αυτίσω, αυτίσω, αυτίσω, persuadere, &c. 30

4 Vocalis α præsentis interdum seruat, ψάλ- 30

λω,

λω, ἐψαλχα, ἐψαλα, cano, &c. 4 interdum vertitur in η, 4
δάλλω, τέδαλχα, τέδαλα, germino, &c. diphthongus
autem αι in η diphthongum impropriam, φαίνω, αι in η,
πέφρηνα, ostendo, ostendi, vel ostensus sum, visus sum.

ai in η.

5 Plus quàm { ἐτέτυφα, ἐτέτυφας, ἐτέτυπε, verberaueram vel
perfe. { ἐτέτυφατον, ἐτέτυφαισι. (verberatus eram.
Plus quàm
perfectum.

ai in η.

Aor. 1. { ἐτύφαμεν, ἐτύφατε, ἐτύφατο.
Aor. 1. { ἐτύφασθον, ἐτύφασθε, ἐτύφασθε.
10 { ἐτύφασθε, ἐτύφασθε, ἐτύφασθε.

Plus quàm
perfectum.

Aoristus prim.

Additur μω ad actiuum, ἐτύφα, verberaui, ἐτύφα-
μω, verberaui, vel verberatus sum.

Formatio aori-
sti primi.

Aorist. 2. { ἐτύφασθον, ἐτύφασθε, ἐτύφασθε.
Aorist. 2. { ἐτύφασθον, ἐτύφασθε, ἐτύφασθε.
15 { ἐτύφασθε, ἐτύφασθε, ἐτύφασθε.

Aoristus sec.

Mutatur ον actiui in όμω, ἐτύπων, ἐτύπομω.

Formatio aori-
sti secundi.

Futur. 1. { ἐτύψομαι, ἐτύψη, ἐτύψεται.
Futur. 1. { ἐτύψομαι, ἐτύψη, ἐτύψεται.
20 { ἐτύψομαι, ἐτύψη, ἐτύψεται.

5 Futurum prim.

Actiuum ω barytonum in ομαι, ἐτύψω, verbera-
bo, ἐτύψομαι, verberabo vel verberabor.

Formatio futu-
ri primi.

Futur. 2. { τυπούμαι, τυπή, τυπείται.
Futur. 2. { τυπούμαι, τυπή, τυπείται.
25 { τυπούμαι, τυπή, τυπείται.

Futurum sec.

25 Etiam hoc fit ab actiuo, vertendo ω circum-
flexum in εμαι: τυπώ, τυπέμαι. Ideoque in quinta
cōiugatione primum quoque futurum desinit
in εμαι: nam actiuum in ω circumflectitur: vt à
απεισο, semino, primum futurum actiuum, απεισο,

Formatio futu-
ri secundi.
Futurum prim.
quinte coni-
ugationis uay.

30 medium autem απεισομαι, secundum verò acti-

Annotatio.

uum ααεω, mediū ααεωμαι. 6 Accidit igitur hīc idem esse vtrūque futurum tam actiuum quān medium, ααεω, ααεω, ααεωμαι, εαπο.

1 NON Tamen omnia verba media actiuam simul & passiuam significationem habent: sed quaedam actiuam tantum, quaedam passiuam, & alia 2 vtrunque. quod discrimen vsu melius quam praecceptionibus colligetur. 3 Sed non semper est eadem cum figuratiua aoristi secundi & futuri sec. vt ipse regula praecedenti affirmabat, nam ibi est semper breuis, hīc verò interdum longa: vt à παύω, sedo, aoristus secundus est έπαον, & praeteritum medium πάπαυα: sic ab ακούω, audio, aoristus secundus ηκούον, (sed vix est in vsu) praeteritum verò medium ηκούα: vides hīc diphthongos αυ, η, ibi autem nudas vocales α, ο. Verum hāc tempora (vt ipse Author ait) vix inueniuntur in verbis sextae, praecipue si desinant in εύα, αύα, ούα, & hyperdissyllaba in ύα. nam πέπαυα & ηκούα exoleuerunt. ab hoc tamen fit Atticum ακήκουα, vt dicitur in sequentibus. 3 Tamen dissyllaba finita in έλω per vnicum λ, retinent hīc, ε: vt τέλω, τέπελα, perficio, perfeci: μέλω, μέμελα, & ectasi μέμμελα, curō, curauī, hoc autem fit, quia veniunt tanquam à τέλλω, μελλέω. vide Annotationes in praeteritum medium. Porro άνίθω per metathesim pro άνθήω, id est floreo, quauis fit trissyllabum, tamen mutat penultimam ε in ο, ηνοθα: compositum cum ώ, 4 εήνοθα: cum έπι, έπεινήνοθα: efflorui. quidam tamen aliter deducunt. 5 Hoc fit tantum in verbis δάλλω, germino, & κλάζω, resono: praeteritum med. κελήρα, vnde participium κελήρας, in plural. οί κελήρατες, pro quo Homerus interiecto υ, dixit κελήρατες, clamantes. 6 Notandum Atticos saepe vsurpare futura mediourum loco actiuorum, reiectis actiuis. 6 Imò semper in hac coniugatione est idem nisi in verbis quorum penultima est ε, aut in dissyllabis quorum penultima est ε. saltem in quinta coniugatione eadem sunt terminationes vtriusque futuri per omnes modos & participia. inuenitur tamen in primo futuro αλέται pro αλείται, saliet, ab άλλομαι, salio, & Ionice, vt dictum est 56. 7. huiusmodi syllabae circumflexae dissoluntur, ac praeposito ε, terminationes futuri secundi siue primi in quinta, sunt eadem cum terminationibus praesentis siue futuri primi aliarum coniugationum. dicitur enim έομαι, έη vel έεαι, έεται: έομεθον, έεθον, έεθον: έομεθα, έεθε, έονται, pro ούμαι, η έίται: ούμεθον, έιθον, &c. sic in infinitiuo έεσται pro έισται.

επεινήνοθα.

κελήρατες.

Atticis fit.

Annotatio.

Imperatiuus.

medius.

à τέτυπα.

ab έτυπέμεν.

ab έτυπέμεν.

1 Imperatiui { τέτυπε, τετυπέτω, verbera vel verberare. perfectū & { τετύπετον, τετυπέτων. plus q̄ perf. { τετύπετε, τετυπέτωσαν.

Aoristus 1. { τυψαι, τυψάδω, verberato vel verberator. { τυψάδον, τυψάδων. { τυψάθε, τυψάδωσαν.

Aoristus 2. { τυπού, τυπέδω. { τυπέδον, τυπέδων. { τυπέθε, τυπέδωσαν.

HOC Singulare in raro est vsu, sed vtimur circumlocutione per participium perfectum medium, & imperatiuum verbi substantiuū έμ, sum, vt τετυπέσθι, quasi, verberatus esto, vel verberatus sis.

Optatiui { τετύποιμι, τετύποις, τετύποις, verberauissem, perfectū & { τετύποιτον, τετύποίη. (vel atus essem. plus q̄ perf. { τετύποιμην, τετύποιτε, τετύποιεν.

Aor. 1. { τυψάμεν, τυψάσο, τυψάσο, verberauerim, vel { τυψάμεθον, τυψάσθον, τυψάσθην. (atus fuerim. { τυψάμεθα, τυψάσθε, τυψάσθε.

Aor. 2. { τυποίμεν, τυποίσο, τυποίσο. { τυποίμεθον, τυποίηθον, τυποίηθην. { τυποίμεθα, τυποίηθε, τυποίητο.

Fut. 1. { τυψοίμεν, τυψοίσο, τυψοίσο, verberem vel verbe- { τυψοίμεθον, τυψοίσθον, τυψοίσθην. (rer. { τυψοίμεθα, τυψοίσθε, τυψοίσητο.

Fut. 2. { τυποίμεν, τυποίσο, τυποίσο. { τυποίμεθον, τυποίηθον, τυποίηθην. { τυποίμεθα, τυποίηθε, τυποίητο.

Cum aoristo secundo consentit voce, sed pugnaculo accentu.

Subiunctiuū { τετύπω, τετύωης, τετύωη, si verberauissem, perfectū & έαν { τετύπητον, τετύπητον. (vel atus essem. plus q̄ perf. { τετύπωμην, τετύπητε, τετύπωσι.

Aor. 1. έαν { τυψώμα, τυψη, τυψηται, si verberauro vel { τυψώμεθον, τυψηθον, τυψηθον. (ratus fuero. { τυψώμεθα, τυψηθε, τυψησται.

Aor. 2. έαν { τυπόμα, τυπη, τυπηται. { τυπόμεθον, τυπηθον, τυπηθον. { τυπόμεθα, τυπηθε, τυπωνται.

Infinitiuū perfectū & plus quān perfectū { τετύπένα, verberauisse vel verberatum esse. Aoristus

Annotatio.

Optatiuus medius. à τέτυπα.

ab έτυπέμεν.

ab έτυπέμεν.

à τυψοίμα.

à τυπόμα.

Annotatio.

Subiunctiuus medius. à τέτυπα.

ab έτυπέμεν.

ab έτυπέμεν.

Infinitiuus medius. à τέτυπα.

ab ἐπιφάμιλω.
 ἀ τυπόμιλω.
 ἀ τυφόμεω.
 ἀ τυσόμεω.
 Annotatio.
 Participia media.
 ἀ τέτυπα.

primus, τυφάμιλος, verberauisse vel verberatum fuisse.
 Aoristus secundus, τυπέδαμ. Futurum primum, τυφείδαμ, verberaturum vel verberandum esse. Futurum secundum, τυπειδαμ, per εἰ circumflexum: at secundus aoristus per εἰ acutum, τυπέδαμ.

Participij perfectū & plus q̄ perf. { τετυπώς, τετυπότης, qui verberauit vel
 τετυπῆα, τετυπῆας. (verberatus est.
 τετυπός, τετυπότης.

Aoristus 1. { τυφάμιλος, τυφάμιλος, qui verberauit vel
 τυφάμιλη, τυφάμιλης. (verberatus est.
 τυφάμιλον, τυφάμιλου.

Aoristus 2. { τυπόμιλος, τυπόμιλος.
 τυπόμιλη, τυπόμιλης.
 τυπόμιλον, τυπόμιλου.

Futurum 1. { τυφόμενος, τυφόμενου, verberaturus vel
 τυφόμενη, τυφόμενης. (verberandus.
 τυφόμενον, τυφόμενου.

Futurum 2. { τυπούμενος, τυπούμενου.
 τυπούμενη, τυπούμενης.
 τυπούμενον, τυπούμενου.

Atque hæcenus de verbis barytonis.

CONTRACTIONES VERBORVM.

Barytonis sextæ coniugationis in έω, άω, όω, fiunt per contractionem verba quæ vocantur Circūflexa, ob id quòd duabus syllabis in vnâ contractis, accentum possideant circumflexum, ποιέω ποιά, facio: βοάω βοά, clamo: χυσάω χυσά, inauras: έώ, άώ & όώ coalescentibus in ω: siquidem ex accentu acuto.

Vnde et quomodo fiant verba circumflexa.
 Regula.

acuto & graui profluit circumflexus. itidem in reliquis personis, ποιέεις ποιείεις, facis: βοάεις βοάεις, clamas: χυσάεις χυσάεις, inauras: de quibus postea. Neque hîc est quicquã peculiare, nisi quòd ex tribus illis characteristicis α, ε, ο, & vocali aut diphthongo sequente, certo quodam modo fiat synæresis, haud aliter atque in contractis nominibus, quæ exceptis contractionibus, planè quintæ sunt declinationis.

Quid habeant commune circumflexa cum barytonis, quæ in re ab illis dissentiant.

10 Et quemadmodum illic nō in omnibus casibus semper fit cōtractio, licet genitiuus desinat in ος purū, ita hîc nō omne tēpus est capax contractionis, sed tantūm præsens ac imperfectum, idque in omnibus modis ac participiis: siquidē 15 illę terminationes quę sequuntur πτ in τυπτω, τυπτεις, τυπτει, cū in sexta cōiugatione his locis reperiātur pure, ποιέω, ποιέεις, ποιείεις, recepta est in quibusdam contractio, nempe in iis quæ ante ω habent vnā è figuratiuis α, ε, ο: pro quarum numero reddūtur coniugationes circumflexorum, 20 vbi crases ex istis vocalib⁹ ad hunc fiunt modū.

Quæ tempora contrahantur.

	Prima,	Secunda,	Tertia,
25	Figura- tiua ε	Figura- tiua α	Figura- tiua ο
	{ ε ε ο ο η η ω ω φ φ οι οι ε ε η η	{ ε α ο ω η α ω ω ει α οι ω ε ω η α	{ ε ο ο ου η ω ω ω φ οι οι οι ε ε η οι
30			K 3.

Ceporino & quibusdam aliis ου contrahitur in οι, ω & ο.

De circumflexorum inflexione & formatione annotatio.

Inflexio verò & formatio istiusmodi verborum per omnia genera, modos & participia se habet, vt prescriptum est in barytonis. Futurum enim omnium circumflexorù definit in σω, præteritum in κα, à quibus reliqua deriuantur tempora, iuxta canones barytonorum.

Paradigma verborù circumflexorum primæ coniugationis.

PRIMA coniugatio circumflexorum fit à verbis sextæ coniugationis barytonorum in έω, ποιέω ποιά. Futurum in ήσω, vertendo ε in η λόγum, ποιήσω : vnde præteritum in ηκα, πεποίηκα.

VERBI ACTIVI

Præfens.

Indicatiui præfens. ποιέω ω, ποιέεις εις, ποιέει ει. ποιέετον είτον, ποιέετον είτον. ποιέομην ήμην, ποιέετε είτε, ποιέεσι ήσι.

Imperfectum.

Imperfect. έποίηον ουω, έποίηες εις, έποίηει ει. έποίηετον είτον, έποίηέτω είτω. έποίηόμην ήμην, έποίηέτε είτε, έποίηεον ουω.

Perfectum, πεποίηκα, πεποίηκας, &c. vt τέτυφα, τέτυφας. Plus quàm perfectum, έπεποίηκεν. Aoristus primus, έποίησα. Futurum primum, ποιήσω.

Imperatiuus.

Imperatiui præfens & imperfect. ποιέε ει, ποιέετω είτω. ποιέέτων είτων, ποιέέτων είτων. ποιέετε είτε, ποιέέτωσαν είτωσαν.

Perfectum & plus quàm perfectum πεποίηκε. Aoristus primus, ποιήσον. Secundus aoristus, secundum futurum & præteritum medium quando reperiantur, dicetur * postea.

* In Annotationibus in verba circumflexa, 88. 15. Optatiuus.

Optatiui præfens & imperfect. ποιέοιμι οίμι, ποιέοις οίς, ποιέοι οί. ποιέοιτον οίτων, ποιέοίτω οίτω. ποιέοιμην οίμην, ποιέοιτε οίτε, ποιέοιεν οίεν.

Perfe-

Perfectum & plus quàm perfectum, πεποίηκομι. Aoristus primus, ποιήσαιμι. Futurum primum, ποιήσοιμι.

Subiunctiuus.

Subiunctiuus præfens & imperf. ποιέω ω, ποιέεις, ής ποιέη ή. ποιέητων ήτων, ποιέητων ήτων. ποιέωμην ήμην, ποιέετε ήτε, ποιέωσι ήσι.

Perfectum & plus quàm perfectum, πεποίηκα. Aoristus primus, ποιήσω.

Infinitiuus. * Et Doricè

Infinitiuus præfens & imperfect, ποιέειν, είν. Perfectum, πεποίηκα. Aoristus primus, ποιήσαι.

Participia actiua.

Participij præfens & imperfect. ποιέων ών, ποιέοντος έντος. ποιέεσα ήσα, ποιέεσης ήσης. ποιέον έν, ποιέοντος έντος.

Perfectum & plus quàm perfectum, πεποίηκώς. Aoristus primus, ποιήσας. Futurum primum, ποιήσων.

VERBI PASSIVI

Passiuum primæ circumflexorum. Præfens.

Indicatiui præf. ποιέομαι ήμαι, ποιέη ή, ποιέεται ήται. ποιέομην ήμην, ποιέεσθον είσθον, ποιέεσθον είσθον. ποιέομαι ήμαι, ποιέεσθε είσθε, ποιέονται ένται.

Imperfectum.

Imperfect. έποιοόμην ήμην, έποιοέσθον είσθον, έποιοέσθον είσθον. έποιοόμην ήμην, έποιοέσθε είσθε, έποιοόντο έντο.

Perfectum.

Perfectum πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. πεποίησθον, πεποίησθον, πεποίησθον. πεποίησθε, πεποίησθε, πεποίησθε.

Plus quàm perfectum.

Plus quàm perfectum. έπεποίημαι, έπεποίησθε, έπεποίησθε. έπεποίησθον, έπεποίησθον, έπεποίησθον. έπεποίησθε, έπεποίησθε, έπεποίησθε.

30.

Aoristus primus, ἐποίηθην. Futurum primum, ποιήσομαι. Paulò pòst futurum, πεποιήσομαι.

Imperatiuus.

Imperatiui { ποιέε οὐ, ποιέεσθω εἰσθω. præsens & { ποιέεσθον εἰσθον, ποιέεσθων εἰσθων. imperfect. { ποιέεσθε εἰσθε, ποιέεσθωσαν εἰσθωσαν.

Perfectum { πεποίησο, πεποίησθω. & plus quàm perfectum { πεποίησθον, πεποίησθων. πεποίησθε, πεποίησθωσαν.

Aoristus primus, ποιήθητι.

Optatiuus.

Opt. { ποιείμιεν οίμιεν, ποιείοιο οἶο, ποιείσθε οἶτο. (δλω. 10 præs. { ποιείμιεν οίμιεν, ποιείοισθον οἶσθον, ποιείοισθω οίμιεν. { ποιείμεθα οίμεθα, ποιείσθε οἶσθε, ποιείοιντο οἶντο.

Perfectum & plus quàm perfectum. { πεποίημιεν, πεποίησθω, πεποίησθον. { πεποίημεθον, πεποίησθων, πεποίησθω. { πεποίημεθα, πεποίησθε, πεποίησθοντο.

Aoristus primus, ποιήσθην. Futurum primum, ποιήσοίμιεν. Paulò pòst futurum, πεποιήσοίμιεν.

Subiunctiuus.

Subiū. { ποιέωμαι ὦμαι, ποιέη ἦ, ποιέηται ἦται. præs. εἰάν { ποιέωμίθον ὦμίθον, ποιέησθον ἦσθον, ποιέησθον ἦσθον & imp. { ποιέωμίθα ὦμίθα, ποιέησθε ἦσθε, ποιέωνται ὦνται.

Perfectum { πεποιάμαι, πεποιήσθω, πεποιήσθω. & plus quàm perf. { πεποιάμεθον, πεποιήσθον, πεποιήσθον. { πεποιάμεθα, πεποιήσθε, πεποιήσθωται.

Infinitiuus.

Aoristus primus, εἰάν ποιήσθω.

Infinitiuus præsens & imperfect. ποιέεσθε ποιέσθωται. Perfectum & plus quàm perfectum, πεποιήσθωται, per ἢ circumflexum. Aoristus primus, ποιήσθηναι. Futurum primum, ποιήσθεσθω. Paulò pòst futurum, πεποιήσθεσθωται.

Parti-

Participia passiva.

Participii { ποιέομενος ἐμέμενος, ποιέομενος ἐμέμενος. præs. & { ποιέομενος ἐμέμενος, ποιέομενος ἐμέμενος. imperf. { ποιέομενος ἐμέμενος, ποιέομενος ἐμέμενος.

Perfectum & plus quàm perfectum πεποιήσθωται.

Aoristus primus, ποιήσθεις. Futurum primum, ποιήσθεις. Paulò pòst futurum, πεποιήσθεις.

VERBI MEDII

Præsens & imperfectum eadem cum passiuus. Perfectum, plus quàm perfectum, aoristus secundus, & futurum secundum quando reperiantur, dicemus * postea. Restant igitur in verbis circumflexis duo tantum tempora, primus aoristus, & primum futurum, quæ legem sequuntur barytonorum, hoc pacto:

Primus aoristus indicatiui, ἐποιήσαμι. Imperatiui, ποιήσασθε. Optatiui, ποιήσασθε. Subiunctiuus, ποιήσασθε. Participii, ποιήσασθαι. Primum futurum indicatiui, ποιήσομαι. Optatiui, ποιήσομαι. Infinitiuus, ποιήσεσθαι. Participii, ποιήσασθαι. Eadem ratio in cæteris coniugationibus.

SECUNDA coniugatio circumflexorum fit à verbis in αω, βοάω βοάω. Futurum in ἦσω, βοήσω. Præteritum in ηκα, βεβόηκα, migrante α in η.

VERBI ACTIVI

Indicatiui { βοάω α, βοάεις ες, βοάει α. præsens { βοάετον ατον, βοάετον ατον. βοάομεν ὦμεν, βοάετε ατε, βοάεσι ὦσι.

Imperfect. { ἐβόαον ὦν, ἐβόαες ας, ἐβόαε α. { ἐβόαέτον ατον, ἐβόαέτω ατλω. { ἐβόαομεν ὦμεν, ἐβόαετε ατε, ἐβόαον ὦν.

Præsens

Imperfectum

* In Annotationibus in hæc verba circumflexa, 88. 15.

Aoristus primus med. per omnes modos.

Futurum primum medium per omnes modos.

Paradigma verborum circumflexorum secundæ coniugationis.

Perfectum, βεβόηκα, βεβόηκας, βεβόηκε, ὡς τέτυθα. Plus quàm perfectum, ἐβεβόηκην, ἐβεβόηκης, &c. Aoristus primus ἐβόησα. Futurum primum, βοήσεται.

Imperatiuum.

Imperatiui { βόαε α, βοάετω ἄττα. præsens & { βοάετον ἄτον, βοάετων ἄτων. imperfectū { βοάετε ἄτε, βοάετωσαν ἄτωσαν.

* & cōtrahēdo ου in ω βόων, βοάων.

Optatiuus.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβόηκε. Aoristus primus, * βόησον.

Optatiui { βοάοιμι ὦμι, βοάοις ὦς, βοάοι ὦ. præsens & { βοάοιτον ὦτον, βοάοίτω ὦτω. imperfectū { βοάοιμι ὦμι, βοάοιτε ὦτε, βοάοισιν ὦσιν.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβοήκοιμι. Aoristus primus, βοήσαιμι. Futurū primū, βοήσοιμι.

Subiunctiuus.

Subiūctiui { βοάω ὦ, βοάης ἄς, βοάη ἄ. præsens εἰαν { βοάητον ἄτον, βοάητον ἄτον. & imperf. { βοάωμι ὦμι, βοάητε ἄτε, βοάωσι ὦσι.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβοήκω. Aoristus primus, βοήσω.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperfectum, βοάειν, βοάειν. Perfectū & plus quàm perfectū, βεβοήκηναι. Aoristus primus, βοήσαι. Futurum primum, βοήσειν.

Participia dēctiua.

Participij { βοάων ὦν, βοάοντος ὦντος. præsens & { βοάεσα ὦσα, βοάεσης ὠσης. imperfectū { βοάον ὦν, βοάοντος ὦντος.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβοήκως. 25 Aoristus primus, * βοήσας. Futurū primū, βοήσων.

VERBI PASSIVI

Indicatiui { βοάομαι ὦμαι, * βοάη ἄ, βοάεται ἄται. præs. { βοαώμεθον ὠμέθον, βοάεσθον ἄσθον, βοάεσθον ἄσθον. βοαώμεθα ὠμέθα, βοάεσθε ἄσθε, βοάονται ὦνται.

Imper-

Imp. { ἐβοάομαι ὠμην, ἐβοάου ἄ, ἐβοάετο ἄτο. perfect. { ἐβοαώμεθον ὠμέθον, ἐβοάεσθον ἄσθον, ἐβοάεσθον ἄσθον. ἐβοαώμεθα ὠμέθα, ἐβοάεσθε ἄσθε, ἐβοάοντο ὦντο.

Imperfectum.

5 Perfectum { βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται. { βεβόημεθον, βεβόησθον, βεβόησθον. { βεβόημεθα, βεβόησθε, * βεβόηται.

Perfectum.

* Ionicè βεβοάσται, 66. 2. Plus quàm perfectum.

Plus quàm perfectum { ἐβεβόημην, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο. { ἐβεβόημεθον, ἐβεβόησθον, ἐβεβόησθον. { ἐβεβόημεθα, ἐβεβόησθε, ἐβεβόητο.

10 Aoristus primus, ἐβόηθην. Futurum primum, βοηθήσομαι. Paulò post futurum, βεβοήσομαι.

Imperatiuus.

Imperatiui { βοάεθα ἄ, βοάεσθω ἄσθω. præsens & { βοάεσθον ἄσθον, βοάεσθων ἄσθων. imperfect. { βοάεσθε ἄσθε, βοάεσθων ἄσθων.

15 Perfectū & { βεβόησο, βεβόησθω. plus quàm { βεβόησθον, βεβόησθων. perfectum { βεβόησθε, βεβόησθων.

Aoristus primus, βοήθητι.

Opt. { βοαοίμην ὠμην, βοαοίσο βοῶσο, βοαοίσο βοῶσο. 20 præs. { βοαοίμεθον ὠμέθον, βοαοίσθον ἄσθον, βοαοίσθων ἄσθων. & ip. { βοαοίμεθα ὠμέθα, βοαοίσθε ἄσθε, βοαοίοντο ὦντο.

Optatiuus.

Perfectū & { βεβοήμην, βεβοήσο, βεβοήτο. plus quàm { βεβοήμεθον, βεβοήσθον, βεβοήσθων. perfectum { βεβοήμεθα, βεβοήσθε, βεβοήσθον.

25 Aoristus primus, βοηθείμι. Futurum primum, βοηθούμι. Paulò post futurum, βεβοησοίμι.

Subiunctiuus.

Sub- { βοάωμαι ὦμαι, βοάη ἄ, βοάηται ἄται. (σθον. iū. εἰαν { βοαώμεθον ὠμέθον, βοάησθον ἄσθον, βοάησθον ἄσθον. præs. { βοαώμεθα ὠμέθα, βοάησθε ἄσθε, βοάονται ὦνται.

* Et cōtrahē βόων.

Passiuum secundæ circumflexionum.

* Ionicè βοῶται Doricè βοῶται & βοῶται.

Perfectū & plus quàm perfectum { βεβώμαι, βεβοή, βεβοήται. βεβώμεθον, βεβοήθον, βεβοήθον. βεβώμεθα, βεβοήθε, βεβώωνται.

Aoristus primus, εἰς βοηθᾶ.

Infinitius.

Infinitiuu praesens & imperfectū, βοάεσθαι βοάσθαι.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβοήσθαι.

Aoristus primus, βοηθῶμαι. Futurum primū, βοηθήσεσθαι. Paulò post futurum, βεβοήσεσθαι.

Participia passiva.

Participii praesens & imperfect. { βοαόμενος ώμενος, βοαομένου ώμενού. βοαομένη, ώμένη, βοαομένης ώμένης. βοαόμενον ώμενον, βοαομένου ώμενού.

Perfectum & plus quàm perfectū, βεβοήμενος.

Aoristus primus, βοηθείς. Futurum primum, βοηθήσομενος. Paulò post futurum, βεβοηθήσομενος.

VERBI MEDII

15

Aoristus primus, εἰς βοήσμαι, βόησαι, βοησάμεν, βοήσωμαι, βοήσασθαι, βοησάμενος. Futurum primum, βοήσομαι, βοησόμεν, βοήσεσθαι, βοησόμενος: de quibus in prima coniugatione.

TERTIA coniugatio circumflexorum formatur à verbis in ὦν, χρυσῶν χρυσῶ. Futurū in ὦσω

χρυσῶσω. Præteritum in ὠκα, κη χρύσωκα.

VERBI ACTIVI

Indicat. { χρυσῶ χρυσῶ, χρυσός, χρυσός, χρυσός σοί. χρυσέτην χρυσούτην, χρυσέτον χρυσούτον. χρυσόμενον οἴμενον, χρυσέτε ἔτε, χρυσόουσι οἴσι.

Imperfectum. { εἰ χρύσον εν, εἰ χρύσοις οἰς, εἰ χρύσοις ου. εἰ χρυσέτον ἔτον, εἰ χρυσέτην ἔτην. εἰ χρυσόμενον οἴμενον, εἰ χρυσέτε ἔτε, εἰ χρύσον εν.

Perfectū, κη χρύσωκα. Plus quàm perf. εἰ κη χρυσώκειν.

Aorist.

Aoristus primus, εἰς χρύσωσα. Futurum I. χρυσώσω.

Imperatiu { χρύσοε ου, χρυσέτω, οὔτω.

Imperatiuum.

praesens & imperfect. { χρυσέτον ἔτον, χρυσέτων ἔτων. χρυσέτε ἔτε, χρυσέτωσαν ἔτωσαν.

Perfectum & plus quàm perfectum, κη χρύσωκε.

Aoristus primus χρύσωσον.

Optatiu { χρυσόοιμι οἴμι, χρυσόοις οἴς, χρυσόοι οἴ.

Optatiuum.

praesens & imperfect. { χρυσόοιτον οἴτον, χρυσόοιτε οἴτε, σοοιεν οἴεν.

Perfectum & plus quàm perfectū, κη χρυσώκοιμι.

Aoristus I. χρυσώσαιμι. Futurum primū, χρυσώσοιμι.

Subiunctiu { χρυσῶ ὦ, σῆς οἴς, σῆ οἴ.

Subiunctiuu.

ui praes. & imperfect. { χρυσήτον ὦτον, χρυσήτον ὦτον. χρυσώμεν ὦμεν, σῆτε ὦτε, σῶσι ὦσι.

Perfectum & plus quàm perfectum, κη χρυσώκω.

Aoristus primus, χρυσῶσω.

Infinitiuu praesens & imperfectum, χρυσῶν σοῦ.

Infinitiuu.

Perfectum & plus quàm perfectum, κη χρυσώκειν.

Aoristus primus, χρυσῶσαι.

Futurum I. χρυσώσειν.

Participii praesens & imperfectum, χρυσῶν ὦν, χρυσόντος οἴωτος. Perfectum & plus quàm perfectum, κη χρυσώκως. Aoristus primus χρυσώσας. Futurum primum, χρυσώσων.

Participia Actiua.

VERBI PASSIVI

Indicat. { χρυσόμεναι ἔμαι, χρυσή οἴ, χρυσέται ἔται. χρυσόμεθον ἔμεθον, σέεθον ἔεθον, σέεθον ἔεθον. χρυσόμεθα ἔμεθα, σέεθε ἔεθε, σόνται ἔνται.

Imperfectum. { εἰ χρυσόμεναι ἔμεναι, σόου οἴ, σέετο ἔτο. εἰ χρυσόμεθον ἔμεθον, σέεθον ἔεθον, σέεθαι ἔεθαι. εἰ χρυσόμεθα ἔμεθα, σέεθε ἔεθε, σόντο ἔντο.

Passiuum tertie circumflexorum. Praesens.

Imperfectum.

Medium secundae circumflexorum.

Aoristus primus medius per omnes modos.

Futurum primum med. per omnes modos.

* & contractione in ω βόσωμαι.

Paradigma verborū circumflexorum tertiae coniugationis.

Praesens.

Imperfectum.

Perfectum. Perfectum { κεχρύσωμαι, ὑσωσαι, ὑσωται.
κεχρυσώμεθον, ὑσωσθον, ὑσωσθον.
κεχρυσώμεθα, ὑσωσθε, ὑσωνται.

Plus quam perfectum. Plus quam perfectum { ἐκεχρυσώμην, ὑσωσο, ὑσωτο.
ἐκεχρυσώμην, ὑσωσθον, ὑσωσθον.
ἐκεχρυσώμην, ὑσωσθε, ὑσωντο.

Aoristus primus, ἐχρυσώθη. Futurum primū, χρυσωθήσομαι. Paulò post futurum, κεχρυσώσομαι.

Imperatiuus. Imperatiuus { χρυσός εἰ χρυσέεσθω οὐδω.
præfens & imperfect. { χρυσέεσθον εἰσθον, χρυσέεσθων οὐδων.
χρυσέεθε οὐθε, χρυσέεσθων οὐδωσαν.

Perfectū & plus quam perfectum { κεχρύσωσο, κεχρυσώσθω.
κεχρύσωσθε, κεχρυσώσθων.
κεχρύσωσθε, κεχρυσώσθων.

Aoristus primus, χρυσώθητι.

Optat. Optat. { χρυσοίμην οίμην, σοοιο σοίο, σοίο σοίτο. ἄλιω.
præf. & imperfect. { χρυσοίμεθον οίμην, σοοισθον οἰσθον, σοοίδησθον οἰσθον.
χρυσοίμην οἰμην, σοοίδησθον οἰσθον, σοοίδησθον οἰσθον.

Perfectū & plus quam perfectum { κεχρυσώμην, υσῶσθε, υσῶσθον.
κεχρυσώμην, υσῶσθον, υσῶσθον.
κεχρυσώμεθα, υσῶσθε, υσῶσθον.

Subiunctiuus. Aoristus primus, χρυσωθήτω. Futurum primū, χρυσωθήσονται. Paulò post futurum, κεχρυσωθήσονται.

Subiunctiuus præfens & imperfectum

{ χρυσώμαι ὦμαι, χρυσή οἶ, χρυσήται ὦται. ἄσθον. 35
ἐάν { χρυσώμην ὠμην, χρυσήσθον ὠσθον, χρυσήσθον ὠσθον.
χρυσώμην ὠμην, χρυσήσθον ὠσθον, χρυσήσθον ὠσθον.

Perfectū & plus quam perfectum { κεχρυσώμαι, *κεχρυσώ, κεχρυσήται.
κεχρυσώμην, κεχρυσήσθον, κεχρυσήσθον.
κεχρυσώμεθα, κεχρυσήσθε, κεχρυσήσθονται. 39

Aorist.

*Velut quidam volunt, κεχρυσώ

Aoristus primus, ἐάν χρυσωθῶ.
Infinitiuus præfens & imperfect. χρυσέεσθαι χρυσέεσθαι.

Perfectum & plus quam perfectum, κεχρυσώσθαι.
Aoristus primus, χρυσωθήτω. Futurum primum, χρυσωθήσεσθαι. Paulò post futurum, κεχρυσώσεσθαι.

Participij { χρυσοόμενος ἐόμενος, χρυσοόμενος ἐόμενος.
præfens & imperfect. { χρυσοόμενος ἐόμενος, χρυσοόμενος ἐόμενος.
χρυσοόμενος ἐόμενος, χρυσοόμενος ἐόμενος.

Perfectum & plus quam perfectum, κεχρυσωμένος.
Aoristus I. χρυσωθῆς. Futurum primū, χρυσωθήσῃ.
Paulò post futurum, κεχρυσωθήσῃ.

VERBI MEDII

Aoristus primus, ἐχρυσώσθην, χρυσώσθαι, χρυσώσθην.
μην, χρυσώσθην, χρυσώσθην, χρυσώσθην. Futurum primum, χρυσώσθην, χρυσώσθην, χρυσώσθην, χρυσώσθην.
ἀμέγνος: de quibus dictum est in ποιέω.

ANNOTATIONES IN CIRCUMFLEXA.

Monosyllaba circumflexa in secunda reperiuntur coniugatione, ὄρω, θλώ, κλώ, facio, κοπιῶ, do, frango. In prima verò minimè: nec in prima plurali, nec tertia, πλέω, πλέομαι, πλέομαι, πλέομαι, πλέομαι, πλέομαι, πλέομαι, πλέομαι.

Quædam ad duas pertinent coniugationes, γπρέω, ἐλέεω, ξυρέω: vel γπρέω, ἐλέεω, ξυρέω, senescō, misereor, rado.

Crasis α & ε in α, βοάς βοάς, clamās. Doricè autem in η, γελάς, γελῆς, rides: διψάς, διψῆς, sitis, per monophthongum, hoc est, nudam vocalem quem morem in quibusdam Attici quoque seruā-

Infinitiuus.

Participia præfens.

Medium tertia circumflexorum. Aoristus primus per omnes modos & participia. Futurum primum per omnes modos & participia.

De monosyllabis circumflexis notio.

Ad duas coniugationes pertinentia.

Dorsimus. ac in η.

πίνω, δίψη, ζῆς, ἔζη, ζῆν.

feruârunt dicentes πίνω, δίψη, ζῆς, esuris, sitis, uiuis: vnde imperfectum, ἔζη, uiuebat, & infinitiuus ζῶ, uiuere.

In futurum pri-
annotatio.
Characteristi-
cas presentis a,
s, o, in omnibus
temporibus ser-
uantia.

3 Futurum in ήσω vel ώσω.³ Quædam figurati-
uam retinent, τελέω, τελέσω, τετέλεκα, perficio, perfi-
ciam, perfeci: γελάω, γελάσω, γεγέλαικα, rideo, ebo, risi:
4 ὀμόω, ὀμόσω, ὤμοιχα, iuro, abo, aui: & hæc penulti-
mam aoristi primi corripiunt, ἐτέλεσα, ἐτέλεσα,
perfeci, risi: poëticè autem ἐτέλεσα, producta pe-
5 nultima per positionem s gemini α. In nonnul-
lis duplex futurum, αίνέω, αίνέσω & αινήσω, laudo.
6 sic καλέω, καλέσω & καλήσω, uoco: κορέω, πονέω, φορέω,
φρονέω, saturo, laboro, uestem fero, sapio: & in secunda,
ἀλογάω, ἀλογάσω & ἀλόησω, uerbero.

Duplex futu-
rum, ήσω, ήσω:
είσω, ήσα.

Quæ circumfle-
xa habeant ao-
ristum secund. fu-
turum secundum,
& præteritum
med. atque co-
rum temporum
formatio.

Secundum aoristum, secundum futurum, & 15
præteritum medium tertia coniugatio non a-
gnoscit. At in duabus prioribus ita demum re-
periuntur, si thema iam affectum contractio-
ne definat in ω non purum, idque ad hunc mo-
dum: Ex primo aoristo, primo futuro, & præte-
rito actiuo eliditur penultima vocalis cum con-
sonante sequente, δουπέω δουπῶ, στερο: futurum
primum, δουπήσω: secundum δουπῶ. Aoristus pri-
mus, ἐδούπησα: secundus, ἐδουπον: præteritum a-
ctiuum, δεδούπηκα: medium δεδουπα: sic μυκάω μυ-
κῶ, μυκήσω μυκῶ, ἐμύκησα ἐμυκον, μεμύκηκα μέμυκα, μι-
γιο, &c.

7 Monosyllaba uero circumflexa his tempo-
ribus carent, præter duo, χέω χῶ, habeo, teneo:
ατάω ατῶ, enello, traho, sorbeo: vnde formantur ao-
risti

risti secundi, ἔχον, ἔχεσ, ἔχε, à primo ἔχησα, & ἔαον,
ἔαεσ, ἔαε, ab ἔασα.

ἔχον & ἔαον.

Optatiuum presentis⁸ circumflexi solent At-
tici etiam per ω purum inflectere, hoc pacto:

Atticismus.

5 Optatiuus { ποιοίλω, ποιοίης, ποιοίη, facerem.
Atticus { ποιοίητον, ποιοίητω.
ποιοίημεν, ποιοίητε, ποιοίησαν.

Infinitiuu barytoni, ποίειν, βοάειν, χρυσόειν, pri-
mum abiiciunt, ac deinde fit crasis, ποίειν ποιῆν,
10 βοάειν, βοᾶν, χρυσόειν, χρυσοῦν. Quamquam in secun-
da coniugatione quidam subscribant, βοᾶν, πει-
νᾶν: quidam non subscribant, βοᾶν, πεινᾶν, clama-
re, esurire.

Infinitiuorum
uocis actiue con-
tractio.
είει εἶ εἶ
είει εἶ εἶ
είει εἶ εἶ
είει εἶ εἶ

Præteritum perfectum passiuum fit ab acti-
uo, mutando κα in μα: sed asciscitur σ, si penul-
tima sit breuis, τετέλεκα, τετέλεσμαι, perfeci, perfe-
ctus sum. In tertia quoque plurali ac reliquis mo-
dis utimur periphrafi, ut in barytonis. Si autem
penultima sit longa η vel ω, nō assumitur σ: πε-
10 ποίηκα, πεποίημαι: βεβόηκα, βεβόημα: κεχρύσωκα, κε-
χρύσωμαι. Verum quia ται tertiæ personæ singu-
laris est purum, πεποίηται, βεβόηται, κεχρύσεται, ideo
11 locis aliquot interponitur σ, quemadmodum
scriptum est in quinta coniugatione baryto-
25 norum.

Perfecti passiu
formatio.

Optatiua præterea in huiusmodi præterito
fiunt sine periphrafi per diphthongum impro-
prietam η & ω, πεποίημην, βεβοήμην, κεχρυσώμην. Sic
& subiunctiua legitime formantur per δ cir-
30 cunflexum, πεποιῶμαι, βεβοῶμαι, κεχρυσῶμαι. In
M

Perfectum opta-
tini passiu.

Perfectum sub-
iunctini passiu.

Annotatio.

utroque autem modo circumflexitur secunda & tertia persona, πεπενησσι, πεποιησσι: & ita in caeteris coniugationibus.

Cur Dores non subscribant jota.

1 HOC De ipso themate debere intelligi, exempla praecedentia & sequentia satis indicant, ut fit hic sensus: In secunda quidem coniugatione reperiuntur themata monosyllaba, ut φρε, θαλω, κλω: in prima vero minimè, non enim reperiuntur themata πλω, ρω, πω, χω, &c. sed πλω, ρω, πω, χω, id est, nauigo, fluo, spiro, fundo. Sic etiam in prima coniugationis prima plurali aut tertia, huiusmodi verba non inveniuntur contracta. 2 Dores enim, ut diximus 13. 12. & 12. 36. ex diphthongo ei primum abiiciunt, ac deinde a longum (in quod crasis erat facienda) suo more in u vertunt. Merito itaque iota non subscribunt. Sic in subiunctiuo pro βοάης βοῶσι, βοάη βοῶσι, dicunt βοῶσι, βοῶσι, per u monophthongum, nam Dores, ut diximus 13. 13. punctum subscriptum negligunt. Caeterum hae voces Doricae quae a C L E N A R D O hic enumerantur, Atticis etiam & communibus qui prosa oratione scripserunt, sunt usitatae. Inveniuntur & aliae his similes & in poetis & in oratoribus: ut χεῖρη pro χεῖρας, utitur: & χεῖρας pro χεῖρας, uti, à χεῖρα, utor: ἰρις, miscēbat, sine augmento, pro ἰρις, à ἰρις, miscēo: imperfectum ἰριον, as, a, & sine augmento, ἰριον, miscēbam, vel miscēbant, in tertia plurali: διψῶν pro διψῶν, sitire, à διψῶ: πεινῶν pro πεινῶν, esurire, à πεινῶ. Sic ζῆν pro ζῆν, 20 uiuit, ex ζῆν; vel pro ζῆν, uiue, ex ζῆν imperatiui, quod & ζῆν, per pleonasmum uidelicet syllaba ζ. quod omnibus ferè monosyllabis imperatiuis accidit: ut à πλω, nauigo, πλεῖ πλεῖ, unde πλεῖσθαι, nauiga, à ζῆν siue ζῆν, tertia persona ζῆται, uiuat, pro ζῆται. haec tamen à ζῆνι τὸ ζῆνι deduci possunt: à quo & imperfectum ἔζων, ζῆσι, uiuebam, as, pro ἔζων, ἔζασ. pro ἔζων quoe 25. tertia pluralis Herodotus dixit ἔζων, uiuebant. Haec referuntur ad ζῆν, cuius futurum ζῆσω, medium ζῆσμαι, uiuam: aoristus prim. actiuus ἔζον, vixi.

Figuratiam retinetia in prima & secunda. Quae coincidunt cum verbis in uerum vel uerum, να, σκα, ζα.

3 Nempe illa primum quae per pleonasmum nu, formant ex se verba in inu- mi vel auiam, siue anuō & anuō, de quibus uide in ἀμυρῖνον, in tractatu de Inuestigatione thematis. ἀμυρῖνον enim siue ἀμυρῖνον, id est, induo, fit ab ἀμυρῖνον, quod facit in futuro ἀμυρῖνον, seruata figuratiua e. sic πεταινῖνον, id est, pando, fit à πεταινῖνον, cuius futurum πεταινῖνον. Retinent quoque figuratiua e aut a, finita in ἐω & αω, quae reicta, formant ex se tempora: ut φθῆνω vel φθαῖνω, praecurio, futurum φθαῖνω, à φθαῖνω. De his quae in φθῖνω, corrumpro, in Inuestigatione thematis. Eodem modo quae recipiunt pleonasmum σι: ut ἀείω ἀείσω, placeo, futurum ἀείσω: sic γηεῖω γηεῖσω, senesco, fut. γηεῖσω. quare in ἀείσω. His adde quae eadem significatione habent indifferenter in themate ἐω vel ἔζω, quae pauca sunt: & αω vel ἄζω, quae multa occurrunt. Atque haec quidem sunt in genere finita in ἐω & αω, quae seruant caracteristicam inuariatam. In specie uero verba in ἐω, quorum antepenultima est e vel o, sequente consona simplici, e quoque retinent, praeterquam πορεύω, ἀφελῶ, id est, ferro transfigo, uiuo: mutant uero in u, quae sunt à masculinis in οσ (à nominibus enim quibuscunque, praecipue uero ab adiectiuis compositis in οσ, ducuntur saepenumero verba cuiusvis coniugationis contractorum, atque finita in ἔζω, ἄζω, αἶνω, αἶνω, αἶνω, αἶνω & δῖνω passim occurrentia) ut αἰκονόμος, μ. ἴσως, dispenso, ab αἰκονόμος, dispensator: & quae barytona quoque sunt: ut μόλις, φ, vel μόλις, uenio, futur. μόλις: tamen τέλις, φ, vel τέλις, perficio, retinet e, τέλις: sic μάχημα, pugno, futur. med. μάχημα, tanquam à μάχημα, αμμη. Retinent praeterea e αἶνω, dormio: αἶνω, venero: ἀκῖνω, meo, & ἀκῖνω, sufficio: nam ab αἶνω inuenitur aoristus primus αἶνω sine augmento pro ἴσω, dormiui:

Figuratiam retinentia in prima. A nominibus sunt verba in ἐω, αἶνω, αἶνω, ἄζω, αἶνω, αἶνω, αἶνω & δῖνω.

dormiui: & imperatiuus medius αἶνω, quiesce. ab αἶνω aoristus primus passiuus ἴδω, ueritus sum: imperatiuus αἶνω, reuerere: aoristus primus imperatiui medij αἶνω, reuerere. Homerus tamen dixit in futuro primo medio αἶνωμαι. ab αἶνω futurum medium αἶνωμαι: aoristus primus medius ἡλασάμην, medicinam adhibui: infinitiuus αἶνωσθαι, & in uoce actiua, αἶνω, mederi, curare. ab ἀκῖνω futurum ἀκῖνω, eis, ei, sufficiam, es, et: aoristus primus ἤρασσεν, suffeci, cum ὄπῃ, ἐπύρασσεν, remouit, propulsauit: infinitiuus ἀκῖνωσθαι & ἐπακῖνωσθαι, & poetice geminato σ, ἐπακῖνωσθαι: participium n, ἀκῖνωσας & ἐπακῖνωσας: participium aoristi primi passiuus, ἀκῖνωσας, contentus. Sunt quoque quaedam disyllaba, quae faciunt futurum in ἔσω: de quibus uide in annotationibus in uerba, quum agit de futuro actiuo. Porro quae his regulis non continentur, mutant e in u. Notanda uero quae in contextu enumerantur duplex futurum habentia, & quae licentia poetica ab his regulis degenerare inveniuntur. Et haec de uerbis in ἐω: nunc de 15 αω uidentur.

Finita in ἐω, αω, αω (etiam si sit in diphthongo): seruant a: ut σταῶ, ἀκροαῶ, ποταῶ, κριαῶ, miror, audio, laboro, dealto. Excipe γαῶ, μῆσω, ἔλω: βλαῶ, clamo: & ὄσω, quod duplex habet futurum. sic ὄσω, vel ἀλωῶ, permuto, percutio, communiter facit ὄσω, & Atticè ac Ionice ἔσω. Retinent quoque a trisyllaba finita in ἐω & αω, modo immediate praecedat uocalis, non consonans, ut πορεύω, οὐεῖω, τραφέω, πινῶ: χαλῶ, ἐλῶ, χαλῶ, rideo, propello, remitto, & c. sed ex his multa finiuntur quoque in ἄζω, unde diximus tempora sumenda, ut ἐπύζω, χαλῶ, & c. 25 Item a seruatur in disyllabis in αω, πω & εω, praecedente consona, ut θαῶ, κλαῶ, φλαῶ, σπῶ. φραῶ, frango, rumpo, confundo, traho, facio. Hoc tamen uerum non est, si faciunt ex se uerba in μῆ, ut πῆω, πῆμι, tolero, χεῖω, χεῖμι, uaticinor: σπῶ, σπῆμι, emo: πῆω, πῆμι, impleo. nam haec ueluti omnia uerba in μῆ, mutant a in u.

30 Παύωμαι quoque, id est, acquiro, facit in futuro medio πάσσω, & in praeterito παύω πῆσω, diratus sum, pro πάσσω, & πῆσω, esurio, facit πῆσω. Sed de αω satis ueniamus ad ὄω. Si uerba in ὄω ducuntur à nomine, (ut fit ferè semper) mutant e in ω: ut à χρῦς, aurum, fit χρῦς, inaurō, cuius futurum χρῦς per ω μετα. Si autem à nullo nomine deriuantur, seruant o μῆρος, ut ὄω, ἀρω, ὄνω, βῶ, ἴω, ἀρω, ἀρω, celebrō: quorum futura in ὄω.

4 Supple, quauis dixerimus 53. 20. penultimam aoristi primi esse semper aut naturā aut positione longam. Huiusmodi ω geminum nonnquam ornatus tantum gratia ponitur, quauis penultima sit longa natura, ut αἶνωσεν, laudauerim, optatiui aoristus prima. Aelius & Atticus, ab αἶνω.

6 His adde δῖνω, ligo: δῖνω, molo: τῖνω uero significans timeo vel fugio, facit ἔτῖνω: quum autem sumitur pro τῖνω, id est, perforo, facit ἔτῖνω.

7 Ipe tamen C L E N A R D V S in Inuestigatione thematis in uerbo 7 σβενῶ, extinguo, ait à σβῖνω posse deduci aoristum secundum passiuum, 45 ἔσβην, ab actiuo ἔσβην: atque paulo post, à χῶ fundo, format aoristum secundum, ἔχων, pro ἔχων, & futurum secundum, χῶ: sic compositum ἐκχῶ, effundam. In aliis autem tribus, χῶ, σπῖνω, σβῖνω, futurum secundum non inuenitur, neque praeteritum medium. Ac sunt qui dicant χῶ & ἐκχῶ esse futura prima Dorica, pro χῖσω & ἐκχῖσω. affirmant enim futura secunda semper in circumflexis desyderari, ueluti in uerbis in μῆ: atque certe in barytonis raro admodum occurrunt, nisi in his tribus, ἔδωμαι, ποίωμαι, φάρμακα, eadem, bibam, comedam: de quibus uide in Annotationibus in uerba circa finem. Id est, facta 8 prius contractione, deinde mutando μῆ in ἐω, ut in prima ποίωμαι, ποίωμαι, ποίωμαι: sic ἀσπασάμην, ambularem, à ἀσπασάμην, in secunda, βοάμην βοάμην, βο-

Quae uerba secunda figuratiuam retineant, ἐω, αἶνω, αἶνω. Trisyllaba in ἐω, αἶνω, praecedente uocali.

Disyllaba in αἶνω, πῶ & εῶ, praecedente consona. Exceptio. πάσσω, πῆσω.

Finita in ὄω à nomine facta, figuratiuam seruunt: alia mutant in ω. Geminum ω ornatus gratia positum. αἶνωσεν.

Dorismus. χῶ pro χῖσω. Notio. Optatiuus Atticus in prima & tertia oilu.

n secunda φλω.

Doricè & AEolicè in prima & ter- ti. φλω.

Poeticè in secū- da ωμυ.

σ ante θ in per- fectis & plus quam perf. pass.

Appendix.

Ionismus. ei in εα.

Dorismus.

ω } μδ

εω }

αα pro α, &

αα, vel ωω pro ω, in dictioni- bus secunda circumflexorum.

φλω, βράδης, βοφῆ, &c. sic ἀγαπῶμαι, diligere; ἀγαπῶμαι, aufuge- rem; ἀποδράω: ζῶμαι, viuerem à ζω: ἔρῶμαι, viderem, ab ἔρως. in tertia χροσσοίμυ, χροσσίμυ, χροσσίλω, vt in prima. Dore ac Aeoles idem faciunt, sed Dore in prima & tertia coniugatione prius mutant εἰ in ω, vt terminatione à secunda non differant: hoc modo, ποιήσω, βεβῶμαι, χροσσω. Rursum poetæ in secunda coniugatione dicunt ωίμυ, βωίμυ, &c. vt βωίμυ, βωίμυ, βωίμυ: sic ἡβασίμυ, quod & ἡβῶμαι, pubescerem, ab ἡβῶμαι, pubesco. A Eoles ascribunt: d cunct enim γελῶν, pro γελῶν, ridere, à γελῶω. Tamen à γῆλω τὸ γῆλωμαι, cognosco, dicimus ἡγῆλωμαι, assumpto σ, quāuis penultima sit ω μέγα.

Nempe ante θ, quoties occurrit in perfecto & plus quam perfecto cuius- cunque modi vocis passiuæ in huiusmodi terminationibus θων, θλω, θε, θεω, θεω, ibi eni n dicitur θων, θλω, θε, θεω, θεω.

Præter hæc quæ à CLENARDO. in circumflexa annotata sunt, hoc quo- que scitu dignum, Iones non raro ei factum ex contractione in εα resolvere, ποιείδωμαι, ποιείωμαι: & Dore contractionem ε (vt aliàs monuimus) in ω con- uertere, si veniat à verbis in εω; non item ab εω; vt ποιείωμαι, ποιείωμαι: ἐξείχθη- σιν, exeunt, pro ἐξείχθησιν, ἐξείχθησιν, ab ἐξείχθησιν, ἐξείχθησιν, turbantur, pro ἐ- χλουσται ex ἐχλουσται, ab ἐχλουσται, ἐχλουσται, & sine augmento Ionicè (49: 21.) ἐπῶντο, admirabantur, seu inspiciebant, pro ἐπῶντο ἐπῶντο, à ἐπῶμαι, quo Iones vtuntur pro ἐπῶμαι: hinc apud Herodotum ἐπῶντο, oculis subiiciebat, & sine augmento ἐπῶντο, pro ἐπῶντο, & in aoristo primo medio ἐπῶντο, & sine augmento, ἐπῶντο, pro ἐπῶντο, inspexerunt, contemplati sunt: εἰπῶντο, pro εἰπῶντο, voluiebantur, ab εἰπῶμαι: πῆρῶν, premiebant, pro πῆρῶν πῆρῶν, detracto incremento, à πῆρῶν πῆρῶν: ἀρχῶντο, saltabant ab ἀρχῶμαι, & alijs similia. Notandam præterea poetæ in verbis in αω, con- tractione facta: in α, aliud α inserere, accentu retracto, vt βωαῖδωμαι βωαῖδωμαι, βωαῖδωμαι, ἀρχῶντο, ἀρχῶντο, ἀρχῶντο, concionari, ab ἀρχῶμαι: μνά- δωμαι μνάδωμαι, μνάδωμαι, spondere, à μνάδωμαι: in secunda persona μνάω, μνάω, unde μνάω, detracto iota subscripto: sic in tertia singulari vocis actiuæ βωαῖ, clamat, ex βωαῖ βωαῖ: ἐλάω, ex ἐλάω, ab ἐλάω. Quando autem contra- ctio facta fuerit in ω, aliud ω inserunt; retracto etiam accentu, πῆδῶω, πῆδῶω, πῆδῶω, salto, lasciuio: verum si vocalis præcedens fuerit breuis, pro ω μέγα in- iiciunt ω μῆρον, ὄραω ὄραω, video: in secunda plurali præsentis optatiui ὄραωτε ὄραωτε, videretis: ὑράω, ὠ, texo, tertia plurali ὑράωσιν ὑράωσιν, ὑράωσι, te- xunt; sic ἐλάωσιν, abigent, ab ἐλάω, præsens pro futuro: ἀνπόωσα, pro ἀ- πῶσα, occurrens seu instruens, participium præsens fœmininum ab ἀπῶω, occurro. Hæc loci habet maximè in tertia plurali imperfecti passiu, vbi ὄντο, pro ὄντο, ὄντο; vt ἡγῶντο, concionabantur, ab ἀρχῶμαι: ἐστῶντο, ordine ibant, à ἐστῶντο: ἀπῶντο, cūlpabant, ab ἀπῶμαι: detractum est incremen- tum, sic in δεξιῶντο, manibus dextris accipiebant, id est, comiter, à δεξιῶμαι τὸ δεξιῶμαι: κερῶντο, miscebant, à κερῶμαι τὸ κερῶντο: ἐμπολῶντο, sibi compa- rabant, ab ἐμπολῶμαι.

DE VERBIS IN MI.

VERBIS sextæ coniugationis in εω, αω, δω, υω, deducuntur quæ vocata sunt verba in μ, quod in μ desinant, θεω, πῆθημι, pono: εἶπω, ἴσημι, στο vel firmo: ἴδω, ἴδωμι, do:

do: ζῶνῶω, ζῶνῶω, iungo: ideòq; desinentium in μ quatuor sunt coniugationes, pro numero vocalium ε, α, ο, υ, quæ sunt indices ac figuratiuæ coniugationum.

Quod ad principalem attinet syllabam, tres primæ coniugationes fiunt per ἀνάδιπλασιασμόν, hoc est, reduplicationem: quarta non item. Reduplicatio propria est, quando prima thematis repetitur consonans, & assumitur, breue, δῶω, ἴδωμι: in vicem autem aspiratæ succedit illius tenuis, θεω, πῆθημι; mutando θ in τ, non ἴθημι. Reduplicatio impropria, vbi tantum præfigitur, vt si verbum incipiatur à vocali, εῶω, ἴημι, ἴημι: aut à literis στ, εἶωω, ἴσημι. Vltima verò & penultima syllaba sic habent: Migrat ω purum in μ, vocales autem characteristice in proprias longas, ε & α in η, θεω, πῆθημι: εἶωω, ἴσημι: ο in ω, δῶω, ἴδωμι. Cæterum υ cum sit anceps, hinc longum censebitur, ζῶνῶω, ζῶνῶω. Quæcunq; igitur in his verbis sortita sunt reduplicationem, tribus opus habent syllabis, reduplicatione, penultima longa, & syllaba μ. Nec est reduplicatio nisi in præsentis & præterito imperfecto, per omnes modos & participia.

Trium quoque temporum hinc solum habenda est ratio, præsentis, imperfecti, & secundi aoristi. Præsens peculiarem sibi vindicat inflexionem: at imperfectum & secundus aoristus reguntur legibus aoristi passiu barytonorū, excepta penultima, de qua postea. Perfectum, plus quam perfectum, aoristus primus, & futurum cōsueto

Figuratiue, ε, α, ο, υ.

ἀνάδιπλασια- σμός. Reduplicatio propria.

Reduplicatio impropria.

Vltima syllaba & penultima formatio.

ε } in η
α }
ο }

Reduplicatio in quibus temporibus.

Quæ tempora hic consideranda, & alia vnde petenda.

more formantur ab iis verbis siue circumflexis, siue barytonis, vnde manant ipsa verba in μ , vt $\pi\theta\eta\mu$, futurum $\theta\eta\sigma\omega$, à $\theta\epsilon\omega$ vel $\theta\omega$. sic $\iota\sigma\eta\mu$, aoristus primus, $\epsilon\iota\sigma\eta\sigma\alpha$, à $\epsilon\iota\omega$: item $\delta\iota\delta\omega\mu$, perfectum, $\delta\epsilon\delta\omega\kappa\alpha$, plus quàm perfectum, $\epsilon\delta\epsilon\delta\omega\kappa\epsilon\upsilon$, à $\delta\acute{o}\omega$. Proinde hæc tempora, quòd sint ad barytonorum canones exigenda, parum prosequemur in istis coniugationibus, nisi quid interuenerit, quo defleant à præscriptis verbis.

Medio præterito carent verba in μ , & item secundo futuro, perinde atque circumflexa.

Secundum aoristum passiuum quidem ignorant, at medium ritè formant, vt & actiuum.

V T Fecimus in formandis verbis barytonicis (quibus similia sunt circumflexa excepta contractione, de qua satis abundè diximus, quum de nominum contractorum declinationibus ageremus, 34. 16.) ita quoque nunc verborum in μ formationes volo paucis perstringere. Trium verò temporum hæc tantum habendum est sermo, præsentis, imperfecti & aoristi secundi, sed hoc destituitur vox passiuæ. Ac tria in his consideranda, Reduplicatio, Characteristica & Terminatio.

Reduplicatio habet tantummodo locum in præsentis & imperfecto trium priorum coniugationum, sed id per omnes modos & participia. Hæc fit præpositio ϵ , themati barytono, vnde hæc verba deducuntur, ante quod ϵ , modò non sit longum positum, repetitur prima consona thematis, si à consonante incipiat, sed pro muta aspirata repetitur illius tenuis, vt pote ω , κ , τ pro ϕ , χ , θ , vt ex $\delta\epsilon\omega$, $\epsilon\iota\omega$, $\delta\delta\omega$, $\iota\omega$, per reduplicationem facies $\pi\theta\epsilon\omega$, $\iota\sigma\epsilon\omega$, $\delta\iota\delta\epsilon\omega$, $\epsilon\iota\omega$.

H A C T E N V S De Reduplicatione, nunc de Characteristica & Terminatione simul agimus. sic enim fiet commodiùs ac faciliùs. Atque hæc quidem sunt primariæ Terminations horum trium temporum.

Indic. Imper. Opt. Subiunct. Infinit. Participia.

Tempora	vocis					
Præfens	actiuæ	} μ	} θ	} ω	} ω	} $\nu\eta$ ϵ $\sigma\alpha$ ν .
Imperf. & ao. 2.						
Præfens	pass. & mediæ	} $\mu\eta$	} σ	} $\mu\epsilon\omega$	} $\omega\upsilon\eta$	} $\theta\eta\iota$, $\mu\theta\iota\sigma$, $\mu\theta\iota\sigma\iota$, $\mu\theta\iota\sigma\iota\upsilon$.
Imperf. & ao. 2.						

Characteristicae sunt quatuor ϵ , α , ω , υ , pro quatuor coniugationum numero: ex quibus v quidem nunquam mutatur nisi quantitate: alia verò ϵ , α , ω ante μ & ν mutantur in suas longas η , α , ω , vt $\pi\theta\eta\mu$, $\iota\sigma\eta\mu$, $\delta\iota\delta\omega\mu$, $\epsilon\iota\sigma\eta\mu$, $\epsilon\iota\omega$, $\epsilon\iota\delta\omega$: & $\epsilon\iota\omega$, $\epsilon\iota\delta\omega$, $\epsilon\iota\sigma\omega$, $\epsilon\iota\delta\omega$: idem fit ante θ & ν , sed id solum in aoristo secundo, vt $\theta\eta\sigma\omega$, $\epsilon\iota\sigma\omega$: ante $\lambda\omega$ & $\mu\omega$ optatiuorum asciscunt sibi ϵ , vt fiant diphthongi $\epsilon\iota$, $\epsilon\upsilon$, $\epsilon\iota$, vt in voce act. $\pi\theta\epsilon\iota\omega$, $\theta\epsilon\iota\omega$: $\iota\sigma\epsilon\iota\omega$, $\epsilon\iota\sigma\epsilon\iota\omega$: $\delta\iota\delta\epsilon\iota\omega$, $\delta\iota\delta\epsilon\iota\omega$: in passiuæ & med. $\pi\theta\epsilon\iota\omega$, $\theta\epsilon\iota\omega$: $\iota\sigma\epsilon\iota\omega$, $\epsilon\iota\sigma\epsilon\iota\omega$: $\delta\iota\delta\epsilon\iota\omega$, $\delta\iota\delta\epsilon\iota\omega$: ante ω & $\omega\upsilon\eta$ prorsus depereunt, vt $\pi\theta\omega$, $\theta\omega$, $\iota\sigma\omega$, $\epsilon\iota\sigma\omega$, $\delta\iota\delta\omega$, $\delta\iota\delta\omega$: & $\pi\theta\omega\upsilon\eta$, $\theta\omega\upsilon\eta$, $\iota\sigma\omega\upsilon\eta$, $\epsilon\iota\sigma\omega\upsilon\eta$, $\delta\iota\delta\omega\upsilon\eta$, $\delta\iota\delta\omega\upsilon\eta$: ante α & $\sigma\alpha$ participiorum, duæ ϵ & ω aduocant sibi subiunctiuas,

Annotationum.

Verborum in μ formationes.

In verbis in μ que sint peculiaris.

De reduplicatone.

De characteristica & Terminatone.

Primariæ verborum in μ terminatones. Characteristica & quomodo mutantur.

ϵ in η , α in η , ω in ω ante μ , ν , θ & ν , ϵ in ϵ , α in α , ω in ω ante $\lambda\omega$ & $\mu\omega$ optat. Characteristicae adferuntur ante ω & $\omega\upsilon\eta$ subiunctiuorum.

ctiuas, illa quidem hæc verò υ , vt $\pi\theta\epsilon\iota\omega$, $\theta\epsilon\iota\omega$, $\iota\sigma\epsilon\iota\omega$, $\epsilon\iota\sigma\epsilon\iota\omega$, $\delta\iota\delta\epsilon\iota\omega$, $\delta\iota\delta\epsilon\iota\omega$, $\theta\epsilon\iota\omega$, $\theta\epsilon\iota\omega$. Alibi verò characteristicæ ϵ , α , retinetur ante terminatones, qualescunq; sint.

A primariis autem personis formantur reliquæ cuiusvis numeri: in voce quidem actiuæ per omnes modos & participia eodem prorsus modo quo dictum est in aoristis passiuis barytonorum: verum coniugationis characteristica per omnes personas seruanda, vt in primariis, nisi in duali & plurali præsentis & imperfecti indicatiui, vbi longæ redeunt in suas breues. Porro præfens indicatiui non omnino sequitur terminatones aoristi passiuæ barytonorum, sed has, Singul. μ , ϵ , σ . Dual. $\nu\eta$, $\nu\eta$. Plural. $\mu\theta\iota$, $\mu\theta\iota$, σ . Ac notandum pro $\epsilon\sigma\iota$ & $\sigma\sigma\iota$, dicendum $\epsilon\iota\sigma\iota$ & $\sigma\sigma\iota$: vt $\pi\theta\epsilon\iota\sigma\iota$, $\theta\epsilon\iota\sigma\iota$, veluti in participiis $\pi\theta\epsilon\iota\sigma$, $\theta\epsilon\iota\sigma$, vt diximus. In voce verò passiuæ & mediæ à primariis ducuntur alia personæ cuiusvis numeri, sequendo analogiam similitum temporum & modorum, verborum barytonorum vocis mediæ: verum secunda persona singularis indicatiui formanda erit à tertia eiusdem numeri, verso τ in σ : & secunda singularis imperatiui similis est secundæ singularis imperfecti & aoristi indicatiui, remoto augmento: quod etiam in ipsis barytonis quondam obseruatum fuit: verum Iones reiciunt σ , & in barytonis & sæpe in his verbis contractioni Atticæ locum dederunt, vt facile ex CLENARDI contextu poteris intueri.

Hoc quoque notandum, In terminationibus subiunctiuæ actiuæ, passiuæ & mediæ dij, loco η & ν , secundam coniugationem habere α & ω , tertiam verò ϕ & ω .

PRIMA coniugatio in μ fit à verbis in $\epsilon\omega$, per reduplicationem, $\theta\epsilon\omega$, $\pi\theta\eta\mu$. Futurum in $\eta\sigma\omega$, $\theta\eta\sigma\omega$, vt in prima circumflexorum.

VERBI ACTIVI.

Indicatiui præfens, Imperfectum,

$\pi\theta\eta\mu$, $\pi\theta\eta\sigma$, $\pi\theta\eta\sigma\iota$. $\epsilon\pi\theta\eta\omega$, $\epsilon\pi\theta\eta\sigma$, $\epsilon\pi\theta\eta\sigma\iota$. $\pi\theta\epsilon\tau\omega$, $\pi\theta\epsilon\tau\omega$. ($\pi\theta\epsilon\alpha\sigma\iota$). $\epsilon\pi\theta\epsilon\tau\omega$, $\epsilon\pi\theta\epsilon\tau\omega$. $\pi\theta\epsilon\mu\omega$, $\pi\theta\epsilon\tau$, $\pi\theta\epsilon\iota\sigma$: & Ion. $\epsilon\pi\theta\epsilon\mu\omega$, $\epsilon\pi\theta\epsilon\tau$, $\epsilon\pi\theta\epsilon\sigma\omega$.

Perfectum, $\tau\epsilon\theta\epsilon\mu\alpha$, $\kappa\alpha\epsilon$, $\kappa\epsilon$, per diphthongum $\epsilon\iota$. Plus quàm perfectum, $\epsilon\tau\epsilon\theta\epsilon\mu\epsilon\upsilon$, $\kappa\epsilon\iota\varsigma$, $\kappa\epsilon\iota$. Aoristus primus, $\epsilon\theta\eta\kappa\alpha$, $\kappa\alpha\epsilon$, $\kappa\epsilon$, per κ scribitur.

Aorist. secund. S. $\epsilon\theta\eta\omega$, $\epsilon\theta\eta\sigma$, $\epsilon\theta\eta$. D. $\epsilon\theta\epsilon\tau\omega$, $\epsilon\theta\epsilon\tau\omega$.

P. $\theta\epsilon\mu\omega$, $\epsilon\theta\epsilon\tau\epsilon$, $\epsilon\theta\epsilon\sigma\omega$. Fut. I. $\theta\eta\sigma\omega$, $\sigma\epsilon\iota\varsigma$, $\sigma\epsilon\iota$, à $\theta\epsilon\omega$.

DORICE $\pi\theta\eta\mu$: sic $\iota\sigma\eta\mu$, $\delta\iota\delta\omega\mu$, $\epsilon\iota\sigma\eta\mu$, pro $\iota\sigma\eta\sigma\omega$, $\delta\iota\delta\omega\sigma\omega$, $\epsilon\iota\sigma\eta\sigma\omega$. **DORICE** & **BOEOTICÈ** $\pi\theta\eta\sigma$: sic in tertia plurali aoristi sec. $\epsilon\theta\eta\sigma$, $\epsilon\tau\omega$ & $\epsilon\theta\eta$, formando à prima sing. longa in suam breuiem versa. sic in quarta coniugatione, si hoc tempus habeat: vt $\epsilon\phi\omega$, vltimâ longâ, orti sum: vltimâ breui, orti sunt, à $\phi\mu$, orior: sic $\epsilon\theta\eta$, subij & subierunt, à $\theta\eta\omega$, subeo. Cæterum ex $\epsilon\theta\eta\sigma\omega$, reiecto augmento, fit compositum $\alpha\theta\eta\sigma\omega$, depoluerunt, ab $\alpha\iota\pi\theta\eta\mu$ pro $\alpha\iota\alpha\pi\theta\eta\mu$, 50. II.

Imperat. $\tau\theta\epsilon\tau\omega$, $\pi\theta\epsilon\tau\omega$. præfens $\tau\theta\epsilon\tau\omega$, $\pi\theta\epsilon\tau\omega$. Aor. 2. $\theta\epsilon\tau\omega$, $\theta\epsilon\tau\omega$. & imper. $\tau\theta\epsilon\tau\epsilon$, $\pi\theta\epsilon\tau\omega\sigma\omega$. $\theta\epsilon\tau\epsilon$, $\theta\epsilon\tau\omega\sigma\omega$.

ϵ } in } $\epsilon\iota$
o } ante } σ & $\sigma\alpha$
o } participiorum.
o } Formatio personarum ductarum à primariis in voce act.

In voce pass.

Notio.

Paradigma verborum primæ coniugationis in μ .

Indicatiui.

Ionismus. Boeotismus. $\epsilon\iota$ pro η .

Dorismus. Boeotismus.

Imperatiui.

Indicativus.

Indic. { ἴσημι, ἴσης, ἴσησι.
 præf. { ἴσατον, ἴσατον. Impf. { ἴσατον, ἴσατόν.
 { ἴσαμην, ἴσατε, ἴσασι. { ἴσαμην, ἴσατε, ἴσασαν.

* Cū ἀπό, ἀπέ-
 -σω, defliti. cū
 ἀπέ, ἀπέσω,
 circumferi.
 * Cōpositum
 ex ἀνά, ἀνέσθ,
 surrexit: cre-
 brū apud Ho-
 merum.
 Imperativus.
 * Doricè.
 ἴσαθι.
 Optativus.

Perfectum, ἔσακα, per a. Plus quàm perfectum, ἔσάκειν. Aoristus primus, ἔσησα.

Aoristus secundus, S. * ἔσην, ἔσης, * ἔση. D. ἔσητον, ἔσητόν.

P. ἔσημην, ἔσητε, ἔσησαν. Futurum primum, ἴσω.

Imperat. { ἴσαθι, ἴσατόν.
 præf. & { ἴσατον, ἴσατόν. Aorist 2. { ἴσηθι, ἴσητόν.
 imperfe. { ἴσατε, ἴσατόσαν. { ἴσητε, ἴσητόσαν.

Optativi præf. & imp. Aorist 2.

{ ἴσαιμι, ἴσαιμι, ἴσαιμι. { ἴσαιμι, ἴσαιμι, ἴσαιμι.
 { ἴσαιμι, ἴσαιμι, ἴσαιμι. { ἴσαιμι, ἴσαιμι, ἴσαιμι.
 { ἴσαιμι, ἴσαιμι, ἴσαιμι. { ἴσαιμι, ἴσαιμι, ἴσαιμι.

Subiunct. præf. & imperf. Aoristus 2.

{ ἴσῶ, ἴσῶς, ἴσῶσι.
 ἐάν { ἴσῶτον, ἴσῶτον. ἐάν { ἴσῶτον, ἴσῶτον.
 { ἴσῶμην, ἴσῶτε, ἴσῶσι. { ἴσῶμην, ἴσῶτε, ἴσῶσι.

Subiunctivus.

Infinitivus.

* Doricè
 ἴσαναι.
 Participia.
 * ἀίσας, qui
 surrexit, pro
 ἀνίσας, 50. II.
 & ἀποσας, re-
 morus.
 Passivum secun-
 da coniug. ver-
 borum in μι.
 Indicativus.

Infinitivi præfens, ἴσαναι. Aoristus 2. * ἴσηναι. 20

Particip. { ὁ ἴσας, ἴσάντος.
 præf. & { ἡ ἴσασα, ἴσασης. Aor. 2. { ἡ ἴσασα, ἴσασης.
 imperfe. { τὸ ἴσαν, ἴσάντος. { τὸ ἴσαν, ἴσάντος.

VERBI PASSIVI

Indicativi præfens. Imperfectum. 25

{ ἴσασαι, ἴσασαι, ἴσασαι.
 { ἴσασαι, ἴσασαι, ἴσασαι.
 { ἴσασαι, ἴσασαι, ἴσασαι.

Perfectū ἔσασαι, ἔσασαι, ἔσασαι. Plus quàm perfe-
 ctum, ἔσασαι, ἔσασαι, ἔσασαι, more cōfueto. Aoristus 30
 primus, ἔσασαι. Futurum primum, ἔσασαι.

Paulò

Paulò post futurum, ἔσασαι.

Imperativi præfens & imperfectum, S. ἴσασο,
 ἴσαθω. D. ἴσασον, ἴσαθων. P. ἴσαθε, ἴσαθωσαν.

Imperativus.

Optativus.

Optat. præf. & imperf. Perfect. & plus quàm perf.

{ ἴσάμην, ἴσάο, ἴσάτο.
 { ἴσάμην, ἴσάο, ἴσάτο.
 { ἴσάμην, ἴσάο, ἴσάτο.

Subiunct. præf. & imperf. Perfect. & plus quàm pfe.

{ ἴσῶμαι, ἴσῶμαι, ἴσῶμαι.
 ἐάν { ἴσῶμην, ἴσῶθον, ἴσῶθον. ἐάν { ἴσῶμην, ἴσῶθον, ἴσῶθον.
 { ἴσῶμην, ἴσῶθον, ἴσῶθον. { ἴσῶμην, ἴσῶθον, ἴσῶθον.

Subiunctivus.

Infinitivi præfens & imperfect. ἴσασαι, ab in-

dicatio ἴσαθε. Participij præfens & imperfectū,
 ἴσάμενος, ἴσάμενη, ἴσάμενον.

Infinitivus.

Participium.

VERBI MEDII

Aoristus primus, ἔσασαι, ἔσασαι, ἔσασαι.
 Futurum verò primum, ἴσω-
 μαι, ἴσωμαι, ἴσωμαι.

Medium secun-
 da coniug. ver-
 borum in μι.

Secundus aori-
 stus, S. ἔσασαι, ἔσασαι, ἔσασαι. D. ἔσασαι, ἔσασαι, ἔσασαι.
 P. ἔσασαι, ἔσασαι, ἔσασαι.

Aoristus secun-
 dus.

Sed in hoc verbo non
 est tempus visitatum.

TERTIA cōiugatio in μι fit à verbis in ὄω, ὄωω,
 δίδωμι. Futurum in ὄσω, ὄσωω, perinde vt in tertia
 circumflexorum. Præteritum δέδωκα.

Paradigma
 verborum tertia
 coniug. in μι.

POETICE Seruata reduplicatione, δίδωω: prima pluralis δίδωμεν, da-
 binus: infinitivus δίδωσθαι, daturum esse.

VERBI ACTIVI

Indicativi præfens. Imperfectum.

{ δίδωμι, δίδωμι, δίδωμι.
 { δίδωμι, δίδωμι, δίδωμι.
 { δίδωμι, δίδωμι, δίδωμι.

Indicativus.

* Poeticè δι-
 δωσκον, 48, 49
 48. 5.
 Ionismu.

Perfectū, *ἔδωκα*. Plus quàm perfectū, *ἔδωκέναι*.
 Aor. prim. *ἔδωκα*, per κ. Aorist. sec. S. *ἔδων*, *ἔδως*, *ἔδω*.
 D. *ἔδωτον*, *ἔδωτλ*. P. *ἔδωμυ*, *ἔδωτε*, **ἔδωσαν*. Futurum
 primum, *δώσω*.

*Reiecto aug-
 mēto δωσ,
 dederant.
 Imperatiuus.

* Cum ἀπό,
 ἀπόδος, redde:
 cum διά, διά-
 dos, distribue.

Optatiuus.

Imperat. $\left\{ \begin{array}{l} \text{ἴδωθι, ἴδωτω.} \\ \text{ἴδωτον, ἴδωτων.} \end{array} \right.$ Aor. 2. $\left\{ \begin{array}{l} \text{* ἴδος, ἴδωτω.} \\ \text{ἴδωτον, ἴδωτων.} \end{array} \right.$
 imperf. $\left\{ \begin{array}{l} \text{ἴδωτε, ἴδωτωσαν.} \\ \text{ἴδωτε, ἴδωτωσαν.} \end{array} \right.$

Optatiui præfens & imp. Aoristus 2.

$\left\{ \begin{array}{l} \text{ἴδωίλω, ἴδωίνης, ἴδωίνι.} \\ \text{ἴδωίντων, ἴδωίντλ.} \\ \text{ἴδωίνμυ, ἴδωίντε, ἴδωίνσαν.} \end{array} \right.$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{ἴδωίλω, ἴδωίνης, ἴδωίνι.} \\ \text{ἴδωίντων, ἴδωίντλ.} \\ \text{ἴδωίνμυ, ἴδωίντε, ἴδωίνσαν.} \end{array} \right.$

Subiunctiuus.

1 Subiū. $\left\{ \begin{array}{l} \text{ἴδω, ἴδωίς, ἴδωί.} \\ \text{ἴδωτον, ἴδωτων.} \end{array} \right.$ Aor. $\left\{ \begin{array}{l} \text{ἴδω, ἴδωίς, ἴδωί.} \\ \text{ἴδωτον, ἴδωτων.} \end{array} \right.$
 2 & imp. $\left\{ \begin{array}{l} \text{ἴδωίμυ, ἴδωίτε, ἴδωίσι.} \\ \text{ἴδωίμυ, ἴδωίτε, ἴδωίσι.} \end{array} \right.$

Ionismus.

1 IONICE δῆσσι. Iones enim tertiis personis sing. subiunctiuorum vocis
 actiue saepe addunt σ, vel σν sequente vocali. quidam scribunt δῆσι, absque
 2 puncto subscripto. 2 Poëticè δῆσσι. sic γῆσσι, nouerint, ἀ γῆσι, nosco, vt
 pro δῆσσι, δῆσι, δῆσι dicatur δῆσι, δῆσι, δῆσι, & Ionice, δῆσι.

Infinitiuus.

* Doricè δῆ-
 μαι, Ionicè
 δῆμαι, 9. 4.
 Participia.

Infinitiui præfens & imperfectum, *ἴδωαι*.
 Aoristus secundus, **ἴδωαι*.

Participij præf. $\left\{ \begin{array}{l} \text{ὁ ἴδων, ἴδωντος.} \\ \text{ἢ ἴδουσα, ἴδούσης.} \end{array} \right.$ Aor. 2. $\left\{ \begin{array}{l} \text{ὁ ἴδων, ἴδωντος.} \\ \text{ἢ ἴδουσα, ἴδούσης.} \end{array} \right.$
 & imp. $\left\{ \begin{array}{l} \text{τὸ ἴδων, ἴδωντος.} \\ \text{τὸ ἴδων, ἴδωντος.} \end{array} \right.$

VERBI PASSIVI

Indicatiui præfens. Imperfectum.

$\left\{ \begin{array}{l} \text{ἴδωμαι, ἴδωσαι, ἴδωται.} \\ \text{ἴδωμῖον, ἴδωσθον, ἴδωσθον.} \\ \text{ἴδωμεθα, ἴδωσθε, ἴδωσθαι.} \end{array} \right.$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{ἴδωμυ, ἴδωσθε, ἴδωσθον.} \\ \text{ἴδωμῖον, ἴδωσθον, ἴδωσθον.} \\ \text{ἴδωμῖον, ἴδωσθον, ἴδωσθον.} \end{array} \right.$

Perfectum, *ἴδωμαι*. Plus quàm perfectum,
ἔδωμυ. Aoristus primus, *ἔδωθλ*. Futurum pri-
 mum, *ἴδωσμαι*. Paulò post futurum, *ἴδωσμαι*.

Passiuum tertiae
 coniug. verbo-
 rum in μι.
 Indicatiuus.

Impera-

Impat. præf. & impfe. Perfect. & plus quàm perfect.

Imperatiuus.

$\left\{ \begin{array}{l} \text{ἴδωσο, ἴδωσθω.} \\ \text{ἴδωσθον, ἴδωσθων.} \\ \text{ἴδωσθε, ἴδωσθωσαν.} \end{array} \right.$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{ἴδωσο, ἴδωσθω.} \\ \text{ἴδωσθον, ἴδωσθων.} \\ \text{ἴδωσθε, ἴδωσθωσαν.} \end{array} \right.$

Optatiui præfens & imperf. S. *ἴδωίμυ, ἴδωίσο*,
ἴδωίσο. D. *ἴδωίμῖον, ἴδωίσθον, ἴδωίσθω*. P. *ἴδωίμῖον, ἴ-*
δωίσθε, ἴδωίσθον. Perfectum & plus quàm perfectū,
ἴδωίμυ, ἴδωίσο, ἴδωίσο. vt præfens.

Optatiuus.

Subiunctiui præfens & imperfect. S. *ἴδωίμαι, ἴδωί-*
σο. D. *ἴδωίμῖον, ἴδωίσθον, ἴδωίσθον*. P. *ἴδωί-*
μῖον, ἴδωίσθε, ἴδωίσθαι. Perfectum & plus quàm per-
 fectum, *ἴδωίμαι, ἴδωίσο, ἴδωίσο*. vt præfens.

Subiunctiuus.

Infinitiui præfens & imperfectum, *ἴδωσθαι*,
 ab indicatiuo *ἴδωσθε*. Participij præfens & im-
 perfectum, *ὁ ἴδωίμυς, ἢ ἴδωίμῖον, τὸ ἴδωίμυον*.

Infinitiuus.

Participium.

VERBI MEDII

Aoristus primus, *ἔδωκαμυ*, parum vñtatus.

Aoristus verò secundus sic inflectitur:

Indicatiuus. Imperatiuus.
 20 $\left\{ \begin{array}{l} \text{ἔδωμυ, ἔδωσο, ἔδωσο.} \\ \text{ἔδωμῖον, ἔδωσθον, ἔδωσθω.} \\ \text{ἔδωμεθα, ἔδωσθε, ἔδωσθον.} \end{array} \right.$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{ἔδωσο, ἔδωσθω.} \\ \text{ἔδωσθον, ἔδωσθων.} \\ \text{ἔδωσθε, ἔδωσθωσαν.} \end{array} \right.$

Futurum primum per omnes modos & par-
 ticipia, *ἔδωσομαι, ἔδωσίμυ, ἔδωσθεσθαι, ἔδωσόμενος*.

Optatiuus. Subiunctiuus *ἔσθω*
 25 $\left\{ \begin{array}{l} \text{ἔσθω, ἔσθω.} \\ \text{ἔσθωσθον, ἔσθωσθων.} \\ \text{ἔσθωσθε, ἔσθωσθωσαν.} \end{array} \right.$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{ἔσθωμαι, ἔσθω, ἔσθωται.} \\ \text{ἔσθωμῖον, ἔσθωσθον, ἔσθωσθον.} \\ \text{ἔσθωμῖον, ἔσθωσθον, ἔσθωσθον.} \end{array} \right.$

Infinitiuus, *ἔσθωσθαι*. Participium, *ὁ ἔσθωμυς, ἢ ἔσθω-*
 30 *μῖον, τὸ ἔσθωμυον*.

Medium tertiae
 coniug. verbo-
 rum in μι.

Aoristus secun-
 dus medius per
 omnes modos
 & participia.

QUARTA coniugatio in μι fit à verbis in ὄω,

ζέω, ζέωμι.

VERBI ACTIVI

Indicativus.

Indicatiui præfens. Imperfectum.

ζέωμι, ζέεις, ζέουσι. ζέω, ζέεις, ζέου. ζέοντες, ζέοντες. ζέωμεν, ζέετε, ζέουσι.

Imperativus.

Imperatiui præfens & imperfectum, S. ζέω, ζέου. Dual. ζέοντες, ζέοντες. P. ζέετε, ζέετε.

Infinitivus.

Infinitivi præfens & imperfectum, ζέωμαι.

Participium.

Participij præfens & imperfect. ὀζέων, ὀζέων. ὀζέων, ὀζέων. ὀζέων, ὀζέων.

Passivum quartæ coniugationis verborum in μι. Indicativus.

VERBI PASSIVI

Indicat. præfens ζέομαι, ζέουσαι, ζέουσαι. ζέομαι, ζέομαι, ζέομαι. ζέομαι, ζέομαι, ζέομαι.

Imperfectum ζέομαι, ζέομαι, ζέομαι. ζέομαι, ζέομαι, ζέομαι. ζέομαι, ζέομαι, ζέομαι.

Imperativus.

Imperatiui præfens & imperfectum, S. ζέουσαι, ζέουσαι. D. ζέομαι, ζέομαι. P. ζέομαι, ζέομαι.

Infinitivus.

Infinitivi præfens, ζέομαι, ab indicativo ζέομαι. Participij præfens & imperfectum, ζέομαι, ζέομαι, ζέομαι.

Participium.

ANNOTATIONES

in verba in μι.

REDUPLICATIONIO in ἴσημι aspiratur; nam asperum spiritum habet iota ante ε.

Iota ante ε aspiratur.

Reduplicatio in

Quarta cōiugatio reduplicationem ignorat,

rat, ζέωμι, iungo: ὀζέωμι, abstergo: ὀζέωμι, ex-tendo: κεράννυμι, misceo: πετάννυμι, prando: δῶμι, ingredior: φῶμι, nascor: id quod in aliis quoque accidit, διζήμι, quaero: ὄνημι, iuuo: φίλημι, amo: ἴλημι, propitius sum: φημι, dico: γῶμι, nosco, & multis reliquis apud poetas.

quarta semper, in alii plerumque desideratur.

INVENTVR Tamen κέλυθι pro κλύθι, audi: & κέλυτε pro κλύτε, audite, à κλύμι, facta per e reduplicatione: quæ & in quibusvis barytonorum temporibus, necum verborum in μι, locum habet. Bæoticè dicitur περίεμι, facta per e reduplicatione, & penultima in ει mutata, vt in τέθεικα pro θέθεικα, 95. 29. sic à νόω νόημι, νενόημι, cōgito: imperatiuus νενόηθι: τείλω τέλωμι, τετέλωμι, impleo, perficio. Æoles verò mutant penultimam in e, geminato μι, τίθημι τίθεμι, pono, φίλημι φίλεμι, amo: πόθημι πόθεμι, desydero, huius infinitivus πεθέωμι, Doricè ποθέμεναι, 59. 4. ecclasi poetica ποθέμεναι, desiderare: potest tamen esse aoristi secundi pro ποθέμεναι, sic à κέλημι, κελήμεναι, vocare: & à φίλημι, φιλήμεναι, dilexisse: huius participium est φίλεις, έντος, & Æolicè retracto accentu φίλεις, φίλεντος, amans: sic νόεις, νόεντος, cogitans, à νόημι. Vt in prima αίνημι, laudo: δείνημι, cœno, à δεινήω, vel quasi à δειπνάω secunda: vnde infinitivus δειπνάωμι: quod etiam inuenitur cum Ionica reduplicatione, δεδειπνάωμι: atque prima pluralis præsentis, δεδειπνάμεθα, Ionica secunda: γήρημι, seneſco: hinc participium γήρης, αυτος, seneſcens: dativus pluralis poeticus γηράτῳσι: vel γήρας, est syncope pro γηράσῳσι, à γηράω. κίδναμεναι, dispergor, in imperfecto ἐκίδνατο, spargebatur. κρέμασθαι, suspendeo. γέλημι, rideo. νίκημι, vinco. ἀρίστημι, prandeo: in imperfecto ἄρισθην, prandebamus: infinitivus ἀρίσταναι. κτήμι, interficio: infinitivus κτέμεναι, Ionicè κτέμεναι, Doricè κτεμέναι, cum κατὰ, κατεκτεμέναι & κατεκτεμέναι, interficere: participium aoristi secundi κτεάς, hinc κατεκτεάς, qui interfecit: & in indicativo ἐκτεώ, ης, η, Doricè ἐκταν, ἐκτας, ἐκτα, cum κατὰ, κατέκταν, interfeci: in voce media ἐκτεμην: participium κτεάμενος, interemptus, interfectus: ἔπημι, vulnero: infinitivus ἐπτάμαι, Ionicè ἐπέμεναι, Doricè ἐπέμεναι, vulnerare: participium passivum ἐπτάμενος, vulneratus. Exempla tertiæ sine reduplicatione, δαίμασθαι, probo: ἐλδιδέσθαι, libero. Nam poetæ metri gratia reduplicationem non aliter quàm augmentum vel apponunt, vel abiciunt. interdum huiusmodi reduplicatio, quæ sua natura est brevis, siue fiat per ε, siue per ι, positione producitur, inserto μι: vt περάω, περήμι & πέμπεμι, comburo: futurum πέμπεσθαι, incendam, servat reduplicationem, vt διδάσσω, 99. 25. præfens passivum πέμπεσθαι, ardeo. πλάω, πλήμι & πέμπλημι, impleo, tertia persona πέμπλησθαι, implet: participium πέμπλησ, implens: fœmininum πέμπλησθαι, nominativus pluralis πέμπλησθαι, implentes. Interdum etiam à vocali incepta reduplicationem habent in secunda syllaba: vt ὀνέω, seu ὀνάω, ὀνήμι & ὀνήνημι, iuuo: tertia persona ὀνήμισθαι, prodest: passivum ὀνήμισθαι, tertia pluralis ὀνήμισθαι, iuuantur: & in imperfecto ὀνήμισθαι, iuuabantur, sine augmento. interdum duas primas literas thematis repetunt reduplicationis loco: vt ἀλάω, ἀλάημι & ἀλάημι, εἶγο: ἀλυκτέω ἀλυκτέημι & ἀλυκτέημι, tristitia afficio: ἀλέω, ἀλέημι & ἀλέημι, ango: vbi tenuis e repetitur pro aspirata χ, vt dictum est de augmento perfecti, 51. 22. & de reduplicatione propria, 93. 10. hæc in voce pass. characteristicam longam habent, ἀλάημισθαι (quod & ἀλύκτεςθαι, verso a in η) ἀλυκτέμισθαι, ἀλέημισθαι, quæ sunt in crebro vsu apud poetas. atque ab ἀλάημισθαι fit infinit. ἀλάημισθαι, errare: participium ἀλάημενος, errans.

Reduplicatio per etiam in quarta coniugatione Bæoticè ει pro η. Æolicè εμι pro ημι.

Æolicè accentus retractus. Reduplicatio ignotantia.

Mira poetarum in reduplicationis varietate licentia.

Passiva characteristicam pro-ducuntia.

in infinitiuo vocis actiuæ sine reduplicacione, sed seruata longa, ἀλλήνη, & Doricè ἀλλήμενη, congregari: aoristus primus pass. ἠλάθην, & participium ἀλαθείς, errans, vagatus, tanquam ab ἀλάω. ab ἀκράχημι in tertia plurali imperfecti ἀκράχωντο, & Ionicè ἀκράχαστο, 66. 2. & 12. augetur in medio: sine augmento ἀκράχεται, & addito ε ad ε, ἀκράχεται, tristabuntur. Sunt & quædam alia quæ in voce pass. vocalem longam seruant, quod Æolico, Attico & Ionico more fieri dicitur, vt ὄρημαι, ὄρηται, ὄρηται, ab ὄρεω ὄρημι, aspicio: cum præpositiōne Dorica ποπ, id est, ποός, ποδορημαι, à ποδορέω, infinitiuus actiuus, ποδορέω pro ποδορέων siue πορορέω Doricè, vt ζῆν pro ζῆν, 88. 3. ὄρημαι, ὄρηται, ὄρηται, pro ὄρημαι, ὄρηται, ὄρηται, fructum capio. φίλημαι pro φίλαμαι, vnde imperfectum ἐφίλημην, ἐφίληστο, ἐφίληστο, pro ἐφίλατο: quod & ipsum in vsu habetur, & sine augmento ἐφίλατο, diligebat, à φίλημι, amo, quod & in duali & plurali seruat longam Æolicè, φίλητον, φίλησθην, κέλημαι pro κέλεμαι, imperfect. ἐκέλημην, ἐκέληστο, ἐκέληστο, à κέλεω, κέλημι, voco. δίζημαι, δίζηται, δίζηται, pro δίζημαι, δίζηται, quarto: vnde participium δίζημενος, quærens: sic βλήμενος, percussus, pro βλήμενος, à βλήω βλήμι, id est, βάλλω, percutio. ἀήμι verò, quod fit ab αἴω primæ, id est, spiro, vbique longam seruat tam in vocè actiuâ quàm passiuâ: vnde in tertia duali ἀήτων, spirant: in infinitiuo ἀήναι, & Doricè ἀήμεναι, spirare: in imperfecto passiuo ἀήτο, spirabat, sine augmento. At ex ἀήμι, quod fit ex αἴω secundæ, fit passiuum ἀήμαι, ἀήσαι, ἀήται, id est, expletur, fatiatur: cæterum ab ἀήμι primæ fit ἀήσι, flat, spirat: tertia pluralis ἀήσαι, flant, pro ἀήσαι: imperfect. ἀή, flabat, sine incremento: magis vsitatum est ἀήει, à circumflexo αἴω αἴω, αἴων, αἴει, crasi αἴει: participium, αἴεις, αἴετος, flans, spirans. Illud quoque scias velim, verba in μι, quartæ coniugationis esse multa, tot fermè quot verba barytona in ω: aliarum verò trium coniugationum paucissima inueniri. Hoc enim ausim affirmare, nullum ex his simplex in vsu haberi, cuius mētio non fiat in hoc libro vel à C L E N A R D O vel à nobis. proinde omnia simplicia in Indicibus inuenies, composita verò regulas simplicium sequuntur.

Notio.

Figuratiue coniugationum ε, α, ο, υ, vbi seruentur: ac vbi, & quomodo producantur.

Tertia pluralis indicatiui præsentis. Notio.

Præsentis & imperfecti singularia actiua penultimam producant η, ω, υ, πῆθημι, ἴσημι, δίδωμι, ζῶνυμι, ἐπίθω, ἴσθην, ἐδίδων. Dualia autem & pluralia corripunt πῆθετον, πῆθεμυ: ἴσατον, ἴσαμυ. Sic & passiuum præsens & imperfectum in quouis numero, πῆθεμαι, πῆθεμθον, πῆθεμεθα, ἐπῆθεμυ, &c.

Tertia pluralis indicatiui præsentis, πῆθεισι, ἴσαισι, δίδουσι, ζῶνυσι. semper enim in præsentis & futuro omnium verborum similis est datiuo plurali participij eiusdem temporis: vt τυπῆτων, τυπῆοντος, τῶς τυπῆουσι, sic τυπῆομυ, τυπῆουσι: vt πῆθεις, πῆθέντος, τῶς πῆθεισι, sic πῆθεμυ, πῆθεισι: vt ἴσας, ἴσάντος, τῶς ἴσαισι, sic ἴσαμυ, ἴσαισι. In quarta autem receptum

ptum est non ζῶνυσι, sed ζῶνυσι, à barytono ζῶνυω. Ionicè verò πῆθῆσαι, δίδῆσαι, ζῶνυσαι. expungunt enim subiunctiuam vocalem, aut ancipitem breuiant, & interponunt α, πῆθεισι, πῆθῆσαι: δίδουσι, δίδῆσαι: ζῶνυσι, ζῶνυσαι: at ἴσαισι tantum, non ἴσαισι, ob cacophoniam.

δουσι pro ουσι. Ionicism. εἶσι, εἶσαι. ἴσαι, ἴσαισι. ὄσι, ὄσαι.

Imperfectum singulare trium coniugationum vix est in vsu, sed vtimur personis circumflexorum, à πῆθῶ πῆθῶ, ἐπῆθουω, ἐπῆθεις, ἐπῆθει: ab ἴσῶ ἴσῶ, ἴσῶν, ἴσῶς, ἴσα: à δίδῶ, δίδῶ, ἐδίδουω, ἐδίδουεις, ἐδίδου. Idem iudiciū de tertia plurali, ἐπίθουω, ἴσῶν, ἐδίδεν.

Imperfectum. Circumflexa pro verbis in μι.

Perfectum, τέθεικα, Bœotorum more pro τέθεικα, à futuro θήσω, mutant enim Bœoti in -ει. At perfectum ἔσκηκα per α, pro ἔσκηκα, à futuro σήσω: ad differentiam ἔσκηκα, permansi, præteriti mediij ab ἔσκηκα, permaneo: seruâtque ε aspirationis præsentis ἴσημι.

Perfectum. Bœotism. εἶ, pro η.

Aoristi primi, ἔσθηκα & ἔδωκα, pro ἔσθησα, & ἔδωσα. deflexerunt enim à communi lege, nec retinuerunt consonantem futurorum suorum, θήσω, δώσω.

Aoristus primus pro σα.

Aoristi secundi fiunt à primo futuro, vertendo σα in ν, & præposito augmento, θήσω, ἔδω: σήσω, ἔσθην: δώσω, ἔδων. At quarta cōiugatio nec futurum habet, nec secundum aoristum, nisi in verbis disyllabis: κλύμι, audio: δύμι, ingredior. Futurū κλύσω, δύσω. Aoristus ἐκλυω, ἔδυν, idē cum imperfecto. Seruat autem hoc tempus eandem vocalem in omnibus numeris, ἔσθην, ἔσθητον, ἔσθημεν: ἔγωγον, νομί, ἔγνωτον, ἔγνωμεν.

Aoristi secundiformatio.

ἐκλυω, ἔδυν: ἔδω, ἔδω, ἔδω, subq; subiis; subiii.

ἴσθη, à γῆμι.

4 que in imperatiuo εἰ pro εἶ. Sic ἀ κρέμαται, pendeo, imperfectum. ἐκρε-
μαίνω, ἐκρέματό, ἐκρέμαό, ἐκρέμα, pendebas, tertia persona ἐκρέματο, pende-
bat: ἄ κρημαίω, simplex cras, ἀ κρημαίω, volabas; ἀ κρημαίω, Hinc
6 cum ἀνά, ἀνάγω, surgere. Cum κρητά, κρητάω, & ποτιδέ κρητάω, ο. n. & ι. cum
7 αἰώ, αἰώω, & contracte αἰώω, τοῖ ποτιδέ. 7. Cum ἀνά, ἀνάδω, redde: cum αἰώ,
αἰώω, pacifere, fac sponsonem, tonum retrahunt.

ἐκρέμα.
κρημαίω, ἄ κρημαίω.

Pronomina pri-
mitiua,

Possesiva.

Page 15. vac. 23.
15. 26.
14. 25.
14. 30.

Demonstratiua.

* ὦ εἶπες, heus
tu secundæ est
personæ, ve-
luti & omnes
vocatiui.

DE PRONOMINIBVS.

PRONOMINA primæ perso-
næ, Sing. ἐγώ, ego. ἐγώ, ἐμοί, ἐμέ: &
per apharesim με, μοί, μέ. D. ἐγώ, 10
ἐμῶν. P. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.

Secundæ personæ, S. σὺ, τίη,
σοῦ, σοί, σε. D. σφῶ, σφῶν. P. ὑμεῖς,
ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς. hic u, illic η.

Tertiæ personæ, Sing. οὗς, οἰ, ἐ. D. σφέ, σφῶν. 15
P. σφῆς, σφῶν, σφῶσι, σφᾶς. hæc tria sunt primitiua.

Possesiva octo, ἐμός, ἐμή, ἐμόν, meus, mea, meū:
σοός, σοή, σοόν, tuus, tua, tuum: οὗς, οἰ, οὖν, suus, sua, suū: ἡμε-
τέρος, noster duorū: σφῶν τερος, vester duorū. at de
pluribus, ἡμετέρος, noster: ὑμέτερος, vester: σφέτερος, 20
ἴους. Quorū omnīū masculina declinatur vt λό-
γος. sermo: neutra, vt ξύλον, lignū: foeminina triū in
η, vt πηγή, honor: reliquorū quinq; in α inflectēda,
vt ἡμέρα, dies: ὁ ναῖ τερος, ἡ ναῖ τέρα, & ita de reliquis.

Demonstratiua duo, οὗτος, hic. ἐκεῖνος, ille. 25

Masc. S. ὁστος, τοῦτε, τοῦτω, τῆτον, * ὦστος. D. τούτω,
τούτοιη, ὦ τούτω. P. ἔτοι, τούτων, τούτοις, τούτε, ὦ ἔτοι.

Foem. S. αὐτή, ταύτης, ταύτη, ταύτη, ὦ αὐτή. D. ταύτη,
ταύταιη, ὦ ταύτη. P. αὐταί, τούτων, ταύταις, ταύταις, ὦ αὐταί.

Neut. S. τούτο, τούτε, τούτω, τῆτο, ὦ τῆτο. D. τούτω, τῆ- 30
τον, ὦ τούτω. P. ταύτα, τούτων, τούτοις, ταύταις, ὦ ταύταις.

Mascul. ἐκεῖνος. Foem. ἐκεῖνη. Neut. ἐκεῖνο, sine η,
decli-

declinandum, vt ὁ λόγος, ἡ πηγή, τὸ ξύλον.

Attici demonstratiuis addunt iota acutum, 2
ἐγώ, τῆ, τῆ, τῆ, τῆ, τῆ: ἐκεῖνοσ, ἐκεῖνεῖ, &c. In neu-
tro autem singulari, τῆ, & saepius τῆ: in plu-
rali verò pro ταῦτα dicunt ταῦτα.

Atticismus.

Relatiuum vnum, αὐτός, ipse, omnium perso-
narū, αὐτός, ἐγώ, ipse ego: αὐτός, σὺ, ipse tu: αὐτός, ἐκε-
νος, ipse ille. Masc. αὐτός. Foem. αὐτή. Neut. αὐτό: vt
ὁ λόγος, ἡ πηγή, τὸ ξύλον. N. αὐτό, sine η, vt τὸ & ἐκεῖνο.

Relatiuum

αὐτός.
αὐτή.
αὐτό.

Composita tria, ἐμαυτῆ, mei ipsius: σεαυτῆ, tui
ipsius: ἐαυτῆ, sui ipsius. Carent autem nominati-
uo, Primæ personæ masc. ἐμαυτῆ, ἐμαυτῆ, ἐμαυτῆ.
Foem. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῆ, ἐμαυτῆ. Neut. ἐμαυτῆ, ἐμαυ-
τῆ, ἐμαυτῆ. Secundæ personæ, σεαυτῆ, σεαυτῆ, σεαυ-
τῆ: 15
τόν: σεαυτῆς, σεαυτῆ, σεαυτῆ: σεαυτῆ, σεαυτῆ, σεαυτῆ: &

Composita

ἐμαυτῆ.
σεαυτῆ.
ἐαυτῆ.

per crasim, σεαυτῆ, σεαυτῆ, σεαυτῆ, &c. Tertiæ per-
sonæ, ἐαυτῆ, ἐαυτῆ, ἐαυτῆ: ἐαυτῆς, ἐαυτῆ, ἐαυτῆ: ἐαυτῆ,
ἐαυτῆ, ἐαυτῆ. cūque duo præcedentia tantūm
habeant singulare, hoc etiam declinatur plura-
liter & coniunctim & diuisim, ἐαυτῆ, & σφῶν 20
αὐτῆ: ἐαυτῆς, & σφῶν αὐτῆς: ἐαυτῆς, & σφῶν αὐτῆς. Sic
ἐαυτῆ, ἐαυτῆς, ἐαυτῆς: ἐαυτῆ, ἐαυτῆς, ἐαυτῆς. Et huius
quidem plurale in omnes quoque quadrat per-
sonas, ἐαυτῆ, nostrū, vestrū, sui ipsorum: ἐαυ-
25
τῆς, nos, vos, seipfos. Sic & interdum singulari-
ter ἐαυτῆ, tui ipsius, ἐαυτῆ, te ipsum. Quum repe-
riuntur aspirata αὐτῆ, αὐτῆ, αὐτῆ, & similia aphæ-
resis est pro ἐαυτῆ, ἐαυτῆ, ἐαυτῆ.

Notia

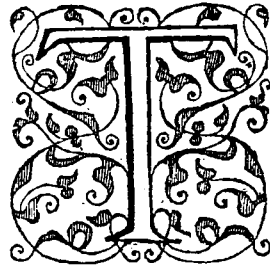
Notia

Infinitum pronomen vocant ὁ δῆνα, quidam:
30 & sic declinatur:

αὐτό pro
ἐαυτῆ.

Infinitum
δῆνα.

De partibus in-
declinabilibus.

RES orationis partes, aduer-
bium, coniunctionem & præ-
positionem, breuiter perstrin-
gemus: nam authorum lectio-
ne præstat eas discere, quam
præceptionibus grammaticis.

Aduerbia.

ADuerbiorum significationes sunt varia.
1 **T**emporis, *νῦν*, nunc: *τότε*, tunc. **L**oci, *ἐν-
ταῦθα*, hîc: *ἐκεῖθεν*, illinc: *δούρο*, huc. **Q**ualitatis,
ὄ, bene: *κακῶς*, malé. **Q**uantitatis, *ἅπαξ*, semel: 10
δ, bis: & cætera omnia quemadmodum apud
Latinos.

Formatio &
varia termina-
tio aduerbiorum
qualitatis.

Qualitatis aduerbia plurima fiunt à geniti-
uo plurali *τῶν σοφῶν*, sapientum, *σοφῶς*, sapienter:
2 *καλῶν*, pulchrorum, *καλῶς*, pulchré. **A**lia in *δον* exeūt, 15
κυνηδον, caninè: *βοξυδον*, racematim. **Q**uædam in
σι, *ἑλλωσι*, Græcè: *Ρωμαῖσι*, Romané. **C**um ad-
uerbiis numerantur quas vocamus interiectiones, *ἰου*, hei: *οἱμοι*, hei mihi: *βαβα*, papæ.

Interiectiones.

Localia.
δι, σι, χθ, χθ, ἰν
loco.
θεν, δε, εν, οδε,
ἐ loco,
δε, σι, ζι, ἀδ
σω.

I LOCALIA Finita in *σι, εν, χθ* & *χθ* significant in loco, vt *οὐρανῶσι* 20
in cælo: *Ἀθήνῃσι*, Athenis: *παντοῦσι*, πανταχῶ & πανταχῶ, vbique, vbuiis. Fi-
nita in *θεν* siue *δε*, & poëtice in *εν* siue *οδε*, significant de loco, vt *οὐρανῶθεν*,
οὐρανῶθεν, *οὐρανῶθεν*, *οὐρανῶθεν*, ἐ cælo. In *δι, σι, ζι*, ad locum, vt *οὐρανῶδι* &
2 *οὐρανῶσι* in cælum: *Ἀθῶνῶσι*, Athenas. **A**lia in *δλω*, *συνδλω* collectim.
Alia in *λω*, *ἀντιδλω*, contrâ, ex opposito. **A**lia in *ι*, *πανοιῶ*, cum tota domo, 25
nullo relicto: *πανστρατῖ* & *πανστρατῖ* siue *πανστρατῖ*, cum toto exercitu: nam
multa formam datiuī singularis secundæ declinationis habent. **A**lia in *ει*, *ἀ-
δει*, sine deo, sine deorum numine: *ἀποιδει*, sine scædere aut libatione: *ἰω-
ταβοει*, statim, subito & cum clamore. **P**ræterea adiectiua neutrà tam singu-
laris quam, pluralis numeri sæpe pro aduerbiis sumuntur, vt *ὄξ* pro *ὄξίως*, acu- 30
tè: *ταφῶτα* (vbi etiam præponitur articulus) pro *ταφῶτως*, primum. sic *πολλὰ*
pro *πολλάχως*, sæpe: *ἄλλα* pro *ἄλλως*, aliter. **Q**uædam etiam exeunt in *αυς*, quæ
quantitatis dicuntur, vt *τετραυς*, *πενταυς*, *εξαυς*, *ἑπταυς*, *ὀκταυς*, quater, quin-
quies, sexies, septies, octies, sic *ὀλιγαυς* paucis, raro, parçè: *πολλαυς* & *Æolicè*
per ellipsim *πολλαυ*, sæpe, frequenter. **N**onnulla quoque poëtice in *οις*, *αμοι-* 35
ταυς vicissim.

δλω λω,
ι α η ει
Notio.
**Adiectiua neu-
tra pro aduer-
biis sumpta.**
αυς αυς

Coniun-

Coniunctiones.

Coniunctiones sunt, Copulatiuæ *καί* quidem:
δέ verò: *τε* que: *καί, &*. Disiunctiuæ, *ή* vel *ήτοι,*
siue. Continuatiuæ, *εἰσι*: *εἰπερ*, siquidem. Subconti-
nuatiuæ, *ἐπειδή*, postquam: *ἐπεὶ δὴ περ*, simulatque. Cau-
1 sales, *ἴνα*, vt: *ὅπως*, quò: *γάρ*, enim: *ὅτι*, quòd: *διότι*, propte-
rea quòd. Dubitatiuæ, *ἄρα*, an: *μή*, num: *μή*, nunquid.
& quæcunque præterea de significationibus
coniunctionum dici solent.

PRæpositiones monosyllabæ sunt sex, *ἐν*, *εἰς*, 1
10 vel *ἐς*, *ἐν* vel *ἐξ* *ωθεν*, *ωθεν*, *σω*, pro quo Attici
ξω in compositis.

Præpositiones
monosyllabæ.

Disyllabæ duodecim, *ἀνά*, *κατά*, *ἐξ*, *μετά*, *πρό*, *ἀν-
τι*, *ἐπι*, *πρό*, *ὑπέρ*, *ὑπὸ*, *ὑπὸ*, *ὑπὸ*.

Disyllabæ.

Consonantem præcedit *ἐν*, **4** vocalem *ἐξ*: *ἐν* 4
15 *γῆς*, ex terra: *ἐξ* *αυτῆς*, ex ipso.

ἐν & *ἐξ* quo-
modo differant.

PRÆPOSITIONVM Variâ significatâ quare in fine Syntaxeos. **I**
Poëtæ pro *ἐν* dicunt *ἐν*, & mutato accentu *ἐν*: sed tum vel postponitur suo
casui, vel sumitur pro ea compositione quæ fieret ex ea & ex *ἐς*, nempe pro
ἐν, licet. sic *μετά* pro *μέγιστον*, adest, est copia: vel ius vel participatio: *πάρ*
20 pro *παρ*, licet, datur, constat: *ἐν* pro *ἐν*, inest, adest, potestas & arbi-
trium est: *πρό* pro *πρό* superest: sumitur etiam *πρό* aduerbialiter, pro *vl-
trâ*, supra modum: *ἀπο* pro *ἀπο*, abest, deest: & aduerbialiter procul. *ὑπο*
pro *ὑπο*, subest. **2** Pro *πρό* *Δορες* *πρό* dicunt: *πρό* τῶν *Ἀμαριλιδῶν*, pro *πρό* 2
τῶν Ἀμαριλιδῶν, ad Amarillidem. sic in compositione *πρό* pro *πρό*, admo-
3 ue: *πρό* *πρό*, appropinquamus, pro *πρό* *πρό* *πρό*: *πρό* *πρό*, adhi-
25 be, pro *πρό*: *ποτό*, oleo, pro *ποτό*, 3: *ποτό*, aspicio, pro *ποτό*:
πρό *πρό*, pro *πρό*, admisceo: *πρό*, inspecio, pro *πρό*: vbi *π* mu-
tatum fuit in *θ*, quòd *ο* in simplici *πρό* notetur spiritu aspero, 49. 16. **3** *ἄ-* 3
olice *ἀμή*: hinc *ἀμή*, induo: *ἀμή* & *ἀμή*, induor, pro *ἀμή*,
30 *ἀμή*, ex *ἀμή*, & *ἴχω*, & *ἴχω*, habeo. **4** Tamen in fine versus ponitur 4
ἐξ etiam sequente consonâ in principio sequentis versus, vt apud Theocri-
tum *Idyllio* 27.

ἐν, *μετά*, *πρό*,
ἐν, *πρό*,
ἀπο, *ὑπο*.

πρό pro *πρό*
Doricè.

ἀμή pro *ἀμή*
Aeolicè.

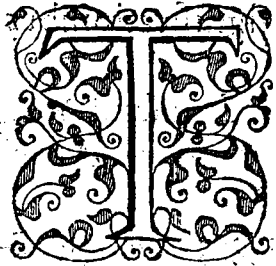
ἐξ ante conso-
nantem.

ἀμφοτέρων *ἐξ*
τείχων *ἀπὸ* *ἐξ* *ἐκ*, vt sique ex muris viri veniebant.

Hactenus de partibus orationis ea conscri-
psimus, quæ Græcas literas auspicantibus, om-
nimo putamus necessaria, & citra quorum cog-
nitionem frustra legendis authoribus operam

impendant. Nunc quæ præterea dicenda sunt de nomine & verbo, carptim & breuiter annotabimus.

ANNOTATIONES IN nomina adiectiua.

ERTIÆ declinationis masculini in os puri aut es, fœmininū est: a: nō puri, n: neutrū semper on. ὁ ἅγιος, ἡ ἅγια, τὸ ἅγιον, sanctus, a, um. ὁ ἀνθραξ, ἡ ἀνθραξ, τὸ ἀνθραξ, flo- 10 ridus, a, um. ὁ καλός, ἡ καλή, τὸ καλόν, bonus, a, um. Excipe ὁ ὄργθος, ἡ ὄργθη per κ, ὄργθαι, a. Attici os communiter accipiunt, maximè in compositis & deriuatis, ὁ καὶ ἢ φιλόσοφος, sapientia studiosus, a: πάμφιλος, omnibus amicus, a: τὸ φιλόσοφον, 15 πάμφιλον: ὁ καὶ ἢ κόσμιος, τὸ κόσμιον, ornatus, a, um.

Quartæ declinationis commune ως, neutrum ων: ὁ καὶ ἢ ὄργθος, τὸ ὄργθων, fertilis, fertile.

Quintæ commune ω, τὸ εν: ὁ καὶ ἢ τέρων, τὸ τέρων, tener, a, um.

Commune ων, neutrum ον: ὁ καὶ ἢ εὐδαίμων, τὸ εὐδαίμων, felix, sic comparatiua, ὁ καὶ ἢ μείζων, τὸ μείζων, maior, maius.

Masculinum ας, fœmininum αια, neutrum αν: ὁ μέλας, niger: τάλαις, miser: ἡ μέλαινα, τάλαινα: τὸ μέλαν, τάλαν. Sed ὁ πᾶς, ἡ πᾶσα, τὸ πᾶν, ὀmnis: sic composita ἀπᾶς, ὀmnis: σύμπας, ὀmnibus.

Mascul. εις, ἡ σᾶσα, τὸ εν: ὁ χραεῖς, ἡ χραεῖσα, τὸ χραεῖν, gratiosus, a, um.

Commune ης, τὸ ες: ὁ καὶ ἢ ἀλιθής, τὸ ἀλιθές, verus. 30 Com-

Commune ις, τὸ ι, compositū: ὁ καὶ ἢ δὺχαεις, gratiosus: φιλόπαξις, studiosus patria: τὸ δὺχαει, φιλόπαξι.

Masculin. ις, ἡ εῖα, τὸ υ: ὁ γλυκίς, ἡ γλυκεία, τὸ γλυκῦ 45 dulcis.

Commune ις, τὸ υ: ὁ καὶ ἢ ἀδακρυς, τὸ ἀδακρυς, παρ- 5 lachrymans.

Commune ους, τὸ ου: ὁ καὶ ἢ πολύπους, τὸ πολύπεν 65 multipes.

Pauca trium generum sub vna voce ὁ ἢ τὸ ἀρ- 4 παξ, γαράχ: μάκαρ, beatus, a, um.

Fœmininum habent & substantiua, ὁ λέων, leo: δράκων, draco: 5 θεράπων, famulus: ἡ λέαινα, leona: δράκωνα, dracena: θεράπωνα, famula: ὁ βασιλεύς, rex: 6 ἀναξ, rex: ἡ βασίλισσα, regina: ἀνασσα, regina: ὁ ψάλ- 6 πης, cantor: 7 ἡ ψάλξις, psalteria: 8 ὁ δεσπότης, man- 7 tus: ἡ δεσποῖτις, υχοκ: ὁ δεσπότης, dominus: ἡ δεσποῖτις δε 8 δεσποῖνα, domina.

IONICE Tamen vbique ἢ ἡ ἀρχή ἢ ἀνδρῆ, veluti ἡ καλή: & Doricè vbi- que α: ἢ vel ἀ κερά, ἢ vel ἀ ὄργθα, veluti ἡ ἅγια, ἢ ἀνθραξ. Vide 12. 25. & 36. atque 20 13. 46. Dixit maximè in compositis & deriuatis: nam simplicia & primitiua rarò admodum in prola oratione communis generis inueniuntur: apud poetas verò non rarò: neque solùm adiectiua in os, sed & quævis participia ter- 25 tia vel quintæ declinationis, atque etiam nomina adiectiua quintæ, quæ communiter sunt tantùm masculina. φιλόσοφος autem componitur ex φίλος, amicus, & σόφος, sapiens: πάμφιλος verò ex πᾶν, omne, & φίλος. Porro κόσμιος deriuatur, ab ὁ κόσμος, mundus. Dicitur etiam ἡ τέρεια, & Ionice τέρειν, hinc apud Euripidem τέρεινω ὄφειν, tenerum oculum.

Vel potius nulla. non enim inuenitur τὸ ἀρπαξ, sed dicendum, ἀρπακτικόν. 4 Hesiòdus quidem dixit ἀρπαξ in fœminino, δὸς ἀρπαξ, ἀρπαξ δὲ κενὴ, datio bō- 30 na: rapina autem mala: vbi ἀρπαξ pro ἀρπαγή. neque etiam legitur ἡ aut τὸ μάκαρ: sed ἡ μάκαρες, beata: τὸ εὐδαίμων, beatum. Legitur ὁ θεράψ, ἀπὸς pro θεράπων, & ἡ θεραπῆτις, ἴδης, pro θεραπῆτα. Fœmininum etiam in ἀγα facit Λακων, ἢ Λακωνία, Lacon, Lacena: & apud poetas γέττων, γέττινα, vicinus, vicina: γνάθων, γνάθωνα, obsonator, obsonatrix: θεῶν, θεάματα, deus, dea: ἰχθυοπόλις, ἰχθυοπό- 35 λινα, ichthyopola, qui aut quæ vendit pisces: λύκος, λύκωνα, lupus, lupa: μέγαιρος, μέγαιρα, coquus, coquæ: μύρις, μύρινα, murus, muræna, hominem piscis: σκορπίος, σκορπίνα, quæ & σκορπῆς, scorpius piscis: mas, scorpio fœmina: τέκτων, τέκτινα, aedificator, aedificatrix.

Vel ἡ βασίλινα, atque βασίλεια, accentu in antepenultima: at ἡ βασιλεία 60 acuta penultima, est regnum. faciunt quoque fœmininum in: ὀν, πᾶν, ἢ πᾶ-

os, es, ov.
es, ov.
Excipio.
Atticus.
os, ov.
Excipio.
os, ov.
Excipio.
os, ov.
Excipio.
os, ov.
Excipio.

45.
us, u.
us, ov.
Adiectiuam trium generum.
Substantiua fœmininum habentia.
Ionisius.
Dorisius.
Notio de adiectiuis communibus.
τέρεια.
Nullam adiectiuam trium generum sub vna voce.
Fœminina in ἀγα.

μασ, pauper: ἀπόρων: ἢ ἀπόροισι, benevolus, α: φαί, φάσσι, palumbus
 mas & foemina: & pleraque gentilia, vt ὁ Θράξ, ἢ Θράσσα & Atticē Θράστις,
 Thrax, Thrasia vel Threicia: dicitur etiam Θρηίξ & Θρηίσια pro eodem: Κρής
 Κρήσις: Cretensis: Αἴθυς, Αἴθυσσα, Libys, Libya, qui vel quæ est ex Libya
 φαίνιξ, Φοίνισσα, Phoenix, Phoenissa. at ὁ Κάρ, ἢ Κάριν & Κάρεια, qui aut quæ est
 7 ἢ Caria. & ὁ Σκύθης, ἢ Σκύθης, Scythia. 7 Sic ἢ ποιήτρια, poetria, ab ὁ ποιητής,
 οὔ, poeta. sunt & finita in ηίς, vt ὁ αὐλητής, ἢ αὐλητής, ἰδὲς, tibicen, tibicina.
 8 Sic ὁ ἐργάτης, ου, operarius, ἢ ἐργάτις, ἰδὲς, operaria, operatrix: ὁ πωροτάτης,
 ου, praefes, praefectus, ἢ πωροτάτις, ἰδὲς, mulier quæ rei alicui praesidet, tutatrix:
 ὁ πωροφήτης, ου, propheta, ἢ πωροφήτις, ἰδὲς, prophetissa. at hæc poetica sunt. ὁ δῶ-
 τής, ου, ἢ δώτειρα, dator, datrix: dicitur pro eodem ὁ δότηρ, ἢ δώτηρ, & δώτηρ & δώτωρ,
 ἢ δώτειρα.

NUMERALIA CARDINALIA.

- Singularia.* 1 S. Masc. 1 εἷς, ἐνός, ἐνί, ἕνα, vnus, vnus, vni, vnum.
 Foem. μία, μιαῖ, μιᾶ, μία. Neut. ἓν, ἐνός, ἐνί, ἓν. 15
- Dualia.* 2 Dual. δύο, duo: & δύο Atticē: 2 δύοϊν & δύοϊν pro foem-
 minino.
- Pluralia.* P. cōmunia, τρεῖς, τριῶν, τρισί, τρεῖς, tres, trium, tribus.
 Neutra, τρία, τριῶν, τρισί, τρία, tria, trium, tribus.
- 3 Sic οἱ αἱ 3 τεσσαρες, τὰ τεσσαρα, quatuor: ἢ τεσσαρον, 20
 τῶς τὰς τῶς, τεσσαρσι, τῶς τὰς τεσσαρας, τὰ τεσσαρα.
- Indeclinabilia.* 4 A quatuor vsque ad centum sunt 4 indeclina-
 5 bilia, πέντε, quinque: 5 ἕξ, ἐπὶ, ὀκτώ, ἑννέα, δέκα, decē.
 6 ἐνδέκα, 6 δώδεκα, δεκάτρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε, δεκαἕξ,
 7 δεκαεπτά, δεκαοκτώ, δεκαεννέα, 7 εἴκοσι, viginti: εἰκοσιεῖς, 25
 εικοσιδύο, & c. ξιάκοντα, τεσσαράκοντα, πενήκοντα, ἐξήκον-
 8 τα, ἑβδομήκοντα, 8 ὀγδμήκοντα, ἑννεήκοντα, ἑκατὸν, cētum:
Declinabilia. hinc iam declinantur, οἱ δεκάσοι, αἱ δεκάσαι, τὰ δεκά-
 κόσια, ducenti, τὰ, τα: ξιακόσοι, τεσσαράκοντα, πεντακό-
 σοι, ἑξακόσοι, ἐπτακόσοι, ὀκτακόσοι, ἑννεακόσοι, χίλιοι, 30
 mille: διαχίλιοι, ξιχίλιοι, τετραχίλιοι, πενταχίλιοι, ἑξα-
 χίλιοι, ἐπταχίλιοι, ὀκταχίλιοι, ἑννεαχίλιοι, μύριοι,
 decies mille: δεσμύριοι, ξισμύριοι: & ita in reliquis.
 Ordinalia, πρῶτος, primus: δεύτερος, ξίτος, τέ-
 τάρτος,

ταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἑβδόμος, ὀσδοός, ἑννατός, δέκατος,
 decimus: ἐνδέκατος, δωδεκάτος, ξισκαίδεκάτος, & c.
 εἰκοσός, vicefimus: εἰκοσός πρῶτος, εἰκοσός δεύτερος,
 & c. ξιακοσός, τεσσαρακοσός, πενήκοσός, ἐξικοσός, ἑβδομη-
 5 κοσός, ὀγδοηκοσός, ἑννεηκοσός, ἑκατοσός, centesimus:
 διακοσοσός, ξιακοσοσός, & c. χίλιος, millefimus: δι-
 χίλιος, μυριοσός, decies millefimus: δεσμυριοσός:
 & sic deinceps.

Ordinalia.

Ο ΤΑ ΕΙΣ Et μηδεις ex eis composita, 27. 18. & 30. declinatur etiam in plu- 1
 20 rali, οὐδένες, μηδένες, nulli: οὐδένας, μηδένας, nullos. 2 Δυσὶν est omnis generis: 2
 pro quo poetæ dicunt in datiuo, δυσὶ, dicunt etiam duo per omnes casus,
 præterquam in datiuo. Hæc notandum hoc nomen re vera dualē, iungi
 substantiuīs & articulis ac verbis non solum dualibus, sed etiam pluralibus.
 Inuenitur quoque genitiuus pluralis ἢ δύν. 3 Ionicē τεσσρες: Doricē τῶ 3
 25 τῶ τετῶρες, τῶ τῶρον, τῶ τῶρον, 33. 15. τῶ τῶρον: τὰ τετῶρα: poetice οἱ αἱ πύουρες, τὰ
 πύουρα, ἢ πύουρον, τῶς τῶς τῶς πύουρες, τῶ τῶ τῶρον: 4
 οἱ αἱ πύουρες, & c. 4 Inuenitur tamen δωδεκάκοντα pro δώδεκα vel δωδεκά- 4
 κη & πενήκοντων pro πενήκοντα, quod Ionicē dicitur πενήκοντα verso ω in η: sic
 τεσπρήκοντα pro τεσσαράκοντα: & διηκόσοι pro διακόσοι. 5 ἕξ in compositione 5
 20 præpositum consonanti fit ἐκ, vt ἐκκαίδεκα, sedecim. 6 Vel δωδεκάδεκα, addi- 6
 δεκα, τεσσαρεσκαίδεκα, πενήκωνδεκα, & c. vt vna dictio composita: vel etiam
 vt tres dictiones, δύο καὶ δέκα, τρεῖς καὶ δέκα. 7 Doricē εἰσπ. 8 Ionicē 7.8
 ὀγδμήκοντα.

25 Deriuantur & alia numeratiua ab his numerabilibus finita in πλῆς, πλά-
 σος, & ας, vt διπλῆς, τριπλῆς, τετραπλῆς, πενταπλῆς, ἑξαπλῆς, ἐπταπλῆς, ὀκτα-
 πλῆς, ἑννεαπλῆς, δεκαπλῆς, & c. id est, duplex, triplex, & c. διπλάσιος, τριπλά-
 σιος, τετραπλάσιος, πενταπλάσιος, ἑξαπλάσιος, ἐπταπλάσιος, ὀκταπλάσιος, ἑννεαπλά-
 σιος, δεκαπλάσιος, & c. Finita in ας foemina sunt, ἢ μονάς, δυάς, τρεάς, τε-
 30 τρεάς, πεμπιάς, ἑκτάς, ἐπτάς, ὀγδῶας, ἑννεάς, δεκάς, χιλιάς, μυριάς, vnitas, dui-
 tas, trinitas, quaternitas, quinquarius, senarius, septenarius, octonarius, noue-
 narius, denarius, millenarius, decies millenarius. Et illa quæ dierum spa-
 35 tium significant, τεταρτῆς, τεταρτῆς, πεμπῆς, ἑκτῆς, ἑβδωμῆς, ὀγδωμῆς, ἑννατῆς,
 δεκατῆς, δωδεκατῆς, tertianus, quartanus, quintanus, & c. id est, erumpens
 aut aliquid agens die tertio, quarto, quinto, sexto, & c.

οὐδένες:
 μηδένες.
 δύοϊν, δύοϊν.
 δύο.
 τεσσρες.
 τῶ τῶρον.
 πύουρες.
 πύουρες.
 πύουρες.
 δωδεκάδεκα.
 πενήκοντων.
 ἕξ ἐκ.
 Annotatio.

Numerabilia in πλῆς, πλάσιος & ας.

Dualia in τῶς.

GRADVS COMPARATIONIS.

Comparatiuus in τῶς: Superlatiuus in τῶτος.
 Quæ verò terminationes adiectiuorum ad-
 40 mittāt comparationem, & qua ratione aut lite-
 ra tollatur, aut vocalis permutetur, planū est ex

τῶς, τῶτος.

sequentibus exemplis, quæ in singulis terminationibus collocauimus loco præceptionum.

¹ ἐνδοξός, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος, *gloriosus*.
² πρᾶος, πρᾶότερος, πρᾶότατος, *mitis*.
³ σοφός, σοφώτερος, σοφώτατος, *sapiens*.
⁴ ὠν, σῶφρον, σῶφρονέστερος, σῶφρονέστατος, *modestus*.
⁵ αἰ μέλας, ² μελανότερος, μελάντατος, *niger*.
⁶ χεῖρεις, χεῖρέστερος, χεῖρέστατος, *gratiosus*.
⁷ οὐσεβής, οὐσεβέστερος, οὐσεβέστατος, *pious*.
⁸ απλοῦς, απλούστερος, απλούστατος, *simplex*.
⁹ ὀρεῖς, ὀρύτερος, ὀρύτατος, *latus*.

³ Ex os, ³ præcedente longa vocali vel natura vel positione, fit ὅτερος, & ὅτατος per ο μικρόν: vt ἐνδοξός, πρᾶός: alioqui si præit breuis, per ὠτερος & ὠτατος, vt σοφός. At κενός, κενότερος, κενότατος, *vacuus*:
¹⁵ στενός, στενότερος, στενότατος, *angustus*.

Irregulariter cōparantur ἀγαθός, *bonus*: comparatiuus, ἀμείνων, ἀρείων, ⁴ βελτίων, κρείττων, λωτίων, *melior*: superlatiuus ἀρίστος, βέλπιστος, κερπίστος, λώστος, & quandoque ἀγαθώτατος, *optimus*.

⁵⁻⁶ Κακός, *malus*: comparatiuus, ⁵ κακίων, χείρονα, ⁶ χερείων, *reior*: superlatiuus, κακίστος, χείριστος, *pestimus*.

⁷ καλός, ⁷ καλλίων, καλλίστος, *pulcher*.
 αἰχρής, αἰχρίων, αἰχρίστος, *turpis*.
 ἐχθρός, ἐχθρίων, ἐχθρίστος, *inimicus*.

⁸ ῥάδιος, ῥάδιων, ῥάδιος, *facilis*.

⁸ λάλος, ⁸ λαλίστερος, λαλίστατος, *loquax*.

⁹ φίλος, ⁹ φίλτερος, ¹⁰ φίλτατος, per syncopen pro φιλωτέρως: φιλωτάτως, *amicus*.

¹¹ μέγας, ¹¹ μέγιστος, *maximus*.

πολύς

πολὺς ¹² πλείων, πλείους, *multus*.
 Ἥατος, ¹³ βαθύς, *profundus*: βαθύς, *tardus*: γλυκύς, *dulcis*: ἡδυς, *suauis*: παχύς, *crassus*: ταχύς, *celer*: ὠκίς, *velox*, habent ὑπερος & ὑτατος, vt ὀρεῖς vel ὠν & ἰσος, βαδίων, βάδιος. cæterum ταχύς, etiam facit ¹⁴ θαῖσον.

¹⁴ μικρός, μικρότερος, μικρότατος, *paruus*: vel cōparatiuus, ¹⁵ ἐλάττων, ἥττων, μειών: *superlatiuus*, ἐλάχιστος. ¹⁵
 Cōparatio & ex ¹⁶ substantiuo κέρδος, *lucrum*, ¹⁶ κερδίων, *lucrosior*, κέρδιος, *lucrosissimus*.

Etiam in verbis locum habet, ¹⁷ βάλλω, *mitto*, ¹⁷ βέλτερος, βέλπιστος, *melior*, *optimus*: φέρο, *fero*, φέρτερος, *præstantior*, φέρπιστος, φέριστος, & φέρτατος, *præstantissimus*.

¹⁵ In aduerbiis, ἀνω, *suprà*, ἀνώτερος, ἀνώτατος, *superior*, *supremus*: κάτω, *infra*, κατώτερος, κατώτατος, *inferior*, *infimus*: μέγα, *valde*, μέγλον, μέγισα, *magis*, *maximè*: πόρρω, *longè*, πόρρωτερος, πόρρωτατος, *longior*, *longissimus*: ¹⁸ πέρα, *ultra*, περαιτέρω, περαιτάτον, *ulterior*, ¹⁸ ὑλτιμῖον: ἐγγύς, *propè*, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος, vel ἐγγίον, ἐγγιστος, *propior*, *proximus*: ἔξω, *extra*, ἔξωτερος, ἔξωτάτος, *exterior*, *eximius*. ¹⁹

In participio, ἐρρωμένος, *validus*, ἐρρωμένστερος, *validior*, ἐρρωμένεστατος, *validior*, *validissimus*.

²⁵ In præpositionibus, ὑπὲρ, *suprà*, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος, *superior*, *supremus*: ἔμπροσθεν, *ante*, ἔμπροσθεν, *prior*, ἔμπροσθεν, & ἐπιστράφει, *factaque* crafis, ἔμπροσθεν, *primus*.

T A M E N ὁ καὶ ὁ πέπων, οἶνος, *anaturus*, mollis, facit πεπνιγέρος, *maturior*, *mollior*. ² Sic ἀπάλαις, *miser*, 2.6.13. & 118.25. fit ταλαίτερος, *talaiatatus*, *miserior*, *miserimus*. his duobus similia non inueniuntur. ³ Tamen ex κακός ἐνός, ³

¹²
¹³
 us { ὑπερος, ὑτατος.
 ὠν, ἰσος.

Comparatio in substantiuis.

In verbis.

In aduerbiis.

In participio.

In præpositionibus.

1 Proficiscuntur à personis perfecti passivi, ablato augmento.

Formatio verbalium in

μα.

α.

α.

της.

τος.

τηρ.

τιέων.

τρον.

των.

Annotatio.

Annotatio.

αίνω, αμμη, ασμα, προ αμ.

μα.

αίνω, ανασα, ασπ προ ανασα.

μων.

μη.

παραγωμα. Quid significant in compositione

α, δ, ε, ζ.

τιταξαι.

τηρ.

2 A prima persona fiunt finita in μα & μος, 3 πειραγμα, egi, rem gessi: τὸ πειραγμα, factum, negotium, res.

4 εψαλμα, cantatus sum: ὁ ψαλμος, cantus, psalmus.

5 A secunda α, 5 λέλεξαι, dictus es: ἢ λέξισ, dictio: & α, sed ferè cum α, δ, δυς, 7 κειρα, indicatus es: ἀκείρα, indiscretio, nullus delectus: 8 τεταξα, ordinatus es: 3 διαξια, bonus ordo, disciplina: 3 πειραξαι, egesti, rem gessi: δυςπειαξια, infelicitas in rebus gerendis.

9 A tertia τος, τος, τηρ, τιέων, ζον: 10 πεποίηται, fecit: 11 ὁ ποιητής, factor, poeta: 11 ἡκουσαι, auditus est: ὁ ακουσός, auditor: 12 κεχραται, signatus est: ὁ χρακτηρ, signum.

13 13 πέποιται, patrus est: τὸ ποτήριον, poculum: 14 δίδιδανται, doctus est: τὸ δίδακξον, pretium docendi.

Et ab hac persona formantur & illa in έον, que 15 tanquam gerundia sunt, 15 γραπται, scriptum est: γραπτέον, scribendum est. Quod si tribus generibus variantur, veluti gerundia fuerint: ὁ γραπτέος, ἢ γραπτέα, τὸ γραπτέον, scribendus, da, dum.

16 HÆ Personæ (vt antea dictum est) desinunt, prima quidem in μα, secunda verò in σαι, ξαι, ξαι, & tertia in ται. Litera verò quæ in verbis has terminations præcedit, in verbalibus non raro mutatur in aliam, vel omnino deperditur: vt φαίω, appareo, παραμα, φάσμα, visio, non φάμμα: idem accidit plerisque aliis factis à verbis in αίνω, vel à polysyllabis in αίνω: εφηραίνω, sic- 25

co, εφηρασαι, vnde ἡ φηρασις & φηρασία, siccitas, pro φηρασις: sic à φερμαίνω, calesfacio: φερμασις & φερμασία, calor: ἰσραίνω, attenuo, ἰσρασις & ἰσρασία, attenuatio: ὑγραίνω, humecto, ὑγρασις & ὑγρασία, humectatio, humiditas: φλι- 30

2 γμαίνω, inflammor: φλεγμασις & φλεγμασία, inflammatio. 2 Atque finita in μων, μιναίω, reminiscor: μέμνησαι, memini, vnde ὁ ἢ μνημων, ενος, me- 30

mor. hinc etiana ducitur μνήμη, memoria: sic γνώμη, sententia, ab ἔγνωμαι, 3 92.8. abiecto α. 3 A themate παραποιμα vel παραποιω, μ.ξ.ω, ago, rem gero. 4 Vide, 64.3. 5 Vide, 62.33. 6 α in compositione varia significat: tamen ferè sem- 5 per priuandi vim habet, vt hoc loco, ὅ in compositis significat facile, procliuè. 6 pronom, bonum, scitè, appositè: eius contrarium est δυς, quod significat in com- 35

7 positione difficultatem, impossibilitatem, malum & perniciosum. 7 Vide, 65.3. 8.9 8 A themate τιπω μ. ξω, ordino, dispono. 9 Atque τηρ, κταμαι, possideo. κτη-

κλήτω, vnde ὁ κλήτωρ, ορος, possessor. & ἡρα, φλοξω, exuro, πεφλοξαι, φλοξισαι, fossa, in qua mactabantur fues, eorumque setæ flammis absumebantur: vocabatur etiam ὄσρα, quod & ipsum verbale est, ab ὄσραι, verbi- 30

idem quod φλοξω. Hinc quoque formantur quedam poetica in τος, κιδαι- 35 ζω, citharaludo, κιδαισαίω, ἢ κιδαισαίω, ὄσρα, ars cithara ludendi: hinc quoque ὀκιδαισαίω, ὠ, citharista, citharædus: vnde κύριος, ἢ κιδαισαίω, ἰδω, cithari- 40

stria. nam à verbalibus non raro ducuntur alia nomina, vt à παραγωμα, ἢ παραγωμα- 45

τιος, έος, negotiator. παραγωματιος, ad rem maxime pertinens, negotiolum. παραγωματιος, έος, difficilis, intricatus: à παζω, seruo, σέσωσαι, hinc ab- 50

10 iecto σ, ὁ σωτήρ, ηρος, seruator, vnde ἢ σωτήρα, seruatrix, & ὁ σωτήριος, salutaris, vnde κύριος ἢ σωτήριος, ασ, salus, & σωτηριώδης, saluber, atque σωτηριώδης, pre- 55

tium quod pro funeris elatione datur. 10 Vide, 79.25. 11 Vide, 65.16. 12 A χραξαι, μ. ξω, sculpo, signo, imprimo. 13 πίπτω, non est in vsu, ac 12

regulariter dicendum est πίπτω per ω μίρα, à πίω, bibo, fut. πώσω, prate- 15

15 ritum πίπτω, tanquam à πώω, με, ὦ, vt dicitur in Inuestigatione thematis, 13 in verbo πίω: tamen πατήριον scribitur per π μικρον, nam, vt superius diximus, 13

litera quæ præcedit terminationes μαι, σαι, ται, interdum mutatur in aliam in 13

verbalibus, præcipue verò à verbis in τω, αω, ὦω dissyllabis: sed in huiusmodi 20

(vt postea dicitur) si penultima verbalis sit longa, ducetur tanquam à verbo 20

circumflexo: si sit breuis, tanquam à verbo in μι. Vide Inuestigationem the- 20

15 A γραφο, scribo. 15

Deducuntur præterea infinita penè verbalia à perfecto medio, ablato quo- 25

que augmento, & verso α in ος aut in η, vt à λήω, dico, perfectum medium λέ- 25

ρα, vnde ὁ λόγος, sermo: sic ab ὄψω, mitto, perfectum medium ὄψω, vnde ἢ 25

ὄψω, epistola. Porro quæ fiunt à βαλλω, iacio, & compositis, penultimam per 25

o efferunt, ὁ βόλος & ἢ βολή, iactus. 25

Fiunt quoque plurima verbalia à verbis in δω, migrante δω in εα: βασιλεύω, 25

regno, ἢ βασιλεία, regnum. 25

30 Appendix de quatuor residuis nominum deriuatorum for- 30

30 mæ: nempe patronymicorum, possessiuorum, di- 30

30 minutiuerum & denominatiuerum. 30

C V M E septem nominum deriuatorum fortassis, tres tantum C L E N A R- 35

35 D V S attigerit, nempe nomina comparatiua, superlatiua & verbalia, videtur 35

hic locus exigere, vt de aliis quoque aliquid dicamus, ac primum quidem de 35

35 patronymicis: deinde verò de possessiuis, diminutiuis ac denominatiuis. Pa- 35

35 tronymicum igitur nomen est, quod deducitur à patris nomine, & filium si- 35

τρα.

του.

του.

του.

του.

του.

του.

του.

του.

του.

του.

του.

του.

του.

του.

του.

του.

του.

του.

του.

του.

IN DECLINATIONES simplices.

PRimæ declinationis nomina in as quædam recepto more genitium faciunt in α, Θωμάς, Θωμά, Thomas: sic Αννίβας, Annibal: Πυθαγόρας, Pythagoras: παξολοίας, parricida: Αρχίτας, Architas: & item alia consimiliter.

Annotatones in primam declinatione simplicium.

Vocatiuus nominum in ης, exit in α breue, Τξότης, sagittarius: ἰππηλάτης, equitator. προφήτης, propheta: ὦ Τξότα, ἰππηλάτα, προφήτα. sic gētilia, Σκύθης, ὦ Σκύθα, Scythæ: & poëtica in ης, κυνώπης, inuerecundus: ὦ κυνώπα: & composita ex verbis μεξά, metior: πωλῶ, vëdo: ξίβω, tero: γεωμέτρης, geometra: βιβλιοπώλης, bibliopola: παιδοξίβης, paedotriba: ὦ γεωμέτρα, &c.

Vocatiuus α à nominatiuο.

Secūdæ declinationis nomina Αθωά, Pallas: Ναυσικά, Nausicae: & μνά, mina, seruant α in genitiuo & datiuo, Αθωάς, Αθωά, &c. fiunt enim per crasim à desinentibus in α purum, Αθωάα, Ναυσικάα, μνάα.

In secundam.

Tertiæ declinationis neutra in ον abiiciunt in more Attico, άλλο, aliud: τηλικούτο, tantum, tam grãde natu: τοιούτο, tale: τοσούτο, tantum. sic pronomina τὸ, hoc: ἐκεῖνο, illud: αὐτό, ipsum, interdum hæc habent v, τοιούτον, τοσούτον.

In tertiam.

Quartæ declinationis nomina deducta ex ος tertię, mutant α penultimam longam in ε, ναός, νεώς, templum: λαός, λεώς, populus.

In quartam.

Quinque etiã accusatiuum faciunt sine ν, Αθως, Αθω, Athon sive Athos, mons Græciæ: έως, έω, aurora: Κέως, Κέω, Ceos sive Cea insula: Κώς, Κώ, Cos

R

Ionism. Ιων pro Ιδης. Ιαπετιόνιδης. Patronymicorum femininorum formatio. ας. Ις. Ιην. Ιώνη.

Ικσεώνη. Possessiuorum terminaliōnes. κός, εός, ιός, ποός, αδός, εεί.

Diminutiua. mas. αν, αξ, ας, σπος, λος, δς. Fœ. αν, ις, σπη. Neutra ιον. Notio.

Pindari Εἶδη. Theocriti Εἶδη. Di nominatiuorum ductio. Mascul. in αν. Feminina in ης, Ια, Ιών. Neutra in ιον.

Notio. Ισός, Ιμός. αφρείσιος. φαίδριος. αἶος. αλός. ποός. αρχάλιος. νης.

traria: vt ὁ Ηστίωνος Ηστίωνος, ὁ Ηστιαίδης, & syncope Ηστίδης, Eetides, Eetionis filius. Iones autem patronymica in Ιδης formant in Ιων, Κεγρίδης, Κεγρίων: Πηλείδης, Πηλείων: sic à Ιάπετος, Ιαπετιδης, Ionice ὁ Ιαπετιών, τῷ Ιαπετιώνος, synstole Ιαπετιώνος, à quo genitiuo aliud rursus patronymicum formatur, ὁ Ιαπετιόνιδης, Iapeti filius, nempè Prometheus, apud Hesiodum. Patronymica fœminina formantur eodem modo à primitiuis: sed quum masculina desinunt in αδης aut Ιδης, fœminina reiecto δη, desinunt in ας, aut ις: vt ὁ Ηλίας, ὁ Ηλιάδης: ἡ Ηλιάς, ἡ Κασμίος, Cædmius, ὁ Κασμίδης, ἡ Κασμίς: & poëtice inserto η. (vt sæpe alias fit) ἡ Κασμίη. Pauca etiam fœminina inueniuntur finita in Ιην: vt ὁ Αδραστὶς, ἡ Αδραστίνη, Adrastus, Adrastra filia: tamen præcedente altero Ι, desinunt in Ιώνη: ὁ Ηστίων, ἡ Ηστίωνη, Eetion, Eetione Eetionis filia. Porro ab ὁ Ικσεός fit Ικσεώνη, Penelope Icti filia. Et hætenus de patronymicis.

POSSESSIVA. Verò quæ tam à propriis quàm appellatiuis deriuantur, desinunt in κός, εός, ιός, ποός, atque αδός & eis quæ plenitudinem quandam indicant: ἀδραστίκοι, ἀδραστειός, ἀδραστίνος, humanus; ab ἀδραπος, homo: ἡ δούκασσα, mare; ὁ θαλάσσιος, marinus: ὁ λίθος, lapis: ὁ κρήνη λίθωδης, εός, lapidosus: ἡ χροίς, gratià ὁ χροίσιος, εός, gratus: ἡ ἀμμοδοός, arena, ὁ κρήνη ἀμμοδοός, εός, & ὁ ἀμμοδοός, εός, arenosus. Et hæc de possessiuis.

D I M I N U T I V A. Etiam & à propriis & ab appellatiuis ducuntur: ac masculina quidem sex formas habent, αν, αξ, ας, σπος, λος, δς: fœminina tres, αν, ις, σπη: neutra verò vnicam, ιον. Exempla masculinorum, Βακχυλίδης, Βακχύν, Bacchylides, Bacchulus: μωρὸς, μωρύν, stultus, morio: hic notandum, duas syllabas excedentia habere semper ante αν: Ρόδος, Ρόδ αξ, Rhodius, Rhodius: Ζηνόδορος, Ζηνώδης, Zenodorus, Zenodorus: ἀδραστίνος, ἀδραστίνος, homo, homunculus: ναυτίλος, ναυτίλος, nauta, nautulus: Διόνυσος, Διόνυς, Bacchus, Bacchulus: sine Dionysius, Dionysunculus. Exempla fœmininorum, Ὑψίπυλα, Ὑψίπυλα, Hypsipula, Hypsipula: κρήνη, κρήνη, ἡ κρήνη, ἡ κρήνη, fonticulus: vnde Κρήνιδης & Κρήνιδης; deæ fontium: ὁ κρήνη πᾶς, puer vel puella, ἡ κρήνη πᾶς, puellula. Neutorum, τὸ εἶδος, εἶδω, forma, formula: vel cantio, cantiumcula: siue Oda, Odula. Hinc Pindarus suas Odas, Εἶδη appellauit, & Theocritus suas Eclogas Εἶδη, quasi Odulas vel paruas poëmatis formas. Et diminutiua quidem sic habent.

D E N O M I N A T I V O R V M. Autem quæ ab aliis nominibus proficiuntur, variz sunt species: ac possumus ferè ab vnoquoque adiectiuorum genitiuo deducere masculina in αν, fœminina in ης, Ια, Ιών, & neutra in ιον: vt à φίλος, amicus, ὁ φίλος, Philo: ἡ φίλιος, φίλια, φιλοσύνη, amicitia: τὸ φίλον, amicium. ab ὁ σώφρων, τὸ σώφρωνος, id est, temperans, fit σωφροσύνη, temperantia, non autem σωφροσύνη. nam in huiusmodi syncopatur vo. formantur quoque fœminina in Ια à datiuis pluralibus participiorum vel nominum quintæ declinationis finitis in ουσι, vt ab εἶμι, sum, participium ὄν, ὄντος, existens, datiuus pluralis ούσι, vnde ούσις, essentia: sic ab ὁ γέρον, ὄντος, datiuus pluralis γέρονσι, vnde ἡ γερουσία, senatus, senum conuentus. fiunt præterea ab adiectiuis in ος. alia adiectiua in ἴστος & ἴμος: vt ab ἀπειρος fit ἀπειρεσιός, infinitus: pro quo Homerus dixit, ἀπειρεσίος, longam corripens & breuem producens: à φαίδριος fit φαίδριος, & abiecto ρ φαίδριος, clarus, purus, fulgidus. Fiunt quoque ab adiectiuis primæ declinationis contractorum substantiua in εια, vt ab ὁ κρήνη ἀληθής, verus, α, fit, ἡ ἀληθία, veritas. Et rursus à substantiuis fiunt adiectiua in αἶος, αλός & ιός, vt ab ὁ δρόμος, cursus, ὁ κρήνη ὁ δρομώτης, celer, velox, cursu valens: à τὸ ἀλγος, dolor, tristitia, fit ἀργαλός, pro ἀλγυλός, λ in ρ Atticè mutato, molestus, difficilis, tristis: ab ἡ ὀπίοντα, ne, proximè sequens dies, fit ὁ κρήνη ὀπίοντος, crastinus, quotidianus: sic ab ὁ αἰών, αἰώνος, æuium, æternitas, fit ὁ κρήνη αἰώνιος, æternus, secularis, perpetuus. atque non pauca primæ in ης, quæ velut adiectiua sunt, vt à δῆμος, populus, ὁ δῆμωτός, ου, plebeius, tribulis: ab αἰκός, domus, ὁ αἰκώτης, ου, domesticus.

IN

insula : λαγώς, λαγῶ, *lepus*. Vñ quoque in ὄς neutrum est, τὸ χρεῶς, τῆ χρεῶ, *debitum*.

In quatuor declinationes simplices.

In quintam.

5 Dativus singularis declinationum simplicium semper est diphthongus impropria, α, η, vel ω.

6 Quintæ declinationis nomina, ὁ πατήρ, *pater*, τῆ πατέρος & πατρὸς, τὸν πατέρα tantum. ἡ μήτηρ, *mater*, τῆς μητέρος & μητρὸς, τὴν μητέρα tantum, ad differentiam nominum ἡ πατὴρ, *patria*: ἡ μήτηρ, *matrix*.

Composita quedam polysyllaba in ων faciunt vocativum per ον ἄccētū retracto in antepenultimam, ὁ Ἀπόλλων, ὦ Ἀπόλλων, *Apollo*.

Monosyllaba circumflexa in ῆς, genitium formant ablatο ε, ὁ Δρῆς, τῆ Δρῆ, *Dres*: ὁ τρῆς, τῆ τρῆ, *Tres*: sic Ποδῆς, Ποδῆ, *Podes*, *solea*.

Idem faciunt diminutiva circumflexa in ῦς, ὁ Καμῆς, τοῦ Καμῦ, τῷ Καμῦ, τὸν Καμῦν, *Camylus*: ὁ Διοῦς, *Bacchulus*: ὁ Κλαυσῦς, *Clauydus*.

Nomen ὁ Ἰησοῦς, τῆ Ἰησοῦ, τῷ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν, *Iesus*.

Que nomina Doricam declinationem receperunt.

Vocativus pro nominatio. Annotatio. Vocativus a a nominatio ης. Vocativus in τη. Notio. Annotatio.

Atticismus.

1 HÆC Sunt Dorica, sed eorū declinatio est in communi vsu. Porro huiusmodi nomina magna ex parte sunt propria, eaque innumera. nam huic regulæ subiiciuntur omnia propria monosyllaba, Γρας, *Gras*: Θαῆς, *Thas*: sic παῖς, παῖ, *pater*, diminutivum ex πατήρ: & polysyllaba, quæ ante ας habent aliquam consonantem. Θωμαῆς, α, *Thomas*: Κηφῆς, α, *Cephas*: Κοσμηῆς, α, *Cosmas*: Λουκῆς, α, *Lucas*: Μέναις, α, *Menas*: Χρυσολαῆς, α, *Chrysoloras*: Ἄλαις, α, *gentile nomen*: πάππαις, α, *pater*. praterea tam propria quam appellatiua finita in ας purum, modò deriuntur aut à verbis circumflexis, aut nominibus fœmininis, vt πατραλοῖας, *parricida*, ab ἀλοῖα, *percutio*: Παιωνίας, *Pauanias* ab ἡ αἰία, *tristitia*. Dorica quoque sunt ὁ Ἀλέαις, αῦ Ἀλέαι, *Aleuas*: ὁ Λάας, τῆ Λάα & Λαῦ, lapis. 2 Huiusmodi vocativus à poetis pro nominatio vsurpatur: cui & preponitur nominatiui articulus ὁ. Latini quoque ex his vocatiui suos nominatiuos fecerunt, Propheta, Scytha, geometra, bibliopola, pædōtrib, &c. Hæc quoque vocativum per α faciunt, ὁ Λάγης, *laicius*: ὁ Πυραῖχμης, *Pyraechmes*: ὁ Λάγνα, *pyraichma*. Contra sequentia in τος per η non per α faciunt, ὁ Αἰήτης, *Æta*: Αἰναρέτης, *Ænareta*: Καλλιπέτης, *Callipeta*: Φιλοθεροίτης, *Philothergites*: ὁ Αἰήτη, *Ainareth*, &c. 3 Non abs re dicit, longam. Si enim penultima tertiæ a sit brevis, non mutatur in quarta, vt ex Οἰνόμεος, *Oenomaus*, non dicitur Οἰνόμεας, sed Οἰνόμεος. Illud quoque notandum, C L E N A R D I regulam habere tantummodo locum in nominibus finitis in αος. nam ex κέλος non dicimus κέλας, sed κέλας, *funis*, rudens. 4 Hoc fit imitatione. Atticorum antiquorum, qui η in omnibus huius declinationis accusatiuis

tiuis reiciebant. Inuenitur tamen τὸν λαγῶν. 5 Hinc excipiuntur ea quæ ab-lato reformant genitivum, de quibus in fine huius capitis verba facit C L E N A R D V S. Praterea Æoles dativis in ω non subscribunt iota. Dores verò sæpe huiusmodi iota subscriptum negligunt, 13. 13. In quinta quoque declinatione non subscribitur. Quare vel legendum, parissyllabicarum, vbi habetur, simplicium: vel supplendum, Si desinat in vnam harum trium vocum: quasi diceret, Dativus singularis declinationum simplicium communiter nunquam est α, η, ω, per nudas vocales, sed semper est diphthongus impropria, α, η, vel ω. 6 Vide, 25. 4 & 16. In horum etiam duali & plurali syncope locum non habet, εἰ πατέρες non πατρες. Idem omnino iudicium de γαστήρ, τῆς γαστέρος γαστρὸς, τῶ γαστέρα tantum. sic in duali & plurali. 7 Non retrahunt tamen ὁ Λα-7 κεδάμων, *Lacedæmonius*: ὁ Παλαίμων, *Palæmon* deus maris, quanuis habeant vocativum per ον, ὁ Λακεδάμων, Παλαίμων: neque etiam composita à φρεῦ, id est, mens, vt ὁ δαιφρον, ὦ δαιφρον, *prudens*, *bellicosus*: neque etiam Æoles vquam retrahunt, quanuis omnium finitorum in εν vocatiuos per εν efferant.

Exceptio. Acollismus. Dorismus

Exceptio.

Acollismus.

IN CONTRACTIONS.

PRIMÆ declinationis contractorum accusatiuus ea, & per crasim η: sed quorum nominatiuus desinit in ης purum, etiam contrahuntur in α, ὁ Φυῆς, ὁ Φυῆα, ὁ Φυῆ, vel ὁ Φυῆα, *ingeniosus*: ὁ Ἰγῆς, ὁ Ἰγῆα, ὁ Ἰγῆ, *sanus*.

Annotatio in nomina contracta. ia in η vel α,

Contrahuntur etiam nomina in οος in omnibus casibus:

Sing. ὁ νόος, νοῖς, *mens*, τῆ νόου νοῦ, τῷ νόῳ νοῦ, τὸν νόον νοῦν, ὦ νόε νοῦ.

D. τῷ νόῳ νόῳ, accentu acuto, τοῖν νόοιν νοῖν.

P. οἱ καὶ ὦ νόοι νοῖ, τῶ νόων νόων, τοῖς νόοις νοῖς, τοῖς νόοις νοῖς.

Sic ὁ ῥόος, *fluxus*: πλόος, *navigatio*: & adiectiua ἀπλόος, *simplex*: διπλόος, *duplex*: quorum fœminina & neutra similiter vbique contrahuntur.

Fœm. ἡ ἀπλόη ἀπλή, τῆς ἀπλόης ἀπλῆς, τῇ ἀπλόῃ ἀπλή, τῶ ἀπλόω ἀπλεύ: & ita deinceps.

Neut. τὸ ἀπλόον ἀπλοῦν, τῆ ἀπλόε ἀπλεύ, &c. vt in masculino: τὰ ἀπλόα ἀπλά.

35 Neutra verò in εων sic inflectuntur per crasim: Sing. τὸ καὶ ὦ ὄσέον ὄσον, ος, οββίς, τῆ ὄσέου ὄσου, τῷ

Nomina ἁλοπαῖα, quæ per omnes casus contrahuntur, finita in οος.

ὄστω ὄστω. D. τὸ ὄστω ὄστω, acuto accētū: τῶν ὄστων ὄστων, τὰ ὄστω ὄστω. Genitiuus & datiuus vt in masculino.

Sic χρυσοῦς, aureus: ἀργυρεῖς, argēteus: χαλκοῦς, aeneus, à finitis in εος, χρύσειος, ἀργύρειος, χαλκείος: pro χρύσειος: ἀργύρειος, χαλκείος, irregulariter enim accentus locum suum non seruat. Fœm. χρυσοῦ, ἀργυροῦ, χαλκοῦ. Neut. χρυσοῦ, ἀργυροῦ, χαλκοῦ.

Neutra in υ, τὸ ἄστυ, ἄστεος, τῆς: τὸ πῦρ, πύρος, γρηκ, licet flectantur per εος, nusquam tamen contrahuntur.

Acuta in υς, τῆς ἑος, crasim patiuntur in datiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali, ὁ ἡδεις, ἡμανίς, τῆς ἡδέος, τῶν ἡδέων ἡδέων: οἱ & ᾧ ἡδέες, ἡδέεις, τοῖς ἡδέας ἡδέεις.

Sed υς υος contrahitur in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali, ὁ βότρυς, racemus, τῆς βότρυος: οἱ & ᾧ βότρυες βότρυες, τοῖς βότρυας βότρυες, semper facta crasi in υ. Sic νέκυς, mortuus: σάχης, ἴφικα.

Imparifyllaba in οὐς fimiliter contrahuntur in tribus illis casibus pluralis, ὁ βοῖς, τοῦ βουός: οἱ & ᾧ βόες βούες, τοῖς βόας βοῖς accusatiuus quoque singularis reperitur, τὸν βουῶν, vt νομῶν, ab ὁ νοῖς, τῆς νοῦ, τὸν νομῶν, mens.

Comparatiua in ὶων contrahuntur in accusatiuo singulari communis generis, tribus casibus pluralibus in omni genere, nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo: prius autē eliditur υ, ac deinde fit crasis ex ο & sequente vocali: ὁ καὶ ἡ μείζων, μαῖον: τῆς καὶ τῆς μείζονος, τὸν καὶ τὸν μείζονα, μείζονα, μείζω: οἱ καὶ ᾧ μείζονες, μείζονες, μείζονες, τοῖς καὶ τὰς μείζονας, μείζονας.

Nomina ἀλλοπαθῆ, que in paucis casibus contrahuntur, finita in υ, εος, υς, εος.

υς, υος.

υς, υος.

Comparatiua in ὶων.

οὐς, οὐς, οὐς, οὐς.

ζοας μείζους (non μείζωες, vt τοῖς βόας, βοῖς, non βόας: quòd accusatiuus pluralis quintæ declinationis semper contrahatur vt nominatiuus) τὰ & ᾧ μείζονα, μείζονα μείζω.

Sunt & aliæ terminationes in quinta declinatione per crasim factæ, ὁ πλακοῖς, πλακοῦτος, ex πλακοῖς, πλακοῦτος placenta. sic ὁ Σιμοῖς, Simois fluminis: ἡ Ὀποῖς, Opus, ciuitas in Locris: ἡ Ἀμαθοῖς, Amathus, ciuitas Cypri. Et ὁ Πηκῆς, Πηκῆτος, ex Πηκῆς, Πηκῆ: ἐν τῷ, honoratus. Et in ἦρ circūflexa facta ex ἑαρ, τὸ κῆρ, κῆρος, cor: τὸ σῆρ, σῆρος, adeps, esca: ἂ κῆαρ, κῆαρος, σῆαρ, σῆαρος. Et πᾶς, παῖδος: ἂ παῖς παῖδος, puer.

PRÆTER QVAM In datiuo singulari, τῶν ἀστῶν ἀστῶν, τῶν ποτῶν ποτῶν. Inuenitur tamen τῶς βῶς apud poetās: & in accusatiuo singulari τὸν βῶν, & in datiuo plurali τοῖς βῶσι. Idem faciunt reliqua finita in εος, 27. 37. Huiusmodi crasis habet locum in adiectiuis finitis in εος, 27. 40. Sic τὸ ἦρ ἦρος, ab ἑαρ ἑαρος, quod & poetice εἶαρ, εἶαρος, ver.

Appendix de poetarum licentia in contrahendis nominibus.

INVENIUNTUR Et multa alia nomina apud poetās contracta: ex quibus quedam duplici contractione afficiuntur: vna quidem per omnes casus, vt de νόος & similibus dictum est, 131. 24. altera verò per eos tantum casus, in quibus eæ declinationes contractæ, per quas variantur, contrahi solent: vt in ἡ οἶς, ouis, τῆς οἶος, οἶος, οἶον, &c. ο & ι per omnes casus facta synæresi coalescunt in diphthongum οἶ, οἶος, οἶος, οἶον, &c. Ac rursus ex altera parte, in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali εε & εα contrahuntur in ι, vt in secunda declinatione contractorum, αἱ ᾧ οἶες καὶ τῆς οἶας & crasi οἶς, & per priorē synæresim οἶ: dicitur & οἶς. Eodem modo declinatur ἡ φδοῖς, placenta. Inueniuntur præterea hæc duo flexa per ἰδω: vnde sunt illa τῶν ἰδῶν, αἱ ᾧ ἰδῶς, τῆς ἰδῶς, trisyllabicæ. Bifariam quoque contrahuntur propria quedam finita in κλέος, composita à τὸ κλέος, τῆ κλέος, honor, idque propter tot vocalium concursum: vt ὁ Ἡρακλέης, Hercules, τῆς Ἡρακλέος, si eos spectes, contrahes in οὐς, Ἡρακλέους, & rursus ἰου in οῦ contractis Ἡρακλέους: quo modo etiam in nominatiuo εε contrahitur in η, ὁ Ἡρακλέης Ἡρακλέης: si verò aduertat duplex εε constringens in η, τῆς Ἡρακλέος Ἡρακλέος: hoc modò, à τὸ σῆος, τῆ σῆος, τῶν σῆων dicimus σῆη, id est, spelunca: à genitiuo Ἡρακλέος Iones suum formant, ex η circūflexo, ἐν barytonas facientes τῆς Ἡρακλέος. Eadem varietas seruat in reliquis casibus: sed in vocatiuo singulari duplex εε vel contrahitur in diphthongum εη, ᾧ Ἡρακλέος Ἡρακλέης, vel alterum ε per syncopen abiicitur, ᾧ Ἡρακλέος Ἡρακλέος: quæ syncope in aliis quoque casibus habet locum, vt τῶν Ἡρακλείων Ἡρακλείων, τὸν Ἡρακλέα Ἡρακλέα. Sic in

Nōtio.

εος εος.

ηος ηος, εαρ ηαρ.

αἶς αἶς.

εος εος.

ηος ηος, ηρ ηος.

Duplex contractio in eodem nomine.

εος.

φδοῖς: Propria finita in κλέος.

σῆη.

Ionismos in pro η.

Syncope.

πάλλεα.
τὸν δυσκλέα.
τὰ χρέα.
τὸ δασε.
Αἰετίζμιν.

quibusdam aliis nominibus habentibus duplex ee, interdum vnum synco-
patur, vt τὰ κλέα κλέα, à τὸ κλέος, honor: τὴν δυσκλέα δυσκλέα, ab ὀργή ἢ δυσκλέ-
α; ignobilis, infamis: τὰ χρέα χρέα, à τὸ χρέος, debitum: τὸ δασε δασε, oculi
à τὸ δασε, quanuis. quibusdam masculinum esse magis probetur, ὁ δασος, ου, &
δασε dictum pro δασω per declinationis metaplasmum. inuenitur enim τὰ δασ-
σοι. Cæterum Ἡρακλέος facit quoque Atticè in accusatiuo τὸν Ἡρα-
κλέω, vt ὁ Χρύσιος, τὸν Χρύσω, quasi esset primæ declinationis
simplicis, vt ὁ Ἀριστοφάνης, εος, τὸν Ἀριστοφάνω, de quo
postea, in sequenti Heteroclitorum tractatu.

HETEROCLITA.

Nomina heteroclitica in genere.

Singulariter masculina sunt, δεσμός, vinculum:
ἕρετμός, remus: ζυγός, iugum: κύκλος, circulus: λύχνος,
lucerna: μοχλός, vestis: νῶτος, humerus: σταθμός, statio, li-
bra: ξάχλος, collum: pluraliter neutra δεσμά, &c.
reperimus tamen etiam κύκλοις, λύχνους.
Sic foeminina δίφρος, biga: κέλευθος, via: & com-
mune ὁ ἢ τάρταρος, tartarus: pluralia, δίφρα, κέλευ-
θα, τάρταρα.

Hæc foeminina, ἡ γυνώμιξ, mulier: ὁ δος, via: πόλις,
ciuitas: χεῖρ, manus, in nominatiuo & accusatiuo
dualis numeri sunt generis masculini, τὸ γυνώμιξ,
ὁ δὲ πόλις, χεῖρ.

Declinatione variantia.

Declinatione variant, Δάρης, Dares: κόμης, prin-
ceps, dux: μύκης, fungus: τὴ Δάρου & Δάρητος, &c.
Ἄρης, τὴ Ἄρου, Ἄρητος vel Ἄρεος, Mars.

Composita à τὸ δασε.

Propria nomina primæ circumflexorum habent interdum casus parisyllabicos, ὁ Ἀριστοφάνης,
εος, Aristophanes, τὸν Ἀριστοφάνω: & οἱ Ἀριστοφάνω, τοῖς
Ἀριστοφάνω. Sic composita ab ἔτος, ἀπνις: ὁ ἐπὶ ἀέτης,
εος, οἱ ἐπὶ ἀέται, τοῖς ἐπὶ ἀέταις, septennis.

Quædam in ωs quartæ vel quintæ, ἦρωσ, heros:
Μίνωσ Μίνωσ, τὴ ωσ, aut τὴ ω: sic γέλωσ, risus: ἔρρωσ,
αἶμος: τὴ ωτος, vel τὴ ω.

Etiam

Etiam ὁ νοῦς, τοῦ νοῦ, vel ὁ νοῦς, τοῦ νοῦς, mens: vt βοῦς,
βοῦς, bos.

Composita à πούς habent ὀδός vel ε, δίπους, δίπο-
δος, δίπου, bipes: sic τρίπους, tripes: ἐπὶ άποις, septipes: Οἰδί-
πους, OEdipus, quod & Οἰδιπόδης, Οἰδιπόδου.

Composita ab ὁ πούς.

Sæpe nãque à genitiuo imparisyllabico for-
matur nominatiuus qui declinatur parisyllabi-
cè: ὁ ἐπὶ άποις, τὴ ἐπὶ άποδος, vnde ὁ ἐπὶ άπόδης, ἐπὶ άπό-
δου: ὁ μάρτυρ, μάρτυρος, & ὁ μάρτυρος, μάρτύρου, testis: ψί-
θυρ, ψίθυρος, ὁ ψίθυρος, ψίθυρου, surro.

Annotatio.

Et alioqui diuersus est nominatiuus, ὁ μάκαρ,
μάκαρος, vel μάκαρς, μάκαρτος, vel μακάριος, μακαρίε,
beatus, & alia quoque, τὸ δάκρυ, δάκρυος & δάκρυον,
τὴ δακρύου, lachryma.

Nominatiui diuersitas.

ὁ Μωσῆς, τὴ Μωσοῦ: vel ὁ Μωσεις, τὴ Μωσέος: quod
etiam per u scribitur, Μωυσῆς, Μωυσεις.

τὸ γόνυ, τὴ γόνυος, & metathesi γουός: & τὸ γόναι, γόνα-
τος, genu: τὸ δέρυ, δέρυος & δούρος: & τὸ δόρας, δόρατος:
vel δέρας, δέρατος, etiã δόρος, δόρεος, & crafι δόροις, hasta.

Genitiui varietas.

Genitiuus quoque interdum varius est eiuf-
dem nominatiui, ἡ χεῖρ, τῆς χεῖρος, & poëticè χερός,
manus: vnde receptus datiuus pluralis, ταῖς χερσὶ,
& genitiuus dualis, ταῖν χερσῶν. λύγξ, λυγρός, singul-
tus: λυξίξ, λυγρός, lynx.

ταῖς χερσὶ.

τῶν χερσῶν.

Quandoque diuersa nomina eiusdem rei:
sed casus partim sumuntur ab vno, partim ab a-
lio: ἡ γυνώμιξ inusitatum, pro quo ἡ γυνή, mulier, τῆς
γυναῖκος, τῆ γυναικί, τὴν γυναικί, ὡ γύναι, sine ξ: vt
quãdoque ὡ αἶα ab αἶαξ, rex: τὸ γάλα, lac, τὴ γάλακτος
ab inusitato γάλαξ. nam tria, αἶαξ, νύξ, & γάλαξ,

Eiusdem rei casus à diuersis.

ὡ γύναι.

ὡ αἶα.

γάλα, γάλακτος.

15 genitium habent in *ως*, sed adest ¹⁵ pleonasmus literæ τ, ἀνάκτορος, νυκτορος, γαλακτορος.

ζωός.
ύδαρ.
πολύς.
πολλή.
πολύ.

16 Ο Ζεύς, τῆ Διός, τῶ Διί, τὸν Δία, ὦ Ζεῦ, *Jupiter*.
τὸ ύδαρ, ύδατος, ab ύδαρ: etiam τὸ ύδωρ, ύδατος, aqua.

17 ὁ πολὺς, *multus*, τὸν πολλῶ, & neutrum, τὸ πολὺ: reliquos omnes casus in quouis genere ac numero sumit ab ¹⁸ inusitato nominatio πολλός: τῆ πολλοῦ, τῶ πολλῶ: ἢ πολλή, τῆς πολλῆς, τῆ πολλῆ: & sic deinceps.

μέγας.
μεγάλη.
μέγα.

ὁ μέγας, *magnus*, τὸν μέγαν, & neutrum τὸ μέγα: cætera omnia per tria genera & totidem numeros accipiuntur ab inusitato nomine *μεγάλος*, τῆ μεγάλου, τῶ μεγάλῳ: ἢ μεγάλη, τῆς μεγάλης: & reliqua.

αρ, ατος,

Neutra quædam in *αρ* genitium habent in *ατος*, ab inusitatis nominibus in *ας*, τὸ ἦπαρ, ἦπατος, ¹⁹ *hepar*, *iecur*, ab ἦπαρ: sic ¹⁹ ἦμῆρ, *dies*: εἶδαρ, *esca*: φρέαρ, *puteus*: σέαρ, *adeps*: δέλεαρ, *esca*, *illecebra*: ὄνειαρ, *utilitas*.

Et hæcenus de nomine: pergamus ad verba.

1 A Nominatiuis singularibus neutris in *ον*, qui iam exoleuerunt, inueniuntur tamen τὸ δεσμὸν, ζυγόν, νότον. A δεσμός inuenitur τῆς δεσμῶς, νεκίλους, ² λύχνους. ² Reperitur δίφρος masculini generis in singulari, Plutarchus δίφρος ἡγεμονικός, sella curulis: nec mirum, nam sæpe genus dialecto variatur, vt ὁ ἀσβολός, ὁ βάλος, ὁ θάλος, & Atticè ἡ ἀσβολός, fuligo: ἡ βάλος, gleba: ἡ θάλος, testudo templi: ὁ κίον, & Ionicè ἡ κίων, columna. Atque Attici dualibus quæ communiter fœminina sunt, tanquam masculinis vtuntur, τῶ κεφαλῶ, duo capita: τῶ ἡμέρα, duo dies, ab ἡ κεφαλῆ, ἡ ἡμέρα. CLÉNARDVS quatuor tantum enumerat: quæ ij authores vsurpant qui communi lingua scripserunt. ³ Hæc varietas præcipuè locum habet in genitio & accusatio singulari, ὁ Δάρης, τῶ Δάρου & Δάρητος, τὸν Δάρητα & Δάρητι: sic γυῖος, dentale, pars ⁴ aratri: Θαλής, Thales: Μέγας, Meges: Πύθης, Pydes: Φαλῆς, Phales. ⁴ Et crasi Ἄρως, Doricè verò Ἄριος. facit etiam τῶ Ἄριος καὶ Ἄριος καὶ Ἄριος. ⁵ Id est, declinantur per primam declinationem simplicium: sed tantum in vsu habentur nominatiuis, accusatiuis & vocatiuis in singulari & plurali. ⁶ Atque ὁ κέλευς, funis, rudens, τῶ κέλευ & κέλευς, ἔρος verò facit etiam Ἄρο- ⁷ licè τῶ ἔρον per tertiam. ⁷ Sic ab ὁ δμῶς, τῶ δμῶος, ὁ δμῶος, ἔ seruus, vnde ἡ δμῶή, ἡς, & δμῶά, ἄς, serua: ὁ ἡγεμῶν, ἕνος, ὁ ἡγεμονός, ἔ, dux, præfes, & ἡ ἡγεμονή, ἡς, imperium. ὁ Τρώς, τῶ Τρώος, ὁ Τρώος, ἔ, Troianus: ὁ φύλαξ, τῶ φύλακος, ὁ φύλακος, ου, custos. Item fœminina, ἡ κέλυξ κέλυκος, ἡ κέλυξ, καλῶ, calyx,

calyx, folliculus: ὁ χιτῶν, ἄνος, ἡ χιτῶνη, ἡς, tunica. ⁸ Et μάρτυς, μάρτυος. ⁹ Sic ⁸ λάας, lapis, τῶ λάαος & crasi λάος, vel ὁ λάος, τῶ λάου, & Doricè ὁ λάας, ⁹ τῶ λάα, τῶ λάα per primam. item τὸ λάος, τῶ λάεος, & ὁ λάος λάιος, & per synagresim λάος: atque ὁ λάος, τῶ λάος per quintam. Eius synonymum est ἡ λιθάς, τῆς λιθάδος, vel ὁ λιθός, ἔ. Variant quoque ὁ ἀσπασμός, ἔ, & τὸ ἀσπασμα, ατος, salutatio: ἡ βλάβη, ἡς, & τὸ βλάβος, εος, nouementum: ὁ βρεχμός, ἔ, & τὸ βρέχημα siue βρέχημα, ματος, caluaria, os capitis: ὁ γέρος, ἔ, & τὸ γέρον, γατος, liquamen expiscere: ἡ δίπλα, ἡς, & τὸ δίπλος, εος, litis: τὸ δῶμα, τῶ δῶματος, tectum, domus, & per apocopen τὸ δῶ, τῶ δῶ indeclinabile, & ὁ δῶμος, τῶ δῶμος: ὁ ἔλεος, ἔ, & τὸ ἔλεος, ¹⁰ ἔλεος, misericordia, commiseratio: ἡ ἐνέδρα, ἄς, & τὸ ἐνέδρον, ἔ, infidiat: ὁ ἔχμος, ἔ, & τὸ ἔχμα, ματος, retinaculum: ὁ ἐρῆνος, ἔ, & τὸ ἐρῆνος, εος, lamentatio: ὁ θῶμος, ἔ, & τὸ θῶμος, ἔ, animus: ἡ κέλδυσος, ἔ, & τὸ κέλδυσον, ἔ, via: ἡ νάπη, ἡς, & τὸ νάπος, εος, saltus, locus syluolus: ἡ νέκη, ἡς, & τὸ νέκος, εος, rixa, iurgium: ἡ νίκη, ἡς, & τὸ νίκος, εος, victoria: ὁ ὄνειδος, ἔ, & τὸ ὄνειδος, εος, probrum: ὁ vel ἡ ὄριζανος, ἔ, & τὸ ὄριζανον, ἔ, origanum herba: ὁ ὄρχος, ἔ, & τὸ ὄρχος, εος, vehiculum: ἡ σκάφη, ἡς, & τὸ σκάφος, εος, scapha, nauis: ὁ σκόπος, ἔ, & τὸ σκόπος, εος, tenebra: ἡ σπάρτη, ἡς, & τὸ σπάρτον, ἔ, funis. Sic apud poetas ὁ αἰγόμερος, τῶ αἰγόμερος καὶ αἰγόμερος, & ὁ αἰγόμερος, ἔος & ἦος, capricornus: ὁ Βορέας, ἔ, & Βορέος, Boreas, Aquilo: ὁ Γηρυών, ὄνος, & Γηρυονέος, Gerion: ὁ ἠιόχρος, ἔ, & ἠιόχρος, εος, auriga: ὁ πατροφόνος, ἔ, & ²⁰ πατροφόνος, parricida: dicitur & ὁ πατροφόνος, ἔ, & πατροφόνος, ἔ, atque ὁ πατροφόνος, ἔ, pro eodem: ὁ ὑδροχόος, ἔ, & ὁ ὑδροχόος, εος, aquarius, sydus Zodiaci: ὁ υἱός, ἔ, & υἱός, filius. ²¹ Dativus τῶ δούρι & metathesi δουρί, & poetice δουρί, ¹⁰ subtrahit u ex diphthongo ἔ. ²² Sic τὸ γῆρας, γῆρατος, & τὸ γῆρος, γῆρος, senectus: τὸ οὔδας, ατος, & τὸ οὔδας, εος, pauimentum. ²³ Poeticè χερῆος: pro subiunctiua vocali geminatur consona sequens. ²⁴ Poeta tale quiddam sibi per ²⁵ declinationis in accusatio singulari & datiuo plurali tertie. nam eos sumunt tanquam nominatiuis singularis esset quintæ: vt in datiuo: τῆ ἀλλή, τῆ κλάδι, τῶ δρχῶμνι, τῆ λίπῃ, τῶ μελίκρατι, τῆ παρθένη, τῶ πολυπάταρι, τῆ ὕσμνι: pro τῆ ἀλλή, τῶ κλάδι, τῶ δρχῶμνι, τῶ λίπῃ, τῶ μελίκρατι, τῆ παρθένη, τῶ πολυπάταρι, τῆ ὕσμνι: ab ἡ ἀλλή, ἡς, robor: ὁ κλάδος, ἔ, ramus: ὁ δρχῶμος, ἔ, femestris, semiplena luna: τὸ λίτον, ἔ, pannus lineus: τὸ μελίκρατον, ἔ, mulsum: ἡ παρθένος, ἔ, uirgo: ὁ πολυπάταρος, ἔ, multistrepus: ἡ ὕσμνι, ἡς, prælium: sed tanquam ab ἡ ἀλλῆ, ἀλλός: ἡ κλάς, κλάδος: ὁ δρχῶμος, ἔ, ἡ λίς, λιτός: τὸ μελίκρατος, ατος: ἡ παρθῶ, ἕνος: ὁ πολυπάταξ, ατος: ἡ ὕσμνι, ἕνος. In accusatio τὸν ³⁵ ἰκτίνα, τῶ λίτῃ, pro τὸν ἰκτίνον, τὸ λίτον, ab ἰκτίνος, ἔ, miluus: τὸ λίτον, ἔ, pannus lineus, subtile stragulum: sed tanquam ab ὁ ἰκτίνα, ἕνος: ἡ λίς, λιτός. In datiuo plurali, τῶς ἀνδραπόδοσι, τῶς δένδροσι, τῶς ἔρκεσι, τῶς κλάδοσι, τῶς κρίνεσι, τῶς κτεάτεσι, τῶς πέταλοσι, τῶς σφύρασι, τῶς σφύρασι, τῶς σάββασι: à τῶ ἀνδραπόδον, ἔ, mancipium: τὸ δένδρον, ἔ, arbor: τὸ ἔρκετον, ἔ, vilcus, eris: ὁ κλάδος, ἔ, ramus: τὸ κρίνον, ἔ, liliu: τὸ κτεάτον, ἔ, possessio: τὸ πέταλον, ἔ, folium: τὸ σφύρατον, ἔ, ouis: τὸ σφύρατον, ἔ, facies: τὸ σάββατον, ἔ, sabbatum, requies: sed quasi à τὸ ἀνδραπόδος, εος: τὸ δένδρος, εος: τὸ ἔρκετος, ατος: ἡ κλάς, κλάδος (vide 33. 15. & 18.) τὸ κρίνος, εος: τὸ κτεάτος, εος; (33. 25.) siue τὸ κτεάτος, ατος (33. 15.) ὁ πτεάτος, ατος: τὸ σφύρας, ατος: τὸ σφύρατος, ατος: τὸ σάββας, ατος. Reperitur quoque τὰ κρίνεα, lilia: τὰ σφύρατα, τῶ σφύρατων, facies: sic τῶ μιλκῶτων, pecorum, pro μιλκῶν à τὸ μιλκῶν, ἔ, ouis, pecus: sed tanquam à τὸ μιλκῶς, ατος. Contra Ætoli pro datiuo quintæ vsurpant datiuos tertie finitos in ⁴⁵ τῶς, vt τῶς γέρνους, pro γέρουσι, ab ὁ γέρων, οντος, senex: sed quasi ab ὁ γέρωντος, ἔ: sic τῶς διλημμάτοις, τῶς παθήματις, pro τῶς διλημμάσι, παθήμασι, à τὸ διλημμάς, ατος: dilemma, syllogismus vtrique vinciens & constringens: τὸ παθήμας, ατος, affectus, falsio: sed quasi à τὸ διλημμάτων, ἔ, τὸ παθήματων, ἔ, atque in nominatio ἡ κλάδος, Parcæ, pro Κλαδοί, ab ἡ Κλαδῶ, ὄος, quod in duali & plurali declinandum erat per tertiam. 37. 31. ²⁴ Et γυῖω, apud veteres. 14

Eiusdem rei nominatiui diuersi.

Accusatiuis & nominatiuis in declinationibus.

Datiui quintæ à nominatiuis tertie vsitatis.

Accusatiui à nominatiuis inusitati. Datiui plurales quintæ in sigma pro tertie.

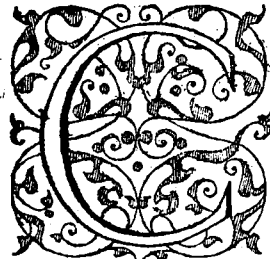
Datiui plurales in sigma pro sigma apud Ætolos.

Syncope.
Nominis
Zeū, decem no-
minatiui.
πολύς, ἴος,
πολλόν.

15 15 Contra verò ὁ καὶ ἡ κίων, canis: & ἡ ἀγρῶν, agna, syncopen patinuntur in ο-
16 bliquis, κύνος, ἀγρῶς, pro κύνος, ἀγρῶς. 16 Declinatur etiam ὁ Ζεῦ, Ζεῦδος, Ζεῦτι,
Ζεῦδα: imò decem huius inueniuntur nominatiui, Ζεῦς, Δεῦς, Βεῦς, Ζεῦ, Ζεῦν,
17 Ζεῦς, Ζεῦδος, Δεῦς, Δεῦδα: & Δεῦς, Δεῦτι, Δεῦδα, veniunt à Δεῦς. 17 Apud poetas regulari-
18 ter declinatum inuenitur, ὁ πολὺς, τὸ πολὺς, &c. 18 A poetis tamen usurpa-
tur: sic neutrum πολλὸν pro πολὺ, siue sit nomen, multum, siue aduerbium,
19 valde, multum, multò. 19 His adde τὸ κέρμαρ, ατος, caput.

ANNOTATIONES
in verba.

Cognata
tempora.

COGNATA Tempora sunt quorum eadem est figuratiua. Præfens & imperfectū¹, τὸ πῶ, ἐτυπῶν. Perfectū & plus quàm perfectum², τέτυφα, ἐτέτυφεν. Aoristus primus & futurum³ primum¹, ἐτυψα, τυψω. sic aoristus secundus, futurum secundum⁴, & præteritum medium cognationem inter se habent, ἐτυπον, τυπῶ, τέτυπα.

Atticis.

Attici tertiis personis in i vel e addunt literam

1 v, etiam ante consonantem, τὸ πῶσιν vel ἐτυπεν τῶ-
των, verberant vel verberavit hunc.

Notia.

Cum perfectio
passivo cognati-
one habentia.

SV P P L E, Idque non solum in voce actiua, sed & in passiva: & med.
τύπωμα, ἐτυπῶμαι: atque non tantum in indicatio, sed etiam in reliquis om-
nibus modis & participiis. Nunquam enim reliqui modi aut participia cha-
2 racteristica disident ab ea quam idem tempus habuerit in indicatio. 2 Sup-
ple, Vocis actiua. Porro in voce passiva perfectum quoque & plus quam per-
fectum inter se cognationem habent, τέτυμα, τέτυμαι, τέτυπι: ἐτετυ-
μω, ἐτετυφο, ἐτετυπῶ: & paulò post futurum cum secunda perfecti τέτυ-
μαι, τέτυμαι: sic secunda singul. perfecti imperatiui τέτυφο. Aoristus verò pri-
mus & futurum primum cum tertia perfecti, mutatis tamen. tenuibus in aspi-
3 ratas, τέτυπαι, ἐτέτυπω, τυφθίσμαι: sic tertia perfecti imperatiui, ac perfectum
infinitiu, τετυφῶ, τετυφῶν. sed si in tertia perfecti ται sit purum, hic interfe-
ritur σ: κερταί, iudicatus est, κερταί, iudicetur, κερταί, iudicari, à the-
3 mate κρινω, iudico. 3 Supple, In voce actiua & med. ἐτυψάμην, τυψομαι.
4 4 Supple, Per omnes voces, vt in pass. ἐτυπῶμαι, τυπῶμαι: in media ἐτυπό-
4 5 μαι, τυποῦμαι. 5 Addit (etiam) quòd 47. 36. dixisset id fieri sequente vocali.
Iones autem id non obseruant: sed sequente vocali elidunt i & e, τυπῶσ' αὐτῶν
pro τυπῶσσαν αὐτῶν, verberant ipsium: & ἐτυπῶσ' αὐτῶν, verbe-
rabat ille.

Endymia.

De augmento
regiminatum.

1 1 Litera ρ propter syllabicum augmentum ge-
mina-

minatur, ῥίπτω, proiicio, ῥίπτων: & ρ posterius aspi-
ratur, prius lenem habet spiritum. nulla liqui-
dem syllaba definit in aspiratam: sed si litera ge-
minetur, prior est tenuis, Ἄττις, Σαπφῶ, Βακχός,
5 Attica, Sappho, Bacchus.

Regul.

2 Quorum principium γν aut ρη, non repe-
tunt primam consonantem, γνώω, ἐγνώκα, γνῶσσο:
ρηρηρέω, ἐρηρηρέκα, ρηγίλο.

γν.
ρη.

Hæc verò repetunt, μνάομαι, μέμνημαι, μεμνή-
10 κτάομαι, κέκτημαι, ποσίδεο: πτάομαι, πέπταμαι, volo, as:
πτόω, πέπτωκα, cado. Nam apud poetas κτ, μν, & πτ,
communem faciunt syllabam.

μν.
κτ.
πτ.

In incremento temporali quatuor a seruant,
ἀώ, ἀών, σπиро: αἰώ, αἰών, αἰδιο: ἀνδέω, ἀνδέων, desuesco:
15 ἀνδίζομαι, ἀνδίζομαι, tristor.

a. imminutum.

Vocalem e plurima non in η mutant, sed³ au-
gent addito¹, ἔχω, habeo: ἔπω, dico: ἔλω, ἔλκω, ἔλ-
κύω, ἔλκίζω, traho: ἔρπω, ἔρπίζω, serpo: ἔσηκω, sto, perma-
neo: ἔπομαι, sequor: ἔρέω, dico, interrogo: ἔστῶ, con-
20 uiuium celebros: ἔάω, σίκο: ἔω, induo, sedeo: ἔρύω, traho:
ἔδω, consuesco: ἔδίξω, consuefacio: ἐργάζομαι, operor,
afficio & afficior, colo & color: ἔχω, ἔρχομαι, non ἔρχομαι: &
ita in reliquis.

e. auctum ad-
dito.

ἔπω, εἶπον, dixi, εἶπε, dic, εἶπὼν, qui dixit, in omni-
25 bus¹⁷ modis seruat augmentum. ἔσηκω, sto, εἶση-
κεν, steteram, plus quàm perfectum medium. nam
perfectum ἔσηκα sine augmēto, licet id veriùs sit
actiuum ab ἴσημι, & ἔσηκα dictum per a more Do-
rico. ἔω, sedeo: εἶμαι, sedi, præteritum passiuum.
30 ἔρέω, dico, εἶρηκα, dixi, εἶρημαι, dictus sum: vnde εἶρήλω,
& eliso¹, εἶρήλω, dictus sum: ἔδω, consuesco, ἔδω, con-

εἶπον, εἶπε,
17 εἶπὼν.
18 εἶσηκεν.

ἔσηκε

ἔσηκα

εἶμαι

19

sueni, præteritum medium per pleonasmum ω.

Diphthongus δ in nu Atticè, δ'χομαι, νύχομαι, oro: δ'δω, νύδω, dormio.

Diphthongum οι hæc non mutant, οἴδομαι, οἴ-

ῶδω, solus ago: οἰμέω, concito: οἰνέω, οἰνίζω, vinum ven- do: οἰσπράω, insano: οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπλαέω, au- guror: οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακωστροφέω, guberno, guberna- culum navis rego: οἰδαίνω, tumeo, irascor: οἰκουρέω, do- mum custodio.

δ. in nu
οι immutatum
ειδω, aoristi
primi.

non gemina-
tum propter im-
crementum.

Donismus
et pro u.
Dorismus
pro ei.

Tempora qua-
dam ab ἔλκω.

ἔλκω.
ἔλκωζω.
ἔρπω.
ἔρπύζω vel
ἔρπιζω.
ἔρπιμα.
ἔσιλω.

ἔαω quod est
ἔαω.

ἔρπω.

ἔδίζω, quod est
ἔδίζω.

I P O E T Æ Tamen id non semper obseruant: ῥάπιω ῥραπιον, suo, sue- 10
bam. ῥίπιω, ῥέριφα pro ῥρίφα: passiuum ῥέριμμα pro ῥρίμμα, proiectus sum:
plus quam perfectum ῥερίριμω, ῥερίριφο, ῥερίριπο pro ῥρίριπο, deiectus erat. ῥέ-
ζω, facio, imperfectum ῥεζόν: aoristus primus ῥεζέω, cum κριτά, κριτέρεξα, per-
egi, a futuro ῥέζω, & transpositis literis ῥεζω, ῥεζεε, faciam, es: vnde in aoristo
primo ῥεζων, fecerunt, sine augmento: imperatiuus ῥεζον: subiunctiuus ῥεζω, 15
ῥεζης, infinitiuus ῥεζει: participium ῥεζας, αὐτός: sic in præsentī pro ῥέζω per
metathesim dicimus non ῥεζω (nam nunquam ponitur ante ζ, s. 22.) sed ῥε-
2 δω: sunt enim ζ & ρ permutabiles, quod ζ valeat δσ. 2 Nam ε in huiusmo-
3 di locis non anceps, sed productum solum censetur. 3 Iones idem & in qui-
busdam aliis verbis obseruant, vt ab ἔρωτιω, interrogo, imperfectum εἰρώταιον 20
εἰρώταιον, es, a, pro ἠρώταιον, ἠρώταις, ἠρώται. At Dores veteres hæc quæ author
hic enumerat, per η efferebant, ἦρον pro εἶρον: ἦλλον pro εἶλλον: ἠραζόμελω pro
4 ἔραζόμελω. 4 Vide Inuestigationem thematis in verbis ἔρω, αἶρω, ἠγρόω
5 & Ἄμφιένυμα. 5 Ab ἔλκω futurum ἔλξω: perfectum εἴλξα: imperfectum &
aoristus secundus εἴλων, εἴλκεις, εἴλκε: imperfectum passiuum & aoristus se- 25
cundus medius εἴλωμαι, εἴλω, εἴλωτο, sine augmento ἔλωτο, Ἐλιάδ. α. im-
6 peratiuus ἔλω, & Ionicè ἔλω, 68. 25. 6 Imperfectum εἴλων: futurum ἔ-
λώσω: perfectum εἴλωκα, passiuum εἴλωμαι, εἴλωμαι, εἴλωμαι, 66. 26. 20-
7 ristus primus εἴλωθω: infinitiuus εἴλωθω. 7 Imperfectum εἴλωζον: fu-
8 turum εἴλωσω, & Atticè εἴλω: perfectum εἴλωκα: passiuum εἴλωμαι. 8 Im- 30
9 perfect. εἴρων: futurum ἔρρω: aorist. prim. ἔρρα: perfectum ἔρρα. 9 Sunt
qui scribant ἔρρωζω per u. φιλόν: imperfectum ἔρρωζον vel ἔρρωζον: futurum ἔρ-
10 ρωσω vel ἔρρω: perfectum ἔρρωκα vel ἔρρωκα. 10 Imperfectum & aoristus se-
cundus medius εἰρήμω: futurum medium ἔρρωμαι: perfectum passiuum εἰρ-
11 μω. 11 Imperfectum εἰρήω: futurum εἰρήσω, seruat α. 91. 16. 20-
12 ristus primus εἰρήσω: infinitiuus εἰρήσω: perfectum εἰρήκα. 12 Imperfe-
ctum εἰρων, εἰρας, εἰας, crasi εἰων, εἰας, εἰα, & sine augmento ἔων, εἰς, ἔα, &
Ionicè ἔασω, 47. 39. futurum εἰσω, 91. 16. aoristus primus εἰσα: impera-
13 tuius ἔασον, & Laconicè interposito β, ἔβασον: perfectum εἰκα & reiecto au-
14 gmento ἔκα, reperitur etiam in præsentī εἰάω pro ἔαω. 13 Imperfectum εἰ-
μω: fut. ἔρρω: aoristus primus ἔρρω: perfectum ἔρρωκα: pass. ἔρρωμαι: plus 40
quam perfectum ἔρρωθω: futurum ἔρρω: aoristus primus ἔρρω, 66. 2. 14 Im-
perfectum εἰδίζω: futurum ἔδισω: aoristus primus ἔδισα, ἔδισαι, ἔδισαι: partici-
pium ἔδισα, αὐτός: perfect. εἰδωκα, εἰδωκα: particip. εἰδωκός, ἔτος, alluētus: perfectum
passiuum εἰδισμαι, εἰδισμαι, εἰδισμαι: participium εἰδισμένος: aorist. prim. εἰδωθω, εἰ-
15 δωθης: particip. εἰδωθεις, dicitur & εἰδίζομαι pro ἔδίζομαι: imperat. εἰδίζου & Io-
nicè εἰδίζε, alluēce, 68. 25. 15 Imperfectum εἰραζόμελω, εἰραζέω, εἰραζέτο: 45
tertia

tertia pluralis εἰραζόντο: futurum medium εἰρασομαι, εἰραση, & sublato σ εἰ-
ραση, vnde per crasim ἔραση, operaberis, facies, dialecto Bœotica: (sic σκεδῶ,
dissipabis, pro σκεδάση, à σκεδάομαι τὸ σκεδάννυμαι) aoristus primus medius
εἰρασοίμην: optat. εἰρασοίμην, εἰρασοίμο: perfectum passiuum εἰρασομαι, εἰρ-
5 ρασαι, εἰρασαι: participium εἰρασομένος: aoristus primus εἰρασάθην, εἰρασάθης,
εἰρασάθην. 16 Hinc cum ὑπέρ, ὑπέρειχον, es, es, & mutato loco augmento ὑπεί- 16
ρειχον, ὑπείρεχες, ὑπείρεχε, præstabat, supereminerebat: & tertia pluralis ὑπεί-
ρειχον, tenebant, superabant. 17 Optatiuus εἰρημι, εἰποις: subiunctiuus εἰ- 17
πω, εἰπης, & Æolicè εἰρηδα: infinitiuus εἰπῆν. Ab εἶπον, εἶπας, fit tertia Ioni-
10 ca, εἶπομαι, dixit, 47. 39. ex εἶπε cum αἰά fit ἀεἶπε, & cum altero augmento
ἠνεἶπε, dixit: pro quo etiam ἀειπάπε, per pleonasmum syllabæ πα. 18 Cum 18
κατά, καθεστῆκει, constitutus eram: sic perfectum καθεστῆκα, constitutus sum:
& participium καθεστῆκός, ὄτος, constitutus, passiuam habet significationem.
19 Pro εἰωδα siue εἶδα, versò ei in ἠ Atticè, reperitur ἦδα. 19 His annuñtata- 19
15 tur οἰνοποτάζω, vinum bibo: at οἰμάζω, lugeo, facit οἰμάζον & ἠμαζόν: futurum 20
οἰμάζω, medium οἰμάζομαι, οἰμάξην, οἰμάξεται: aoristus primus actiuus οἰμάξα,
οἰμάξας, οἰμάξω.

εἰραζόμεαι.
Bœotismum.

ὑπείρειχον.
ἦπω, quod est
ἦπω.

ἔσῆκα.

ἔσω.

οἰνοποτάζω.
οἰμάζω.

Compositi augetur principium, si præposi-
tio nihil addit ad significatum: ἔπω, ἐνέπω, ἠέπω,
20 dico: δ'δω, καθεύδω, ἐκαθεύδω, dormio.

Augmentum
in compositis.

Quædam Attici augent initio, quorum sim-
plicia non sunt in vsu, ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτου, dubi-
to: ἀπθολῶ, ἠπθολῶ, supplico.

Atticè aucta
initio.

Alia in medio, 2 ἄπολαύω, ἀπέλαυον & ἀπήλαυον, 2
25 ἠνωρ: 3 ἔπιχραδ, ἐπεχείρου, aggredior: 4 ἔγκωμιάζω, ἐνε- 3
κωμιάζον, celebro, laudo. sic aliqua 5 composita ex δις 5
& δ, δυσσερεῶ, δυσπρέσου, morosus sum: δυσσασπῶ, δυσσ-
πίσου, diffido, difficulter credo. sic 6 ὑορηῶ, sanctè iuro: 6
7 ὑεργετῶ, beneficio afficio: 8 διαγελίζομαι, nuntio, bonum 7
30 nuntium affero. 9

Auct. in meo
dio.

Sunt quæ vtrinque augētur: ἐνοχλῶ, λῶχλου,
turbo: ἀνώρθω, λῶρθου, corrigo: ἀνέχομαι, λῶεχόμελω,
patior, tolero.

Aucta vtrinque.

Apud Atticos syllabicum augmentum ver- 10
35 titur in tēporale, ἐμελλον, ἠμελλον, debebā: ἐβελόμην,
ἠβουλόμην, volebam: ἐδωάμην, ἠδωάμην, poteram. sic
εἰδέν, ἠδέν, nouerā, plus quam perfectū ab εἶδω, nosco,
scio. nā ε siue solū siue in diphthongo, mutāt in η.

Augmentum
versum in η.
ἠμελλον, ἠβου-
λόμην, ἠδωά-
μην, ἠδέν, ἠ-
μάλω, βούλο-
μαι, δύναμαι,
εἶδω.

prim. ἑλκῆα, & geminato λ, ἑλλκῆα, ἢ δουπέω, ἱερο. aor. prim. ἐδούπισα, & ποῆ-
ticῶ ἐγδούπισα, aduocato externo γ.

De perfecto
ε in o

πίπομα.
βέβροχα.

μειδίκα.

Reduplicatio
Attica in præ-
terito incepto-
rum ab ε, ο, α.
ἐρήμια.
ἐρητισμαί.
ὄλωα.
ἀγήγερκα.
ἀγήγερμαί.
Atticissimū.

ἀλλήλεχα.

ἐρητόπικα.
ἀλλήλεφα.
ἐλήλυθα.

ἐπιτόμακα.

ἀκίκα.
ἐρήρεκα.
ἐρήρεσμαι.
ἐρήρεδα.

ἐδήδκα.
ἐδήδμαί.

ἀγῆχα.
ω

ε ante
ο

ἑωσακα.
ἑωσαί.

ἑωσαί, ἀπέροχα.
ἑωσαί, ἑωσαί.
ἑωσαί.

Perfecto Attici penultimam ε disyllabi pri-
mæ & secundæ coniugationis vertunt in ο, πῆ-
πω, mitto, πέπεμα communiter, πίπομα Atticè : 5
βρέχω, βέβροχα, βέβροχα, ἱριγο.

1 Verbum μῦω facit μεμύηκα, tanquam ἀμυέω,
maneo.

2 Attici inchoatorum ab ε, ο & α breui, præte-
rito cōmuni præfigunt duas priores literas præ-
fentis, ἐείζω, contendo, ἦεκα, ἐρήεκα, passiuum ἐρή-
εισμαι : ὄλω, περδο, ὄλα, ὄλωλα, præteritum mediū
3 est: ἀγείρο, congrego, ἦγερκα, ἀγήγερκα, 3 ἀγήγερμαι.

4 Corripitur autem præteriti Attici tertia syl-
laba, si trium syllabarum numerum excefferit : 15
hoc modo, vertitur η in ε, ω in ο, φ & θ abiiciunt

5 ε, οι & ε subiunctiuā : ἀλήθω, ἦληκα, 5 ἀλήλεκα, μολο :
6 ἐρωτῶ, ἦερόπικα, ἐρητόπικα, interrogo: ἀλείφω, 6 ἦλεφα, ἀλή-
7 λιφα, ὑηγο: ἐλδύθω, ἦλυθα, 7 ἐλήλυθα, ὑenio: ἐτοιμάζω,
ἦτοίμακα, ἐπιτόμακα, πατο: ἀκούω, ἦκουα, ἀκήκα, αὐδίο. 20

8 At ἐβείδω, firmo, ἦαρεο, 8 ἦρεκα, ἐρήρεκα, 9 ἐρήρεσμαι,
9 ἐρήρεδα, vt differat ab ἐρήεκα verbi ἐείζω, contendo.

Verbum ἔδω, edo, ἦκα, ἔδηκα, & interiecta syl-
laba θ, ἐδήδκα : passiuum ἐδήδμαι : sic ἀγω, duco,
assumit γ, ἦχα, ἀγῆχα, ἀγήγχα : sed euphonia tol-
10 lit γ, 10 ἀγῆχα.

Inceptis ab ο vel ω præteritum Atticū præ-
11 figit ε, ὄεφα, video, ὄεφα, ἑώεφα: οἴγω, aperio, ὄγα, 11 ἑώ-
12 γα, vnde fit 12 ἀπέωγα, aperui seu apertus sum: ὄθω, im-
pello, ὄσμαι ἑωσμαι : ὠνέομαι, ἔτο, ὠνημαι, ἑώνημαι. Idē 30
fit

fit in præterito imperfecto, ἐώερον, videbam: 13 ἐώ- 13
νέμω, emebam, 14 & consimilibus. 14.

Sic ἐέω, a simili, conueniens sum : medium præ-
teritum facit οἴκα, vnde 15 ἑοικα, similis sum, congruo. 15
Accidit hoc & in aoristis aliorum quoque ver-
borum, ἦκα, ἔηκα, misi: vnde ξωένκα, commisi: item,
intellexi: ἔεπα, 16 ἔεπα, dixi: ἑοσέεπα, allocutus sum: 16
ᾠσάμω, ἑωσάμω, impuli: sed huiusmodi magis
poëtarum sunt.

10 Cæterum ε augmētum Atticum, spiritum 17
fortitur præsentis, ὄεφα, ὄεφα, ἑώεφα, vidi: ὠνέο-
μαί, ὠνήμαί, ἑώνημαί, ἐπι.

Attici præterea pro incremento λε & με, πο-
nunt ε, diphthongum: λήβω, ἔπιπο, λέληφα, εἴληφα:
15 μείρομαι, fortior, μέμαρμαι, 18 εἴμαρμαι. 18

F V T V R V M Tamen μῦω regulare est, 39. 24. & aoristus primus 1
ἔμεινα, 54. 4. particip. μένας, αὐτος. 2 Huiusmodi reduplicatio non solum ha-
bet locum in præteritis, fed etiam interdum in præsentibus præcipue verbo-
rum in μ, vide 103. 43. 3 Hinc tertia pluralis Ionica ἀγήγεται, congrega-
ti sunt, 66. 2. & 8. 4 Doricè verò nonnunquam manet longa: at quæ sola
positione producitur, ne Atticè quidem aut Communiter corripitur, vt pa-
tet ex ἀγήγερκα. 5 Passiuum δηλήσμαι, particip. δηλησμένος, molitus.
6 Pass. ἠλεμμαι. Atticè, δηλημμαι, δηληψαι, δηληπιαι non ἦλειπαι: particip. 5
δηλημμένος. aorist. sec. est ἠλερον, 55. 3. 7 Et poëticè εἰλήλυθα, veni: vbi 7
25 producitur aduocato λ, & tertia syllaba Doricè manet longa: prima plur. εἰ-
ληλούθαμεν & syncope εἰλήλουθαμεν. 8 Hinc particip. ἠρεκός, ὅτος, qui hæsit. 8
9 A tertia sing. ἐρήρεσμαι fit tertia plur. Ionica ἐρήρεσται, mixti sunt, 66. 2. & 5. 9
plus quam perfect. sumit aliud incrementum ἠρηρεσμαι, inheseram. 10 Βοο. 10
ticè ἀγῆχα, η in ε mutato, 105. 14. 11 Præteritum est medium: participium 11
30 ἑωγα, ἢ ἑωγῆα, aperta. 12 Et rursus aucta præpositione, λυῖωγα. 12
13 Tertia plur. ἑωνέοντο ἑαγωῶτο, emebant, ab ὠνέομαι. 14 Vt ab εἰσχοίω α, 13
vinum fundo, imperfect. ὠνέχοις, ὠνέχοις, ὠνέχοις & ἑωνέχοις, ἴλ. γ. Cæterum 14
his quæ hoc loco à CLENARDO recensentur, non vtuntur doctiores qui
proli oratione scripserunt, nisi cum appositione huius augmenti ε, at poëtz
35 illud non raro detrahunt: vnde ὄεφα pro ἑώεφα, intuebatur, tertia imperfecti ab
ὄεφα. sic ab οἴγω, οἴεω: aor. prim. ὄεφα pro ἑώεφα, & soluta diphthongo ὠεφα,
ὠεφας, ὠεφαι: perf. ὄεγα: pass. ὄεμαι: plus quam perf. ὠγμω, ὠεσο, φετο. vnde tertia
plur. Ionica (66. 2.) ὄεγατο, cum ὄπῃ, ἑωφῆατο, inclusi erant. 15 Atque hinc vlti-
mum illud participium ὄεκαίς, ὄεκαίς, ὄεκαίς, similis, at ὄεκαίς, ὄεκαίς, decens, & neutrum το εἰκός, εἰκός, par, decens, consentaneum, vero proximum,
40 signum necessarium, ducuntur ab εἰκα pro ἑοικα, quod formam habet præteriti
medij ab εκα, sed ε non mutatum fuit in η: sunt qui vclint Bœoticum esse.

ἑοικα.
ἑοικα, ξωένκα,
ab ἦκα, ξωένκα.

ἑεπα, ἑοσέεπα.
πα, ab ἑπα.
ἑοσέεπα.
ἑωσάμω, ab ᾠ-
σάω.

Spiritus au-
gmenti Atticū.

Atticissimū.
ε pro λ ε.
με.

Attica redupli-
catio etiam in
præsentibus.
ἀγήγεται.
Doricissimū.
Notio.
δηλησμένος.
δηληπιαι.
εἰλήλυθα.
εἰλήλυθαμεν.
ἐρήρεσται.
ἠρηρεσμαι.
ἀγῆχα.
ἑωγῆα.
λυῖωγα.
ἑωνέχοις.
Notio.

ὄεφα, ἑώεφα.
ὄεφα, ἑώεφα.
ὄεφα, ἑώεφα.
ὄεφα, ἑώεφα.
ὄεφα, ἑώεφα.
ὄεφα, ἑώεφα.
ὄεφα, ἑώεφα.
ὄεφα, ἑώεφα.

είξα.
 ἡξαι, ἡκτο.
 Annotatio.
 εἰσων.
 Regula.
 εἰσαρται
 εἰσαρτο. εἰ-
 σαρηδός.
 εἰμβεραμα.
 εἰμβεραμένη.
 εἰσαρηδῖν.
 εἰμοσα.
 εἰσυμα.
 εἰσαμηδία.
 εἰπασται.
 εἰκαστο.
 εἰσων.

pro aoristo prim. εἶξα, similis sum, in cuius tertia plur. reperitur εἶξασ pro εἶξαι, ab εἶκω: cuius fut. εἶξω: perfect. εἶξα: pass. εἶγμα, εἶξαι, & soluta diphthongo, versioque ε in η, ἡξαι, similis es: sic in plus quam perfect. ἡξαι, ἡξω, ἡκτο, similis erat. tertia perfecti εἶκται, cum augmento ε, εἶκται, similis est. Hæc præterita præsentis significationem habent, & plus quam perfectum imperfecti. 5
 16 Sic in aoristo læc. εἶσων, εἶσων, ab εἶπω dico, quod per ε augetur. 17 Hoc fit contra regulam generalem quæ vult ε augmentum syllabicum notari semper 18 per spiritu zenui. 18 Tertia persona εἰσαρται, fatum est: tertia plus quam perfecti εἰσαρτο, fato decretum erat: part. εἰσαρηδός, fatalis. Pro εἰσαρμαι reiecto ε, & metathesi dicitur εἰμβεραμα, fatatus sum: inferitur β, quod μ ante ρ non ponatur. 17. hinc η εἰμβεραμένη, vt ab εἰσαρμαι η εἰσαρηδῖν, id est, fatum, fors, fatalis cursus. sunt qui scribant cum spiritu aspero εἰσαρμαι, εἰσαρηδῖν, à μείραμαι, præteritum med. est μέμοσα, sortitus sum, & poetice ἔμμοσα facta metathesi: qua etiam in quibusdam aliis præteritis vtuntur: vt εἰσυμα, motus sum, pro εἰσυμα, à σύω, moueo: part. εἰσαμηδία, properans: hinc aduerb. εἰσαμηδία, 15 studiosè, certatim, properè: tertia perfecti εἰσωνται, cum ὄη, ἐπασται, impetum fecit. plus quam perfect. εἰσωνται, εἰσωντο, exilibat, cum διὰ, δῖσωντο, peruagabatur: potest censeri imperfectum à σύμα: aor. prim. εἰσὼθλω, tertia plur. εἰσὼθλων, & vocoticè εἰσὼθων, eruperunt, 67. 23.

29

De plus quam
 perfecto actiuo
 & medio.
 Atticis sum.
 εὐχεχών.
 ἦδη.
 ἐπιπέσασιν, ἦδου-
 σαν, ἀκηκούσαν,
 à τύπῳ, εἶδω,
 ἀκούω.
 πεδμελίωτο.
 Plus quam per-
 fectum cum tri-
 plici augmento.
 ἡγέρκεν, ἀ-
 εσπύρην, ἡκί-
 κωεν, ab ἀγεί-
 ρω, ὀρύσσω, ἀ-
 κούω.
 εἰλωπει, ε-

1 Plus quam perfecti & prima & tertia singularis Atticè per η sine ν, ἐτετύφη ἐγὼ, verberaueram
 2 ego: ἐτετύφη ἐκεῖνος, verberauerat ille: 2 vnde ἐκεχλών plus quam perfectum medium à χάλνω, dehisco: &
 3 ἦδη pro ἦδου ab εἶδω, scio.
 4 Tertiã pluralè ἐτετύφεισαν Atticus effert per
 5 εσαν elidendo subiunctiuam: ἐτετύφεισαν, ἦδουσαν, ἀ-
 κηκούσαν, verberauerant, nouerant, audierant.
 6 Est quandoque hoc tempus contētum in-
 cremento perfecti: τεδμελίωτο, fundatus erat, plus
 quam perfectum passiuum à τεμμελίωμαι fundor,
 aris.
 Atticum plus quam perfectū temporaliter
 initio augetur: ἀγήγερκα, ἡγέρκεν, congregaui, con-
 gregaueram: ὄσπρυχα, ὠσπρύχην, fodi, foderam: ἀκή-
 νοα, ἡκηκούειν, audiui, audieram. Excipe ἐληλύθειν &
 9 ἐληλύθειν, ueneram, ab ἐλήλυθα & ἐλήλυθα, ab ἐλδύ-
 θω, uenio. At εἰλωπει, speraui, εἰώλπειν: ἔοργα, compo-
 sui,

sui. εἰώργειν: εἰώργα, similis sum, 10 εἰώργειν, 11 augentur fe-
 cunda syllaba, pro ἰώλπειν, ἰώργειν, ἰώικειν.

ID Fit arrepta ab Ionibus occasione, qui primam personam plus quam
 perfecti actiui & medij per εα, & tertiam per ες efferunt, quæ Attici & Do-
 res in η contrahunt. 2 Sic ὀδῶδι, oulerat, ab ὀζω: præ. med. ὀδα, 72. 13. At-
 tice ὀδῶδα, δ pro ζ repetito, (hinc insin. ὀδῶδεναι, & partic. ὀδῶδως, ὀτος) plus ῥ.
 ὀδῶδεις, & crasi Attica ὀδῶδι. 3 Vide inuestigationem thematis in verbo ε-
 δω. Reperitur & Ionicum ἦδαι, ἦδεις, ἦδει, noueram, as, at: vnde factum est
 10 Atticum ἦδη, noueram & nouerat. 4 Idem & Dores obseruant. His familia 4
 sunt ἐλεοίπεσαν, omiserant, à λέπω: præ. med. λέλοιπα, 72. 29. ἐπεσπύρασαν, e-
 tracto ε Ionicè, κερσῶρῖσασαν, à χερσῶ, μ. ἡσω, ἦ. κησ. 5 Ionicè sine ε, τετύφ-
 5 σαν. 6 Iones & poetæ id in multis obseruant: imò non rarò perfecti quoque 6
 15 augmentum plus quam perfecto pass. detrahunt: atque nonnunquam imper-
 fecti augmentum tantummodo illi concedunt: vt δέδεκτο, δέκτο & ἔδεκτο, at-
 que ectai poetica δέδεκτο, pro ἔδεκτο, susceperat: & prima persona ἐδέκω
 pro ἐδέδωμαι à δέχμαι, ex δέδεκτο fit tertia plur. Ionica (66. 2.) δέδεκται: sic
 in tertia plurali perfecti, δέδεκται, susceperunt. ἔλεκτο pro ἐλέεκτο, concu-
 20 buerat, à λέχμαι, ἐλέεκτο, conuolutus erat, pro ἡλῆκτο, ab ἔλω: fut. ἐλέξω:
 præ. ἠλεκα: pass. ἠλεγμα, & per reduplicationem Atticam ἐλέλεγμα, vnde
 plus ῥ. ἐλελεγμα, ἡλῆκτο, & sublativtroque augmento, remanente
 tamen reduplicatione, ἐλέεκτο: ἐπέμειπτο pro ἐτήμειπτο, responderat, ab ἐπα-
 25 μέμειπαι. ἐπῆκτο pro ἐπέπῆκτο, impletus erat vel implebatur: & in tertia plu-
 rali ἐπῆκτο pro ἐπέπῆκτο, à πῆκω τὸ πῆδω, malim esse imperfectum à πῆμαι,
 penultima remanente longa in voce pass. πῆμαι, ἐπῆκτο, ἐπῆκτο, ἐπῆκτο.
 30 κησῶρκεν, κησῶρκει, κησῶρκει, totoueram, as, at, pro ἐκείραμεν, à κείρω, fut. κερσῶ,
 40. 4. perfect. κησῶρκα, 51. 28. pass. κησῶρμαι, κησῶρσο, pro ἐκείρασο, fractus e-
 rat, à κλάζω: futur. κλάσω: perf. κησῶρκα: pass. κησῶρμαι, πάλτο, impactus fue-
 rat, pro ἐπέπῆκτο, à πῆλλομαι, titubo. παραπολεαῖμεν pro παραπέλεαῖμεν,
 30 vel pro περιπολαῖμεν, obiter fructum ceceram, à παραπολεαῖω, quod compo-
 nitur ex παρα & πολεαῖω, atque ἀπολαῖω ex ἀπο & ἰνῆσῖτα λαῖω. πεφύβηκτο,
 territus erat: vnde tertia plur. Ionica (66. 2. & 15.) πεφύβηκτο pro ἐπεφύβηκτο,
 à φέβω, μ. ἡσω. χῆκτο, fufus erat, pro ἐκίχουτο, in tertia plur. χῆκτο pro ἐκίχουτο:
 35 cum solo imperfecti augmento ἔχουτο, cum ἀμφι, ἀμφέχουτο, circumfusus erat,
 vel circumfundebatur. 7 Potest duci ἡγέρκεν ab ἀγείρω, de quo supra 14. 4. 7
 11. vel ab ἔγείρω, excito: quorum perfectum ἡγέρκα, eollegi vel excitauit: pass.
 ἡγέρμαι, collectus sum vel excitatus sum: Atticè ab ἀγείρω, ἀγίγερκα, ἀγίγερμαι:
 ab ἔγείρω ἐγίγερκα, ἐγίγερμαι: plus quam perfectum ab vtroque ἡγέρκεν, colle-
 40 geram vel excitaueram. 8 At ὠσπύρην, porrexeram, ab ὄργω: pass. ὠσπύ-
 ρην, ὠσπύρην, ὠσπύρην: hinc detracto priori augmento fit tertia plur. Ionica
 (66. 2.) ὠσπύρηκτο, porrecti erant. 9 Tertia plur. ἐληλύθεισαν, & Att. ἐληλύ-
 9 θεσαν. 10 Et sine augmento, εἰσκειν: in tertia plur. εἰσκισαν, & Atticè εἰσκισαν, 10
 similes erant. 11 Sic ἐορτάζω, festum diem ago: imperf. εἰορτάζων pro ἠορτάζων. 11

Ionism.
 ὀδῶδι.
 ὀδῶδεναι.
 ὀδῶδως.
 ἦδαι, ἦδεις, ἦδει.
 Dorism.
 ἐλεοίπεσαν.
 ἐπεσπύρασαν.
 κερσῶρῖσασαν.
 τετύφεισαν.
 Augmentum
 plus quam per-
 fecti apud Iones
 & poetas.
 δέδεκτο, δέκτο,
 ἔδεκτο, δέδε-
 κτο.
 δέδεκται.
 ἔλεκτο.
 ἐλέεκτο.
 ἐπέμειπτο.
 ἐπῆκτο.
 ἐπῆκτο.
 ἐπῆκτο.
 κησῶρκεν.
 κησῶρκει.
 κησῶρκει.
 πάλτο.
 παραπολε-
 αῖκεν.
 πεφύβηκτο.
 χῆκτο.
 ἀμφέχουτο.
 ἡγέρκεν, ἡγέρ-
 μαί.
 ἀγίγερκα.
 ἐγίγερκα.
 ἡγέρκεν.
 ὠσπύρην.
 ὠσπύρην.
 ἐληλύθεισαν.
 εἰσκισαν.
 εἰορτάζων.
 De aoristo pri-
 εἶπα.
 εἰπῶ.
 εἰπῶ.
 εἰπῶ.
 εἰπῶ.
 εἰπῶ.

45 Aoristus primus consonātem feruat futuri,
 præter quinque, ἐπῶ, εἶπα, dico: ἐτέγηκα, λῶεργα, fero:
 πίθημι, εἶθηκα, pono: εἶδαμι, εἶδωκα, do: ἔθημι, ἔθηκα, mitto.
 1 duo primi etiam in reliquis modis vsurpātur 1

tres vltimi minimé.

ἔχαι, ἔχουα.
ἔκαια, ἔσδαια.
ἤλδαια.

2 Quatuor scribuntur purè, χέω, ἔχαια vel ἔχουα, fundo: κήω vel κήω, ἔκαια, accendo: σδύω, ἔσδαια, mones: ἀλδύω, ἤλδαια, emito, sublata futuri consonante.

Duſta ab εἶπω
ἐ λέγω.

1 A B εἶπω imperatius εἶπον, εἶπάτω. optat. εἶπαμι: partic. εἶπας, κενος. Ab ὤνγω: imperat. ἄνεγκον, ἐνεγκέτω: optat. ἐνεγκέμι: infin. ἐνεγκέμι: partic. ἐνεγκέμενος. in voce med. ὤνεγκέμι, tertia plur. ὤνεγκέμενος, & Ionicè reiecto augmento ἐνεγκέτω, tulerunt: infin. ἐνεγκέτω: partic. ἐνεγκέμενος. Dicitur & ἔχουα, ἔχουα: hinc infin. χέω, cum κατὰ, κατὰχέω, & poëticè κατὰχέω, effudisse, 50. II. & 17. Καίω siue κήω facit in futur. κήσω, pro κήσω vel ἰκῆσι: hinc alius aoristus κήσαι: & in aor. prim. pass. ἐκαύθη, succensus sum: at ἔκαια, fit ἄ κήσω, sublata futuri consonante, non autem ἀ κήσω: hinc infin. κήω: partic. κήεις: aorist. prim. med. ἐκείμην: tertia plur. reiecto augmento, κήαντο, accenderunt: partic. κήέμενος, combustus.

κατὰχέω.
ἐκασα.
ἐκαύθη.
κῆαι κήεις.
κῆαντο.

De aoristo 2.

1 Aoristus secundus disyllabus in multis non corripit penultimam, quod in eandem cadat augmentum, ἄδω, ἤδον, capo: ἔλκω, εἶλκον, traho: ἔλω, εἶλον, traho: ἔπω, εἶπον, dico: ἔχω, εἶχον, habeo: ἤκω, ἤκον, venio: ἄγω, ἤγον, ago, & Atticè ἤγαγον, interposito γα: εἶδω, εἶδον, scio: nam ἴδον poëticum est, ἐλδύδω, ἤλδον, venio: sed est syncope ab ἤλυδον.

ἤγαγον.
ἴδον.
ἤλδον.

3 Etiam trisyllabus penultima longa, ἐνέγκω, ὤνεγκον, fero: πέρω, ἔπαρον, deſtaſto: δέρκω, ἔδαρκον, vi-
4 deo: & metathesi poëtica, ἔωραδον, ἔδραμον. πλῆσσω, ἐπληρον, percutio, ad corpus pertinet: ἐπλάρον, 25 percussi, ad animum.

ὤνεγκον.

ἔωραδον.
ἔδραμον.
ἐπληρον.
ἐπλάρον.

Notio.

In sextæ coniugationis circumflexis nihil ob penultimā mutabitur, χέω, ἔχον, habeo: δῦρέω, δῦρον, inuenio: βλασέω, ἐβλασον, germino: δουπέω, ἔδουπον, sono: ὀλιδέω, ὠλιδον, cado.

ἐλαρον.
ἔβλεπον.
ἔταμον.
ἔτμον.

6 Tria λέγω, dico: φλέγω, ardeo: βλέπω, video, non mutant e in α, ἔλεγον, ἔφλεγον, ἐβλεπον: at τέμνω, ἔταμον & ἔτεμον, secō.

Tertia pluralis par primæ singulari, ἐτυπον: sed

fed 7 Boeoti in imperfecto & utroque aoristo 7 hanc personam faciunt syllabis parem primæ plurali, ἐτύπιδον, ἐτύπιδον: ἐτύπιδον, ἐτύπιδον: ἐτύπιδον, ἐτύπιδον: unde sunt illa, 8 εἶδουσαν, nouerunt: ἐμάδουσαν, 8 εἶδουσαν, didicerunt: 9 ἤλδουσαν, uenerunt, ab εἶδον, ἐμάδον, 9 ἤλδον.

εἶδουσαν, ἐμάδουσαν, ἤλδουσαν, εἶδον, μαρτυροῦσα (sed quasi ἐμάδου) ἐλδουσα.

POTES Delere (in multis) nunquam enim corripitur nisi licentia poëtica, vt ἴδον, & alia quæ sine augmento efferuntur, vt ἔλον pro ἔλον. 2 In ἤκον 2 re vera non cadit augmentum: neque tamen mutatur. Idem iudicatio de disyllabis. 3 Hoc non habet locum nisi in ἐπληρον, de quo hic sermo habetur, 3 aut quum penultima est longa positum. neque enim debet corripri, si sola positione producatur, nisi in verbis quartæ coniugationis, & in finitis in πῶ, εἶω, λω, μω. 4 Hæc literarum transpositio fit, vt penultima corripatur. Contra ἄ τρέφα, nutrio, aorist. secund. ἔτρεφον, pass. ἐτράφη: prima plural. ἐτράφημεν, reiecto augmento & facta metathesi vt α producatur, τρέφημεν, & Ionicè aspirata in tenuem mutata (12. 32.) τρέφημεν, nutriti sumus. sunt qui à τρέπω deducant. 5 Sic ab eodem δέρκω, in præter. medio δέδρακα, & metathesi 5 δέδρακα, vidi. 6 His adde ἐνέγκω, ὤνεγκον, fero. Neque etiam aliis e mutatur 6 in α, nisi illud e, præcedat vel sequatur aliqua immutabilium λ, μ, ν, ρ. 7 Nam 7 pro litera ν ponunt syllabam σων. 8 Sic imperfect. ἐδολόσαν, & crasi ἐδολόσαν, pro ἐδολόσαν ἐδολόσαν, ἄ δολόσαν, dolose ago. Inuenitur hæc vox Plalmo quinto, ἐδολόσαν τῆς γλώσσας αὐτῶν, linguis suis dolose agebant, linguis suis ad dolum vsi sunt. 9 Sine augmento εἶδουσαν: & absque syncopæ ἤλδουσαν à poëtico ἤλυδον. Sic in tertia plur. opt. εἶδουσαν pro ἔλδουσαν, uenissent.

ἔλον.

Penultima aoristi disyllabi quando longa.

τρέφημεν.

δέδρακα.

Notio.

ἐδολόσαν.
ἔλδουσαν, ἤλδουσαν, εἶδουσαν.

1 Futura tria sunt quæ spiritum præsentis nõ feruant: ξέφω, θρέψω, nutrio: ξέχω, θρέξω, curo: ἔχω, ἔξω, habeo, ad differentiam aduerbij ἔξω, extrá.

De futuro primo.

θρέψω.

θρέξω.

ἔξω.

Quartæ coniugationis polysyllabum futurum in ἴσω 3 circumflectunt Attici, tollendo σ, νομίζω, νομίσω, νομιῶ, ριτο: & medium βαδίζομαι, βαδισομαι, διούμαι, υαδο: ἀγωνίζομαι, ἀγωνισομαι, νιούμαι, certo.

ἔξω, ἴσω, ἴω.

ἴσωμαι, ἴωμαι.

4 Barytona quædam habent futurum à circumflexis inufitatis, θέλω, υολο: ὀφείλω, debeo: μέλω, curo: αὔξω, αυγεο: ἔψω, coquo: ἀλέξω, arceo, auxilior: in ἴσω, θελήσω, ὀφειλήσω, ab obsoletis, θελέω, θελώ, &c. Sic etiam βούλομαι, βουλήσομαι, tanquam à βουλέομαι βουλοῦμαι, υολο. Atticorum enim est ἐ

Futurum barytonorum à circumflexis.

βουλήσομαι.

Atticismus.

circumflexis facere barytona.

ἐω, ὄσω.

Sic πλέω, παμῖσο: ῥέω, φλω: χέω, ψυδο: πνέω, σπυρο: ἰπ

αἰω, αἰώσω.

5 ὄσω, πλόσω, &c. Itidem κλάω, κλεύσω, φραγο: κήω
vel κέω, κεύσω, υρο.

πύραφίμω.

1 IN Aoristis secundis & præterito medio seruat̄ vt in præsentibus: in 5
reliquis temporibus retinetur θ futuri: aoristus igitur secundus est ἔτραφον, εἰς
ε, & ποετικῆ τήτραφον, εἰς, ε, 49. 22. vnde infinitiuus Ionicus πύραφίμω, 59-
4. passiuam habet significationem, nutritum esse: præteritum med. τήτραφα,
nutriui: at præterit. act. τήτραφα: pass. τήτραμμαι, ψαι, πλαι, & Atticè τήτραμ-
μαι: aorist. prim. ἔτραφθην: actiuus ἔτραφα: imperat. ἔτρανον: med. ἔτραφάμην: 10
particip. ἔτραφάμενος, qui educavit, à τήτραφω: optatiuus τήτραφωμι, & μί in lu verso

πίδραμμαι.

2 Atticè vt in circumflexis, 89. 3. πείσομαι, syncope πείσομαι, alerem. 2 Hinc in
compositis mutatio tenuium in aspiratas: ἀντήσομαι, futur. med. ἀντήσομαι, mi-
hi vendicabo. ἀπήσομαι, abstineo: futur. ἀπήξω: med. ἀπήξομαι, ἰπήσω, expecto:
fut. ἰπήξω: infini. ἰπήξω. κητέσω, possideo: fut. κητέξω: δὴ κητέξω, bene habebit, 15
bene succedet. μετήσω, cum aliquo habeo, particeps sum: fut. μετέξω: med. με-
τέξομαι, partem capiam. ὑπέσω, sustineo, submitto: fut. ὑπέξω. 3 Huiusmodi

πείσομαι.

ἀντήσομαι.

ἀπήξω.

ἰπήξω.

κητέξω.

μετέξομαι.

ὑπέξω.

ψυδο.

πνέω.

σπυρο.

ἰπ.

ἐω, ὄσω.

αἰω, αἰώσω.

ἐω, ὄσω.

αἰω, αἰώσω.

ἐω, ὄσω.

αἰω, αἰώσω.

ἐω, ὄσω.

αἰω, αἰώσω.

ἐω, ὄσω.

αἰω, αἰώσω.

ἐω, ὄσω.

αἰω, αἰώσω.

ἐω, ὄσω.

αἰω, αἰώσω.

ἐω, ὄσω.

αἰω, αἰώσω.

ἐω, ὄσω.

αἰω, αἰώσω.

ἐω, ὄσω.

αἰω, αἰώσω.

ἐω, ὄσω.

αἰω, αἰώσω.

ἐω, ὄσω.

αἰω, αἰώσω.

ἐω, ὄσω.

αἰω, αἰώσω.

ἐω, ὄσω.

αἰω, αἰώσω.

ἐω, ὄσω.

αἰω, αἰώσω.

3 Hinc in
compositis mutatio tenuium in aspiratas: ἀντήσομαι, futur. med. ἀντήσομαι, mi-
hi vendicabo. ἀπήσομαι, abstineo: futur. ἀπήξω: med. ἀπήξομαι, ἰπήσω, expecto:
fut. ἰπήξω: infini. ἰπήξω. κητέσω, possideo: fut. κητέξω: δὴ κητέξω, bene habebit, 15
bene succedet. μετήσω, cum aliquo habeo, particeps sum: fut. μετέξω: med. με-
τέξομαι, partem capiam. ὑπέσω, sustineo, submitto: fut. ὑπέξω. 3 Huiusmodi
fut. circumflexa terminationibus conueniunt cum fut. sec. eiusdem vocis ac mo-
di, atque in maximo sunt vsu apud quosuis oratores: vnde ἀκουσῶ, ἀκουσῶ, ab
ἀκουπέω, audire facio: ἀναδραματῶ ab ἀναδραματίζω, deuoueo: βαδῶ ab βαδίζω: 20
γυροῶ ab γυροῦμαι, notum facio: ἐγγῶ ab ἐγγίζω, appropinquo: ἐλπῶ ab ἐλπίζω,
spero: κητέω & medium κητέομαι, sededo, ἀ κητέω, sedeo: κητέω ab κητέομαι, defero:
κητέω ab κητέομαι, beatum dico: κητέω ab κητέομαι, misereor: ἰνδῶ ab ἰνδίζω,
exprobro: ὄρδῶ ab ὄρδίζω, vigilo: ὄρδῶ ab ὄρδίζω, defino: ποδῶ ab ποδίζω, com-
pede vincio: σαφῶ ab σαφίζω, notum facio. Dores in horum terminationibus 25
ponunt δ pro κ suo more, 12. 48. vt ἀγωνοδῶμαι, decerto, pro ἀγωνοδῶμαι,
ab ἀγωνίζομαι, ἀδρακοδῶμαι, in seruitutem rapio: futurum medium ἀδρα-
κοδῶμαι, Atticè ἀδρακοδοῦμαι, Doricè ἀδρακοδοῦμαι, & tertia pluralis ἀδρα-
κοδοῦνται, pro ἀδρακοδοῦνται, in seruitutem rapiuntur. communis esset ἀδ-
ρακοδοῦνται, 4 Vide Inuestigationem thematis in verbo αἰξῶ. 5 Hæc fu-
30 tura πλόσω, ῥόσω, χέσω, πλόσω, fiunt ab antiquis πλόω, ῥόω, χέω, πλόω,
sic ῥέω, curro, ῥόσω & medium ῥόσομαι, à ῥόω: & νέω, νόσω, à νόω, anno.
quum autem significat, neo, nato, ablat̄, vado, facit in futuro νήσω. Cæteram
κλαῖω & κεύσω fiunt ab Æolicis κλαῖω, κεύω, quæ ab Atticis κλάω, κέω, addito u,
sunt facta: Atticæ verò à communibus κλαῖω, κεύω, subtracto i. 35

1 Imperatiui tertiam pluralem Attici faciunt
similem genitiuo plurali participiorum eius-
dem temporis, τυπῶντων, τυψῶντων, pro τυπῶντων
τυψῶντων.

Secundus aoristus vltimam grauat, τυπέ: sed 40

2 acuuntur tres, 2 ἐλθέ, venito: 3 ὄρε, inuenito: 4 εἰπέ,
4
5 dico: sic Atticè 5 λαβέ, accipito: 6 ἰδέ, video: cum
communiter dicant λάβε, ἴδε.

1 HING Μελοτών, curæ sint, pro μελοῦσαν, à μέλω, curo. ἀνωμίτων, fa-
ciant.

ciant, pro αἰείτωσαν, 78. 23. ἀγγελλόντων, nuntient, pro ἀγγελλέτωσαν, ab ἀγγέ- 2
λω, nuntio. 2 Ab ἐλθῶ. Vide, 148. 21. & Inuestigationem thematis in ver- 3
bo ἔρχομαι. 3 Vide 184. 29. & Inuestigationem thematis in verbo ὀρέομαι. 4
4 Vide 139. 25. 5 Vide Inuestig. thematis in verbis λαχάω, λαμβάω, &c. 5
5 & 54. 30. 6 Vide 148. 21. & Inuestig. thematis in verbo εἶδω. 6

1 Optatiuo Æolico non vtuntur Attici nisi in 1
secunda & tertia singulari, τυψείας, τυψείε, & ter-
tia plurali, τυψείαν.

DIXERAT, 57. 31. vltatissimum esse apud Atticos optatiui primum 1
10 aoristum.

Subiunctiui secunda & tertia persona tam 1
barytonorum quàm circumflexorum & verbo-
rum in μί, cōtinet diphthongum impropria,
ἐάν τυπῆς, τυπῆ: ποίης, ποίη: πῆθῆς, πῆθῆ.

15 PRO τυπῆ, ποίη, πῆθῆ, Iones dicunt τυπῆσι, ποίησι, πῆθῆσι. Vide, 100. 1
15. Illud & hoc loco monendum, poetas primam personam pluralem subiun-
ctiuorum in ωμῶν efferre per ωμῶν: vt à δέωω ædifico, fut. δέωω: aorist. prim. ἔ-
δωω, 54. 4. hinc in subiunctiuo, δέωω, prima plur. δέωωμεν, & ποετικῆ δέωω-
μεν, ædificemus.

20 Passiui secunda persona præsentis & futuri 1
in η, τυπῆη, τυφῆη, τυπῆη, τυψῆη: perfecti autem in
σαι, πεποῖσαι, vt & præsentium à verbis in μί, πῆθε-
μαι, πῆθεσαι: 1 quem morem & in barytonis qui-
busdam cernimus, φάρομαι, εδο, φάρομαι, pro φάρη:

25 & in circumflexis, κευχόμαι ὦμαι, glorior, κευχέσαι
χέσαι, pro κευχῆ κευχῆ. Et contra quædam à ver-
bis in μί desinunt in η more barytonorum, κᾶθη-
μαι, κᾶθη, sedeo: ἐπίσμαι, ἐπίση, scio: δύναμαι, δύνη,
possunt, pro κᾶθησαι, ἐπίσαι, δύνασαι. sic perfectum,
30 μέμνημαι μέμνη, pro μέμνησαι, μεμνή.

2 Quatuor Attici finiunt in ει, βούλομαι, βούλει, 2
volo: ὀλομαι, 3 οἶε, πύτο: 4 ὄλομαι, ὄλει, videbo: ἔομαι, ἔει, 3, 4
& facta crasi, εἶ, sum, es.

VIDE Quæ de hac re copiosè diximus, 91. 20. 2 Hæc quatuor Com- 1
35 munes ab Atticis acceperunt. Verùm Attici idem obseruant in omnibus ferè 2
præsentibus & futuris vocis passiuæ & mediæ: quod non negat CLENAR-
DVS. 3 Et Ionicè εἶμαι, 61. 20. & 33. 4 Futurum primum indicatiui mediæ ab 3
ἔρχομαι, video & videor: 4

De optatiuo.

De subiunctiuo.

Notio.

δέωωμεν.

De indicatiuo
vocis passiuæ.

εσαι, pro η.
φάρομαι.
κευχέσαι.
κευχῆσαι.
η pro ησαι
vel ασαι.

κᾶθη.
ἐπίση.
δύνη.
μέμνη.

Atticis m.
βέλει.
οἶε.
ὄλει.
εἶ.

οἶμαι.

De perfecto passivo Atticisimus. μιῖασμαι, μεμολυσμαι, μεμύνηκα, μεμύνημαι.

1 Perfectum passivum à verbis in να per σμαι fa ciunt Attici, μιῖνω, μεμίσσμαι, φαδο : μολύω, μεμολυσμαι, inquino.

Verbum μύω, μεμύνημαι, vt μεμύνηκα, velut à νέω, maneo.

Disyllaba primæ & secundæ coniugationis, quæ Attico præterito mutant ε in ο, hîc reperiuntur, λέγω, dico. λέλογχα, λέλεγμαι : κλέπτω, furor : κέκλεφα, κέκλεμμαι : inuenitur & κέκλεμμαι, furto sublatus sum.

Quæ habent ρε cum aliqua consonante, verba tunc ε in α, σρέφω, εσρεφα, εσραμμαι, uerto : sed βρέχω, βέβρεχα, βέβρεγμα, irrigo.

1 HOC Tantummodo obseruatur in primis personis perfecti & plus quam perfecti, & in participio perfecti. μιῖασμαι, μεμίσσμενον, μεμίσσμεθα : 15. ἐμμίασμαι, σμενον, σμεθα : particip. μεμίσσμενος, non autem μιῖασμαι, sed μιῖανται, μιῖανται : quidam tamen ab ὑφαίνω, subtexo, ducunt ὑφασμαι, ὑφασται, ὑφασται, & reduplicatione poetica ὑφάσσαι, subtextus est : ego malim deducere ab ὑφάζω, quod est idem quod ὑφαίνω, eadem tamen formandi ratione : in secunda syllaba substitutum fuit η pro υ. sic in ἐπήτυμος, verus (quod fit ex ἔτυμος per poeticam reduplicationem, quæ & in nominibus locum habet) substituitur η pro ε. 2 Vt dictum est, 144. 1. 3 Atticis receptiora sunt 4 εἰλογχα, εἰλεγμαι, 145. 13. 4 Atticè εσρεφα. vt perfectum pass. εσραμμαι, mutat in α, ita & plus quam perfectum, εσεμίμμαι, εσεμύλο, εσεμύλο : hinc 5 tertia pluralis Ionica (66. 2.) εσεμύλοτο, auerfi erant. 5 Hinc participium βεβρεγμενός, vino madidus, non plenè ebrius, 144. 4.

κίκλεμμαι.

εσραμμαι.

βεβρεγμα.

Notio.

ὑφάσσαι.

εἰλογχα.

εἰλεγμαι.

εσεμύλο.

De aor. i. pass. ἐπρήσθην à πρῶσθαι, ἐμνήσθην à μνήσθαι, ἐπρήσθην.

ἐγνώσθην.

ἐδυνάσθην. ἠδυνάσθην. ἐδυνήσθην.

δλω, à δυνάω, μ. δυνήσω, possum.

Penultima huius temporis eadem cum perfecto : at δῖρέθλω & ἐπῖνέθλω per systolen, ab ὀρημαι, inuentus sum, & ἐπῖνῆμαι, laudatus sum.

Sic composita ab αἰρέω αἰρέω, capio, καθήρεθην, destructus sum : ἀφῆρεθλω, ablatus sum : & simplex ἠρέθλω, à præteritis ἠρημαι, καθήρημαι, ἀφήρημαι.

Sic ἐρρέθλω ab ἐρρημαι, quod & ἐρρήθλω, dictus sum, vnde ῥηθεῖς, dictus.

10 Illa quæ verterant in præterito ε in α, hîc rursus per ε scribuntur, σρέφω, uerto : εσραμμαι, εσρέφθλω.

SIC Apud poetâs verba in να, quæ in præterito perdebant, illud interdum in hoc aoristo recipiunt : vt ἐκλίνθλω & ἐκλίνθλω, à κλίνω, inclino, & κρῖνω, iudico : in quorum tertia persona perfecti passivi non erat υ, κέκλιται, κέκριται, vt habes 65. 3. ab ἐκλίνθλω, particip. κελνθεῖς, ἐκτος : in plurali οἱ κελνθέντες, cum διακελνθέντες, discreti. Sic à πνύω, spiro, aoristus primus ἐπνύθλω, assumit, quanuis non desinat in να : sine augmento πνύθλω, πνύθης, πνύθην, cum αἰά, ἀππνύθην, & poeticè ἀμπνύθην, respirauit, refertur ad ἀμπνύθην, 5. 11. & 28. dicitur etiam ἐπνύθλω, ἐπνύθης, ἐπνύθην sine υ : hinc cum εἰ, ἐμπνύθην sine augmento, pro ἐμπνύθην, respirauit. 2 Hinc participium, ῥηθεῖς, ἐκτος, cognitus, sic ab ἐσώθλω, σωθεῖς, seruatus. 3 Medium fut. δυνήσομαι, poterō : perfectum passivum, 3. δυνήσθην, porui. 4 A thematibus κατέσθην, destruo : ἀφείρω, aufero. quæ componuntur ex præpositionibus κατέ & εἶρω : sed vltimæ vocales perduntur, & tenues τ & ω migrant in suas aspiratas θ, ρ, quare id fiat vide, 49. 7. & 15.

Optatiuorum prima pluralis in ημῶ πατιitur syncopè in omnibus verbis, τυφθεῖημῶ, τυφθεῖμῶ, vnde formatur 1 tertia τυφθεῖεν. cō similitèr à verbis in μι, πηθεῖημῶ, πηθεῖμῶ, πηθεῖεν. sic εἶεν, essent, pro εἶησαν, ab εἶημῶ.

30 A TQVE Secunda τυφθεῖτε. 2 Et syncopè εἶμῶ, essemus : secunda εἶτε εἶ. 1. 2. τε, effectus. thema est εἶμι, sum : cuius coniugatio habetur in tractatu anomalorum in μι.

Subiunctiuui secunda persona singularis diphthogus est impropria, τυπῆη, ποιῆη, πηθῆη, similis tertia actiuorum.

QVÆ In subiunctiuum annotauimus vide, 100. 15. & 107. 27. & 34. 1 Medium præteritum à βλάπτω, laedo : καλύπτω, tēgo : κρύπτω, abscondo, desinit in βα, βέβλαβα, & C.

δῖρέθλω, ab ὀρημαι, quasi ab ὀρηται. ἐπῖνέθλω, ab ἐπῖνῆμαι, καθήρεθλω, ἀφῆρεθλω, ἠρέθλω. ἐρρέθλω, ἀρῆσαι, ῥηθεῖς.

Notio. ἐκλίνθλω, ἐκλίνθλω. διακελνθέντες, ἐπνύθλω, ἐπνύθης, ἀμπνύθην, ἐμπνύθην.

De optat. pass. τυφθεῖμῶ, τυφθεῖεν, πηθεῖμῶ, πηθεῖεν, εἶεν, ab εἶμι, sum, τυφθεῖτε, εἶμῶ, εἶτε.

De subiunctiuo passiuo.

De præterito medio.

vade: cum ἐξ, ἐξῆς, exi: optatius ἔμι, ἔσι, ἔσι, venirem, tenderem: subiunctivus ἰαίνω, ἰαίνω, ἰαίνω, & Ionicè (100.15.) ἰησι, venero, is, it: vnde ἰπέλω, ἰπέλω, & Ἄolicè ἐπέλω, ἐπέλω, eruperis, ab ἐπέμι, erumpo, adior, aggredior: componitur ex ἐπι, ἐξ & εἰμι. Est etiam huius aoristus secund. ἔω: vnde ἔω, ἔω, abij: atque εἶον, εἶε, εἶε, & Attico more εἶ in ἦ mutato (142.3.) ἦον, ἦε, ἦε: subiunctivus 5
 11 ἦω, ἦε: primā plural. ἦωμεν, & systole ἦμεν, eamus, 107.30. 12 Cum ἀνά, ἀνά, oriens. 13 Cum ἐπι, ἐπι, inuade: cum ἐπι & ἐξ, ἐπέλω, persequere.
 13 14 106.10. 14 Atticè & Doricè ἔμω, 59.4. cum ἐξ, ἐξέμω, exire. Ionicè ἔμω.
 15 15 Atticè & Dor. ἔμω, Ionicè ἔμω. 10

ἐπέλω, ἐπέλω.
 ἔω, ἔω.
 ἔω, ἔω.
 ἔω, ἔω.
 ἔω, ἔω.
 ἔω, ἔω.
 ἔω, ἔω.

De ἔμι, quod est mitto.

ἔω, ἔω.
 ἔω, ἔω.
 ἔω, ἔω.
 ἔω, ἔω.
 ἔω, ἔω.

ἔω, ἔω.
 ἔω, ἔω.
 ἔω, ἔω.
 ἔω, ἔω.

ἔω, ἔω.
 ἔω, ἔω.
 ἔω, ἔω.

ἔω, ἔω.
 ἔω, ἔω.

ἔω, ἔω.
 ἔω, ἔω.
 ἔω, ἔω.

ἔμι τὸ πέμπω, hoc est, mitto, fit ab ἔω per reduplicationem impropiam: coniugandum vt πείθω. Futurum, ἔμω. Actiui indicatiui præfens, ἔμω, ἔμω, ἔμω. D. ἔμω, ἔμω. P. ἔμω, ἔμω, ἔμω, Ionicè ἔμω, 1. σι, 1 vnde ἔμω, ἔμω, ἔμω, immittunt, &c. Imperfectum, 15
 2 ἔμω, vt ἐπέλω. Perfectum, 2 ἔμω. Bœotorum more pro ἔμω, à futuro ἔμω, vnde ἔμω, qui misit: ἀφεικός, qui dimisit: ἀφεικέναι, dimisisse.

Aoristus primus, ἔμω, ἔμω, ἔμω, &c. pro ἔμω, futuri consonantem non seruat: sic 3 ἀφεικός, dimisi: 20 παρῆκα, reliqui: & ἀνέμω aoristus medius, reliqui & relictus sum.

Aoristus secundus, S. ἔμω, ἔμω, ἔμω. D. ἔμω, ἔμω. P. ἔμω, 4. ἔμω, ἔμω; 4 vnde ἔμω, præmiserunt: 5 mutat penultimam, vt ἔμω & ἔμω. 25

Imperatiui præfens, 6 ἔμω, ἔμω, &c. Aoristus secundus, ἔμω, ἔμω, vt ἔμω: vnde composita, ἔμω, 7 præmitte: 7 ἀφεικός, dimitte: ἔμω, summitte.

Optatiui præfens, 8 ἔμω. Subiunctiui, ἔμω ἔμω.

9 Infinitiui, ἔμω. Participij, 10 ἔμω: omnia vt πείθω. 30

Aoristus secund. optatiui, ἔμω. Subiunctiui, ἔμω ἔμω, ἔμω, ἔμω: & interdum ἔμω, ἔμω, ἔμω: 11 deinde ἔμω, ἔμω, ἔμω: 12 vnde ἀφεικός, dimisero. 12 Infinitiui, ἔμω, penultima

13 diphthongo, vt ἔμω: 13 vnde composita ἀφεικέναι, dimittere: ἔμω, summittere. 35

Parti-

Participium ἐξ ἔμω: 14 ἀφεικός, qui dimisit: ἔμω, 14 ἀφεικός, qui submit, &c.

Passiui præfens, 15 ἔμω. Imperfectum ἔμω: 15 omnia vt πείθω. Perfectū, 16 ἔμω per εἰ, vt ἔμω. 16 Pa. 108. ver. 26
 5, tertia pluralis, 17 ἔμω, misit: ἀφεικός, dimisit: 17 ἀφεικός, ἀφεικός, ἀφεικός, remisi sunt: pro quibus Attici ἀφεικόναι, ἀφεικόναι, vt ἀφεικόναι pro ἀφεικόναι, tollendo subiunctivam, & interponendo ω.

Aoristus primus, ἔμω, à tertia perfecti ἔμω, 10 corripiendo penultimam, vt ἔμω: dicimus tamen ἔμω, 18 ἀφεικός, quod & ἀφεικός, dimissus sum. 18 ἀφεικός, ἀφεικός, ἀφεικός.
 Medius aoristus primus ἔμω: ἀφεικός, remisi: 19 ἀφεικός, admisi, &c. Aoristi secūdi indicati- 19 ἀφεικός, uus, ἔμω, 20 ἔμω & ἔμω & οὐ, ἔμω. Imperatiuus, 20 ἔμω 20 & ἔμω & οὐ: vnde ἔμω, submitto, demitto: ἔμω, admittito: ἔμω, præmittito, emittito. Optatiuus, ἔμω, ἔμω, ἔμω. Subiunctiuus, 21 ἔμω ἔμω. Infinitiuus, 21 ἔμω. Participium, ἔμω.

H O C Fit per crasim Atticam. at ἔμω, ab ἔμω, 159. 3. sic composita, ἀφεικός, 20 ἔμω, ascendunt, ab ἀφεικός: ἀφεικός, sursum iaciunt, ab ἀφεικός. διαφεικός, percurrunt: διαφεικός, transmittunt: ἔμω, descendunt: ἔμω, demittunt: μεταφεικός, indagant: μεταφεικός, omittunt. ἀφεικός, accedunt, non ἀφεικός, sed cum ἀφεικός, ἀφεικός non ἀφεικός, concurrunt: ἀφεικός, intelligunt. ἀφεικός & Ionicè (12.29.) ἀφεικός, dimittunt. Sumitur quoque tertia pluralis à circumflexo ἔμω ἔμω, ἔμω, 25 ἔμω, cum ἔμω ἀφεικός, intelligunt: sic in part. τῶν ἀφεικόνων, intelligentibus, à ἀφεικόνων, οὐδὲν, intelligens: at ἀφεικόνων, ὄντως, conueniens, à ἀφεικόνων, 159. 13. Eodem modo imperfectum singulare & illius tertia pluralis capiuntur ab ἔμω, 105. 7. ἔμω, ἔμω, mittebam, at: cum ἔμω, ἀφεικός, dimittebat: cum ἔμω, ἀφεικός, præmittebat & præmittit: nam capitur etiam pro præfenti: cum ἔμω, ἀφεικός, intelligebant, & Atticè ἔμω, 117. 10. tertia plur. ἔμω, similis primæ sing. cum ἔμω, ἀφεικόνων, Atticè ἔμω, pro ἀφεικόνων, intelligebant. rursus pro tertia plur. ἔμω, dicitur Bœoticè (95.35.) ἔμω: cum ἔμω, ἔμω, &c. secunda plur. ἔμω: cum ἔμω, ἔμω, demittitis. 2 Vide, 105. 14. ex ἔμω. cum ἔμω, ἀφεικός, dimisi: cum ἀφεικός, 35 ἀφεικός, deferbui: tertia plur. ἔμω, miserunt: ἀφεικόνων, deferbuerunt: part. ἀφεικόνων, ἀφεικόνων, qui remisit: Ionicè (12.29.) ἀφεικός, ἀφεικός, ἀφεικός. ex eodem ἔμω, cum ἀφεικός, ἀφεικός, ἀφεικός, cum Attico incremento (145. 6.) ἀφεικόνων, ἀφεικόνων, remisit, isti, it: cum ἔμω, ἀφεικόνων, præmisit: cum ἔμω, ἔμω, dimisi: cum ἔμω, ἀφεικόνων, as, es, immisi, isti, it. huius futurum ἔμω, infin. ἀφεικόνων, X

Pa. 108. ver. 26
 ἀφεικόνων
 ἀφεικόνων
 ἀφεικόνων

ἀφεικόνων
 ἀφεικόνων
 ἀφεικόνων
 ἀφεικόνων
 ἀφεικόνων

ἔμω ἔμω ἔμω
 ἔμω ἔμω ἔμω
 ἔμω ἔμω ἔμω
 ἔμω ἔμω ἔμω

Imperatiuus, Sing. ἴσαθι, ἰσάτω. D. ἴσατον, ἰσάτων.

4 P. ἴσατε, ἰσάτωσαν. Syncope ἴσθι, ἴσω. ἴσον, ἴσων: ἴση, ἴσων vel ἴσων. sic in presenti, ἴσαμην, ἴσμεν: ἴσατε, ἴσητε.

7 Passiuum, ἴσαμαι, vnde ἴσαμαι: compositum, ἔπισαμαι, ἔπισασαι, ἔπισαται, scio: Imperfectum, ἔπι- 5 ἔσμεν, ἔπισασο, Ionicè ἔπισαο, crasi ἔπισσω, ἔπισατο.

8 Futurum, ἔπισήσομαι.

1 DORICE ἴσαμι, 12. 36. sic in imperfecto ἴσαν pro ἴσων: cum augmento Attico ἴσαν: & rursus verso augmento syllabico: in temporale ἠήσαν, intel-

2 libebam. Sic αἴεισι, flant, pro αἴεισι, ab αἴημι, Spiro, 104. 21. Ex ἴσασσι cum σῶ 10 3 fit σῶσιον, vna sciunt, sunt conscij. Sumitur etiam ἴσαν pro ἰσπερδόντε, 4 ibant, ab εἴημι, de quo supra, 159. 4. Cum σῶ, σῶσιδι, sis conscjus. Et per 5 pleonasmum αἴε, ἴσων, scitote vos duo. Capitur Atticè pro tertia plur. ἴσω-

6 σαι, 68. 28. Per pleonasmum scilicet litera τ. sic ἴσασαι, ἴσασται, &c. pro ἴσα-

7 σαι, ἴσαται, scis, scit. Pro secunda persona ἴσασαι, dicitur etiam ἴση: sic compo-

8 situm ἔπιση pro ἔπισσασαι. 151. 27. Coincidit cum futuro medio verbi ἔπι-

9 σῆμι, quod componitur ex ἔπι & ἴσημι: huius futurum actiuum ἔπισσω, medium 15 ἔπισσομαι, compositum ἔπισήσομαι, ἔπισήση superfixtam, es: vel sciam, scies.

1 Φημί, dico, ἀφάω. S. φημί, φής, per η diphthon-

2 gum, φησί. D. φατόν, φατόν. P. φαμην, φατέ, φασί, acuta 20 3 vltima, licet participium sit φάς, φάντος, τοῖς φᾶσι, per α circumflexum.

4 Imperfectum ἔφλω, vt ἴσην. Aoristus primus, 5 ἔφασα, ex futuro φήσω. Aoristus secundus, ἔφλω,

6 in singulari similis est imperfecto: quod fit 25 7 quoties non est reduplicatio, τλήμι, ἔτλω, tolero: γνώμι, ἐγνων, νοσσο. In duali autem, ἐφητον, ἐφήτην: &

8 plurali, ἐφημην, ἐφητε, ἐφασαν: seruatur lōga penul-

9 tima, quam imperfectum corripit, ἐφατον, ἐφάτην: 30 6 ἔφαμην, ἔφατε, ἔφασαν.

7 Infinitiuus φάσαι, acutum α, vt ἰσάσαι. nam φά-

8 ναι, apparuisse, per α circumflexum est aoristus

9 primitiς ἀφάνω, appareo.

8 Medius aoristus secund. ἐφάμην, ἐφασσ, &c.

DORI-

De φημί, quod est dico. φάσι.

φᾶσι.

φᾶσι.

φᾶσι.

φᾶσι.

φᾶσι.

DORICE φημί, φής, φατί. φής accentu acuto, & per η diphthongum, 1 vt differat à φής pro ἔφης, aoristi secundi. Doricè φητί. Vide, 104. 38. 2 4 Et sine augmento φῶς, φής, φή: & per aphæresim βῶ, ἦς, ἦ. sic in presenti 3 ἦμι, ἦς, ἦσι & ἦν, pro φημι, φής, φησι. Doricè φασῶ, φασέις, φασεί, 12. 36. 4 5 & 47. 19. Et syncope φῶν, & rursus reiecto augmento φῶν, dicebant vel 5 dixerunt. φῶναι presentis est temporis: in aoristo secundo dicimus φῶναι, 6 dixisse. est etiam Atticè φῶναι, apparuisse, pro φάσαι, 53. 28. Hinc infiniti-

7 uus, φάσαι, dixisse: participium φάμενος: cum παρὰ παρὰ φάμενος, & poeticè 8 (50. 11.) παρὰ φάμενος, male suadens.

10 ἴση, pro ἴσαθι. sicut quandoque imperatiuus ver-

borum in μι fit à tertia imperfecti, ἔπιμπλη, im-

plebat: πῆμιπλη, imple.

τεθνημει, morior, reduplicatur per ε more Ionico,

à θνάω, τεθνημι: tertia pluralis τεθᾶσι, vt ἰσᾶσι.

25 Imperatiuus est τεθναθι. Optatiuus, τεθναίλω.

Infinitiuus, τεθναίω. Sic τέτλημι, tolero: τέτλαδι, volē-

26 τᾶ: τέτλαίω, tolerarem: quod & τέτλημι, ἀτλάω.

ἔσημι, quoque per ε reduplicatum, vnde ἔσα-

3 ῤημι, ἔσασι: & optatiuus ἔσαίλω, ἀφεςαίλω, desisterem:

20 Infinitiuus, ἔσαναι, ἀφεςαναι, desistere, insistere, penul-

4 tima per α acutum.

A B S O V E μι, πῆμι: dicimus enim πῆμιπλη & πῆμι, 103. 34. & 37. 1

hincum ἐν ἐμπλή, imple, pro ἐμπλήσθι. sic à δῆνυμι, conuiuium præbeo,

imperfectum ἔδηνυ, ἔδηνυς, ἔδηνυ, vnde δῆνυ pro δῆνυθι. 2 Et apocope 2

25 τέτλα. huius infinit. τετλάω, Doricè τετλάμεναι, & Ionicè τετλάμεν. 39. 4. Aorist. secund. ἔτλω, à futuro τλήσω: imperat. τλήθι, & Dor. τλήθι: opt. τλήλω:

infinitiuus τλήω: participium τλάς, τλάντος. 3 Sic in tertia plurali imperfe-

30 cti ἔσαναι pro ἔσαναι, stabant, sistebant: imperat. ἔσανθι, sta: in plurali ἔσανθι, sistate. 4 Dor. ἔσανθαι, & Ion. ἔσανθαι, cum δῆνυ, ἀφεςαίλω, desistere. ὀλυα, ἀ-

L T R A imperfectum non con-

2 iugantur finita in ᾶ, εἶνω, εἶω, 3 4 ᾶτω, εἶτω, εἶθω, ἔω, ᾶσω, χῶ, λῶ,

5 νῶ: & alia itē plurima vel hoc 6 7 vel illo tēpore carēt. Sed q̄a va-

35 riāt crebro eiusdē verbi thema-

ta, vt κῶ, κῆ, ἔκτιρο: ὀλομαι, οἰέομαι, πῖτο: ὀνήσω, θεί-

8 8

φημί, φατί. φής, φή.

φημί, φῶν.

βῶ, ἦς, ἦ.

φασῶ, εἶς, εἶ.

ἔσαν, φᾶι.

φᾶσαι, φῶ-

ναι, φῶναι.

παρὰ φάμενος.

Annotatiuncula in verba in μι ἴση.

πῆμιπλη, ἀ πῆμιπλη.

Ionica reduplicatio.

τεθνημι, τεθᾶσι.

τέτλημι, τέτλα.

τέτλημι, ἀτλάω.

ἔσημι pro ἔσημι.

ἀφεςαίλω, ἀφεςαναι.

ἔσαναι, ἔσανθι.

ὀλομαι, οἰέομαι.

πῖτο.

ὀνήσω, θεί-

8 8

νω, *ἔνεω, τε ἔνεω, morior*: aut à diuersis omnino pen-
 8 det formatio receptorum temporum, vt ⁸ *φέρο, οἶω, ἐπέλω, ἐπέλω, fero*: ideo huiusmodi tempora re-
 feremus ad thema proprium licet inusitatum,
 vnde regulariter deduci queant. *φέρο* in vsu ha-
 betur, non tria reliqua: tamen futurum *οἶσω* ab
οἶω. Aoristi *ἔλεξα & ἔλεγον* ab *ἐπέλω*. Præteritum
 medium Atticum *ἐπέλωσα* ab *ἐπέλω*: & ita in cæ-
 teris. quæ verò themata versentur in vsu, doce-
 bit lectio.

οἶσω.
 ἔλεξα, ἔλεγον.
 ἐπέλωσα.

Notio.

αἶνω.
 εἶνω.

Tempora à
 κλίω.

κλίω.
 à τείνω.

εἶνω.

αἶσω, ἔδω, ὕδω.
 αἶσω.

ἔδω.

ἔδω.
 ἔσω.

1 R A R V M. Apud Græcos verbum est, quod omnibus suis temporibus
 2 absolutum non indigeat aliquo tempore ab alio themate mutuando. 3 Vn-
 de verò finita in αἶνω mutuuntur tempora, videbis in sequentibus in verbo αἶ-
 3 *δένωμι* & in *λαβάνω*. Hoc quidem verum est in hyperdissyllabis in εἶνω,
 vt *φαεῖνω*, *λύεω*, quæ deriuata sunt & poetica: at dissyllaborum, quæ septem 15
 tantum apud Græcos inueniuntur, tria quidem βείνω, vim infero: εἶνω, tego:
 & σείνωμι, lædo, vltra imperfectum non coniugantur: reliqua verò quatuor,
δείνω, percutio: κλείνω, occido: τείνω, atcto: τείνω, tendo, formant futurum
 in αἶνω, aoristum primum in εἶνω, secundum in ανω: & præteritum in κλε, pas-
 siuam in αμει, medium in ονω. vt à κλείνω, futurum κλείσω, occidam: aoristas
 20 primus ἐδείνω: secundus ἐτανον: futurum secundum κτανώ, medium κτανούμι:
 infinitiuus κτανείδμι, & dialysi κτανέδμι. perfectum ἐτάνα, poetice ἐταγχε:
 passiuum ἐτασμι, ἐτασμι, ἐτασμι: & ἐταμμι, ἐτασμι, ἐτασμι: infinitiuus
 25 κτανείδμι: participium ἐταμμιός, interemptus, aoristas primus ἐταδλω,
 & ἐταδλω: ab ἐταδλω, tertia pluralis ἐταδλωσιν, & Boeoticè ἐταδτε, occisi 25
 sunt. 67. 23. perfectum medium ἐτανα, pro quo sublato τ & præposito κ,
 poetæ vsurpant κίωνα, occidi: plus quam perfectum ἐταμίω, ἐτασο, ἐτασο.
 Sic à τείνω futurum τίνω, aoristas primus ἐτενω: perfectum ἐτάνα: passiuum
 30 τήταμι, τήταμι, τήταμι: tertia pluralis τήταμι: aoristas primus ἐτάδλω. per-
 4 fectum medium τήνω, vnde τήνω, τήνω, contentio. 4 Verba in 30
 εἶνω ferè omnia ducuntur vel à præfenti vel à futuro aliorum verborum: de qui-
 bus vide in verbo γαμίω: atque hæc quidem vltra imperfectum non coniug-
 antur, sed sua tempora à primitiuis mutuuntur. quæ autem ab aliis verbis
 non deriuantur, ea in aliis quoque temporibus coniugantur, vt κλείω, laudo
 5 μ. κλείω, κ. κλέω: sic σείω, quatio, μ. σείω, σ. σείω. 5 Finita in αἶσω, 35
 εἶσω, ὕδω, deriuata sunt omnia. à suis igitur primitiuis tempora mutuuntur.
 Finita in αἶσω, ducuntur à verbis barytonis quæ penultimam habent longam,
 vt ἀμυνάσω, ab ἀμύνω, opem fero, succarro: διακλέσω, à κλέω, accuso: εἰργάσω
 ab εἰργώ, prohibeo: κατέσω à κίω, vado, accedo. Finita in εἶσω, ducuntur ab iis
 quorum penultima est breuis, vt κερμάσω à κέρω, pascor, de pascor: χέσω à χέω, 40
 detineo, tengo, habeo: imperatiuus χέθε, habe: φλογέσω à φλέγω, comburo:
 ἡγείσω, congreco, & ἡρῶσω, volito, tollo, ab ἡγείρω & αἰείρω, sed detracto κ
 corripit prius penultima, atque κ mutatur in η. Finita in ὕδω sunt à verbis
 45 fectæ: in ὕδω interposito σ, vt μινύσω à μινύω, minuo: φθινύσω à φθινύω, corrumpo.
 6 po. 6 Finita in ἔσω barytona, facta sunt Atticè à circumflexis. Vide, 149. 33. 45
 & 38. atque hunc tractatum in verbo αἶξω. Idem iudicatio de finitis in ἔσω, ac
 bre-

breuiter de omnibus barytonis, quæ à circumflexis facta sunt, de quibus in lo-
 cis citatis. ea enim vltra imperfectum non coniugantur: sed sumunt alia tem-
 7 pora à circumflexis vnde ducta sunt. 7 De finitis in στω vide in verbo ἀρίστω, & 7
 90. 36. & 155. II.

ἔσω.
 Barytona acta
 à circumflexis.
 στω.

5 Appendix de quibusdam aliis verbis, quæ vltra
 imperfectum non coniugantur.

A CLENARDO enumeratis adde finita in ἔβω, ἔβω, ἔβω, ἔβω, αἶω desy-
 deratiua, vt μαθηπείω ὦ, discere cupio: λω per simplex λ, atque polysyllaba
 in ὕω, quæ formant ex se verba in μι: de quibus vide in verbis ἀγνυμι, ἀμ-
 10 φάννυμι, δεικνύω, ὀμνύω, ῥηγνύω, ῥοννύω, σβεννύω. Adde quoque verba quintæ
 coniugationis habentia primam syllabam ex reduplicatione desinentem in
 liquidam, vt μαρμαίρω, rutilo: atque alia quæcunq; reduplicationem habent,
 de quibus in verbo πτερίσκω. & quæ ante ω habent mutam cum liqui-
 15 da, vt δάκνω, mordeo: de quo suo loco. & quæ à futuro fiunt grauitona: de
 quibus in verbo ἄγω. & quæ fiunt à præteritis, vt φορέπω, horreo, π. πέφικω,
 vnde πεφίκα, εις, ει, horreico: de his videbis nonnihil in verbo ἐκπαραξα. &
 quæ per pleonasmum sint facta, præcipuè quæ mutarunt ε in ι, vt τέκω, τί-
 20 κνω, pario: de quibus, 155. 6. hæc verò sumunt tempora à primitiuis, vt τί-
 κνω à τίω, μ. τίξω, &c. & complura in ἔνω de quibus in verbo φθίω. 8 Vide 8
 in verbis οἶωμι, ἔνιωμι, φέρω.

ἔβω, ἔβω, ἔβω,
 ἔβω, ἔβω, ἔβω.

μαρμαίρω
 δάκνω cum si-
 milibus.

A futuris
 præteritis du-
 ctæ.

Mutantia ε in ι
 ob pleonasmum.
 Μυλτα in ἔνω.

1 ἄγω, *duco*, Futurum *ἄξω*. Præteritum *ἤγα*, & 1
 2 *ἄγω*.
 3 Atticè *ἄγηχα*, pleonasmò *ἄγηχα*. Aoristus secun- 2
 3 *ἤγον*, & 4 pleonasmò syllabæ *χα, ἤγαγον*: vnde 4
 5 *ἄγαγε, ἀγάγομι, ἐὰν ἀγάγω, ἀγαγεῖν*. Participium 6 α- 5
 6 *ἄγων*. Imperatiuus autem *ἄξε, ἄξετε, duc, ducite,*
 25 *ἄγων*. Imperatiuus autem *ἄξε, ἄξετε, duc, ducite,*
 presentis est temporis. 7 Nam quorundam futu- 7
 ra pro præfenti vsurpantur, vt ab *ἄγω, duco*: *δύω,*
ingredior: *οἶω, fero*: *ὄρω, attollo, concito*, futura, *ἄξω, δύ-*
 8 *σω, οἶσω, & ὄρω* 8 Æolicè pro *ὄρω*, 9 & vsque ad im- 8
 9 perfectum solum coniugantur. itaque *δύσω, im-*
 30 *perfectum, ἔδυσον, imperfectum medium 10 ἔδου-* 10
σόμεν, οἶσω, imperfectum, 11 οἶσον. Imperatiuus, οἶσε, 11
οἶσέτω. ὄρωσω, passiuum, ὄρσομαι. Imperfectum, 12 ὄρ- 12
σόμεν, ὄρσε, & 13 Ionicè ὄρσο: & Imperatiuus, ὄρσο. 13
 35 Sic *ἄξω*. Imperatiuus, *ἄξε, ἄξέτω.*

A
 ἄγω.
 ἄγηχα.
 ἤγαγον.

ἄξε, ἄξετε.
 Futurum pro
 presentis.

ἄξω, δύσω.
 οἶσω, ὄρω.

ἔδου-
 σόμεν.

οἶσε, οἶσέτω.
 Ionismos.

ὄρσο.

ὄρσο.

A B ἄγω, imperfect. & aorist. sec. ἤγον, (Dor. ἄγον: cum δα, διαγον, ε, ε, ι
 degi, isti, it) ἤγεις: hinc tertia persona Ion. ἀγεσθε, ducebat, 47. 39. præfens im-

δύσω.
 ἄγους:

ἀμπερόμι. 15 per duplex augmentum. Ἀμπερόμιαι, 15 ἡμπερόμιαι,
 αἰπόριαι. 16 induor, circumdo. 16 Ἦνέχετο, sustinuit, & ἠείχετο, susti-
 παροινέω. 17 nebat. Παροινέω, debacchor, 17 πεπαροινέαι, debacchatum
 ἐπιδημείω. 18 est. 18 Ἐπιδημῶ, ἐπιδημῶν, peregrinor. Ἐπορεύω, ἐπιέρ-
 ἐπιέρω. κηκα, pereiro. Ἐπιστάω, ἐπιστάτω, praesum. Ἐμπολάω, ἐμπε-
 ἐπιστάω. 11 πόλινα & ἡπόλισε, vendo, lucror. 11 κτίομαι, κέκτημαι &
 κτίομαι. 11 ἐκτιμαι, possideo: & plurima item alia generales
 canones augmenti non exacte seruauerunt: de
 quibus copiose Budæus in Commentariis lin-
 guæ Græcæ. Ἀμφιέννυμι & ἀμφιέμαι, induo. Futurū, 10
 ἀμφιέσω. 19 19 ἀμφιέσω. Præteritum pass. ἡμφιέσωμαι ab ἀμφιέω.
 Annotatio de 20 siquidem ννω & ννωμι habenda sunt vt ω, 20 quæ-
 finitis in ννω 21.20 cunque præcedat vocalis: 21 ζωννύω, cingo: 20 κεραν-
 21.20 νύω, misceo: 20 κορεννύω, saturo: 20 πεταννύω, extendo:
 22.23.20. 22 ῥώννυμι, valeo: 23 σρώννυμι, sterno: 20 σορεννύω, sterno, so-
 24 24 ριο: 24 χώννυω, obruo aggere. tanquam, ζώω, & c.

ληφθήσονται. 1 P R O Ἀλώσονται doctiores vsurpant ληφθήσονται, futurum primum passiuum
 ἔσονται. 2 verbi obsoleti λήβω, à quo etiam λαμβάνω sua capit tempora. 2 Imperatiuum
 ἔσονται, capiaris, vt ἠνώθη, 106. I. optat. ἔσονται, captus sim, caperer, vt ὄσων, 100. 9.
 κεραιώσονται. 3 & Doricè ἔσονται, ης, η, vt χερσῶν pro χερσῶν, 92.3. 3 Est participium perfe-
 4 ctum. vide 106.28. & 107.2. 4 De huiusmodi augmentorum varietate in ver-
 bis compositis vide quoque 141.23. & 142.4. Hæc autem in quadruplici sunt
 differentia. nam aut augmento prorsus destituuntur, vt perfectum actiuum
 ἀνάλωσα, & tertia persona perfecti passiuī ἀνάλωσαι: vel augentur solum in me-
 25 dio, id est in principio verbi simplicis, & non initio compositi, vt ἀνάλωσα: vel
 tantum initio, id est, in principio verbi compositi & non simplicis, vt ἀνάλω-
 σα, passiuum ἀνάλωμαι, ἀνάλωσαι, ἀνάλωσαι: vel vtrinque, id est, & initio compo-
 30 siti & initio simplicis, vt ἀνάλωμαι, ἀνάλωσαι, ἀνάλωσαι. hinc in aoristo primo acti-
 30 uo ἀνάλωσα, ἀνάλωσαι & ἀνάλωσαι, in sumpti, vnde infinitiuus ἀνάλωσαι,
 à futuro ἀνάλωσαι: in aoristo primo passiuī ἀνάλωσαι, absumptus est. A verbo βα-
 30 ρυπόμαι, caligo (quantis è præpositione non fiat compositio, sed è nomine βα-
 ρύς, grauis, & verbo ὀπόμεν, video.) inuenitur in aoristo secundo passiuo ἐβαρυ-
 35 πησεν ὀφθαλμοί, caligauerunt oculi: quod vtrinque incrementum suscipit. sic με-
 35 μιλισπεποίηται, in tertia perfecti passiuī, à μέλισσα ὤ, carmina modulos & pan-
 35 go, quod componitur è τὸ μέλος, uox, cantus, modulatio, & ποιέω, facio. sic etiam
 5 ἀνέμασποποίηται, ab ἀνέματος ποία ὤ, uocabula construo seu facio: è nomine τὸ
 5 ὄνμα, ατος, nomen. 5 Est tertiæ personæ singularis per crasim ab ἡγνύατο.
 6 augetur initio. 6 Tertia perfecti singularis in medio augetur. 7 Sunt
 7 participia neutra perfecti passiuī. Atque ἐγχεσμένον quidem augetur
 in medio, repetita tenui * pro aspirata χ: vt habes, 51. 22. ἠέχεσμέ-
 40 νον uerò, si ducatur ab ἐγχεσόμεναι, augetur vtrinque: vbi notandum γ,
 quod

quod in themate ἐγχεσόμεναι ponebatur pro ν præpositionis èν propter χ fe-
 quens, in ἠέχεσμένον rediisse in ν, cum iam non sequatur χ neque κ, sed ε.
 Vide, 5.20. & 7.27. atque hunc tractatum in verbo συρρήγνυται. Aduertendum
 quoque hoc loco in ἠέχεσμένον augmentum ἠέχον factum esse abf-
 5 que reduplicatione, quauis sit breue, pro ἡέχεσμένον: sic à ποροπαπεί-
 λάω, deingo, depingo, perfectum passiuum ποροπαπείλαμαι pro ποροπαπεί-
 λάω, atque à simplici χαλκίω, fabrico seu fabricor, fit ἐχαλκίωμαι pro καχαλ-
 κίωμαι & à νωγαλίω, deliciar, ἐνωγαλίωμαι pro νωγαλίωμαι, sed quia hoc rarum
 est, malim dicere ἠέχεσμένον fieri ab ἐγχεσόμεναι, cum inueniatur, & signi-
 10 ficet idem quod ἐγχεσόμεναι. atque hoc modo ἠέχεσμένον augetur tantum
 initio. sic ab actiuo ἐγχεσάω, pignora capio (cuius futurum ἐγχεσάω, ἐγ-
 χεσάω) fit aoristus primus ἠέχεσάω, as, ε, & sine augmento ἐγχεσάω, as,
 15 ε. 6 ἐγχεσάω augetur in medio: ἠέχεσάω uerò initio. vtrunque est tertiæ per-
 8 sonæ singularis aoristi primi actiui. ἐγχεσάω est aoristi primi medi, &
 15 augetur in medio, vt ἐγχεσάω. vbi notandum γ ob euphonia geminatum
 esse, pro ἐγχεσάω, ἐγχεσάω. sic ἐγχεσάω, ἐγχεσάω, pro ἐγχεσάω:
 de hoc 143.17. malim tamen scribere ἐγχεσάω, sine γ: ac dicere ἐγχεσάω
 20 & ἐγχεσάω esse composita ex èν, & ἐγχεσάω, ἐγχεσάω, quæ augmen-
 to destituuntur, pro ἐγχεσάω, ἐγχεσάω, vt παρεγχεσάω, pro παρεγχεσάω.
 20 Verum thema ἐγχεσάω videbitur compositum è geminata præpositione èν èν
 & inusitato γάω: quod Græcis non omnino nouum: dicunt enim ποροπαπεί-
 λωσθαι, supplex ad pedes deuolutis. ἐγχεσάω simplex videri potest quibus-
 25 dam: sed perfectum ἐγχεσάω, as, ε, arguit esse compositum. 9 Per crasim 9
 pro ἐγχεσάω, tertia imperfecti passiuī dicitur ἠέχεσάω, vt iam dictum est. ex
 35 ἐγχεσάω cum èν fit ἐγχεσάω. lege præcedens scholium. 10 Tertia singula-
 10 ris aoristi primi à παρεγχεσάω, quod componitur ex παρὲ & ἐγχεσάω, μ. ἠω.
 11 Duo tantum uerba simplicia hoc loco à C L E N A R D O enumerantur, 11
 quæ augmenti varietatem recipiunt ueluti composita, nempe βλακίδωμαι, &
 κέκτημαι, in quorum perfecto prima thematis nunc ante ε anceps reduplicatur,
 30 βεβλακίδωμαι, κέκτημαι: nunc non reduplicatur, è βλακίδωμαι, κέκτημαι. Sic à
 βλάπτω, lædo, nocco, perfectum passiuum βεβλαμμαι & βλαμμαι, damno af-
 fectus sum. à διαγλυφω, in sculpo, tertia perfecti passiuī διαγγλυπται, & διέγλυ-
 35 πται, in sculptrum est. à θλάω, frango, μ. θλάω, 91.26. perfectum passiuum τέ-
 θλασται & ἐθλασται, fractus sum. à τέθλασται, participium τέθλασθαι, fressus:
 35 aoristus primus ἐθλάθην, in tertia plurali ἐθλάθησαν, sunt castrati aut elisi: in-
 12 finitiuus ἐθλάθην, collisiuū esse. 12 Per λ quidem communiter: per ei uerò 12
 Atticè, 145.13. σπειρεθρήσομαι autem & συλλεγεθρήσομαι sunt nominatiui plurales parti-
 cipij perfecti passiuī à συλλέγω siue συλλέγωμαι, colligo. componitur ex σπυ mu-
 tato ν in λ (vt dicitur in uerbo συρρήγνυται) & λέγω, lego, dico, deligo: vnde
 40 perfectum ἠέλεγα, & Atticè εἰλοχα, 152.23. infinitiuus εἰλοχέμαι: cum σπυ, σπει-
 λοχέμαι, collegisse: participium εἰλοχέσθαι, σπειροχέσθαι, qui collegit: perfectum passiu-
 40 uum ἠέλεγα & εἰλεγα: vnde εἰλεγθῆσθαι, delecti, & c. In aoristo secundo passiu-
 13 uo ἐλέγησαν: cum ξω Atticè pro σπυ, ξωελέγησαν, collecti sunt. 13 Est partici-
 13 pium perfecti passiuī: perfectum actiuum est δεδήτηκα, vt arbitri iudicauit: aori-
 45 stus primus ἐδήτησα, & deperdito priori augmento, δήτησα: infinitiuus δαιτήσομαι:
 45 aoristus primus δαιτήσθαι, vnde participium δαιτηθείς, έντο: τὰ δαιτηθέντα,
 ea quæ arbitri statuerunt. Legitur apud Lucianum δαιταν δαιτέοντο, vitam dege-
 50 bant: quod est imperfectum passiuum Ionicum sine augmento, & habet signi-
 50 ficationem uerbi δαιτάνω, uiuio: ueluti & δαιτάνω nonnunquam sumitur pro δαι-
 50 τέω, vt arbitri iudico. δαιτάνω augetur in medio: imperfect. passiuum δητάω
 50 δητῶ, δητῶ, viuebam, as, at: in aoristo primo pass. δητήθη, diuersatus est. 14 Ἠνώ 14
 40 χλησα, as, ε, est aorist. prim. act. ab ἐνχλησάω, μ. ἠω. augetur in principio & medio,
 vt imperfect. ἠνώχλωμαι, ἠνώχλωσαι, turbabam, as, at. de quo, 141.36. reperit-
 tur tamen aorist. prim. passiuus cum vno tantum incremento, ἐνώχληθην, mo-
 Y 3

ποροπαπεί-
 λάωμαι.
 ἐχαλκίωμαι.
 ἐνωγαλίωμαι.
 ἐγχεσάω.
 ἠέχεσάω.
 ἐγχεσάω-
 μαι.
 Annotatio.
 ἐγχεσάω-
 ζων.
 Eadem præposi-
 tio in compositio-
 ne geminata.
 ἐν ἐν, παρὲ παρὲ.
 ἐγχεσάω.
 παρεγχεσάω.
 βεβλακίδω-
 μαι.
 κέκτημαι.
 ἐβλαμμαι.
 ἐκτεμαι.
 ἐβλαμμαι.
 διέγλυπται.
 ἐθλασται.
 σπειροχέσθαι.
 συλλεγεθρήσομαι.
 σπειροχέσθαι.
 σπειροχέσθαι.
 ξωελέγησαν.
 δεδήτησα.
 δήτησα.
 δαιτηθέντα.
 δαιτέοντο.
 δητάωμαι.
 δητῶμαι.
 ἠνώχλωσαι.
 ἐνώχλωσαι.

1.2 Atticè¹ ἀνέωξα. Præteritum med.² ἀνέωγα. Præterit.
 3.4 passivum,³ ἀνέωγμαι. Particip.⁴ ἀνέωγμένος. Aorist.
 prim. pass. ἀνέωχθην.

Ἀπολλύω & Ἀπόλλυμι, *pereo, perdo, destruo.* Futur.
 5.6 Ἀπολώ. Præt. med. Atticum Ἀπόλωλα ab Ἀπόλλω. 5
 Fut. Ἀπολέσω. Præt. ἀπόλεχα, Ἀπολώλεχα, ab Ἀπολέω.

7 Ἀπέσκηκα, *indurui: ἀπέσκηκώς, tabidus: ἀπέ-*
σκηκέναι, obriguisse, perfecta sunt ab inusitato Ἀπο-
 σκλάω, *tabesco, pereo.* Optativus, Ἀποσκαίην, *obriguisset,*
 ab Ἀπόσκημι. 10

8 Ἀρέσσω, *placeo.* Futurum, ἀρέσω ab ἀρέω: ⁸ nam
 9 σκω & σκομαι tanquam ω & ομαι, ⁹ βεβήσσω, *comedo:*
 8.8 μέσσω, *senesco: ἰλάσσομαι, placeo: vt βεβήσω, μέσσω,*
ἰλάσομαι.

1 E T Rurfus aucta præpositione *λύειν*, aperui, vide 144. 29. & 145. 30. & 15.
 2 36. Atque *αἰφύα*, cum vno duntaxat augmento: & cum triplici incremen-
 3 to *λύειν*: vnde participium *λύειν*, ὅτις, patulus, & aptus. ³ Sic simplex
 ἰσχυρῶς, patefactus sum: & participium ἰσχυρῶς, patefactus, apertus, ab ἰσχω, cu-
 4 ius imperfectum ἴσχυον, aperiebam. ⁴ Et augmentum fumente præpositione,
λύειν, apertus, sic in aoristo primo *λύειν* pro *αἰφύειν*: tertia pluralis *λύειν*
 20 ἴσχυον, aperti sunt. Dicitur etiam *αἰφύειν*, cum simplici augmento: & poëtice
 resoluta diphthongo φ in αἰ, αἰφύειν. Reperitur etiam aoristus secundus passivus
 10 *λύειν*, ἰσχύης, ἀπέρχων, apertus sum, es, est: vbi sola præpositio augetur: hinc
 futurum secundum *αἰφύομαι*, ἀπέρχου, ἀπέρχεται, aperiar, eris, etur, ab aoristo
 5 primo *αἰφύειν*, ducitur participium *αἰφύεις*, apertus. ⁵ Hinc participium Ἀπο-
 25 λώων, qui periit: Ἀπολώων φαμάκω, veneno sublatus. Plus quam perfectum ἀπο-
 6 λώων, perieram: aliud augmentum suscipit, 144. 10. & 146. 33. ⁶ Ab Ἀπολλέω, si-
 ue ab Ἀπολλέω, aoristus secundus ἀπόλων, (46. 49. & 88. 17.) med. ἀπολλόμεν: hinc
 7 optativus Ἀπολλόμεν, Ἀπολλέοιμι, Ἀπολλέοιτο: Ἀπολλόμεν κέμικε, peream pessimè, genus est
 30 iusiurandi: subiunctivus Ἀπολλόμεν, peream. ⁷ Sic simplex Ἰσκλημι, Ionice Ἰσκλημι,
 obdurui, arui: participium Ἰσκλημῶς, ὅτις, quod & Ἰσκλημῶς, aridus, ἀσκλημι. Vide
 106. 28. & 107. 41. Aoristus secundus Ἰσκλημι, Ἰσκλημι, Ἰσκλημι, mortuus est: in-
 finitivus Ἰσκλημι, tabescere, (cum Ἀπο, Ἀποσκλημι, emori) Ἰσκλημι, thema vsitatum
 est, ὅτις ω, quod & σκίλλω, μ. σκίλλω: aoristus primus Ἰσκλημι, & Atticè (53. 26.) Ἰσκλη-
 35 λα: hinc optativus Æolicus, σκίλλεαι, σκίλλεαι, σκίλλεαι: subiunctivus σκίλλω, σκίλλω,
 8 σκίλλω, arefacerem, es, et in finitivus σκίλλω, aruiffie. ⁸ Hinc tamen excipie ἀλύσσω,
 fugio: futurum ἀλύσω ab ἀλύσω, quod & in vsu habetur. διδάσκω, doceo, futurum
 διδάξω, ab inusitato διδάχω: de hoc infra. θνήσκω, morior, futur. θνήξω, & medium
 θνήξομαι, & cum poëtica reduplicatione (49. 22.) θνήξομαι, θνήξω, & Atticè (151.
 34.) θνήξομαι, morieris: in fin. θνήξομαι, moriturum esse: potest & paulò post fu-
 40 turum censerì, quasi à θνήσκω. Excipie quoque ἀλίσσομαι, de quo 171. 7. ac γινώσκω
 & χράσσω, de quibus infra. Illud & hic notandum, finita in αἰ & ἰω ab ἀσκω &
 ἰσχω, non mutare in futuro aut præterito characteristicam brouem in longam u.
 more.

Ἀπολλύω ὅτι
 Ἀπόλλυμι ab ἀ-
 πόλλω ὅτι ἀπο-
 λέω.

ἀπέσκηκα ab
 ἀποσκήμι.

Ἀποσκαίην ab
 ἀποσκημι.

ἀρέσω ab ἀρέω.
 Annotatio de
 finitis in σκω
 ὅτι σκομαι.

λύειν αἰφύα.
 λύειν αἰφύα.
 λύειν αἰφύα.
 λύειν αἰφύα.
 λύειν αἰφύα.
 λύειν αἰφύα.
 λύειν αἰφύα.
 λύειν αἰφύα.
 λύειν αἰφύα.
 λύειν αἰφύα.

ἀπολλόμεν.
 ἀπολλόμεν.
 ἰσκλημι.
 ἰσκλημι.
 ἰσκλημι.
 ἰσκλημι.
 ἰσκλημι.
 ἰσκλημι.
 ἰσκλημι.
 ἰσκλημι.
 ἰσκλημι.

more circumflexorum: vt μέσσω, γινώσκω, μ. γινώσκω: perfect. γένηται: parti-
 cip. γένηται: senio confectus, huius imperfect. ἔγηρον, αἶς, αἶς: & crasi ἔγη-
 ρων, ἔγηρες, ἔγηρε. Ἀρέσσω, ἀρέσω, μ. ἀρέσω: aoristus primus ἤρεσα, ἤρεσαι, ἤρεσε, pla-
 cui, ἴστι, it: futur. med. ἀρέσομαι: vnde in prima plur. ἀρέσομαι, placabimur.
 5 Ἰλάσσομαι, ἰλάσσω, futur. med. ἰλάσσομαι, placabo: aor. prim. ἰλάσσω: particip.
 ἰλάσσω, qui placuit. perfect. pass. ἰλάσσω, ἰλάσσω, ἰλάσσω: imperat. ἰλάσσω,
 venerare, placare: particip. ἰλασμένος, qui offertur pro expiatione: aorist. prim.
 ἰλάσθην, ἡς, ηἰ: imperatiuus ἰλάσθην, propitiuus esto: syncopè ἰλάσθην, & poëtica
 10 ectasi ἰλάσθην, in ἰλάσθην vltima syllaba scribitur per τ pro θ, ob aliud θ præce-
 dens. 68. 19. at ἰλάσθην habet θ. Possumus etiam dicere ἰλάσθην esse præsens actiuium
 ab ἰλαμι, 103. 4. vt ἰσθαθί, ab ἰσθημι, 98. 9. ἰλαθί: verò vel esse aoristi secundi, in quo
 seruat penultima longa, 105. 31. vel dictum esse pro ἰλασθί per ectasim poëtici-
 15 cam. ἰλασθί quoque potest censerì præsentis temporis vocis passivæ seu mediæ
 ab eodem ἰλαμι: pass. ἰλαμαι: veluti ἴσασσι ab ἴσθημι, ἴσασσι, 99. 2. Notandum
 præterea verba in σκω & σκαίην esse omnia deriuata: & formari à primitiuo-
 20 rum vel præsentis, infertisante ω literis σκ, vel à futuro inferto σ: hæc literæ in
 deducendis postea temporibus sunt abiciendæ, vt ritè docet C L E N A R D V S:
 verùm reticet quæ sit habenda penultimæ ratio. addendum igitur penultimam
 deriuati in σκω haud rarò diuersam esse à primitiui penultima: præcipuè in
 25 finitis in έω ex quibus ferè fit ἰσκα, vt ἰσκα, ἰσκα, ἰσκα, inuenio: & ex έω, ἰσκα,
 vt βέω, βέω, βέω, viuio: βέω siue βέω, βέω, & cum reduplicatione βιβέω,
 σκω, comedo. cum igitur ab huiusmodi verbis volueris tempora deducere,
 non solum literæ σκ sunt reiciendæ, sed & penultima vocalis atque reduplica-
 30 tionis, quæ in multis locum habet (vt plenius dicitur in verbo πηρέω).
 erit habenda ratio. nam penultima se habebit vt in primitiuo: & reduplica-
 tio vltra præsens & imperfectum non seruat. vel, vt breuius dicam, hæc à
 35 suis primitiuis mutantur tempora: vt τελέω, perficō, absolet: futur. non
 τελέω, sed τέλω, à τέλω. βιβέω, comedo, fut. non βιβέω, sed βέω, à
 primitiuo βέω siue βέω, sed eadem est ratio. nam ab έω fit ώω mutata breui
 40 in longam, vt in circumflexis: βέω, βέω, viuio: futur. βέω. quod etiam
 in nonnullis ab έω & έω factis obseruatur: βέω à βέω, vado, μ. βέω: βέω
 σκίην, vade, accedere: imperatiuus pro βέω. ἡδέω ab ἡδέω, pubesco, μ.
 ἡδέω. φάσσω, & per reduplicationem, & assumptō v, πηρέω, ἡδέω, dico, nun-
 45 τιο, μ. φήσω, à φάσκω, in imperat. φάσσω, φάσσω, dic, dicat: imperfectum
 à πηρέω, ἐπηρέω, & sine augmento πηρέω, loquēbar vel loquēban-
 50 tur: in præsentis pass. πηρέωμαι, πηρέωμαι & Ionice πηρέωμαι, loqueris,
 61. 33. θρήσκω, metathesi θρήσκω & verò οἰ in φ θρήσκω à θρήω, falio, curro,
 fut. θρήσκω, κώσκω à κέω, -concipio, μ. κώσκω: metathesi, veròque
 40 οἰ in φ & μ in β mutato, quod μ ante à locum non habeat, (5. 17.) βλέω, à
 ἀμλέω, eo, proficiscor, μ. μολέω, 90. 47. reperitur tamen participium aori-
 55 sti prim. βλάζας, profectus, tanquam à futuro βλάζω: sed receptum non est.
 αἰδέω ab αἰδέω, tumeo, superbio: μ. αἰδέω ab αἰδέω imperfect. ὠφέω, es, e:
 ὠφέω, tumidum habebat corpus. σερήσκω à σερέω, priuo, μ. σερήσκω: vnde
 45 in medio σερήσκω, σερήσκω, σερήσκω, priuabor, beris, bitur: particip. σερήσκω,
 ἄμω, priuandus: aoristus primus pass. ἐσρήθην, tertia plur. ἐσρήθην, priuati
 50 sunt: in fin. σερήθην, Atticè & Doricè σερήθην, & systole σερήθην, & Io-
 nicè σερήθην, priuari. at γαμίσκω à γαμίω, nubo & duco vxorem, facit in futu-
 55 ro γαμίω & γαμίω: vnde medium γαμίωμαι, γαμίω, γαμίω, & poëtice
 geminato σ, γαμίωμαι, in matrimonium ducer. Sunt quadam hæc in ησκω
 ab ἰω & αἰω, & hæc futurum habent in ησκω: ἀλίσσκω ab ἀλίσκω, crebro, μ.
 ἀλίσκω, καλίσσκω & syncopè κλίσκω, & per reduplicationem κκλίσκω, à κλ-
 60 ἰω, voce: futur. κλίσσω: perfect. κκλίσσω: pass. κκλίσσω: at primitiuum
 κκλίσσω facit κκλίσσω, & κκλίσσω: de hoc infra in appendicè eorum quæ a κ inci-
 piunt. κκλίσσω, cum reduplicatione κκλίσσω à κκλω vel κκλω, remanisci fa-
 Z

γηράσκω
 ἔγηρα
 ἤρεσα

ἰλάσθην
 ἰλαθί.

Notio.

De penultima
 & reduplica-
 tione verborum
 deriuatorum in
 σκω.
 βιβέω.
 βιβέω.
 βιβέω.
 βιβέω.

τέλω.
 βιβέω.
 έω, ἰσκα, κατώ.

αἰδέω, ἡδέω,
 έω, ἰσκα, ἡδέω.
 βέω.
 ἡδέω.
 φάσκω, πη-
 ρέω.
 πηρέω.
 πηρέω.
 πηρέω.
 πηρέω.
 βλάζω.
 αἰδέω.
 ὠφέω.

σερήσκω.
 γαμίω.
 γαμίω.
 αλθίσκω.
 κκλίσκω.
 κκλίσκω.
 κκλίσκω.
 μιμίσκω.

4.5 Δεινύω & Δείνυμι, ostendo. Futur. Δείξω. Aor. 6.7.8 εδείξα à Δείνω. sic 7 αποδείνυμι, demonstro: 8 αποδείνυμι, expono, demonstro: 9 υποδείνυμι, subindico, subdemonstro.

10 Δέω, ligo. Futurum, Δέσω & 10 δήσω. Præteritum & 11 passivum, 11 δέδεμαι. Aoristus primus, εδέθλω.

12 Δέομαι, rogo, indigeo. Futurum, 12 δέσομαι. Præt. 13 δέδεμαι. Aoristus primus, 13 εδέθλω, à Δέομαι.

14 Δεί, oportet. Infinitivus, δέειν, vtrūque à Δέω.

15.16 Fut. 15 δέησι. Aoristus primus 16 εδέησε, à Δέω. Sunt 10 autē impersonalia vocis actiuae tertiæ personæ.

δεινω à δήνω & δίνω.

εδέθλω.

αποδείνυμι.

αποδείνυμι.

υποδείνυμι.

δείνω.

δείνωται.

δείνωται.

δείνωται.

1 HINC Perf. δεινυσα, momordi: pass. δεινυμαι, ξα, πται: vnde aoristus prim. 2 εδειξα, punctus sum: partic. δεησεις, remorsus, ægre ferens. 3 Sine augmento 3 δεικον, δεικας, δεικω, erohi, isti, it: infinitivus δεικω: partic. δεικων. 4 Derivatur enim 4 δεικω à δήνω, inferto γ & correpta penultima mutatione η in α. 5 A δεινυμι, δεινυμι, tertia persona δεινυσι & apocope δεινυ, demonstrat, offendit: partic. 5 δεινυσι, demonstrans. 6 Hinc aoristus primus εδειξα: infinitivus δειξαι, ostendisse: perf. δεδειξα, ostendi: pass. δεδεμαι: plus quam perf. εδειξαι, εδειξε, εδειξω, εδειξω, & sublato augmento δεικω: cum ερ εν δεικω pro ερεδεικω, ostēfuserat. 6 Fit enim δεινυσα à δεινω: atque vt in genere dicam, verba quartæ conjugationis in μι fiunt vel à verbis in γω, κω, χω, secundæ barytonorum, & in ερ quintæ mutando ω in ρυμι: vel à verbis sextæ in τω & αω, versio ω in ρυμι: vel à disyllabis in υα, migrante ω in μι: vt ab αγω, αγγυμι, (de hoc & similibus, 168. 31.) à δεινω, δεινυμι: ab αρω, αγγυμι, pallium αγγυμαι, (mæcor, triflor: ab ερω, εγγυμι, incito, promoueo: vnde cum απο, απορρυμι, surgere facio: ab αερω, αγγυμαι, Capio: vbi è diphthongo αι detracta est subiunctiua. ab αμφοτε, αμφοτερρυμι: ξωα, ξωαυμι: (de his & similibus, 172. 10.) à δνω, δνωμι, subeo: κλω, κλωμι; audio: φνω, φνωμι, nator: vnde infinitivus φνωμι, natum esse, penultima breui. 7 Futurum αποδειξω, infinitivus αποδειξεν, admitturum esse: participium αποδειξων, representaturus. aor. pr. απειδειξα, απειδειξας, απειδειξεν, exposui, erogavi, isti, it: tertia plur. απειδειξαν, representarunt. Perf. αποδειξα: pass. αποδειξαι, ξα, πται: participium αποδειξων, designatus, certus: aor. pr. απειδειξα: vnde part. αποδειξων, manifestus: & fut. pri. indicatiui αποδειξω, ε, quo infinit. αποδειξω, 8 creapudum vel designandum esse. 9 Fut. αποδειξω, ostendam, es: aor. prim. απειδειξα: vnde imperat. απειδειξον, commonstra: infi. απειδειξαι, αποδειξαι, opem afferre: at απειδειξαι ostende, est imperatiuus aoristi primi medij. 9 Fut. αποδειξω: aoristus primus αποδειξα, αποδειξας, αποδειξεν, subindicaui, isti, it: part. αποδειξων, qui probavit. 10 Hinc aor. prim. εδησα, εδησας, εδησεν, obtitruxi, isti, it: tertia plur. εδησαν: infinit. εδησαι, ligasse: part. εδησαι, vinciens. futurū med. εδησαι, & poetice (49. 22.) δεδησαι, δεδησας, δεδησεν, vinciar, eris, erur: postea censeri paulò post futurum, si in perfecto passiuo diceretur δεδημαι, 11 vt in futuro actiuo δησω & δεσω. 11 Tertia pluralis δεδενται, Ionicè (66. 2.) δεδενται, & detracto augmento δεδενται, ligati sunt: infi. δεδενται, vincium esse: part. δεδενται, vincius, ligatus: plus qu. perf. εδεθλω, & abiecto ε, δεθλω, ligatus erat, vide 146. 29. & 147. 14. Imperf. pass. εδεθλω: tertia plur: εδεθλω, & sine augmento

augmento δεθλω, ligabant, vel ligarunt. 12 Actiuum δεθω: vnde part. δεθων, δεθωντα, neutrum το δεθων, quod egebit. aor. pri. εδεθω, abfuit: tertia pluralis εδεθωνται: participium δεθωνται, qui abfuit. Pro δεομαι poetæ dicunt δεδομαι, vnde infi. δεδεμαι pro δεομαι δεδεμαι: & part. δεδομαι pro δεομαι: futurum medium capit à δεδεμαι, vt δεομαι à δεδεμαι: nam facit δεδομαι, δεδοσθαι, & Ion. (61. 33.) δεδοσθαι, carebo, is. 13 Infi. δεδοσθαι, irrogasse: part. δεδοσθαι, qui petiit. 14 Imperf. εδει, oportebat: item ligabat, à δεω: subiun. δεη & crasi δεη oporteat, necesse sit. 15 Fut. δεησι, necesse futurum. Pro δεησι dicitur etiā δεησθαι, oportebit, à δεω. 16 Optat. Eoli- 16 δεησθαι, & Attic. δεησθαι, opus esset, necesse fuerit: infi. δεησθαι, oportuisse: part. δεησθαι, δεησθαι, & neutrum το δεησθαι, par, operepreiū, cum oportuerit, impersonaliter.

Δείδω, timeo. 1 Præterit. δεδεικα: medium, δεδεικα, 1 timeo, pro δεδοιδα, euphoniae gratia: at Ionicè 2 δεδισα, tollendo consonantem, & corripiendo 2 penultimā. Imperatiuus, δεδιδι, time. nam δεδιδιτο- 15 μαι, territo sine territor, attonitus sum. Futur. δεδειξομαι. Aoristus secundus pass. εδεδιζλω. Imperatiuus, δεδιδι, syncope δεδιδι: pro quo etiam δεδιδι, à δεδιδιτομαι, timeo. crebrò enim additur subiunctiua, vt fiat diphthongus: vt cōtra altera è diphthō- 20 go tollitur, εμα, εματος, vestis: ιμαπον, pallium. Syncope vero in multis locū habet: ανωγημι, ανωγημι, iube, ab ανωγημι, iubeo, 4 & migrat γ in χ propter 3.4 γ in χ. θ sequēs, vt ανωγημι, ολλω, προνυκτα ολλω. sic 5.6 κενεαγημι, κενεαγημι, clama, à κενεαγομαι, clamo: 7 ωνησαμλω, ωνα- 25 μλω, emolumentum accipi, adiutus sum. nam aoristus primus medius facile admittit hanc figurā per omnes modos & participia, 7 ονησαμλω, οναμλω, 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000

δειδω à δεδισα & δεδισα. Annotatio. δεδισα. Ionicè. δεδισα.

δεδιδι. Annotatio.

Syncope.

ανωγημι.

γ in χ.

κενεαγημι.

Aor. pr. med. facile syncope admittit.

οναμλω.

δεξμλω.

επειαμλω.

ωπειω.

γινεατο.

ειμλω pro ειμλω.

ειμλω pro ειμλω.

ειμλω, pro ειμλω.

ειμλω, φαίεν.

ειμλω, δειον.

13 *runt.* & tertia pluralis in aoristis passivis, ἠγέρθησαν, ἠγέρθεν, congregati sunt: vel, excitati sunt: 14 ἐκοσμήθησαν, ἐκόσμηθεν, ornatifunt. iam illa, 15 δεδήμηκα, δεδήμηκα, & edificavi: 16 τετέμηκα, τέτμηκα, scidi: 17 κεκάμηκα, 18 κέκμηκα, laboravi, & consimilia: præter hæc, 18 ἤειπον, ἤειπον, iuravimus: ἐπεξήειπον, eruperavimus: προσήειπον, accesseravimus: ἤειπετε, ἤειπετε, iuratis: ἐξήειπετε, exieratis: ἤειπον, iuimus: ἀπήειπον, abiimus: 19 ἀνήκαμον, ἀνήκαμον, remisimus: etiam ista, 20 ἠδείπον, ἠδείπον, noueramur, videravimus: ἠδείπετε, ἠδείπετε, videratis: ἠδείσαν, ἠδείσαν, viderant, 21 eliso ei, 21 & mutato δ in σ: vt contra ἰδῶμεν pro 22.23 ἴδωμεν, scimus: 23 ἔσπασαν, ἔσπασαν, steterunt: ἔσπασαν, per ἔ, ab ἔσπασαν, steterant: at ἔσπασαν, per ἔ, pro ἔσπασαν, steterunt: vt 24 ἀνάβηθι, pro ἀνάβηθι, ascende, & pro ν: 25 ἔσκηκατε, ἔσκατε, permansistis: ἀφέσκατε, discessistis: 26.27 ἐλούομαι, ἐλούομαι, lauabamus: 27 εὐόισκαμαι, εὐόισκαμαι, videremur: 28.29 δεδόικαμαι, δεδοίκαμαι, timemus: 29 sed de syncopē fati multa sunt enumerata.

ἠγέρθεν.
ἐκόσμηθεν.
δεδήμηκα.
τέτμηκα.
κέκμηκα.
ἠειπῶ.
ἐπεξήειπον.
προσήειπον.
ἠειπῶ.
ἀπήειπον.
ἠειπῶ.
ἠείπον.
ἰδῶμεν.
ἔσπασαν φησὶν ἄσπερο.
ἔσπασαν, φησὶν τεννί.
α pro ν Doricē & Atticē.
ἔσκατε, ἀφέσκατε, ἐλέωμαι.
εὐόισκαμαι.
ἀνέκαμον.

ἰδ δεισα, ας, α.
δεισα δεδεισαι.
δειδῶμεν, δεδειπῶ.
δειδῶ.
δειδῶκα.
δειδῶμεν.
δειδῶμεν.
δειδῶμεν.

1 ET Futurum δέισω: vnde aoristus primus ἔδεισα, & poëticē geminato δ (143 53.) ἰδ δεισα, ἰδ δεισαι, ἰδ δεισαν: & reiecto ²augmēto δέισω, veritus sum: cum Ionica reduplicacione (49.22.) δεδεισαι: vnde infinitivus δεδεισαι pro δέισαι, timuisse. 2 Ab ἰδεισα participium δέισαι, timens. 3 In plurali δεδίαμαι, δεδίατε, & syncopē δεδῶμαι, δεδῶτε, veremur, veremini. plus quā perfectum ἰδειδέναι, εἰς, εἰς, timebam, as, at: tertia pluralis ἰδειδέναι, & producta secunda syllaba, ac facta syncopē, ἰδειδέναι, timebant vel timuerāt. nam imperfecti etiam significationem habet, & perfectum præsentis. Pro δεδῶ poëtæ dicunt δεδῶ, ad ἔ aduocato, vt diphthōgo producatur, 33.23. vt δεδῶ pro δεδῶ, cuius hic C L E N A R D V S meminit, sic δεδῶ pro δεδῶ, timui: atque δεδῶ pro δεδῶ, timuimus: quod ex δεδῶ fieri modo diximus: sic in prima plurali plus quā perfecti ἰδειδέναι, Ionice δεδῶ, 59.4. & syncopē δεδῶ, pro δεδῶ, timere. participium δεδῶ, ὄπις, pro δεδῶ, metuens. 3 Ανόχημα est primæ coniugationis verborum in ἡ ab ανώχη: vnde & imperfectum λῶχων λῶχου, & sine augmento ανώχου, ανώχη, ανώχη, iubebam, as, at: aoristus secundus λῶχον, sine augmento ανώχον, iussi: præteritum μέλω, mandavi. at aoristus primus actius est λῶχῶ, iussi, à barytono ανώχου, ανώχη, ανώχη, quod Atticē factum est à circumflexo ανώχῶ, 178.33. Cæterum ab ανώχη imperatiuus regularis esset ανώχη, vt πῆν, 106.7. sed Æolicē seruatur longa vocalis thematis ανώχη, 107.24. 4 Nam

+ Nam media tantum mediam, non autem aspiratam potest præcedere: vt 4 diximus, 4.6. atque ideo aduentante θ aspirato, γ mutatum fuit in propriam aspiratam χ. 5 Hic α muta tenuis mutata fuit in propriam aspiratam χ, adueniente propter apostrophum aspirata θ, 6.9. & 18. Nam muta tenuis muta non præcedit, nisi alteram tenuem vel propriam aspiratam, 4.6. 6 Est 6 secunda personæ singularis aoristi secundi imperatiui passivum, vt πῆνθι, 68.16. sic φάσθι, pereas, pro φάσθι, eiusdem temporis à φάσθι, corrumpe: aoristus secundus φάσθι, 55.4. 7 Vt ἐπῶμαι, 73.8. à themate ὄντα seu ὄνη, iuuo, utilitatem affero: futurum medium ὄνησαι, ὄνησαι, & Ionice (61.33.) ὄνησαι, iuuaberis. perfectum passivum ὄνησαι, plus quā perfectum ὄνησαι, sunt qui dicant ὄνησαι idem esse quod ὄνησαι, ὄνησαι est optatiui modi, vt ἐπῶμαι, 75.7. infinitivus ὄνησαι, & syncopē ὄνησαι, frui: participium ὄνησαι, & ὄνησαι, qui fructum percepit. 8 Vt ἐπῶμαι, 73.8. & δεξιῶμαι pro δεξιῶμαι, vt ἐπῶμαι, 8.9. ab δεξιῶμαι, qualis ab δεξιῶ, vt postea dicitur in verbo δεξιῶμαι. Pro δεξιῶμαι, 76.9. ab δεξιῶμαι, qualis ab δεξιῶ, vt postea dicitur in verbo δεξιῶμαι. 9 Malim ἐπῶμαι abscque vlla syncopē, esse imperfectum secundæ coniugationis verborum in ἡ, à πῆνθι, quod in solo præsentī & imperfecto visitatum esse quidam asserunt, reliqua verò tempora ab ἀνέχω mutuari. Hoc ipsum videtur ipse C L E N A R D V S affirmare sequentibus verbis, Secunda personæ imperatiui, &c. Nam hæc omnia conueniunt imperfecto pass. verborum in ἡ, quod ipse comprobat dum ait, Vt ἔσπασαν, quæ est secunda personæ imperfecti indicatiui vel imperatiui, vt habes, 108.20. & 32. 10 Vide in verbo γίνωμαι, 184.29. 11 A φημί, 164.20. cuius 10 præteritum aoristus secundus optatiui est φαίλω, φαίλω, φαίλω, vt ἔφαλλον & φαίλω, 98.11. II ab φαίλω, plurale φαίλω, φαίλω, φαίλω, syncopē φαίλω, φαίλω, φαίλω. Quia φημί caret reduplicacione, præteritum a secundo aoristo non differt in optatiuo, neque etiam in subiunctiuo, φάω, φάω, φάω. 12 A δίδωμι, 100.11. Sic in prima coniugatione verborum in ἡ, à κίχημι, inuenio: optatiuus κίχημι, in plurali κίχημεν, κίχητε, κίχησαν: vnde κίχημεν, κίχητε, κίχησαν, inueniremus, etis, et. & à ζήμι secundæ coniugationis, vixissent, pro ζήσαν, vt à φημί, φαίω. 13 Ab ἀγείρω, congrego: 13 vel ab ἀγείρω, excito: futurum ἀγέρω & ἀγέρω, vt ἀγέρω, 40.4. ab utroque perfectum ἠγάρευ: passivum ἠγάρευ, ἠγάρευ, ἠγάρευ: aoristus primus ἠγέρθω: vnde ἠγέρθησαν, &c. ἠγέρθω remoto augmento, ab ἠγέρθω, quidem ἠγέρθω, sum excitatus vel expectectus: ab ἀγείρω verò, ἀγέρθω, ἠγέρθω, congregatus sum, est: tertia pluralis ἀγέρθησαν pro ἠγέρθησαν vel ἠγέρθησαν: hinc participium ἀγέρθησιν, collectus: & futurum primum ἀγέρθησομαι, congregabor. Huius aoristus secundus actius ἠγέρθησιν, vt ἀφελον, 55.6. & sine augmento ἀγέρθησιν, congregavi: med. ἀγέρθησιν: tertia pluralis ἀγέρθησαν, congregati sunt. Hoc loco aduertenda C L E N A R D I breuiologia. Nam ἠγέρθεν pro ἠγέρθησαν, non ab ipso ἠγέρθησαν, sed à prima plurali ἠγέρθησιν per syncopē deducere voluit, veluti φαίω à φαίλω, non à tertia φαίλω. Atque hanc fuisse illius mentem ipse contextus & locus ab eo citatus satis indicant. In aoristis passivis huiusmodi tertiam plurali à prima singul. formari diximus Bœoticē & Æolicē mutando ἡ in ε. sed nihil refert Bœoticismūne an syncopē agnoscas, modò tertiam personam in ε. pro ἡσαν positam intelligas: quæ sanè apud poëtas sæpè numero est obuia: vnde illa, ἠγέρθεν, & reiecto augmento ἀγέρθεν pro ἠγέρθησαν, sublati sunt, vel euecti sunt, ab ἀγέρθω, attollo, eueho: cuius aoristus primus passivus ἠγέρθω, & sine augmento ἀγέρθω: vnde & subiunct. ἀγέρθω euectus fuero: & partic. ἀγέρθεις, ἐντος, cleuatur. αἰδέθεν, veriti sunt, pro ἠγέρθησαν depositio augmento, ab αἰδέω, reuerere, de quo, 91.1. ἔκτανθεν, occisi sunt, à κείνω, occido, κείνω: π. ἔκταντες & poëticē ἔκταντες, 52.35. vnde perfectum passivum ἐκτανμαι, ἐκτανσαι, ἐκτανται: aoristus primus ἐκτανθῶ, &c. ἐκτανται, apparuerunt, visi sunt, pro ἔκτανθησαν sublato augmento: est aoristi secund. pass. ab ἐκτανθῶμαι, eluceo. tamen à simplici φαίνωμαι, conspicuus sum, appaereo; Pindarus dixit in eodem aorist. secund. pass. ἐκτανται, apparuerunt, pro ἔκτανται vel ἔκτανθησαν, à prima

γημιχ.
αἰώνηθι, ἀνά.
χθι. κίπηχ.
νίκηθῶ, νί.
χθῶθῶ.
καράγηθι.
φάσθι.

ὄνησαι.
ὄνησαι.
ὄνησαι.
ὄνησαι.
ὄνησαι.
ὄνησαι.

ἠγέρθησαν.
φαίλω.
φαίλω.

διδῶμαι.
κηχῶμαι.
ζήσω.
ἠγέρθησαν.

ἀγέρθησαν.
ἀγέρθησαν.

αἰδέθεν.
αἰδέθεν.
ἐκτανθῶ.
ἐκτανται.
ἐκτανται.

pro κέντησις à κεντήω siue κενταίω, μ. ήσω, est aoristus primus imperatiui medij: κεντήτω, cepistis vos duo, pro κεντήσατέτω: aoristus est primus actiuus à κεντήω, μ. ήσω, inuenio, consequor. κεντηθήσθε pro κεντηθήσεσθε, armatus: est participium perfecti passiuum à κεντήω, μ. ήσω, αρμο. λελακώς, λελακίσα, uociferans, pro λελακίω, ήσα: est participium perfectum actiuum à λαλέω, loquor, garrigo. dicitur etiam λελακώς pro eodem, & praeteritum λέλακε, locutus sum. λελακώς potest censerī participium medium à λαλέω, resono, clamo, do oraculum: unde perfectum medium, λέλακε, λέλακας, vnde & aoristus secundus έλακον, έλακας, έλακε, ήντηται, excogitatus est, pro ήντηται. tertia perfecti passiuum, à νόω, excogito. at tertia singularis plus quam perfecti ήνήτο, pro ήνήτο, cogitatur: & tertia pluralis ήνώντο, cogitauerant, pro ήνώντο uerbo η in ω, & facta syncopē ex ήνώντο, ήμωθίω, similem factum fuisse, pro ήμωθίω: est aoristus primus infinitiui passiuum ab ήμωθίω, μ. ήσθαι, similis sum. όσφρέμω, qui odoratur, pro όσφραίνω: participium est praesens passiuum ab όσφραίνω: est etiam aoristi secundij medij ab όσφρέω ω: aoristus secundus όσφρον: medius όσφρέμω: vnde de participiū όσφρέμω, inuenitur enim όσφρέω, vnde futurum medium όσφρέσμαι, όσφρηση, όσφρησται, sentiam, es, et. παρέδρισαν, praeciderunt, pro παρεδρισαν, aor. prim. indicatiui à παρεδρίζω, μ. ήσω. A παρετώ, termino, definio, μ. ήσω: ω. ωτα: παλς. πεπερώτωμαι, πεπερώσασθαι, πεπερώσασθαι, syncopē πεπερώσασθαι, fato decretum est: participium πεπερώμενος pro πεπερώσασθαι, fato definitum: η πεπερώμενη & η πεπερώμενη, fatum. απειπέλιμω, perfectus, reuolutus, qui fit circulo, pro απειπέλιμω: participium est praesens passiuum à απειπέλιω, μ. ήσθαι, interemit, pro πέφρον, detracto augmento, aoristus secundus à φονέω: hinc participium πέφρον, πέφρονσας, πέφρον, pro φωνών, φωνόσα, φωνών, detracto scilicet augmento ob syncopen: nisi mauis esse praesens à uerbo poetico πέφρον, occido. πεφυζότες, fugientes cum metu, trepidantes, fugitiui, pro πεφυζότες, participium perfectum à φυζέω inusitato. τημήμω, honoratus, pro τημημήμω detracto accentu ob syncopen: est participium perfectum passiuum à τημάω, μ. ήσω, honoro. τέτηγα, turbatus sum, pro τίτηγα, Ionice uerbo α in η, 12. 26. est perfectum medium à τετήγω, μ. ήσω, 72. 13. à τίτηγα, plus quam perfectum έτετηγήσα, & detracto ε, τετηγήσα, turbatus eram. In participio quoque perfecto actiuo foeminino dicitur eodem modo τετηγήσα, turbata, exasperata, pro τεταχθήσα. ώρμημος, concitatus, pro ώρμημήμος: participium perfectum passiuum detracto accentu ob syncopen, ab ήρμησμαι.

κηντήτω.
κεκρηθήσθε.
λελακώς, ήσα.
λελακίω.

ήντηται.
ήνώντο.
ήμωθίω.
όσφρέμω.

παρέδρισαν.

πέπερώσασθαι.
πέπερώμενος.
απειπέλιμω.
πέφρον.
πέφρονσας.
πέφρον.
πεφυζότες.
πημήμω.

τέτηγα.
τέτηγήσα.

τεταχθήσα.
ώρμημος.

διδάσκω à διδάξω.

διδράσκω à διδράω & δρημ.

διέδραν & απέδραν prima persona singuli & tertia plur.

1, 2 Διδάσκω, doceo. Futurum, διδάξω. Aoristus, έδίδαξα, à διδάξω.
3 Διδράσκω, fugio. Futurum, διδράσω, à διδράω. sic δποδιδράσκω, aufugio: δξδιδράσκω, diffugio, dilabor.
4 aoristus secundus, διέδραν, απέδραν, fugi, pro διέδρω, απέδρω, ab δπόδρημ, aufugio: δξδρημ, diffugio: sed α pro η, vt έσασαν, pro έσησαν. Participium
6 δποδρας, δποδραντός: at 7 απέδραν, διέδραν, fugerunt,
7 syncopē, pro απέδρησαν, διέδρησαν. Infinitiuus, δρδσκαι, praesens.

1 Δ Ι Δ Α Ξ Κ Ω Veluti & reliqua in σκα 177, 14; deriuatum est: dicitur

dicuntur autem non à διδάξω, sed à δαίω siue δάω, vnde interpositis literis ου fit δάω, & cum reduplicatione διδάσκω. Hinc medium διδάξομαι, docebo: & 2 aoristus primus, medius έδίδαξαίμην, docui: in optatiuo, διδάξαιμην, docuerim.
3 Διδράσκω fit à δρδω cum reduplicatione, quam in futuro contra aliorum analogiam seruat, διδράσω: vnde δποδιδράσω, aufugiam: tamen tanquam δρδω dicimus in aoristo primo έδρασα, & syncopē έδρα, cucurri: cum έπν, απέδρα, aufugi: & tanquam à δρηω, quod fiat à primitiuo δρδω, cum δρδ dicitur in futuro medio διδρησμαι: tertia pluralis διδρησται, diffingit, dilatentur. hinc etiam aoristus primus medius διδρησάμην, vnde subiunctiuus
4 διδρησάμην, διδρησται, aufugero, is, it. Hinc in prima plurali κήπεδρα-
5 De hoc paulo ante, 188. 13. Sic δνδρας, qui perfugit, διδρα-
6 Sic simplex έδρα, fugerunt, pro έδρησαν vel έδρασαν, à δρημ, aoristus
7 secundus έδραν, έδρας, έδρα, έδραμην, έδραται, έδραν, pro έδρω, ης, η, & c. optat. έδρωμαι, 7
8 Cum δρδω, διδρασαν, aufugere.
9 Δ Ι Ω Trisyllabum vel δαίω dissyllabum, conuictor, diuido, scio, comburo: futurum δαίω à δαίω, & δαίω. quasi à δαίω, à δαίω aoristus primus έδρασαι medius έδρασάμην: subiunctiuus δαίωμαι, δαίωμαι, comedam, as: infinitiuus δαίωσθαι, epulari: participium, δαίωμενος, epulatus. à δαίω: uerò fit perfectum δεδάκω, noui: vnde part. δεδάκως, doctus, & Ionice detracto κ, & correpta penultima
10 (106. 29.) δέδαα: tertia plur. δέδαα, norunt: part. δεδάκως, doctus, & poetica productio νεως, doctus: in duali δεδάκωτες, docti. Perfect. pass. δεδάκωμαι, noui: infini. δεδάκωμαι, nouisse: & participium δεδάκμενος, doctus: dicitur etiam in perfecto: pass. δεδάκωμαι, à δαίω: vnde tertia plur. Ionice (66. 2. & 15.) δεδάκται, pro δεδάκται, diuisi sunt: atque etiam δεδάσται, diuisi sum: ab inusitato δάω: hinc in tertia
11 persona δέδααται, distributum est: ab eodem δάω: aor. primus medius έδρασάμην: & poetice (48. 5. & 9.) διασάσμετο, diuisit: tertia plur. sine aug. & geminato σ, διασάντο, partiti sunt: in subiunct. δάσται discerpserit: infini. δάσασθαι, diuisisse: part. δασάμην, distinguens, qui partitus est. Aoristus sec. έδδην, didici, cognoui, infini. δάδωαι, & Dorice (59. 4.) δάδωμαι, didicisse, à δάω. est & a
12 aor. sec. poeticus siue Ionicus (49. 22.) δέδαον pro έδαον à δάω. Huius perfectum med. (154. 13.) δέδαα, δέδαα, δέδαα, combussi, isti, it: plus quam perf. έδδην, & sine ε, έδδην, έδδην, έδδην, inflammabar, aris, atur: hinc cum α, φη, αμφιδέδην, circumspargebatur. A δαίω: in η conuerso, sunt qui putent fieri δάω, inuenio: vnde δήδω, δήδω, inuenimus, itis. alij non subscribunt, & malunt esse
13 futurum à δάω, 183. 47.

έδρασαι, έδρασαι, απέδρα, διδρησται.

διδρησάμην, απέδραμην, έδραν.

Appendix δάω vel δαίω à δάω, δάω, & δαίω.

δέδαα, δέδαα.

δέδακται, δέδακται.

δέδασται, δέδασται.

δέδαωμαι, δέδαωμαι.

αμφιδέδην, αμφιδέδην.

E
1 Eγ' έδω, pro Eγ' οίδα, ego noui: vt Eγ' έδωμαι, pro
2 Eγ' οίμαι, ego puto, per crasim.
3 Eδω, edo. Praet. Atticum έδνηα, & pleonasmō,
4 έδνησα. Praet. med. έδνηα. Fut. secūd. med. έδδω-
5
6
7 pro έδδωμαι, vt φάγομαι, πίομαι, edam, bibam.
8 Eίδω, scio. Futurum, έίσωμαι, vel έίσωμαι, remo-
9 to ε. Praeterit. med. οίδα: sed futurum είδωσθαι, ab
10 είδω. Praeterit. είδνηα. Plus quam perfectum είδ-
11 κεν, syncopē είδα, είδεν. Infinitiuus, είδέναι. Parti-
12 cipiū, είδώς. Plus quam perf. είδεν, Atticē ήδην, in η.
13 Aor. sec. είδον, noui, poetice είδον, vidi, sine ε: η είδον.

Eγ' έδω.

Eγ' οίμαι.

έδνηα.

έδνησα.

είδω ab είδω.

είδνηα.

είδω syncopē.

είδον. in η.

λαβισσα.
ελαβει.
λαβισσι.
λαβισσιν.

μο εληφθην, εληφθεις, fit futurum primum ληφθισσμαι, capiat. Aoristus secundus aet. (54.30.) ελαβον, ελαβεις, hinc tertia Ionice (47.39.) λαβισσαι, sumpsit, pro ελαβει: pro ελαβει quoque poetæ dicunt ελαβει, 143. 53. imperat. λαβει & Atticè λαβει, 150 42. subiunctivus λαβω, λαβεις, λαβη, & Ionicè (151.14.) λαβησι, capiat. infinitivus λαβειν, Doricè (12.43.) λαβειν, & Æolicè (13.12.) λαβον: participium λαβων, nactus. Aoristus secundus medius ελαβόμεν, ελαβόμεθα, & poetice (143.53.) ελαβόμετο: pro ελαβόμεν dicunt etiam poetæ (49.22.) ελαβόμεθα: hinc in infinitivo ελαβόμεθα pro λαβόμεθα, scripsit. participium λαβόμενος, qui cepit.

4 Futurum λήσω: medium λήσομαι, λήσω, λήσεται, latebo, 15, 11, seu obliuiscar: participium, λησόμενος. Perfectum passivum λέλησμαι, λέλησται, λέλησται, absconditus sum, es, est: infinitivus, λέλησθαι, oblitum esse: participium ληλομένος, oblitus, pro quo Doricè in a mutato (12.26.) inuenitur λελασμένος à λαδομαι pro ληδομαι, vnde & λαδομαι pro ληδομαι, immemor est: in prima plurali perfecti λελασμεθα pro λελησμεθα, oblitus sumus: & aoristus primus ελαδόμεν, infinitivus ελαδόμεθα, & Ionicè (59.4.) λαδόμεν, pro ληδομαι, oblitum esse. Aoristus secundus ελαδον, ελαδεις, ελαδεν, & poetice (49.22.) ελαδον, es, e, latui, isti, it: optativus, λαδομαι, λαδοις, λαδοις subiunctivus λαδω. infinitivus λαδειν: participium λαδων, όντος: qui latuit. Aoristus secundus med. ελαδόμεν, & poetice quoque ελαδόμεθα: vnde in optatio ελαδόμετο pro λαδοιμι, oblitus fuerit: & infinit. ελαδομαι pro λαδομαι, obliuisci. rursus pro ελαδόμεν, es, es, Iones reiecto augmento & verbo α in η, ληδομαι, ληδου, ληδετο: nisi mauis imperfectum esse à ληδομαι. Perfectum medium λέληθα, es, es, latui, isti, it: plus quam perfectum ελεληθην, εις, εις, & Ionicè (147.3.) ελεληθεα, ελεληθεα, ελεληθεα, oblitus eram, as, ar: tertia plural. ελεληθησαν, & Atticè (146.26.) ελεληθεσαν, oblitus fuerant. participium ελεληθεις, όντος: hinc aduerbium ελεληθως, latenter, sensim. De hoc, 170.38.

λελασμένος.
λαδομαι.
λελασμεθα.
λαδομεν.
ελαδον.

ελαδοιμι.
ελαδοιμι.
ληδοιμι.
ελεληθεα.
ελεληθεσαν.

ο
οιμαι, ομιλω.
οιησμαι.
οιησθη.
οιδεα.

1.2 Oioμαι, & syncopè οιμαι, puto. Imperfectū, 2 φημιλω. Futurum, 3 οιησμαι. Aoristus, 4 οησθη ab οιομαι. 5 Oida, nosti, ab 5 ειδω, scio: preteritum medium, οιδεα: secunda persona οιδας, & Æolicè οιδαδα, deinde per syncopen οιδεα. Est autè pleonasmus 30 6.7 εα familiaris personæ in es, 6 ειδεα, is vel ibis: 7 ησθεα, 8.7 eras: 8 παρῆσθεα, a deras vel adfuissti, interfuissti: 7 εφασθεα, 9.10 dicebas vel dixisti: 9 επεξισθεα, eruperis: 10 πινασθεα, biberis: 11 ηδειςθεα vel ηδηςθεα per η, noueras.

δαι adiectio
Æolica.

οιος τε, οησθη.

Oios te pro οιος, qualis, potes, possibilis: vt εφ' οησθη, 35 pro εφ' οησθη in quo. nam Ionicè abūdat particula τε. 12 Oimνω & 12 oimnui, iuro. Futurum, 13 oimnow ab oimnow. Præteritum Atticum, oimnow. 14 Oudèn pro 14 εδεν, nihil, nullum, Doricum est, vt 15.15 εξουθενω pro εξουθενω, pro nihilo habeo, sperno. 40

οιμνωσθεα.
ουθεν.
εξουθενω.
ε pro Doricè.

οφει-

16 οφείλω, debeo. Futurum, οφειλήσω, ab οφειλέω: 16 οφείλω & syncopè οφλω. Futurum, 17 οφλήσω. Præteritum, 18 οφληκα. Aoristus primus, 18 οφλησα. Aoristus secundus, 19 οφλον.

οφείλω & syncopè οφλω ab οφείλω & οφληκα.

5 VIDE 151. 31. & 36. 2 Et absque syncopè οφλω, οφλω: tertia pluralis οφλω. 3 Hinc aoristus primus med. οφλω, οφλω, οφλω, facta syncopè & reiecto augmento οφλω, & rursus soluta diphthongo & geminato σ, οφλωστω, putauit: sic participium οφλωσθεις, ratis: sic & præfens οφλωσθαι, & participium οφλωσθεις. 4 Perfectum, οφλωσθαι, οφλωσθαι, οφλωσθαι: vnde οφλωσθαι, οφλωσθαι, οφλωσθαι: tertia pluralis οφλωσθαι, putauerunt, arbitrati sunt: infinitivus οφλωσθαι, putasse. 5 Vide, 193.40. 6 Quare, 159.31. 7 De ηδω & εφωσθεα habes 157.22. 8 Componitur εκ παρῶ & ηδω. 9 Vide, 160.2. 10 Est aoristi secundi subiunctiuus 7 à πινω, bibo: sed quasi à πινω, vnde aoristus secundus ηπιον, vt suo loco dicitur. 8

οφλωσθαι.
οφλωσθαι.
οφλωσθαι.
οφλωσθαι.
οφλωσθαι.

11 Secunda persona plus quam perfecti ab οφλω, 193.44. Penultima verò in 12 ηδω, quæ per η quoque scribitur, vt habes 146.25. 13 Ab οφλωσθαι, οφλωσθαι, οφλωσθαι, οφλωσθαι: cum οφλω, απώμωσθαι, & poetice seruatō prepositionis οφλω (49.31.) οφλωσθαι, iurabas: imperatiuus οφλωσθαι, & apocope οφλωσθαι: sic οφλωσθαι, pro οφλωσθαι, præbe coniuuium, à οφλωσθαι. infinitivus οφλωσθαι, iurare: participium οφλωσθαι, iurantes. Ab οφλωσθαι, imperfectum οφλωσθαι, οφλωσθαι, accipitur pro aoristo secundo, id est, iure iurando me astringi, isti, it. 15 Poeticè 13 οφλωσθαι, οφλωσθαι, & Atticè (151.34.) οφλωσθαι, iurabo, iurabis. videtur futurum secundum med. ab οφλωσθαι, quauis CLENARDVS (88.15.) dixerit tertiam coniugationem circumflexorū non agnoscere futurum secundum: quod verum est 25 in iis auctoribus qui prosa oratione scripserunt. at poetæ nihil non fibi permisissum arbitrantur. possumus tamen deducere οφλωσθαι quasi ab οφλωσθαι, futurum οφλωσθαι, medium οφλωσθαι, 73.26. A futuro οφλωσθαι, aoristus primus οφλωσθαι, οφλωσθαι, οφλωσθαι, iuravi, isti, it: tertia pluralis οφλωσθαι, perfectum οφλωσθαι, 40.11. vnde Atticum οφλωσθαι, 144.7. 14 De hoc, 27.32. 15 Hinc participium perfectum passivum εξουθενωσθεις, contemptus, nihili habitus. Augmentum non habet, quod simplex ab η diphthongo immutabili incipiat. 16 Vide, 149.33. 17 Ab οφλωσθαι: sunt qui hæc tempora referant ad οφλωσθαι, quod ab οφλωσθαι, vnde est formatum, tempora mutuatur, 170.15. & 23. 18 Infinitivus οφλωσθαι, damnatum esse: participium οφλωσθαι, obnoxius. 19 Optatiuus οφλωσθαι, 35 φλωσθαι: infinitivus οφλωσθαι: participium οφλωσθαι, όντος, accusatus. Dicimus & in hoc aoristo secundo οφλωσθαι, es, es, ab οφωλέω, 88.15. & οφωλεον, es, es, ab οφωλέω, 55.6. & Ionicè deposito augmento οφωλεον, οφωλεες, οφωλεε, debui, isti, it: sumitur & pro aduerbio optandi, οφωλεον, οφωλεον seu οφωλεον, vtinam ego: & vtinam illi, in tertia plurali: οφωλεες, οφωλεες seu οφωλεες, vtinam tu: οφωλεον, οφωλεε seu 40 οφωλεον, vtinam ille. cum significatione optationis, etiam personarum indicationem habet.

οφλωσθαι.
οφλωσθαι.
οφλωσθαι.
οφλωσθαι.
οφλωσθαι.

οφλωσθαι, pereō, perdo: siue οφλωσθαι, vnde & passivum οφλωσθαι, pereō: in præterito medio ab οφλωσθαι, οφλωσθαι, Atticè (144.10.) οφλωσθαι, perdidit. aoristus secundus οφλωσθαι: medius οφλωσθαι, οφλωσθαι, οφλωσθαι: tertia pluralis οφλωσθαι, sine augmento οφλωσθαι, perierunt. optatiuus οφλωσθαι, οφλωσθαι, οφλωσθαι: tertia pluralis οφλωσθαι, & Ionicè (66.12.) οφλωσθαι, percant. subiunctivus οφλωσθαι, οφλωσθαι & Ionicè (61.33.) οφλωσθαι, sis perditus, percas: sic in præteriti οφλωσθαι, οφλωσθαι, & Ionicè οφλωσθαι.

οφωλέω.
οφωλεον.
οφωλεον.
οφωλεον.

οφλωσθαι, pereō, perdo: siue οφλωσθαι, vnde & passivum οφλωσθαι, pereō: in præterito medio ab οφλωσθαι, οφλωσθαι, Atticè (144.10.) οφλωσθαι, perdidit. aoristus secundus οφλωσθαι: medius οφλωσθαι, οφλωσθαι, οφλωσθαι: tertia pluralis οφλωσθαι, sine augmento οφλωσθαι, perierunt. optatiuus οφλωσθαι, οφλωσθαι, οφλωσθαι: tertia pluralis οφλωσθαι, & Ionicè (66.12.) οφλωσθαι, percant. subiunctivus οφλωσθαι, οφλωσθαι & Ionicè (61.33.) οφλωσθαι, sis perditus, percas: sic in præteriti οφλωσθαι, οφλωσθαι, & Ionicè οφλωσθαι.

οφλωσθαι, pereō, perdo: siue οφλωσθαι, vnde & passivum οφλωσθαι, pereō: in præterito medio ab οφλωσθαι, οφλωσθαι, Atticè (144.10.) οφλωσθαι, perdidit. aoristus secundus οφλωσθαι: medius οφλωσθαι, οφλωσθαι, οφλωσθαι: tertia pluralis οφλωσθαι, sine augmento οφλωσθαι, perierunt. optatiuus οφλωσθαι, οφλωσθαι, οφλωσθαι: tertia pluralis οφλωσθαι, & Ionicè (66.12.) οφλωσθαι, percant. subiunctivus οφλωσθαι, οφλωσθαι & Ionicè (61.33.) οφλωσθαι, sis perditus, percas: sic in præteriti οφλωσθαι, οφλωσθαι, & Ionicè οφλωσθαι.

οφωλέω.
οφωλεον.
οφωλεον.
οφωλεον.

οφλωσθαι, pereō, perdo: siue οφλωσθαι, vnde & passivum οφλωσθαι, pereō: in præterito medio ab οφλωσθαι, οφλωσθαι, Atticè (144.10.) οφλωσθαι, perdidit. aoristus secundus οφλωσθαι: medius οφλωσθαι, οφλωσθαι, οφλωσθαι: tertia pluralis οφλωσθαι, sine augmento οφλωσθαι, perierunt. optatiuus οφλωσθαι, οφλωσθαι, οφλωσθαι: tertia pluralis οφλωσθαι, & Ionicè (66.12.) οφλωσθαι, percant. subiunctivus οφλωσθαι, οφλωσθαι & Ionicè (61.33.) οφλωσθαι, sis perditus, percas: sic in præteriti οφλωσθαι, οφλωσθαι, & Ionicè οφλωσθαι.

οφωλέω.
οφωλεον.
οφωλεον.
οφωλεον.

20 ἔπεισον.
πείσομαι.
ἢ ἐπείσομαι.
πείπονθα.

πείσομαι, ἢ in ει, ἄ πείσω : at πείσομαι, parebo, aut cre-
dam, ἄ πείδομαι, pareo. Aoristus secundus ἔπεισον ἄ
πείσω. Præteritum medium, πέπονθα ἄ πονέω, laboro:
vnde præteritum actiuum, πεπόννηκα : medium,
πέποννα, & pleonasmō literæ θ, πέπονθα. Partici-
pium πέπονθώς, πεπονθότος.

πείπω ἄ πέτω.
πείσομαι.
Dorismū.

πείπω, cado. Futurum, πεσοῦμαι, Doricè vsita-
tum est pro πέσομαι ἄ πέτω. Dores enim futura cir-
cūflectunt in omni coniugatione, pro πέσω di-
centes πεσῶ, vnde futurum medium πεσοῦμαι. Præ-
teritum, πέπωκα ἄ πείω. Aoristus primus, ἐπέσησα.
Aoristus secundus, ἔπεισον ἄ πεσέω : at ἔπεισαν, tertia
pluralis est aoristi primi, pro ἐπέσησαν, per synco-
pen, vt ἔσησαν, ἔσαν, steterunt.

ἔπεισαν.

πίνω ἄ πίνω.
πίνω.
πίνω.

πίνω, bibo. Futurum, πώσω. Præteritum, πεί-
πωκα, ἄ πίνω. Aoristus secundus, ἔπιον ἄ πίνω. Im-
peratiuus, πίνω. nam legitimū πεί asciscit
pleonasmum syllabæ ει, πείει : deinde crasi ιε in
longum, fit πίνω. Futurum secundum me-
dium, πίομαι pro πίομαι, vt φάρομαι & ἔδομαι, edam.

πίομαι.

πρωθάνομαι ἄ
πρωθάνομαι.

πρωθάνομαι, interrogo. Futurum, πρωθάνομαι.
Aoristus secund. medius, ἐπρωθάνω ἄ πρωθάνομαι.
Præteritum passiuum, πρῆπυσομαι pro πρῆπυσομαι :
vt etiam ἀφουκτες, inevitabilis, pro ἀφουκτες, eliden-
do ε ex diphthongo.

πρῆπυσομαι.

πράττω ἄ
πράττω, πρῆπυσομαι.

πράττω, facio. Futurum, πρῆξω. Præteritum,
πρῆπυσα : sed πρῆπυσα, vendo. Futurum, πρῆξω. Præ-
teritum, πρῆπυσα. Sunt verò in quarta con-
iugatione, quæ eadem significatione, tamen
duplex

Duplex futurum
in quarta coniug.
ἔω ἄ σω.

duplex habent futurum, ἀρπάζω, rapio : βασιλεύω,
porto : νυσάζω, dormito : παίζω, ludo : σαλπίζω, buccina,
ξω & σω.

A πείσομαι, πείσον, πείσεται, participium πείσομενος, passurus : πείσομαι ἀγαθῶν,
beneficia accepturi. Ab ἔπεισον, ἔπεισει, ἔπεισεν, optatiuus πείσομαι, πείσοις,
πείσοι : secunda pluralis πείσοιτε : subiunctiuus πείσω, πείσῃς, πείσῃ : prima plu-
ralis πείσομαι, & poetice (151. 15.) πείσομαι, patiamur : infinitiuus πείσειν, &
Ionicè (59. 18.) πείσειν, pati : participium πείσων, passus, laesus. Ab aoristo ἔπει-
σον, fit πείσω, praesens, idem quod πείσω : futurum πείσῃ : perfectum πεπείσθη-
κα, Ionicè (106. 29.) πεπείσθαι : participium πεπείσθης, crasi (107. 1.) πεπείσθης,
passus : ἢ πεπείσθης, passa. Et passiuum πεπείσθηκα : in secunda pluralis πεπεί-
σθητε, syncope πέπεισθε, idem quod πεπείσθητε, id est, laborastis : plus quam perfe-
ctum ἢ πεπείσθηκα, ἢσθ, ἢσθη, vnde recte augmento fit tertia pluralis Ionica
(66. 2. & 15.) πεπείσθησαν, laborabant vel laborauerant. Infini-
tius πεπείσθησαν, pati. In plurali πεπείσθησθε, πεπείσθησθε : hinc aduerbium πε-
πείσθησθε, cum affectu. Possimus quoque dicere, esse futurum secundum
medium, ἄ πείσω, vt aoristus secundus ἔπεισον. Terminatione verò cum futu-
ris secundis conueniunt huiusmodi Dorica futura prima vocis actiuæ & me-
diae, idque per omnes modos & participia verborum barytonorum, circun-
flexorum & in μι, præterquam in subiunctiuis, in quibus Dorica flexendi ra-
tio à Theocriti interprete locum non habere dicitur. Porro Dores in huius-
modi futurorum terminationibus pro ου non rarò & vsurpant : dicunt enim
πείσομαι & πείσομαι, cadam. vide 12. 46. huius infinitiuus πείσομαι, & Ionica
dialysi (74. 28. & 33.) πείσομαι, casurum esse. In crebro vsu sunt hæc Dori-
ca futura apud poetas & præcipuè apud Theocritum : hinc ἀξῶ, ἀξῆς, pro ἀξω,
ἀξεις, ducam, duces, ab ἀξω, ἀρπάζω, rapiam, pro ἀρπάζω vel ἀρπάζω, 46. 34. sed
non dicitur ἀρπάζω : nam Dores futura pleraque in σω per ξῶ efferunt, 46.
3. hinc κηθίζῶ pro κηθίσω, sedebo : & in aoristo primo κηθίζα, pro κηθίζω,
κηθίζω, sedeo : γαλάξω, pro γαλάσσω : & in aoristo primo ἐγλάξω, risit, pro ἐγ-
λάσσω, at id non semper obseruatur : dicunt enim δώσω, dabo, pro
δωσω (99. 23.) non autem δώξω : sic κλαυσοῦμαι siue κλαυσοῦμαι, κλαύσω, κλαυ-
σοῦμαι, lugebo, is, it, pro κλαύσομαι, κλαύσω, κλαύσεται, ἄ κλαύω : futurum κλαύ-
σω, 150. 3. & 33. νομβίσω, pascam, pro νομβίσω, ἄ νομβίω. ὀνασοῦ, ὀνασεῖς, ὀνα-
σεῖ, iuuabo, is, it, pro ὀνήσω, eis, eis, vbi quoque α pro η positum est, 12. 36. ab
ὀνάω siue ὀνημι, iuuo. Tertia pluralis Dorici futuri non in ουσθ, vt futurum
secundum, sed in ουσθ definit : hinc λέξουσθ, dicent pro λέξεσθ, ἄ λέξω. vide
47. 15. Plus quam perfectum ἐπέπυσομαι, excideram : tertia pluralis ἐπέ-
πυσοσαν, & Atticè (146. 26.) ἐπέπυσοσαν. participium πεπύσω, ὄτος, &
syncope siue Ionica formatione (106. 29.) πεπύσῃ, ὄτος : ἢ πεπύσῃ, ὄτος : τὸν
πεπύσῃ, & epenthesi πύσῃ (108. 1.) πεπύσῃ, lapsum. Atque ἔπεισα, ceci-
di, ἄ πέτω : vel est syncope pro ἐπέσομαι. Sine augmento πέσον, πέσεις, πέσει,
ceceidi, isti, it, & πέσον, irruerunt : cum εἰ, ἔμπεσον, eis, eis, incidi, isti, it, cum
κατά, κατὰ πέσον, & poetice reiecto α, & mutato τ in litteram sequentem π
(50. 11. & 17.) κατὰ πέσον, κατὰ πέσεις, κατὰ πέσει, decidi, corruui, isti, it. Ab
ἔπεισον, imperatiuus πέσει, πέσειτω : tertia pluralis πέσεισσαν, decidant : infiniti-
uus πέσειν & Ionicè (59. 18.) πέσειν, cecidisse : participium πέσειν, ὄτος, lap-
sus, prostratus : πέσειν, strati, iacentes. De hoc 188. 13. In finiti-
uus πίνω, Atticè & Doricè (69. 4.) πνέωμαι, bibere. Plus quam perfe-
ctum ἢ πεπύσω, eis, eis, potus seu ebrius eram, as, at : participium πεπύσω, qui 12
bibit. In finitiuus πείν, Ionicè (59. 18.) πείν, bibisse : participium πείν, ὄτος,
ὄτος, qui bibit : ἢ πείσω, ούσις, quæ bibit. Atque πώσω, ἄ πώσω, 105. 31. & 14
per apocopen πώ, bibe. Vide, 154. 15. & 193. 38. A πίομαι tamen 15. 16

πείσομαι
πείσειν.

πείσομαι.

πείσομαι.

ἀξῶ.
ἀρπάζω.
κηθίζω.
ἐγλάξω.
δωσω.

κλαυσοῦμαι.
νομβίσω.
ὀνασεῖ.

λέξουσθ.

ἐπέπυσοσαν.
πεπύσω, ὄτος.
πεπύσῃ.
ἔπεισα.
πέσον.
ἔμπεσε.
κατὰ πέσον.

πέσειν.

πνέωμαι.

πείν.
πείσω.

πείθειται.
πείθειται.
πείθειται.
πείθειται.

17 reperitur infinitivus πείθειν, bibiturum esse. 17 Non sequitur regulam finitorum in αω & αιμα, assignatam a CLENARDO, 170.15. vide quae in cum locum annotauimus. Huius imperfectum ηπειθειν, & deposito 18 augmento ηπειθειν, audiebam. 18 Secunda persona πείθει & Ionicè (61.33.) 19 πείθει, audies: participium ηπειθειν, percontaturus. 19 Poëtice ηπειθειν, 49.22. hinc in optatio ηπειθειν, intelligat: & in subiunctio ηπειθειν, audiant. Contra detracto omni augmento dicitur ηπειθειν, ου, ετο: tertia pluralis ηπειθειν pro ηπειθειν, audierunt. Imperatiuus ηπειθειν, crede, concede, Doricè (12.46.) ηπειθειν & retracto accentu ηπειθειν, scilicet optatiuus ηπειθειν, ηπειθειν, ηπειθειν, intelligerem, es, et: tertia pluralis ηπειθειν. & Ionicè (66.2. & 12.) ηπειθειν, intellexerint: & rogauerint. infinitivus ηπειθειν, audiuisse, accepisse: participium ηπειθειν, scilicet edoctus. 20 Hoc poetæ pro ηπειθειν, viurpant: hinc secunda persona Ionica (61.33.) ηπειθειν pro ηπειθειν, nostri, cognoscis: tertia imperfecti sine augmento, ηπειθειν pro ηπειθειν, audiebat: tertia pluralis praesentis optatiui Ionica (66.2. & 12.) ηπειθειν, audirent, pro ηπειθειν: & participium ηπειθειν, interrogans. 21 Tertia ηπειθειν, nouit, scit: tertia plusquam 22 perfecti ηπειθειν sine ε (146.29.) pro ηπειθειν, audierat. 22 De hoc 180. 20. 23 23 Atticum est pro ηπειθειν, 12.16. Ionicè mutato a in η (12.26.) dicitur ηπειθειν: ηπειθειν τα ηπειθειν, pro ηπειθειν τα ηπειθειν, res administrare: passiuum 24 ηπειθειν, imperfectum ηπειθειν, conficiebar. 24 Est etiam ηπειθειν, 25 25 minui, pro ηπειθειν per syncopen, à ηπειθειν. 25 Paucæ quaedam alia his familia enumerantur, 46.33. ηπειθειν verò communiter facit ηπειθειν (vnde in aoristo primo passiuo ηπειθειν, iustus est: in participio ηπειθειν, illusus: in futuro primo passiuo ηπειθειν, ludetur) & Atticè ηπειθειν (46.23.) vnde in aoristo primo infinitiuo ηπειθειν, ludere. 25 Πείνω, coquo, pinso, mollio: futur. ηπειθειν à ηπειθειν: aoristus primus ηπειθειν: participium ηπειθειν, Communitè dicitur ηπειθειν: infinitivus ηπειθειν, & Ionicè (59.4.) ηπειθειν, sibi vindicare.

Appendix.
πείνω à πείνω
πείνω.

ρ
ηπειθειν à ηπειθειν, ηπειθειν
& ηπειθειν.

ρ
geminum in
compositis.

καταρραδα
καταρραδα
de ducatur.

1 Ρέω, fluo. Futurum, ρέω, & ρύσω à ρύω. Præteritū, ῥέον, ῥέον. Aoristus secund. actiuus ῥέον à ρύω- 30
2 μι: aut secundus pass. à ρύω, 2 etiam si ρύω circumflexum definit in ω purū. Composita sunt ῥέον- 3
3 ρέω, in fluo: διαρρέω, diffluo, per geminum ρρ. 3 nam vt e augmentum syllabicum duplicat ρ, ita & præpositio finita in vocalem, ῥέον, verbum: ῥέον, 35
aduerbium: ῥέον, rumpo: καταρρέον, dirumpo: ῥέον, 35
ξαι, rupisse: διαρρέον, circuncidisse: proinde καταρρέον- 35
αίνης, cataracta, fit à verbo, ῥέον, tundo: καταρρέον, 40
collido: sed καταρρέον (nam vtunque inuenitur) venit ab ἀρρέον, tundo: καταρρέον, collido, per vnum 40
ρ, pro quo & ἀρρέον dicitur, vnde συρρέον, confringo, nam συρρέον, confringo, collido, à ῥέον.

4 Ρήγνυω, & ῥήγνυμι, rumpo. Futurum, ῥήξω à ῥήγω. 4-5 ῥήγνυω & ῥήγνυμι à ῥήγω.
Aoristus sec. pass. ῥήγνυμι, rupi. Præt. med. ῥήγνυμι. 6.7
7 ῥήγνυμι: siquidem hoc verbum pro η capit sæpe ω: sic διεῖρρωγα, dirupi: διεῖρρωγός, dirutus, vt etiā 11
8 dicitur ἀρωγός pro ἀρηγός, defensor.
8 ῥώννω & ῥώννυμι, valeo. Futur. ῥώσω à ῥώω. 8.9.10 ῥώννω & ῥώννυμι à ῥώω.
Præteritum actiuum, ῥέον, pass. ῥέον. Plusquam perfect. ῥέον. Imperatiuus, ῥέον, ῥέον. 11
quàm perfect. ῥέον. Imperatiuus, ῥέον, ῥέον. 11
10 DE Hoc 150.2. Α ῥέον imperfectum ῥέον, ῥέον, & ῥέον, absque augmento. subiunctiuus ῥέον, ῥέον, & poetice (185.12) ῥέον, fluat. 2 Dicit etiam ῥέον & c. quia (88.17.) vilis fuerat innuere, huiusmodi verba destitui aoristo secundo, futuro secundo & præterito medio. Potest & hic aoristus ab Æolico ῥέον, vnde & futurum ῥέον, deduci. ab eo aoristus secundus actiuus esset ῥέον (vt 15
ῥέον à ῥέον, 55.2.) pass. ῥέον, ῥέον, ῥέον, fluxi, isti, it. hinc subiunctiuus ῥέον, ῥέον, fluxero, is, it: prima plur. ῥέον: cum παρα, παραρρέον, & poetice (50.11.) παραρρέον, perfluamus. infinitiuus ῥέον, emanasse, fluxisse: participium ῥέον, qui fluxit: futurum secundum, ῥέον, ῥέον, distuam, es, et. 3 Vide 3
139.1. Sic etiam a priuatiuum, atque alia particulae in vocalena finita, quando 20
in compositione ante locum habent geminant: vt ῥέον, qui tutò dici potest, clarus: ἀρρέον, nefandus, non dicendus, obscurus. poetæ metri gratia idem obseruant & ante alias consonantes: vt ῥέον, veritas, pro ῥέον, participium aoristi primi verbi ῥέον, vereor. ἀρρέον, qui collegit, pro ἀρρέον, participium aoristi primi ab ἀρρέον. 4 De hoc & similibus, 168.31, & 169. 4
25 48. 5 Hinc aoristus primus ῥέον, ῥέον, ῥέον, erupi, isti, it: tertia pluralis ῥέον, 5
ῥέον, fregerunt: imperatiuus ῥέον, erumpe: ῥέον, rumpite: infinitiuus ῥέον, tingere, frangere: participium ῥέον, dispergens, disseminans. aoristus primus medius ῥέον, tertia singularis sine augmento ῥέον, erupit. 6 Ab ῥέον, 6
ῥέον, ῥέον, rupi, erupi, isti, it, tertia pluralis ῥέον, eruperunt: subiunctiuus 30
ῥέον, ῥέον, erumpam, as, at: infinitiuus ῥέον, quod & ῥέον, abruptum esse: participium ῥέον, ruptus, rupta. futurum secundum ῥέον, 30
ῥέον, vnde infinitiuus ῥέον, rupturum esse. Aoristus secundus actiuus ῥέον, 30
ῥέον, obsoleuit. 7 Ab ῥέον, ῥέον, ῥέον, influxi, isti, it, vel ruptus sum, es, est: 7
plus quam perfectū ῥέον: tertia pluralis ῥέον, & Atticè (146.26.) ῥέον, 35
rupti erant: participium ῥέον, ruptus, rupta: sine augmento ῥέον: cum 35
ἀντ, ἀρρέον, apertus, hians. Huiusmodi mutatio π in ω, Atticorum est. huc referunt quidam συωχικότε, id est, compressi, coarctati, collapsi: participium perfectum duale sine augmento pro συωχικότε, à συωχικότε, μ. ῥέον: quod deriuatur à συωχικότε, imbecillitas, turbatio, 90.44. hoc verò verbale est 40
(127.22.) à συώχω, confringo, contineo. sic μέμβλωκα, κέσ, κέ, transij, transijisti, transit: & curauij, isti, it: quod per syncopen & π β, euphoniae gratia, interjectionem dictum est, vel pro μεμλόκα à μελώω (177.38.) vel pro μεμλόκα à 45
μελώω π μέλω, curo. ε μέμβλωκα. cum παρα fit παραμέμβλωκα, & poetice (50. 11.) παραμέμβλωκα, permanet, adest. 8 De hoc & similibus in ῥέον & ῥέον 8
45 finitis habes, 172.12. 9 Hinc aoristus primus, ῥέον, ῥέον, ῥέον, valui, & 9
confirmaui, confirmauisti, confirmauit: infinitiuus ῥέον, roboralle: particip. ῥέον, 45
ῥέον, roborans: futurum medium ῥέον, fluo, tendo, 10

ω pro η.
διεῖρρωγα.
διεῖρρωγός.
ἀρωγός.
ῥέον.
ῥέον.
ῥέον.
ῥέον.
ῥέον.
ῥέον.
ῥέον.
ῥέον.

παραρρέον.
α in compositione ante p.
ῥέον.
ἀρρέον.

ῥέον.
ἀρρέον.
συωχικότε.

11 ruo: in imperfecto ἐβίωντο, festinabant, ruebant. Hinc participium ἐβίωντες, de quo, 123. 23. aoristus primus assumit σ (152. 28.) ἐβίωθην, ἐβίωθης, ἐβίωθην: tertia pluralis ἐβίωθησαν: vnde participium βιάθει, βιάθεισα, confirmatus, confirmata.

1.2 Σβεννύω, σβέννυμι, *extinguo*. Futurum, σβέσω & σθήσομαι à σβέω. Aoristus secundus, ἐσβλώ à σβήμι: 3.3 aut est aoristus secundus passivus à σβέω. Aoristus secundus activus, ἐσβον. passivus, ἐσβλω.

4.5 Σδύω, εο, *fugo, concito*. Aoristus primus, ἐσδύα 6 per a purum. Aoristus passivus, ἐσδύθην pro ἐ-10 σδύθην.

7.8.9 Σπένδω, *libo*. Futurum, σπείσω à σπείδω: 9 quādoque Æolicè pro subiunctiva vocali consonās, σπέρο, σπέρω, *semino*: 10 γείνατο, γήνατο, *natus est*.

11 Σωήμι, *intelligo*. Aoristus primus, σωήκα, & 12 Atticè 12 ἐσωήκα, per geminum augmentum, vt 13.13 λώχλου, *turbabam*, & similia. Aoristus secundus, σωλώ. Imperatiuus, σιώεις. Participium, σωείς. Atticè autem ξωήμι, ξωήκα, ξωλώ, ξωείς, ξωείς: vt pleraque alia communiter per σω efferuntur, 20 Atticè per ξω, σωόμοις, ξωόμοις, *contubernalis*.

Συρρήγνυσαι, *confringi*, compositum à σω, cum, 14 simul, & ρήγνυσαι, *frangi*. 14 Quomodo verò se habeat σω in compositis, docere possunt subiecta exempla, βαίνω, *vado*, συμβαίνω, *contingo*: γράφω, *scribo*, συγγραφέω, *conscribo*: ζάω, *vivo*, συζάω, *convivio*: κάμνω, *laboro*: συκάμνω, *simul laboro*: λέγω, *dico* & 2 lego, id est, colligo, συλλέγω, *colligo*: μανθάνω, *disco*, συμμανθάνω, *condisco*: παίζω, *ludo*, συμπαίζω, *colludo*: 3 βρέω, *fluo*, συβρέω, *confluo*: σείω, *quatit*, συσειώ, *concoctio*:

σβεννύω & σβέννυμι à σβέω & σβήμι.

σδύω. ἐσδύα. ἐσδύθην.

σπένδω à σπείδω. Æolismos.

σωήμι. σωήκα. ἐσωήκα.

σωλώ. σωείς. ξω Atticè pro σω.

συρρήγνυσαι, σω in compositione fit

συμ ante

συγ ante

συ ante

συ ante

tio: σέλλω, *mitto, traho*, συσέλλω, *contraho*: φημι, *dico*, σύμφημι, *consentio, comprobo*: χέω, *fundo*, συγχεώ, *confundo*: ἑπιτίζω, *συμἑπιτίζω, computo*. Idem iudicium de mutatione in præpositione ἐν, in: βαίνω, ἐμβαίνω, *ingredior*: γράφω, ἐγγράφω, *inscribo*, &c. nisi quòd ante σ non mutatur, σείω, ἐνσείω, *incutio*: σημαίνω, *significo*, ἐνσημαίνω, *insignio, significo*.

VIDE 172.12. A σβέννυμι participium σβέννως, *extinguens*. Hinc aoristus primus ἐσβέσασα, ἐσβέσασαι, ἐσβέσασε (cum δπὸ ἀπίσβεσεν, *extinxit*) sine augmento σβέσασα, σβέσασαι, σβέσασε: tertia pluralis σβέσασαν: infinitivus σβέσασαι, *extinxisse*. Aoristus primus passivus ἐσβέθην, ἐσβέθης, ἐσβέθην, *extinctus vel mortuus sum, es, est*: subiunctivus σβέθω, σβέθῃς, σβέθῃ: infinitivus σβέθωμαι: cum δπὸ δπὸ σβέθωμαι, *extingui*, supprime: futurum primum passivum σβέθισμαι, *extinguar*. Pro σβέσω dicitur quoque σβήσω: perfectum ἐσβηκα: participium ἐσβηκώς: cum δπὸ ἀπὸ σβηκώς, *extinctus*. Prior opinio verior videtur, quòd posterior repugnet ei quòd dixit, 88.28. vide 91.43. Passivum σδύμαι: imperfectum ἐσδύμην: tertia pluralis ἐσδύμεντο, & poetice augmento positione producto (143.53.) ἐσδύμεστο, ibant. Aoristus secundus, ἐσδύθην (vt ἐσδύθην à σδύω, 55.2.) mediis ἐσδύθην: tertia persona ἐσδύθην, syncope ac deposito augmento σύτω, *concitatus est, proruit*. Alij volunt dictum pro ἐσέστω in plus quam perfecto passivo, deposito omni augmento. Vide 47.14. De hoc 148.2. sine augmento est σδύα, σδύας, σδύε, *fugavi, isti, it*: participiū σδύας: cum δπὸ δπὸ σδύας, & poetice (209.21.) δπὸ σδύας, *exhortatus, aoristus primus mediis ἐσδύμην, σδύατο, & deposito augmento, σδύαμην, σδύα, σδύατο, irruvi, isti, it*: imperatiuus, σδύαι, σδύαθω & syncope σδύω, *concitetur*. Ab ἐσδύθην, ἐσδύθης, id est, cum imperu motus sum, es, est, ducitur participium ἐσδύθης, *concitatus*. Huius imperfecti, ἐσδύθην, ἐσδύθης, hinc tertia Ionica (47.39.) σπένδεσκε, *libabat*. Hinc aoristus primus ἐσπεισα, ἐσπεισας, ἐσπεισε, sine augmento 8 σπείτω, σπείτεις, σπείτεις, *libavi, isti, it*: imperatiuus σπείτω, *subiunctivus σπείτω, σπείτεις*: infinitivus σπείτωμαι: participium σπείτεις. Aoristus primus mediis ἐσπεισάμην: infinitivus σπείτωμαι, *inducias facere*: perfectum passivum ἐσπεισάμην: tertia persona ἐσπεισάμην, *transactum est*: aoristus primus ἐσπεισάμην, *sacrificio placatus sum*: ἐσπεισάμην αὐτοχρή, ἐσπεισάμην sunt induciae. Sic ἀργυρός, *candidus*, pro ἀργυρός: ἀπέρρε pro ἀπέρρε, *abi in malam rem ab ἀπέρρε*: & simplex ἐπέρρε, *peri*: atque in imperatiuo pass. ἐπέρρε, *abi, peri*, ab ἐπέρρε siue φθέρρε, pro quo Æoles φθέρρε dicunt: deinde per apharesem ἐπέρρε. A φθέρρε, *corrumpo* (vt hoc obiter dicatur) futurum φθέρρε, 40.4. perfectum ἐφθάρρα, 51.10. passivum ἐφθάρραμαι, 64.6. hinc participium ἐφθάρρατος, *interemptus*. & pro ἐφθάρρα Æoles dicunt, ἐφθάρρα, ἐφθάρραται, sic à μέγρο siue μέγρομαι, *diuido, fortior, fit* μέγρομαι, μέγρομαι, μέγρομαι, *fortitus sum, es, est*, pro μέγρομαι, μέγρομαι, μέγρομαι, quod & μεμολέσασαι, μεμολέσασαι, μεμολέσασαι: & rursus pro eodem, μεμολέσασαι, μεμολέσασαι, μεμολέσασαι: vnde participium μεμολέσασαι, *factum, paratum*. Ab ἐφθάρρα & μέγρομαι in infinitivo ἐφθάρρα, μέγρομαι, accentu in antepenultima, 13.28. sic τέτρωμαι pro τετάρω, à τείρω, μ. τέρω, α. τέτρωμαι, id est, *infecto, sum molestus*. sed redeamus ad φθέρρε: huius perfectum medium ἐφθέρρα, *corrupti*, 72.27. aoristus secundus activus ἐφθέρρα, 55.4. passivus ἐφθέρρα, *perij*: participium φθέρρατος, ἐφθέρρα, *corruptus*. Pro φθέρρα futuro verbi φθέρρα Æoles dicunt φθέρρα, φθέρρα, φθέρρα, *vallabo, is, it*, 45.46. & 167.31. sic ab ἐπέρρε idem quod φθέρρα, futurum ἐπέρρα pro ἐπέρρα, vnde aoristus primus sine augmento ἐπέρρα, ἐπέρρας, ἐπέρρα: cum δπὸ ἀπέρρε, & poetice servato σ (49.31.)

Ita est de v in præpos. nisi quòd manet sequente σ.

σβέσασα.

ἀπὸ σβηκώς.

σύτω.

σδύα.

δπὸ σδύας.

σδύατο.

σδύθην.

σπένδεσκε.

σπείτω.

ἀργυρός.

ἀπέρρε.

ἐπέρρε.

ἐφθάρρα.

μέγρομαι.

μεμολέσασαι.

μέγρομαι.

ἐφθάρρα.

μέγρομαι.

τέτρωμαι.

φθέρρα.

φθέρρα.

φθέρρα.

assignavit, 176. II. *σκω & σκομις*, tanquam *ω & ομις*. nam reduplicatio π non servatur nisi in praesenti & imperfecto, vt de verbis in μ dictum est; 93. 22. sic à μμησικω, futurum μμησω: à διδυσικω, ingredior, submergior, futurum διύσω, perfect. διδυσκα: plus quam perfectum διεδυσκεν: tertia plur. διεδυκεισαν, & Atticè (146. 26.) διεδυκεσαν, submergii vel submersa fuerant. à πικρυσικω, voco, futur. κλησω. à ππίσκω, potum praebeo, futur. ππίσω, aoristus primus ππίσα. à παρσφίσκω vel παρσφισκω, vendo, fut. παρσφισσω vel παρσφισω. vel dic huiusmodi verba à suis primitivis tempora mutuarint: nempe παρσφίσκω à παρσφω vel παρσφω: μμησικω à μμησω: διδυσικω à διδύσκω: κλησικω à κλησκω, cuius futurum κλησισσω, & syncope κλησισσω ππίσκω à ππίσσω: παρσφίσκω vel παρσφισκω à παρσφισω: hinc in participio aoristi primi passivi παρσφισθεϊς, venditus. tamen διδράσκω servat reduplicacionem in futuro, διδράσκω, 192. 37. Ceterum hæc reduplicatio tam barytonorum quam circumflexorum (in quibus quoque locum habet) non solum fit per *ι*, sed etiam per *ε*, more Ionico, veluti de πείνημ dictum est, 165. 13. vt κρημίοι, κρημίσματα, labori: κλέω, κλέωμαι, iubeo: Hæc à praeterito medio fieri innuit C L E N A R D Y S, 194. 42. Interdum quoque (vt de verbis in μ diximus, 103. 43.) huiusmodi reduplicatio fit repetitis duabus literis thematicis initialibus, vt à άλλω, 10 αλλωκω, arceo, expello. Vide quoque 145. 17. ¹⁰ Hinc aoristus primus *ι* τρωσαι: perfectum τήρωκα: passivum τήρωμαι, τήρωσαι, τήρωσαι, assumpto σ: vnde aoristus primus *ι* τρωσάμι, infinitivus τρωσάμιαι, lauciar, vulneratum esse: participium τρωσάμιαι, laesus, lauciat. ¹¹ Vel à τρώα, dicitur & τρώωμι: vnde imperfectum *ι* τρώωμι, 12 *ι* τρώωμι, *ι* τρώωμι, cum *ε*ξέτρωα, vulnerabatur. ¹² De hoc 149. 25. A futuro *σπρέξω*, aoristus primus *σπρέξα*, & poetice (48. 5.) *σπρέξασμαι*, & cucurrerit, vel currebam & currebant. futurum medium *σπρέξομαι*, *σπρέξην*, & Atticè (151. 34.) *σπρέξαι*: cum *σπρέξω*, *σπρέξω*, circumcurre. ¹³ Infinitivus *σπράμειν*, & Doricè (59. 17.) *σπράμειν*, cucurrisse. ¹⁴ Poterat etiam duci à *σπράμειν*, 88. 20. sed praeteritum medium *σπράμειν*, cucurrit, à *σπράμειν* formandum, 72. 27. non à *σπράμειν*: nam ex hoc fieret *σπράμειν*, 88. 20. Quidam hæc tempora non ad *σπρέξω*, sed ad *σπράσκω* referunt. ¹⁵ Sine augmento *φάρον*: imperatiuus *φάρε*: subiunctivus *φάρω*, *φάρωμι*, *φάρωμι* cum *ω*, *ω*, *ω*, ante ederet: prima pluralis *φάρωμεν*, comedamus: infin. *φάρειν*. Facit quoque *φάρον* in aorist. sec. *φάρον*, 54. 31. infin. *φάρειν*, comedere. ¹⁶ Quo etiam poetæ 30 *φάρον* utuntur. ¹⁷ De his, 154. 15. & 193. 38. atque 206. 19. Vide quoque 151. 24. ¹⁸ Hinc *πυχαίνω*, allequantur, pro *πυχαίνω*, 150. 36. ¹⁹ Tertia persona *πύχων*, *πύχων*, consecutur: infinitivus *πύχωναι*, fruiturum esse: participium *πύχωναι*, a- 20 *πύχωναι*, consecuturus. ²⁰ *πύχων* in vsu habetur, pro *πύχων*, facio, fabrico: hinc in tertia pluralis imperfecti passivi sine augmento *πύχωντο*, struebant. In a- 21 *πύχωντο*, primo act. *πύχωντο* pro *πύχωντο*, fecit: tertia pluralis *πύχωντο*, fecerunt. ²¹ Hinc imperat. *πύχων*, conseqere: optativus *πύχωναι*, *πύχωναι*, tertia pluralis *πύχωναι*: sub- iunctivus *πύχωναι*, *πύχωναι*, prima pluralis *πύχωναι*: infinitivus *πύχωναι*: participium *πύχωναι*, *πύχωναι*, nactus, nactus, consecutus, a. Aoristus sec. med. *πύχωντο*, Ionicè (12. 32.) *πύχωντο*, poetice (49. 22.) *πύχωντο* & *πύχωντο*, paravi, struxi: hinc in tertia 22 plur. *πύχωντο*: & in prima plural. optativi *πύχωντο*. ²² Ionicè *πύχων*, nactus sum, 106. 29. & 107. 41. A *πύχων*, tertia persona *πύχων*, fuit, est, sine participio. ²³ Hinc etiam fit *πύχων*, contigit: aoristus primus sine augmento. ²⁴ Sic in plus quam perfecto pro *πύχωντο*, dicitur *πύχωντο*, & ablati *πύχωντο*, eram seu fui: tertia persona *πύχωντο*, erat: imperatiuus *πύχωντο*, *πύχωντο*, sit: infinitivus *πύχωντο*, esse: participium *πύχωντο*, factus, fabricatus, elaboratus. invenitur & *πύχωντο*, consecutus. Aoristus primus *πύχωντο*, *πύχωντο*, effectus sum, es, est. ²⁵ A *πύχωντο* fit tertia pluralis Ionica (66. 2.) *πύχωντο* fabricati sunt.

Υπερχέωμαι, promitto. Futur. υποχέωμαι. Præt. υπερχέωμαι. Aoristus pr. υπερχέωμαι. Aorist. sec. medius, 23² υπερχέωμαι ab³ υποχέωμαι. at futur. υποχέωμαι, promittam, ab⁴ υποχέωμαι. Aoristus secundus⁵ υπέχλω.

Reduplicatio Ionica per ε

σπράμειν

πυχαίνω

πύχωντο

πύχωντο

πύχωντο

Υπερχέωμαι

HINC Infinitivus υποχέωμαι, promississe. Imperat. υποχέω & Ionicè (68. 1. 25.) υποχέω, promitte: infinitivus υποχέωμαι, propondisse: part. υποχέωμενος, pro- sionem faciens, pollicitus. Quod componitur ex υπο & χέωμαι: actuum 3 χέω, de quo in verbo έχω, 196. 11. & 15. & 20. Quod etiam componitur ex υπο (49. 7 & 16.) & χέωμαι, 98. 26. & 99. 18. In υποχέω, π προpositionis υπο non migrat in φ, vt in υποχέωμαι & υποχέωμι. nam simplex έχω (98. 7.) lenem ha- bet spiritum. Ab υποχέω, tertia plur. υποχέωσαν, & syncope υποχέωσαν, polliciti sunt: vt simplex έχων έχων, 188. 13. tertia singularis imperatiui υποχέωτω, pro- mittat, cedat: infin. υποχέωμαι, promittere, cedere, 98. 9 & 20.

Φάινω, dicere: præt. φημι: φαίω verò per α, lucere, apparere: aor. pr. à φαίνω, luceo, appareo, pro quo & φλώω, δειφλώω, demonstrare, vt φαίω, μιλώω, fædare. Φέρο, fero. Fut. οἴσω ab οἶω. Aor. pr. ἠέσσω, secū- dus ἠέσσω ab ἐνέσσω. Præt. med. ἠέσσω, Atticū ἐνήνοχα, διε- νλώοχα, excellui, ab ἐνέχω. Aor. pr. παρ. ἠέσσω. Part. ἐνεχθεῖς: sic ἀναφέρο, refero, respiro, convalesco: ἀννήχων, ἀνεχθεῖς, refocillatus. Cæterum per syncopen dic- ta sunt φέρην φέρην, ferre: φέρο φέρο, fero: vnde φρήμι. Imperatiui sec. aor. φέρε, fer, εἰσφερε, infer, admitte, 20 irrumpe: ἐκφερε, effer, emitte: vt φέρε, pone. Aorist. pri. ἐφρησα. Fut. φρήσω, εἰσφρήσω, inferam, admittam. Φθάνω, assequor quod efficere cõtendo, praevenio. Fut. 11 φθάσω à φθάω. Aor. sec. ἐφθην à φθῆμι. Opt. φθάσω. 12 13. 14 φθίνω, tabesco. Fut. φθίσσω à φθίω. 14 complura in 15 νω dum tempora formant, negligent ν, φθάνω, φθίνω, πίνω, bibo, tanquam φθάω, φθίω, πίνω. Φύω, produco. 15 Fut. φύσω. 16 Aor. sec. ἐφύω à φύμι. 17 15. 16 17 φύω à φύμι.

υποχέω

Φ

δοφλώω

φέρο

διενλώοχα

ἀννεχθεῖς

εἰσφερε

εἰσφρήσω

φθάνω

φθίνω

φύω

DE Hoc, 164. 32. Ab aoristo primo indicatiui ἐμίμνη communiter, & ἐμίμνη Atticè, vt habes, 53. 26. sic à φαίνω, aoristus primus φαίνα & φαίνα, φαίνας, 30 φαίνας: cum ἐν, ἐνέφλωα, ostendit. Aoristus medius φαίλωμαι: tertia persona φαίλωμαι, apparui. Huius perfect. pass. πέφαμμαι, πέφασαι, πέφαται, 64. 23. vnde aoristus primus φαίνω & poetice pleonasmò τὸ α, ἐφαίνω, ἐφαίνω, ἐφαίνω, apparui, isti, it. Doricè οἴσω: futurum medium εἰσφρήσω, feram, fe- res, 206. 8. pro οἴσωμαι, οἴσω. Ab εἶω perfectum esset φέω, 40. 18. & 49. 3. passivum φέωμαι, φέωμαι, vnde reiecto augmento fit verbale (126. 17.) οἴστω, ferendus: & οἴστω, ferendum est: hinc etiam aoristus primus φέδω, φέδω: vnde futu- rum primum οἰδήσωμαι, ferar. De hoc, 147. 45. & 148. 6. Pro λώω poetæ di- cunt λώω, & deposito augmento ἔνεω, ε, cum κατὰ κράτος, detulit: & cum augmento Attico ε in medio (145. 5. & 141. 29.) ἐνεω, ab ἐνέω: in optat. Ἐολico (57. 33.) ἐνεω, intulisset: infi. ἐνεωμαι, atulisset: part. ἐνεω, qui tulit. Aor. prim. med. λώωμαι, retuli: tertia persona sine augmento ἐνεωτο, reportavit: sub-

εἰσφρήσω

ἐνέωτο

6 ὦ ἐπὶν, fed fynalcephe contrahit in ὦπιν.

1.2 ET Regulariter ἀθήσω, pellam. Vide 144. 28. & 145. 5. & 179. 1. Ab ἀθεῶν, imperfectum ἀθεῶν, ἀθῶσω, & Atticè quoque ἰώθῶσω, impellebam, 145. 1. Pro ἰώσω, inuenitur etiam sine augmento Attico ἰώσα: tertia persona ἰώσα, pepulit, & Ionicè (47.39.) ἰώσακεν. aor. medius ἰώσαμυ: tertia plur. ἰώσαντο, repul- 5 runt. infinit. ἰώσαμεν, pellere: partic. ἰώσαμυρος, irrumpens. Tertia persona ἰώσα, repulsiis est: vnde aor. prim. ἰώθῶσω, reiectus sum: part. ἰώθῶν, precipitatus, pul- 4 sus, trusus. Pro ἰώσαμυ dicitur etiam sine augmento ἰώσαμυ: vnde part. ἰώσαμυρος, pul- 5 sus. Variè scriptum inuenitur, ὦταν, ὦταν, & ὦταν, ὦταν, atque ὦταν, & non fo- 5 lum singulari, sed & duali & plurali iunctum inuenitur, hoc est, ὦ ἀμικί. ὦ τῶ 10 τῶς, & primæ declinationis, in vocatiuo ὦ ἔτα, 129.8. & Doricè (vt quidam vo- 5 lunt) ὦ ἔταν: hinc per fynalcephen faciunt ὦταν. C L E N A R D V S verò pau- 10 lò aliter videtur sensisse: vt ab ἔτα, & primæ, faciat ἔταν, ἔταος quintæ: in vo- 5 catiui ὦ ἔταν, & fynalcephe ὦταν: vt ἀ μέγιστος, & tertia, id est, maximus (122.30.) 15 fit nomen quintæ: ὁ μέγιστῶν, μέγιστῶνος, cuius plurale tantum est in vsu, οἱ μέγισ- 15 τῶν, primæ, megistanes, qua voce & Latini vtuntur. Sic ab Ἐρμῆς, ὦ, primæ, fit 6 Ἐρμῶν, ἄνῶς, quinta, id est, Mercurius. Sic ὦ γαθεῖ pro ὦ ἀγαθεῖ, ὁ bone vir: ὦ ναξ 10 pro ὦ ἀναξ, vel pro ὦ ἀνα, ὁ rex, 135.30. ὦ ἄνθρωπε pro ὦ ἀνδραπε, ὁ homo: ὦ νερ pro ὦ 20 ἀνερ, ὁ vir: ὦ ἐργατε, pro ὦ ἀργατε, ὁ valde insignis notæ. id dicitur fieri Atticè. Cum autem Attici in omni declinatione vocatiuum similem nominatiuo 20 forment (10.15.) dicunt quoque in vocatiuo ὦ ἄνθρωπος, ὦ ἄνθρ: vnde etiam ὦ ναξ 25 pro ὦ να, ἀ nominatiuo ὁ ἀναξ. Idem nonnunquam obseruatur in nominatiuo 20 cum articulo ὦ, vt ὦ δῶνις, pro ὁ δῶνις, Adonis Veneris amafius.

*Rimātibus verborum themata præcipuum 25 sit, vt in promptu & tanquã ob oculos habeant 25 coniugationē τῷπῶ, ποίεω & πῆθημι: ac singulorū 25 temporū exactè nôrint terminationes: deinde 25 memores quomodo formētur tēpora, sensim 25 ascendāt, donec statuendū sit præfens. Partici- 25 piū ὀφθησόμενος à futuro pr. ὀφθήσομαι. Aor. prim. 30 ὀφθην. tertia præteritipass. ὤπῃα: prima ὤμμου. Præ- 30 teritū act. esset ὤφα. Fut. ὀφω. igitur præfens ὄβω, 30 ὄπω, ὄφω, ὄπτω: ὕβομαι, ὄπομαι, ὄφομαι vel ὄπτομαι: sed 35 adhibitū lexicon commonstrabit ὄπτομαι, video.

ACCENTVS.

35 ACCENTVS acutus afficit 35 vltimã syllabam, penultimã 35 aut antepenultimã: Circūfle- 35 xus vltimã aut penultimam: 40 Grauis vltimã tātum. Dictio- 40 nibus autē, que sic vel sic no- 40 tantur

ἀθήσω.
ἰώθῶσω.
ἰώσακεν.
ἰώσαντο.
μέγιστῶν.
ὦ γαθεῖ.
ὦ ναξ, ὦ ἄνθρα-
πε. ὦ νερ, ὦ ἐρ-
γατε.
ὦ ἄνθρωπος.
ὦ ἄνθρ.
ὦ δῶνις.
Thematis inue-
stigandi ratio.
* Aliam rima-
di viam osten-
dimus, 41.9.

Accentuum
sedes.
Acuti.
Circūflexi.
Grauis.

tantur, huiusmodi tribuerunt vocabula:

Θεός, Deus, ὀξύτονον, acutus in vltima.
λόγος, sermo, παροξύτονον, acutus in penultima.
τύπτομεν, verberamus, παροξύτονον, acutus in an-
5 tepenultima.
ποιῶ, facio, περιστώμενον, circumflexus in vltima.
βοᾶτε, clamatis, περιστώμενον, circumflexus in pen-
τημή, honor, βαρύτονον, grauis in vltima.

Grauis in omni syllaba intelligitur, quæ nec 10 acuitur nec circumflectitur: at signatur solùm in 10 vltima. Nam vltima acuta fit grauis ob conse- 10 quentiam dictionis, Θεός ἡμῶν, Deus noster. Excipe 15 τίς interrogatiuum, τίς ἐποίησε; quis fecit?

Casuum & personarum accentus fermè ma- 15 net in eadem syllaba, ὁ λόγος, τῆ λόγου, τῶ λόφῳ: τῷ- 15 πῶ, τῷπῆις, τῷπῆι. Quando autem mutetur accen- 15 tus, aut è loco migret, sic est accipiendum: Σῶμα, 15 σώματος, corpus, ὦ in ὦ: quia antepenultima nō cir- 15 cunflectitur. Σῶματε, σώματων: vltima si fuerit lon- 20 ga, non acuitur antepenultima: excipe Attica, 20 Μενέλεως, Menelaus: λέξεως, dictionis: & similia. Βοᾶ- 2 ετε, βοᾶτε, clamatis, ἀε in ᾶ: ex acuto & graui fit cir- 2 cunflexus: excipe τῶ Λητόα, Λητώ, Latonam: & τῶ 3.4 νόω, νόω ἀ νόος, mens: & ἔνωϊ, ἔνω ab ἐγῶ: dualia enim in ω 25 semper acuuntur, etiam contracta. Ἐσαῶς, mixtus, 6 25 firmus, erectus, ἔσῶς, non ἔσῶς: ex graui & acuto non 25 fit circumflexus. Ἐσῶς, ἔσῶτος: 7 longa ante finalem 7 25 breuem circumflectitur. Ἐσῶτες, ἔσῶτων: 8 longa an- 8 25 te finalem longam acuitur. Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος, 30 Hercules: breuis non est capax circumflexi, 9 nec 9 30 item longa positione, sed natura, σώμα, corpus: τεί- 30 ρος, murus: βοᾶτε, clamatis: βοᾶ, clamat.

Notio de graui.

Acutus in gra- uem.

Nominatiui ac- centus quando in obliquis aut mutetur aut è lo- co migret. σώμα, σώματος, σώματα, σώμα- των. Atticismus.

βοᾶτε, βοᾶτε.

Λητόα, Λητώ. νόω, νόω, νόω, νόω.

ἔσαῶς, ἔσῶς.

ἔσῶς, ἔσῶτος.

ἔσῶτες, ἔσῶτων.

Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος.

αι & οι finales habentur breues, nisi in aduerbiis & optatiuis.

Diphthongi finales αι & οι in accentibus habentur breues, μεσαιμιση: αιθηροποι, homines. Excipe aduerbia, οικου, domi (nam οικου, domus, nomen plurale est) & optatiuos, ποιησαι, fecisset: at ποιησαι, infinitiuus aor. prim. act. ποιησαι autem imperatiuus aor. prim. med.

Genitiuus & datiuus vltimam longam circumflectunt, si in ea accentum habuerint.

In declinationibus parifyllabibus circumflectuntur genitiui & datiuus, licet reliqui casus acuantur, ο ποιητης, τει ποιητη, τω ποιητη: των ποιηταιν: η ποιητην, ταις ποιηταις, ποιηται. Idem iudicium de genitiuo duali & plurali quintae declinationis, η χειρ, της χειρος: των χειρων: ην χειρον, manus.

Genitiuus pluralis prima & secunda declinationis.

Substantiuorum primae & sec. declinationis genitiuus plural. circumflectit vltimam, ο Αινειας, ην Αινειων, non Αινειων: η μεσαι, ην μεσων, non μουσων. Adiectiua vero secunda declinat. a masculinis tertiae, genitiuū parem habet masculino, ο αγιος, ην αγιον: η αγια, ην αγια, sanctus. quod si masculinum fit quintae, vltima genitiui foem. circumflectetur: ο ηδεις, suauis: μελας, niger: τυπων, verberans: ην ηδεων, μελανων, τυπωντων: η ηδεια, μελαινα, τυπουσα: ην ηδεων, μελαινων, τυπωντων: in quibus etiam non eadem est penultima genitiui in vtroque genere.

De tono obliquorum dissyllaborum quintae declinationis.

Quintae declinationis genitiui & datiuus dissyllabi accentu fortuantur in vltima: nominatiui autem, accusatiui & vocatiui in priore: η χειρ, manus, της χειρος, τη χειρι, τω χειρι, των χειρων, αι χειρεις, ην χειρον, ταις χειροι, ταις χειραις. Excipe participia, θεις, εντες, εντη, ropens vel qui posuit: αν, οντες, οντη, existens, &c. etiam ην παιδων, puerorum: ην Τρωων, Troianorum: ην παντων, omnium, & ταις πασι, omnibus.

αι & οι finales.

Circumflectuntur δ & ε finales, ο βασιλευς, βασι-

βασιλευς, rex: πανταχου, ubique: praeter aduerbium ιδου, ecce: at ιδου, vide, imperatiuus vt τυπου.

Vocatiuus in ες a propriis in ης est, θεσπεζου τονος, ο Δημοθενης, ο Δημοθενες: ο Ηρακλης, εος, ο Ηρακλεες, crasi Ηρακλεις, Hercules.

Irregularia sunt η μια, της μιας, τη μια, τω μιαν, υκα: ο Διοποτης, dominus: μητιετης, consiliarius: ο Διοποτα, μητιετα. Etiam η μητηρ, mater: θυγατηρ, filia: της μητερος, θυγατερος, non μητερος, θυγατερος.

Particulae α, δ, δος, crebro accentum retrahunt, παιδ δωτος, doctus: απαιδ δωτος, indoctus: ταυτδς, ordinatus: δωταυτδς, bene constitutus: κινητδς, mobilis: δυσκινητος, motu difficilis. sic εκων, voluntarius: αεκων, & crasi αεκων, inuitus: αλογος, ratio: αλογος, irrationalis: δωλογος, rationabilis, &c.

ACCVTVM Quoque retinent dictiones oxytonae, quum eas sequitur dictio enclitica: vt θεος σου, Deus tuus: θεος εστι, Deus est. Videlicet hyperdisyllaba quartae declinationis Atticorum propriae, quae communiter declinata per tertiam, antepenultimam acuerent, vt Μενελαος, Μενελεος: huic similia enumerauimus pagina 18. Per ea autem quae voci λεξικος sunt similia, intellige genitiuum Atticum singularem, dualem, & pluralem secunda declinationis contractorum, de quo, 36. 26. Hoc fit (vt 37. 36. attigimus) quia vt voce, sic & accentu hic casus necessario fit similis alteri casui praecedenti eiusdem numeri & idiomatis, utpote nominatiuo η Λητω. sic vocatiuus ο Λητω circumflectitur, quod voce fit similis datiuo τη Λητω, qui circumflectitur propter synaeresim acuti & grauis: verum in plurali dicimus αι Λητωι, acuto accentu: non est enim eiusdem numeri. Ceterum τω αιδα αιδα circumflectitur, vt loco citato diximus. Vide 131. 27. Vide 110. 12. & 113. 32. De hoc 106. 29. Intellige si penultima debeat aliquo accentu affici, ac sit natura longa. Fallit enim haec regula, quum penultima positione tantum producit, vt τυπει, τυπον, verbera. Hic quoque intellige, si penultima accentum habuerit, ac finalis sit longa non sola positione sed natura. nam χενιξ, chenix, 8 penanflectitur, quanius vltima sit longa positu. Quae autem & natura & 9 positione producit, est capax circumflexi, vt πυρωτες, verberaturi: μελλου, magis. Sed ita finales vt nulla consona eas in eadem syllaba sequatur. nam in μουσαις & αιθηροποις, αι & οι non habentur breues. Eodem modo intellige de finalibus δ & ου, de quibus paulo post. Habentur tamen pro breuius παλαι, olim, & ωσπαλαι, diu, iam, olim. Hac regula non habet locum in genitiuo singulari quartae declinationis: vt ο λεως, τω λεω, populus: ο νεως, τω νεω, templum: quae acuantur. Quidam hinc excipiunt, ο χλωιως, ην χλωιων, aper: ο χενιξ, ην χενιων, scenerator: ο Επιστας, ην Επισταιν, Etesias ventus: η αφυη, ην αφυων, apua genus piscis. Atque reliquos omnes casus, quod ad accentum attinet, nisi vltima longa impediatur. nam ab ο αγιος, antepenacuto, dicimus η αγια, acuta penultima, quod a finale longum impediatur accentum poni in antepenultima. at in nominatiuo plurali dicimus αι αγια, veluti οι ε-

Notio de vocatiuo prima declinationis contractorum.

Irregularia.

α, δ, δος, in compositione accentum retrahunt.

Attica quae vltimam longam antepenultimam acuant.

Syllaba positione solum producta pro breui habetur.

αι, οι, ου finales. παλαι, ωσπαλαι. ο λεως, τω λεω. ο νεως, τω νεω. ην χλωιων. ην χενιων. ην Επισταιν. ην αφυων.

ωνων. Obliqui quinta ex syncope disyllabi.

Datiui plurales in a. τῶν ἀσχεσιν.

Declinationis metaplasium. Notio de datiuus per metaplasium formatis.

τῶν ἀσχεσιν. τῶν ἐγκασιν. τῶν δρυμῶν. πολυπάτασι. τῶν μελίκεσσιν. ὄσμιιν.

Genitiui plurales disyllabi quinq; penultimam acueites. ἦδ' ἰάων.

Notio de genitiuis & datiuus quinq; disyllabis factis ex contractione.

κλεις τῶν κλειν.

Nonnulli vocatiui in a & on ab us & on, accentum retrahentes.

τῶν θυγατέρα, θυγατέρα. Vocatiui in ep accentum retrahunt.

Annotatio de compositis ex α, β, δ, ε, & similibus.

Notio de a.

not. nam a habetur pro breui non aliter quam a. tamen ab ο ὀνόματι, id est, marinus, in PINDARO inuenitur genitiuus pluralis femininus ὀνοματων vltima circumflexa, pro ὀνοματων penacutè. Hæc regula complectitur etiam obliquos disyllabos per syncopen ex trisyllabis formatos, vt ἡ ἀγῆ, agna, τῆς ἀγῆος pro ἀγῆλος, τῆς ἀγῆν, τῶν ἀγῆων. sic ὁ κῆρ ἢ κῆρον, κῆρος, κῆρι, κῆρῶν, canis. Vide 138. 5. Eodem modo ὁ ἀγῆρ, vir, τῶν ἀγῆρων, τῆς ἀγῆρας, τῶν ἀγῆρων, pro ἀγῆρος, ἀγῆρει, ἀγῆροι: & similia in η, de quibus, 25. 4. & horum datiuus pluralis semper duarum syllabarum numerum excedit propter a interpositum, de quo, 33. 11. vt ὁ εἰσῆσι, atque huiusmodi datiuus perpetuò penultimam acuit: tamen τῶν ἀσχεσιν, antepenacuitur. neque enim fit ab ὁ ἀσχηρ, ἔσχη, cum non sit ex eorum numero quæ syncopen patiuntur, 25. 16. sed potius per metaplasium, quem vocat, id est, transformationem cuiusdam casus ex vna declinatione in aliam, ponitur pro τῶν ἀσχεσιν à nominatiuo τὸ ἀσχηρ, ou, id est, sydus, siue signum pluribus stellis constans: at ἀσχηρ vnicam stellam significat. Eodem autem modo antepenacuitur & alij datiuus tam singulares quam plurales ex alia declinatione in quintam transformati: vt τῶν ἀσχεσιν pro ἀσχεσιν à nominatiuo τὸ ἀσχηρ, ouis: τῶν ἐγκασιν pro ἐγκασιν à nominatiuo plurali τὰ ἐγκαστα, viscera. sic τῶν δρυμῶν pro δρυμῶν ab ὁ δρυμῶν, semestris, semiplena luna: τῶν πολυπάτασι pro πολυπάτασι ab ὁ πολυπάτασι, multistrepus: τῶν μελίκεσσιν pro μελίκεσσιν à τὸ μελίκεσσιν, mulsum. Excipe ὄσμιιν pro ὄσμιιν ab ἡ ὄσμιιν, pugna. fit enim quasi à nominatiuo ὄσμιιν, uis. Illud & hoc loco notandum, nomen ἡ γῶνιξ, τῆς γῶνιξ, quauis in obliquis sit trisyllabum, more tamen disyllaborum in genitiuis & datiuus habere accentum in vltima, in reliquis casibus in penultima. Est autem nomen heteroclitum: huius inflexionem habes 135. 28. His adde ἦδ' ἰάων, δμῶν, δῶν, κέσσιν, φῶν, φῶν, à nominatiuis ἡ ἰάω, fax: ὁ δμῶν, famulus: ὁ δῶν, lupus, ceruarius: τὸ κέσσιν, caput: ἡ φῶν, inuictio ab igne facta in erubibus: ὁ φῶν, vir. Theodorus addit ἦδ' ἰάων, lapidum: sed dictum puto per crasim vel pro λαῶν α & ε in a contractis, à nominatiuo singulari τὸ λαῶν, τῶν λαῶν, 137. 3. & crasi λαῶν, 133. 21. vel pro λαῶν & crasi λαῶν à nominatiuo singulari ὁ λαῶν, τῶν λαῶν, & crasi λαῶν, 137. 2. circumflectitur verò penultima genitiui λαῶν, quauis sit disyllabus vt ἰάων. regula enim de genitiuis & datiuus quinq; disyllabis, eodem Theodoro teste, non habet locum in iis quæ sunt ex contractione, vt τὸ κῆρ, τῶν κῆρων, penansflexè, à κῆρ, κῆρος, cor. sic τὸ ἦρ, ἦρος, ver, ab ἦρ, ἦρος. inueni tamen in multis locis, ac in emendatissimis exemplaribus κῆρος & ἦρος, accentu in vltima: veluti in περὶ δῆς, licet fiat per synæresim ex πῆρι, περὶ δῆς. tu videris: non tamen temerè à sententia tanti viri discessionem faciendam arbitror. Vt vocatiuus in δ circumflectitur à nominatiuo acutitono δῆς: ita quoque accusatiuus singularis monosyllabus quinq; disyllabus vltimam longam circumflectit, quauis eam nominatiuus accuat, vt ἡ κλεις, clauis, τῶν κλειν, 27. 25. Vide 194. 26. Vide 133. 40. His adde ὁ ἀγκυρῆς, nullum malum promeritus, ὁ ἀγκυρῆς: δρυῶν, late sonans, ὁ δρυῶν. Sunt & alij vocatiui quinq; declinationis in ον à nominatiuo ον, qui accentum in antepenultimam retrahunt: de his, 130. 9. Accusatiuus τῶν θυγατέρα, & syncope θυγατέρα, accentu in antepenultimam retrahit. Antepenacuitur quoque huius vocatiuus ὁ θυγατερ: atque eodem modo in prioribus syllabis accentum habent & omnes vocatiui in ep à nominatiuis in η tam acuti (qui quatuor enumerati sunt, 32. 12.) quam grauitoni, qui septem inueniuntur, ἡ ἄσχηρ, Aster vrbs: ἡ Δημήτηρ, ὡ Δημήτηρ, Ceres: ἡ εἰνάτηρ, ὡ εἰνάτηρ, fratria, id est, fratris vxor: θυγατέρα, filia: ὁ Ἴβηρ, Iberus Hispaniæ fluiuis: ἡ μήτηρ, mater. Grauitonum quoque est ὁ Πῆρ, sed eius vocatiuus est in η, ὡ Πῆρ, Pier populus: tamen quæ ab hoc deriuantur, mutant η in ε, vt ἡ Πιερία, Pieria mons Bœotiz: αἱ Πιερίδες, Musæ Pierides: & aduerbium Πιερίων, ex Pieria. Vide quoque 32. 23. Quid in compositione significant α, β & δ, diximus, 126. 34. Illud autem & hoc loco obiter monendum, has tres particulas ac similes in compositis, ex substantiuus adiectiuas facere, vt patet ex ἀλογος & ἄλογος. Cæterum α præpositum vocali assumit η, vt ὄσμιος, pius, sanctus: ἀσμιος, impius, profanus. Verbo-

Verborum & participiorum accentus obseruandi sunt in coniugatione verborum τῶν πω, ποίεω & τίθημι.

Præterita & aoristi priore longa seruant accentum in compositis, εἶχον, habebam: κατέειχον, continebam: εἶκα, misi: ἀφείκα, dimisi: εἶμαι, missus sum: ἀφείμαι, dimissus sum: ἤκα, misi: σωῆκα, intellexi: præter οἶδα, noui: σωοῶδα, conscius sum, non σωοῶδα.

Monosyllaba longa relicta post apocopen acuitur, ῥηῆμα, ῥηῆ: post aphæresim autem circumflectitur, ἔφλω, ἔφως, ἔφω: φῶς, φῶν: & ῥῆς, ῥῆ, inquam. At breuia sunt acuta, ἔσαν, βαῖν, iuerunt.

SI Autem & quædam de his præcepta defyderas, vt breuiori via ad eorum obseruationem ducaris, hæc accipe: Quoduis futurum secund. Futura prima vocis act. & med. verborum quinq; coniugationis, de quibus, 42. 43 & 73. 26. Vterque aoristus subiunctiuus pass. Secunda persona singular. aorist. secund. imperatiui medi in ε: Præsens & perfectu optatiui & subiunctiuus passiuus verborum in μ, quæ sunt verè passiuæ, de quibus, 109. 4 & 11. Præsens & aoristus secund. verborum quoque in μ in optatiuis & subiunctiuus cuiuscunque vocis: Perfectum optatiui & subiunctiuus pass. circumflexorum, 89. 26. hæc omnia, inquam tempora recipiunt accentum, cumque circumflexum (modò nulla regula generalis impediât) in vocali siue diphthongo, quæ characteristicâ immediate consequitur, vt in τῶν τῶν & τῶν τῶν, circumflexus est in ὦ, & ἔ, quæ characteristicâ sequuntur. Cæterum in verbis in μ & circumflexis, de quibus hoc loco sermo habetur, characteristicâ & vocali: siue diphthongo mox sequens characteristicâ re ip'a non differunt, vt in πειρίων, πῆρι, πῆρι, & c. ei occupat sedem characteristicâ & vocalis sequentis characteristicâ. Aoristus verò primus infinitiuus vocis actiuæ, & omnia tempora infinitiuorum communiter finita in νη, habent accentum in penultima, vt πειρίων, περικλήν, fecisse. Reliqua tempora, quæ his duabus regulis non sunt comprehensa, antepenacuitur, modò vltima non producatur: tum enim penultimâ acuit: vt ἐπῆριον, ἐπῆριον. Si autem antepenultima deyderetur, penultima recipit tonum, vt τῶν τῶν. Notandum verò hoc loco, finales accipit a & ε in verbis semper corripit: vt τῶν τῶν, τῶν τῶν: ζῆν, ζῆν. in participiis autem masculinis desinentibus in ας, α producitur, vt τῶν τῶν acuta penultima. at neutrum πῆριον penultimâ circumflectit. Et hæcenus de tono verborum. Participiorum verò accentum sic paucis accipe: Finita quidem in ῥος antepenultimam acunt excepto perfecto passiuo, quod cum præsentem in penultima. Reliqua verò omnia participia vltimam acunt, præterquam futurum secundum, quod eam circumflectit. Per barytona autem hæc intelligo ea etiam tempora circumflexorum & verborum in μ, quæ nihil variant ab inflexione barytonorum. Reliqua verò tempora tonum in antepenultimam transferunt: vt κῆμαι, ἀλάκμαι, ἀπῆμαι, ἀλάκμαι, 163. 23. Quare verbum ῥηῆ, in investigatione thematis. Vide, 165. 3. De hoc, 182. 43.

Quædam omnino carent accentu, ὄμη, εἶς, ἐς.

Verborum & participiorum accentus.

A disyllabis compositorum accentus.

Monosyllaba.

Verborum accentus.

Tempora habentia accentum in vocali vel diphthongo, quæ immediate characteristicam consequitur.

Habentia tonum in penultima.

Antepenultimam acuntia.

Notio de finalibus a, ε, u in verbis & participiis quæ it. ac.

Participiorum accentus.

περικλήν.

πῆριον.

ἀλάκμαι.

Accentus carentia.

De dictionibus encliticis.

3 *ἐμ, ἐξ, ἐν* : *εἰ, σὶ* : *ἔ, ἐκ.*

Interdum præter accentum natiuū (qui vnus est tantum in vna dictione) asciscitur alter propter dictiones encliticas, quæ proprium accentum remittunt ad præcedentem syllabam.

Nomina enclitica, πῆ, πῶς. Articuli, τῆ. Verba, εἶμι, φημι. Pronomina, μῆ, μοι, &c. Aduerbia, ποθεν &c. Coniunctiones, τῆ, γέ.

4 Sunt autē enclitica, 4 *πῆ, πῶς*, infinita, *aliquis, cuius*: 5 *τῆ, τῷ* pro *πῶς, πῶ*, *alicuius, alicui*. 6 *εἶμι, sum & φημι, dico*, 8 toto præsentē. 9 *μῆ, μοι, με, mei mihi, me*: 8 *σοῦ, σοί, σέ, tui, tibi, te*. aduerbia¹⁰ infinite capta, *ποθεν*, 10 *ποτε, alicunde*: *ποθεν, alicubi, aliquando*: *ποτε, tandem*: *πῶς*, 11 *quodammodo*: *πῶ, adhuc, dum*: *πῆ, alicubi*: *πῶ, usque*. 11 *τῆ, γέ*: 12 *γέ, quidē*: 12 vt *εἰπῆς, si quis*: *εἰπῆς, si quem*: *εἰπέ μοι, dicito mihi*: *σῶμα σου, corpus tuum*: *ἤκουσέ μου, audiuit ex me*.

Notio de est.

ἐκ
καὶ
ἀλλ
ὡς
εἰ
ἢ

Persona *ἐστὶ*, est, principiū orationis, aut subdita post *ἐκ*, *non*: *καὶ, &*: *ἀλλ, sed*: *ὡς, ut*: *εἰ, si*: *τοῦτο, hoc*, 15 remittit accentū in priorē syllabā, *ἐστὶ πόλις, est ciuitas*: *καὶ ἐστὶν, ἀλλ' ἐστὶν, ὡς ἐστὶ, εἰ ἐστὶ, τῆτ' ἐστὶ*: alioqui in præcedentē dictionem: *καλός ἐστὶ pulcher est*: *ἀφ' ἑαυτοῦ ἐστὶν, homo est*: *σῶμα ἐστὶ, corpus est*: *ἐρμῆς ἐστὶ, Mercurius est*. Et de accentu quidē hætenus: reliquū est vt 20 de constructione quatenus est opus, agamus.

De tono articulo- rum.

De tono præpo- sitionum.

Notio de præpo- sitionibus suis casus subsequē- tibus aut pro- verbis sumptis.

Notio de præpo- sitionibus suis casus subsequē- tibus aut pro- verbis sumptis.

1 HI Duo articuli *δ, ἑ*, in nominatio quoque phrasi destituuntur accentu, *οι, αι*. Reliqui verò casus articulo- rum tam præpositiuo- rum quam subiunctiuo- rum aliquo semper notantur tono, circumflexo quidē in genitiuis & datiuis cuius- 25 nis numeri: aliis verò acuto: qui tamen ferè semper ob dictionis consequen- tiam mutatur in grauem. 2 Cætera præpositiones tam monosyllabæ quam disyllabæ vltimam grauant, nisi quum aut suis casibus per anastrophe- m postponuntur, aut pro verbis cõpositis sumuntur: tum enim penultimā ac- 30 uunt, vt *γῆρας πῆρας*, pro *ἀειγιρας*, de senectute: & *παῖρα* pro *πάρις* vel *πάρειος*, adest vel adsunt. In pro *ἴσῃς*, inest, licet. Significationē autem & constructionē præpo- 3 sitionum habes in sequenti tractatu de ratione syntaxeos. 3 Sic *ἐχ*, quod idē significat quod *ἔ* & *ἐκ*: sed *ἐ* ponitur ante consonantes, *ἐσ*, non tu: *ἐκ* ante vo- cales leuigatas, *ἐκ ἐγώ*, non ego: *ἐχ* ante aspiratas, *ἐχ ἔπος*, non hic: in fine ta- 45 men sententiæ semper dicitur *ἐ* cum accentu acuto, etiā ante vocales: *ὡς* quo- 4 *que*, id est, vt, accentu destituitur. 4 Vide 28. 33. 5 Quare 114. 32. 6 De 6.7 hoc, 157. 11. 7 De hoc, 164. 20. 8 Secunda tamen vtriusque persona sing. *ἐσ*, 8 *es*, & *φῆς*, *ais*, non inclinatur, 158. 11. 9 Sunt item & multa alia pronomina 9 enclitica ex variis idiomatibus desumpta, de quibus pag. 112. atque hæc ferè sunt:

sunt: in prima persona *μεῦ* pro *μου*: in secunda *σοῦ* & *σοῖ* pro *σέ*: sic *τοῖ* pro *σὶ*, & *τῷ* pro *σῷ*: in tertia *ἐ*, & *ἐξ* pro *ἐ*: sic *αἰ*: & *ἐθεν* ac *μὲν* pro *ἐν* in duali *σφεῖ* & *σφαί* siue *σφῆ* pro *σφῆ*: nam *σφῆ* secunda personæ encliticum non est. in plur. *σφῆον* & *σφῆιν* siue *σφῆ* pro *σφῆσι*: sic *σφῆας* pro *σφῆας*, non tamen enclitica sunt huiusmodi pronomina si ponantur cum præpositionibus, aut cum disiuctiuis coniu- 5 ctionibus, aut cū particulis *ἐννεξ, ἐνεξ, vel ἐνεξ*, id est, ob, propter, causā: aut quum per appositionē ad aliam personā referuntur, vt *ἐμὲ ἤκουσεν*, ex me audiuit, non ab alio. at *ἤκουσέ μου*, ex me audiuit, simpliciter, ita tamen vt ab alio audire po- 10 tuerit. 10 Sumpta verò interrogatiuē nō sunt enclitica, sed disyllaba penacuun- tur, & monosyllaba circumflectuntur: *πόθεν* vel *πόθεν*; vnde? *πόθεν*; vbi? *πόθεν*; quan- do? *πόθεν*; quomodo? *πόθεν*; qui? quonā modo? *πόθεν*; vbi? at *πόθεν* vel *πόθεν*, acui- 10 tur, & Doricum est. 11 Occurrunt & alię coniuñctioes encliticæ apud poetas, 11 quæ ferè velut otiosæ in oratione redūdant: atque ideo expletiuæ nuncupantur: vt *ἐν, θύ, καὶ, κἄν, γύ, γύν, πῆ, πῆ, πῆ, τῆ, τῆ, τῆ, τῆ*. Inclinat ur etiā *ἐν* post *ἐκ*, si tantum 15 neget, vt *οὐκ ἐν*, non: si verò infert vel interrogat, retinet accentū, *ἐκ ἐν*, igitur, absque negatione. 12 quoque inclinatur quando in diuisionibus cum articulis positum patitur apostrophū, *ἐδ', ἐδ'*, &c. Cæterum *κα* & *καὶ* non rarò potentia- lem modum indicāt, veluti *αἰ. φῆας κα*, vel *φῆας καὶ*, id est, *φῆας αἰ*, dixeris, dices, dicere posses: sæpe tamen redūdant, vt etiam nonnunquā *αἰ*. 12 Exem- 20 plis indicat quæ dictiones vltimā acuant ob particulas encliticas subsequentes, nempe *κα* quæ aliās accentu destituerentur, de quibus paulò antè, vt *εἰ, εἰς*. Deinde, dictiones oxytonæ, quæ tamē aliās ob dictionis consequentiā vltimā grauant, vt *εἰπέ, εἰπέ μοι*. de *εἰπέ*, vide, 150. 41. Dictiones quoque penanflexæ, vt *σῶμα*, & antepenacutæ, vt *ἤκουσέ*, sequente enclitica, vltimā acuant, *σῶμα σου*, 25 *ἤκουσέ μου*. tamen vocabula penanflexa, quæ vltimam positione præducunt, acutum ob encliticam non recipiūt, vt *φῆας ἐστὶ*, phoenix est, non *φῆας ἐστὶ*. Si autē particulas encliticas præcedat diction vltimā habēs circumflexam, enclitica natiuū accentum prorsus amittunt, vt *θεὸς σου*, dei tui: *θεὸς ἐστὶ*, dei est. Si verò diction præcedens penacuatur, enclitica sequens, monosyllaba quidem accentū eodem modo amittit, sed disyllaba illū retinet, vt *λόγος μου*, sermo meus: *λόγος ἐστὶ*, sermo est: tamen si diction præcedēs penacuta, trochæica fuerit, habens scilicet penultimā sola positione longam & vltimā breuem, enclitica sequens accentum, iuxta quosdam, in præcedentis vltimam reiciit, non aliter quàm si præter vo- 30 cabulum trochæicum penultimam circumflectens, quale est *σῶμα*: vt *αἰδρά μου*, virum meum: *αἰδρά τῆς*, virum quendam.

Pronomina enclitica vbi non indinentur.

Aduerbia in- terrogatiua.

Coniunctiones expletiuæ.

Que dictiones ob subsequentes encliticæ vlti- mam acuant.

Que dictiones encliticarum ac- centum non re- cipiant.

RATIO SYNTAXEOS.

DE Græcorum constructione tantum præcipienda sunt ea, in quibus no- bificum non consentiunt.

Neutrum plurale verbo gaudet singulari, *ζῶα φέροντα*, pro *φείχουσι*, animalia currunt.

Genitiuum multis adhibet, quibus nos ablatiuū: siquidē vterque casus ponitur absolutē. La- tini, me præsentē. Græci, *μου παρόντος*. Quadoque participiū solum: *ἐλθόντων δέ*, vbi autē venissent, intelligendo casum rei conuenientis. Atticè pro

Constructio Græcorum.

Nominatiuus alterius numeri quam verbum.

Genitiui con- structio. Genitiuus abso- lutē positiuus.

Atticismus.

Accusatiuum absolute positum.

Participia impersonalium in accusatiuo absolute posita.

Genitiuum postulat comparatiua Superlatiua.

Verba affectus. Sentiendi. Curandi. Participandi. Priuandi. Assequendi. Frustrandi. Dominandi. Dissidendi. Copia, inopia. Verbalia facta ex a & finita in no. Adiectiua.

Partitiua.

Verbum substantiuum.

Partitionis genitiuum in casum partium mutatum.

hoc genitiuo est accusatiuus, & fermè cum *ως* & *ωςπερ*: *ως τον ανδρα τωτο ποιησονται*, pro *ανδρος ποιησοντος*, viro istud facturo: estque istud receptissimū in participiis impersonalium, *δειον*, cum deceat, cum sit decorū: *δεισον cum oportu*: *ριτ: δεξον*, cum sit permissum: *ενον*, cum liceat: *περοσηκον*, cum deceat: *παρον*, cum adsit facultas: *ενδεχόμενον*, cum fieri possit: *δεξον αυτω ποιησαι*, cum ipsi permissum esset facere: *ως μηδεν αυτω δεφερον*, tāquam nihil eius interfit: *δεξαν εμοι γραψαι*, vbi mihi statutū esset scribere: *αδηλον εν*, cum sit incertū, &c. 10

Genitiuum postulant cōparatiua & superlatiua, *σαχνης διγαμότερος*, *trutina iustior*: *βέλπτος απάντων*, *optimus omnium*. Verba quæ animi affectionē significant, *ερω*, *επιθυμω*, *αμο*, *desyero*, & similia. Verba sentiēdi, curandi, participādi, priuādi, assequen- 15 di, frustrādi, dominandi, dissidendi, copix & inopiā: quorū exēplis superfedendū duximus, monuisse tātūm contēti. Adhæc verbalia per a priuatiuum facta *αθεατος αληθείας*, *qui non spectauit veritatem*. Verbalia in *ικος*, *πορισκος* *την επιτηδείων*, *super-* 20 *peditator idoneorum*. Et adiectiua plurima, *αξιος*, *αδέξιος*, *άπειρος*, *dignus*, *indignus*, *inexpertus*. Et alioqui quoduis adiectiuum partitiuè positum, *οι γησιοι την φίλων*, qui inter amicos ingenui sunt, quale illud Plinianū, *Quorum oblonga*. Præterea verbū 25 substantiuum *εμι* & *γίνομαι*: *τούτων εν οπλατων*, horum, aut de numero horum est Plato: quod verbum quandoque omittitur, vt *ουδε την αδικουτων ενω*, *neque ego sum de numero nocentium*.

Partitionis genitiuum mutant in casum par- 30 tium, *οι αθεοποι*, *οι μη αγαθοι*, *οι δε πονηροι*, pro *την αν-*

θεο-

θεοπων, *hominum alij probi, alij improbi*. sic *τοις φίλοις*, *τοις μη απειτηνε*, *τοις δε πένητας απεδεξε*, pro *την φίλων*, *amicorum alios quidem interfecit; alios vero pauperes reddidit*. & ita per omnes casus.

5 Crebrò etiam genitiuus ἐλλειπτικῶς ponitur de efficiente ἐνεκα: *δωδαιμονίζω σε της τύχης*, hoc est, *ἐνεκα της τύχης*, *beatum te prædico ob felicitatem*, aut quod ad felicitatem pertinet: vtrunque enim significat *ἐνεκα*: *ω μακάριε της θεας*, *beatius qui ista videris*.

10 In genitiuo ponitur materia, *πεποίηται λιθου*, *factum est è lapide*. Pars, *επιον τω οίνω*, *bibi è vino*: *λαβόμενος τω ποδις*, *accipiens pede*. Pretium, *ωνησάμην δύο οβολων*, *emi duobus obolis*. Tempus, *νυκτος και ημέρας προυδάξει*, *noctem & diu studet*. Temporis verò cōtinuitas in accusatiuo, *ολω τω ημεραν ειργασάμην*, *to-* 15 *ta die operatus sum*: quod & in datiuo, *εικοσιν ολοις επειον αποδηήσας*, *xx. totis annis peregrinatus*.

Genitiuum regunt *αλις*, *satīs*: *ἐνεκα*, *causā*: *χα-* *εν*, *gratiā*: *αυτω*, *sine*: *δικω*, *instar*: *πλω*, *præter*: *μεταξυ*, 20 *interim dum*: *παρεργον*, *obiter*: *φευ*, *heu*: *ω*, *ο*: *βαβαι*, *παπα*: *ηρακλεις*, *hercule*, *δι*, *boni*: *οιμοι*, *hei mihi*: & huiusmodi exclamationes: etiam *ευθω*, *rectā*: *πορω*, *procul*: *απο* *προ αποθεν*, *procul ab*: *εξω*, *extra*: *χωεις*, *sine*, & aduerbia localia, *που*, *υβι*, *ποθεν*, *υnde*?

25 Datiuo tribuuntur verba sequendi, *ακολουθω*, *επομαι*, *sequor*. Certandi, *ειλιζω*, *contendo*: *πολεμω*, *belligero*: *αγωνίζομαι*, *certo*: *μαχομαι*, *rigno*. Quæcunque passiuè capiuntur, *πεποίηται μοι*, *factum est mihi*: pro *υπ εμου*, *à me*: *αχωςον τοις πολλοις*, vulgò ignotum.

30 Composita à *σω* & *ομου*, *σωξοφος*, *collactaneus*, *ομόψηφος*, *consentiens*, *eiusdem sententia*.

ἐνεκα intelligitur.

Materialis.

Pars.

Pretium.

Tempus.

Temporis cōtinuitas in accusatiuo.

Aduerbia genitiui re, enia.

Exclamations.

Localia.

Datiuo tribuuntur verba sequendi. Certandi.

Passiuè capta.

Composita à σιν & ομου.

Instrumentum.
causa.

Modus actionis.

Pretium.

Verba que dativum habent cum genitivo.

non intelligitur.

Accusativum constructio.

κατά sepe subauditur.

Passiva cum actionum accusativum.

Verbalia in in. Secundus accusativus in vicem dativi.

Dativi casus est instrumentum, ἀπέκτενε τὸ ξίφος interfecit gladio. *Causa, φθόνῳ τὰ ὕτα ποιεῖ, invidia hac facit. Modus actionis, πῶς ἔσπεω γράφεις; quomodo scribis? Et quandoque pretiū. Chrysof. ἰδὼ θανάτῳ τὸ ποίμνιον ἑρριάμμος, propria morte gregem emens.*

Dativum habet cū genitivo ἀμφισβητῶ, dubito, certo: μετέχω, participo: κοινωνῶ, communico: συζητῶ, σκοπῶ, ignosco: φθονῶ, invideo. & impersonalia, δεῖ, oportet: μέτεσι, adest: μέλει, cura est: μεταμέλει, pœnitet. In dativo pronominis αὐτῶς sæpenuero intelligitur præpositio σὺ, vt ἄπο τεμῶν αὐταῖς ὠλένας τὰ πτερά, hoc est, σὺ αὐταῖς, ὑπὸ cum ipsis vlnis pennas amputans.

Accusativum admittit quoduis verbū nominis ab eo deducti, τῆς τῶν γάμου γαμῶς, tales nuptias iniens: ἀδικῶ σε ἀδικίαν, afficio te iniuria: aut nominis relatiuum, ἢ ἀδικία ἢ ἀδικῶ σε, iniuria qua te afficio.

Vbique locus est accusativus, si intelligas καὶ: Σύρος καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα, *Syrus & nomine & patria. sic Virgilius, Cætera Graius.*

Et qualia sunt poetis nostris vilitiora, fractus mēbra, & similia, iis Græci passim vtūtur, τὴν ῥίνα κορύζης μεσὸς, nares mucro plenus: κόσμιος τὴν ἀναβολῶν, ornatus vestem: τὸ χῆμα δὲ ἑρπητῆς, habitu decorus.

Passiva regunt accusativum verbi activi, vt ἐπιξέπεις ἐμοὶ τὴν διαίταν, defers mihi arbitrium, sic passivè, ἐπιξέπομαι τὴν διαίταν, deferor arbitrium, pro, arbitrium mihi delatum est. & ἐγχερίζομαι ταύτῳ τὴν ἐπιμέλειαν, commissam habeo hanc curam.

Verbalia in in. verbi sui postulant accusativum, γράψτεον ἐμοὶ ἐπιστολῶν, scribenda est mihi epistola. Interdum secundus accusativus in vicem dativi succedit,

cedit, ἰατέον τὴν νόσον ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας, *medendum est morbo ei qui negligit causam.*

Atticè accusativus pro genitivo, ἄπο σερά σε τὰ χεῖματα, pro τῶν χεῖματων, *primo te pecuniis.* Et pro dativo, οἶά με ποιεῖς, pro ἐμοὶ, *qualia mihi facis.*

Quando infinitivus & verbum præcedēs ad eandem pertinent personam, nō est opus accusativus: ἔφη ποιήσων, dixit facturum, nempe se: vt Terentius, Pollicitus sum suscepturum.

Infinitivus non tam accusativum habet, quàm nominativum, φησὶν αὐτὸς αἶπος γαργηῆσαι, *dicit se authorem fuisse: ἔταος ἀπέχων τὴν ἀλαζονείαν, ὥσε πάντα εἰδὼς, μηδὲν εἰδέναι οἶεσθαι, tam alienus ab arrogantia, vt cum omnia norit, tamen se nihil scire putet.*

Iunguntur infinitivo, ὡς, vt: ὥσε, ita vt: ὅτι, ὅτι ἢ, priusquam: ἐπεδὴ, postquam: ὅσον, quoad, quasi.

Relativum eodem casu ponunt cum antecedente, χεῖμα οἷς ἔχω βιβλίους, *vtor libris quos habeo: ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ἃν ἔπεμψε, ex epistolis quas misit.* hinc sunt illa, ἀνδρὶ οἷῳ σοι, *viro simili tibi: ἀνδρα οἷόν σε, virum similem tibi.*

Participium tanquā pro infinitivo cum verbis perseverandi, ἀγαπῶν με δεχτέλει, *amare me perge. Desistendi, ἢ παύσομαι φιλῶν, non cessabo amare.*

Et cum verbis affectionē animi significantibus, μέμνημαι ἰδὼν, *memini vidisse: ἢ σωίεσαν μὲν τὴν πονουῶτες, non intellexerunt se frustra laborare.* sic Virgilius, Sensit medios delapsus in hostes.

Articulo vestitū adverbium fit adiectivum, ὁ χθεῖς, *hesternus: quòd si iungatur præpositioni cum suo casu, intelligitur commodum aliquod*

Accusativum pro genitivo. Accusativus pro dativo.

Infinitivi constructio.

Infinitivum cum nominativo.

Particula infinitivo gaudens.

Notio de relativo.

Participium pro infinitivo cum verbis perseverandi.

Desistendi. Affectus animi.

Articulus ad verbum & præpositionibus in casu.

participium *ὁ ἐν τοῖς ἕθροισι*, in caelis: nempe *ὦν* aut *οἰκῶν*, existens aut habitans.

Constructio praepositionum.
Zútha genitio.

Praepositionum varia significatio variat regimen. Genitium habent *ἐν* vel *ἐξ*, ex, significans locum, tempus, materiã, causam: *ἔμπροσθεν*, ab, coram, iurandi, officij: *ἔμπροσθεν*, ante, locũ, tempus: *ἔναντι*, cõtra, super, de, ab: *ἔνθα*, per: *μετὰ*, cum: *ἔνθεν*, ab: *ἄνω*, pro: *ἔνθα*, circa, super, etiam tempus significat: *ἔνθεν* pro *ἔνθεν*, à, ex: *ἔνθεν*, præ, sub: *ἔνθεν*, pro, de, super.

Datiuo.

Datiuum *ἐν*, in: *ὡς*, cum: *ἔμπροσθεν*, iuxta: *ἔνθεν*, apud: *ἔνθεν*, propter, in potestate, post, super, contra: *ἔνθεν*, pro, in, circa: *ἔνθεν*, sub.

Accusatiuo.

Accusatiuum *εἰς*, vel *εἰς*, in, ad: *ἄνω*, per: *ἔνθεν*, per, secundum, circa: *ἔνθεν*, propter: *μετὰ*, post: *ἔνθεν*, ad, præter, propter: *ἔνθεν*, ad, in: *ἔνθεν*, circa, circum, prope: *ἔνθεν* sub: *ἔνθεν*, supra, vltra.

De ἀμφι iudicádú vt de *ἔνθεν*, quod vsitatius est.

δὲ εἰς, cum suorum casuum defectu.

Duæ *ἐλλείπει* ponútur cú genitio: *ἐν*, deficiéte datiuo, *εἰς*, deficiéte accusatiuo: *ἐν ἀδου*, apud inferos, pro *ἐν οἰκῶν* & *ἀδου*, in aede seu aedibus Plutonis: *εἰς διαδοχὰς*, pro *εἰς οἰκίαν* & *διαδοχὰς*, in domũ præceptoris.

Dicúnt præterea, *οἱ ἔνθεν Γράτωνα*, hoc est, Plato: *οἱ ἀμφι Σωκράτη*, hoc est, Socrates. Verùm istiusmodi orationis formas, & breuiter quicquid ad Græcicas phrasas attinet, doctissimè persecutus est Budæus in suis Commentariis, quos nuper & emendatè & eleganter magno studioforum bono excudit Badius, optimè semper de literis meritis. Eum librum comparare sibi debet quisquis ferio græcari volet.

30

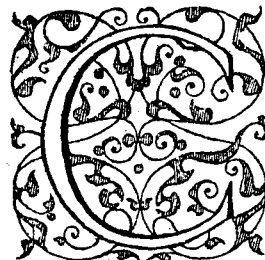
F I N I S.

PRAXIS SEV VSVS PRÆCEPTORVM GRAMMATICES.

Opus mole quidem perexiguum, sed ad Græcos tum oratores tum poetas intelligendos magnopere conducens.

PRÆFATIO.

ONSTITVERAMVS sanè his CLENARDI Institutionibus exactiorem Græcicã syntaxeos rationem annectere, necnon pleniorẽ de accentibus tractatum, præcipuè verò nominatiui singularis nominũ, de quo à CLENARDO nullus habetur sermo, ac obliquorum hyperdissyllaborum quintarũ, qui etiam ab eo sunt omisisti: atque de syllabaria vocalium ancipitum quantitate, quæ cum accentuum disciplina est adẽ coniuñcta, vt vna nunquam sine alterius cognitione intelligi queat: præterea de spiritibus, ac de eorum quæ grammaticis præceptis continentur praxi & exercitatione, quæ Meditationes CLENARDI o appellatur: de his, inquam, omnibus, tractatus satis amplos, vt vnã cum hoc opere in lucem prodirent, paraueramus. Sed quia iam in nostris in CLENARDI Institutiones Scholiis multi fueramus, & fortè longiores quàm corũ ratio postularer, vt illorum terminos egressi cuipiam meritò possumus videri, accentuum quantitatisque syllabariæ & syntaxeos rationem alio libro separatim tractaturi, hęc tantũ Spiritus & Praxim apposuimus: illos quidem ob tractatus breuitatem, & quòd eos CLENARDVS ne attigerit quidem: hanc verò quòd tyronibus ad bonos authores & præsertim poetas intelligendos vtilissimam fore suspicarer, neque ab hoc opere eam sciungi posse perspicerem. Quanuis autem CLENARDVS in suis Meditationibus hanc partem & fuissimè & exactissimè fuerit persecutus: quia tamen ad poetas intelligendos non multũ facere videbantur, nos eam quoque partem complexi, vt studiosi adolescentes haberent aliquam & Institutionum CLENARDI & nostrorum Scholiorum vsum (per quẽ non modò ad oratores, sed & ad poetas via sternitur & paratur) primũ quidem in rudiorum gratiam rudes in Precautionem Dominicam, atque in alia quædam fragmenta, quæ passim circumferuntur, omnibusque alphabetis continentur, commentationes conscripsimus. Deinde verò, vt eorum quoque studiis obsequeremur, qui iam ad poetas aspirant, ex variis poetis iisque celebrioribus, poematum initia desumpsimus, quæ facili ac minimè elaboratã interpretatione, breuissimisque scholiis & no-

g

Notarum huius libri expositio.

Nota arithmeticae superiores.

In marginibus locatae.

In contextu alius literis aequales.

Unicus numerus.

Litera Graeca inter duas columnas.

Litera Latinae.

ris quibusdam illustrantes,praeceptionum grammaticarum, variorumque ac diuersorum idiomatum vltim conati sumus demonstrare: vt scilicet hac ratione postet in ima & arcana poetarum penetrata nullo duce penetrare. Quid vero notis arithmeticis & literis, quibus ob breuitatis studium vlti sumus, designatum voluerimus, paucis accipe. Scholiorum notae arithmeticae, quas superiores sine interlineares vocant, respondent iis contextus dictionibus, quae eandem notas in vno vel in diuersis eiusdem tractatus locis habuerint. Vt autem & haec & illae notae sese lectorum oculis protinus offerrent, pares in vtroque margine notas e regione quoad eius fieri potuit, apposuiimus. At eorum numerorum, qui in ipso orationis cursu occurrunt, primus quidem huius libri paginam, alter vero ac nonnunquam tertius interiecta coniunctione &, in Institutionibus quidem paginae citatae versusum, in Praxi autem eum numerum, quem in vtroque margine notis internis respondentem fecimus, demonstrat: at quum vnicus tantum numerus fuerit appositus, innuitur parem numerum in eodem Praxeos tractatu quaerendum. Litera Graeca posita in eo margine qui est inter duas columnas, quique scholia separat a contextu, demonstrat quae vocales vel diphthongi e contextu per apostrophum reiectae fuerint. Literis quoque Latinis hic vlti sumus, vt molesta reiectae euitata repetitione, breuiter tamen veluti ob oculos proponeremus eos idiotismos, qui in his poetarum fragmentis, ac passim in quibusuis poetis occurrunt. a igitur indicat paragogen literae v datiuus pluralibus & personis verborum in i vel e desinentibus, idque b non solum ante vocalem, sed etiam Attice consona subsequente, 138.19. b articulum praepositium cum particulis de & re positum pro pronomine demonstratio eiusdem casus, generis & numeri, 114.34. c hoc idem indicat, sed sine d de & re, quod magis poeticum est, 114.33. d articulum etiam praepositium pro e f subiunctiuo sumptum, 115.30. e praepositionum anastrophe, 226.27. fearundemefim, quum scilicet inter partes dictionis compositae inseritur vnium vel plura vocabula, qua figura & Latini poetae interdum vtuntur, vt apud Lucretium, Inque vicem gens omnis amet, pro Inuicemque, & c. g n Ionicè pro h a, 12.27. h genitiuum pluralem primae & secundae declinationis in tan pro tan, i 14.12. i paragogen vocalis i quibuscumque datiuus pluralibus in e desinentibus, k 14.13. k vel ne Ionicè pro aosi vel aoi in datiuus pluralibus primae & secundae declinationis, 13.52. l oio pro oi in genitiuo singulari tertiae declinationis, 17.15. m n m pro contrahendis syllabis incontractas Ionicè poni, 12.35. n augmentum verborum Ionicè reiectum, 49.21. o a pro n Doricè, 12.37. p infinitiuum Doricum q & Atticum in mram, vel poetice in mram pro n vel nam, 59.4.9 futurum primum r cuiusuis coniugationis Doricè circumflexum, 47.18. r duplex n pro duplici or Atticè, 12.16. & 39.18. s r pro o Doricè, 13.2. t d pro n Doricè, 12.47. v verbum x poeticum in eia pro io primae coniugationis circumflexorum, 185.12. x xi Atticè pro o in compositis a oia, 12.19. y particulas expletiuas & potentiales, 227. x. 12 & 17. x. c d pro z Doricè, 3.24. Caetera quae notis aut literis denotata non sunt, scholiis explanabuntur.

PRAXIS

PRAXIS PRÆCEPTORVM

GRAMMATICES.

ORATIO DOMINICA.

ΕΥΧΗ ΚΥΡΙΑΚΗ.

Pater noster, qui es in caelis, sancti-
3.4.5.6. 3 Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιά-
7.8. ficetur nomen tuum: adueniat re-
9.10.11. 9 αὐτῶν τὸ ὄνομα σου. Ἐλθέτω ἡ βασι-
12. gnium tuum: fiat voluntas tua, sicut
13.14. 13 λέει ὁ σκῆτος. ἤχηθήτω τὸ θέλημα σου, ὡς
15.16.17. 15 ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπι τῆς γῆς. τὸν ἄρτον
nostrum quotidianum da nobis hodie: &
18.19. 18 ἡμῶν τὸν ὀφειλόμενον δός ἡμῖν σήμερον. κὴ
dimittite nobis debita nostra, sicut
20.21. 20 ἀφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα σου ἡμῶν, ὡς
& nos dimittimus debitoribus nostris:
22.23. 22 κὴ ἡμεῖς ἀφιέμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.
& ne inducas nos in tentationem,
24.25.26 24 κὴ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν,
sed libera nos a malo.
27.28. 27 ἀλλὰ ῥύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Amen.

29. 29 Ἀμὲν.
θέλω, volo, sed tāquā à θελήω, μ.ήσω, 199.1. 117.13. & 232.8. 16 Vt π.μ.η. 14.25. ab ἡ 15.16 ἡ γῆ, τ. γῆς.
γῆ, τῆς γῆς, per crasim pro ἡ γῆα, τῆς γῆας. 17 Vt τὸν λόγον, 15.23. 18 Vt τὸν λόγον, 15.23. Vide 17.18. δος ἀφες.
128.48. 19 100.5. & 106.5. 20 160.27. 21 Vt τὸ βῆμα, 19.13. Verbale ab ὀφείλω, debeo, 19 τὸ ὀφείλω.
sed tanquam ab ὀφείλω, μ.ήσω, 126.3. & 149.33. 22 Compositum ex δπ. 49.7. & 15. 20 ἀφιέμεν.
& ἡμῶν, 160.14. 23 Vt τοῖς Χρυσταῖς, 10.11. Verbale, 126.11. ab ὀφείλω, 21. Quia penul. 2. 22 ὀφείλεται, n.
tima corripitur, poterit duci tanquam ab ὀφείλω, 127.18. & 196.24. 24 Vt τὸ ψῆμα, 23
58.14. ab εἰσπέσει, sed quasi ab εἰσπέσω, 166.1. & 7. 25 117.9. & 232.13. 26 Vt τὸν λόγον, 24 εἰσενέγκῃς.
15.23. Verbale, 126.3. à πειράζω vel πειράω, μ.άσω, tento. 27 178.18. 28 Vt τὸ ξύλου, 15. 25. 26 ὁ πειρασμός, ἡ.
26. Adiectiuum vt ὁ ἀσθενης, 118.10. hoc loco substantiatur in neutro genere. 27
29 Dctio est Hebraica & heteroclita, significans, verum fiat seu efficiatur: & 28
quandoque vt in Salutatione sequenti, verum est.

SCHOLIA.
1 VT Τιμή, 14.25. I ἡ διγῶ, ἡς.
Est nomen verbale ab κωλακός, ἡ, ἔν.
διγῶμα, oro, 127.23. 2 Vt 2
καλός, καλή, 118.11. Est
nomen possessiuū ductū
ab ὁ κύριος, dominus,
128.13. 3 Vide, 25.4. & 3
32.13. atque 33.11. & 130.
5. 4 110. 11. & 112.11. & 4
16. 5.9. 20. & 231. 29. 5
6 117. 7. & 232. 10. 7 Vt 6.7
τοῖς ἀσθενης, 15.22. ab ὁ ἄ-
σθενός, ἡ. 8 Vt τωδῆτω, 8-
68.12. ab ἀγάζω, μ.άσω, ἀγάζω.
sanctifico. fit ab ὁ ἅγιος,
sanctus, 90.44. 9 Vt τὸ 9
βῆμα, 19.13. 10 110.12. & 10
112.16. & 226.9. 11 Vt 11
τυπύτω, 56.23. ab ἔρχομαι, ἐλθέτω.
uenio, aduenio, sed fit ἔρχομαι.
tāquam ab ἐλθῶ, 198.
26. 12 Vt ἡ φιλία, 14.30. 12
vide, 119.39. & 127.28.
13 Vt τωδῆτω 68.12. à γῆ 13
γνομαι, fio, sed tanquā
à γνομαι, 184.22. 14 Vt 14
τὸ βῆμα, 19. 13. Est no-
men verbale, 126.4. à
θέλω, volo, sed tāquā à θελήω, μ.ήσω, 199.1. 15 117.13. & 232.8. 16 Vt π.μ.η. 14.25. ab ἡ 15.16 ἡ γῆ, τ. γῆς.
γῆ, τῆς γῆς, per crasim pro ἡ γῆα, τῆς γῆας. 17 Vt τὸν λόγον, 15.23. 18 Vt τὸν λόγον, 15.23. Vide 17.18. δος ἀφες.
128.48. 19 100.5. & 106.5. 20 160.27. 21 Vt τὸ βῆμα, 19.13. Verbale ab ὀφείλω, debeo, 19 τὸ ὀφείλω.
sed tanquam ab ὀφείλω, μ.ήσω, 126.3. & 149.33. 22 Compositum ex δπ. 49.7. & 15. 20 ἀφιέμεν.
& ἡμῶν, 160.14. 23 Vt τοῖς Χρυσταῖς, 10.11. Verbale, 126.11. ab ὀφείλω, 21. Quia penul. 2. 22 ὀφείλεται, n.
tima corripitur, poterit duci tanquam ab ὀφείλω, 127.18. & 196.24. 24 Vt τὸ ψῆμα, 23
58.14. ab εἰσπέσει, sed quasi ab εἰσπέσω, 166.1. & 7. 25 117.9. & 232.13. 26 Vt τὸν λόγον, 24 εἰσενέγκῃς.
15.23. Verbale, 126.3. à πειράζω vel πειράω, μ.άσω, tento. 27 178.18. 28 Vt τὸ ξύλου, 15. 25. 26 ὁ πειρασμός, ἡ.
26. Adiectiuum vt ὁ ἀσθενης, 118.10. hoc loco substantiatur in neutro genere. 27
29 Dctio est Hebraica & heteroclita, significans, verum fiat seu efficiatur: & 28
quandoque vt in Salutatione sequenti, verum est.
29 Ἀμὲν.

SALVATIO ANGELI

ΑΣΠΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ 30.31.

ad sanctissimam virginem.

αρεος πην αγιωτάτην παρθένον. 32-33.

Aue gratia-plena Maria, Do-

Χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία, ό κύ-

minus tecum: benedicta tu in mu-

ειος μετά σε δόλοζμημένη ού εν γυ-

licibus, & benedictus fructus ven-

ναξί, κη δόλοζμημός ό καρπός τις κοι-

tris tui. quoniam seruatorem peperisti

λίας σου. όπi σωτήρα έτερες 41.42.

animarum nostrarum. Amen.

ήψ ψυχών ή ήμψ. 29 Αμλώ. 43.

SYMBOLVM SANCTO-

ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΩΝ Α-

rum Apostolorum.

γιών 46 Αποστόλων. 46.

Credo in Deum patrem omni-

πιστώ εις 48 θεόν, 3 πατέρα. 49 παντο-

47 47.48.49

48 48.49

49 49.50

50 50.51

51 51.52

52 52.53

53 53.54

54 54.55

55 55.56

56 56.57

57 57.58

58 58.59

59 59.60

potentem, factorem cæli & terræ: & in

κράτορα, 50 ποιητήν 7 ουρανών κη 16 γης κη εις

Iesum Christum filium eius vnum so-

51.52.53. 51 Ιησού 52 Χριστόν 53 υόν 54 αυτώ 55 ένα 56 μό-

54.55.56 lum dominum nostrum, conceptum ex

57.58.59 νον 57 κύριον 4 ήμψ, 58 συλληφθέντα 59 εν

60.61 60 πνύματος 45 αγίου, 61 γρηθέντα 59 εν 6 Μα-

62.63 ρίας 33 της παρθένου, 62 παδόντα 63 Ποντίε

64.65 63 Πιλάτε, κη 64 σταυρωθέντα, 65 θανάτου κη

66.67. 66 παρθέντα, 67 κατελθόντα 68 εις 69 αδου, 70 τη

68.69. 70 70.71. 71 71.72. 72 72.73. 73

74.75 74 ανέλθόντα εις 75 δεξιάς 76 πατρός, 76

76 δεξιάς 76 πατρός 49 παντοκράτορος, 77

77.78. 77 μέλλει 78 έρχεσθαι 79 κρίναι 80 ζώντας κη

79.80. 79 80.81. 80 81.82. 81 82.83. 82

83 83.84. 83 84.85. 84 85.86. 85

86 86.87. 86 87.88. 87 88.89. 88

89 89.90. 89 90.91. 90 91.92. 91

92 92.93. 92 93.94. 93 94.95. 94

95 95.96. 95 96.97. 96 97.98. 97

98 98.99. 98 99.100. 99 100.101. 100

101 101.102. 101 102.103. 102 103.104. 103

104 104.105. 104 105.106. 105 106.107. 106

107 107.108. 107 108.109. 108 109.110. 109

110 110.111. 110 111.112. 111 112.113. 112

113 113.114. 113 114.115. 114 115.116. 115

116 116.117. 116 117.118. 117 118.119. 118

119 119.120. 119 120.121. 120 121.122. 121

122 122.123. 122 123.124. 123 124.125. 124

125 125.126. 125 126.127. 126 127.128. 127

128 128.129. 128 129.130. 129 130.131. 130

131 131.132. 131 132.133. 132 133.134. 133

πάν, παντός, omne & κρατίω, rerum sum potens. 50 Vt τον χρι-

50 51.52.53. 51 Ιησού 52 Χριστόν 53 υόν 54 αυτώ 55 ένα 56 μό-

54.55.56 lum dominum nostrum, conceptum ex

57.58.59 νον 57 κύριον 4 ήμψ, 58 συλληφθέντα 59 εν

60.61 60 πνύματος 45 αγίου, 61 γρηθέντα 59 εν 6 Μα-

62.63 ρίας 33 της παρθένου, 62 παδόντα 63 Ποντίε

64.65 63 Πιλάτε, κη 64 σταυρωθέντα, 65 θανάτου κη

66.67. 66 παρθέντα, 67 κατελθόντα 68 εις 69 αδου, 70 τη

68.69. 70 70.71. 71 71.72. 72 72.73. 73

74.75 74 ανέλθόντα εις 75 δεξιάς 76 πατρός, 76

76 δεξιάς 76 πατρός 49 παντοκράτορος, 77

77.78. 77 μέλλει 78 έρχεσθαι 79 κρίναι 80 ζώντας κη

79.80. 79 80.81. 80 81.82. 81 82.83. 82

83 83.84. 83 84.85. 84 85.86. 85

86 86.87. 86 87.88. 87 88.89. 88

89 89.90. 89 90.91. 90 91.92. 91

92 92.93. 92 93.94. 93 94.95. 94

95 95.96. 95 96.97. 96 97.98. 97

98 98.99. 98 99.100. 99 100.101. 100

30 30.31. 31 31.32. 32 32.33. 33 33.34. 34 34.35. 35 35.36. 36 36.37. 37 37.38. 38 38.39. 39 39.40. 40 40.41. 41 41.42. 42 42.43. 43 43.44. 44 44.45. 45 45.46. 46 46.47. 47 47.48. 48 48.49. 49 49.50. 50 50.51. 51 51.52. 52 52.53. 53 53.54. 54 54.55. 55 55.56. 56 56.57. 57 57.58. 58 58.59. 59 59.60. 60 60.61. 61 61.62. 62 62.63. 63 63.64. 64 64.65. 65 65.66. 66 66.67. 67 67.68. 68 68.69. 69 69.70. 70 70.71. 71 71.72. 72 72.73. 73 73.74. 74 74.75. 75 75.76. 76 76.77. 77 77.78. 78 78.79. 79 79.80. 80 80.81. 81 81.82. 82 82.83. 83 83.84. 84 84.85. 85 85.86. 86 86.87. 87 87.88. 88 88.89. 89 89.90. 90 90.91. 91 91.92. 92 92.93. 93 93.94. 94 94.95. 95 95.96. 96 96.97. 97 97.98. 98 98.99. 99 99.100. 100 100.101. 101 101.102. 102 102.103. 103 103.104. 104 104.105. 105 105.106. 106 106.107. 107 107.108. 108 108.109. 109 109.110. 110 110.111. 111 111.112. 112 112.113. 113 113.114. 114 114.115. 115 115.116. 116 116.117. 117 117.118. 118 118.119. 119 119.120. 120 120.121. 121 121.122. 122 122.123. 123 123.124. 124 124.125. 125 125.126. 126 126.127. 127 127.128. 128 128.129. 129 129.130. 130 130.131. 131 131.132. 132 132.133. 133 133.134. 134 134.135. 135 135.136. 136 136.137. 137 137.138. 138 138.139. 139 139.140. 140 140.141. 141 141.142. 142 142.143. 143 143.144. 144 144.145. 145 145.146. 146 146.147. 147 147.148. 148 148.149. 149 149.150. 150 150.151. 151 151.152. 152 152.153. 153 153.154. 154 154.155. 155 155.156. 156 156.157. 157 157.158. 158 158.159. 159 159.160. 160 160.161. 161 161.162. 162 162.163. 163 163.164. 164 164.165. 165 165.166. 166 166.167. 167 167.168. 168 168.169. 169 169.170. 170 170.171. 171 171.172. 172 172.173. 173 173.174. 174 174.175. 175 175.176. 176 176.177. 177 177.178. 178 178.179. 179 179.180. 180 180.181. 181 181.182. 182 182.183. 183 183.184. 184 184.185. 185 185.186. 186 186.187. 187 187.188. 188 188.189. 189 189.190. 190 190.191. 191 191.192. 192 192.193. 193 193.194. 194 194.195. 195 195.196. 196 196.197. 197 197.198. 198 198.199. 199 199.200. 200 200.201. 201 201.202. 202 202.203. 203 203.204. 204 204.205. 205 205.206. 206 206.207. 207 207.208. 208 208.209. 209 209.210. 210 210.211. 211 211.212. 212 212.213. 213 213.214. 214 214.215. 215 215.216. 216 216.217. 217 217.218. 218 218.219. 219 219.220. 220 220.221. 221 221.222. 222 222.223. 223 223.224. 224 224.225. 225 225.226. 226 226.227. 227 227.228. 228 228.229. 229 229.230. 230 230.231. 231 231.232. 232 232.233. 233 233.234. 234 234.235. 235 235.236. 236 236.237. 237 237.238. 238 238.239. 239 239.240. 240 240.241. 241 241.242. 242 242.243. 243 243.244. 244 244.245. 245 245.246. 246 246.247. 247 247.248. 248 248.249. 249 249.250. 250 250.251. 251 251.252. 252 252.253. 253 253.254. 254 254.255. 255 255.256. 256 256.257. 257 257.258. 258 258.259. 259 259.260. 260 260.261. 261 261.262. 262 262.263. 263 263.264. 264 264.265. 265 265.266. 266 266.267. 267 267.268. 268 268.269. 269 269.270. 270 270.271. 271 271.272. 272 272.273. 273 273.274. 274 274.275. 275 275.276. 276 276.277. 277 277.278. 278 278.279. 279 279.280. 280 280.281. 281 281.282. 282 282.283. 283 283.284. 284 284.285. 285 285.286. 286 286.287. 287 287.288. 288 288.289. 289 289.290. 290 290.291. 291 291.292. 292 292.293. 293 293.294. 294 294.295. 295 295.296. 296 296.297. 297 297.298. 298 298.299. 299 299.300. 300 300.301. 301 301.302. 302 302.303. 303 303.304. 304 304.305. 305 305.306. 306 306.307. 307 307.308. 308 308.309. 309 309.310. 310 310.311. 311 311.312. 312 312.313. 313 313.314. 314 314.315. 315 315.316. 316 316.317. 317 317.318. 318 318.319. 319 319.320. 320 320.321. 321 321.322. 322 322.323. 323 323.324. 324 324.325. 325 325.326. 326 326.327. 327 327.328. 328 328.329. 329 329.330. 330 330.331. 331 331.332. 332 332.333. 333 333.334. 334 334.335. 335 335.336. 336 336.337. 337 337.338. 338 338.339. 339 339.340. 340 340.341. 341 341.342. 342 342.343. 343 343.344. 344 344.345. 345 345.346. 346 346.347. 347 347.348. 348 348.349. 349 349.350. 350 350.351. 351 351.352. 352 352.353. 353 353.354. 354 354.355. 355 355.356. 356 356.357. 357 357.358. 358 358.359. 359 359.360. 360 360.361. 361 361.362. 362 362.363. 363 363.364. 364 364.365. 365 365.366. 366 366.367. 367 367.368. 368 368.369. 369 369.370. 370 370.371. 371 371.372. 372 372.373. 373 373.374. 374 374.375. 375 375.376. 376 376.377. 377 377.378. 378 378.379. 379 379.380. 380 380.381. 381 381.382. 382 382.383. 383 383.384. 384 384.385. 385 385.386. 386 386.387. 387 387.388. 388 388.389. 389 389.390. 390 390.391. 391 391.392. 392 392.393. 393 393.394. 394 394.395. 395 395.396. 396 396.397. 397 397.398. 398 398.399. 399 399.400. 400 400.401. 401 401.402. 402 402.403. 403 403.404. 404 404.405. 405 405.406. 406 406.407. 407 407.408. 408 408.409. 409 409.410. 410 410.411. 411 411.412. 412 412.413. 413 413.414. 414 414.415. 415 415.416. 416 416.417. 417 417.418. 418 418.419. 419 419.420. 420 420.421. 421 421.422. 422 422.423. 423 423.424. 424 424.425. 425 425.426. 426 426.427. 427 427.428. 428 428.429. 429 429.430. 430 430.431. 431 431.432. 432 432.433. 433 433.434. 434 434.435. 435 435.436. 436 436.437. 437 437.438. 438 438.439. 439 439.440. 440 440.441. 441 441.442. 442 442.443. 443 443.444. 444 444.445. 445 445.446. 446 446.447. 447 447.448. 448 448.449. 449 449.450. 450 450.451. 451 451.452. 452 452.453. 453 453.454. 454 454.455. 455 455.456. 456 456.457. 457 457.458. 458 458.459. 459 459.460. 460 460.461. 461 461.462. 462 462.463. 463 463.464. 464 464.465. 465 465.466. 466 466.467. 467 467.468. 468 468.469. 469 469.470. 470 470.471. 471 471.472. 472 472.473. 473 473.474. 474 474.475. 475 475.476. 476 476.477. 477 477.478. 478 478.479. 479 479.480. 480 480.481. 481 481.482. 482 482.483. 483 483.484. 484 484.485. 485 485.486. 486 486.487. 487 487.488. 488 488.489. 489 489.490. 490 490.491. 491 491.492. 492 492.493. 493 493.494. 494 494.495. 495 495.496. 496 496.497. 497 497.498. 498 498.499. 499 499.500. 500 500.501. 501 501.502. 502 502.503. 503 503.504. 504 504.505. 505 505.506. 506 506.507. 507 507.508. 508 508.509. 509 509.510. 510 510.511. 511 511.512. 512 512.513. 513 513.514. 514 514.515. 515 515.516. 516 516.517. 517 517.518. 518 518.519. 519 519.520. 520 520.521. 521 521.522. 522 522.523. 523 523.524. 524 524.525. 525 525.526. 526 526.527. 527 527.528. 528 528.529. 529 529.530. 530 530.531. 531 531.532. 532 532.533. 533 533.534. 534 534.535. 535 535.536. 536 536.537. 537 537.538. 538 538.539. 539 539.540. 540 540.541. 541 541.542. 542 542.543. 543 543.544. 544 544.545. 545 545.546. 546 546.547. 547 547.548. 548 548.549. 549 549.550. 550 550.551. 551 551.552. 552 552.553. 553 553.554. 554 554.555. 555 555.556. 556 556.557. 557 557.558. 558 558.559. 559 559.560. 560 560.561. 561 561.562. 562 562.563. 563 563.564. 564 564.565. 565 565.566. 566 566.567. 567 567.568. 568 568.569. 569 569.570. 570 570.571. 571 571.572. 572 572.573. 573 573.574. 574 574.575. 575 575.576. 576 576.577. 577 577.578. 578 578.579. 579 579.580. 580 580.581. 581 581.582. 582 582.583. 583 583.584. 584 584.585. 585 585.586. 586 586.587. 587 587.588. 588 588.589. 589 589.590. 590 590.591. 591 591.592. 592 592.593. 593 593.594. 594 594.595. 595 595.596. 596 596.597. 597 597.598. 598 598.599. 599 599.600. 600 600.601. 601 601.602. 602 602.603. 603 6

βωάντας, 82. 2. 2. 1 ζάει,
 81 νιυο, ¹¹ Vt τῷ φι-
 λῆνι, 14. 30. Verbale,
 12. 6. 7. De hoc, 203. 5.
 82 ⁸² Vt τῷ ημιώ, 14. 25.
 Adiectiuum vt κελός,
 118. 11. cōponitur ex
 κελός, 49. 7. & 15. &
 ἄλος, totus. Est verò
 ὁ κελός, vniuersū
 83 lis. ⁸³ Vt τῷ φιλέω,
 14. 30. Denominati-
 uum, 128. 33. ab ὁ κοι-
 νῶν, ἄνος, locius, fa-
 miliaris. ⁸⁴ Vt τῷ πό-
 λιν, 36. 19. vel vt ὄφιν,
 36. 19. & 31. 27. Ver-
 bale, 126. 7. & 201.
 18. ab ἀφίημι, dimit-
 το, quod componi-
 tur ex ἀπὸ, 49. 7. & 15.
 85 & ἡμι, 160. 11. ⁸⁵ Vt
 86 ἡ φιλιῶν, 14. 30. ⁸⁶ ἡ
 87 σαρε, τῆς σαρκός. ⁸⁷ Vt
 τῷ ἀφισιν, 84. ab ἀφί-
 88 σῆμι, 72. ⁸⁸ Vt τῷ η-
 μιῷ, 14. 25. Verbale ἄ
 89 ζάει, νιυο ⁸⁹ 128. 51.
 90 ⁹⁰ Vt ἡ φιλιῶ, 14. 30.
 Denominatiuū, 128.
 33. ab ἄλογο, 38.
 91 ⁹¹ Vt τῆς μύσης, 14.
 92 24. ⁹² γόσασαται vt τῷ
 ψαδί, 76. 1. ἡ γόσασα-
 93 24. ⁹³ γόσασαται vt τῷ
 ψαδί, 76. 1. ἡ γόσασα-
 94 24. ⁹⁴ γόσασαται vt τῷ
 ψαδί, 76. 1. ἡ γόσασα-
 95 24. ⁹⁵ γόσασαται vt τῷ
 ψαδί, 76. 1. ἡ γόσασα-
 96 24. ⁹⁶ γόσασαται vt τῷ
 ψαδί, 76. 1. ἡ γόσασα-
 97 25. ab ἄλογο, 38. ⁹⁷ Vt τῷ ἀφισιν, 84. ἡ
 98 84. ἡ πῖνα, fedi tanquam ἡ πῖνα, 127. 14. ⁹⁸ Vt ἡ φιλιῶν, 15. 23. ⁹⁸ 157. 18.
 99 ⁹⁹ 22. 23. ¹⁰⁰ Vt ἡ φιλιῶ, 14. 30. Denominatiuū, 128. 33. ab ἀχάριστος, gratus,
 100 iucundus, gratus & amabilis. componitur ex ἀχάρις, 126. 34. & ἡ χάρις, 126. 34. & ἡ χάρις, 126. 34. & ἡ χάρις, 126. 34.
 101 ¹⁰¹ Verbale, 126. 11. ab ἄλογο, 38. ¹⁰¹ Vt ὁ κείων, 79. 12. ab ἐλεῖν, ἡμῶν, misericor.
 102 Vide 87. 25. ¹⁰² Vt τῷ πῖνα, 59. 25. ἡ πῖνα, 149. 26. ¹⁰² Vt ἡ φιλιῶν, 15. 25.
 103 Adiectiuum vt ἄλογο, 118. 9. Dicitur πλάσιος quasi πολυέσιος, id est, πολλοὺς ἔχων οὐ-
 104 104 σῆμι, multam habens substantiam, præditus magnis opibus. Inter articulum

Credo in Spiritum sanctum, sanctam
 47 Πιστεύω εἰς ⁶⁰ πνεῦμα ⁴⁵ ἅγιον, ἁγίαν
 Ecclesiam catholicam, sanctorum com-
 81 ἐκκλησίαν ⁸² καθολικὴν, ⁴⁵ ἁγίων ⁸³ κοι-
 81. 82. 83
 munionē, remissionem peccatorum, carnis
 νωνίαν, ⁸⁴ ἀφεσιν ⁸⁵ ἀμάρτην, ⁸⁶ σαρκός ^{84. 85. 86}
 resurrectionem, vitam æternam. Amen.
 87 ἀνάστασιν, ⁸⁸ ζωὴν ⁸⁹ αἰώνιον. Ἀμήν. 87. 88. 89

B E N E D I C T I O M E N S Æ
 90 ΕΥΛΟΓΙΑ 91 ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ 90. 91
 ante cibi-sumptionem.
 92 πρὸ τῆς γόσασαται. 92
 Christe Deus benedic cibum
 92 Χριστέ ⁹³ ὁ Θεός ⁹⁴ δόξασον ⁹⁵ τὸν βεβήσιν 93. 94. 95
 ac potum seruorum tuorum, quoniam
 καὶ ⁹⁶ τὸν πῖσιν ⁹⁷ ἡνὸ δούλων ¹⁰ σου, ὅτι 96. 97
 sanctus es iugiter, nunc & semper & in
 45 ἄλως ⁹⁸ εἰ πάντοτε, νυνὶ καὶ ἀεὶ καὶ εἰς ⁹⁸
 secula seculorum. Amen.
 99 τοῖς αἰώνας ἡνὸ αἰώνων. Ἀμήν. 99

G R A T I A R V M - A C T I O
 100 ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ 100
 post cibi sumptionem.
 92 μετὰ τὸ γόσασαται.
 Benedictus. Deus misericors &
 101 Εὐλογητὸς ὁ Θεός ¹⁰² ὁ ἐλεῶν καὶ ^{101. 102}
 nutriens nos ex suis ditibus
 103 ἔξωφον ἡμῶς ἐπὶ ¹⁰⁴ ἡνὸ αὐτῆς πλουσίων ^{103. 104}

donis sua gratia & benignita-
 105. 106. 105 δωρεῶν ¹⁰⁶ τῆ αὐτῆς χάριτι καὶ ¹⁰⁷ φιλευθερο-
 107
 te iugiter nunc & semper & in secu-
 πῖα πάντοτε νυνὶ καὶ ἀεὶ καὶ εἰς ⁹⁹ τοῖς αἰώ-
 99
 la seculorum. Amen.
 νας ἡνὸ αἰώνων. Ἀμήν.

EVRIPIDIS ORESTES.

1. 2 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 2 ΟΡΕΣΤΗΣ.

ARGUMENTVM.

3 ὙΠΟΘΕΣΙΣ.
 Orestes propter matris cædem, simul
 4. 5 Ορέστης δὲ ⁴ τῷ ⁵ τῆς μητρὸς ⁴ σφαγῶν, ἄμα
 & ἂ Furiis perterritus, & ab
 6. 7 καὶ ὑπὸ ⁶ τῶ Ἑρινύων ⁷ δέμα τούμυρος, καὶ ὑπὸ
 Argiuis condemnatus morte, in-
 8. 9. 10. ⁸ τῶ Ἀργείων ⁹ κατὰ κείθεϊς ¹⁰ θανάτω, ¹¹ μέλ-
 11
 terfecturus Helenam & Hermionem,
 12. 13 λων ¹² φονδέειν ¹³ Ἐλένῳ καὶ ¹³ Ἑρμιόνῳ,
 εὐὸ quod Menelaus præfens non tulit-
 14. 15. 16 ¹⁴ ἀπὸ ὧν Μενέλαος ¹⁵ παρεθὼν οὐκ ¹⁶ ἐβόη-
 16
 opem, prohibitus est ab Apolline.
 17. 18 θῆσεν, ¹⁷ ἐκωλύθη ὑπὸ ¹⁸ Ἀπόλλωνος.
 Apud nullum autem ponitur fabula.
 19. 20. 21 Παρ ¹⁹ οὐδενὶ δὲ ²⁰ κείτα ²¹ ἡ μυθολογία. ²¹

ἡνὸ & eius nomen
 πλεῖστον, eleganter in-
 feritur genitiuus αὐ-
 τῆ. ¹⁰⁵ Vt ἡνὸ φιλιῶν, 105
 14. 30. ἂ nominatiuo
 ἡ δούρα, 29. 106
 4. ¹⁰⁷ Vt τῷ φιλιῶ, 107 ἡ φιλευθερο-
 14. 30. Denominati-
 uum, 128. 33. ab ὁ καὶ
 ἡ φιλεῖ θεσπασος, ου, be-
 nignus, humanus, id
 est, homines amans,
 vel hominum ama-
 tor. componitur ex
 φίλος, amicus, & ἀ-
 θεσπασος, homo.
 2 Vt τῷ Χρῆστου, 10. 1
 11. Maxima Orestis 2
 facinora in hac fa-
 bula continentur, vt
 ex eius argumento
 ac ex Electræ ora-
 tione poteris collig-
 ere. ideo eam Eurip-
 ides Orestem appel-
 lauit. 3 Verbale, 126. 3
 6. ab ἐπιπέθημι, sup-
 pono, principia po-
 no. componitur ex
 ὑπὸ & πέθημι, 95. 22.
 Vide 201. 18. 4 Vt 4
 τῷ ημιῷ. Verbale
 127. 23. ἂ σφάξω, vel
 σφάξω, 46. 42. præ-
 teritum medium ἐ-
 σφαξα, 72. 13. vnde
 ἡ σφαγή. 5 25. 5. 6 Vt 5. 6
 ἡνὸ χελύων, 29. 33.
 componitur Ἑρινύος
 ex ἔρας, lis, & νύξ,
 mens, quasi fit men-
 tis lis & prouocatio.
 7 Vt χρυσούμυρος, 87. 7
 6. ἂ δέμα τῶν, perterrefacio. Fit ἂ nomine τὸ δέμα, δέματος, pauor, metus,
 90. 44. 8 Ἀργείος, Argiuis, fit ἂ τῷ Ἀργος, εος, Argos, clarissima ciuitas Pelopon-
 nesi, non procul à Mycenis, vbi Agamemnon Orestis pater regnauerat. 9
 9 Vt τῷ φθῆς, 70. 33. ἂ κατακτείνω, condemnno. 10 Vt τῷ λῶν, θάνατος dicitur 10
 quasi τῶν, id est, extensa, porrecta, ἂ τῶν, extendo, traho. Mors enim 11. 12
 se ad omnia extendit ac porrigit. 11 Vt τῷ πῖνα, 59. 25. ἂ μέλω, 237. 77. 12 Vt 13
 τῷ πῖνα, 58. 28. ἂ φονδέω, interficio. fit ἂ nomine ἡ φονή, cædes, 90. 44. 13 Vt 14. 15
 τῷ ημιῷ. 14 Pro αὐτῶν, pro quibus. id est, εὐὸ quod. vide, 6. 8. & 42. 16
 15 Vt simplex ὦν, ὄντος, 158. 6. ἂ παρήμι, adfium. componitur ex παρῶ, 49. 7. 17
 & εἰμι, 157. 11. 16 Vt ἡ τυφῆ, 53. 10. ἂ βοηθέω, μ. ἡσώ, auxilior, opem fero. fit 18
 ἂ nomine ὁ βοήθης, ὦν, fautor, adiutor, 90. 44. 17 Vt ἡ τῷ φθῆ, 66. 31. ἂ κωλύω, 19
 prohibeo. 18 Vt τῷ Πλάτωνος, 22. 24. 19 27. 17. 20 165. 21. 21 Deno- 20. 21

φιλεῖ θεσπασος.
 Orestes.
 ἡ ἐπιπέθημι, 95.
 ἡ σφαγή, 25.
 ἡ Ἑρινύος, 29.
 δέματος.
 ὁ Ἀργείος, 90.
 ὁ θάνατος, 70.
 φονδέω.
 αὐτῶν.
 ὁ παρῶ, ὄντος.
 βοηθέω.
 κείτα.

μυθολογία. minatiuum, 128. 33. α μυθολογος, fabulator: quod coponitur ex μυθος, fabula, & λογος, sermo. Quare μυθολογία proprie est ratiocinatio fabularum. sumitur verò pro fabula simpliciter. 22 Vt τυπηαι, 47. 2. α προσλογίζω, praefor: quod fit (90. 44.) α προσλογος, prologus, praefatio: coponitur ex προσ, pra, ante, & λογος, 127. 23. 23 ως varia significat: hic sumitur pro vt, vt pote. 24 Vt ab adiectiuo δαδαλος, fit faemininum η καλή: sic ab ο αδελφος, frater, fit η αδελφή, soror. 25 Vt απολοσα, 79. 13. ab ελεεινολογία, μήσω, conqueror, oratione vtur lugubri & miserabili. Fit (90. 44.) ab ελεεινολογος, qui miserabili oratione vtitur. & coponitur ab ελεεινος, miserabilis, & λογος, sermo. 26 Vt τὸν λό-

Praefatur verò Electra vt foror
 22 Προλογίζεαι δὲ ἡ Ηλέκτρα 23 ὡς 24 ἀδελφή
 Orestis miserabili oratione vtens propter
 Ορέστου 25 ἐλεεινολογῶσα 26
 Tantalum.
 26 τὸν Τανταλον.

ELECTRA.
 ΗΛΕΚΤΡΑ.

Non est vllum malum (vt dicam verbo)
 27 Οὐκ α 28 ἔστιν 27 ἔστιν δεινόν, 29 ἀδ' εἰπεῖν ἔπος, 27. 28.
 Neque morbus, neque calamitas à diis immissa,
 Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ 29 δειλάτος,
 Cuius non ferat onus hominis natura.
 ο Ηῆς ἐκ γ 31 α 32 ἀραυτ 33 ἀχθος ἀνδραποσει 34 φύσις.
 Nam beatus (nec exprobro infortunia)
 α Ο γάρ μακάριος 35 ἐκ 36 ονειδίζω τύχαις,
 Ioue natus, vt aiunt, Tantalus,
 37 Διός 38 πεφυκάς, ὡς λέγουσι, Τανταλος,
 Vertici imminentem pauescens petram,
 Κερυφῆς 39 ἔσθρ τέλλοντα 40 δειμνίον 41 πῖθον,
 Per-aërem volat, & pendit hanc poenam.
 42 Αἰελοποιτάται, καὶ τῆναι ταύτω δίκην.
 Vt quidem aiunt, quod cum Diis homo cum esset,
 ὡς μὲν α λέγουσιν, ὅτι θεοῖς ἀνδραποπος 43 ἄν,
 Cōmunis mensae dignitatem habens aequalē,
 α Κοινῆς τραπέζης 44 ἀξίωμι ἔχων ἴσων,
 Incontinentem habuit linguam, turpissimum morbū.
 45 Ακόλασον 46 ἔχε γλώσσων, 47 ἀχρηστὴν 48 νόσον.
 45. 46. 47. 48.
 27 γον, 15. 22. de hoc 7. 19. 27 οὐκ οὐδὲν, non nullum, id est, non vllum vel nullum.
 28 Duæ negationes Graecis magis negant. De οὐκ vide, 226. 32. de οὐδὲν verò, 27.
 29 18. 28. 157. 18. 29 Sic dicere verbum, id est, vt ita dicam, vel vt breuiter dicam.
 30 de εἰπεῖν, 141. 9. ἔπος & πάθος, vt τὸ τέρας, 35. 28. 30 Componitur à θεός & ελαίνω,
 31 impello. Vide 118. 13. 31 Particula potentialis, ἐκ ἀνδραυτο, non ferat, id est,
 32 non possit perferre. Interdum tamen ἀν prorsus vacat, 227. 18. 32 Vt τύχηται,
 33 75. 7. ab ἀερω, fero, tollo, gesto. Futurum ἀερω, 40. 3. 33 Dicitur τὸ ἀχθος, ὡς,
 34 pondus, onus, quasi τὸ ἀχθος, dolor, per pleonasinum τὸ θ. 34 Verbale, 126.
 35. 36. 6. à φύω, produco, gigno, creo. 35 καὶ ἔκ, & non, nec. 36 Fit à nomine τὸ
 37 ονειδός, improperium, opprobrium, ignominia, 90. 44. 37 136. 3. 38 Vt
 38 πετυφάς, 59. 28. à φύω, 51. 22. 39 Vt τὸν τυπηοντα, 59. 25. ab ἔσθρ τέλλω, exorior,
 39 superemineo. componitur ab ἔσθρ, super, & τέλλω, orior. 40 Vt τυπηον, 59.
 40 25. à δειμαίνω, timeo, formido: quod fit à δέμος, ου, timor, 90. 44. 41 ὁ πῖθον, 41
 41 Atticè idem quod ἡ πέτρα communiter, petra, saxum, lapis. 42 Vt βοάται, 82. 28.
 42 ab ἀεροποποιέμαι, in aëre volo. componitur ex ἀήρ, αέρας, aër, & ποτιέμαι, volo, vo-
 43 las. Aldus legit citra compositionem, αἰερε ποτιέται. 43 ἄν, existens, 158. 6. De
 44 participiorum interpretandi ratione vide 60. 17. 44 Verbale, 126. 3. ab ἀξίωω,
 45 μ. ὠσω, dignum puto: quod fit ab ἀξιος, dignus, 90. 44. 45 Α κόλαζω, μ. ἄσω,
 46 id est, punio, ducitur verbale, κολάζω, 126. 11. cum a priuatiuo, ἀκόλασος, incastiga-
 47 tus, impunitus, id est, intemperans, incontinentens, libidinofus, flagritiosus. 46 196.
 48 11. 47 Vt τὴν ἡμιλίω. Adiectiuum vt κεδαλος, 118. 11. superlatiu gradus, 122. 23. 48 16. 22.
 49.

μυθολογία.
 προσλογίζω.
 ελεεινολογία.
 οὐκ οὐδὲν.
 ἀδ' εἰπεῖν ἔπος.
 ὡς δειλάτος, κ.
 ἀν.
 ἀραυτο.
 ἡ φύσις, ἴος.
 ονειδίζω.
 δειμαίνω,
 μ. ἄσω.
 ἀεροποποιέμαι.
 τὸ ἀξίωω, ἄτος.
 ὡς ἀκόλασος,
 κ. ἔχων, ἔς, ἴος.
 ἀχρηστὴς, ἴος.

Hic producit Pelopen: ex hoc Atreus natus-est:
 49. 50 Οἴτος φησὶ Πέλοπα· b 49 τὸ δ' Ἀτρεὺς 50 ἔρω.
 Cui sceptrā texens, fatale fecit Dea
 51. 52. 53 ἄ· 51 σέμματα 52 ξύλασ, α 53 ἐπέκλωσεν θεὰ
 Cōtēt. ο, Thyesti bellum existenti fratri
 Εἶς, Θυέστη πόλεμον ὄντι. συζῆνω
 Facere. Quid infanda repetere me oportet?
 54. 55. 56. 54 Θέσται. 55 Τί 56 τ' ἀρρήτ· 57 ἀναμετρήσασθαι με 58 δέ; α. α.
 57. 58 Cōiuiuo-excepit igitur ipsum liberos interficiens Atreus.
 59. 60. 61. 59 ἔδασε γ δ' ἄν 60 ἢν 61 τέκν· 62 δποκτείνας Ἀτρεὺς.
 62.
 63 Ex-Atreo verò (quæ fuerunt enim in medio taceo infortunia)
 5 Ἀτρεὺς δέ, 63 ταῖς γάρ ἐν μέσῳ στήδ' τύχαις,
 Illustri: (si modò illustris) Agamemnon natus est.
 Ο κλεινός, εἰ δὴ κλεινός, Α γαμήμων 50 ἔρω,
 Menelausque ex Cretenfi matre Aëropa.
 Μενέλαος τε Κρήσιος ο μασ· Αἰετήης 64 ἄσω.
 Duxit vxorem verò sanæ Dijs inuisam
 64 Γαμέει δ' ὁ μὲν δὴ τῶν θεῶν 65 συρρυμψίω
 Menelaus Helenam. Porro, Clytemnestra coniugium
 Μενέλαος Ἑλένην. ὁ δέ, Κλυτμηστήρας λέγος
 Insigne apud Græcos Agamemnon rex.
 Ἐπίσημον εἰς Ἑλλῆνας Ἀγαμέμνον ἀνάξ.
 Cui virgines quidem tres natæ-sumus ex vna,
 66 ἄ· παρθέναι μὲν τρεῖς 50 ἴφρυμψ ἐκ 66 μιας,
 Chrysothemis, Iphigeniæque, Electraque
 Χρυσόθεμις, Ἰφίγηειά τ', Ἠλέκτρα τ' ἔρω,
 Mafque Orestes, matre sceleratissima:
 67 Ἀρσὺ τ' Ορέστης ο μασ· ο 67 ἀνοσωτάτας.
 68. 69. 70. 71 Quæ maritum exitum-non habente induens veste
 Η 68 ἄσων 69 ἀπέλημ 70 περιβαλὺσ' 71 ὑράσματα
 70. 71
 id est, bellum litigiosum. 97. 2. 4. 55 28. 35. 56 181. 13 & 209. 21. 57 Vt τύχηται, 54. 55 δέσται.
 76. 1. ab ἀναμετρήω, μ. ἴσω, gero, recogo, supputo, dimetior. 58 186. 9. 59 Vt τύ-
 χη 53. 10 à δέω, conuiuo, conuiuius & mensa excipio. 60 113 26. 61 16. 12. 62 Vt τὸ
 ἄσος, 59. 31. ab δποκτείνω. Vide 166. 14. & 20. Igitur τέκνα δποκτείνας, liberos interfi-
 59. 60
 61. τὸ τέκνον, κ.
 62. δποκτείνας.
 63. γαμέει δ' ὁ μὲν
 64. δὴ, & c.
 65. 66
 67. 68
 69. ἀπέλημ.
 70. 71
 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

Subauditur præ- 49.
 positio ἐκ 50 219. 2. 50 ἴφω, ἴος.
 51 Verbale, 126. 3. à 51 τὸ σέμματα.
 52 ξύλασ, coronò. ac
 53 ἐπέκλωσεν, coronò. ac
 proprie σέμματα signifi-
 54 cat coronà: sed su-
 55 mitur etiam pro sce-
 56 ptro, vel corona reg-
 57 58 gna. 58 Vt τύχηται, 52 ξύλασ
 58. 32. à ξάνω, neo,
 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71
 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71
 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71
 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71
 63 64 65 66 67 68 69 70 71
 64 65 66 67 68 69 70 71
 65 66 67 68 69 70 71
 66 67 68 69 70 71
 67 68 69 70 71
 68 69 70 71
 69 70 71
 70 71
 71

72⁷² Vt ἐτυχε, 53. 10. Occidit. Quorum verò gratia, virginem dicere
 73 à κτείνω, 62. 73 Vt e⁷² ἐκλείνω. ὅν δὲ οὐκ ἐκεί, παρθεῖνον λέγει
 βία, 81. 25. ab ἐκεί. Nō est honestū. Reliquo hoc obscurū in cōmuni cōsiderādum.
 74 ὅ κεί ἢ ἀσφαρής, ma- Oὐ κελόν. ἰδὲ τοῦτ' 74 ἀσφαρής ἐν κοινῷ ὁ σκοπεῖν.
 nifestus, cum α priua- Apollinis autē iniustitiam quidē quod opus-est accusare?
 tiuo, ὁ κεί ἢ ἀσφαρής, Φειδίου δὲ ἀδελφῶν μὲν πὶ δέ κειρατηρρεῖν,
 κεί τὸ ἀσφαρής, ἕως, ob- Perſuadet verò Orestī, matrem, quā ipsūm genuerat,
 75 scurus, a, um. 75 Vt. a. Πειθεῖ δὲ Ὀρέστῳ, 76 μητρί, ἢ 77 σφ' 78 γαίνατο,
 ποιεῖν, 79.9. à σκοπεῖν. 6 Interficere, apud non omnes gloriā ferens.
 76 130. 7. 77 Euripi- Κτείνω, ἀσφ' 79 οὐκ ἀπαντα⁸⁰ δὴ κλειαν φέρον.
 des ac Sophocles in- Attamen occidit, non inobediens deo.
 77 terdū vsurpant dua- Oυμωσ δὲ ⁸¹ ἀπέκλειν, ἢ ⁸² ἀπειθήσας θεός.
 τε σφ' pro singulari Et ego particeps fui, tanquam scilicet mulier, cædis,
 8. atque hoc pronomen primitiuū ter- ⁸³ κείρω ⁸⁴ μετέγω, ⁸⁵ οἶα δὴ γυνή, φόνοῦ,
 tiar personar non raro ponitur loco re- Pyladésque, qui nobiscum patrauit hæc.
 8. latiuū αὐτός. 113. 36. Πυλάδης ⁸⁶ δ', ὅς ἦμῖν ⁸⁷ συγκατέργασεν ἢ πάρε.
 78 78 184. 25. & 31. 79 226. Hinc inde agrestī colliquefactus morbo, ægrota
 79 31. ⁸⁰ Denominati- ἐπίδθεν ἀγέλα ⁸⁰ σιωπακίς νόσῳ, νόσῳ
 80 uum, 128. 33. ab ἄ- Miser Orestes. Hic prostratus in lecto
 κλειής, inclytus, cele- ⁸⁹ Γλήμων Ὀρέστῃς. ἢ ὁ δὲ ⁹⁰ πτώων ἐν δελμίοις
 bris, quod fit ab δ' 80 Decūbit. Matris verò sanguis ipsūm agitat
 224. 53. & τὸ κλειός, ⁹⁰ κείτω, τὸ οὐκ ἐστὶ δὲ ⁹¹ ἀμά ⁹⁰ νιν ⁹¹ Ἑρχαπαῖ
 81 honor. ⁸¹ Vt ἐτυχε, αἰ Μανίασιν. ἰνὸς μέζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεῶς
 53. 10. ab ἀποκτείνω. Furoribus. nominare enim vereor deas
 82 ⁸² Vt ἐτυχε, 59. 31. ab Eumenidas, quæ hunc certatim-terrant timore.
 ἀπειδέω, μ. ἦσω, non ⁹² Εὐμνίδας, αἰ ἢ τὴν δὲ ⁹³ ἐξαμμιλῶνται φέω.
 pareo. quod fit ab ⁹³ Sextus porro hic est dies ex quo cædibus
 ἀδεικτιῶ ὁ κεί ἢ ἀ- ἔκτων δὲ γ δὴ ἢ τὸ δὲ ⁹⁴ ἡμαρ ἐξ ὅτου ἰσπαργής
 πειδέης, ἕως inobediēs, 94
 imperſuaſibilis, 90. 44. ἀπειθείς verò componitur ex α priuatiuo & πειδέος, per-
 83. ſuaſorius, πείθω etiam est perſuadeo. ⁸⁵ 155. 30. ⁸⁴ Vt simplex ἔγω, 196. 11. à
 84 μετέγω, particeps sum, componitur à μετέ, 49. 7. & ἔγω. ⁸⁵ Id est pro parte mea
 85 muliebri. εἷς, qualiter, aduerbium ex neutro plurali, 116. 29. ab οἷος, οἷα, οἷον, qua-
 86 lis & quale. De γυνή vide 135. 27. ⁸⁶ Pro τῷ, 6. 10. ⁸⁷ Vt πέρρασεν, 63. 19. à συγκα-
 87 τεργασεν, vnà patro, simul perpetro, alicui operam præsto. Graeci sæpe vtun-
 tur verbo composito, vbi nos vsurpamus simplex & præpositionē separatam:
 συγκατέργασεν ἡμῖν pro κειρατηρρεῖται συ ἡμῖν. Componitur ex αὐῷ, 210. 23. & κειπέ,
 88 atque ἐργάζομαι, operor, quod per ε augetur, 139. 21. & 141. 10. ⁸⁸ Vt τυπέος, 70.
 89 36. à σιωπῆ, colliquefacio, componitur ex αὐῷ & τίω, liquefacio. Vide 71. 1.
 90 ⁸⁹ Verbale, 126. 30. à τίτλημι, tolero, 165. 16. ⁹⁰ 207. 46. ⁹¹ Vt ποιεί, 78. 12. à Ἑρχι-
 91 λατίω aurigor, quasi rotā agito. fit ab ὁ Ἑρχαλάτης, ε, id est, auriga: quod cōpo-
 92 nitur ab ὁ Ἑρχος, ε, rota, & λαίνω, impello, ago. ⁹² Furiar infernales quæ
 Ἑρυνίης (vt dictum est numero 6) appellantur, quauis Orestem, ob pa-
 tratum parricidium, ardentibus tadis agitarent & insectarentur, Electra
 ramen, ne illis offensioribus Orestes vreretur, in eas quicquam grauius di-
 cere non aude, neque ipsas Ἑρυνίης vero, sed odioſο, nomine appellare.
 Verum eas & Deas & Εὐμνίδας nuncupat, quasi beneuolas, δελμῆς, enim,
 vnde Εὐμνίδης, est beneuolus, ab εὖ, 126. 34. & μῆς, mens, virtus, robur.
 Re vera tamen Εὐμνίδης dictar sunt per antiphrasim, quod minimè sint
 93 beneuolæ, neque in illis bonus animus vel virtus conspiciatur. ⁹³ Vt βεβών-
 94 ἐξ & ἀμμιλῶ, quod fit ab ἡ ἀμμιλα, certamen, contentio, 90. 44. ⁹⁴ 136. 16.
 95 Vt

ὁ ἡ ἀσφαρής, ἕως.
 ἐργάζομαι, α, ατω.
 ἀπέκλειν.
 ἀπειθήσας.
 ἀπειδέω.
 μετέγω.
 οἶα δὴ γυνή.
 ὅ
 συγκατέργασ-
 εν.
 σιωπακίς.
 ὁ κεί ἢ τλή-
 μων.
 Ἑρχαλάτης.
 αἰ Εὐμνίδης.
 ἐξαμμιλῶ.

72
 73-74
 75
 76-77
 78
 79-80
 81-82
 83-84
 85
 86-87
 88
 89-90
 91
 92-93
 94
 95 Vt

Mortua mater, igni purgata-est corpore:
 95.96 ⁹⁵ ὁ θάνατος ὁ μέγιστος, πύριον ⁹⁶ καθεζῆναι σφ' ⁹⁷ δέμας
 97 Quibus neque cibos per gulam cepit,
 98.99 ὅν οὐτ' ἐπὶ δὴ ⁹⁹ δέμας ¹⁰⁰ ἐδέξατο,
 100 Non balnea dedit corpori. intra penulas verò
 101.102 οὐ ¹⁰¹ λούετ' ¹⁰² ἰδωκεῖ ¹⁰³ χροῖα. ¹⁰⁴ χαλασίαν δὲ εἰς
 103.104 Τελευτῶν quum quidem corpus leuatum fuerit morbo,
 105.106 ¹⁰⁵ κρυφθεῖς, ἔταν μὲν σῶμα ¹⁰⁶ καυθεῖσθαι νόσῳ,
 107 Compos-mentis lachrymatum verò è cubilibus
 108.109 ¹⁰⁷ ἔμφορον διακρύει. ποτὲ δὲ δελμῶν εἰς πο
 107 Προflit celer, vt pullus-equinus à iugo.
 108.109 ¹⁰⁸ Πηδῆ ¹⁰⁹ θρομαῖος, πῶλος εἰς ἀπὸ ζυγῶ.

⁹⁵ Vt τυπέος, 59.35. à 95. δελμῶσα.
 96 ὁ θάνατος, 199.18. Vide: καθεζῆναι.
 97 200.24. ⁹⁶ Vt πέφρα- 96
 98 63.19. à κειρατηρ-
 99 ζω, μ. ἰσω, quod com-
 100 ponitur à κεί, 49. 7.
 101 & 15. & ἀγνίξω, pur-
 102 gus: quod fit ab ἀγνός,
 103 purus, 90. 44. ⁹⁷ In- 97 τὸ δέμας.
 104 declinabile. ⁹⁸ ὁ σῆτος, 98 ὁ σῆτος.
 105 οὐ, frumentum: sed τὸ
 106 σῆτος, οὐ (vnde τὰ σῆ-
 107 τα) est cibus, panis.
 108 ⁹⁹ ἔξω, excorio: 99 τὸ δέμας.
 109 de verbale, 127.23. ἢ ἔξω, collū, ceruix, gu-
 110 la: sic dicitur quod
 111 à collo fumi solet
 112 excoriationis initiū.
 100 Vt ἐπὶ λατο, 73. 100.
 101 Verbale, 126. 11. à 101
 102 λούω, lauo, τὸ λούεσθαι.
 103 penultima circumfle-
 104 χά, est locus balnea-
 105 rum: λούεσθαι verò a-
 106 cuta vltima, est bal-
 107 neum siue lauacrū:
 108 in qua significatio-
 109 ne hoc loco accipi-
 110 tur, quauis λούα cū-
 111 tur. propter apostro-
 112 phum enim accētus
 113 retrahitur, & λούετ'
 114 λούετ' pro
 115 λούετ' α.
 116 ἰδωκεῖ α, ε, ε.
 117 τὸ χαλασίαν, ἢ.
 118 κουφίξω.
 119 ὁ κεί ἢ ἔμφορον,
 120 ονος.
 121 θρομαῖος.
 122 ὁ κωμῶδης.
 123 ποιέος, εὐ.
 124 ὁ πῶλος, οὐ.
 125 ὁ κωμῶδης.
 126 κας, εὐ.
 127 ἰαμβος.
 128 μεντέομαι.
 129 τυχῆν.
 130 δωμάμας, ἢ.
 131 εται.

ARISTOPHANIS
 ἌΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
 Comici-poëtæ Plutus.
 ἌΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΠΛΟΥΤΟΣ

1
 2-3
 4
 5
 6
 7. 8. 9
 10. 11. 12
 Aristophanis Grammatici argumen-
 4 Αἰσοφάνης Ἑραμματικοῦ ἰαμβι-
 5 σις δι' ἰάμβων.
 6 Oraculum-consulit iustus existens aliquis & pauper,
 6 Μαντιόσται δίχμος ὦν τις καὶ πένις,
 An mutatis moribus, diuitiarum compos-esse possit.
 7. 8. 9 Εἰ ἢ μεταβαλὼν, πλούτου ἢ τυχῆν ἢ δωρήσεται.
 Respondit Deus sequendum quencunque
 10. 11. 12 Ἐρχεσθαι ὁ θεός, ἢ σιωπακῶν δεινῶν ἢ ἄλλῳ γ' αἰ
 pro λουαεσθαι dicitur. vide 7. 12. ¹⁰² 100. 2. & 105. 18. & 147. 47. ¹⁰³ Vt φαῖ, 30. 18. 102
¹⁰⁴ Diminutiuum, 128. 19. ab ἡ χαλασίαν, ἰδωκεῖ, vestimentum tenuissimum. ¹⁰⁵ Vt 103
 τυφθεῖ, 70. 33. à κρύπτω, tego, abscondo me, deliteſco. ¹⁰⁶ Vt τυφθεῖ, 70. 2. à κει- 104
 φίξω, leuem facio, subleuo: quod fit (90. 44.) à κούφος, leuis. ¹⁰⁷ Componitur ex ἐν 105
 (211. 3.) & φέρω 21. 19. ¹⁰⁸ Vt βοῶ, 81. 25. à πηδῆ. ¹⁰⁹ 128. 47. ¹¹⁰ 134. 26. ¹¹¹ ὁ κῶ- 106
 μος, οὐ, comestationum & lasciuar Deus, in cuius sacris celebrandis iuuenes pro- 107
 caces petulantia carmina decantabant. Per antonomasiam. verò κῶμος lumi- 108
 tur pro huiusmodi iuuenum contubernio, ac pro ipsa iuuenili procacitate. à 109
 κῶμος verò & φῆς, id est, cantus, fiunt κωμῶδης, comædia, κωμῶδης, comædius 1. 2
 & κωμῶδιστῆς siue κωμῶδοποιός, poeta comicus, comædiarum scriptor vel fa-
 ctor. fiunt enim à ποιῶ, facio. ¹¹² πῶλος significat diuitias & diuitiarum Deum: 3
 vnde ex vocabuli amphibologia festiuar admodum in hac comædia fiunt allu-
 siones, dum Poëta per Plutum Deum, ipsas diuitias vult intelligi. ¹¹³ Possessi- 4
 uum, 128. 13. à τὸ γέμισμα, ατος, litera, quod est verbale, 126. 3. à γέμιω, scri-
 bo. ¹¹⁴ ἰαμβος, est pes iambus, & versus iambicus. ¹¹⁵ Vt τυπέος, 61. 9. à μεντέο- 5-6
 μαι, oraculum consulo velleo, fit ab ὁ μέντις, οὐ, vel μέντις, ιας, vates, 90. 44.
¹¹⁶ Vt τυπέος, 59. 34. à μεταβαλὼν, ἢ muto & mutor. Intelligit hic ex Aristophanis 7
 contextu, τὸν ἔθνος: μεταβαλὼν τὸν ἔθνος, mutans mores & rationem vitæ, vel
 mutatis moribus. Vide 60. 17. ¹¹⁷ Vt τυπέος, 58. 32. à τυχεῖα, 216. 38. ¹¹⁸ Vt τυ- 8-9
 πέος, 73. 17. à δωμάμας, possum, quasi à δωμάω, μ. ἦσω. ¹¹⁹ Vt ἐτυχε, 53. 10. à χρασ, 10
 μ. ἦσω, oraculum reddo, respondeo. ¹²⁰ Vt ποιεῖν, 79. 9. à σιωπακῶν δεινῶν. ¹²¹ 115. 4. 11. 12
 εται.
 h 2

Virum offenderit. Plutus vero conspicitur caecus.
 13 & 229. 25. 13 25.6. Virum offenderit. Plutus vero conspicitur caecus.
 14 14 Vt τυπῆς 58. 17. ἀ πειραγχαίω, offendo, obuius fio, vide 211.
 15.16 17. 15 184.34. 16 167. Cognito autē ipso duxit domum, alios populares
 17 23. 17 Aduerbium loci, 116. 12. ab ὀικας, 18
 18 domus. 18 128. 53. Vocans ad participandum postea sanare pupillas
 19 19 Vt τύφας, 59. 31. Accelerabant: in Aescularij verò deducebant. sed
 20 ἀ κελεύω, 88. 12. 20 Vt τυπείν, 58. 31. ἀ μετέγω, sed tanquam ἀ μεταγέω. Vide 196. 11.
 21 & 197. 9. 21 Pro
 22 εἶπα, 6. 10. 22 Vt τύφας, 58. 30. ab ὑγάζω.
 23 23. 24 23 232. 19. 24 Vt ἔτυπον, 47. 33. ab ἀπείζω, quod componitur ex ἄπῳ, 49. 7. & ἄζω, 167. 26. & 31.
 25 25 Vt ἔτυφε, 53. 10 ἀ 26 διακαλύω. 26 Vt πύλατος, 59. 31. ab ἀναβλέπω, suspicio, & visum recipio, post caecitatem oculis restitutor. Vide 60. 17.

C A R I O N S E R V V S.

ΚΑΡΙΩΝ ΘΕΡΑΠΩΝ.

Quam difficilis res est, ὁ Iupiter & dij, 33 ἀργαλέον 34 περὶ γὰρ αἰσῆς, 35 ὁ Ζεὺς καὶ θεοί, Seruum esse despicientis heri.
 27 & 227. 42. 27 Vt ἐπεί, 78. 15. ἀ πλουτίω, ditior, diues euado, fit à nomine
 28 πλούτος, 90. 44. 28 157. 29 20. & 227. 40. 29 156. 30 37. 30 23. 20. & 229. 25. 31 31 Vt ἰτυπέω, 61. 15. 32 ab αἰγυμύμαι, 32 Καρίων seruum sonat, quod
 33 ex Caria multi Athe nis ferirent. 33 128. 34 37 47. 34 126. 3. 35 157. 38 18. 36 136. 3. 37 185. 24. 38 Vt ποιωτός, 39 79. 12. ἀ παραρρηνείω, desipio: quod fit (90. 44.) ab ὁ καὶ ἡ παραρρηνέω, demens, & 40 quasi extra mentem, ex παρά, extra, & ἡ φρέν, mens. 39 Pro βέλτερος, 6. 10. & 122. 41 19. 40 Vt τύφας, 59. 31. ἀ λέγω. 41 Vt τυπῆς, 58. 17. ἀ τυγχάνω, 211. 17. 42 179. 32. 42 43 Vt βούω, 82. 19. & 89. 8. ἀ ἐράω, 87. 20. 44 Vt τετυμμένω, 70. 30. ἀ κάρμα, 43. 44 139. 10. & 172. 6. 45 Huic vocis familiare est, vt habeat subauditum verbum
 45 εἶ: ἀνάγκη, necessitas, subaudi, est, vel necesse est. 46 Vt βεῖω, 81. 25. ab εἶω. Hu- 46 ius clausulae sensus talis est: Fortuna non finit dominum corporis (id est, cum 47 cuius est corpus) habere imperium in suum corpus, sed, &c. 47 Vt ποιείν, 79. 48 9. ἀ κρατέω. 48 Vt τεντυμμένω, 70. 30. ab ἀνέωμαι, emo. Vide 145. 11. 49 Neutrum 49 plurale ab ὄπτος, 110. 30. hic aduerbia scit, pro ὄπτος. Vide 116. 29. 50 Apol- 50 lo dictus est Λοξίας, ἀ λοξός, id est, obliquus, quod eius responsa essent obliqua &

Qui vaticinatur ex tripode auro ductili facto, 51. 52
 51. 52 51 52 Oς 51 θεασσίδει περιποδος ἐ ἐν 52 χρυσηλάτου, Accusatione iusta accuso hanc, quod
 53 53 Μέμην δειξάν μεμφομαι ταύτω, ὅτι Medicus cum sit, & vates, vt aiunt, sapiens, 54
 54 54 Γαῖος ἄν, καὶ μέγας, ὡς 54 φασί, σοφός, Infanientem dimisit meum herum,
 55. 56 55 56 Μελαρχλῶντ 56 ἀπέμπε μὲ μου τὸν δεασσῆτω, Qui sequitur post hominem caecum,
 57. 58 57 58 Τέναντιον 58 ἄρῶν, ἢ 59 περὶ σὴν ἀντιπαινεῖν. Contrarium faciens, quia conueniret ipsi ficere.
 59 59 Nam videntes caecis praemus. Oὐ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς 60 ἢ γυμνά.
 60 60 Hic autem sequitur, & me cogit. Oὗτος δὲ ἀκαλουθεῖ 61 καμὲ περὶ σβίχεται.
 61 61 Et id respondente ipso profus neque hilum. 62 Καὶ ταύτ, 63 ἀποκρινόμεν 64 τυπεράπαι, οὐδὲ 65 γρῦ.
 62. 63 62 63 Ego quidem igitur non villo modo conquirecam, 64. 65
 64. 65 64 65 Ἐγὼ μὲρ σὺν ἐν 66 ἐδ' ὅπως 67 στήσσωμαι, Si non dixeris, quorsum hunc sequamur tandem,
 68. 69 68 69 Ἦν μὴ 69 φεῖσῃς, 70 ὅτι b τῆς δὲ ἀκαλουθεῖσθαι ποτε, O here: sed tibi faceffam negotia.
 70 70 70 70 Ὡ δέασσῶτ' ἀλλ' αὖ σὺ 72 παρῆξω 74 περὶ γράματα. Non enim me verberabis, coronam habentem saltem.
 71. 72 71 72 Οὐ γὰρ με 73 τυπῆσῃς, 74 σέφουεν ἔχου τά γα.
 73. 74 73 74

CHREMYLVS HERVS.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

Per Iouem nō, sed detracta corona si offendas paululum me, 75. 76
 75. 76 75 76 Μετ' 75 Δι' ἀλλ' 76 ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἢ 77 τυπῆς 76 τί με, a. a. Vt magis doleas. Car. Nuge. non enim cessabo
 77. 78 77 78 Ἴνα μέλιον 79 ἀλγῆς. Καρ. λήθης. οὐ γὰρ 80 παύσωμαι 81 ἀπερσῆω. 80 Vt ποι- 63
 81 81 ούμεθα, 79. 21. ab ἡγέωμαι. 61 157. 2. 61 Et hæc: Latine dicimus, idque, sub. facit, 64
 64 id est, cogit me eadem cum illo facere, idque cum nihil profus mihi huius er- 65
 65 roris caulam scilicetanti respondere velit. 63 Vt τυπῆσθαι, 70. 27. ab ἀποκρινόμεν, 66
 66 respondeo. Vide 227. 42. 64 Aduerbium cum articulo sub forma adiectiui neu- 67
 67 tri, vt τοσούτων, 125. 28. & componitur ex παρὰ & πᾶν, omne. 65 γρῦ, minimū quid- 68
 68 dam significat, vt fordes vnguium, & fabarum hilum, rem videlicet vilissimam: 69
 69 aut vocem suillam, quam edere solent ij qui grauantur sermone respondere. 70
 70 Hinc Latinum verbum, grunnio, & Græcæ, γρῦζω. 66 Pro εἶν ὅπως, 157. 18. & 71
 71 138. 37. verbum è verbo, est quando, vel, est quomodo, id est, vnquam, vllatenus. 72
 72 58. 14. ἀ φεῖσῃς, 70 Pro δῖος, cur, quorsum. 71 Ὁ δεασσῆς, οὐ, ὁ δέασσῆς, 129. 8. 74
 74 72 Παρῆξω, μ. παρῆξω, praeco, faceffo. 73 179. 11. 74 Seruos coronam habentes 75
 75 in capite dominis non licebat cædere. imponebant autem seruis coronas, si 76
 76 Apollinem consulturi, viz comites illos sibi adiungerent. 75 136. 3. 76 Ex δῆπῳ 77
 77 (49. 7. & 15.) & ἐλάω, 181. 37. 77 Vt ποιῆς, 79. 4. ἀ λυπέω, quod fit ab ἡ λυπέω, mole- 78
 78 stia, dolor, 90. 44. 78 Id est, κατέπιν, in aliquo: vel, ne minimum quidem. Vide 79
 79 230. 17. 79 Vt ποιῆς, 79. 4. ab ἀλγῶ, quod venit à τὸ ἀλγος, dolor, 90. 44. 80 Vt 80
 80 h 3

ιδιών. 15 Ab ἰδίων, +, dire-
ctus, rectus, fit ἰδιώτης,
dirigo, guberno, 90.
ἀζώνωρος. 16 44. Componitur
ex ἀζων, valde seu ni-
mis, & αἴρη, vir. &
modò significat su-
perbum, & audacem,
modò fortem & in-
clytum. 17 136.3.
ὀψιβρομέτης. 18 18 Componitur ex
ὀψι, altè, & βρομέ-
της, sono, strepo, fre-
mo, tono: quai ἐν
βρομῶδες, altifre-
mum, sonans in
altitudine. nam τὸ
ὄψος, eos, est altitudo.
δομα. 19 123.25. 20 τὸ δομα,
20 ατος, pro δαμιμα (ἀ
δομα, & μ. ησω, ex-
truo, ædifico, 126.3.)
est domus, structu-
ra, & tectum. 21
ζώνωρος, 102.8. hoc
loco tamen non est
præsentis, sed aor.
secund. propter pe-
nultimam longam,
quam præfens cor-
ripit. Vide 105.24. 22 194.2. 23 Vt τύπων, 59.25. ab αἶω, audio, sentio, spiro. 24
ἐπίτημος. 25.26.27 116.27. 25 29.6. 26 113.21. 27 Vt τῶ Χρυσῆ, 10.11. 28 ἐπίτημος pro ἔτημος poëticum
28 est cum repetitione duarum primarum literarum, quasi ἐπέτυμος: sed verum fuit
29 ἐ in η, ob tot brevium vocalium concursum. 29 Vt τυφάμι, 75.7. ἀ μυθῶ, loquor:
30 quod fit ἀ μυθῶς, verbum, fabula, 90.44. 30 Poëticum est pro μόνος, solus, vnicus.
31 Vide 33.21. 31 158.19. Crebrò huius verbi imperf. vsurpatur pro præsentī: quod
& nonnullis aliis imperf. contingit. 32 157.19. 33 120.16. & 121.9. 34 115.9. 35 227.
36 Vide 91.38. αἰνέω autem fit ab ὀ αἶνος, eu, laus, gloria, 90.44. 37 Vt τύψας, 59.31. ἀ
νόω, μ. ἠσω, cogito, intelligo. fit ab ὀ νόος, mens, 90.44. 38 Ab ὀ μῶμος, ou, id est, vitu-
peratio, macula, reprehensio, & Momus Deus conuittij omnia reprehendens, fit
μομῶσαι (90.44.) vituperō, reprehendo: vnde verbale (126.11.) μομῶτος, & ὀπι-
μομῶτος, vituperabilis, reprehensibilis, culpandus. 39 Componitur ex ὀ non, & in-
finito πῖς πῖος, quis, aliquis: ὀ πῖς, non quis, id est, nullus. 40 Vt παῖς 78.12. ἀ φάλας,
41 quod fit ἀ nomine φίλος, amicus, 90.44. 41 Componitur ex a priuatiuo, 224.53.
42.43 & δαμάτος, mors, 319.10. 42 31.29. 43 Vt βεῖσι, 81.27. ἀ τιμῶς, honoro, colo: quod fit
44 ab ἠ τιμῶ, honoro, 90.44. 44 ὀ βαρῦς, eos, ἠ βαρεῖας, πῶ βαρεῖα, 29.35. & 119.3. 45 A
45 ὀ πῶ fit ὀ πῶ πῶτος, 123.26. f. a. m. ἠ πῶ πῶτος, 118.6. sed Ionicè ἠ πῶ πῶτος, 119.18. vnde πῶ
46.47 πῶ πῶτος. 46 184.26. & 31. 47 τὸ ἔρεβος, eos, erebus, tenebra, caligo: hinc ὀ ἔρεβονος,
48.49 ὀ σκῆρας, ater. 48 Pro ἔδημι, 95.31. n. 49 113.24. 50 127.39. 51 Componitur ab ὀ ψι, 18.
50.51 & ζωνός, statera vel iugum stateræ: vnde κρονίδης ὀ ψι ζωνός, est Iupiter in alto facta
hominum æstimans & librans: vel in alto sedens, & tum fit ἀ ζωνόν, id est, se-
des. 52 25.3. ducitur ab αἰεῖ siue αἰεῖς, semper, & δῖω, curro, quod æther, id est, calū,
53 perpetua volubilitate rotetur & currat. 53 Pro γαῖα, g. ab ἠ γαῖα, as, id est, terra,
54.55 puluis. fit ἀ γῶ τὸ πῖτω, pario, quasi pariens omnia, vel omniū parens: vnde Ouid.
56.57 Magna parens terra est. 54 33.13. 55 138.6. 56 Vt τῶ μέγισ, 132.29. Vi. 122.17. 57 ὀ πα-
λάμη

Facile quoque corripit prauum, & superbum attenuat
Ρεῖα γ δε τ' ἰδιώται σκολιόν, καὶ ἀζώνωρα κέρφει 15.16
Iupiter altitonans, qui supremas ædes incolit.
Ζῆδης ὀ ψι βρομέτης, δὲ ἰσοστάτα 20 δαμάτω ναίει. 17.18
Audi videns sentiēsq; rectè verò moderare leges
Κλυθὶ 22 ἰδῶν 23 αἶων τε, 24 δίκη δὲ 15 ἰδιώται, 25 θεμίστας 19.20
Tu: ego autem Perse vera loquar.
Τῷ: ἐγὼ δὲ γ κε 27 Πέρση 28 ἐπίτημα 29 μοδοσπῆλυ. 23.24
Non vitue vnum est contentionum genus, sed in terra
Οὐκ ἀρετὴ 30 μόνον 31 ἔλω ἐξιδὼν χῆρος, ἀλλ' ὅτι γαῖαν 26.27
Sunt duo. alteram quidem laudauerit prudens,
Εἰσι 32 δὲ 33 τῶ ὀψι γ 35 κεν 36 ἐπαρηναεῖ 37 νόστας, 30.31
Alterā verò culpanda est. porro bifariam animus diuidunt.
Ἐ 34 ἠ δὲ 35 ὀπιμωμῶται. f. δὲ δὲ αἰθῆρα θυμὸν ἀφ' ἔχουσιν. 32.33.34
Hæc etenim bellâque malum & litem auget.
ἠ ἠ μὲ γάρ σὸλεμόν τω κενόν καὶ θῆρον ἀφῆλει 35.36.37
Perniciosa: nulli. hanc amat mortalis, sed necessitate
g Σχεπλῆν 39 ἄπῖς b πῶς, 40 φιλεῖ βροτῶς, ἀλλ' ὀ ἀδάρκην 38
Immortalium consiliis contentionem colunt grauem.
ἠ Ἀδανάτων ἀ κβαλῆσιν 41 ἔριν 42 πρῶσι 43 βαρεῖα. 38
Alteram verò (priorem quidem genuit nox atra)
Τῶ δὲ g ἐπέρω (g 45 πῶ πῶτος, 46 γένηται νόστος 47 ἔρεβον). 41.42
Posuit quidem ipsam Saturnius altiugus, in æthere habitans,
n 48 ὀ η κ δὲ 49 μιν 50 κρονίδης 51 ὀ ψι ζωνός, 52 αἰθερὶ ναίων, 43.44
Terræque in radicibus, & viris longè meliorem.
g 53 γαῖας τ' ἐν ῥίζησι, καὶ 54 ἀδ' ἔρασι 55 σκολιόν 56 ἀμείνω. 45.46
Hæc etiam inertem tamen ad laborem excitat.
ε ἠ τ' ε φ καὶ 57 ἀπάλαμνον f. ἀρ ὀ μος ὅτι ἔργον ἐγείρει. 56
57

λάμη

In alterum enim quispiam respiciens opere vacans,
Εἰς ἕτερον γάρ τις γ τε 22 ἰδῶν ἠ ἔργον χαρίζων,
Diuitem, qui propter arare atque plantare,
Πλούσιον, ὅς σπῶδ' εἰ γ ὀ ψι ῥ ἀρόμωρα, ἠ δὲ 58 φυτεύειν,
Domumque bene instituere, æmulatur sanè vicinum vicinus,
Οἰῶν τ' ὀ 59 θεῖα, 60 ζῆλοῖ γ δὲ τε γείτονα γείτων,
Ad opes contendentem. bona verò contentio hæc mortalibus.
Εἰς 61 ἀφρον σπῶδον. ἀζαρη δ' ἔρις b ἠ δὲ ἰ βροτύσι. α. 59.60
Et figulus figulo succentet, & fibro faber,
Καὶ κεραμῶς κεραμεῖ τ κατέει, καὶ τέκτωνι τέκτων,
Et mendicus mendico inuidet; & cantor cantori.
Καὶ πῶρος πῶροφ τ φθονεῖ, καὶ αἰδὸς αἰδῶφ.
O Perse, tu verò hæc tuo repone-in animo:
ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα 62 τῶ 63 ἐνὶ κρῖτι θεο θυμῶ
Neq; tuum contentio malis-gaudens ab opere animus arceat
Μη γ δὲ 64 σ' ἔρις 65 κακῶ χερτος ἀπ' ἔργου θυμὸν 66 ἐρύκει. α. α
Lites spectantem forti auscultatorem existentem.
m 67 Νεῖκα ὀ πῶ πῶτος γ ἀγορῆς ἐπακουόν 68 ἰόντα. α α
Tempus nanque paruum est litiumque forique,
g ὦρη γάρ τ' ὀλίγη 69 πέλειται τινεῖκα 70 ἠ ἀργῶν τε.
Cui non victus intus annuus repositus est
g ὦ τινεῖ μὴ βίος ἐν δὸν ἐπιτενός 71 κατὰ κείται
Tempestius, quem terra fert, Cereris munus.
72 ὦ φῶς, d τὸν γαῖα φέρει, 73 Δημήτερος 74 ἀκτύ.
Quo satiatus lites ac contentionem augeas
d 75 75 κερτασάμωρος, m νεῖκα καὶ δ' ἠριν ὀ φάλας
De facultatibus alienis. tibi verò non-amplius iterum erit
76 κτήμασ' ἐπ' 77 ἀλλοτρίοις. σὺ δ' οὐκέτι δόδωρον 77 ἔστω
Sic faciendum: sed rursus discernamus litem
εἰ δ' ἔρδεν· ἀλλ' αὐτῶ 79 διακρινώμεθα νεῖκος
Rectis iudiciis, quæ sanè ex Ioue sunt optima.
κ 80 ἰθεῖρος δίκης, αἴ τ' ἐκ 10 Διός α 32 εἰσιν 81 ἀρισται.
Nuper etenim patrimonium diuisimus, sed sanè multa
ἠ δ' ἠ γάρ κληθῶν 82 ἰδεασάμεθα, ἀλλὰ τε 83 πολλὰ
Rapiens ferebas valde demulcens reges.
84 Ἀρπαζων 85 ἐφῆρες 86 μῆρα 87 κωδ' αἶων 88 βασιλῆας
88

λάμη, ης, est manus, machinatio, indu-
stria: vnde cum a pri-
uatiuo, ἀπάλαμος, ἀπάλαμος.
bellis. 56 Vt τύπων, 58
58.28. ἀ φουδῶ, quod
fit ἀ τὸ φουόν, planta, φουδῶ.
90.44. Atque φουόν
est verbale, 126.11. ἀ
φῶ, produco, gi-
gno. 59 97.24. 60 Vt
χρυσῶ, 84.24. ἀ ζη-
λώω, quod fit (90.
44.) ἀ ζῆλος, 13. 61
ἀ φρονος, vt hoc lo-
co, vel τὸ ἀ φρονος, eos,
vt alibi in hoc ipso
opere, ἐκ ἀφρονος φά-
ζων, non diuitias fugi-
ens, proprie signifi-
cat reditum vnus
anni, quasi δπῶ (49.
7. & 15) ἐνός (27.16)
ab vno, id est, ἀ φ. ἰ-
νός αἰωποτῶ πῶσεια,
vnus anni diuitias.
62 Pro σῶ, 113.43. 62
63 Componitur ex
α. 1. ἐπ' (117.17.) & κῆτ-
θεο, 110.7. hic ἐπὶ re-
α α soluendum, κατ' ἔρο-
νι θυμῶ τῶ. 64 σὶ pro
ε σὺ vel σὺ, vt fit pro
θυμὸν σου, animum
tuum: vbi etiam σὺ
pro σὸν positum est,
112.11. si ponas σὶ
pro σὸν, referetur ad
verbum, ἔρκεῖ σου θυ-
μῶν, arceat vel abducat tibi animū. ac reipsa potes legere σὶ, vt ei per apostrophū
elidatur, 6.9. 65 χαίρω, μ. ἀρῶ, gaudeo: vnde cum nomine κακῶς, malus, fit ver-
bale κακῶ χερτος, 126.11. 66 Vt τύπει, 57.9. ab ἐρύκα, 67 Sine crasi, m. pro τὰ νεῖκα, 66.67 χερτος.
ἀ τὸ νεῖκος, eos, vt τῆρος, 35.28. 68 158.44. & 159.15. 69 πῶλομαι, η. εται, fum, es, est: 68.69 νεῖκα.
poëticum verbum. 70 115.1. 71 Vt simplex κείται, 163.21. 72 Denominatiuum, 128. 70.71.72 ἐπὶ ζέντος:
33 & 47. ab ἠ ἄρα, as, tempus. 73 25.6. dicitur Δημήτηρ, quasi γῆ μήτηρ, terra ma-
ter. 74 Verbale, 126.11. ab ἀζω, fero. Alij declinant per secundam, ἠ ἀκπῆ, ης. 74 Δημήτηρ.
75 Pro κερτασάμωρος, vt τυφάμωρος, 76.9. ἀ κερωνύω, 172.14. sed poëticè præponit-
ur augmentū perfecti, 49.22. & σ geminatur, 88.9. 76 τὸ κῆμα, α. το, verbale, 126.75 κερτασά-
3. ἀ κῆομαι, possideo, 139.10. 77 ἀλλος, alius: ἀλλοτρίος, alienus. 78 157.27. 79 Vt 77.78.79 μῶρος.
τυπῶμέδα, 69.27. ἀ διακρινώμε. 80 Προ ἰθεῖας, k. ab ἠ ἰθεῖα, ἀ mascul. ὀ ἰθῶς, εος, 80 κτήμασι.
rectus, 119.3. 81 122.19. 82 Pro ἰδεασάμεθα, geminato σ, 33.21. vt ἐτυφάμεθα, 73.81.82
10. ἀ δῶα, 193.15. & 25. 83 136.5. 84 ἀρπαζω, rapax: vnde ἀρπαζω, rapio, 90.44. 85 Vt 83.84.85 ἀρπαζω.
ἠ ποῖσις, 78.15. ἀ φορῆς, 88.12. 86 136.10. hic aduerbialco, 116.29. 77 τὸ κῶδος, glo-
ria, decus: hinc κωδ' αἶων, honoro, decoro, demulceo, 90.44. 88 Accusatiuus 88 κωδ' αἶων.

κωδ' αἶων

Δαρσφάρους. 89 Ionicus, 37. 12. 99 Cō-
ponitur à τὸ δῶρον,
donum, & φάρμακον
edo. Per reges do-
niuoros, intelligitur
dices donis corru-
90 ptos. 90 Vt τὴν φάρμακον, 58.
30. à δικάζω, quod fit
91 ab ἡ δίκη, 90. 44. 91 νή-
πος propriè est in-
fans, qui adhuc fari
nequit, à νῆ priuati-
uo & ἔπος, verbum.
refertur & ad ani-
mũ, & significat stul-
tum atque ætatis vi-
tio imprudentem.
ἡμους. 92 92 163. 33. 93 124. 44.
93 Vide Erasmi prouer-
bium: Dimidiũ plus
94 toto. 94 Neutrum ab
ὁ ἡμους, εἰς, dimi-
dius: ab ἄμα, simul;
& ἴσος, æqualis, quasi
ἄμισος, ex vtraque
95 parte æqualis. 95 21.
96 I. & 26. 10. 96 ἀσφί-
δελος, herba quæ La-
tinis hasta siue ha-
stula regia dicitur.
97 97 136. 17.
πὺς ἀράφου-
δίας. I Ἄ Α Φ Α, Hoc
loco pro primo su-
mitur. Homerus e-
nim quatuor & vi-
ginti libros Iliadis &
Ixtidi Odyssææ scri-
psit, iuxta numerum
viginti quatuor literarum Alphabeti: appellauitque primum Ἄ, secundũ β.
& sic alios vsque ad ω μέγα. Quare verò appellati sint libri ῥαφιδίας, ex voca-
buli etymologia & compositione licet cognoscere. fit enim ῥαφιδία à ῥάπτω,
confuso, contexto, & ᾠδή, cantus, carmen: vt fit quasi confusio seu contextura
2 carminum, aut versuum decantatio. 2 ὁ ναύσταθμος, v. nauium statio, à ναύς, na-
3 uis, & σταθμός, statio. 3 Vt τὴν σταθμῶν, 76. I. à λυτρώω, redimo, quod fit à τὸ λύτρωον,
(90. 44.) pretium redemptionis: quod & ipsum est verbale, 126. II. à λύω, re-
4.5 dimo, soluo. 4 Patronymicum à Χρύσειος, vt Καδμήϊος, à Κάδμος, 128. 9. 5 Vt τὸ πῶλον,
6 59. 34. ab ἄπολαμμένα. Vide 204. 6. & 54. 29. 6 μετὰ (6. 10.) ὕβριος, 36. 26. ab ἡ
7.8 ὕβρις, ioc. 7 Vt τὸ φθίσις, 70. 53. ab ἀποθνήσκω, expello. 8 vt ἐπιφάτο, 73. 8. ab ἄρχωμι-
ὁ γενόμενος, 8. 9. 10. 11. Atticè δὲ in no mutato, 140. 2. 9 185. 24. Vide quoque 227. 42. 10 136. 5. 11 145. 40.
12. 13. 12 Vt τὸ πῶλον, 70. 27. à διαφθείρω, corrumpo. 13 203. 5. 14 Vt simplex ἡ γαργα-
σινήγαρον, 14. 15. 167. 23. & 148. 19. à συνάγω. 15 Vt Αἰάντος, 26. 10. 16 Vt τὸ φάντος, 59. 31. à
17. 18. 19. 17 35. 26. 18 Vt τὸ φάντος, 59. 31. à κελύω. 19 Vt βασιλείος, 27. 26. & 37. 13. 20 Vt
20. 21 τὸ πῶλον, 70. 13. ab ἐξιλίσσωμαι. 21 Vt τὸ φθίσις, 70. 33. ab ὀργίζομαι, irascor: quod
22 fit ab ἡ ὀργή, ira, iracundia, 90. 44. 22 Vt simplex ἡ ἐχθλὺς, 45. 11. 217. 15. à διαφέρωμαι,
disideo, contendo,

Doniuoros, qui hanc litem volunt iudicasse:
89 Δαρσφάρους, εἰ β τὴν δὲ δίκων ἐξέλευσι 90 δὲ ἡμους
Stulti, neque sciunt quanto plus dimidium sit toto,
91 Νήπιος, οὐδ' ἂ 92 ἰσασιν ἴσω 93 πλεον 94 ἡμους 95 παντός,
Neg; quàm in maluaque & asphodelo magna virilitas.
96 Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ 96 ἀσφιδέλῳ 97 μέγ' 97 ὄνειαρ.

ARGUMENTVM A

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Α

Homeri Compositionis.
τῆ Ομήρου ῥαφιδίας.

Chryses sacerdos Apollinis accedit ad na-
Χρύσιος ἱερεὺς τῷ Ἀπόλλωνος παρεγγίγεται ὀπι τὸν ναύ-
uale Græcorum, volens redimere 2.
σταθμῶν. ἧδ Ἑλλήνων, βουλόμενος 3 λυτρώσασθαι 3
filiam suam Chryseidem: non recuperans autem,
τὴν θυγατέρα αὐτῆ Χρυσήϊδα. οὐκ ἔσπλαγχνόω δὲ, 4.5
sed & cum contumelia expulsiis ab Agame-
ἀλλὰ καὶ 6 μὲν ὕβριος 7 ἀποθνήσκεις ὑπὸ Ἀγαμέ- 6.7
mnone, precatus est Apollinem contra Græcos.
μνηστος, 8 ἠύξατο τῷ Ἀπόλλωνι κατὰ ἧδ Ἑλλήνων. 8
Peste autem orta, & multis vt consentaneũ est cor-
λαμοῦ δὲ 9 γυομῶν, καὶ 10 πολλῶν ὄϊς 11 εἰκός, 12 διαφθει- 9.10.11.
ruptis, concionem Achilles coëgit. Cal- 12
ρομβίῶν, 13 ἐμμελοσίων Ἀχίλλιδος 14 συνήγαγε. 15 Κάλ- 13.14.15.
chante autem aperiente veram causam, &
χρῆντος δὲ 16 διασαφίσαντος 17 τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, καὶ 16.17
iubente Achille placare Deum:
18 κελύσωντος 19 Ἀχιλλεύος 20 ἐξιλίσσειται τὸν Δεόν.
Agamemnon iratus, altercatus est aduersus Achil- 18.19.
Ἀγαμέμνων 21 ὀργισθείς, 22 διωλέσθη παρὸς τὸν Ἀχιλ- 20
21.22.

89.90
91.92
93.94.
95
96.97

Iem & ipsius præmium abstulit - Briseida. 18
λέα, καὶ αὐτῆ τὸ γέρας 23 ἀπέστανε τῆν Βρισηίδα. b Ὁ
verò irascitur Græcis. Thetis autem filio precante,
δὲ 21 ὀργίζεται τοῖς Ἑλλήσι. ὅπως δὲ τῷ υἱοῦ 24 δευθέντος,
in caelum ascendens, petiit à Ioue,
εἰς ἄλυσσον 25 ἀελάουσα, 26 ἠτήσαστο παρεῖ 27 τῷ Διὶ,
vt Troianos superiores Græcis faciat.
ὄπως 28 τῶς ἡρώας 29 ἐπικρατεσέτης ἧδ Ἑλλήνων 30 ποιήσῃ.
Iuno autem hoc noscens altercata est aduersus Iouem,
Ἥρα δὲ πῦτο 31 γνοῦσα, 22 διωλέσθη παρὸς 27 τὸν Δία,
quousque ipso reconciliauit Vulcanus vinum-fundens in
ἕως αὐτῆς 32 διέλυσεν Ἡφαιστος 33 οἶνονχρήσας ἐν
poculo aureo. Illi autem reliquum diei
34 ἐκπύωσι 35 χρυσίω. b Οἱ δὲ τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας
coniuuantes in somnum vertuntur.
36 36 Διωχθέντες εἰς ὕπνον ἔβησανται.

37

ILIADIS A HOMERI
37 ἸΛΙΑΔΟΣ Α ΟΜΗΡΟΥ
Compositionis.
ῥαφιδίας.

38.39

Alpha preces Chryse, & hostem exercitum, odium regum.
38 Ἄλφα πρέσας Χρύσει, λοιπὸν στρατῶν, ἐχθρός 39 αἰετικῶν.

40.41.

Iram cane Dea Pelide Achillis
40 Μῶν αἰετὲ θεᾶ 41 Πηληϊάδου 42 Ἀχιλλῆος

43.44.

Perniciosam, quæ infinitos Achiuus dolores infixit:
43 Οὐλομῶν, ἡ μὲν Ἀχιλλεύῳ 44 ἀλλὰ 45 ἔθνην

45

Multas autem fortes animas inferis misit
45 Πολλὰ δ' 46 ἐσθίμους 47 ψυχὰς 48 αἰδία 49 περὶ ἄφεν

46.47.

Heroum: ipsos autem laniamenta fecit canibus
46 Ἡρώων. αὐτοῦ δ' ἐλάερα n 51 τῶν 52 κύνων

48.49

50.51.52

Auibisque omnibus. Iouis autem perficiebatur voluntas.
50 Αὐιβῆσι τε πάσι. 51 Διὸς δ' ἡ 52 ἐτελείετο βουλή.

53

Ilium inter Græcos & Troianos ob raptum Helenæ gestum. 38 Ἄλφα, id est, 43
primus liber, sup. continet 39 23. 34. 40 Vt ἔριν, 31. 29. 41 127. 53. 42 200. 44
12. 43 οὐλόμωος est ὄλον μῶος ἔχων, perniciosam vim habens. 44 Vt τὰ τεύχεα, 45
35. 28. 45 95. 31. 46 Dictum volunt ab ἴφι, fortiter, & θυμός, animus, quasi 46
animosus seu forti animo præditus. Scribitur tamen per s, & θυμός per u. 47
47 236. 43. 48 ἡ αἰς, ἴδος, ἴδω. 49 Vt ἐπιφάσις, 53. 10. à περὶ ἄφεν, præmitto, ante 48
tempus & fatum mitto. Simplex ἰάφω, incipit à vocali immutabili, 48. 32. 49
ideo augmentum non recipit. De περὶ vide 49. 13. 50 30. 22. 51 Pro ἐπὶ τῶν, 50. 51
n. vt ἐπιφάσις, 47. 31. à τῶν 52 138. I. & 33. 15. 53 Vt ἐπιφάσις, 61. 15. à τελεῖα, 52. 53

disideo, contendo, altercor. 23 Vt ἔριν, 31. 29. 41 127. 53. 42 200. 44
43 οὐλόμωος est ὄλον μῶος ἔχων, perniciosam vim habens. 44 Vt τὰ τεύχεα, 45
35. 28. 45 95. 31. 46 Dictum volunt ab ἴφι, fortiter, & θυμός, animus, quasi 46
animosus seu forti animo præditus. Scribitur tamen per s, & θυμός per u. 47
47 236. 43. 48 ἡ αἰς, ἴδος, ἴδω. 49 Vt ἐπιφάσις, 53. 10. à περὶ ἄφεν, præmitto, ante 48
tempus & fatum mitto. Simplex ἰάφω, incipit à vocali immutabili, 48. 32. 49
ideo augmentum non recipit. De περὶ vide 49. 13. 50 30. 22. 51 Pro ἐπὶ τῶν, 50. 51
n. vt ἐπιφάσις, 47. 31. à τῶν 52 138. I. & 33. 15. 53 Vt ἐπιφάσις, 61. 15. à τελεῖα, 52. 53

δενθεις, εντος.
αηλων εσα.
ητισιμελωσ,
ατο.
αιτια.

δπρατεςερος.

οινοχραω.

το εκπωμα,
ατος.

δωοχθεις, εν-
τος.

η ιλιωσ, αδης.

Αχιλλος.
ελωμος, η, ον.
το αλγος, εος.
ο κηη φθιμος.
περὶ αφεν.
νωσι, τελεια.

εἰς αὐτὸν

πύρα, 57. 33. ab εἰ-
κάζω, alsimilo, con-
iecto: quod fit ab ἠ-
εἰώς, εἰ, imago, 90.
344. Id est, altero, si-
ue proxime sequen-
ti Idyllio. 9. 139. 22.
10. 157. 32. Vide 227.
11. 40. Vt simplex π-
12. 32. 14. 12. 164.
13. 20. & 226. 8. Ver-
bum è verbo, ex dic-
ere lasciuierem, id
est, ex verbis ipsius
qui hoc Idyllio in-
ducitur lasciuies, ac-
que hæc verba effe-
rens, ἢ ῥά γ' οἱ σιμῶς
καταφαινόμεναι; Ex
his autem verbis sunt
qui arbitrentur, ipsum
Poëtā ita lasciuire,
vt quæ Simichidem
Apollonio teste ap-
pellant. Verum non
obseruata temporis
ratione, errare illos
Munatus gramma-
ticus affirmat. 14. Vt
βλάπτω, 82. 28. à πλά-
νάωμαι, erro, deci-
pior: quod fit ab ὁ
πλάνος, vagabundus,
erro, profugus, 90.
15. 44. Verbum de verbo,
gratia admitti,
vel causa recipi, id
est, vt admittatur
ab Amaryllide. de
χέρην habes 229. 18.
περὶ δὲ χερσίνων verò vt
πυθώωμαι, 70. 16. à
αἰεΐωμαι, excipio, admitto. hic verò passiuè posìtum est 16. Vt χρυσῶς, 84. 24.
17. ab αἰεΐω, dignum puto: quod fit ab αἰεΐος, dignus, 90. 44. 17. θυμῶς, animus: cõ-
positum cum δος (224. 53.) δ' ὕδουμος, animo confternatus, tristis: vnde ἡ δ' ὕδου-
18. μίας, 128. 33. Vt τύψω, 58. 30. à καταλύω. 19. Vt πεποιήται, 79. 25. à περιφρο-
19. μω, el. go, statuo: αἱ simplicis αἰρέωμαι ob augmentum vertitur in η, 49. 1.
20. 20. εἶδος proprie speciem seu formam significat. vsurpatur etiam pro forma (seu
21. specie poematij: hinc fit εἰδύλιον, 128. 29. 21. 158. 5. 22. 164. 20. & 226. 8. 23. Id
22. est, propterea quòd Simi mentionem facit in versu citato, ἢ ῥά γ' οἱ σιμῶς. cte-
23. dunt enim eum allussisse ad Simichidis nomen, quo ipse appellabatur, si A-
24. pollonio credimus. Sequitur οἶονται vt τύπτονται, 61. 11. ab οἶωμα, quod &
25. οἶμα, 204. 26. 24. ὁ Συμχίδης, s. patronymicum vt Κρονίδης, 127. 39. ab ὁ Σί-
26. μωρς, qui Theocriti pater fuisse creditur. 25. 117. 23. 26. Pro. αἱ αἰγες, 115. 16.

stentem per alterum facit
disputantem Corydoni, &
αἱ δι' ἐτέρου ποιῶν περὶ δαλεγγόμῃον Κορύδωνι, καὶ 8
amorem, quem habebat ad Amaryllida, ostenden-
των ἔρατα, ὃν 9 εἶχε πρὸς τῷ Αμαρυλλίδῃ, ἐμφανόν- 9
tem. Hæc itaque res fuerint in Italia iuxta
τα. c. Τὰ αὖν παράγωμα 10 εἰν γ' αὐτῶν Ἰταλίας ἀπὸ 10
Crotona Siciliæ, vnde & Amaryllida esse sup-
Κρότωνά τῆς Σικελίας, ὅθεν καὶ τῷ Αμαρυλλίδῃ ἔπιπο- 11
ponit. Cæterum Poëtæ persona non fuerit, vt Mu-
τίδεται. Τὸ δὲ πῶ πικρῶν ἁδωνων οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ὁ Μῦ-
natus ait, ex eo quod Lasciuens dicit, Nūquid
νατος αἰε, ex eo quod Lasciuens dicit, Nūquid
νατος αἰε, φησιν, 13 ἐκ πῶ λέγειν τὸν ἐπιχωρίζοντα, ἢ γ' ῥά 12. 13
tibi simus appareo? Decipitur verò & circa
γ' ῥά τῳ σιμῶς καταφαινόμεναι; 14 Πλανάται δὲ καὶ παρὰ 14
tempora. Fert autem Lasciuens dona, videlicet mala
τῶς χερσίνους, φέρει δὲ ὁ ἐπιχωρίζων δῶρα, ἢ γουμ μῆλα
& coronas Amaryllidi, vt admittatur.
καὶ στεφάνους τῆ Αμαρυλλίδι, 15 χέρην πῶ περὶ δὲ χερσίνων. 15
Illa verò neque sermone ipsum dignu putat: atq; idè tristitia
b ἢ δὲ οὐδὲ λέγου αὐτῶν 16 ἀξίω: διὸ καὶ 17 δ' ὕδουμιε 16. 17
vitam dissoluere statuit. Cæterum poema est la-
τὸν βίον 18 καταλύσαι 19 περὶ φησιν. 20 Τὸ δὲ εἶδος ἐπιχω- 18. 19.
scium. Tityrum alij quidem proprium: alij verò Satyrum 20
μασικόν. Τὸν Τίτυρον β αἰ μὲν κέρην β αἰ δὲ σάτυρον
esse dicunt: quidam autè propt̄ er. Simum, Theocritum
21 εἰν γ' 22 φησιν πνῆς δὲ 23 δια τῶ σιμῶν τὸν Θεόκριτον 21. 22.
arbitrantur lasciuire, Simichidem vocantes: historia est 23
24 οἶονται κομίζεν, 24 Συμχίδῳ κελούντες. ἢ ἴσορῖα 24
apud Apollonium.
παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

C A P R A R I V S V E L A M A -
A I Π O ' Λ O Σ Η Ἰ Ἀ M A -
R Y L L I S, V E L L A S C I V V S.
P T A Λ I Σ, Η Κ O M A Σ T Η Σ.

Procatum eo ad Amaryllida. Porro mihi capræ
25 Κομίσσω 25 ποτὶ ο τὰν Αμαρυλλίδα. 26 Ταὶ δὲ μοι αἰγες 25. 26

πλαναόμαι.

χέρην πῶ
περὶ δὲ χερσίνων.

αἰεΐωμαι.

εἶδος.

ποτὶ pro πρὸς.
ταὶ pro αἱ.

Pascuntur in monte, & Tityrus ipsas agit.
Βόσκονται κατ' ἄγρῳ, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλάων.
Tityre mihi multum dilecte pasce capras.
27. 28. 29 Τίτυρ 27 εἰμὴν 28 τὸ καλὸν ο 29 πεφιλῶμῆν βόσκει τὰς αἰγας.
Et ad fontem age Tityre, & testiculatum
30 Καὶ 30 ποτὶ τῷ ο γερῶνδῳ ἀγε Τίτυρε, καὶ τὸν 30 ἐόρχειν
Illum Libycum alibem obserua, ne te cornu feriat.
31. 32. 33 Τὸν Λιβυκὸν κνάμωνα 31 φυλάσσω, μὴ 32 τὸ 33 κορύψῃ.
O gratiosa Amarylli, quid me non amplius hoc in antrum
34. 35 ὦ χερσίνω 35 Αμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἐπιπύτω κατ' αἶθρον
Transcursum aspiciens vocas amatorculu? nunquid me odisti?
36. 37. 38 36 Παρῶπλοισα 37 κελῆς 38 τὸν ἐροτύλον; ἢ γ' ῥά με μισεῖς;
An vtiq; tibi simus videor cominus esse
39 ἢ γ' ῥά γ' ἴσῳ τῳ σιμῶς καταφαινόμεναι ἔγροθεν 39 ἡμῶν
Nympha & mentosus? strangulari me facies.
40. 41 ὁ Νύμφα καὶ 40 περὶ χερσίνω; 41 ἀπάγγεσθαι με ἠ ποτισεῖς.
Ecce autem tibi decem mala fero: illinc decerpfi,
42. 43 Ἠνὲ δὲ 5 τῳ δὲ καὶ ο μῆλα φέρω 42 τῶν ὠδῶν 43 καθεύδων,
Vnde me iussisti decerpere tu; & cras alia
44. 45 ὦ μ' ε 45 ἐκέλευ 43 καθεύδων 44 καὶ αἰεὶν δῆα
tibi feram.
3 τῳ b 46 οἶσω.
46
Vide quidem acerbum meum dolorem. Vtinam fierem
47 ὠδῶν μὲν 47 θυμῶν ἐμῶν ἀγρῳ. εἶδε ο 49 γυνόμην
Refonans apis, & in tuum antrum venirem.
49 ὁ Α 50 βομβέωσαι μέλισσα, καὶ εἰς 51 τὸν αἶθρον ο 52 ἰκαίμην.
Hederam subiens, & filicem qua tu ornaris.
53. 4. 55 Τὸν κατὸν 53 διαδύς, καὶ ο τὰν πλέων ο 54 τῶν α 55 πικρῶσθῃ.
Nunc cognoui Amorem, grauis Deus, certè leaenae
56. 57 Νῦν 56 ἔγνω τὸν Ἔρωτα, βαρὺς θεός, α γ' ῥά ο 57 λεαίνας
Mammam fugebat, nemorèque ipsum nutrebat mater:
α Μασσθῆ 58 ἐθλαζέ, δρυμῶν τε 59 μιν ἔτρεφε ο μήτηρ
58. 59
Qui me comburens & in os vsque lachit.
Ὅς με καταπύρρει καὶ εἰς τὸ σπῆν ἀχρῆς ἰαπτεῖ.
60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
multum, valde:
καλῶς, pulchrè,
bene, 116. 31. Pro 29
πεφιλῶμῆν, ο. Vt ὁ
πετυμῶν, 70. 30. à
φιλῶ, μ. ἴσῳ, diligo,
amo: quod fit à φῖ-
λος, amicus, 90. 44.
30 Pro ἐόρχειν, ο. Per 30
ἐόρχειν intelligit hir-
cum: componitur ab
εἰ & ἔρχος, εἰς, id
est, testis, testiculus.
31 Ionicum est, 68. 31
25. pro φυλάσσω, à
φυλάσσωμαι, vito, de-
uio. 32 Pro σε, 113. 32
19. 33 Vt τύψῃ, 58. 14. 33
à κορύψω τὸ κερατῶ-
3 ε ζω, cornu peto. 34 118. 34
28. 35 32. 28. 36 Pro 35, 36
παρῶπλοισα. Vide
παρῶπλοισα.
12. 53. & 50. 11. & 16.
37 Vt ποτισεῖς, 78. 12. 37
38 Diminutiuum, 128. 38
19. ab ὄρωσ, ωτος, a-
mor. 39 158. 41. & 43. 39
46 τὸ γυνόμην; mentum, 40
περὶ χερσίνους.
ἡμῶν pro ἡ.
περὶ χερσίνους.
τῶν ὠδῶν; κα-
θεύδων; κα-
θεύδων.
ὠδῶν.
ἐκέλευ.
κλόμα.
οἶσῳ δῶσαι.
θυμῶν.
γυνόμην.
βομβέωσαι.
βομβῆω.
ἰκαίμην.
διαδύς.
πικρῶσθῳ.
θλαζέω.

ἀσδύμα. 11 Ἦν ποδίμαι, 207. 12 23 ab ἀδω. 12 Ἦν ποδίμαι, 70. 33. ab ἀποκλίνα. Vide 133. 12.

13 Κε ποδίαι pro ποδίαι. nam κε est ποδίαι, 227. 17. & in ποδίαι punctum subscriptum desideratur, 13. 13. & ποδίαι loco ποδίαι positum est: tamen i quod est in ποδίαι non pertinet ad ποδίαι, sed ad simplex ἴδω. Vide ἴδω.

14 δω, 194. I. 15 158. α οὗ τὰ ἀγλαῖα 24 χ' ἠ μάτις ἀπ' ὀφρύσιν ο 25 ἄγε Μελάμπος 24. 25

15 13. 15 Sequentes versus, tribus ultimis exceptis, sunt cantilena, quam caprarius audiente Amaryllide canit. hæc pluribus fabulis contexitur: quibus non paucos enumerat, qui ægre quidem, sed tamen suis amoribus tandem summa cum voluptate sunt vitæ: quorum exemplo ipse in spem primam erigitur se aliquando Amaryllide potiturum: mox verò in desperationem rursum adducitur, ubi videt illam his auditis nullo modo commoueri. Quia verò sine harum fabularum cognitione contextus est subobscurus, eas paucis perstringam. ac pristina quidem loquitur de Atalanta: quæ cum mira cursus certamen proposuit, in quo victum mortis poena, victorem coniugij sui præmium sequeretur. Multis itaque victis, tandem Hippomenes mala aurea, quæ à Venere acceperat, ante pedes præuertentis Atalantæ singulatim proiciens eam malis colligendis detentam superavit; ac postea in vxorem duxit. Altera sic habet: Cum Bias Peronem Nelei filiam miserè deperiret, eamque Neleus se illi daturum negaret, nisi is boues, quas vi raptas Iphiclus è Pylo Nelei vrbe in Othryn Thessaliæ montem abduxerat, restituendas curaret: Melampus vaticinio clarus se maximis periculis exponens, id tandem in Biantis fratris gratiam peregit, atque Bias amica potitus est: ex qua postea Alphesibœam sustulit. Tertia fabula est de Adonide pastore: quem cum Venus (quæ & Cytherea à Cythera insula, in qua primum coli coepta est, appellatur) mirum in modum adamaret, ab apro est interfectus: sed eum Venus aliquot menses gremio fouens, in vitam fertur reuocasse, ac postea illum in deliciis habuisse. In quarta meminit Endymionis, qui ob venationis studium constanti animo mulieres omnes spernebat. tandem tamen Luna eius amore capta, illum somno artificio sompniuit, vt vel eius dormientis desideratissimo complexu frueretur. Postrema verò fabula est de Iasione, cum quo dormiente Ceres est cōgressa, & ex eo concubitu facta est grauida: quæ res est audita incredibilis iis qui mysteriorum amoris sunt ignari: qui βίβαλοι γάμαι. 16. 17 nuncupantur. 16 Imperfectum ab ἴδω, 17 Pro γάμαι, 185. 1. 135. 22. 19 181. 37. 18. 19 Pro ἴδω, ὁ imperfectum vel aoristus secundus ab ἀύω. 20 193. 46. ἴδω, ἴδω, 20. postquam vidit; supple mala quæ proiecerat Hippomenes; 20 ἴδω, sic id est, 21. valde infaniam, subaudi malorum desiderio & amore. 22 Ἦν ποδίαι, 66. 39. ἴδω, 22. 23. 24. 31. 23 Pro ἴδω, ὁ Imperfectum pro aoristo secundo, qui per v. 23. nuncupatur scriberetur; 45. 9. in margine: ab ἀύω, vel didimus esse sine augmento. N. Notatur spiritu tenui, Ἔολico more, quanuis ἀύω, alpiretur: 24. 25. 26. veluti & ἴδω, pro ἴδω, de quo, 191. 12. 24 157. 4. 25 167. 36. 26 ἀ μάτις ἀ γλάστρα

Fabula de Atalanta & Hippomenes.

De Biantis & Perone.

De Adonide & Venere.

De Endymione & Luna.

De Iasione & Cere. βίβαλοι. γάμαι. 16. 17 nuncupantur. 16 Imperfectum ab ἴδω, 17 Pro γάμαι, 185. 1. 135. 22. 19 181. 37. 18. 19 Pro ἴδω, ὁ imperfectum vel aoristus secundus ab ἀύω. 20 193. 46. ἴδω, ἴδω, 20. postquam vidit; supple mala quæ proiecerat Hippomenes; 20 ἴδω, sic id est, 21. valde infaniam, subaudi malorum desiderio & amore. 22 Ἦν ποδίαι, 66. 39. ἴδω, 22. 23. 24. 31. 23 Pro ἴδω, ὁ Imperfectum pro aoristo secundo, qui per v. 23. nuncupatur scriberetur; 45. 9. in margine: ab ἀύω, vel didimus esse sine augmento. N. Notatur spiritu tenui, Ἔολico more, quanuis ἀύω, alpiretur: 24. 25. 26. veluti & ἴδω, pro ἴδω, de quo, 191. 12. 24 157. 4. 25 167. 36. 26 ἀ μάτις ἀ γλάστρα

Ipsam? Cantabo ad pinum hic inclinatus ὁ αὐτῶν, 11. ἀσδύμα, ποδίαι οὗ τὰν πίττω ἠδ' ἰδω, 12. ἀποκλίνα. 11. 12.

Et me fortè aspiciet: quoniam non adamantina est. Καί γ' ἴδω μ' ἴσως ποδίαι. ἴσως οὐκ ὀδω, 13. 14.

Hippomenes quādo iam virginem voluit in-vxorem-ducere, ἴδω, 15. 16. 17. Mala in manibus capien, cursum perfeit. α οὗ μάτις ἀ γλάστρα 18 χερσὶν ἴδω, ἀγλαῖα 19 18. 19. 20

sed Atalanta οὗ ἠδ' Ἀταλάντα

Vt vidit, valde infaniam, valde in profundum profluit amorē. ἴδω, 21. 22. 23.

Gregem etiam vates ab Othry duxit Melampus οὗ τὰ ἀγλαῖα 24 χ' ἠ μάτις ἀπ' ὀφρύσιν ο 25 ἄγε Μελάμπος 24. 25

In Pylum: porro Biantis in vinis inclinata est οὗ Πύλον 26 ἀ δὲ Βιάντος ἐν ἀ γλάστρα 27 ἠδ' ἴδω 26

26 Mater gratiosa prudentis Alphesibœæ. ο 26 μάτις ο ἀ γλάστρα ποδίαι οὗ τὰν πίττω ἠδ' ἰδω, 12. ἀποκλίνα. 11. 12.

27. 28 At pulchram Venerem in montibus oues pascens ο τὰν δὲ ο κλάων Κυθέραια ἠδ' ἴδω, 27. οὗ τὰν πίττω ἠδ' ἰδω, 27. οὗ τὰν πίττω ἠδ' ἰδω, 27. οὗ τὰν πίττω ἠδ' ἰδω, 27.

29. 30 Non sic Adonis in plurimum duxit rabiei. Οὐχ οὕτως 29 ἠδ' ἴδω, 29. οὗ τὰν πίττω ἠδ' ἰδω, 29. οὗ τὰν πίττω ἠδ' ἰδω, 29. οὗ τὰν πίττω ἠδ' ἰδω, 29.

31. 32. 33. Quare neque mortuum ipsum sine mamma ponit. ἴδω, 31. 32. 33.

34 Beatus quidem mihi immutabilem somnum dormiens; ο 35 Ζακωτὸς ἴδω, 36. ἴδω, 36. ἴδω, 36.

38 Endymion. Admiror autem o dilecta mulier Iasionem, ἴδω, 38.

39. 40. 41 Qui tanta adeptus est, quanta non creditis profini. ο 39. 40. 41.

42 Doleo caput. tibi verò nō est cura: nō amplius cano. ο 42.

43. 44. Iacebo autem cadens, & lupi hinc me edent: ἴδω, 43. 44.

45. 46. Tanquam nec tibi dulce hoc in gutture fuerit. ἴδω, 45. 46.

47 Quare neque mortuum ipsum sine mamma ponit. ἴδω, 47.

λέσσαι, &c. periphra- sis est ipsius Peron- nis, quam Bias adama- bat. 27 Ποιτικῶ 27 pro ἴδω, ἠδ' ἴδω, 27. οὗ τὰν πίττω ἠδ' ἰδω, 27. οὗ τὰν πίττω ἠδ' ἰδω, 27.

28 28 νομίαι, pabulum, pasta: hinc νομίαι, πα- sco. 90. 44. 29 220. 29 ἠδ' ἴδω, 29. 30 124. 44. 31 218. 30. 31 36. 32 113. 24. & 35. 32

32 32 ἀπὸρ μολοίαι ποδίαι, 33 id est, cessat ample- cti, vel gremio fou- uere, 31 95. 34. 35 Pro 34. ποδίαι. 35 35 Ζακωτὸς ἴδω, 36. ἴδω, 36. ἴδω, 36.

36 36 ἴδω, 36. ἴδω, 36. ἴδω, 36.

37 37 ἴδω, 37. ἴδω, 37. ἴδω, 37.

38 38 ἴδω, 38. ἴδω, 38. ἴδω, 38.

39 39 ἴδω, 39. ἴδω, 39. ἴδω, 39.

40 40 ἴδω, 40. ἴδω, 40. ἴδω, 40.

41 41 ἴδω, 41. ἴδω, 41. ἴδω, 41.

42 42 ἴδω, 42. ἴδω, 42. ἴδω, 42.

43 43 ἴδω, 43. ἴδω, 43. ἴδω, 43.

44 44 ἴδω, 44. ἴδω, 44. ἴδω, 44.

45 45 ἴδω, 45. ἴδω, 45. ἴδω, 45.

46 46 ἴδω, 46. ἴδω, 46. ἴδω, 46.

47 47 ἴδω, 47. ἴδω, 47. ἴδω, 47.

P I N D A R I

Π Ι Ν Δ Α Ρ Ο Υ

Olympia, siue Olym-

πία-victores.

πονίχημ.

Hieronum Syracusio celeti.

ιέρωνι Συρακουσίων κέληπι.

O D E P R I M A.

ΕΙΔΟΣ 3A.

Strophe prima est versuum septendecim.

Στροφή α κώλων ιζ.

Optima quidem aqua. sed

Αριστον μὲν ὕδωρ. ὁ δὲ

Aurum, ardens ignis

Χρυσός, αἰθάμενον πῦρ

Vt excellit no-

ἄτε διαφέρεται τυ-

che, superbis eximie diuitiis.

κτῆ, μεγαλουργεῖ ἔξοχα πλοῦτος.

Si verò certamina narrare

Εἰ δὲ ἀεθλα ὁ γάρυον

Desyderas mi anime,

Ἐλθέτω φίλον ἦτορ,

Ne-porrò sole contempleris

Μηκέθ' ὁ δῆϊου σὺ σέσσει

Aliud feruentis

Ἄλλο θαλπότερον

In die fulgidum astrum,

Ἐν ὁ ἀμέγαρα φαεινὸν ἄστρον,

Desertum per aethera.

ὁ Ἐρήμιας δὲ αἰθέρος.

Neque Olympico certamine

Μηδὲ Ὀλυμπίας ἀγῶνα

Præstantius eloquemur.

Ἐφίρτερον ἢ ἀνδράσδεμ.

vnde celeberrimus
15 Ὄδον δὲ πολύφρατος
Hymnus vndique ponitur.
16 Ἕμνος ἄμφιβέλτεται.
Sapientum consiliis, resonare
17.18 Σοφῶν ἠμπίστοι, κελᾶδέν.
Saturni filium in prædium venientes
19.20 Κρόνου παῖδ' ἐς ἄφνειά κελᾶδέν.
Ac beatam Hieronis regiam:
Μάχισσαν ἱέρωνος ἑστάν

Antistrophe versuum XVII.
Ἄντιστροφή κώλων ἰζ.

Iustè qui administrat
Θεμιστεῖον ὅς ἀμφέπει
Sceptrum in opulenta
21.22 ὁ Σκῆπτρον ἐν ὁ πολυμήλη

Sicilia, decerpens quidem
Σικελία, ὄρεσπον μὲν
Capita virtutibus ab omnibus.
23.24 Κόρυφας ἀρετῶν δότ' ἀρετῶν.

Resplendet autem &
Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
Musices in flore.
ὁ Μουσικῆς ἐν αἰῶτι,

Vt ludimus dilectam
25 Ὅσα παίζομεν ὁ φίλῳ
Viri circa crebrò
Ἄνδρες ἀμφὶ θαμῶ

Mensam. Atqui Doricam
26 Τράπεζαν. ἄλλὰ Δωρικήν ἀ-
citharam à clauo
πὸ φόρμιγγα πασσαύλου

Apprehende, si tibi Pifæque
27 Ἀμβαῖ, εἴ τι σὺ ὁ Πίφας τε
Et Pherenici iucunditas
καὶ Φεραικού χάρεις

Mentem dulcissimi
28 Νόνον ἢ ὑπὸ γλυκύτα-
mis edocuit cogitationibus.
ταῖς ἢ ἔθηκε ἀφροσύνην.

Quando iuxta Alpheum proruit, corpus
29 Ὅτε παρ' Ἀλφείῳ σὺτο, δέμας
Generosum in cursibus perhibens,
30 Ἀλιεπτηνὸν ἐν ἰδρυμοῖσι παρήγων,

Victoria verò admiscuit dominum,
31.32 Κεράται δὲ κερατῆς ὁ δεσπότην,

ab αὐτάῳ. siue ἀνδρῶν, μ. ἀσώ. 15 A 15
φημι (164. 19.) cum πολὺ, id est,
naultum, ἢτ verbale (126. II.) ὁ πα-
λύφρατος, celebris, vulgatus, de quo
multus sermo habetur. 16 Id est, 16
paissi celebratur, vel exornatur.

17 Darius pluralis poeticus, 33. 15. 17
μπίστοι.
& 18. ab ἠμπίστοι, ἰος. 18 Resonare, 18
& c. id est, Vt ij qui veniunt in am-
plas ædes Hieronis, celebrent lo-
uem Saturni filium. κελᾶδέν, ὑτ ποιεῖν,

79. 9. ἀ κελᾶδῶ. 19 Ab ἀφνειός, de 19
κὲν ἀφνειός, ὅτι.
quo, 249. 61. fit adiectivum ἀφνειός
vel ἀφνείος. 20. 202. 4. 20 Pro σκῆ- 20
πτον, ὁ. & σκῆπτρον προ σκῆπτρον, ab- 21
iecto π, ὑτ in σκῆπτρῶδες, id est, scē-
ptriger, non σκῆπτρῶδες: dicimus
tamēn pro eodem σκῆπτρῶδες. 22

22 Pro πολυμήλη, ο. εκ πολὺ, mul- 22
tūm, & τὸ μέλλον, ouis, quasi ouibus
abundante. 23 Id est, summam vir- 23
tutum omnium. 24 Pro ἀρετῶν πα- 24
σῶν, 14. 12. & 32. 25 Id est, ὑτ vi-
ri haud rarò ludere solēmus prope
chara symposia. Nam huius clau-
sulæ vocabula hoc modo sunt rete-
xenda: ὅσα ἀφνειός θαμῶ παίζομεν ἀμ-
φὶ φίλῳ τραπέζαν. 26 Supple, ὁ 26
φίλον ἦτορ, mi anime. Nam seipsum
hortatur Pindarus vt Dorica diale-
cto Hieronis victoriam prædicet,

quam illi suus equus (dictus Phe-
renicus à φέρω, fero, & νίκη, victo-
ria) attulit in ludis Olympiis, qui
iuxta Alpheum fluvium inter Olym-
piam (quæ & Pifa dicitur) & Elim ci-
uitates in Peloponēsi regione sitas
celebrabantur. 27 εἴ τι, si quid, id 27
est, εἰ κεράται, si in aliquo, si villo mo-
do. 28 Pro ἰδρυμοῖσι, ab ἰδρυσι, con- 28
sulo, instituo, edocet. De simpli-
ci ἰδρυκε vide, 95. 31. & 105. 18. atque
147. 45. 29 211. 19. 30 Ἀ τὸ κέντρον, 29
id est, stimulus, calcar, reiecto π, 30
fit κεντῶν vel κεντῶν, id est, stimulo,

fit κεντῶν vel κεντῶν, id est, stimulo,
pungo, 90. 44. hinc cum a priuati-
uo fit verbale ὁ ἀλιεπτητος, non pun-
ctus, id est, generosus & qui etiam
calcaribus non admotis in cursum
pronus est. 31 τὸ κεράτος, ἑός, οὐς, τὸ 31
κεράτι κεράται. 32 Vt ἔπος, 53. 10. 32
ἀ πορσημίγγημι, admisceo, adiungo:
sed quasi ἀ πορσημίγγη. Vide, 168. 31.

32 Vt ἔπος, 53. 10. 32
ἀ πορσημίγγημι, admisceo, adiungo:
sed quasi ἀ πορσημίγγη. Vide, 168. 31.

32 Vt ἔπος, 53. 10. 32
ἀ πορσημίγγημι, admisceo, adiungo:
sed quasi ἀ πορσημίγγη. Vide, 168. 31.

32 Vt ἔπος, 53. 10. 32
ἀ πορσημίγγημι, admisceo, adiungo:
sed quasi ἀ πορσημίγγη. Vide, 168. 31.

πρόδοξος,
τι Ὀλύμπια.
ὁ Ὀλυμπιονί-
κης, κ.
ὁ Ὀλυμπία,

κλήσις, ἦτος.

εὐφρο-
νία,
ἀντιστροφή,
ἰσοπέδος.

γαρύεα.

ἔλθετω.

vnde 13.14

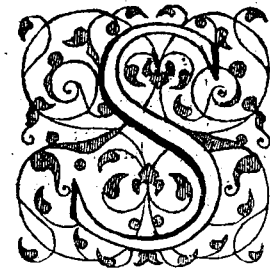
k 3

33 Pro ἵππῳ χαίρων, ο. Est autem ἵππῳ χαίρων, equus gaudens, vel equis pugnans, ab ἵππος, equus, & χαίρων, lætitia, gaudium, vel pugna, confictio. 34 statio. 35 110. 15. & 113. 36. atque 35 227. 21. Pro δὴλωσι, ο. ὁ καὶ ἡ δὴλωσι, οὐρα; ab δῶ (126134. & 224. 53.) & αὐτῷ, vir: significat habentem & generatorem bonos viros, vel potentem. 36 & augustum. 37 Quasi μεγάλου σῆνους, magnæ potentia, valde potens, magnanimus. 37 Pro ἐξάσπῳ, 88. 9. ut ἐπίπῳ, 73. 8. ab ἐξάσι vel ἐξέξω, μέγιστος; amo. genitium habet πῶδ, 228. 13. Pelopem à Neptuno maris Deo, adamatum ait, quod prospera navigatione sit usus, quum Lydia patria relicta, in Elidem se contulit: ubi Oenomaio Eleorum rege curuli certamine superato, Hippodamiam eius filiam uxorem duxit, regnumque dotale accepit, ac totam illam peninsulam Πελοπόννησον, quasi τὴ Πύλοσος νῆσον, Pelopis insulam appellavit. Pelopem verò infantem adhuc ac tensillū Tantalus eius pater, Deos conuiuio excipiens, membratim discerpit, coctumque eis apposuit comedendum: Illi verò à nefandis epulis abstinere omnes, vna Cercere excepta, quæ pueri humerum deuorauit. hic Dij Pelopem lebeti per Mercurium rursus iniicientes, pro comesto humero eburneū reposuerunt: ac Clotho Parearum vna illū è lebetē extractū ad vitam reuocauit. Ad totius huius fabulæ narrationem multis verbis Pindarus digreditur: ac simul se demirari ait, quod fabulis sæpe plus fidei quàm ipsi veritati adhibeat. 38 Componitur ex ἡ γαῖα, terra, & ἔχω, quod inter alia significat, reprimo, cohibeo, agito, moueo, quasi terram continens, terræ motor vel concussor. Communiter dicitur γαῖοχος, sed Doricè γαῖοχος, ο. 39 113. 24. & 35. 40 Pro ἐξέλιον, n. ab ἐξάσι, vide 181. 40 32. 41 ὀλίφας, αὐτος, elephas animal: & ebur, id est, dens elephantis. habet enim elephas duos dentes, vel potius cornua, ex quibus fiunt opera eburnea. 42 112. 45. 43 Pro κικασμῆνον, vt πῶδεσμαι, 66. 16. & vt ὀδμῆ 43 pro ὀσμῆ, 200. 40. à κέξω, orno, instruo, adorno. κικασμῆνος φαίδιμος ἄμυν ἐλίφονη, ornatus splendidum humerum ebore, id est, eburneo fulgens humero. 44 Vide 230. 20. 44 Τὸ θαύμα, αὐτος, miraculum, res noua visūque mira: vnde & 45 θαυμάζω, admirror, in admiratione habeo. 45 116. 31. 46 Καὶ πη πη καὶ: gemi- 46 natur καὶ, vt sæpe aliàs Atticè. π quoque vacat: vel interpretandum vt dictum 47 est in εἰ π, numero 27. καὶ πη autem significat, ac sanè aliquando, & aliquoties, 48 vnde &. 47 Id est, magis quàm verus sermo. 48 Vt ἐπιμῆμι, 70. 30. à στε- 49 δάλλα, orno, vario, arte conficio. 49 τὸ ψέδος, iocis, mendacium. 50 Pro ἐξαπα- 50 πῶσι, 47. 15. vt βῶσι, 81. 27. ab ἐξαπατάω, decipio, allicio.

ATQVE

ATQVE Hæc quidem de præceptionum grammaticarum praxi dicta sufficient: in quibus si quispiam nos plus æquo breuitati studuisse queratur, quod vbiq; fermè solis literis aut notis, vel ex Institutionibus adducta voce simili, dictionum accidentia aut dialectorum proprietates designasse contenti, nihil aut certè parum ad id quod volumus explicandum afferamus: nã is sciat nos non aliam Grammaticam hic denuo tradere (cùm vna ad id quod queritur posset abundè satisfacere) sed descriptæ semel aliq; tantummodo vsū quam breuissimè fieri potuit, vel notis vel paucissimis verbis demonstrare voluisse. Reliquum est vt quemadmodum antea sumus polliciti, paucis quoque perstrin- gamus, quo spiritu, asperone an tenui vocales & diphthongi notentur. Horum enim alterutro sunt semper afficiendæ, quoties dictionis initium occupabunt. Primum itaque de his generalia quædam præcepta trademus, nulla ratione habita literarum, quæ initiales has vocales vel diphthongos subsequantur. Postea verò explicabitur, quem spiritum vnaquæque ante has vel illas literas obtineat.

SPIRITVVM RATIO.

SPIRITVS Nominatiui retinetur in obliquis. sic in verbis omnia tempora seruant spiritū presentis, *Regula.* quantumuis vocalis mutetur, vt ἀμάρτανω, ἀμάρτανον, peccabo, peccabam. ἀδῶ, ἄδω, cano, canebam. Excipe ἔχω, ἔχω, μ. ἔξα. cuius futurum est ἔξω, 149. 25. & 196. 10. *Composita. Deriuata.* Composita retinent spiritum simplicium: sic deriuata primitiuorum, modò principalis litera seruetur. Excipe ἰδῶς, sudor, ab ἰδῶ, sudo, laboro: ἀμυδῆ, simul ab ἀμυ, simul: Æolicum est. Æoles autem spiritum asperum omnino respuunt, 13. 35. *Numeralia.* Numeralia aspirantur, præter ὀκτώ, ὀκτώ: ἐννέα, nouem: & εἰκοσι, viginti. sic eorum deriuata, ὀχθῶρος, ὀχθῶρος, ὀκταύτος, ὀκταύτος, ὀκταύτος, ὀκταύτος, &c. *Relatiua sine redditiua.* Relatiua vel redditiua facta per aphæresim tenuis consonantis aspirantur, vt τῶσος, ὀσῶσος, tantus, quantus: πῶλικος, ῥῶλικος, quando, tum vel quum. Excipe τῆμος, ἡμος, quando, aliquando. *Pronomina.* Pronomina ab εἰ inchoata leuigantur, præter εἰ, se, cum composito εἰαυτῶ, suis: & εἰθεν atque εἰθ, pro ὄθ, suis: & εἰθ, pro ὄθ, suis. Quæ ab alia vocali quàm εἰ incipiunt, aspirantur, præter αὐτός, ipse, aspiratur & αὐτῶ pro εἰαυτῶ. *Articuli.* Articuli notantur spiritu aspero. nam ὦ non est articulus, sed aduerbiū vocādj. *Augmentum syllabicum.* Augmentum præpositum consonanti leuigatur, præterquam in præterito perfecto & plus quàm perfecto verbi ἴσημι, ἴστο: ἴσῃκα, ἴσῃκα, 105. 17. & 190. 36. *Prepositiones.* Quum verò εἰ Atticè præponitur vocali, seruat spiritum præsentis, 145. 10. *Coniunctiones.* Prepositiones leuigantur, præter causales, vt ἵνα, vt: ἕνεκα & ἕνεκα, & Ionicè εἰνεκα & εἰνεκα, causā, vt ὄρα, tamen, id est, vt, leuigatur. *Regula.* Quæ à vocali aspirata incipiunt, si v assumat, aspirationem abiciunt, vt ἕως, ἕως, terminus, significat etiam ἕως, mentem, sed tum fit à τῶ ἕως, spiritu tenui. *Notio.* Hoc notari dignum, Latinos sæpe numero spiritum Græcorum asperum per h exprimere: Βασίλῃ, Hector. Interdum per f: ἕως, super: ἕως, sub: ἕως, sus: ἕως, serpo: ἕως, ἕως, septem: nonnunquam etiam, sed rariùs, per v consonum: vt ἕως, ἕως, &c. *Regula.* Sed iam aperiamus quo spiritu vnaquæque vocalis aut diphthongus ante v vbiq; aspiratum, has vel illas literas afficiatur. Atque v quidem semper ante quascunq; literas aspiratur: aliæ autem vocales ac diphthongi omnes tenui magis quàm aspero spiritu gaudent. De aspiratis igitur sunt solum tradenda: regulæ, & earum exceptiones. vbi enim de vocabulis omnibus aspirandis cõstitit, reliqua omnia leni spiritu afficienda censentur. Primum itaque a aspiratur ante

Ante quas licet a aspiratur.

Βερετ ἀβερε, pulcher, molis.
γι: ἀγιος, sanctus.
δρο: ἀδρος, adultus, plenus.
λι: ἀλις, fatis: ἀλια, mare.

λω: ἀλαμι, capio: ἀλιος, area.
μαλ: ἀμαλξω, plaustrum, ab.
αρω: ἀρω, ducor.
αρω: ἀρω, ducor.
αρω: ἀρω, ducor.

catus,
πειτα: ἀπαντα, vbique.
πλο: ἀπλος & ἀπλος, ἢ ἀπλον & ἀπλη, simplex.
ρμ: ἀρμω, currus, ἀρμω, congruo.
ρπ: ἀρπάζω, rapio.
φμ: ἀφικος, mox, fatiat.
ψμ: ἀψμαχία, belli praeludium.

Composita ex a.

Αβρημιος, absternius.
αβρημιος, obstreperus, ab a intensiuo, & βρημιος, strepitus: sed ab a priuatiuo significat sine strepitu.
αβροχια, humoris penuria.
αβροχος, non madidus, siccus.
Αβρημιος, vinaceis carens.
Αβρημιος, ineuitabilis.
Αβρημιος, & αβρημιος, non calculosus, sine calculus.
αβρημιος, pharmaca que fa-

Ab his regulis excipit composita ex a:
αβρημιος, absterere prohibet.
αβρημιος, importuosus, portu carens: vnde αβρημιος, importuositas.
αβρημιος, medicamenta non pinguiua.
αβρημιος, non pinguis.
αβρημιος, genus carnis sine pinguedine: in ἀβρημιος, mari seu sale aspersus, aspiratur.
αβρημιος, impinguiua.
αβρημιος, pinguedine carens.
αβρημιος, illæsus.

αβρημιος, inquietus.
Αβρημιος, testibus carēs.
αβρημιος, induciar, cessatio a palastra.
Αβρημιος, nauigandi incommoditas.
Αβρημιος, vel ἀβρημιος, nauigatu difficilis.
αβρημιος, pexus, non implexatus.
αβρημιος, naues, quod nunquam sint plenæ, ἀβρημιος, plenus.
αβρημιος, inops, sine diuitiis.

Et si quæ sint alia composita ex a quæ possent in eas regulas cadere, siue illud a significet priuationem, siue intentionem, siue simul, siue malum & difficultatem, siue modicum, siue sit abundans. semper enim a in compositione leuigatur, præterquam in αβρημιος, catena arcta & solida, aut vinculu intortum & inextricabile, ex a priuatiuo, & λύσις, liberatio, solutio: vnde αβρημιος, catenula: αβρημιος, & αβρημιος, catenatus: & præterquam in αβρημιος, Pluto, inferus, ex a & ιδειν, videre. Sunt & alia a prædictis regulis degenerantia, eaque partim composita ex a, sed quorum compositio non satis est nota: partim ex a non composita. Leuigantur autem quod nullâ habeant affinitatem cum Aspiratis. Omnia enim aspirata incepta ab αβρημιος sunt veluti quæ coniugata rhetores appellat, & ab αβρημιος deduci videntur: sic inchoata ab αβρημιος & cæteris: vt αβρημιος, delicia: αβρημιος, siue αβρημιος, delicate viuens: & sic de aliis. neque solum incepta ab αβρημιος, αβρημιος, & c. sed & alia quædam quæ postea, nequid desideres, enumerabimus, vt αβρημιος, delicate odor. Veruntamen nõ omnia in genere, quorũ initium est αβρημιος, αβρημιος, & c. ab eodem capite manant: neque etiã omnia aspirantur. nõ sequentia omnia in emendatissimis variorũ & bonorũ authorũ exemplaribus leuigata deprehendi.

Tenuem spiritum habentia quantum incipiant ab αβρημιος, a.

Αβρημιος, abrotonum herba.
αβρημιος, ἢ tenebræ.
incepta ab αβρημιος, præter αβρημιος, mollities, & Αβρημιος, siue: Αβρημιος, nomen meretricis.
Αβρημιος, Agigæus, proprium viri.
Αβρημιος, & αβρημιος, veho, afferō, ducor.
Αβρημιος, Agis, rex Lacedæmo-

αβρημιος, abrotonum herba.
αβρημιος, ἢ tenebræ.
αβρημιος, in quo se volutāt iu-
αβρημιος, alica.
αβρημιος, fortia.
αβρημιος, deceptio, fraus.
αβρημιος, contaminatio.
αβρημιος, alio polluo.
αβρημιος, alifima, plantæ genus.
αβρημιος, volutabru.
αβρημιος, iniusta iudicatus.

Vrania ab Ægyptiis.
αβρημιος, voluor.
αβρημιος, inuolucrum, locus in quo se volutāt iu-
αβρημιος, alica.
αβρημιος, fortia.
αβρημιος, deceptio, fraus.
αβρημιος, contaminatio.
αβρημιος, alio polluo.
αβρημιος, alifima, plantæ genus.
αβρημιος, volutabru.
αβρημιος, iniusta iudicatus.

αβρημιος, pecco.
αβρημιος, peccatum.
Incepta ab αβρημιος: vt Αβρημιος, Alibas fluius inferorum.
Incepta ab αβρημιος, sequente vocali, præter αβρημιος, maritimus (αβρημιος, id est, atque hæc quidem sunt quæ a prioribus regulis excipiuntur. Sunt verò turfus & alia que aspirantur, regulis illis non comprehensa: quorum quedam sunt eorum coniugata, quedam minime. Illa autem sunt,

Αβρημιος, ancilla adolescentior.
αβρημιος, pellex.
αβρημιος, delicior.
αβρημιος, splendide, delicate: at αβρημιος, nõ exelus, leuigatur.
Αβρημιος, purus, castus.
αβρημιος, puritas, castitas.
αβρημιος, sanctuarium.
αβρημιος, quæ minus venere valent.
αβρημιος, castimoniam colo.
αβρημιος, castus, purus.
Αβρημιος, Agnes, etis, mulieris proprium.
αβρημιος, purgio: at αβρημιος, corrumpto, leuigatur.
αβρημιος, & αβρημιος, lustratio, purgatio.
αβρημιος, lustrandi, expiandi- que vim habens.
αβρημιος, sanctus, purus: at αβρημιος, Æsculapij cognomen.
αβρημιος, purus, castus.
αβρημιος, castitas.
αβρημιος, castè, purè, pudicè.
Αβρημιος, huc, Doricè. (uigatur.
αβρημιος, lubèter: at αβρημιος, fatis, le-
αβρημιος, frequens: a quibusdam leuigatur.
αβρημιος, adoleasco augeor.
αβρημιος, crassitudo.
αβρημιος, crassum reddo.
αβρημιος, suauiter.
αβρημιος, iucundus.
αβρημιος, suaui.
αβρημιος, placeo, & ab eo deducta: que enumerantur, i68.35.
Αβρημιος, & αβρημιος, colo, venor: at αβρημιος, sicco, leuigatur.
Αβρημιος, video, Atticè aspiratur, communiter leuigatur: idè iudicatio de αβρημιος, congre-
αβρημιος, frequēs, αβρημιος, αβρημιος, αβρημιος, & αβρημιος, aceruus, collectio,

humile, a nonnullis leuiga-
tur) & αβρημιος, mari con-
terminus: αβρημιος, pererro:
αβρημιος, cafeus sale aspersus.
Incepta ab αβρημιος, præter αβρημιος, mariuagus, & αβρημιος, marinus.
αβρημιος, aggregatio: αβρημιος, con-
gregatiuus: αβρημιος, & αβρημιος,
αβρημιος, frequēs: (at αβρημιος, re-
pctinus, leuigatur & ante-
penacuitur) αβρημιος, cõfert.
Αβρημιος, ad mare.
Αβρημιος, Halç, Bœotie oppidulu.
Αβρημιος, Halçia, Sicilie oppidũ.
Αβρημιος, Halçus, Agamemno-
nis filius ex Briseide: itè Ha-
læsus fluius: & mons non
longè ab Ætna.
αβρημιος, & αβρημιος, Ha-
la, viri proprium.
αβρημιος, sale condio.
αβρημιος, salis venditio.
Αβρημιος, Palladis cognomè apud
Tegeatas a delubro, quod
struxerat Haleus: at αβρημιος, te-
por, leuigatur.
αβρημιος, captura, piscatus.
αβρημιος, scaphæ piscatoriæ.
αβρημιος, sal.
Αβρημιος, Haleus, proprium viri.
αβρημιος, salio, exilio: tamen ἢ-
αβρημιος, & αβρημιος, pro ἢλατο, leuigan-
tur. Vide, 191.13.
αβρημιος, trituro.
αβρημιος, triturator.
αβρημιος, ἢ, ὁ, tempus tritrandi.
Αβρημιος, Halonesus insula.
αβρημιος, salinæ.
αβρημιος, capio: at αβρημιος, erro & mo-
riur, leuigatur.
αβρημιος, sal, mare.
αβρημιος, pilæ plumbeæ massu-
læve, quibus vtraque manu
se librabant qui saltu certa-
bāt, vt certius assilirent.
αβρημιος, saltui aptus, agilis.
Αβρημιος, Haliattes pater Crœ
αβρημιος, mare.
αβρημιος, salinæ, salfulæ.
αβρημιος, salifugo.
αβρημιος, salis, amarus: at αβρημιος,
Αβρημιος, Lycus proprium viri &

Αβρημιος, maior, & vrbis propriũ.
Inchoata ab αβρημιος: vt αβρημιος, vulpes.
Αβρημιος, abscindo.
αβρημιος, litura.
Αβρημιος, obuuiam eo.
Incepta ab αβρημιος: vt Αβρημιος.
Sunt verò turfus & alia loci, leuigatur.
αβρημιος, salbedo, salifugo.
Αβρημιος, Halys fluius.
αβρημιος, gaudeo: itè tristor, Atticè aspiratur, com. leuigatur.
Αβρημιος, simul. Item τὸ αβρημιος, copula.
Αβρημιος, Nymphæ Hama-
dryades, quod simul cū ar-
borib⁹ nascatur & intereat.
αβρημιος, vas in quo coria aptan-
tur: at αβρημιος, dies,
leuigatur, quauis a non-
nullis aspiratur.
αβρημιος, pira, quæ cum-
ficis nascuntur.
αβρημιος, misceo.
αβρημιος, Doricè pro ἡμια, dies.
Αβρημιος, Hameria, proprium
mulieris.
αβρημιος, hama, instrumētũ ad incē-
diũ cõpescēdũ: at αβρημιος, sarcu-
lũ, salx messoria, leuigatur.
αβρημιος, aliquo modo: a qui-
busdam tamè leuigatur, ve-
luti αβρημιος, αβρημιος, & αβρημιος, quæ etiam a non-
nullis aspirantur.
αβρημιος, equi desultorij, &
pedites equitibus adiuncti.
αβρημιος, matula, vas vrinariũ:
at αβρημιος, amisa herba, leui-
gatur a nonnullis.
αβρημιος, copula, nexu.
Αβρημιος, placitum.
αβρημιος, placeo.
Αβρημιος, vndique.
αβρημιος, semel.
αβρημιος, vniuersus.
αβρημιος, omnino.
αβρημιος, solitarij.
αβρημιος, simpliciter.
αβρημιος, salicamēti genus Laco-
nici, a simplicitate sic dictũ.
αβρημιος, simpliciter.

ἀπλῆτος, simplex.
 ἀπλῆς, simpliciter.
 ἀπλῆς, factor, qui vim habet tangendi: vadē τὸ ἀπλῆτον, tactus, facultas tangendi.
 ἀπλῆμι, tango.
 ἀπλῆμος, aptus, id est, confertus & compositus.

βδ: ἑβδομήδεσ, septimanus.
 βρα: Ἑβραῖος, Hebræus.
 δν: ἑδνον, donum iugale, quod vxori à marito donatur.
 εδ: ἑδνα, sedes.
 εδν: ἑδνα, sponsalia.
 κ, sequente alia vocali quàm α: ἑκ, delongè, procul à.
 λεθ: ἑλεθερῶς, calidus.
 λειο: ἑλειος, palustris.
 λειν: ἑλένιον, heleniū, herba quæ & inula campana.
 λικ: ἑλικῶς, niger.

Edννπιλλῶ, ferio.
 ἑδνν, tenebat, claudēbat.
 Ἑκδν, mucronatim, à nonnullis tamen aspiratur.
 Ἑλεῖος, glis: at ἑλειος, palustris, aspiratur.
 Incepta ab ἑκ, componuntur enim ex præpositione ἐ, &

Ἑβρος, Hebrus fluius.
 ἑδανός, dulcis, quasi ἑδανός, ab ἡδω, lætifico, demulceo, à quibusdam tamen leuigatur.
 Ἑδαι, nomen Mexcurij apud Gortynios.
 ἑδός, sedes: at ἑδός, ἑ, vorax, leuigatur.
 ἑδύμα pro κεδύμα, sedēbo, de quo, 202. 32. & 39.
 ἑδωλῆζω, confido in theatro.
 ἑδωλιν Doricè, quasi ἑξώλιν, ab ἑξωμι, sedēo, est basis nauis aut statuis supposita, ne tangant terram.
 Ἑδός, ἑδός, filius matris, bonus.
 Ἑξωμι, sedēo.
 Ἑξω, sedere, facio, loco.
 Ἑκτόν, habendum est.
 ἑκπῶς, habitualis: hinc ἑκπῶς, qui corporis habitudine laborant: & ἑκπῶς, febris hectica: & aduerbiū ἑκπῶς, pro habitudine. sic alia ducta ab

ἀπῶς, tractabilis, tangibilis.
 ἀπῶ, accendo, contrecto.
 Ἀρμος, rete, aspiratū inuenitur.
 Ἀσβύτα, Halbyta, populi.
 Ἀσπε, quæ, quæcunque: at ἄσπε, quædam, leuigatur. sic Atticè ἄπτα & ἄπτα.
 ἄσων Doricè pro ἄσων vel ἄσων aspiratur ante

λα: ἑλαω, traho.
 λλα: ἑλλας, Græcia: ἑλλα, sella.
 λλη: ἑλλω, Græcus.
 λμη: ἑλμυς, tinea, lumbricus.
 λο: ἑλος, eos, τῶ, palus, udis.
 λω: ἑλωρ, præda.
 ξ: ἑξίς, habitus.
 ορ: ἑορτή, festiuitas. A Ionibus talia leuigantur.
 ρκ: ἑρκας, eos, septum.
 ρμ: ἑρμῆς, interpretor: Ἑρμης, Mercurius.
 ρξ: ἑρξείης, coërcitor.

Hinc excipit sed y migrat in λ, 210. 23. & 28. vt ἑλλαμβαύμα, completor.
 Incepta ab ἑξω: vt ἑξω, extra: ἑξωθεν, foris. Notanda etiam quæ sunt è præpositione ἑξ, atque in genere quæcunque regulis generalibus cōtinentur.

Aspiratur præterea e in dictionibus sequentibus, ἑχω, habeo, defendo, teneo: cuius fut. ἑξω (vt diximus) aspiratur: veluti Ἑκτωρ: sic enim dictus est, quod vrbē cōtra hostium impetū tenuerit, patriamque seruarit. eo nanque sospite Troia nunquam potuit expugnari.
 ἑλδωμι vel ἑέλδωμι, defidero.
 ἑλδωμι, splendidum & amabile reddo, cupio.
 ἑλδωρ vel ἑέλδωρ, desiderium.
 ἑλεῖος, & ἑλας, splendor aut calor solis.
 ἑλεπῶλις vel ἑλέπῶλις, vrbis de- uisatrix, machina bellica.

ἑλεπῶς, captabilis.
 ἑλεπ, caliditas.
 ἑλεγμα, intestinum tenax.
 ἑλεγμαός, vertex, gyrus.
 ἑλεθρεῖν, apricari.
 ἑλεξ, circumuolutio.
 ἑλεως, genus quoddam muscarū, à paludibus, quas ἑλαχοαί, &

των, minor.
 Ἄπτι, tanquam, vt pote.
 ἀπτερόν, scorium.
 ἀπτερος Atticè pro ἑπτερος, alter.
 Αφῆ, tactus, iunctura.
 Αψίς, ἑδός, curuatura rotæ.
 ἄψις, eos, tactus, contrectatio.
 ἄψος, eos, membrum.

ρπ: ἑρπω, repo, serpo.
 σπερ: ἑσπέρα, vespera.
 σρ: ἑστία, focus, lar.
 ται: ἑταῖρος, socius. sic ἑταῖρος pro τῶς: vnde ἑταῖρία, amicitia, sodalium.
 τερ: ἑτερος, alter.
 τωμι: ἑτοιμος, promptus.
 φθ: ἑφθός, coctus.
 ψ: ἑψω, coquo, lixo.
 ωλ: ἑωλος, vanus antiquus.
 ωσ: ἑωσῶ, aurora, dies: ἑωσπῶες, lucifer.

in quibus obuersantur, ductū ἑλίσσω, verto.
 ἑλίχρυσος, helichrysa herba: à quibusdam leuigatur.
 ἑλεθανός vel ἑλεθανός, falcis.
 ἑλλός, ceruus: hinc ἑλλοφόνος, Diana, ab occidēdis ceruis: at ἑλλός, mutus, leuigatur.
 ἑλξίην, muralis herba.
 ἑλξίς, tractus, attractio.
 Ἑμυς, testudo.
 ἑμος, dimissio.

Incepta ab ἑψ, vt ἑψία, consubulatio.
 Ἑρμῆς, cauillor.
 Ἑρμῆς pro ἑρμῆμα, fundamentū, quidam aspirant.
 ἑψία, ludicra.
 ἑψίην, ludus, iocus.
 Incepta ab ἑψ, vt ἑψία, consubulatio.

Facta ab ἑς, ἑνός, vnus: vt ἑνήρης, vnirems: ἑνός, vnitas: ἑνίγημος, vno membro vel pede uancus: ἑνίξω, vnitatem pono: ἑνικός, singularis: ἑνικός, singulariter: ἑνός, vnus, vna hora digna: ἑνός, vnicum habens testiculum: at ἑνός, testic-

ulatus, mas habens testiculos, leuigatur: ἑνός, vnitas: ἑνός, vnio: (at ἑνός, quatio, leuigatur) ἑνός, vnitas: ἑνός, vnitas, coniunctiuus. His quidam addit, ἑνός, vnitas: ἑνός, vnitas, alicuius: ἑνός, vnitas: ἑνός, vnitas, interdum.
 Ἑνός, Heneti populi, qui & Veneti: Ἑνός, Venetia.
 Ἑπόμα vel ἑπομα, sequor.

ἑβῶ, Hebe, dea pubertatis, iuuentus, pubes, pubertas.
 ἑβῶμα, præco, impero.
 ἑβῶμα, ἑβῶμα, ducor, ago.
 ἑβῶ, lætifico, exhilaro.
 ἑβῶ, ἑβῶ, solaris.
 ἑβῶ, ἑβῶ, ætas.

ἑβῶν, paululum.
 ἑβῶς, paruus.
 ἑβῶμα, otior.
 ἑβῶς, gibbosus.
 ἑβῶμα, Egeria nymphā.
 ἑβῶ, atque, &.
 ἑβῶ, olim.
 ἑβῶ, quod, tandem.

ἑβῶς, minimus, & ἑβῶς, minimē.
 ἑβῶ, venio.
 ἑβῶμα & ἑβῶμα, sole calesactum.
 ἑβῶμα, altus, aërius: à nonnullis leuigatur. Homerus, πῆμα τ' ἑβῶμα, saxa ardua: nisi sit legendum πῆμα τ' ἑβῶμα.
 Notanda quæ in verbis habent

ἑβῶ, constituo.
 ἑβῶς, sudor.
 ἑβῶ, sacer.
 ἑβῶμα, sedeo.
 ἑβῶμα, sufficiens.
 ἑβῶμα, supplex.
 ἑβῶμα, peruenio.

inutilis ad pugnantum.
 ἑβῶμα, conlequenter.
 ἑβῶμα, Herbita Sicilia vrbis.
 ἑβῶμα, Hernici populi.
 ἑβῶμα vel ἑβῶμα, ros. sic quæ hunc ducuntur, ἑβῶμα, ἑβῶμα, ἑβῶμα, & ἑβῶμα, roscidus: ἑβῶμα, roscida, verna, tenera.
 ἑβῶμα, reptio.
 ἑβῶμα, legatio.

Hinc excipit ἑβῶμα, fol.
 ἑβῶμα, insolatio.
 ἑβῶμα, clauus.
 ἑβῶμα, dies.
 ἑβῶμα, semiuir.
 ἑβῶμα, habena, frænum.
 ἑβῶμα, iecinoris fibræ.

Aspiratur præterea e in dictionibus sequentibus, ἑβῶμα, nempe.
 ἑβῶμα, voluptas: à Gaza leuigatur, à nonnullis aliis aspiratur.
 ἑβῶμα & ἑβῶμα, Edoni populi Thraciæ.
 ἑβῶμα, Elias propheta: sunt qui istud aspirant.
 ἑβῶ pro ἑβῶ, dico.

Aspiratur ante, λαρ sequente vocali: vt ἑλαρ, hilaris.
 λαο sequente consona: vt ἑλαο, placio.
 λα: ἑλεος, propitius: at ἑλεος, uulnus, intestini gracilioris morbus, & ἑλεος, gracile intestine.

Hinc excipit, ἑβῶμα, dicere.
 ἑβῶμα, arteriæ: à nonnullis aspiratur.
 Propria quædam incepta ab ἑβ, vt, ἑβῶμα, & familia.
 ἑβῶ, aduerbium irridendi.
 ἑβῶμα, similis.
 ἑβῶμα, affimilo.
 ἑβῶμα, pauper, & Irus proprium

ἑβῶμα, vestis.
 ἑβῶμα, vinco: quibusdam leuigatur.
 ἑβῶμα, induo, sedeo, mitto: at pro ἑβῶμα, sum, leuigatur. Notentur tēpora ab ἑβ, deducta: quæ enumerantur, 160. II. & 174. 32.
 ἑβῶμα, oriens, matutina.
 ἑβῶμα, manē, à diluculo.
 ἑβῶμα, ἑβῶμα & ἑβῶμα, matutinus, orientalis.

ab ἑβῶμα, atque, iecur. (cules, ἑβῶμα, Iuno: ἑβῶμα, Herodotus.
 ἑβῶμα, heros.
 ἑβῶμα, quietus. (clades, ἑβῶμα, confictus, profligatio, ἑβῶμα, Vulcanus.

ἑβῶμα, bonus, matutinus.
 ἑβῶμα pro ἑβῶμα, grata.
 ἑβῶμα, deliro.
 ἑβῶμα, auxilians, gratificans.
 ἑβῶμα, rex adiutor. sunt qui hæc duo aspirant.
 ἑβῶμα, a vere incipientis.
 ἑβῶμα, amicable, placidus.

ἑβῶμα, iaculator.
 ἑβῶμα, habenæ.
 ἑβῶμα, iecur, hepar.
 ἑβῶμα, hepialus, papilio: qui lucernarum luminibus aduolat: at ἑβῶμα, epialus, febris cum rigore algida, leuigatur.
 ἑβῶμα, Hereas historicus.
 ἑβῶμα, Herillus philosophus.
 Spiritum desiderat, 263. 17.

ἑβῶμα, sequente vocali: vt ἑλαρ, sequente vocali: vt ἑλεος, desyderium.
 ἑβῶμα, equus.
 ἑβῶμα, sacerdos.
 ἑβῶμα, Hispanus.
 ἑβῶμα, sisto.

viri.
 ἑβῶμα pro ἑβῶμα, dico.
 ἑβῶμα, Ister, Danubius fluius. vnde ἑβῶμα, Istricum vinum.
 ἑβῶμα, & c. (de quibus, 164. 2.) retinent spiritum thematis.

αι	αι.	δυ	δυ.	λα	λα.	εα	ρα.
αι	αι.	δω	δω.	λο	λο.	ει	ρι.
αι	αι.	ει	ει.	μα	μα.	εθ	ρο.
ἀπο	ἀπο.	ει	ει.	μαρ	μαρ.	εφ	ρω.
αρ	αρ.	ειν	ειναι.	με	με.	σα	σα.
ας	ας.	εκ	εκ.	μεθ	μεθ.	σαι	σαι.
αυ	αυ.	ελ	ελ.	μεν	μεν.	σε	σε.
αυτ	αυτου.	εν	εν.	μετα	μετα.	σει	σει.
αυτ	αυτου.	εξ	εξ.	μι	μι.	ση	ση.
αυτ	αυτω.	επι	επι.	μν	μν.	σθ	σθ.
αυτ	αυτω.	εσι	εσι.	μο	μο.	σθαι	σθαι.
χα	χα.	ευ	ευ.	μων	μων.	σθ	σθαι.
χαρ	χαρ.	ιν	ιν.	ου	ου.	σθε	σθε.
χε	χε.	θα	θα.	ουτος	ουτος.	σθην	σθην.
χει	χει.	θε	θε.	πω	ππ.	σι	σι.
χεν	χεν.	θη	θη.	πα	πα.	σκ	σκ.
χην	χην.	θι	θι.	παι	παι.	σο	σο.
χι	χι.	θο	θο.	παρα	παρα.	σπ	σπ.
χιν	χιν.	θου	θου.	πε	πε.	σπλ	σπλ.
χο	χο.	θω	θω.	περι	περι.	σσ	σσ.
χρ	χρ.	κα	κα.	πη	πη.	ς	ς.
χυν	χυν.	και	και.	πι	πι.	σα	σα.
χω	χω.	και	και.	πλ	πλ.	σε	σε.
δα	δα.	κατα	κατα.	πο	πο.	ση	ση.
δε	δε.	κα	κα.	πρ	πρ.	σι	σι.
δεν	δεν.	κα	κα.	πρα	πρα.	σο	σο.
δην	δην.	κα	κα.	προ	προ.	σρ	σρ.
δι	δι.	κα	κα.	πρω	πρω.	συ	συ.
δια	δια.	κα	κα.	πρ	πρ.	σω	σω.
δο	δο.	κα	κα.	πυ	πυ.	συ	συ.
δρ	δρ.	κα	κα.	πω	πω.	συ	συ.

χ	σχ.	π	πι.	τ	των.	χ	χι.
χρ	σχρ.	πο	πο.	υ	υι.	χ	χι.
σω	σω.	το	το.	υυ	υυ.	χ	χο.
τα	τα.	το	το.	υυ	υυπερ.	χ	χρ.
τα	τα.	τον	τον.	υυ	υυπο.	χ	χυ.
ται	ται.	του	του.	υυ	υυ.	χ	χω.
ταις	ταις.	του	του.	χα	χα.	χ	χα.
τε	τε.	του	του.	χε	χε.	χ	χε.
τη	τη.	του	του.	χει	χει.	χ	χει.
της	της.	των	των.	χην	χην.	χ	χθ.
				χθ	χθ.		

MEDITATIONES
GRÆCANICÆ IN ARTEM
GRAMMATICAM,

In eorum gratiam, qui viua præceptoris
voce destituuntur, & literas Græ-
cas suo ipsi ductu disce-
re coguntur,

NICOLAO CLENARDO
AVTHORE.

In his omnia summa cura & diligentia sunt recognita, & collata: suntque ita excusæ, vt cum ob aptam pauloque signifi-
cantius dispositam methodum, tum ob breues ad marginem
appositas annotationes, quibus lector, quas res CLENARDVS
cognitione digniores tractet, admonetur: tum etiam ob indi-
cem, quem cum Institutionibus coniunctum & communem
adeptæ sunt, nouitiorum vsui ad alios quoque libros intelli-
gendos futuræ sint accommodatiores.

LVGDVNI,
APVD ANT. GRYPHIUM.
M. D. LXXXI.

HVMANISSIMO SIMVLQVE

DOCTISSIMO VIRO, IACOBO

Cantæ, Reuerendissimi D. Cardinalis Cam-
pegij summo cubiculario,

NICOLAUS CLENARDVS

S. P. D.

SÆPENVMERO mihi venit in mentem, huiusmodi libellum conscribere, qui Græcæ linguæ studiosis, post primum Grammaticæ gustum, tanquam præceptoris instar esset, si quando viæ vocis penuria laborarent. Atque id consilij non defuerunt qui probarent: nihil tamen æquè confirmavit, vt tuum, doctissime Cantæ, iudicium. Cùm enim nuper Bruxellæ de literis ageremus, operæpretium futurum credebas, si rudimentariis istis tyronibus scriptor quispiam Grætus ita legendus proponeretur, vt singuli versus verborum thematis insignirentur. In illis enim rimandis miserè plerisque angere, quibus hac ratione scrupuli omnes eximi possent. Ibi me illico minùs iam propositi pœnitere cœpit, sed quasi oraculi autoritate permotus, inchoatum alioqui opus absoluere statui, eodem fermè filo, quod tua prudentia demonstrasti. Mitto itaque istuc Meditationes Græcnicas, easque sub nominis tui auspiciis editas, vt quisquis inde fructus ad studiosam iuuentutem manauerit, eum totum propensissimæ tuæ voluntati acceptum ferat, Deumque precetur, vt quod præterea de iuuandis bonarum artium studiis animo concepisti, felicem fortiatum exitum. Mihi certè pro effusissimo isto in literatos homines amore, augurari libet, & ominari licet, orbem aliquando sibi gratulaturum de præclaris Iacobi Cantæ meritis. Bene vale, vir integerrime, & Campegiam familiam literarum gloria, quod strenuè facis, illustrare perge. Louanij Anno M. D. XXXI. Cal. Iulij.

I N

IN MEDITATIONES GRÆCICAS

P RÆFATIO.

SRAMMATICORVM præcepta quæ descendis linguis destinata sunt, ita demum vtilitatem adferunt, si & memoria fidei conseruentur, & iugi meditatione, adhibito iudicio, tanquam renouentur. Quæ quidem in re tantum est momenti, vt hic eos peccare potissimum credam, quicunque studia linguarum infeliciter auspicati sunt. Videas plerosque, annos aliquot in quibusuis passim obuersari auditorijs, noctes dièque Grammaticos euoluere, professorù dictata religionissimè describere: & breuiter, omnè (quod dici solet) mouere lapidè, vt artis quam sectantur omnes canones intelligat: cùm interim tot consumptis laboribus, ne id quidè sint assecuti, vt vel nominù teneant declinationes, vel verborù cõiugatione. Vsq; adeò quosdã trãuersos agit in eòsulta illa discendi libido, nouorù semper & incognitorum auiditate sollicita. Itaque non immeritò graues sæpe viri, Paulino more, illud istis occinere solent: *Semper discentes, & nunquam ad scientiam veritatis peruenientes.* Indignum enim arbitrantur, preciosi temporis magno dispendio, linguã aut Græcã, aut Hebræã affectare, cùm tot sint alioqui artes egregiæ, & mortaliù vñibus perquam necessariæ, in quibus summa cum laude versari possis. Neque tamen stultorum mores plus valere debent quàm prudentium industria. Quin potius errates in viam reducere cõuenit, & grassanti latius malo præsentaneum remedium adferre. Quapropter iam nuper Institutionibus in linguam Græcam editis, vbi quicquid eò pertineret, breuiter præcepi, operæpretiũ me facturũ esse credidit, si discipulorum infirmitati, & temerariæ illorum sedulitati, curam cõsiliũque pro virili parte præberem, qui sursum ac deorsum citra delectum variis lectandis auferuntur, multarũ quidè horarũ iactura, sed fructu exiguo. Atque animũ induxi, vt libellũ aliquè rudi Minerua conscriberè, vbi Græcarũ literarum candidatis, tanquã vocem præceptoris viam imitaret: vt haberent qui iam rudimenta percepissent, quid sequi quid fugere deberet. Delecta siquidè epistola D. BASILII, nihil intactum reliqui, quod ad istas minutias pertineret, quæ primò discenda essent, quæ contrã in præsens omittenda & in posterũ seponenda, quàm potui fidelissimè cõmonstravi. Neque ab hoc instituto duxi alienius esse, verbulis singulis anxia quadã & barbara superstitione suum addere interpretamentũ, nihil veritus, ne in calumniam raperetur, quòd paruulis & balbutientibus ipse quoque me balbũ præstitissem. Subdidi tamè suã vnicuique sententia versionem Latinam, vt eam edidit Budæus: partim, vt quis nostris modò conspectis, incertam & illatinã interpretationem, vt æquũ est, irrideret: partim vt collatis inter sese linguis, propria vtriusque phrasis agnosceretur. Placèt aliis alia, mihi hæc viã est epistola mirũ in modũ idonea quæ per omnes (vt ita dicã) syllabas exactè & diligèter excuteretur: propterea quòd præter elegãtissimã dictionè, & dignã viro graui venustatè, optimis monitis Christianos mores cõponit, sine quibus perniciosum est quicquid vsquã literarũ ediscitur. Proinde cui animo sedet nostro cõsilio vt, vbi summã Grammatices cõpendio paruo fuerit assecutus, nominũ verborumque in flexionibus, quãtũ sat erit, degustatis, statim has legat Meditationes, neque aliò cõuertat, priusquã totam epistolã pertractauerit, & pensiculando vestigandòque sic locis omnibus, rationè à se ipse postulauerit, vt citra morã quicquid occurrerit, diluere possit: nihil inde proferatur vel minimi momenti, quòd non ad suũ thema tanquã ad originè referre queat. Nã eiusmodi exercitatio, vnũ aliqũ in libellum cõferenda est, ne perpetuò ad eãdem reuoluare molesta. Sed iã exposita nostri propositi ratione, Basilii ipsum loquẽtè audiamus, cuius est epist. ad hũc modũ inscripta:

Επιστολή τῆς Μεγάλου Βασιλείου πρὸς τὸν ἄγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον, ὡς τῆς κατ' ἐρημίαν διαγωγῆς.

Epistola Magni Basilij ad sanctum Gregorium Theologum, de vita in solitudine agenda.

Argumentum epistolæ Basilij.

SECESSERAT vero Basilijus in Pontum, nactusque locum contemplationi appositum, eodem Gregorium pellicere studuit, missis ad eum literis, in quibus amicitiam secessus graphicè depingit & laudat. Cùmque is respondisset, regionis indolem non magno opere spectandam, ubi de lucro pietatis ageretur, & simul videretur istiusmodi illecebris non adducendus, ut ipse quoque in Pontum migraret: ibi Basilijus, occasione oblata, pulcherrimam rescripsit epistolam, quam sic auspicatur.

BASILIVS.

VERBYM VERBO redditur.

INTERPRETATIO Budæi.

SIC Tuam epistolam agnoui, ut ij facere solent, qui amicorum liberos ex similitudine in ipsi conspicua agnoscunt.

ΕΠΕΓΝΩΝ σου τὴν ἐπιστολήν, ὡς περ οἱ τῶν φίλων πάντας ἐκ τῆς ἐπιφανομένης αὐτοῖς ὁμοιότητος πρὸς τοὺς τεκνόντας ἐπιγνώσπουσι.

AGNOVI tuam epistolam, ut qui amicorum proles ex apparente in eis similitudine ad parentes agnoscunt.

SCHOLIA.

ἐπιγνων.

HVNc vertendi ordinem ad finem vsque seruabimus, & vbique adiectis scholiis, quoties opus erit, ad nostras Institutiones vel ad presens opusculum lectorem remitemus, ascripto paginæ ac versus numero. Hæc igitur præfati, Meditationes Græcanicæ incipiamus. Vox epistolæ prima est [ἐπιγνων] ἡνωσκα, id est, nosco: compositum autem ex præpositione ἐπι εἰς ἐπιγνώσκω, hoc est, agnosco: secundus aoristus verbi ἡνώσκα, est ἔγνω, à verbo in µε tertia conjugationis γνῶµ, cuius futurum primū est γνώσω, à primitiuo themate γνώσ: vnde secundus aorist. actiuus ἔγνω: vt διδάσκω, fut. δώσω, aoristus scē. ἔδων: cuius formationem quære in Institutionibus, 105. 22. Sic à γνῶµ, fut. γνώσω, aorist. secund. ἔγνω, compositum ἐπέγνω, ex præpositione ἐπι, & ἔγνω. Abiiciunt enim præ-

Genitini trium pronominum primitiuo. Græci genitios primitiæ speciei, ubi Latini per possessiuum loquuntur, tuam pro propriis possessiuis. II. II. ἐπιστολήν τῆς σου. Ex encliticis est σου, ideoque desinitur proprio ac-

siones vltimam vocalem, quoties præfiguntur vocalibus, 49. 7. σου, genitiuus est pronominis primitiuus, secundæ personæ, σου, σου, τῆς, σου, &c. Vt suprant verò epistolam dicentes: illi autem σου τῆς ἐπιστολῆς: quanquam & possessiuus vtantur, 40

Dictiones enclitica centu, 225. 45. & 226. 6. Enclitica verò non semper accentum remittunt in præ-nunc accentum solum cedentem dictionem, sed quandoque solum ipsum amittunt, ἀφείδης τε πατρὸς γα: sic ἐπέγνω σου. Id quando fiat, sensum ipse obseruabis: reperies σὸυ μέ σου, nō autē dictionē præcedētem λόγος σου, rectè tamen διδάσκαλός σου, σὸυ με τα σου. Nam vocabula παρὰ σεαυτῶν, id transferunt, 227. 20. est, quæ penultimam circumspectunt, aut παρὰ σεαυτῶν, id est, quæ acunt ante penultimam, ea dictionis encliticæ suscipiunt accentum, non autem παρὰ σεαυτῶν, id est, quæ acunt penultimam. Tamen si quod ad accentum pertinet securum adhuc esse præstat, neque multum de his rebus angi, priusquam in declinationibus & conjugationibus probè versatus fueris, & casuum ac temporum terminationes exactè perdidiceris. Tum denique ad accentus rationem veniendum erit, & in eo diebus aliquot consumenda meditatio, reliquis omnibus omissis: scilicet vt ex animo & serio quod agendum est, agas. Quandoquidem re ipsa comperi plerosque in his literis cum plurimum temporis contriuisent, ramen vix tandem ad eam frugem peruenisse, vt iustam Grammatices cognitionem nacti essent, non aliam ob causam, nisi quòd statim omnia simul nosse voluerat, & nulli tamen rei totos sese dedere. Atque illud vel maximè linguis pro-

ferentibus, ut in omnibus dictionibus, 49. 7. σου, genitiuus est pronominis primitiuus, secundæ personæ, σου, σου, τῆς, σου, &c. Vt suprant verò epistolam dicentes: illi autem σου τῆς ἐπιστολῆς: quanquam & possessiuus vtantur, 40

Admonitio. penultimam, ea dictionis encliticæ suscipiunt accentum, non autem παρὰ σεαυτῶν, id est, quæ acunt penultimam. Tamen si quod ad accentum pertinet securum adhuc esse præstat, neque multum de his rebus angi, priusquam in declinationibus & conjugationibus probè versatus fueris, & casuum ac temporum terminationes exactè perdidiceris. Tum denique ad accentus rationem veniendum erit, & in eo diebus aliquot consumenda meditatio, reliquis omnibus omissis: scilicet vt ex animo & serio quod agendum est, agas. Quandoquidem re ipsa comperi plerosque in his literis cum plurimum temporis contriuisent, ramen vix tandem ad eam frugem peruenisse, vt iustam Grammatices cognitionem nacti essent, non aliam ob causam, nisi quòd statim omnia simul nosse voluerat, & nulli tamen rei totos sese dedere. Atque illud vel maximè linguis pro-

uehendis impedimento consuevit esse, dū viri alioqui boni, sed è quorundam moribus hæc studia æstimant, putantque linguis singulis seculum esse tribendum: cum tamen, si quis recta ratione rem instituat, non modò Græcæ & Hebrææ, sed & Chaldææ & Arabicæ ita nosse possit, vt reliquis disciplinis percipiendis nihil prorsus officiant, sed maximè profint. Proinde, vt ad nostrū institutum recurat oratio, sic formari velim discipulum, vt primus labor impendatur declinationibus & conjugationibus, etiā neglectis accentibus, nisi si quid obiter suapte industria notarit: deinde se in authore quopiam exerceat & singulas minutias excutiat, quemadmodū in epistola præfenti facere cœpimus. Vbi hoc scopo sibi proposito, iam istam partem satis assecutus erit, mox alteram curam suscipiat de accentibus, aut de Syntaxi, dissimulatis interim illis, quæ huc nō pertinent. Itaque suaferim, libellum aliquem huic exercitationi designatū, non semel tantum euoluere, verum, toties à capite ad calcem vsque perlustrare, quoties nouā prouinciam capeffas: ita enim futurum est, vt & vetera, quæ iam didiceris, relectione confirmentur, & animus præfenti negotio detentus, minus distrahatur alienis. 3 τῶν, accusatiuus foemininus articuli præpositiuus, ἡ, τῆς, τῶν, τῶν. Adhibet autem articulum fermè singulis dictionibus, interdum certitudinis gratia, interdum etiam ornatus causa, de quo 115. 5. 4 Accusatiuus singularis: ἡ, τῆς, τῶν, secundæ dictionis vt ἡ παῖς, τῶν ἐπιστολῶν, vt τῶν πατέρων. articulus additus facillè demonstrat nominum genus, numerum & casum: quòd si defuerit, adhibito lexico planum fiet: nam cæteri casus cum nominatiuo principalem syllabam habent eandem. At in verborum temporibus alia est ratio propter augmentum. Cùm verò dicatur ἐπιστολή, & ἐπιστολῶν accentu acuto, hic grauis positus est, τῶν ἐπιστολῶν. Dictiones enim acutæ, nisi ponantur in fine periodi, & sententiam claudant, mutant acutum in grauem ob consequentem dictionem, 221. 2. 5 Vt, quemadmodum, similitudinis aduerbium. idem significat ὅς. Est enim in plerisque præpositio syllabica, vt etiam in articulis subiunctiuus, ὅς περ, ἢ ὅς, ὅς, 115. 4. Nemo verò sibi molestiam ascribat in memorandis aduerbiorum variis significandi modis, aut coniunctionū potestatibus, vt norit quas expletiuas dicere debeat, quas rationales aut causales. Illud pro partibus orationis, quas vocant indeclinabiles, satis fuerit, vt quando occurrunt in authoribus, significationem & vsum obseruet. 6 Qui: articulus subiunctiuus, functus officio relatiui, 114. 2. 3. quòd si scribatur sine accentu οἱ, prepositiuus erit, qui nō conueniret verbo ἐπιγνώσκουσι, sed participio, οἱ ἐπιγνώσκοντες, id est, agnoscentes: at οἱ ἐπιγνώσκουσι, qui agnoscunt. 7 Amicorum liberos. Inter articulum dictionis regentis, & ipsam dictionem regentem eleganter collocatur dictione recta cum suo articulo, τῶν πατέρων ἢ φίλων, liberos amicorum, τῶν φίλων πάντας, amicorum liberos. Sic reliquæ particulae, vt præpositio cum casu, aut aduerbium, venustè ponuntur in medio, τὸν μὲν ἠρῶν βίον: τὸν οὐκ ἔδειξεν: cuius modi sunt apud Latinos, ubi inter adiectiuum & substantiuum quippiam interferunt, Temperatum orationis genus, Summam doctæ auctoritatem, &c.

Discipulus quo pacto formandus. 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55

8 τῶν φίλων. Genitiuus pluralis semper in ον. 9 τῶν πατέρων. 10 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 11 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 12 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 13 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 14 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 15 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 16 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης.

8 τῶν φίλων. Genitiuus pluralis semper in ον. 9 τῶν πατέρων. 10 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 11 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 12 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 13 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 14 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 15 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 16 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης.

8 τῶν φίλων. Genitiuus pluralis semper in ον. 9 τῶν πατέρων. 10 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 11 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 12 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 13 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 14 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 15 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 16 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης.

8 τῶν φίλων. Genitiuus pluralis semper in ον. 9 τῶν πατέρων. 10 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 11 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 12 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 13 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 14 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 15 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 16 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης.

8 τῶν φίλων. Genitiuus pluralis semper in ον. 9 τῶν πατέρων. 10 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 11 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 12 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 13 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 14 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 15 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 16 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης.

8 τῶν φίλων. Genitiuus pluralis semper in ον. 9 τῶν πατέρων. 10 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 11 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 12 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 13 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 14 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 15 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 16 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης.

8 τῶν φίλων. Genitiuus pluralis semper in ον. 9 τῶν πατέρων. 10 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 11 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 12 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 13 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 14 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 15 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 16 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης.

8 τῶν φίλων. Genitiuus pluralis semper in ον. 9 τῶν πατέρων. 10 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 11 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 12 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 13 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 14 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 15 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. 16 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης.

38 τῆδε. *Aduerbia in a vel* 116.27. *in a*, aut aliud quod quadrat, id est, quæ hic sunt, vel geruntur: quæ in hoc mun- do sira sunt, &c. 38 Est autem τῆδε aduerbium sub forma datiuu fecminini, cuiusmodi plurima sunt profecta ex secunda declinatione, habentque a vel y diphthongum impropriam, δημοσία, publicè: ἰδιὰ, priuatiu: βία, violentè: παρρησία, confidenter, liberè: sic ἀλλή, πάντη, πῶ, ὅπου, κρυφή, σπουδή, εὐκῆ, ἡσυχή, ἡ κομιδῆ, πολλὰχρῆ, πωταχῆ, διπλῆ, τριπλῆ, τετραπλῆ, πένταπλῆ, ταύτη. ad eundem modum τῆδε, quod fit ab articulo præpositiuo ὁ, ἡ, τὸ, qui aduentu particulae δε, capitur pro demonstratiuo, 114.34. δε pro εἶπε, hic: τῆδε, hæc: vnde datiuus τῆδε, huic & aduerbiallyter hic. 39 Nihil: ὁ μηδεὶς, ἡ μηδεμία, τὸ μηδὲν, 27.17.

39 Μηδὲν. 40 τῆδε μὲν. *Passiua actiue ca-* 118.26. *ria.* 40 Τῆδε μὲν, 95. 26. pass. τῆδε μὲν, part. ὁ πῆδμῶρος, ἡ πῆδμῶρη, genitiuus τῆς πῆδ- 10 μῶρης, id est, ponentis, facientis, ducentis. Apud Atticos enim passiuu capiuntur actiue: & alioqui deponentalia & media verba idem habent præsens & imper- fectum cum passiuus. Porro τῆδε μὲν hoc loco significat idem quod λέγει δέου, id est, ducere atque existimare: μὲν δὲ πῆδμῶρη, nihili facere: μικρὸν πῆδμῶρη, parui habere: ὕστερον πῆδμῶρη, posthabere: παρὸν οὐδὲν πῆδμῶρη, pro nihilo ducere, nihili fa- 15 cere. Verum ista persequi non est præsentis instituti: tantum illud studiosos adolēcentes admonitos velim, si linguæ Græcæ proprietatē, & elegantem vo- cabulorum vsum tenere desyderent, vt commentarios B V D A E I summa cura perlegat. Reperit enim incredibilem quandam thesaurum, vnde ad copiosè scribendum reddentur in fructuissimi: 41 Ad beatitudinem: nihili ducentis, 20

Budæi commentarij. 41 ἀπὸς τῶν μα- κροτέρων. ἀπὸς, prout. 42 ἐν ἐπαγγελίαις. 43 ἐπαγγελίαις. *Denominatiua in* 118.33. *ia.* 42 In pollicitationibus: adiectiuum diuinis, in- terpres explicandi causa posuit. 43 A nominibus in os tam substantiuus quam adiectiuus, deducuntur substantia in ia: κενός, malus, κακία, malitia: ἀγγελοι, 25 nuntius, ἀγγελία, res quæ nuntiatur, ab ἀγγέλιω, nuntio: cuius compositum ἐπαγγελία, ex præpositione ἐπι, & in voce deponentali ἐπαγγέλλομαι, promitto: hinc ἐπαγγέλιος, vnde ἐπαγγελία secund. declin. datiuus pluralis τῶν ἐπαγγελίαις.

44 ἀποκειμένη. 44 Verbum κέμμαι, 163. 21. compositum ἀποκειμαι, residuo, repositus vel depo- situs sum: particip. ἀποκειμένης, repositus: fœmininum ἡ ἀποκειμένη secund. de- 30 clin. accusatiuus τῶν ἀποκειμένων. Nec miretur quis, quod verbum præsentis tē- poris ἀποκειμαι, vertitur, repositus sum: & item participium ἀποκειμένης præsen- tis temporis per præteritum, repositum: vide notata, 278. 5. in voce ἐπιφανο- 35 μῶρης. Neque præterea hic laborandum est, vt quia verbum κέμμαι nobis occur- rit, totam illius edicæ coniugationem: sed vbi excusso accusatiuo ἀποκειμένης 40 ad ipsum thema peruenierit, nempe κέμμαι, hic sistendum erit, nec vltra præsens tempus progrediendum. Id quod in omnibus obseruabis, ne longius curam ex- tendas, quam præsens locus postulauerit. Si quis occurreret obliquus non quie- scendum nisi reperto nominatiuo: si ipse incidit nominatiuus, aut thema ver- 45 bi, nō scrutamur anxie quæ inde tempora deducantur. Cæterum quia ad cō- summatum grammatieū pertinet, etiam illa tenere, quæ posteriore parte no- strarum Institutionum carptim scripsimus, quæ incipiuntur, 118. 6. cōsultum vi- detur, non quidem ea solum ediscere, vt sparim in excutiendo libello quosiam obuia erūt, sed huic quoque rei postea tempus suum tribuere: & accipite ad cal- cem vsque perlegere, serio studio haud aliter atque feceris in præceptione pri- 45 morum rudimentorum. 45 Nobis: datiuus pluralis ab ἐγώ. 45 ὁ μακροτέρως, inde ἡ μακροτέρως, τῆς μακροτέρας: vide in voce ἐμαίωτος, 278. 23. accusatiuus τῶν μακροτέρων.

Discipuli institutio. Equidem scribere ad te non sustineo pre pudore, quæ in hoc extremorum finium recessu, interdiu noctisque ago. ta- met si enim vbi- que occupationes pro derelicto habui, vt

45 ἡμῶν. 46 μα- κροτέρως. *Equidem scribere ad te non sustineo pre pudore, quæ in hoc extremorum finium recessu, interdiu noctisque ago. ta- met si enim vbi- que occupationes pro derelicto habui, vt*

Ἐγὼ δὲ 2 ἀ μὲν ποιά 3 αὐτὸς 4 ἐπὶ τῆς 5 ἐξατίας 6 ταύτης, 7 νυκτὸς καὶ 8 ἡμέρας, 9 γράφειν 10 αἰχύνομαι. 11 κατέλιπον 12 μὲν 13 γδ 14 τὰς 15 ἐν 16 ἀσει 17 ἀξίβαις, 17 ὡς

1 Ego verò 2 quæ qui- de facio ipse 3 in 4 so- litudine hac, nocte & die, 5 scribere 6 erube- sco. 7 dereliqui 8 quidē enim 9 in 10 vrbe 11 oc- cupationes, 12 tāquam

sexcentorum malorum 18 μελίων 19 κελών 20 ἀφορμαί, 21 ἐμ- 20 causas, 21 incipsum au- 22 nonndum 23 derelin- 24 potui.

5 CONIUNCTIO Δε variè redditur, autem, verò, cæterum, porro, sed tamen, imò, rursus, cōtrà, quin, potius: vt sententia postulat. 2 Articulus sub- iunctiuus, neutri pluralis, 114. 27. μὲν est cōiunctio. ποῖα ἀ πῆδμῶρη, circumflexum primæ conug. Ipse: pronomen aptum tribus personis, 111. 6. 4 In solitu- dine: ὅτι cum genitiuo: 5 Ἡ ἐξατία secund. declin. genit. τῆς ἐξατίας per vocatē α, quod desinat in a purum. Cur autē scribatur genit. ἐξατίας per a circumflexū, notatū, 222. 7. Interpres ἐξατίας vertit, extremorū finium recessu: significatur enim hac voce prædia ab vrbibus femota, recessus; & solitudo ab hominū stre- pitu remota, ab ἐξατίας, extremus. 6 Demonstr. εἶπε, hic: αὐτῶν, hæc, genitiuus ταύτης, 110. 26. 7 Nocte & die: tēpus collocatur in genit. 229. 13. Νυκτὸς ἡ νύξ, 8 ἡμέρας, quia exit in α. 9 Infinitiuus præsentis tēporis, vt τῆδε μὲν, ab indicatiuo 20 γράφω: quod cum sit thema, sistendum est, nec extra ppositū inquirenda sunt reliqua tempora, 282. 39. 10 Αἰχύνω, dedecoro, pudefacio, suffundo pudore: αἰχύνομαι, pudefio, erubescō, suffundor pudore, habes thema, ne longius anga- ris, vt reliqua, rimeris tēpora, sed hic sistas. Cæterum quæ verba passiuæ vocis, vt est αἰχύνομαι, sint reuera verba passiuu, quæ autem deponentia & actiuo ca- 25 rentia, lectioe authorū, vt pleraque alia, discendum est. Interpres γράφειν αἰ- χύνομαι, vertit sic, scribere ad te nō sustineo præ pudore: quod speciosius est & numerosius, quàm si verbū verbo reddidisset, scribere erubescō: pro vno verbo αἰχύνομαι, id est, erubescō, substituit multa per periphrasim, non sustineo præ pudore. Quemadmodū autem rationes copiar plurimum valent ad parandam 30 versionis elegantiam, ita & omnibus locis magno sunt vsu: & iis potissimum mentur in cōmōdiis, quas adfert linguarum illa proprietat & phrasīs. Proin- de si quis expeditū & elegantem interpretem præstare studeat, sermonis vber- tatem sibi compareret, & tanquam in numerato, positūque ob oculos habeat, quicquid E R A S M V S de hoc genere præcepit, vir præter alias dotes innume- 35 ras, hac ad miraculū vsque suspiciendus quod ita Græca in Latinū vertat, vt nul- lum Græcitatīs vestigium appareat: idq; ea fide, vt nec sententiæ quid addat, nec detrahat: cum quæ nihil minus spectet, quàm vt totidem verbis reddat, tamē incredibili quadā dexteritate plerunque assequitur, vt citra sensus iacturā, di- 40 ctionum tamen numero respondere videatur: hoc credo maximè fretus, quod scribendi vsu iam meditatū habet, quomodo in quamuis faciem formadā sit oratio. Quo factum est, vt illius interpretationes, præterquā quod Græcicas figuras nusquam redolent, hoc etiam eximium præ multis aliis sibi possint as- sumere, quod tanquam fontes Latini esse credantur, non autem è Græcis fonti- bus hauriri. Sic verò interpretem agere, & numeris omnibus interpretis fidem 45 præstare, neque tamen alium quàm ipsum videri argumenti authorem, id de- mum absoluti artificis est. Equidē pro mea tenuitate, non possum doctissimos viros in hoc negotio versatos inter sese cōmittere, & de vnoquoque censuram ferre: sed tamen omnibus cādatis linguæ Græcæ non dubito cōsiliū dare, vt huius viri versiones diligentissimè perlegant, excutiant, & imitari conētur. 50 Alia in aliis eminent, neque omnia sunt in omnibus illustra: interpretem fide- lem, Latinum & elegantem, facilem, & cōmodum, in variis periclitatum, nisi nobis exhibuit: E R A S M V S, nemo vnquam est exhibiturus. γράφειν αἰχύνομαι. Valde vsitatus est Græcis infinitiuus, vbi nos gerūdiis vtimur & supinis, vt dixi- mus, 279. 34. in voce ἀπὸς τὸ ἐμπειῶσαι. verum & alioqui, quemadmodum apud 55 Latinos certa quadā verba gaudēt infinitiuo, ita & apud Græcos βέλτομαι λέγειν,

1 ἔγω δὲ. 2 ἀ μὲν ποῖα. 3 αὐτὸς. 4 ἐπὶ τῆς. 5 ἐξατίας. 6 ταύτης. 7 νυκτὸς καὶ. 8 ἡμέρας. 9 γράφειν. 10 αἰχύνομαι. 11 κατέλιπον. 12 μὲν. 13 γδ. 14 τὰς. 15 ἐν. 16 ἀσει. 17 ἀξίβαις. 17 ὡς

sexcentorum male- rum causas, me tamē nondum ipsum etiam habere pro derelicto quum.

1 ἔγω δὲ. 2 ἀ μὲν ποῖα. 3 αὐτὸς. 4 ἐπὶ τῆς ἐξατίας. 5 ἐξατίας. 6 ταύτης. 7 Νυκτὸς καὶ ἡμέ- ρας. 8 ἡμέρας. 9 γράφειν. 10 αἰχύνομαι.

Deponentia à passiu- us qui discernantur. In expedito & ele- gantii interprete quid requiratur. Erasmus.

Notio de infinitiuo.

volo dicere : ἢ τοῦ μὲν ποιεῖν, non audeo facere, &c. horum est hoc loco αἰχμήν μὲν γράφειν, crubesco scribere. ¹¹ Δείπω, linquo sec. aor. ἔλιπον, 55. 3. sic ἡ καταλείπω composito, id est, derelinquo, sec. aorist. κατέλιπον, ἢ ἡ καταλείπω, quia ἔλιπον incipitur à vocali, 49. 7. ¹² Nusquam non obvia sunt hæc duæ coniunctiones, μὲν quidem δὲ verò: vt muræ ipsi diuidendi gratia, vt sententiã à sententia, mēbrum à membro discernamus: ac priorem locum vendicat sibi μὲν, posteriorem δὲ. Quauis autem creberrimum sit δὲ, nullo præcedente μὲν, tantum tamen est μὲν, quia postea subdatur vel δὲ, vel alia quæpiam coniunctio, quæ alteram sententiam contineat priori respondētē, vt cui sit vel affinis, vel diuersa itaque hoc loco prior sententia est, κατέλιπον μὲν γὰρ τὰς ἐν ἄσει διατριβὰς, &c. subiungitur altera, ἡ μαιὼν δὲ οὐκ ἀπολιπέιν ἠδ' ὑνῆλυ. Cæterum BVD AEVS pro μὲν & δὲ, posuit tamen si, tamen: quæ duo minus Græcitatē sapiunt, quàm illa priora. ¹³ Enim: de hac coniunctione diximus, 279. 8. Et quæ præterea nobis denuo ac sæpius occurrent, ea sat erit semel declarasse: vocis verò significatū altera versio facillè monstrauerit, aut adhibitu lexicon. ¹⁴ Articulus τὰς afficit præpositionem cum casu, de quo, 280. 30. in vocem τὸν μὲν ἡ μὲν ἴσιν, verti poterat, in vrbe oblatas aut datas: aut per relatiuum, quæ in vrbe offerrebantur, quæ in vrbe mihi dabantur, quibus, cum in vrbe agerē, inuolui & implicari solebã: nam hic sensus est: sed breuitatis studiosus, compendiò dixit, vrbicæ occupationes. ¹⁵ Τὸ ἄστυ, τὸ ἄστυος, sine crasi, 132. 8. datiuus verò ἄστυ crasim admittit ἄστυ, si non à nominatiuo ἄστυ, certè ab inuoluto nomine primæ declinationis contractorum, τὸ ἄστυ, τὸ ἄστυος, τὸ ἄστυ ἄστυ, vt τείχε: quemadmodum non solum dicitur δῆρυ, sed & τὸ δῆρος, τὸ δῆρος δῆρους, τὸ δῆρε δῆρε, vt τείχε. ¹⁶ Τρίβω, sec. aorist. ἤτριβον, compositum διατριβῶ, secund. aorist. διέτριβον: vnde verbale ἢ διατριβῶ, secundæ declinat. accusatiuus plural. τὰς διατριβὰς. Multa sunt verbalia, quæ feruant characteristicis secundæ aorist. διέτριβον, ἢ διατριβῶ. ¹⁷ Tãquam, vt, veluti: alia significata suo feruentur loco. Caueant verò studiosi, ne vocabulorum significaciones inquirent, quo tempore sunt in grãmaticis occupati præceptio nibus, qua in re plurimũ sepe numero peccatur. deinde iactis fundamentis, vbi ad authorum lectiõnem sese contulerint, si non aderit interpres, confugiendũ ad lexicon, sed verbi significatū illud modò tractent: & quantum dabitur, in memoria reponant, quod loco præsentis satisfaciãt: reliqua si fieri potest, ne legant quidẽ. quòd si scriptorem probè sibi videantur intelligere, vel viua præceptoris voce freti, vel fida alioqui adiuti interpretatiõne, stultum est à lexicis petere consiliũ: in quibus vt omnia tradãtur planissimè, etiam quæ vocis vsum prolatis exemplis ostendant, tamen ieiuniora minuisque viuida sũnt, neq; tam penitus herent, vt quæ ipse tibi legendis authoribus paraueris. ¹⁸ τὸ μωρία, multa & innumera: pro quo Latini sexcenta, numerus finitus pro infinito: genitiuus pluralis τῶν μωρίων. ¹⁹ Ὁ κακὸς, ἢ κακῆ, τὸ κακὸν, malus, a, um: genitiuus pluralis neutri generis τῶν κακῶν, malorum. ²⁰ Ἡ ἀφορμὴ, secundæ declinat. τὰς ἀφορμὰς, accusatiuus plural. ²¹ Me ipsum: pronomen cõpositum, ἡ ἑαυτῶν. ²² Non-dum: πὺ tanquam adiectio syllabica, sic μὴ πὺ. ita apud nos syllaba dum in nõdum, necdum, quiddum, hauddum. ²³ Δείπω, sec. aorist. ἔλιπον, ἢ ἑλπίων, sic à composito ἀπολείπω, sec. aor. ἀπέλιπον, ἢ ἑλπίων. ²⁴ Δύναμαι, possum, verbum deponens secund. coniug. in μι, à primitiuo δυναμῶ: futur. δυναίω, præter. ἀέδ' ὑνῆκα, pãsi. ἀέδ' ὑνῆκα, ἀέδ' ὑνῆσαι, ἀέδ' ὑνῆται: aorist prim. ἠδ' ὑνῆλυ, & Atticè ἠδ' ὑνῆλυ: mutant enim augmentũ syllabicum in temporale, 141. 38. Nemo verò miretur, nos in rimando themate, aut formãdo tempore multa proferre, quæ non sint recepta: neque enim quæ recepta sũnt recensẽmus, sed quomodo vnũquodque formetur.

Similiter, ne illis affectus sum, qui nauigandi insolentes, nauisã perditẽ afflicti sunt.

Ἄλλ' ὁμοίως εἶμι τῶς ἐν θαλάσῃ ἕκαστο τῆς κατὰ τὸν πλοῦν ἀπειρίας πολλοῖς καὶ ναυπηῶσιν.

¹ Sed ² similis ³ sum ⁴ in mari ⁵ præ ⁶ circa ⁷ nauigationem ⁸ in experientia ⁹ in experientia ¹⁰ pereuntibus & ¹¹ nauisãntibus.

ΑΛΛΑ ὁμοίως, apostrophos, 6. 8. Vfus te docebit quæ vocales desint, vbi affidua lectiõne didiceris ἀλλὰ non ἀλλδ, & ita in reliquis. BVD AEVS ἀλλὰ vertitur que: nam hæc coniunctio varia significat, nec tantum est aduerlatiua. ¹ Si-2 ὁμοίως εἶμι. milis sum: rectè vertit, similiter affectus sum. Tentabis ipse memor copiar, num aliter quoque reddi queat: ita nobiscum agitur, perinde res nostra sese habent: & breuiter, quæcunq; voces similitudinẽ aequalitatẽque significant, tibi in mentem veniãt, & quod optimum duxeris, id ponere licebit. ³ Accen-3 εἶμι. tum hoc loco remittit in præcedentem dictionem: est enim encliticum, 226. 6. Cæterum coniugatione in huius verbi substantiuu eἶμι habes, 157. 18. sed quia hic præsens tempus occurrit, id est, thema, non est necesse ad reliqua descendere tempora, vt antè monuimus. ⁴ Inter articulum τῆς & participium ἀπολυμῶσιν, 4 τῆς, ἕρ. ἀπολυ- interferuntur aliquot particule: de quo satis iam scriptum est in præcedentibus, 277. 35. ⁵ In mari: præpositio ἐν cum datiuo θαλάσῃ, cuius est nominatiuus ἐν θαλάσῃ secundæ declinationis. ⁶ Sic ordina, ὑπὸ τῆς ἀπειρίας, præ in experientia, κατὰ τὸν πλοῦν, circa nauigationem, vel in nauigatione: aut sic, ὑπὸ ἀπειρίας, πλοῦν ἀπειρίας, præ in experientia, ἀπειρίας, inquam, τῆς κατὰ τὸν πλοῦν, quæ est circa nauigationem, ⁷ Articulus præpositi-4 ἡ ἀπειρία, quæ inter nauigandum contingit, explicando articulum τῆς, vt maximè tioni iunctus, quadrat. nec est aliud ἀπειρία κατὰ τὸν πλοῦν, in experientia circa nauigationem, quàm in experientia nauigandi. proinde interpretatus est totam hanc particulam duabus vocibus, nauigandi insolentes, capta voce, vt apud Comicũ, Quid tu Athenas insolens? τῶν] præ, cum genitiuo, ὑπὸ δῆυς, præ metu. ⁸ In nauigatione, circa nauigationem, hoc est, inter nauigandum: præpositio cum accusa-8 πλοῦν. tivo. ⁹ Πλοῦν, nauigo: hinc ὁ πλοῦς, nauigatio, vt à πλέω fit πλόος, 280. 46. in voce πλόων. ¹⁰ Contrahitur autem hoc nomen ὁ πλόος πλοῦς, accusatiuus πλοῦν a primitiuum in ἐ-9 ἀπειρίας. positione, 224. 53. ¹¹ καὶ ναυπηῶσιν, id est, priuatiua particula, faciens è substantiuo adiectiuum, quod rei substantiuu in ia ab adiectiuu in os. priuationem significat, μοῦσε, pars, ἀμοιρος, expers: φόβος, metus, ἀφόβος, in trepidus: sic à πῆρα fit ἀπειρος, vnde substantiuum ἢ ἀπειρία, τῆς ἀπειρίας, secundæ declinationis. Siquidem ab adiectiuu in ὄς sũnt substantiuu in ia, κακός, malus, ¹² κακία, malitia: vt notatum, 282. 24. in ἐπαγγελίας. Nec tamen analogia freti, conabimur quæuis à quouis deducere: sed spectandus est authorum vñs: magnus magnitudo, non magnitas: contrã pius, pietas, non item pietudo: iustus iustitia, non iustitas nec iustitudo. sic apud Græcos φίλος φίλια, amicus amicitia, nõ item καλὸς καλία, pulcher pulchritudo. ¹³ Pereuntibus & nauisãntibus, ¹⁴ pro quibus BVD AEVS, qui nauisã perditẽ afflicti sunt, participium alterum mutauit in verbum eiusdem temporis, & relatiuum: deinde vocem vnam duabus reddidit per periphraim, pro nauisãre, afflicti nauisã: pro altero participio ἀπολυμῶσιν substituit aduerbium perditẽ: aut contrã, pro ἀπολυμῶσιν, perditẽ afflicti sunt, πρὸς ναυπηῶσιν, ablatiuu nauisã. Faciamus periculum, num alio ¹⁵ quoq; pacto vertere liceat: qui nauisã percunt, quos miserè cruciat nauisã, qui perditẽ nauisã torquentur, quos perditẽ grauat nauisã, quos ad interitũ vsque nauisã premit, qui perditẽ vexãtur nauisã, quos infestat & perdit nauisã, quibus nauisã molestia perniciem adfert. Quauquam ista partim liberiora sũnt, quàm pro officio interpretis: tantum ostendẽdam hoc modo viam putauĩ, qua ¹⁶ ratione eruenda sint quæ studiosis huius rei conducant, vt vbi dictionem latissimè, pluribusque verbis explicauerint, ea demum seligant, quæ compendio ad sententiam proximè videantur accedere. ¹⁷ ἀπολυμῶσιν] ὁλυμῶ, compositum ἀπολυμῶ, vnde actiuum in μι, ἀπολυμῶ: pass. ἀπολυμῶμαι, perdo & pereo: particip. ἀπολυμῶσιν tertiarẽ declinat. datiuus plural. τῶς ἀπολυμῶσιν, qui regitur à nomi- ¹⁸ ne ὁμοίως: nam vt Latini, sic & Græci similitudinis adiectiuo tribuunt datiuum. Et quod ad illa communia syntaxeos capita spectat, fermè idem obtinet apud utrosque. quapropter in Institutionibus nostris ista perquam paucis & carptim attigimus, & quod discipulus iam ludo Latino percepisset, id ne cõmemorare quidem volumus, rati nos operam perdituros, si doctũ & memorẽ admoneremus. ¹⁹ Ναυπηῶν, crasis ναυπηῶ: part. ὁ ναυπηῶν, τὸ ναυπηῶντος, τὸ ναυτιῶντος, crasis ἢ ναυτιῶντος: datiuus plural. τῶς ναυτιῶσι, reiectis literis vt ex datiuo singulari, 32. 33.

Græcorum & Latinorum syntaxis fermè eadem.

& 34. Scribitur autem ναυπώσι per in sine, de quo, 47.34. & 138.19.

Ἐὰν ἔσται ἡ ἀνατολή... Ὁ δὲ τὸ μέγεθος... ὡς πάλιν... κἀκεῖθεν... μεταβαίνοντες... πανταχοῦ... ναυπώσι... ἡ δὲ ἀνατολή... ἡ δὲ ἀνατολή...

Qui magnitudine nauigij offenduntur, tanquam multam iactationem præbente. & illinc in lembum aut nauiculum transiētes, ubique nauiscat & herent. transgreditur enim cum ipsius molestia & bilis.

10

- 1. οἱ.
2. μέγεθος.
3. πλοῖον.
4. δυσχεραίνουσι.
5. ὡς πάλιν τὸν σάλλον παρεχόμενον.
6. πάλιν.
7. τὸν σάλλον.
8. παρεχόμενον.
9. κἀκεῖθεν.
10. ὅτι τὸν λέμβον.
11. ἢ τὸ ἀκρόν.
12. τὸ ἀκρόν.
13. μεταβαίνοντες.
14. πανταχοῦ ναυπώσι.
15. δυσχεραίνουσι.
16. συμμετέρχονται.

QVI: Articulus subiunctiuus, pro quo interpres, nanque illi. Siquidem relatiua sapen numero causam indicat. Το μέγεθος, magnitudo: τὸ μέγεθος, τὸ μέγεθος, & per crasim μέγεθος, ut τίχες, primæ declinationis contractorum. τὸ πλοῖον, τὸ πλοῖον, tertiæ declin. δυσχεραίνω, indignor, indignanter fero, offendor: datiuo iungitur: tertia plur. δυσχεραίνουσι, cui additur litera ν, de hoc, 47. 34. Tanquam multā iactationem præbenti: qui datiuus refertur ad casum indignantur nauis magnitudini tantam præbenti multā iactationem, id est, ut quæ, siue quippe quæ præbeat multā iactationem. Accusatiuus nominatiui πολὺς: de quo, 136.5. Ὁ σάλλος tertiæ declin. iactatio in mari, vnda-rum & fluctuum agitatio, quæ dum in nauim irruit, solent vectores huc atque illuc quassari, & in viraque nauis latera protrudi. Præbenti, efficienti. In eadem lignificatione plurima vel actiue proferuntur, vel passiuè: horum est πινυοε eiusdem verbi πίνω & παρέχουσι, præbeo: part. ὁ παρέχόμενος. Scitè interpres pro παρέχεται ἀκτινα & passiuα. σάλλον, id est, præbere & efficere iactationem & agitationem, vsus est verbo succutere. Nam propriè succutere, aut quod receptius est, succussare dicitur equus, qui sic graditur, ut sefforem concutiat, & equus ipse succussor appellatus est, & succussarius, à succussatione, hoc est, eiusmodi agitatione. Itaque id verbi ad turbulentam nauigationem accommodauit, quoties in vasto nauigio vector haud aliter cõcuritur, atq; seffor à succussatore. Accusatiuum autem πολλὸν expressit aduerbio vehementius: παρεχόμενον πολλὸν τὸν σάλλον, præbenti multam iactationem, mutauit in Vehementius succutientis. quanquam si anxie superstitioni esse volumus, vertendum est nō succutientis sed succutienti. Participium enim παρεχόμενον tribuitur datiuo μέγεθος, non genitiuo πλοῖον, nisi fortè BVDÆVS genitiuum legit παρεχόμενος πλοῖου, succutientis nauigij, non autem παρεχόμενον, magnitudini succutienti. Boni consulat lector curiositatem, quæ, cum tam pulchre constet sensus, dubio procul, iniqua foret, nisi nobis propositum esset etiam in minutissimis adiuuare discipulorum studia, corūmq; hæsitantiæ sic mederi, ut quauis amoliremur remoras. Crasis pro κἀκεῖθεν, & illinc, 155.30. & 157.1. Ἐπὶ præpositiὸν δὲ λέμπος tertiæ declinationis. ἢ, aut: hæc litera varia significat, ut variant illius spiritus & accentus. Genus est nauiculæ piscatoris. Participium plural. ἀ μεταβαίνουσι, et alio. Πανταχοῦ, ubique: ναυπώσι, nauisco: tertia plur. ναυπώσι, per crasim ex ναυπώσι: hic autem verbum est ναυπώσι: supra verò participium datiuus plur. qui voce cõsentit cum tertia plur. 104.38. Ἄπορέω, hæreo, perplexus sum: tertia plural. δυσχεραίνουσι, crasis δυσχεραίνουσι, ut περνούται. Simplex ἐρχομαι, compositum ex μετὰ μετῆρχομαι: deinde altera præfigitur præpositio σύν: nec tamen dicitur συμμετέρχομαι, sed συμμετέρχομαι, migrante in μ, ut 279.39. in voce ἐπιποθήσαι: tertia persona sing. συμμετέρχεται, ut πηλείται. Composita verò ex σύν gaudent datiuo, 229.30. sic hoc loco συμμετέρχεται αὐτοῖς, cum eis transit, nisi ineptire velis & dicere, cõtransit eis, pro eo quod est, vnà aut pariter cum eis transit. BVDÆVS vertit, quò: transferint cunq; comitantibus, per tmesin: pro, quocunq; transferint comitantibus. Mutauit quoque interpres orationis faciem, dum in locum verbi cum coniunctione causali, substituit ablatiuum: pro, nam, comitatur, dixit comitan-

Budæi interpretatio examinatur.

mitantibus: propterea quòd ablatiu absolute positi crebrò causam reddunt, vnde & particulam adiecit, nimirum. Ἄνδης, molestus, iniucundus: ἀνδία, 17 ἀνδία. molestia. Suidas interpretatur ἀνορέξια, id est (si ita loqui liceret) inappetentia-cum stomachus destituitur appetitu, quod iis contingit, qui nauigationis impatientes nauiscant. Bilis, & pro ira capitur: vnde præcessit δυσχεραίνουσι, indignantur, stomachantur, offensi sunt. Obseruabis hoc loco, nō pertinere ad interpretem, ut periodi, membri, aut incisi rationem habeat, sed vtcunq; visum sa sententia reddenda, mēbru aut ināsis non asstringitur. Verbi gratia, BVDÆVS si exactè singula tantum spectasset, ac non potius vniuersam sententiam animo concepisset, tres aboluisset, ut habet Græcus, periodos, hoc modo: Nam illi magnitudine nauigij offenduntur, tanquam vehementius succutientis. Deinde in lembū aut nauiculum cum transierint, sic quoque non seccius à nauis laborant. Nā molestia ipsos ac bilis quò transferint cunq; comitantur. Vides hic tria esse pronuntiata, quæ tribus ab-soluta sunt verbis, offenduntur, laborant, comitantur, perinde atque in Græcis tres periodi totidem constant verbis, δυσχεραίνουσι, ναυπώσι, συμμετέρχεται: quæ tria ad vnicam translata sunt periodum, vultu sermonis nō nihil immutato, quod duo verba δυσχεραίνουσι & συμμετέρχεται reddit per participia, offensi, & comitan-tibus. Atque hæc variandi figura, iacenti alioqui & fringenti orationi mederi solet. Quandoque enim Græca rectè habent multis distincta periodis, vbi Latinus scriptor minus acris erit, nisi membrorum & incisorum potius feratur multi-tudine, quàm clausularū. est rursus vbi cõtrā fieri præstiterit, ut plausibiliores sint multæ sententiæ paucis grauataz membris, quàm periodus iusto prolixior & obscurior: quæ omnia is demū nosse poterit, quisquis & optimos quosq; in-terpretes præsius excusserit, & ipse quoque sese in vertendis Græcis exercuerit, id quò nō oscitanter ac citra iudicium, sed tanquam in promptu positis rationi-bus, quot tandem modis singula verti queant, quòve pacto verbum nunc parti-cipio, nunc adiectiuo reddatur: participium interdum verbo, interdum nomi-ne: oratio actiua in passiuam conuertatur, aut contrā: & ita in cæteris omnibus ad manum sit variandi forma.

Tale igitur quiddā nostrum. nam do mesticas perturbatio- nes simul circūferētes, vbique cum similibus tum multibus sumus. itaq; nihil magnū solitudine lucrati sumus hac. Τοιούτων οὐδ' ἔτι ἡμέτερον. πὰ γδ ἡνιόχων ἐνοίχη παρὰ τὴν συμμορφόντες, πάντα τοῦ μὲν τῶν ὁμοίων δορύβων ἐσμέν. ὡς τε οὐδ' ἐν μέγα τῆς ἐρημίας ἀπὸν ἀμετα τούτης.

TAL E: Neutrum in or, de quo, 129.25. Igitur, ergo: coniunctio nunc illatiua, nunc continuatiua. Quiddam: neutrum ab infinito nomine τίς πινυς, de quo, 28.33. destituitur autem proprio accentu, quòd sit encliticum: de quo, 226.2. & 6. nec tamen ipsum remittit in præcedētem dictionem ἢ. Nulla enim syllaba geminum sortitur accentum. igitur ἢπ scribēndum vnico accen-tu: at in σῆμα π duplex est: syllaba nanque με proprium nulum habet, ideòs que locum tribuit accentui particulæ π. Quòd si dictionem encliticam præces-serit syllaba proprium accētum possidens acutum, h̄que ob cõsequentiā mi-gret in grauē, ut δὲν πὰ φιλέ, rursus reponetur acutus, si encliticū proprio destitueris, δὲν πνα φιλέ, non autem δὲν πνα φιλέ. Et, etiam, quoque: verbi quare non magnopere adiui sumus ab hæc solitudine. I ταῦτον. 2 ἔν. 3 π. Notio de dictioni-bus encliticis. 4 κρι. 5 ἀνωδία. 6 Κομένται; Budæi. 7 πηλείται. 8 Verbum substantiuū. 9 intellectum.

Endit copia.

6 ἔντα παδν.

Adiectiua prepositio-
tionum adminiculo
formata.

Græci in compositione
ne felicissimi.

7 παδν.

8 συμπεφύροντες.
Composita quomo-
do Latine interpre-
tanda.

9 μετὰ τῶν ἰσίων
δορυέων ἔσμεν.

10 ἰσίων δορυέων.

11 ἔσμεν. 12 ὄσιν.

13 ἔδν. 14 μέγα.

15 ἐρημίας.

16 ταύτης.

17 ἀπονάμεθα.

Thematis perustifi-
candi modus.

substituere, id est, res nostra siue negotium nostrum, pro quo interpretes dixit, nobis cōtingit. Liceat tibi quoque sic vertere: Ad hunc igitur modum nostræ quoque res se habent, Neque verò aliter nobiscum agit, In eiusmodi igitur statu res nostræ quoque sunt istæ, Ad eundem rerum statum nos quoque redacti sumus, Eodem nimirum ferme loco res quoque nostræ consistunt, &c.

6 Domesticas perturbationes: οἶκος, domus: ἰσίως, domesticus, quasi dicas, in domo existens. Plurima verò præpositionum adminiculo formantur adiectiua, aut quæ tāquam adiectiue capiuntur, cuiusmodi sunt ea, quæ officium aliquod significant, aut functionem, & muneris alicuius administrationem: quorum quidem nominum tanta est copia, vt nulla sint lexica numerandis omnibus absoluta. Cū sint enim Græci in omni cōpositionis genere felicissimi, nec tam æctis cōclusi spatii vt Latini, nullus vnquam futurus est modus, qui nouis cōcinnandis vocibus statuatur: sed pro re nata & licuit, semperque licebit scita compositione recens & nuper exorta signare.

7 Τὸ παδν, primæ declinat. contractorum, τῶ παδν: plurale τῶ παδν, & per crasim παδν.

8 Si Latinis æqualis pergritteretur audacia, verterent cōcircuferentes, sed aures nō ferunt. Itaque quoties istiusmodi occurrunt, quæ ad verbum cōmodè & venustè reddi non possunt, vt ferme cōtingit in Græcorum compositionibus, spectare conuenit sententiam, & illā verbis assequi vel diuersisimis. Vim præpositionis σὺ sic exprime, vnā nobiscum circumferentes, nam quod addit interpretes, quoquò gentiā, non ad significatum præpositionis facit, sed toti sententiæ seruit & ornatui. Συμπεφύροντες] φέρον, fero: adde præpositionē σὺ, & ἔρα: præfige alterā præpositionē σὺ, sed migret in μὲν, συμπεφύροντες: vnde particip. συμπεφύροντες, τῶ συμπεφύροντος, plurale, οἱ συμπεφύροντες.

9 Cū similibus, hoc est, eisdem tumultibus sumus: pulchre interpretes, perinde versamur in tumultu: genitiuū ἰσίων expressit aduerbio perinde: μετὰ τῶν ἰσίων, dixit in tumultu: pro verbo ἔσμεν, posuit versamur.

10 Nominatiuus singularis δημοῦς δορυέως, tertiæ declinationis.

11 Sumus: ab εἶμι, sum, 157. 19.

12 Itaque, quapropter, quare.

13 Nulli, nihilab ἑδεις, 27. 17.

14 Neuterum à μέγα, 136. 10.

15 Ἡ ἐρημία, τῆς ἐρημίας, secundæ declinationis.

16 Nominatiuus αὐτῆς, genitiuū ταύτης, 110. 28.

17 Tolle præpositionem δὲ, manet simplex ἀνάμεθα pro ἀνησάμεθα, per syncopen, vt scripsimus, 187. 20 & 25, igitur ἀνάμεθα est aorist. prim. medius pro ἀνησάμεθα, cuius singulare ἀνησάμεθα, ab aor. act. ἀνησα, fut. ἀνησω, præsens ἐνάω, per o, quod ratione augmenti vertebatur in α. Cæterum dum istiusmodi ratione verborum themata querimus, nihil nos offendat, quod per quæ decurrimus tempora, crebro sint inusitata: nec enim hoc hic agit, vt sciamus receptū themāne sit ἐνάω, an potius verbū in με, ὄνημι: tantum paratur via quæ temporum formationes demonstrat. Οὐδὲν μέγα τῆς ἐρημίας ἀπονάμεθα ταύτης] gaudet hoc verbum accusatiuo cum genitiuo: accusatiuus significat fructum & emolumentū quod percipimus, genitiuus autem id vnde fructus proficiscitur. Idē sit in verbo δὲπλαῖω. Lucianus quodam loco vitruque vsurpauit, τὴν μὲν γὰρ, inquit, οὐ δὲπλαῖστας ἦν ὄρων; τί δ' αὖ δὲπναινο τῶ σὺ κέλευσε εἰ βίαι; quemnam fructum percipies è montibus? quid verò boues consequantur emolumentū è tua pulchritudine? Interpretes pro accusatiuo ἔδν μέγα, posuit nō magnopere, adverbialiter: Non magnopere adiuti sumus ab hac solitudine.

18 Quæ verò facere oportebat, & vn-
de licuit nobis
vestigis harere
ad salutem præ-
euntis (si quis enim, inquit, vult
post me venire,
abneget seipsum,
& tollat crucem
suam, & sequatur me)
hæc ferè sunt:

At verò quæ facta
à nobis oportuit,
vndeque auspicand-
um fuit ei, qui ve-
stigis harere voluit
eius, qui nobis salu-
tis viam præiuit (si
quis, inquit, ponet
me venire vult,
abiuret semet-
ipsum, & tollat
suam ipse crucē,
& sequatur me) hæc ferè sunt.

26 in quiete 27 me-
tem habere 28 co-
nari 29 conuenit. οἴηται.

26 ἐν ἡσυχίᾳ 27 τὸν νοῦν ἔχον 28 περιελάττει 29 πρὸς

iam primum mente
pacatam habere con-
ueniebat.

5 ni ἄλλο, quæ multo antè præcessit, ἢ ἄλλο πρῶτον αὐτὸς, &c. nam post ἄλλο, vt scripsimus, 284. 5. in voce ἄλλο, ferme sequitur δέ, aut alia quæuis cōiunctio, posteriori sententiæ aut membro seruiens: hic prior oratio, vbi ponitur ἄλλο, statum rerum BASILI continet: altera quæ effertur per ἄλλοις, declarat quid ipsum agere conueniebat.

2 Infinitiuus à verbo ποίεω, ποιῶ, 79. 9. Oportebat: imperfonale 2 ποίεω. 3 ἴδειν.

10 nale δέ, oportet, 186. 9. finge vocem personalem, & cape tertiam personam, δέω, δέεις, δέεις, & per crasim δέ: imperfectum ἴδεις, ἴδεις, ἴδεις, crasis ἴδεις: est enim imperfonale actiuæ vocis. Vnde, è quibus: aduerbium. Simplex ἄρχω, 4 ἴδειν.

15 fut. ἀρχέω, aorist. prim. ἄρχω: cōpositum ὑπάρχω, fut. ὑπάρχω, aorist. prim. ὑπάρχη, ὑπάρχη, ὑπάρχη, quod verbum infinitiuo iunctum tanquam imperfonaliter accipitur, pro contigit, licuit, euenit: ὑπάρχειν ἐρχομαι, licuit harere. forte BASIL I vs scriptum reliquit, ὑπάρχειν αὐτῷ, id est, licuisset. in exemplari Aldino deest hæc vox ὑπάρχειν. sed tantum excusum est, ἴδειν ἢ ἴδω ἢ ἴχων ἐρχομαι, vnde nobis vestigiis harere: quod nescio an secutus sit BVDÆVS, interpretatus in hunc modum, vndeque auspicandum fuit ei, qui vestigiis harere voluit, &c. quasi quippiam subaudiendum putarit: ἴδων, vnde, & è qua re, subaudi proficiscitur: ἐρχομαι ἴδω ἴχων, harere vestigiis: quanquam alioqui ab iis auspicari conuenit, vnde licet rem assequi. Nobis: datiuus plur. ab ἴδω, 110. 13. Genitiuus plur. indicat articulus ἴδω, sed cūm quiuus genitiuus plur. desinat in ων, & articulus ἴδω sit omnium generis, aut præceptore opus est aut lexico, vt discas nominatiuū esse τὸ ἴχων, vestigiū, primæ declin. contractorum, τῶ ἴχων, ἴδω ἴχων, crasis ἴχων.

20 Infinitiuus ab ἴχων, harco: postulat genitiuum. Ad salutem: σωτήρ, σωτήριον, τῶ σωτήρος: vnde ἡ σωτηρία, salus. Nam quemadmodum à nominatiuis in os sunt substantiua in ἰα, κακός, ἢ κακία, 282. 25. in voce ἐπιπέλαγος: ita & à genitiuis desinente in os, quandoque huiusmodi sunt nomina in ἰα, vt τῶ σωτήρος, 30 ἡ σωτηρία secundæ declin. Genitiuus est. Ordo est, ἐρχομαι ἴδω ἴχων τῶ κερδησάμεθα, participium à primo aor. med. κερδησάμεθα: prim. aorist. actiuus esset κερδησάμεθα, fut. κερδησάμεθα, præsens κερδηάω: verum solum est receptum in voce passiuā siue media κερδηόμεθα, crasis κερδηόμεθα primæ coniug. circumflexorum.

35 Tamen quoties hæc verba deponentia siue communia sunt excutienda, formabimus omnia tempora more actiuorum & passiuorum, quanuis non sint recepta. ideòque à κερδησάμεθα sursum ascēdemus ad præsens vsque κερδηάω, sed lexicon docebit tantum receptum esse κερδηόμεθα, quod est cōpositum ab ἡζόμεθα. nam κερδω perdit vltimum α, quia verbum incipitur à vocali, quæ quod sit aspi-
rata, mutatur τ in θ, κερδηόμεθα, nō κερδηόμαθαι, 49. 7. & 15. Cæterum deponentiū verborum tempora quædam fuit vt in passiuo, quædam vt in mediis: quod vsu magis discas quam præceptis. Est autem κερδηόμεθα idem quod præσο, præceptor sum: hinc κερδηομένων, author, præceptor, qui rem instituit. Si quis: τῷ α. ce pass. & à media. ἴχων, encliticum est, & accētum remittit in præcedentem syllabā εἰ, quæ ex se κερδηομένων.

45 accentum nullum habet, cuiusmodi & alia scripsimus, 225. 45. ἴχων, dico: 11 εἶπε. 12 ἴδω. 13 ἴδειν. 14 ἴδω. 15 ἴδω. 16 ἴδω. 17 ἴδω. 18 ἴδω. 19 ἴδω. 20 ἴδω. 21 ἴδω. 22 ἴδω. 23 ἴδω. 24 ἴδω. 25 ἴδω.

50 per præpositionem reddimus. Genitiuus ab ἴδω: desinitur accentū tanquā encliticum. ἴδω, secundus aor. ἴδων, syncope ἴδων: infinit. ἴδω, 148. Aduerbia per præ-
peratiui, vt τῷ α. secunda persona ἀρῆσαι, vt τῷ α. indicatiuus ἡρησάμεθα: 15 μὲν. 16 ἴδειν, aorist. prim. actiuus esset ἡρησάμεθα, fut. ἡρησάω, præsens ἡρῶ: sed receptum est de-
ponens ἀρῆσαι: inde ἀπαρῆσαι, abnego. Semetipsum: pronomen com-
18 ἴδων.

Tempora deponen-
tium & communium
quomodo excutienda.

Deponentia capiunt
sua tempora & a vo
ce pass. & à media.

- 19 ἀράτω.
- 20 ἑαυτοῦ.
- 21 αὐτῶ.
- 22 ἀκολουθεῖται.
- 23 μά.
- 24 ταῦτά ἐστιν.
- 25 ἐστίν.
- 27 τὸν νεῦν.
- 28 περὰ δαυ.
- 29 περὶ σῆκει.

positum, III. 17. ¹⁹ ἄρα, tollo: fut. ἀρά, aorist. prim. ἄρα: imperatius ἀρον, ἀράτω, vt τὸν νεῦν, ταῦτά ἐστιν. ²⁰ ἑαυτοῦ, crux: tertia declin. ²¹ Ἴψιος: crebro reperies αὐτῶ pro αὐτῶ, quod per aphrarefim dicitur pro ἑαυτοῦ, III. 28. ²² Ἀκολουθεῖται, sequor: datium regit, 229. ²³ Imperatius ἀκολουθεῖται, ἀκολουθεῖται, & per crasim ἀκολουθεῖται, vt ποιῆται, ποιεῖται, 78. 21. ²⁴ Ταῦτά, hæc: neutrum plurale pronominis ἐστίν, 110. 31. Iungitur verbo singulari, 227. 40. ²⁵ Est: tertia singularis ab εἰμί, sum, 157. 18. Ætque ex enclitici. Scribitur autem ἐστίν per v more Attico, qui personis in iota finitis addunt v, siue sequatur vocalis, siue consonans, siue absoluta sit sententia, siue non. Idque receptissimum in ecclesiasticis scriptoribus. ²⁶ Ἐχῶς, habeo: infinitivus ἔχειν, habere: ἐν ἡσυχίᾳ, in quiete: pro quo B V D Æ V S, pacatam habere. ἡ ἡσυχία, in quiete, secundæ declinat. dativus ἡσυχίᾳ, per x diphthongum impropriam. in, præpositio iuncta dativo ἡσυχίᾳ. ²⁷ Accusativus: nominativus ὁ νεῦν, crasis νεῦν, 131. 24. ²⁸ Περὰ δαυ, nitōr, conor, tento, secundæ coniu. circumflexorum: infinitivus περὰ δαυ, crasis περὰ δαυ. ²⁹ Conuenit, impersonaliter: presentis temporis, à τορὸς & ἡκα: compositum περὶ σῆκει, cōuenio. B V D Æ V S imperfecto reddit, iam primū, inquit, mentem pacatam habere conueniebat: pro quo Græcus dixit, ἐν ἡσυχίᾳ τὸν νεῦν ἔχειν περὰ δαυ περὶ σῆκει, hoc est, verbum ἐ verbo, in quiete mentem habere, conari conuenit: ordo est, conuenit conari habere, id est, vt habeas, aut vt habeat quis mentem, &c. Magnus est enim visus infinitivus Græci, & sæpenumero commodè redditur per optativum præcedere particula vt, aut alia simili. Ceterum nos docendi gratia rudius vertimus, quò per omnia discipulo satisfaceremus. Neque verò miretur si inter Græca nihil respondeat illi. Iam primū nec interpretem damnēt, quā in infinitiuo περὰ δαυ neglexerit. Latinis auribus ille inferuivit, & sensum bonā fide reddidit. Verum iam deinceps in istiusmodi versionis siue libertate, siue autoritate, non multum immorabimur, sed B V D Æ V S doctissimam interpretationē tantum ascribemus. Vbi enim singulorum verborum themata monstrata fuerint, & grammaticas minutias exacte peruestigauerimus, facile cuius iudicio ipse suo consequetur, quid interpres aut prudens adiecerit, aut securus transierit. quorum utrunque quantum permillum sit, fidorum interpretum scripta docebunt. Nunc quo cœpimus proposito, has Meditationes absoluiamus. De interpretandi ratione, alias fortè & copiosius dicemus.

Infinitivus per optativum redditus.

Interpretis libertas.

Vt enim oculi continuo circumactu ver-
fatus, & nunc hor-
sum illorumque de-
flexus, nunc sursum
deorsumque crectus
vicissim ac depressus,
exactè cernere ne-
quit, sed obtutu in-
cumbere in rem vi-
sissim eum oportet, si-
quidem conspectum
rei perspicuum factu-
rus est: hunc in mo-
dum mentem huma-
nam sexcentis mundi
curis distractam eu-
denter cernere verita-
tem vix est: vt eueni-
re possit.

Ὡς γὰρ ὀφθαλμὸν ὁφθαλμὸν ἀπειρομήδρον ἑχῶς, καὶ νῦν μὲν ἐπὶ τὰ πλάγια πε-
ριφερόμενον, νῦν δὲ πρὸς τὰ ἀνω καὶ κα-
τω πυκνὰ μετασφρόμενον, ἰδέειν ἐ-
ναργῶς οὐχ οἶόν τε, ἀλλὰ ἄλλο πορσ-
ερφιδίωσιν τὴν ὀφθαλμὸν ὀφθαλμῶ, ἐ-
μέλλοι ἐναργῶς αὐτῶ ποιείδαι τὴν
ἴσασ ἔτω καὶ νοῦν ἀνθρώπου ἔσω
μυελίων ἴσασ καὶ τὸν κόσμον φροστί-
δων ἀπειρομήδρον, ἀμνηχανον ἐναργῶς.
ἐναπενίσασ τῆ ἀληθείᾳ.

Vt enim oculi circumactum assidue, & nunc quidem in obliqua circumlatū, nunc verò ad superna & inferna identidem reuersum, cernere euidente, sed oportet affixum esse obturum viso, si futurus sit euidente ipsius facere cōspectum: sic & mentē hominis ab inmundis in mundo curis distractam, difficile euidenter intendere veritati.

Vt Enim: respondet ei quod sequitur, ἔτω, sic. Oculum: ὀφθαλμὸς ter-
tiæ declinat. Accusativus participij presentis temporis nominativus: ὁφθαλμὸς

γῆδρος, à passiuo ἀπειρομήδρον: actiuum ἀπειρομήδρον, circumago, circumduco, verso, à πρὸς & ἀνω: nec abiicit πρὸς vocalem, licet verbum ἀνω incipiatur à vocali. 49. 7. & 13. ⁴ Συμῆχος, contineo: inde συμωχῆς, continuus, primæ declinat. contracto-
rum, πῶ συνεχῆος, ἴδω συνεχῆος, crasis συνεχῆον, & v in σ conuerso, fit aduerbium
5 συνεχῆος quasi dicas, continenter: qua voce Cæsar vitur pro assidue, & citra in-
termissionem: continenter bellum gerere. De huiusmodi aduerbiorum for-
matione, 116. 13. Pro ἀπειρομήδρον συνεχῆος, B V D Æ V S habet, continuo circumactu
versatus. ⁵ Et nunc quidem: τὸν aduerbium temporis. ⁶ In obliqua: neutrum
plurale accusatiui casus: nominatiuus singul. ὁ πλάγιος, obliquus, transuersus. 6 ἐπὶ τὰ πλάγια.
7 tertix declinat. pro ἐπὶ τὰ πλάγια, B V D Æ V S, horum illorumque.
8 compositum ἀπειρομήδρον, ἀπειρομήδρον, circumferor, participium ἀπειρομήδρος ter-
tiæ declinationis: accusatiuus τὸν ἀπειρομήδρον. ⁹ Sursum ac deorsum: ἀνω ad-
uerbium, sursum, supra: κατῶ, deorsum, infra. Aduerbiis articuli adduntur in
quouis genere & numero, sensusque redditur Latine per cōueniētiis aliquid par-
15 ticipium, aut aliam quampiam vocem, quæ maximè quadrat: ὁ ἀνω, qui sursum
versatur: τὰ ἀνω sursum sita: κατῶ, deorsum posita: πρὸς τὰ ἀνω, ad ea quæ sur-
sum consistunt. Πρὸς: Præpositio: iuncta est accusatiuo τὰ ἀνω. ⁹ Neutrū
plurale ab adiectiuo πυκνός, densus, frequens. Neutrū verò adiectiuum in vtroque
numero tantquam aduerbium ascunt: πολλὰ, multum: ἴτε πυκνὰ, frequenter: pro quo
20 B V D Æ V S vicissim, id est identidem, crebro, per interualla. ¹⁰ Accusatiuus 116. 30.
est: nominatiuus ὁ μετασφρόμενος, participium presentis temporis à passiuo με-
τασφρόμαι: actiuum μετασφρόμαι, conuerto; reuerto: à μετὰ & σφράμαι, pro πυκνὰ
μετασφρόμενον, id est, fit crebro conuersum, veltit erectus vicissim, ac depressus:
nam πρὸς τὰ ἀνω μετασφρόμεται, id est, sursum conuertit, non aliud est quam erigi:
25 contra πρὸς τὰ κατῶ μετασφρόμεται, deorsum conuertit, tanquam est deprimi. id
verò per vices contingit sibi mutui succedentes, ideo πυκνὰ μετασφρόμαι dixit,
vicissim erigi ac deprimi. ¹¹ Videre: infinitiuus secundi aoristi, 194. 2. in ἐῖδω.
¹² Manifestè, euidenter: aduerbium factum à genitiuo plurali ἐναργῶν: monina-
tiuus ὁ καὶ ἐναργῆς, primæ declin: contractorum. ¹³ Non: ante consonan-
30 tem, & πρῶτον: ἐκ ante vocalem tenuem, ἐκ ἐπαίησα: ἐκ ante aspiratam, ἐκ ἀπαιησα.
¹⁴ Oportet, potens, possibilis: quod nomen Ionico more capit parcelcon τρε, οἶος,
neutrum οἶοντε. ¹⁵ Oportet: impersonale, 219. 13. ¹⁶ Simplex: ἐπειδὴν, vt πυ-
ροδυνας, aorist. prim. pass. infinitiuus modi indicatiui ἐπειδὴν, à tertia persona præ-
35 teritiui ἐπεισασ: prima persona ἐπεισασ: præter. act. ἤπεισασ, futur. ἐπεισασ, præter. ἐπειδὴν,
id est, firmo, figo: περὶ σφραῖδα, applico, affigo: περὶ σφραῖδων τὸν ὀφθαλμὸν, affigi oculi,
fit esse factum applicari. ¹⁷ Ὁπρῶτα, secunda persona ὀφθαλμῶ:
hinc ablato incremento verb. à fit ἡ ὀφθαλμῶ, τὸς ὀφθαλμῶ, τὸν ὀφθαλμῶ, secundæ declinat. cō-
tractorum. ¹⁸ Ei quod viderur: ἐραῶ, video: ἐραῶμαι, videor, crasis ἐραῶμαι, 1c-
40 ὀφθαλμῶ coniugat. circumflex: particip. ἐραῶμενος, dativus τὸν ἐραῶμενον: pro quo B V
D Æ V S dicit, rem visam. Nam huiusmodi participij præteriti temporis sapius
abutumur, & ad significationem presentis accommodamus, quòd Latini non ha-
bent participium præsens à verbo passiuo. Quæquam & Græci & Latini par-
ticipia crebro solent vsurpare, non habita ratione temporis, sed significati: vt rem
visam dicamus nō eam solum quam tempore præterito vidimus, sed omne id
45 in quod oculus officio sue fungi potest: sic Græci τὸν ἐραῶμενον participio præsen-
tis temporis appellat quicquid cerni potest, siue nunc in presentia cernatur, siue
antè conspicuum fuerit, licet iam lateat, neque appareat, id est τὸν ἐραῶμενον, & vi-
sum, pro obiecto visus, vt Physici loquuntur, accipimus. ¹⁹ Si: coniunctio hæc
posita cum optatiuo μέλλω. ²⁰ Optatiuus τὸν ὀφθαλμῶν indicat. μέλλω quòd verbum
peculiariter gaudet infinitiuo solentemque Latini hæc phrasin reddere his verbis,
50 futurum est vt: μέλλω σφραῖδων, futurum est vt faciā: μέλλω γράψω, futurum est vt
scribam: μέλλω τὸν δαυ, futurum est vt verberem, cuiusmodi planè eadem sunt cum
futuris, faciā, scribā, verberabo: sed vocum vsus est obseruandus: nos rudium
ducentes rationem, pro μέλλω diximus, futurus sit. ²¹ Ὁ καὶ ἐναργῆς, primæ
declinat, contractorum: τὸν καὶ τὸς ἐναργῆς, τὸν καὶ τὸν ἐναργῆς, crasis ἐναργῆς, id est,
55 euidentem, manifestum, aut, vt B V D Æ V S, cōspicuum: hæc capitur in genere

Notio de participijs
Græcorum & La-
tinorum.

19 ἐί.
20 μέλλω.
Constructio & in-
terpretatio verbi
μέλλω.

21 ἐναργῆς.

- 22 αὐτό. foeminino: eius substantiuū θέαν. 22 Αὐτό, ipse, III. 6. neutrum αὐτό: genit. αὐτοῦ refertur ad ἑρωμένην datiuum neutrum. B V D A E V S habet pro αὐτοῦ genitiuum, rei: quia ἑρωμένην vertit, rem visam. 23 Infinitiuus à ποιήματα, 80. 25. & in voce passiuā capitur actiue, ideoque regit accusatiuū à tergo πῶς θέω, 286. 22. in παρεχόμενον. 24 θέαν. 25 ἔτας, ἔτας. 26 ἀνδράπων. 27 ὑπό.
- 28 μωρίων. 29 ὑπό σέ, verberor abs te: sic hoc loco ὑπό μωρίων φροντίδων περιελάμβανον. 28 Antè hoc explicatū est, 284. 38. 29 B V D A E V S vertit, mundi curis. Quomodo autem explicari possit articulus ille ἦν iunctus præpositioni cum casu, κατὰ τὸν κόσμον, ostensum est, 285. 15. in verbis ὑπό τῆς κατὰ τὸν πᾶν ἀπείρας. 30 Κατὰ, in: præpositio cum accusatiuo κόσμον: nominatiuus ὁ κόσμος tertiæ declin. 31 ἦ φροντίδων. 32 ἔλλω, traho: περιελάμβω, distraho: passiuum περιελάμβαι, particip. ὁ περιελάμβανος, τὸν περιελάμβανον, distractum: est tamen præfens temporis. vide de hoc in voce ἑρωμένην, 291. 40. 33 Μηχανή, conatus, machina: vnde per α priuatiuam particulam fit ἀμύχανον, difficile, quod nulla ratione vel arte fieri possit. 34 Ἀντιζώ, fixis oculis intueor: futur. ἀντιζώω, aoristus primus ἀντιζώω, infinitiuus ἀντιζώω, vt τὴν φάσμασιν ἀντιζώω, ab indicatiuo præsentis ἀντιζώω, quod datiuum regit τὴν ἀλλοθία, ratione præpositionis ἐν: vide 278. 16. in ἑπιφανισμῶν αὐτοῖς. Nec mireris interpretem ἀντιζώω vertisse per infinitiuum præsentis temporis, cernere: vt & prius φερεταιρειδύνα, incumbere, & ἐν cernere, quandoquidem aoristi variis tribuuntur temporibus, & latissimè patet eorum significatio: & vsus. 35 Veritati: adiectiuū in us primæ declinationis contractorum, faciunt substantia foemina in εια: ἐναγής, euidentis, ἡ ἐναγής, euidentia: ἀλλοθία, verus, ἡ ἀλλοθία, veritas, τῆς ἀλλοθίας, τῆς ἀλλοθίας per α diphthongum impropiam, & hoc differt à nominatiuo ἀλλοθία.

Notio de aoristorum significatione et vsu.

25 Denominatiua in εια ab adiectiuis in us, 128. 45.

Atque ei quidē qui pondum cōiugalibus vinculis adstrictus est, rabidæ cupidines, et impetus effrænes, amorisque incessunt perditissimi.

1 δευμοίς. 2 γάμου. 3 συνεζευγμένον.

4 λυσάδεις. 5 ἀδελφία in ὄσθι. 6 ἑπιθυμία. 7 ἑρωμένη.

8 λυσάδεις. 9 ἑπιθυμία. 10 ἑρωμένη.

11 ἑρωμένη. 12 ἑρωμένη. 13 ἑρωμένη.

14 ἑρωμένη. 15 ἑρωμένη. 16 ἑρωμένη.

17 ἑρωμένη. 18 ἑρωμένη. 19 ἑρωμένη.

20 ἑρωμένη. 21 ἑρωμένη. 22 ἑρωμένη.

23 ἑρωμένη. 24 ἑρωμένη. 25 ἑρωμένη.

ἐρωμένη foemininum, tamen dixit non δυσερωμένη, sed δυσἑρωμένη. Attici nanque adiectiua in es communi genere solent vsurpare, 118. 13. ἔρας, amor: τὸ ἔρα-8 ἑρωτές πνέ-8 ἑρωτές, pluralis ἑρωτές quinta declin. πνέες encliticum à nominatiuo πνέ, remittit accentum. 9 Ab ἔρας fit adiectiuum δυσερωτός, id est, perditè amans, auctimimè 9 δυσέρωτες. 10 ἀμύχανον, explicata particula δους vt loco quadrabit, ἑρωτές δυσέρωτες, amores perditissimi, aut amores infelices & perniciosi. 11 Ταράσσω, turbo: ἐκταράσσω 10 ἐκταράσσω. 12 ἐκταράσσω, molestus sum. Præpositio ἐκ in compositis sæpè facit ad auxesim: ἐκ in compositione. 13 ἐκταράσσω, supra modum defatigari: ἐξασθενεῖν, valde debilitari. ἐκταράσσω tertia persona plur.

- 10 Ἄτ' iam occupatum: coniuge alter tumultus curarū excipit: in orbitate, proliū desideriuū, vxoris custodia, domus procuratio, ministerorū præfectura in contractibus dāna, cū vicinis digladiationes, in concertationes, negotiatiōnis pericula, agriculturæ labores: vnaquæque dies propriam venit ferens animi caliginem. Et noctes diurnas curas excipientes, in eisde phantasiis fallunt mentem.
- τὸν δὲ ἦδη κατειλημμένον ὁμοζύγων ἐτεροζύγων φροντίδων ἐκδέχεται. ἐν ἀπαμύχανον ὀπίθων ἐπιθυμία, γυναικός φυλακή, οἴκου ἐπιμέλεια, οἰκετῶν οὐρανοσφαιρίων, ἀμύχανον συμβόλαια βλάβαι, οἰκονομίας, ἀμύχανον γαίονας ἀπληκτισμοί, ἀμύχανον δικαστηρίους συμπλοκαί, τῆς ἐμπορονομίας οἰκονομίας, κίνδυνοι, ἀμύχανον γεωργίας ἀμύχανον πονήσεις. πᾶσα ἡμέρα ἰδίαν ἡμέραν φέρουσα τῆς ψυχῆς ἐπισκότησιν. ἀμύχανον νύκτας τὰς μνημερίνας φροντίδας παρὰ λαβοῦσιν, ἐν αὐταῖς φαντασίαις ἐκταράσσω τὸν νῦν.

I AM: Quanquam huiusmodi particulas, quas facile commonstraverit ἰδόν. lexicon, non est necesse curiosius recensere, vt neque quoties se offeret casus nominatiuus, aut præfens indicatiui primæ personæ, quandoquidem has Meditationes hec in ditationes in hoc tantum descripsimus, vt verborum themata, & casum nominatiuum, grammaticis innixi præceptis, reperiamus. 2 Λαμβάνω, tempora sumit à ληβώ: futurum λήβω, præter. ἀέληβω, & Atticè εἰληβω, 145. 13. passiuum εἰλημμαι, participium εἰλημμένος: sic à καπακαμβάνω κατειλημμένος, accusat. τὸν κατειλημμένον. 3 Ὁμοζύγος, coniunx. 4 Ἄλλοθια, similes: ἑπιθυμία, 3 ὁμοζύγος. 5 ἑπιθυμία, eiusdem sententiæ & suffragij: ὁμοζύγος, coactancus: ἑπιθυμία, coniunx dicitur quod eiusdem sit iugi, & pari cum marito iungatur copula, à ζυγός, id est, iugum: datiuus τῆς ἑπιθυμίας, tertiæ declin. 6 Alter vel alius tumultus curarum: ἑτεροζύγος tertiæ declin. φροντίδων à φροντίς. 7 Ἐκταράσσω, excipio, à δέχσω: φροντίδων. 8 ἑπιθυμία, tertia persona fing. ἐκδέχεται, vt πύτυπται. 9 Πᾶς, πάσδος, puer, proles: ἀπας, ἀδέχεται. 10 ἀπαμύχανον, orbis, sine liberis: vnde ἡ ἀπαμύχια, orbitas secunda declin. vt antè diximus à σωτήρ, σωτήρος fieri ἡ σωτηρία, salus, 289. 27. 11 Liberorum, prolium: à τὴν παῖδα ν. nominatiuo παῖς, παιδός. 12 Ὁμῶς, animus: ἐπιθυμία, concupisco: à præpositio ne ἐπι, in, quasi in animo gero: ἐπιθυμία, desiderium, auuiditas, concupiscentia. 13 Ἢ γυνή, vxor, genitiuus τῆς γυναικός, ab inuifato nomine γυνή. vide hetero 9 γυναικός. 14 ἑπιθυμία, 15 ἑπιθυμία, 16 ἑπιθυμία, 17 ἑπιθυμία, 18 ἑπιθυμία, 19 ἑπιθυμία, 20 ἑπιθυμία.

25 Denominatiua in εια ab adiectiuis in us, 128. 45.

Atque ei quidē qui pondum cōiugalibus vinculis adstrictus est, rabidæ cupidines, et impetus effrænes, amorisque incessunt perditissimi.

1 δευμοίς. 2 γάμου. 3 συνεζευγμένον.

4 λυσάδεις. 5 ἀδελφία in ὄσθι. 6 ἑπιθυμία. 7 ἑρωμένη.

8 λυσάδεις. 9 ἑπιθυμία. 10 ἑρωμένη.

11 ἑρωμένη. 12 ἑρωμένη. 13 ἑρωμένη.

14 ἑρωμένη. 15 ἑρωμένη. 16 ἑρωμένη.

17 ἑρωμένη. 18 ἑρωμένη. 19 ἑρωμένη.

ras mutuas, vt crebrò aliàm pro alia reperias. aut fit *καλλία* à nomine *φύλαξ*, custos, τῷ *φύλακος*, vnde ἡ *φυλακή*. 11 Domus procuratio, cura & diligentia: *οἶκος*, domus tertia declin. *ἐπιμελής*, accuratus, diligentis: vnde ἡ *ἐπιμέλεια*, diligentia, vt ἀλλοθία ab ἀλλοθής, de hoc, 292. 26. in ἀλλοθία. 12 Οἰκίτης, famulus, prima declin. ἡ *οἰκίτης*, accētū circumflexo in vitium, 222. 13. 13 Πρῶσιμη, prae-fideo, & praesum, à *πρῶ* & *ἴσημι*: *πρῶσιμα*, praeficio, praefecturam confero: sim-plex verbum *ἴσημι*, futur. *ἴσω*, praeter. act. *ἴσκησθε*, pass. *ἴσκησθησθε*: sic à compo- sito *πρῶσιμα*, praet. *πρῶσιμα*, *πρῶσιμα*: * vnde ablato incremento, fit duplex nomen verbale ἡ *πρῶσιμα*, & ἡ *πρῶσιμα*, id est, praefectura, praesidentia, plurale *αἱ πρῶσιμα*. 14 *κατὰ τὰ συμ- βόλαια βλάβαι*. 15 *συμβόλαια*. 16 *βλάβαι*. 17 *γείτονες*. 18 *διαπληκτισμοί*. 19 *δικαστήριος*. 20 *συμπλοκαί*. 21 *ἐμπορίας*. 22 *κίνδυνος*. 23 *γεωργίας*. 24 *διαπρονήσεις*. 25 *πᾶσα ἡμέρα*. 26 *ἰδίαι*. 27 *ἡμέρα*. 28 *φέρω*. 29 *ψυχῆ*. 30 *ἐπι- στήσις*. 31 *νύκτες*. 32 *μεθημερινάς*. 33 *οὐρανὸν δεῖ*.

14 *κατὰ τὰ συμ- βόλαια βλάβαι*. 15 *συμβόλαια*. 16 *βλάβαι*. 17 *γείτονες*. 18 *διαπληκτισμοί*. 19 *δικαστήριος*. 20 *συμπλοκαί*. 21 *ἐμπορίας*. 22 *κίνδυνος*. 23 *γεωργίας*. 24 *διαπρονήσεις*. 25 *πᾶσα ἡμέρα*. 26 *ἰδίαι*. 27 *ἡμέρα*. 28 *φέρω*. 29 *ψυχῆ*. 30 *ἐπι- στήσις*. 31 *νύκτες*. 32 *μεθημερινάς*. 33 *οὐρανὸν δεῖ*.

ras mutuas, vt crebrò aliàm pro alia reperias. aut fit *καλλία* à nomine *φύλαξ*, custos, τῷ *φύλακος*, vnde ἡ *φυλακή*. 11 Domus procuratio, cura & diligentia: *οἶκος*, domus tertia declin. *ἐπιμελής*, accuratus, diligentis: vnde ἡ *ἐπιμέλεια*, dili- gentia, vt ἀλλοθία ab ἀλλοθής, de hoc, 292. 26. in ἀλλοθία. 12 Οἰκίτης, famulus, prima declin. ἡ *οἰκίτης*, accētū circumflexo in vitium, 222. 13. 13 Πρῶσιμη, prae- fideo, & praesum, à *πρῶ* & *ἴσημι*: *πρῶσιμα*, praeficio, praefecturam confero: sim- plex verbum *ἴσημι*, futur. *ἴσω*, praeter. act. *ἴσκησθε*, pass. *ἴσκησθησθε*: sic à compo- sito *πρῶσιμα*, praet. *πρῶσιμα*, *πρῶσιμα*: * vnde ablato incremento, fit duplex nomen verbale ἡ *πρῶσιμα*, & ἡ *πρῶσιμα*, id est, praefectura, praesidentia, plurale *αἱ πρῶσιμα*. 14 *κατὰ τὰ συμ- βόλαια βλάβαι*. 15 *συμβόλαια*. 16 *βλάβαι*. 17 *γείτονες*. 18 *διαπληκτισμοί*. 19 *δικαστήριος*. 20 *συμπλοκαί*. 21 *ἐμπορίας*. 22 *κίνδυνος*. 23 *γεωργίας*. 24 *διαπρονήσεις*. 25 *πᾶσα ἡμέρα*. 26 *ἰδίαι*. 27 *ἡμέρα*. 28 *φέρω*. 29 *ψυχῆ*. 30 *ἐπι- στήσις*. 31 *νύκτες*. 32 *μεθημερινάς*. 33 *οὐρανὸν δεῖ*.

φρονίς, τῆς φρονίδος, τὰς φρονίδας. 34 *λαμβάνω*, secund. aorist. act. *ἔλαβον*, parti- cipium ἡ *λαβών*, ἡ *λαβούσα*: compositum *παρалаβούσα*, à *παρалаμβάνω*, plurale *αἱ παρалаβούσαι*. 35 *Δαίτιος*, plurale ab αὐτῇ pronomine relatiuo: quo non solum significat ipsum, sed etiam capitur pro, Eodē: αὐτῶν φαντασίαις, eidem phan- τασίαις, futurum φανῶ, praeteritum actiuum *ἔφαντα*, passiuum *ἔφαντα*, ver- bale φαντός, vnde verbum φανταζόμενος: fingere vocem a- ctiuam φαντάζω, futur. φαντάσω, praet. act. πεπλήσθησθε, pass. πεπλησθησθήσθε, secunda persona πεπλησθησθήσθε: * vnde nomen verbale ἡ φαντασία secunda declin. datiuus plur. τῶν φαντασιῶν. 37 *Ἀπατάω*, fallo: tertia plural. *ἀπατάωσσι*, *ἀπατάσθαι*: com- positum *ἐξαπατάω*, *ἐξαπατάσθαι*.

1 Horum autem 2 fuga 3 vna, 4 separatio à 5 mun- do 6 vniuerso. Mundi vero 7 secessus, 8 non 9 extra ipsum 10 fieri 11 corpora- liter, sed 12 cum corpore 13 consensu animi 14 ab- rumpere, & fieri 15 extor- rem 16 sine domo, 17 carē- tem proprio, 18 nesciū-fo- dalitatis, 19 inopem, 20 sine facultatibus, 21 vacant em- negotibus, 22 alienum à cō- tractibus, 23 rudem 24 hu- manarum 25 disciplinarū, paratū 26 admittere 27 cor- de ex 28 diuina 29 doctri- na 30 ingenitas 31 informa- tiones.

Τούτων δὲ 2 φυγῆ 3 μία, ὅ 4 χωρισμός 5 ἄπο τῶ 6 κόσμου 7 παντός. κόσμου ἢ 8 ἀνα- χήρησις, & 9 τὸ 10 ἔξω αὐτῶ 11 ἡμετέρας 12 ὄψεως, ἀλλὰ 13 πρὸς τὸ 14 σῶμα 15 συμ- παθείας τὴν 16 ψυχῆν 17 ἀπορρήξαι, ἢ 18 νέσθαι 19 ἀπολίω, 20 ἀοικον, 21 ἀνίδιον, 22 ἀφιλέταρον, 23 ἀκτήμονα, 24 ἀβίον, 25 ἀπεχόμενα, 26 ἀσυνάλλακτον, 27 ἀ- μαρῆν 28 ἀνὸ 29 ἐπιπέτων 30 διδασκάλων, 31 ἐπιτομον 32 ὑποδέξασθαι 33 τῆ 34 καρδίαν τὰς 35 ἐκ τῆς 36 θείας 37 διδασκαλίας 38 ἐργον- μίας 39 ὄψεως 40 πώσεως.

Quantum verum vna denum cautio est, si ab omni se mundo abdicavit qui hanc vitare molestiam in- stituerit. Est verò extra mundum esse consensu corporis in- tuatque afflictione a- nimum abrumpere, non ciuem esse, non domum possidere, non familiarum, nihil propriū habere, non sordiditatis officia, non amicitia colere, praedia nulli, nullas facultates habere, negotiis vacare, in- timentium contractus humanasque disciplinas non nosse, ita se comparare, cor vt humanum aptum sit admittere disciplinam ex diuinis monumentis informatam.

GENITIVVS Pluralis demonstratiui neutri generis τῶν, masculinum 1 τῶν, ἄπο, scem. αὐτῶν, 110. 27. 2 Φθίγω, fugio: secundus aorist. ἔφυγον: verbale nomen 3 φυγῆ. 4 ἡ φυγῆ, fuga, vide 294. in φυλακή. 5 Εἷς, vnus, 27, 16. & 120. 14, scem. μία, vna. 6 μία. 7 ἡ μία. 8 χωρίζω, separo: futur. χωρίσω, praeter. act. *ἔχωρισθε*, pass. *ἔχωρισθησθε*: * verbale 9 χωρισμός. 10 ὁ χωρισμός. 11 ὁ κόσμος, mundus genitiuus, τῷ κόσμου. 12 Ὁ πᾶς, πᾶς πάντες, quinta 13 κῶσμου. 14 πάντες. 15 ὁ πᾶς, πᾶς πάντες, quinta 16 κῶσμου. 17 ὁ πᾶς, πᾶς πάντες, quinta 18 κῶσμου. 19 ὁ πᾶς, πᾶς πάντες, quinta 20 κῶσμου. 21 ὁ πᾶς, πᾶς πάντες, quinta 22 κῶσμου. 23 ὁ πᾶς, πᾶς πάντες, quinta 24 κῶσμου. 25 ὁ πᾶς, πᾶς πάντες, quinta 26 κῶσμου. 27 ὁ πᾶς, πᾶς πάντες, quinta 28 κῶσμου. 29 ὁ πᾶς, πᾶς πάντες, quinta 30 κῶσμου. 31 ὁ πᾶς, πᾶς πάντες, quinta 32 κῶσμου. 33 ὁ πᾶς, πᾶς πάντες, quinta 34 κῶσμου. 35 ὁ πᾶς, πᾶς πάντες, quinta 36 κῶσμου. 37 ὁ πᾶς, πᾶς πάντες, quinta 38 κῶσμου. 39 ὁ πᾶς, πᾶς πάντες, quinta 40 κῶσμου.

De iis quæ sunt per a priuatiuum, & quomodo sint interpretanda.

- 16 ἀμικον.
- 17 ἀνίδιον.
- 18 ἀφιέταμον.

19 ἀκτῆμονα. Verbalia in uon à fut. act. vel à præter. pass. 126.30.

20 ἀσπαράμονα.

21 ἀσπαράμονα.

22 ἀσπυλάκτον.

23 ἀμυζῆ.

Composita ex α, δ, & ους, cum genitiuo.

24 ἀνδραπίον.

25 διδαγματόν.

26 ὑποδέξασθαι.

27 καρδία.

28 θείας.

29 διδακτείας.

30 ἐπινοίας.

31 διατυπώσεως.

126.6.

Est autem huiusmodi di cordis comparatio, cum ea doctrina de-

discuntur, quæ praua consuetudine sedem in ipso occupauerunt.

1 ἰτοιμασία.

126.6.

2 ἀπομάθησις.

126.6.

3 σιωπῆς.

4 προεκαχόντων.

ἐπι in compositis, cedens tempus indicat, vt apud Latinos præ in verbo præterito & cõsimilibus.

MAGNVS Hoc loco catalogus eorum quæ sunt per a particulam priuatiuam, quæ quidem B V D A E V S non eadem semper voce reddit, licet compositionis ratio sit vna in omnibus: ideò que vt in cæteris, ita & in istis inuabimur copia, vt nobis obuia sint quæcunq; scitè & cõmodè priuationem significent: deinde comminiscimur apta verba, quibus negationem tribuamus, ἀπὸ τῆς γένεσθαι vertit, non esse ciuem: ἀμικον, non possidere domum, non familiam, quæ quidem multis aliis verbis, & rectè verti possunt, ἀπὸ τῆς γένεσθαι, ciuitatem ignorare, ciuitate carere, ciuitate destitutum esse, & item alio & alio pacto, vt cunq;ue commodum erit negationem explirare. Quoties a priuatiuum præfigitur vocalibus, solet interferi v: ἀξιος, dignus, ἀπίσιος, indignus: verum id non est perpetuum, vt ἀεργος, ἀύπνος, ἀόρατος, ἀόκνος, ἀόρος, ἀότος: sic ab εἶκος domus, adiectiuum formatur ἀοικος, qui domo caret. 17 ἴδιος, proprius, priuatus: ἀνίδιος, qui nihil habet proprium, quod sibi peculiariter vendicet. 18 Ἐπίουρος, sodalis, amicus: φιλέταμος, sodalium studiosus, & amicitiam colens: ἀφιέταμος, qui sodalitatibus & amicitia officia non colit. 19 Κτῆμονα, acquirō, possideo: 15 ἀκτῆμον, inops, qui prædia non habet. Multa in μων deducuntur à futuro vocis act. μᾶρομαι, reminiscor, fut. act. esset μνήσω: inde μνήμων, memor: sic à κτῆρομαι, fut. act. κτήσω: vnde, si receptum esset, diceretur κτήμων, opulentus, qui multa possidet: hinc ἀκτῆμων, qui possessionibus destitutus est: genitiuus ἀκτῆμονος, accusatiuus τὸν ἀκτῆμονα. 20 βίος, vita, victus, & facultates quibus vita sustinetur, quæ eque ad vsum vitæ pertinent: hinc ἀβίος is dicitur, qui iis rebus caret. 21 Πράγματι, res: capitur pro negotio & molestia, vt παράγειν πράγματα, facere negotium: hinc fit ἀσπαράγμων, qui nec aliis exhibet negotiũ, nec ipse liber negotiis inuoluitur, τὸ ἀσπαράγμωνος. 22 Ἀσπυλάκτων, contrahō, pacifcor, in eo consociatus & conuenta: tertia persona præteriti pass. σπυλάκτων. 23 ἀμυζῆ, * verbale συναλλάκτος: vnde ἀσπυλάκτος, vt δυσκέρκτης à κέρτῃ, 292. 53. 24 Μανδάνω, disco: sec. aorist. ἔμυζον ab inusitato μανδῆω: hinc ἀμυζῆς genitiuus ἀμυζῆς primæ declin. contractorum, τὸν ἀμυζῆτα, crasis ἀμυζῆ, id est, rudè, nescium, indoctum. Crebrò verò genitiuum habet ista adiectiua, quæ sunt ex particulis α, δ, & ους, quorum exempla passim obuia. 25 Ἄνθρωπος, homo: ἀνδραπίον, humanus. 26 Διδάσκω à διδάσκω facit præter. pass. διδάξαμι: * vnde verbale τὸ διδάσκειν, τὸ διδάσκειν, ἢ τὸ διδάσκειν. 27 Διδάγμα, fut. δέξομαι, aoristius prim. ἐδέξομαι, infinit. δέξασθαι: compositum ὑποδέξασθαι. 28 Δατιuus à nominatiuo ἡ καρδία secundæ declin. 29 Θεός, deus: inde δθεός, diuinus. 30 Genitiuus à nominatiuo ἡ διδασκαλία, à διδάσκειν. 31 Γίνωμι, participium γινόμενος, ἡ γινομένη, τὰς γινομένας: compositum ἐπιγινόμενος ab ἐπιγίνομαι, intus generor, innascor, quasi dicas, intus fio. 32 A nomine τυπός, fit verbum τυπώω, fut. τυπώσω, præter. act. τυτύπωκα, pass. τυτύπωμαι, τυτύπωμαι: * vnde verbale ἡ τυτύπωσις, τῆς τυτύπωσις, accusat. pluralis τὰς τυτύπωσις, crasis τυτύπωσις: compositum διατυπώσεως à verbo διατυπώω.

126.6. 1 Ἐτοιμασία δὲ καρδίας, ἢ ἀπομάθησις τῆς ἐν πονηθείᾳ συνηθείας, προεκαχόντων αὐτῷ διδαγμάτων. 2 Præparatio verò cordis, 3 obliuio ex praua 3 consuetudine 4 ante occupantium ipsum doctrinarum.

Neq; enim in cera scribere possibile, non delementem infitos characteres, neque animam placita diuina accommodare, non ex consuetudine anticipatas opiniones ex ea eximentem.

Οὐτε γὰρ ἐν κηρῷ γράψαι δυνατὸν μή καταλείψαντα τοὺς χαρακτῆρας, ἕτε ψυχῇ δόγματα θεῶν ἄσπιρτα fuerint, neque ἀνίμα πρὶνς diuina placita accommodari, quàm anticipatas opiniones ab ea ex-

Nam neque in tabulis cereis scribere possibile, nisi prius literas induxerit, quæ ante scriptæ fuerint, neque anima prius diuina placita accommodari, quàm anticipatas opiniones ab ea ex-

DATIVVS A nominatiuo κηρός, cera, tertie declinationis. 1 γράψω, scribo: aoristius primus ἔγραψα, infinitiuus γράψαι, 2 δυνάμην, possum: verbum deponens secundæ coniugationis in μι, vt ἔσμεν, finge vocem actiuam δυνάμην, fut. δυνήσω, præteritum act. δέδωκα, pass. δέδωμαι per ai, quia semper penultima præteriti pass. verborum in μι est breuis, 108.21. tertia persona δέδωται: * verbale ὁ δωάτος, ὁ δωάτη, τὸ δωάτον, possibilis, possibile. 3 Λαίω, & inde

15 καταλείνω, doleo: fut. λείπω, aor. prim. ἐλείπα, particip. λείπας, λείπαντος, τὸν λείπαντα, καταλείναντα. Posuit B V D A E V S hoc loco verbum inducere, cuius vsus est proprie cùm de opere rectorio sit sermo: & pro abolere capitur. Suetonius, Amplissimis verbis collaudatum in integrum restituit, inducto priori decreto. Et alio loco, Multa & deleta & inducta, & superscripta inerant. Siquidem il-

20 lito chartis atramento, tanquam delentur quæ prius scripta fuerant. Vide commentarios B V D A E I in verbo ἐμπλήρω. Cæterum μή καταλείναντα τῶν χαρακτῆρας vertit, nisi prius literas induxeris. Nam participia significationis præteriti cum non sint Latinis à verbo actiuo, necesse est vt vtamur verbo præteriti te- 25 teriti passiuu, & orationem actiuam commutemus in passiuam, καταλείναντα τῶν χαρακτῆρας, inductis literis, siue deletis characteribus. 3 Κεῖμαι, iaceo, 163.21. cõ. 5 ἐπισπείρω, posito δότικεμαι: hinc ἐπισπείρωμαι, partic. ὁ ἐπισπείρωμος. 6 Χαραπίω, sculpo, im-

30 δόγμα. 7 Ἐδέξαι secund. aor. med. infinitiuu à πείρω, 97.24. παραπείρω, παραδέδω. 8 παραδέδω. 9 Τὸ ἔδος, τὸ ἔδος, crasis ἔδος, vt τείχεος. 10 λαμβάνω, futurum λήψω, aor. λήβω, præter. 9 ἔδω. 10 πωρήσας, λήψας, pass. λήψομαι, λήψομαι: * verbale ἡ λήψις, τῆς λήψεως, accusat. plur. τὰς λήψεις, λήψας per crasim: fit πωρήσας, τὰς πωρήσας, crasis πωρήσας, à composito πωρῆσαι, λήψαι. 11 Ἐξέειπον, eximo: simplex αἰρέω, sec. aorist. capitur ab ἔλω, & est ἐξέειπον, partic. ἐλάων, ἐλόντος: compositum ἐξέειπον, ἐξέλόντος, accus. τὸν ἐξέειποντα.

Ad verò hoc maximum utilitatem nobis solitudo præbet, conseruans nostras perturbationes, & otium dans rationi, omnino ipsas ex anima elidendi.

Πρὸς δὲ τοῦτο μέγιστον ὄφελος ἡμῖν ἢ ἐρημία παρέχει, κατὰ δυνάζουσα ἡμῶν τὰς πάθη, καὶ χολῶ διδύσα τὰ λόγῳ, παντελῶς αὐτὰ τῆς ψυχῆς ἐκτεμῆν. Ad id autem assequendum solitudo grande operæ pretium adest, utpote quæ conseruans animi consopire solita sit, spatiūque deinde inducere, ut rationis ipsas stirpibus ex anima elidendi.

AD Id autem: dictionem, assequendum, exempli gratia posuit, quomodo I solet Cicero vsurpare præpositionem ad, vt commodum subaudiatur gerundium Superlatiuus à μάγας, 136.10. 3 Utilitas: nomen neutr. vt πύργος. 4 Eūthi, 2 μέγιστον, 3 ὄφελος, cubile: δυνάζω, sopio: compositum κατὰ δυνάζω, participium κατὰ δυνάζων, ἢ κατὰ δυνάζουσα, vt pote quæ consopire solita sit. Sæpius imperfectum reddunt per solet Imperfectū per solet aut consueuit. Part. præsens form. à δίδωμι, 100.22. 6 Τίμων, sec. aor. ἔτιμον, aut ἐδύμισσι τειδέσθαι.

- 50 215.2. infinitiuus τιμῆν: sic ἐκτεμῆν, ἐκτεμῆν.
- 5 διδύσα.
- 6 ἐκτεμῆν.

Vt autē fera bestia blanda manu per- malle leni certami- ne superantur: in li- bi dines, pauores, ma- rores, anima benefi- ca mala, consuetudi- ne consopita, nec per- petuo irritamento ef- ferata, eluctabiliora deinde tritrationis sunt.

- 1 διχαταγωνιστε.
- * 126.11. & 303.29.
- 2 157.
- 3 καταψυχθέντα.
- 4 οργαί.
- 5 ιοβόλα.
- 6 καταδυναδέντα.
- 7 εξαχειανόμωρα.
- 8 σιωχεῖ.
- 9 ἐρεθισμῶ.
- 10 διχαταγωνιστέ- περα.
- 11 δυνάμει.
- 12 γίνετα.
- * 227.40. & 298.

Ὡς γὰρ τὰ θηρία διχαταγωνισά' ὄτι κατα- ψυχθέντα ἔτιος ἐπιθυμία, καὶ ὄργαί, καὶ φό- βοι, καὶ λύπαι, τὰ ἰοβόλα τῆς ψυχῆς κακὰ, καὶ καταδυναδέντα δὲ τῆς ἰσυχίας, καὶ μὴ ἔλα' εὐσφοπία per quietē, & νό' exasperata' af- fiduo' irritamento, τριανόμωρα τῶ' σιωχεῖ' ἐρεθισμῶ, διχα- τωγωνιστέρα τῆ' δυνάμει τ' λόγῳ γίνετ).

Αγωνίζεταί, tertia persona præterit. ἡ γίνεταί. * verbale ἡ γίνεταί: compositum κατα- γίνεταί, superabilis, ἀ καταγωνίζεταί, vinco, supero' διχαταγωνιστε, qui facile vincit- tur. Nam δ' in compositis significat facile, proclive, pronum, bonum. vide 292. 55. in ἄνοσι δ' εκτοί. * Verbum singulare, iungitur nominatio plur. neutri gen. 13 θηρία, more Attico, 227.40. * ψυχῶ, futurum ψυχῶ, præteritum ψυχῶ, passivum ψυχῶμαι, ἔψυχῶ, ἔψυχεται, aoristus primus ἔψυχῶ, participium ἔψυχῶν, ἔψυχόν, ἔψυχόντες, plurale τῶ ψυχθέντα: compositum καταψυχθέντα, ἀ καταψυχῶ. * Ira: non hoc est in B. V. D. A. I. versione, nec eodem ordine recenset ut habet Græca: ver- rum scribarum & typographorum incuria multā in huiusmodi & omittit 20 solet & confundere. * ἰος, venenum: ἰοβόλος, venenosus, quasi venena iaculās, ἀ βόλος, iacio: & monuimus in voce συμβόλα, verbalia verbi βάλω' efferi per ο, 294.35. sic igitur ἰοβόλος, ut ἐπιβόλος, procul iaculans, Apollinis epitheton. * Εὐ- νάζω, futurum δυνασω, præter. ἀ δυνασα, passivum δυνασάμαι, δυνασεται, aorist. δυνασάτω, participium ἀ δυνασάτω, τὸ δυνασάτω, plurale τῶ δυνα- δέντα: compositum καταδυναδέντα, ἀ καταδυναδίζω, sopio. * ἄγχιος, ferox, aggressis: inde ἀγχειανόμωρα, ἀγχειανόμωρα, participium ἀγχειανόμωροι: compositum εξαχειανόμωρα, εξαχειανόμωροι, neutrum plurale εξαχειανόμωρα, efferata: tamen est presentis tem- poris: vide de hoc, 291.40. * Ο' σιωχεῖ, primæ declinationis contractum, τὸ σιωχεῖ, τῶ σιωχεῖ, crasis σιωχεῖ. * Ο' ἐρεθισμῶ, verbale ab ἐρεθίζω, factum ἀ 30 prima persona præteriti passivi, 126.3. * Comparativus ab ἀ καταγωνιστε. * ἢ δυνάμει, primæ declinationis contractum, τῆς δυνάμει, τῶ δυνάμει, crasis δυνά- μει. * Tertia persona ἀ γίνεταί, fio: * est rursum verbum singulare cum no- minatio plurali ἰοβόλα κακὰ.

15. Εἶσι ἰγὺρ loci ali- quis huiusmodi, qualis hic poster, ita ab hominū congressu libet, ut ἀ nullo ex- τριανόμωρα itumpre- te assidua interpellē- tur meditatio: pietatis enim meditatio a- nimam diuinis cogi- tationibus alit.

Ἔσι ἰγὺρ τὸν χεῖρον τοιοῦτον, ὁ δὲ ὄν πέρ ὄτι, ἢ τὸ ἡμέτερον, ἢ ἐπιμαξίας ἀν' ἐρώπων ἢ ἀ- πηλαγαμῶν, ὡς καὶ μὴ ἰσὸ μὴ δένος ἢ ἰσὸ τῶ ἰσὸ μὴ δένος τὸ σιωχεῖ τῆς αἰσθησεως ἢ δὲ- κόπτεταί, ἀσκησις ἢ δὲ σβεσίας τὴν ψυχὴν ἢ ἔρεθει τοῖς θεοῖς ἢ δὲ χενόμωρα.

IMPERATIVVS Ab εἰμῖ, sum, 157.28. * Πρ adiectio est syllabica, * 115.4. & 277. 27. * ὄσων pro ὄσι: sic ὄσων pro ὄσιν ἔσι, accentum remittit vt encliticū. * καὶ * mul- tis locis tanquam abundat. * Μίγνωμι, misceo: futurum μίξω, * ἀ μίγνω, præteri- tum actiuum μίμνω, passivum μίμνωμαι, μίμνωμαι: sic ab ἐπιμίγνωμι, id est, com- mercium habeo: fit ἐπιμίμνωμαι: * vnde nomen verbale ἐπιμίμνω, commercium. * 168.31. * 126.6. * ἄλλ' ἀπὸ, fut. ἀλλ' ἔξω, præter. ἀλλ' ἔξω. passivum ἀλλ' ἔξωμαι, partic. ἀλλ' ἔξωμενος: cō- positum ἀπηλαγμένος ab ἀπηλαγόμεναι, discedo, liber sum: regit hoc verbū geni- 6 τί. * 235.15. τιῦ ἐπιμαξίας. * Infinitiuo iūgitur: id quod imitatur Horatius: Vt melius quic-

Vt enim feræ faci- les superatu' sūt: per- malle: sic cōpulsē- tia, & ira, & pau- res, & mærores, & nefica animæ mala, & νό' exasperata' af- fiduo' irritamento, τριανόμωρα τῶ' σιωχεῖ' ἐρεθισμῶ, διχα- τωγωνιστέρα τῆ' δυνάμει τ' λόγῳ γίνετ).

Quid igitur beatus angelorum concē- tū in terra' imitari: statim quidem inci- piente die' in preces exurgentem, & hym- nis, & canticis vene- rari' creatē: deinde so- le' purē respicēde' ad opera' conuen- sum, ubique ipi' pre- catione' præsentē, & hūmni tanquā' sale cōdire' actiones. Nam hilarē & ala- crem animā' statū hymnorū' cohorta- tiones' largiuntur.

quid

quid erit pati: pro vt patiaris: Attici geminata gaudent negatione: vide Cō- mentarios B. V. D. A. E. I. μὴ δένος, genitiuus ἀ μὴ δένος, 27. 17. * Ο' ἔξωθεν, externus, aduerbium aduentu articulo- rum tanquam adiectiuum est, 231.22. * Assiduum meditationis, id est, assiduitatem. Nunquam non obuia sunt adiectiua neutra, substantiue capta, ὁ καὶ ἡ σιωχεῖ, τὸ σιωχεῖ. * Genitiuus ἀ nominatio ἢ ἀσκη- σις secunda declinationis contractorum: est verbale ab ἀσκήω, fut. ἀσκήσω, præter. ἀσκήσας, pass. ἀσκήσας, ἡσκήσας, ἡσκήσας: hinc ἢ ἀσκησις. * Κόπτεταί, διακόπτεταί, διακόπτεταί, intertor, interpellor: infinit. διακόπτεταί. * Genitiuus ἀ nominatio ἢ δὲ σβεσίας, ab adiectiuo δὲ σβεσίας, 293.4. * Ἐρέω, ἔρεεις, ἔρεει, nutrio, alo. * Datiuus plur. ἀ δυνάμει, 281.11.

Τί ἔν' μακαριώτερον τῆ τῆν' ἀγγέλων χο- ρεῖαν ἐν γῆ, μιμείδαι; ὁ δὲ ὄν μὲν ἀρχο- μῆνης ἡμέρας εἰς δὲ χάς ὀρμηῶτα, καὶ ὑ- μνοῖς, καὶ ᾠδαῖς ἑραίρειν τὸν κτίσαντα: εἶτα ἡλίε' καθεσθῆς δὲ λαμψαντος ἐπ' ἔργα ἑαπόμωρον, πανταχοῦ αὐτῶ τῆς δὲ- χῆς συμπαρέσης, καὶ τοῖς ὕμνοις ὡσπερ αἰ- λαρῶν καὶ ἄλυπον τῆς ψυχῆς, κατὰ σήμε- ρα ἡμῶν ἢ ὕμνων παρηγορεῖαι χερίζοντα.

COMPARATIVVS Α κακίερος. * ὁ ἀγχιος tertia declinationis, ἢ χορεία secunda. * Μιμείδαι primæ coniugationis circumflexorum, infinitiuus crasis μιμείδαι. Est autem hoc loco infinitiuus cum casu, sumptus loco nominis genitiui casus, qui pendet a comparatio, ideō que adest articulus af- ficiens hanc orationem, μιμείδαι τῶ ἀγγέλων χορείαν: hoc modo, τὸ μακαριώτερον τῶ μιμείδαι τῶ ἀγγέλων χορείαν; quid beatus ipso imitari angelorum concentum? quid beatus hac re? nempe imitari: & caut, quid beatus quam imitari ange- lorum concentum? * Tempus ponitur in genitiuo ἀρχωμαι, incipio, part. ἀρχο- μένος, ἢ ἀρχομένη, τῆς ἀρχομένης. * In preces: ἢ δὲ γῆ secunda declin. τῆς δὲ χάς. * ὀρ- μῆω, part. ὀρμῆων, crasis ὀρμῶν, τὸ ὀρμῶν, τὸν ὀρμῶν: cuius verbi significatū vide in ὀρμῶν τῆς, 279.43. Interpretes infinitiuo reddidit, ire: cum potuisset retinere par- ticipium, & dicere, euntem. * ὁ ὕμνος tertia declinationis, datiuus pluralis τῶ ὕμνοις, ἢ ᾠδαῖς, secunda declinationis, datiuus pluralis τῶ ὕμνοις, ἢ ᾠδαῖς. * Infinitiuus κτίρειν, κτίρειν, κτίρειν, τὸ κτίρειν, τὸν κτίρειν, cum qui creatur: de hoc vide 278.41. in τῶ κτίρειν. * ἢ ὕμνων, ἢ ὕμνων, purus, ἢ καθεσθῆς, & conuerso in α, fit aduerbium καθεσθῆς, ἢ λαμψαντος: compositū δὲ λαμψαντος ἀ δὲ λαμψω. Caterum genitiui Græcis ab- solute ponuntur, 227.44. * Apostrophus est, ὅτι ἔργα, 6.8. * Τρέπω, aoristus sec. ἢ τρέπω, μέδιος ἐπὶ τῶ μίμνω, particip. τῶ τρέπων. * Εἰμῖ, sum: particip. εἰμῖ, εἰμῖ, εἰμῖ, compositū παρῶν, ἢ παρῶν, τῆς παρῶν: deinde additur & altera præpositio αὐ, συμπαρέσης. * 210.29. * συμπαρῶν, συμπαρῶν, verba verò ipsa sunt, παρῶν & συμπαρῶν. * Τὰ δὲ ἔργα, ἢ ἔργα, τῶ ἔργα. * Ἀρτύω, παραρτύω, condio. Sæpe quidem præpositio ni- hil addit significationi simplicis: tamen παρὰ sic multis locis accipitur, vt si. 16 παραρτύειν, quasi dicat, dum opus facimus, obiter hymnos decantare. * Ἐραζομαι, ἢ ἔραζας.

7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

Ita enim maxime cōfigiando acceptum eris, si infra fastigium tum descendens id feceris.

Προκαταλαβὼν γὰρ ἑαυτὸν δευτερεύοντα ταπεινός, οὐτως ἀνομιαν ἀεὶ ἔσθι, τῶ δρομῶ τῆς δουλείας.

Præoccupans enim teipsum per humilitatem, ita facile acceptus eris indigentis curatione.

I καταλαβών.

Α Α Μ Β Α Ν Ω tempora sumit à λήθω, secundus aorist. λαβών, participium λαβών, compositum καταλαβών à καταλαμβάνω, id est, occupo, complector, inuado, & etiā idem quod reum perago: quasi dicat Β Α Σ Ι Λ Ι Β Σ, Si prius ipse te per modestiam tanquam reum iudicaueris, nec te immunem à culpa duxeris, sed velut communem miseriam apud alterum miseratus fueris, facilius admitteatur ad hortatio tua: quippe qui non videaris alterum arroganter increpare, sed communem casum dolere. Α καταλαβαίνω fit προκαταλαβαίνω, præoccupo, aoristus secundus προκαταβών. Cæterum hæud scio, num Β Υ Δ Α Ε Υ S legerit προκαταβών, an προκαταβών, id est, prius deiciens: siquidem verit, infra fastigium tum descendens, tanquam à verbo καταβάλλω, deicio, demitto, vnde & καταβέβλητος, abiectus, de quo postea. Teipsum: nam etiam est secundæ personæ, III. 26. Ταπεινός, humilis: ταπεινόφρων, modestus, humilia de se sentiens, τὴ ταπεινόφρονος: inde ἡ ταπεινόφρων, modestia animi, per syncopen pro ταπεινόφρονουσίν, 302. 44. in σωφροσύνη. Δέχομαι, δέχομαι, δέχομαι, δέδεξαι, δέδεκα: * verbale δεύς: compositum παρὰ δεύς à παρὰ δεύς: qui facile suscipitur & 20 admittitur.

- 2 ἑαυτὸν.
3 ταπεινόφρωνος.
4 ἀπαρὰ δεύς.
* 126. 11.

Plerumque vero concubilibus nobis erit ea increpandi ratio, quæ Prophetæ secutus est, qui peccati teo Davidi non à semetipso impregit damnationis modum, sed accersita persona tuas iudicem illum ipsum in proprio crimine castigando constituit: adeo præiudicio in sese facto, nihil ille deinde habuit, quod succerneret increpanti.

Πολλάκις ὁ χρησμός ἡμῖν καὶ ὁ τῶ προφήτης ξόπος τῆς ὀπιπλήξεως, ὅς τῶ Δαβὶδ ἄμάρτοντι, οὐ παρ' ἑαυτῶ ἐπήγαγε τὸν ὄρον τῆς κατὰ δίκης, ἀλλ' ὑποβολῆ σωπῆς χρησάμενος, αὐτὸν ἐκείνον ἐκάθισε τῶ ἰδίῳ κελῶ ἀμαρτήματος, ὡς τ' αὐτὸν κατ' ἑαυτῶ προεξενεκόντα τῶ κείσιν, μηδὲν ἐπιμέμφομαι τὸν ἐξελεγγεῖντα.

Plerumq; verò utilis nobis & Prophetæ modus increpationis, qui David peccati non à semetipso impegit modum damnationis, sed suppositione personæ vñs, ipsum illud constituit proprio iudice peccati adeo-vt ipse aduersus semetipsum pronuntians iudicium, nihil iam succenseret increpanti.

- 1 πολλάκις.
2 προφήτης.
* 126. 11.
3 ὀπιπλήξεως.
4 Δαβὶδ.
5 ἀμάρτοντι.
6 ἐπήγαγε.
7 κατὰ δίκης.
8 ὑποβολῆ.
* 294. 14.
9 χρησάμενος.
10 ἐκάθισε.
in propter pleonasmum, 154. 7.

Π Ο Λ Α Ο Σ, multus, πολλάκις, sæpius: δέκα, decem, δέκακις, decies, ἐπτά, septem, ἐπτάκις, septies: πέντε, quinque, πεντάκις: ἕξ, sex, ἕξάκις. & ita in cæteris. φημί, dico: προφημί, prædico, conjugationem eius vide 164. 19. tempora sumuntur à φάω, φησὶς, πείφω, πείφω, πείφω, πείφω: inde compositum προφημί: * verbale ὀπιπλήξω, propheta, τὴ προφήτης primæ declinationis. Πλήθω, πλήξω, πείφω, πείφω, πείφω: * vnde ἡ πείφω: compositum ὀπιπλήξω, τῆς ὀπιπλήξεως, à verbo ὀπιπλήξω, increpo. Historia est secundi Regum capite 12. ἄμαρτον, pecco, tempora sumit ab ἀμαρτία, 170. 15 futurum ἀμαρτήσω, aorist. prim. ἄμαρτον, aoristus sec. ἄμαρτον: de cuius formatione 88. 15. participium ὀπιπλήξω, τὴ ἀμαρτον, τῶ ἀμαρτον. ἄνω, sec. aorist. ἦρον, Atticè ἦραρον, 167. 23. compositum ἐπιπλήξω, secundus aorist. ἐπιπλήξαρες, ἐπιπλήξα. ἦ δίκη: inde κατὰ δίκην, supplicium, condemnatio. ὑποβάλλωμαι, propono & tanquam fingo: * inde verbale ἡ ἀποβολή, suppositio & tanquam fictio. Χροιάμαι, futur. 50. χροιάμαι, aorist. primus medius χροιάμευ, partic. χροιάμενος. Ab ἰω, sedeo, fit ἰζω pleonasmō literæ ξ. Solet autem propter pleonasmum conuerti ε in ι, τικω, τικτω: ῥίπω, ῥίπω: ῥίπω, ῥίπω, sic ab ἰω fit ἰζω: inde compositum ex præpositione κατὰ

κατὰ, quod magis receptum est, καθίζω: futurum καθίσω, aorist. prim. ἐκάθισα, ἐκάθισαι, ἐκάθισο: fitque augmentum ante præpositionem, quod compositum nihil addat ad significationem, 141. 18. Est autem καθίζω interdum neutrum, id est, sedeo, interdum actiuum, id est, colloco, constituo, & sedere facio: hoc loco capitur actiue. Κρίνω, iudico, fut. κρινῶ, præter. act. κέκρινα, pass. κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται: * verbale ὀ κρινῶ. iudex. ἄμαρτῶν, fut. ἀμαρτήσω ab ἀμαρτία, præteritum act. ἀμαρτήσω, pass. ἀμαρτήσμαι: * verbale nomen τὸ ἀμαρτήμα, τὴ ἀμαρτήματος. * 126. 3. * 231. 15. Ponitur cum infinitiue nempe μέμφομαι. Φέρο, * secun. aorist. ὤηξα 13 ab ἐνέγκω, partic. ἐνεγκών, τὴ ἐνεγκόντος, τὸ ἐνεγκόντα: compositum ἐξενέγκω ab ἐνεγκῶ, 14 φέρο: deinde φερέντων τὸ φερέντων, id est, prius effero & pronuntio. Ἡ κρισίς, τῆς κρισίως, verbale à κρίνω. Ἐλέγω, fut. ἐλέξω, aorist. primus ἔλεξα, 16 ἐξέλεξα. participium ἐλέγξας: compositum ἐξέλεγξας ab ἐλέγξω.

Comitatur autē humiles atque abiectos animos & in terram intrinseus, habitus neglectus, coma squalida, vestis sordida, ita ut que faciunt lugentes secundum studium, ea ex spontaneo in nobis appareant.

Ἐπιπλήξω, compositum: datiuo iungitur. Βάλλω, fut. βαλῶ, præter. ἐβέβαλον, 183. 9. pass. ἐβέβλημαι, part. ἐβέβλητος, compositum καταβεβλήμενος, abiectus, à καταβάλλω, deicio, dem. ττο. ὀπιπλήξω, præter. ὀπιπλήξω: * verbale τὸ ὀπιπλήξω. * 126. 3. * 231. 15. Multa nomina fiunt ab aoristo secundo, cuiusque seruant penultimam, & characteristicon: φάω, ἐπείθω, παύω, sic à ἐπέω, fut. ἐπέω, aoristus secundus: ἐπείθω, nomen ἐπείθω, sed per syncopen dicitur ἐπείθω, tristis. Ἰδύω, vñs, τὸ ἰδύω, neutrum τὸ ἰδύω: compositum σπυνοδὸς à σπυνοδός. Ἐξω, fut. ἐξω, tempora sumit à ἔξω, ἔξω, ἔξω: * verbale τὸ ἔξω. Ἀμαρτία, fut. ἀμαρτήσω, præteritum actiuum ἄμαρτον, pass. ἄμαρτήσμαι, participium ἄμαρτον, ἄμαρτον. Ἄνω, squalor: inde adiectiuum ἀνω, fut. ἄνω, præter. ἄνω, pass. ἄνω, ἄνω, ἄνω: vnde ἄνω: * verbale, vt autem ab ἀνω fit ἀνω, ἄνω, ἄνω, & ἄνω, ἄνω, ἄνω, ἄνω: sic ab ἔξω fiet ἔξω, ἔξω: sed tenuis τ migrat in aspiratam θ, quod pensatur prima syllaba, vbi vertitur i aspiratum in i tenue, dicimurque ἔξω, τὸ ἔξω, vestis. Participium femininum à ῥυπάω, vt ῥυπάω, ῥυπάω. Secundum studium, id est, studium, consulto: Ἡ ὀπιπλήξω: * verbale ab ὀπιπλήξω. Obsoletum est verbum μάω, id est, promissum, vt μάω, μάω. Inge verbum in μι, μέμωμαι, futurum μήσω, præteritum act. μέμωμαι, pass. μέμωμαι, μέμωμαι: * verbale μάω, quasi dicas, promptus: inde αὐτόματῶς, vltroque, spontaneus, suapte natura promptus, nec aliunde adhibita cura alicuius τὸ αὐτόματῶς fiunt, quæ sua sponte eueniunt, quasi per se, nulla extrinsecus aduocata causa.

Tunica percingulum Χιτὸν διὰ ζώνης προεκαλάρως τὰ σώσφιστὰ: cinctum neque muliebri in modum illa exuret, neque prelatum stunicam tunica efficiat.

ΣΤΕΛΛΩ, στελλῶ, ἔσταλα, ἔσταλα, partic. ἔσταλμένος: compositum ἐσταλάσσω, 1 ἔσταλα, 2 ζώνω, cin-

Et consentaneus quidem fuerit summissis atque abiectis animis tristis oculus atque decori turges, habitus neglectus, squalida coma, vestis sordida, ad que lugentes consulto meditatoque faciunt, ea sponte animi sponte in nobis, vt veluti habitu temerario, existisse videri debent. ἔπειτα. 2 καταβεβλήμενος. 3 ὀπιπλήξω. 4 ἐπείθω. 5 σπυνοδός. 6 ἔξω. 7 ἄμαρτον. 8 ἀνω. 9 ἔξω. 10 ῥυπάω. 11 καταβεβλήμενος. 12 ὀπιπλήξω. 13 αὐτόματῶς. 14 ἔξω. 15 ἔξω. 16 ἐξέλεξα.

HÆC habui quæ de Grammaticis Meditationibus in medium adferrem, id potissimum spectans, ne iuuentus Græcarum literarum auida, diutius, quam par esset, in primis linguæ rudimentis hæreret, sed vno in opusculo totum istarum minutarum tædium deuoraret, grauioribus deinde disciplinis & authorum mancipanda lectionibus. Cum enim futurum sperarem, vt hoc studium apud plurimos minore grauairet inuidia, si compendio temporis mediocrem cognitionem attulisse videretur, non committendum putavi, vt in hac parte studiosis adolescentibus deesset. Quod etiam eò feci libentius, eoque magis conandum esse duxi, quòd nullus ferme hodie terrarum sit angulus sine Græcarum literarum fautoribus: sed apud quosuis hominum ordines, non pauci pro sua quisque vice, rem pulcherrimam & maximè frugiferam prouehant & exorant, quidam doctissimis ingenij sui monumentis, alij extruendis Gymnasijs, alij alendis linguarum professoribus, nunquam intermorituram sibi gloriam pepererunt. Quorum insignem vnum, nullique secundum nostram hæc tulit ætas, IOANNEM TARTESIUM, quem felix & semper doctis fecunda viris, in hæc luce gaudens contemplatur Lutetia, omnium literarum Meccenatem, Præfidem collegij Lexouienfis. Is igitur vir linguarum patrocinium ita suscipit, vt vnus verè sit instar totius Galliæ: nusquam discipulorum numerus maior, nusquam tanta professorum cohors, omnium Musarum dotibus instructissima. Quem enim ille non vltro asciscit, pascit, & ornat, quem eruditionis nomen commendauit? Est vbi Latine discas commodius, illic Græcè fortasse melius, ibi contra Hebræicè: verum hoc Lexouienfe collegium bonorum omnium est mare. Latinos, Græcos, Hebræos habet multos: quin & Chaldaeos atque Arabicos propediem dabit, si modò parere liceat, quod diu parturiuit: adeò gladiatorio quodam animo Præses ille in hæc laudem incumbit, quasi in fati esset, vt vnus linguarum studijs promouendis præficeret, dignus profectò qui Regum gazas, & opulentissimos thesauros possideat, tam excelsa & benefica natus voluntate, vt seipsum literarum salutem deuouisse videatur. Quapropter omnes linguarum candidatos decet, vt hunc virum colant & venerentur, pro meritis in cælum laudibus vehant, nomen celebrent, eique successus prosperos, & multorum seculorum annos precentur. Nam viuente TARTESIO, semper incolumes literæ durabunt, & nunquam cadere poterunt.

P E T R I

PETRI ANTESI-

GNANI RAPISTAGNENSIS,

DE THEMATIS VERBORVM

& participiorum inuestigandi

ratione libellus.

D R I T V M labore in hoc velim impendat thematis inuestigator, vt còspecto aliquo vocabulo, ex illius ac totius clausulæ interpretatione certò discernere queat verbumne id, siue participium, an alterius sit partis orationis. Deinde si illius quod verbum aut participium esse constiterit, thema velit inquirere, ex ipsius tum terminatione, tum characteristicâ, tum etiam augmento (si forte aliquod habuerit) perpendat cum præsentine, an cum futuro priori actiuo, an verò cum perfectò eiusdem vocis (quæ tria tempora in verbis præcipuè sunt spectanda) cognationem habeat, reliquis denique consideratis accidentibus, facile statuet ad quot & quas coniugationes illud verbum possit. iam ergo eius terminationem in ω aut $\omicron\upsilon$ aut $\iota\upsilon$ mutatis $\eta, \theta, \sigma, \phi, \epsilon\tau, \nu\upsilon$, in eas vocales aut diphthongos è quibus ipsæ constari potuerunt, perquirat in lexico themata quæ & idè habent cù huiusmodi voce, quæ iam est omni augmento destituta, principium, & vel eandem characteristicam, vel earum aliquam quas recipit præfens earum coniugationum, quas hæc propositi vocabuli characteristicâ indicauerit: vt ψ & ϕ , quæ semper verbum primæ coniugationis esse ostendunt: ξ & χ secundæ vel quartæ: σ & κ tertiæ, vel quartæ, vel sextæ, atq; interdum quintæ, præcipuè si iungantur cum aliqua immutabiliū, λ, μ, ν, ρ : sic γ secundæ & quartæ, δ verò tertiæ & quartæ. Si plura themata inueniantur cum eodem principio, & cum ea characteristicâ, è qua deduci possit propositū vocabulum, illud seligendū est, quod sententiæ & loco maximè videbitur quadrate. At si ne vnū quidem hac ratione inueniatur, aut eius quod fuerit inuenitū significatio sensui nullo modo queat conuenire, tum spectanda erit penultima, hoc est, ea vocalis, quæ ponitur ante characteristicâ, quæ tamen in iis sextæ coniugationis temporibus, quæ cum præsentī cognationē habet, ab ipsa characteristicâ nō differt: ac pro illa reponendæ sunt identidè eæ vocales & diphthongi è quibus ipsa potuit constingere. Si verò nec hoc pacto thema proprium inueniatur, illud aut in lexico illo (vt sæpe fit) desiderari, aut dialectis poeticiæve licentia inuersum esse, aut circumflexū, aut è verbis excutiendū, singulatim postcâ differemus. Neque verò hic nuda tantum præ-

Quid in rimando themate sit spectandum.

Cognatio temporum, & vnde colligenda.

Coniugationes ad quas referri possit thema quod inuestigatur, & eiusdem formatio.

Characteristicarum.

Eiusdem vocabuli plura themata.

Penultima: quando spectanda.

Themata inuestigandi, difficiliora.

Ab hoc libello quid expectandum.

cepta trademus, sed & eorum verborum nec non participiorum, quae legēdis bonis authoribus, atque in ipsis etiam lexicis extra thema ita poni offēduntur, vt de illo rudiores possent ambigere, tot exēpla in hunc locum cōgeremus, vt iis semel cognitis, in aliis postea nullis, aut certe perpaucis dubitatio relinquatur vlla. Vt autē nostro labore tyrones accommodatiū vterentur, singula fermē vocabula, nedū res praecipuas, quae hīc & toto hoc opere excutiantur, in indices huic operi praefixos optimo, ni fallor, ordine contulimus. Sed antequā vlteriū progrediamur, ea quae hīc in genere proposuimus, familiaribus exemplis illustremus. si harum verum in τὸ λατὸ, τετυ-

Exempla.

In quatuor prioribus penultima nullum faecessit negotium.

φάμπος, τετυφέναι, ἰ τὴ φθισαν thema inuestigetur, mutantur terminationes ατο, 10 ὀδῶρος, ἰνα, θισσαν, in ω vel ομαι, & abiiciatur augmentum ε vel τ, habebimus ex primis τὴδω vel τὴδωμαι, ε posterioribus τὴρω vel τὴρωμαι: vbi characteristicae sunt φ & ϑ, quae verbum primae coniugationis barytonorum ostendunt. inuestigatur igitur in lexico ea themata quae incepta ab eodē initio, neπε 15 τω, habeāt aliquā ε characteristica praesentis primae coniugationis. videlicet β, π, π, ϑ: & cum haec tātū inueniantur τὴρω, τὴρωμαι & τὴρω, iudicio sanē vtendum, vt illud deligamus, cuius significatio loco cōgruat & sensui. Eodem modo in vocabulo ὀρθιστόμπος: (cuius paulō diuersam thematis inuestigandi rationem demonstrat C L E N A R D V S 220.30.) cum in eo nullū augmentum inesse conspiciatur, mutetur solūm terminatio θιστόμπος in ω 20 vel ομαι, fiet ὀρω vel ὀρωμαι: vbi ϑ, quae verborū primae coniugationis est index, innuit ea quoque themata inuestiganda, quae incepta ab ο, habeāt pro characteristica, β, vel π, vel π, vel ϑ: sed adhibitum lexicon demonstrabit tā-

In quinto neque penultima neque augmentum.

tūm ὀρθιστόμπος: quanuis ad ὀρω, vt postea dicitur, potius referri debeat. Sic in participio φμισμένη, id est, habitata, versa terminatione, ῥῆς in ω vel ομαι, & φ 25 initiale (quod augmēti causa ex σi fieri cōstat, cum nullum thema ab φ incipiat) in σi commutato, fiet σίνισω: vbi σ quatuor postremarū coniugationum figuratiuum, indicat ea themata inuestiganda quae ab σi inchoata vel pro σ habeant aliquā literā, quae praesentis illarū coniugationū sit characteristica, vel exclusio σ, si verbum esset sextae coniugationis, & praecedens, quae 30 penultima aliās appellatur, sit ipsa characteristica: sed inspectum lexicon, demonstrabit vnum σίνισω. In περῆς, id est, declaratus, reiecto augmēto πε, ac versa terminatione σς in ω vel ομαι, remanet ῥῆς vel ῥῆρωμαι: vbi ν, cum solius quintae coniugationis, & tantūm praesentis cum praesentive cognationem habentium temporum sit characteristica, indicat ῥῆς vel ῥῆρωμαι 35 pro themate debere inuestigari, sed cum neutrum inueniatur, inspicienda est penultima, considerādūque ex qua vocali aut diphthongo potuerit confurgere: quod fiet manifestum ex iis quae de penultima tradidimus 24.

In sexto & penultima & augmentum.

In septimo, quod sit anomalum, praeter rini (de quo 203.36.) abiectō incremento λε, & terminatione ωσt versa in ω 40 exactam terminationem, characteristica, gationis, designat ea themata debere inquiri quae incipiant a λα, & quae aliquam habeant praesentium secundae aut quartae coniugationis characteristicae, ubi sese offerent λαζω, id est, lasciuio nimia pabuli vbertate: λαζωμαι, id est, cōnem 45 quoque ac principalis horū significatio a τὸ λελάωσι significacione maximē dissentit: vnde colligere est habenda ratio, vt verum & receptum thema inueniatur.

igitur illud ab horum aliquo non emanare. rursus si inspicatur penultima 40, constat ex his quae de penultima loco citato tradita sunt, eam ex alia vltioris: vbi ex his omnibus ηω, αω, αω, aut ε potuit confurgere. sed tum characteristica fuerit necessariō ipsūm χ, quod ex alia in aoristo aut futuro secūdo deriuari nō possit. thema igitur inquirendum iudicaretur λήω, λήω, λήω, λήω, λήω, aut λήωμαι, λήωμαι, λήωμαι, λήωμαι, λήωμαι: ex quibus inueniatur λήωμαι, cubo: λήω, factō dormire: & λήω, desino. sed horum rursus significatio cum ea quam habet λελάωσι minimē conuenit. 55 nondum igitur quiescendum: sed videndum num λαζω ω, aut λαζω ω, circumfle-

cumflexa, e quibus etiā deduci posset, inueniantur: & denique num λε, quod augmentū censetur, sit ex themate: sed neque hac via verum thema inuenietur: neque etiam a verbis in μ, cum quibus ne in terminatione quidem villam habet affinitatem, formari posse deprehendetur. dialectis praeterea aut licentia poetica nihil hīc cōperietur inuersum, nisi quod aoristo secundo perfecti augmentum fuerit concessum. videndū igitur num inter verba anomala, praesertim a λ inchoata inueniatur aliquod, cuius & significatio vocabulo praesenti cōueniat, & quod tēpora capiat ab eorū thematū alioquo quae in lexico non potuerūt inueniri. ibi sese offeret λαζω, id est, 10 fortior, quod a λήω, vnde λελάωσι deriuari potest, tempora mutuatur: significatio quoque est eadem. λαζω, igitur thema nativū censetur. At in οi-

δισομαι, id est, seras (de quo 217.37.) versa terminatione θισομαι in ω aut ομαι, ter perquisitisque & in lexico thematibus quae ab σi incepta aliquam habeant characteristica praesentis illarum quatuor vltimarum coniugationum 15 quas σ denotat, & inter anomala iis quae ab eodem σ inchoata, tempora sumant ab eorum vno, quae in lexico inuestigari potuerunt, nihil certi poterit colligi, nam proprium thema est φέω, quod tempora quaedam accipit ab οiω. cum igitur ne vnum quidem elementum sit in οiδισομαι, quod nouitios proprii thematis φέω admeat, me rem gratam illis facturum putauit, si in eorum gratiam, hīc veluti in tabella quadam ordine alphabetico 20 recenserē ea themata exoleta e quibus ea quae recepta sunt, quaedam tēpora mutuatur, illorum vniciueque ex aduerso thema visitatum collocando: vt si ex literis alicuius vocabuli cuius thema visitatum indagatur, in illius cognitionem venire nequeant, in promptu saltem obsoletū habeāt, e quibus, vbi 25 probē quod in quaestione versatur se deducere posse conspexerint, ad thema receptū isti obsoleto e regione positū cōfugiant: cuius inspecta significatione, si loco proposito congruere cernatur, huiusmodi thema propriū & nativum esse non dubitēt affirmare. Sed quia obsoleta themata cum receptis analogiam quandam fere cernuntur obseruare, non abs re fuerit, eas 30 leges quibus plura eiusdem generis astringuntur, prius enumerare: atque vt illi qui in ea re nondum satis versati sunt, facilius agnoscant ad quas referre debeant ea quae ex huiusmodi anomalis illarum aliqua continentur, variis arithmeticis notis vsū sumus, eisdem vniciue generi & illis obsoletis quae sub idē genus cadere possunt praesigentes. In his igitur vocabulis, quorum thema, quanuis in eo rimando communis verborum regula-

In octavo nihil praedictum, id est, seras (de quo 217.37.) versa terminatione θισομαι in ω aut ομαι, ter significacionem apparet, quod nos recepti thematis admeat.

Methodus ex obsoletis ad recepta themata perueniendi.

analogia exacte seruata sit, in lexicis non potest inueniri, querantur & cum *reduplicatione & sine reduplicatione finita in

1 ημ	} pro έω
vel ω,
aut ήω.	19 ημ	} pro οω.
pro ημ.	33 έω	} pro δω.	
2 άνω		20 ωω		34 αω siue ηω		
3 έζω		21 έω		35 άζω		pro άζω.
4 ανύω		22 άω		36 ίνω		pro ίω.
5 έπω		23 άνω		37 ηω		pro οω.
6 ήπω		24 ανύω vel ένυμ		38 ηω		pro φω.
7 έπω		25 ωω		39 ηω		pro πω.
8 ω barytonum	26 έω vel ω pro α barytono.	40 ήρω	pro έρω.			
9 ημ	} pro άω
vel ά,
aut ήω.	27 έω vel ω pro είω.	} pro κω.	41 ανύω seu κωμ	} pro κω.	
10 άζω		28 έω		42 κτω		
11 άνω		29 αίω		43 έπω		pro έπω.
12 ανύω		30 ανύω siue ημ		44 κω		pro λω.
13 άπω		31 αω siue ηω		45 μω		pro μω.
14 ήπω		32 αω		46 έω		} pro νω.
15 ωμ		33 αω		47 άω		
16 άζω.	} pro οω
vel ω,
aut οω.	34 έω	48 ωω	pro ύω.		
17 ανύω		35 ζω				
18 ήπω.						

* Maximē pro έω, αω, aut οω. de reduplicatione vide 93.5. & 103.32.

In deponētibz & aliis que solūm per vocem passiuam aut mediam inflectuntur, idem iudicandum de themate finito in ομαι, quod de iis que hoc loco sub terminatione ω proponuntur, sit de ηω, aut αω, quod de ημ, atque etiam de ομαι, quod de αμ.

49 Prætere pro thematibus quæ quis deriuata suspicabitur vel à futuro primo actiuo, vel à præterito medio, vel ab aoristo secundo, si ea in lexicis suo loco non inueniantur, inquirat primitiua, è quibus descendere iudicabit hæc tempora, quæ ex se alia themata, & hæc rursum alia tempora produxerunt. De his quæ à futuro formantur exempla quædam habes 167. 27. & 168.9. & 184.16. de iis quæ à præterito medio vide 194.43. & 195.10.

Tabula sequentis vñus, & quid in ea arithmetice nota designent.

RELIOVVM. Est vt ordine alphabetico recensimus themata, quæ licet omnino vel maxima ex parte sint inusitata, ab illis tamen, vulgari communium præceptorum grāmaticæ seruata analogia, infinita penè atq; vsitatissima formantur tempora: ea verò quæ horū loco in lexicis sint inquirèda, vnicuiq; è regione collocemus. Ceterum notæ arithmeticæ obsoletis præfixæ indicant hæc singularia sub eo genere, quod in præcedenti tabula easdè notas habuerit, posse cõprehendi atq; eandè rationè habendã esse de similibus, quantum in hoc catalogo non enumerètur. Eorum autem numerorū qui thematibus receptis præponuntur, patebit vsus in sequètibus. 15 quoties enim in mediū producètur anomala tempora quæ ad huiusmodi themata, vel ad ea quæ ex his cõponuntur, sint referèda, illa paribus & iisdè numeris quibus & ita insigniemus. At ij numeri qui thematibus his receptis postponuntur, designant Institutionum grāmaticarum paginam & paginæ versum, vbi de istiusmodi vocabulo est quippiam tale præceptum. 20

Table with columns: Parum vsitata, Recepta, Parum vsitata, Recepta. Lists various Greek words and their corresponding numbers and page references.

Table with columns: Parum vsitata, Recepta, Parum vsitata, Recepta. Lists various Greek words and their corresponding numbers and page references, including some with 'Z' or 'I' markers.

exemplis, quod nullibi non sint obuia, super sedendum duximus, in quibus modo mutetur terminatio in finitium in terminatione presentis indicatiui eiusdem vocis, semper habebimus verum ac germanum thema. sed & plerunq; in circumflexis, & nonnunquam in verbis in μ , melius exprimitur cō iugatio per infinitiui, quā per indicatiui terminationem. nā actiua circū flexorum in infinitiui pro numero trium coniugationū tres habent distin ctas terminationes, ēν pro prima, εν vel εν pro secunda, & εν pro tertia, cum præfens indicatiui vnica tantum pro omnibus habeat, videlicet ω: passiuā quoque eorundem in infinitiui primæ habent εδω, secundæ εδω, cum in vtriusque indicatiui sit ωμα. sic & verborum in μ actiuum infinitiui præfens in prima est ένα, in secunda αμα, cum in vtriusque indicatiui sit ημ. tertia quoq; verborum in μ in voce passiuā (licet occurrat rarissimè) melius per infinitiui οδω quā per indicatiui terminationem ομα, quam cū bary tonis commune habet, dignoscitur. Tamen in circumflexorū actiua vo

Thematum circum flexorum terminatio nes.

Aoristus primus infinitiuorū thēma tis loco positus.

Impersonalium thēma tis.

Quæ vocabula hoc libello excusantur.

De barytonorū præsentibus.

In subiecti præsen tibus ut habeas thēma, mutantur termi nationes

ce, pro terminatione ω omnibus cōiugationibus cōmuni sæpenuero dif cretionis gratia ponitur thema finitum in έω pro prima, in εω pro secunda, in έω pro tertia: & in voce passiuā εμα pro εμα primæ, & εμα pro εμα primæ: sic & εμα pro εμα secundæ. Ponunt præterea lexicographi aoristū tertium infinitiuorū desinentē in ε cum characteristica futuri primi pro the mate vocis actiuæ in ω vel μ : in εδω pro εμα vel εμα vocis passiuæ: atque in αδω pro εμα vel εμα vocis mediæ, veluti planum fiet, quum de variis aor isti primi formis immensam exemplorum sylum adducemus. Solēt rur sus, & maximè in iis, quæ veluti impersonalia sunt, tertiam personam singu larem, & interdum pluralem præfentis indicatiui, vel etiam alterius cuiusuis temporis & modi pro thēmate collocare: ac denique in finitum ferè nu merum earum vocum seu personarum, quarum thema vel erat incertū, vt sæpe fit, vel inuestigatu difficile. Hæc nos vocabula & pleraq; alia his simi lia ita in puerorum gratiam paramus hoc opusculo tractare, vt non solū quæ sint aut esse possint eorum thēmata demonstremus, sed & vnā metho dum tradamus, qua iuxta horum analogiam in reliquis omnibus, tam sim plicibus, quā compositis, usq; vel regularibus vel irregularibus vniuscui iusq; thēma sit inuestigandum. Ac primū quidē barytonorū, deinde circumflexorū, & tertio loco verborū in μ præfentia proferemus, postea ordine de cæteris temporibus singulatiui agemus. Barytonorū præfentia facile agnoscet quiuis ex iis quæ in ipso statim huius opusculi limine recē ssumus esse in vnoquoq; vocabulo consideranda. & certè in his nulla prorsus inest difficultas, nisi fortè in paucis, quæ dialecto aut figura quadā poë tica sunt inuerfa. in aliis enim terminationis tantum est habenda ratio: quæ modò mutetur in ω si vocis sit actiuæ, aut in εμα si sit passiuæ, proprium semper thēma representatur. cuius rei periculum facere licet in sequenti bus exemplis, quæ licet difficultatem ferè nullam contineant, in medium tamen adducere placuit, veluti & nonnulla alia fatis facilia: vt scrupulum omnem è quorundam mentibus tolleremus.

HÆC Igitur sunt indicatiui tertie singularis: ἀπέει, sufficit, abest: ἐ φέει, superpluit, id est pluvia statim sequitur: λυει, vtile est: μηλει, apparet, vi detur, permanet: μεταμίλει, penitet: πλει, est, sit, deest, conuenit: συρξαποδιδωει, dirigit: συμαίρει, expedit, vtile est: συμαίρει, placet quoque: συμικει, conducit: υπονίφει, subningit: sed hæc ferè impersonalia sunt: ideòque neque thēma magis proprium inuestigandum. at in sequentibus non item: vt in tertia plurali eiusdem modi, φύοσι, producunt. In imperatiui secunda singulari, εσ αποχε, apage, aufer, absit: ἐπόμξε, observa, reuerere: εύλε, vale, sanus sis: ὕπαγε, facesse hinc, apage: quæ sunt veluti aduerbia. In tertia singulari, κρηδέτω, fidem faciat: in secunda plurali, αειτε, audite: ἐέλπετε, sperate (ab ἐέλπω poëtico προ ἐλπω, vnde & in optatiui, ἐέλπομαι, sperarem, & in præfenti vocis passiuæ ἐλ πομαι, spero): ἐπειτε, dicite, pro ἐπειτε addito εσ, ab ἐπαω pro ἔπω, quod est αἶγρονόω: πλώετε, nauigate, à poëtico πλώω. In optatiui tertia duali, κολπίνω, irenti:

- ei
- ου
- ς
- ητω
- ετω
- οττω

} in ω

irent, abirent. in tertia plurali, ἔπειρε, operentur: κρηδέτω, sufficeret. in participio masculino, ἀειζέων, semper riuens: ἀειζέων & ἀειζέων, perpetuo fluens: εἰκων, obedies: εν μέδων, rex, imperator. Participia sæpe redduntur per nomina: νηφαυ, sobrius: ἔλεων, delicias: πλώων & πλών, nauis: αντιστραρχων, collega. in nominatiui plurali, ἔπι πλώοντες, procedentes, cum nauibus venientes: κολιόντες, puluerem excitantes: νοσιέοντες, χορτες, cordati (hinc aduerbium νοσιέχοντες, cordate, prudenter, considerate, quod & νουσιέως) περιουσιόντες, circumnauigantes: κρηδέεισιόντες, irruentes: εσοφειεντες, aduersarij: in foemino singulari, εὐδιδωσα, cantans, tragedia carens: διδου σα, quæ fetibus est gemellis: πλώουσα, natans: κρηδέουσα, prominens, à κρηδέω, 10 pro κρηδέω, 156. 5. χρουσίτουσα, sola, male culta: in plurali περιεισιέται, & resoluta ουα diphthongo, versòque ε in η, περιελπίουσα, concludentes, cingens: es. in neutro sin gulari, ἐλεεπον, deficiens, desectus. Participia neutra interdum per nomina sub itantiua redduntur: μέλον, cura est: participia neutra præcipuè quæ à verbis pro nominibus sub imperfonalibus ducuntur, non rarò absolute capiuntur, 228. 3. μεταμίλον, cum stantius.

15. penitentes: το συμαίρον (seu Atticè 210. 20.) συμαίρον, commodum & vtilitas: τὰ συμ αίροντες, commoditates, res vtilis: σωμαίρον, secum aliud tollens: τὰ σωμαίροντα, secum alia absolute poni. Participia neutra in tertia singulari indicatiui passiuū, vbi multa impersonaliter sumuntur, αβριαρχετω, ornatur, deliciatur: αι τάδετω, contrariatur: αντιείθετω, certat cum: εἰδ εὐδεται, apparet, videtur: εμμετω, similibus barytono 20 saltat: ἐδδεχεται, licet, fieri potest: εδπώσεται, comburitur: id αλλεται, apparet, videtur: ρυμ presentibus, νδ κρηδέχεται, coeret: κρηδέεται, attollitur, fastigatur, efferefcit: à κρηδέω pro κρηδέω habeatur thēma, μου δομα pro poëtica methathesim: κρησαίνεται, glaciatur, refregit, cogitur: λδδεχεται, tentur subiecto ter tiam, admittit: μερετω, patitur, à μερετω poëtico pro μερομαι: περιεισεται, circumit: minationes. περιήχεται, circumnata: πρετω, fidem habet: κρησαίρετω, adiungit, aptat: με 25 ρύεται, nexum est, Doricum pro μερύεται: σίνεται, ledit, nocet: συμαίρηνεται, innotescit: πδιδωεται, mitefcit: τυρδεται, coit, concrefcit: οφίεται, visum est, ap paret, videtur: εσοαρδεται, præcipitur: εδρεκχωεται, exundat. In tertia plu rali, ἐπρίζονται, in radice manent, innituntur radice: ηερέδονται, volitant subli mes, momentar, sunt instabiles: ηλαίνονται, vertuntur, voluuntur: πελονται, sunt, 30 accidunt: κρηδέχονται, pretendunt, à κρηδέω, pro κρηδέω, 156. 5. συρξα πέρχονται, vna redeunt: σωμαποδονται, simul vestem exuunt: εσοφειόνται, sub lucent. In secunda singulari imperatiui, ἀγχο, presceceris: οίου, putat, crede: περιεδω, muta sententiam: οφίνου, fac vt videare. in tertia eiusdem, κρηδέτω, sit. In secunda singulari optatiui, κρηδέω, insanias. in tertia eiusdem, εσο σαρξίτω, augeatur. In tertia singulari subiunctiuū, κρηδέτω, sit, fiat. in tertia plu rali, ἔδονται, edant & edantur, apud Phocidem: vbi etiam legitur εδονται, e dentur, à futuro secundo indicatiui medij ἔδωμαι, 154. 15. In participio maf culino, εϊερόμος, pendens, perpetuus: ἐδδεχέρος, possibilis, contingens: εινδρόμος, moratus: ἐπαρυτόμος, exhaustiens: πνρόμος, percussus, μελδρόμος, habescens: οϊγρό 40 δρος, mortuus: εδπανάμος, versans in conspectum: πεπρόμος, maturus: περιμα πνώμος, superflus: περιμακόμος, liquefactus: περιμανόμος, vulgaris: περιμαροζό ομος, iunctis conuolutus: πεσομός, coctus: πετόμος, volans, vel est aoristi se cundi medij à πετόμα: κρησαίρομα, deprauiatus: σεβρόμος, colens, religio sius: κρηδρόμος, supinus, securus: συμπαρικτυινόμος, simul extensus: συμακπρόμος, 45 implicatus orbibus: συμακπρόμος, sequens: κρηδρόμος, iratus, poëticum est: αρούμο σος, euilans, rugiens, vulans. in masculino plurali, απιδραλαπόδωροι, variantes: δεπομεινιπόδωροι, & in accusatiui, δεπομεινιπόδωροι, placentes: κρηδωρόδωροι, dem itentes: κρηδωροι, inuocantes, iusti: ομειερόδωροι, affectu propensi, cupientes: συμ παραφερόδωροι, qui vna feruntur: κρηδωροι, madefacti: in foemino singula 50 ri, περιωμωρη, vastata: εσονιφομωρη, pluuiosa, niuem emittens. in neutro singulari, εσοφειδωρον, quod contra tertia hypothea conceditum est. in plurali, τα απτεροδωρα, controuersa συμακποτικωμενα, congenita. Sed hæc facilliora sunt, quā quæ expli præfentia barytono catione indigeat. veniamus itaque ad ea barytonorū præfentia, quæ diale ctis aut figura quapiã sunt inuerfa, & certè ea nō sunt negligenda, quæ Atti ci è prima circumflexorū cōiugatione fecerūt barytona: de quib. 149. 33. & circumflexis Atticè 178. 33. Hæc magna ex parte sūt è finitū in έω, ξίω, σίω, λίω, aut si maus έω, Barytonorum præ

Participia reddi per nomina.

in ω

Participia neutra

Participia neutra

In sequentibus ac

similibus barytono

rum presentibus, v

in omni

barytonorum præ

sentibus, vbi multa

impersonaliter sumuntur,

αβριαρχετω, ornatur,

deliciatur: αι τάδετω,

contrariatur: αντιείθετω,

certat cum: εἰδ εὐδεται,

apparet, videtur: εμμετω,

similibus barytono

immutabiliuμ λ, μ, ν, ρ: vt à τρέπω, τρέπω sine augmento pro ἔτραπε, venit: ἀπο-
 πέρδω, ἀπέπαρδον, crepitum feci: in subiunctiuo, ἀποπαρδῆς, crepitum venit
 emittas. In infinitiuo, κρεταπαρδέν, oppedere: κρεταπαρδέν, idem. In voce pas-
 siua, à τρέφω, τρέφω sine augmento pro ἔτραφω, nutritus sum: τρέφω, educa-
 tus est: ὄπτηρέπω, ἐπέτραπλω, mihi commissum est: τρέφω, ἔτραφω, versus sum, tor-
 tus sum: ἔτραφον τὸν πόδα, pedem luxavi, quasi tortus est pedem vel pede per Iyneco-
 dochon: μετατρέφω, μετέτραφω, conuersus sum: συστρέφω, συστρέφω, comparatiua:
 vel comparata sum cum: μετατρέφω, μετέτραφω, educatus est: ἀεστρέφω, ἀεστρέφω,
 circumtorsus est: τέρπω, τέρπασω sine augmento pro ἔτερπασω, oblectati sunt:
 πλείω, ἐπλάκισα, contexti vel contexte sunt: τρέπω, ἔτραπσω, conuersi sunt: τρέ-
 φω, ἔτραφω, educati sunt. In subiunctiuo, πλάκω, plicatus sum: τρέφω, sis educa-
 tus: τρέφω, motus fuerit: συστρέφω, contrahens sit. In infinitiuo, βεγχεύω, madefieri:
 πλάκω, implicari, inuolui, coniunctum esse: συμπλάκω, congressum esse, manus
 conferere: διαστραφύω, distorqueri, succumbere: συστραφύω, coisse: ὄπστραφύω,
 adhaesi, rediumum fieri. In participio, βεγχεύεις, madefactus, perfusus: κρεταβεγχεύεις,
 madefactus & κρεταβεγχεύεις, ante madefactus: πλάκει, inuoluitis: παεπλάκει, missus:
 συμπλάκει, confertus, implicitus, harenis: συστρέφω, ἐντος, contortus, versus: συστρέφω,
 conuersus, conuersus, conuersus: συστρέφω, conuersus: μεταστρέφω, conuersus: συ-
 στρέφω, conuersus, coactus: συστρέφω, conspiratores, conuenientes: ὑποστρέφω,
 auertus: τρέφω, nutritus: συστρέφω, simul nutritus. & in futuro secundo e-
 iusdem vocis, ἀρῆσομαι, cecidit: ἀρῆσεται, nauabit: παρῆσομαι, pedam: ἀπο-
 παρῆσομαι, oppedam: ἐπιναστραφῆσομαι, ἐπιναστραφῆσῃ, reuertat: reuertens.
 In voce media à τρέπομαι, ἔτραπόμην, me contuli: ἔτραπόμην, occurrabat, conuer-
 tit se: ἔτραποντο, animum conuerterunt, sunt dilapsi, diuiterunt. In optatiuo, τρέ-
 ποίω, uertetur. In infinitiuo, τρέπομαι, ire, uertere se, concessisse: κρετατρέ-
 ποίω, reuertit. In participio, τρέπομαι, terga uertens: παρῆσος, & poeti-
 ce (49.22.) τεταρῶν, me oblectas. Notanda sunt ducta à δέρκω, video,
 poetica in ductu à δέρκω, deaδῆσθαι: quæ poeticam metathesin recipiunt, vt à δέρκω & ἀρῆσθαι de-
 δέρκω & ἀρῆσθαι, quasi scendere uideantur: vt ab ἐσδέρκω, ἐσδέρκων, uidi: διαδέρκω, διεδέρκων, di-
 rigui: διεδέρκων, exurgnaui: ἐκδέρκω, ἐκδέρκων, exurgnaui. In
 infinitiuo, à δέρκω, δερκεῖν, uidere: δέρκω, κρεταδέν, & Ionicè (59.18.) κρε-
 τείν, populari: διαδέρκω, διακρεταδέν, uastare: διαδέρκω, διακρεταδέν, &
 Ionicè (59.18.) διακρεταδέν, & rursus poetice (50.11.28. & 21.13.) διακ-
 κρεταδέν, uastare. In voce media, à διαδέρκω, διεκρεταδέν, διεκρεταδέν, πό-
 λης, direpta est urbs. Vel etiam a fit ex ei, nempe in difyllabis quintæ con-
 iugationis finitis in εῖνω aut εἶνω: ueluti in iis quæ ducuntur à κτείνω, in-
 terficio: κτείνω, extendo: κτείνω, tondeo: ἀκτείνω, semino: φείεσθαι, corrumpo: vt à κ-
 τείνω, κτείνω, sine augmento κτείνω, poetice reiecit a (50.11.) non
 κτείνω (nam τ non ponitur ante κ, 4.13.) sed κτείνω, occidit, deperdito
 τ prapositionis κρετὸ vñ cum a: in imperatiuo κτείνω, interfice. & in fu-
 turo secundo indicatiui, κτείνω: tertia pluralis κτείνωσιν, & Ionicè
 (56.7.) κτείνωσιν, occident: ab ἀκτείνω, ἀκτείνω, producent. In
 aoristo secundo passiuo, ab ἀκτείνω, ἀκτείνω, ἀκτείνω, in tuam
 perniciem accessisti: ἀκτείνω, ἀκτείνω, mortem oppetiit: ἀκτείνω, ἀκ-
 τείνω, circumtruncatus est. In imperatiuo τ, ἀκτείνω, & syncope ἀκ-
 τείνω: hinc ἀκτείνω, ἀκτείνω, abi in malam rem. In subiunctiuo, κρεταδέρ-
 κω, prius euertetur seu euertatur. In infinitiuo, κτείνω, tondiri, detonsum ef-
 fe: φδερκω, occidere, corrumpi: διαφδερκω, perire. In participio, διαφδερ-
 κω, corruptus: ἐκφδερκω, electus: ἀκτείνω, fatus, seminatus: ἀκτείνω, dispersus,
 palans: ἢ ὄκτα ἀκτείνω, dissipata: διακτείνω, transiens, traiectus, à διακτείνω: πο-
 τεστ & cenferi aoristi secundi vocis actiue à διακτείνω, vt simplex eis ab
 ἡμ, 161.1. In futuro secundo à φείεσθαι, φδερκωσιν, interibo. Obseruan-

Characteristicarum. da hinc quæ cum penultima a, habent pro characteristicam vnam harum, γ, ρ, δ, ω, μ, λ, εα- δ, ω, μ, λ. ferè enim γ fit ex ω siue η, & interdum ex ζ: δ ex ζ: ω ex η: μ ex
 λ ex κ. γ ex ω siue η, vt ab σφάλλομαι, ἐσφάλλω, iugulatus sum: ἐσφά-
 λω, iugulatus est: κρεταπείνομαι, κρεταπένη, præcipienti est: ὑποπείνομαι, ὑποπεί-
 νω, sub-

γ, subditus est, se submisit. In imperatiuo, κρεταπείνη, κρεταπείνω, reconci-
 liare, reconcilietur: κρεταπείνη, in gratiam redite: ὑποπείνη, subditi estote. In in-
 finitiuo, ἀπαλλοτρώω, libertatem consequi: κρεταπείνω, in pristinam redire:
 gratiam: συλλαλλώω, transigere: σφάλλω, iugulari. In participio, κρεταπεί-
 νω, reconciliatus: ἀπαλλοτρώω & syncope ἀπαλλοτρώω, negligentes: σφα-
 γείς, truncatus: ἀποσφάγεις, obtuncatus: ταγείς, constitutus: ὑποταγείς, subdi-
 tus: ὑποταγισμαι, subiciar. In ductis à πλῆπω (vt habes 148.26.) nunc re-
 tinetur ante γ, nunc mutatur in α: vt ab ἐππλήπω, ἐπέπληρον, perculi, per-
 culli: à πλῆπω pro ἐππληρον dicitur poetice (49.22.) ππληρον, percussi: in vo-
 ce passiuua ἐππλήω, cesus sum: & ἐππλήω, stupui, à κρεταπλήπωμαι, κρετε-
 πλήπω, percussus est: & κρεταπλήπω, percussus est. In infinitiuo, ππλήω,
 frangi, percussus est: κρεταππλήω, praterteri, formidare. In participio,
 ππλήω, percussus: ππλήω, percussa: κρεταππλήω, detritus: κρεταππλήω, si-
 us ue κρεταππλήω, ad st. potem ὑσque suspicientes, admirantes. In futuro secundo
 eiuſdem vocis, ππλήωσιν, percussus iri. Fit & interdum γ ex ζ: γ ex ζ.
 vt à κρέζω, ἐκράζω, ἐκράζω, clamauit, vociferatus sum: ἀνακράζω, ἀνεκράζω, exclamauit, vo-
 ciferatus sum: ἐγκράζω, ἐνεκράζω, in clamauit: ἀνακράζω, ἀνεκράζω, uocem in al-
 tum sustulerunt. à κρέζω participium ταζών, & poetice (49.22.) ταζών, exten-
 dens. à κρέζω infinitiuo passiuus κραζώω, clamatum fuisse: participium κρα-
 ζέω, clamatus: ab ἐκταζέω, ἐκταζέω, infillatus: ἐπταζέω, ἐπταζέω, infusus, in-
 fillatus: & in subiunctiuo, ἐπταζέω, infillatus sit. E ζ etiam fit δ: vt à φράζω, φ-
 ράδω, obstrepui: φράζω, ἐφραδον, & sine augmento φράδε, dixit, differuit: ἐπε-
 φράδε, ἐπέφραδον, dixi, indixi: ἐπέφραδον, indixit: ἀποφράζεω, ἀπεφράδον,
 differui, dixi: si legatur ἀποφραδον, ducetur à ἀποφράζεω, per poeticeam re-
 duplicationem (49.22.) pro ἀποφραδον, vt simplex ἀποφραδον, pro ἐφραδον, di-
 xit: ἀποφραδον, dixit: in duali, ἀποφραδον, dixerunt. In imperatiuo, ἀποφραδον,
 dicitem, dixit. In infinitiuo, ἀποφραδον, & Ionicè seu poetice (59.4.) ἀποφρα-
 δον, dicere, predicere. π ex π: vt à κέρπω, ἐκέρπω, & poetice (49.22.) μέμπα-
 ρω, attingerunt: hinc in tertia plurali optatiui, detracto ρ vt a corripitur,
 μέμπαρω, corripuisse: sic & in infinitiuo, κρεταπείνω pro κρεταπείνω, quod Io-
 nicum est (59.18.) pro κρεταπείνω, ἀπερε, à κλέπω, ἐκλαπών, furatus sum: pas-
 siuum ἐκλαπών, furto subditus sum: participium κλαπέω, ἐντος, furto subtra-
 ctus, deceptus: οἱ κλαπέω, uastitii quadam perducti: τὸ κλαπέν, furto subditum:
 ab ὑποκλαπέω, ὑποκλαπέω, ἐντος, furto sublatus. Quæ habent penultimam
 α, & characteristicam α, ducuntur omnia à thematibus in δῆω siue δῆω-
 λ ex λ. μω, aut ab ἐλω siue ἐλωμω, ab ἀλω, vt à δάλλω, ἐδαλον, uigui: σφάλλω, ἐ-
 σφάλλω, auertit seu auertebat: ἐπιβάλλω, ἐπέβαλε, imposuit, statuit, impressit: παρα-
 βάλλω, παρέβαλε, commisit: ἀεβάλλω, ἀεβάλε, cinxit, circumdedit: κρεταβάλλω,
 κρεταβάλε, perculit, aggregauit: συκκβάλλω, συκκβάλε, simul exegit: ὑπο-
 βάλλω, ὑπέβαλε, dedit: ἐσβάλλω, ἐσβάλε, superauit: κρεταβάλλω, κρεταβά-
 λε, siue Atticè (49.35.) κρεταβάλε, & Ionicè (47.39.) κρεταβάλε, impedit
 seu impingebat: κρεταβάλλω, κρεταβάλε, in modum corone cinxerunt: συκκβά-
 λω, συκκβάλε, commiserunt, conflictati sunt. In imperatiuo, ἀεβάλε, indue, ue-
 ste contege. In optatiuo, ἐπιβάλλω, iniecerit. In subiunctiuo, ἐπιβάλλω, incidit:
 κρεταβάλλω, incurrit. In infinitiuo, κρεταβάλε, soluere, pendere: ἀεβάλε, ἐν-
 tingere, irragere: κρεταβάλε, abiecit: συκκβάλε, collidere: id est inimicitiam inter
 duos & discordiam rixamque concitare. In participio, ἐπιβάλε, ὄντος, qui im-
 posuit, qui prorogauit: ἀεβάλε, amplexus, implicans, subiiciens: κρεταβάλε, ὄντος,
 oppugnans, adortus, impingens: ὑποβάλε, suggerens, admonens. In voce passiuua
 ab ἀποσφάλλωμαι, ἀποσφάλλω, dectraui, frustratus excidi. In optatiuo, σφα-
 λείω, aberrauerim: σφαλείς, aberraueris: σφαλείω, aberraueris, fallat, detrimentum
 accidat: tertia pluralis, σφαλείσων, & syncope σφαλείω, deciperentur, detrimentum
 acciperent: quasi à prima σφαλήμω, 153.25. In subiunctiuo, σφαλή, labem-
 55 reur, collaberetur. In infinitiuo, σφαλλώω, lapsus esse: διασφαλλώω, aberrare. In
 participio, κρετασφαλείς, qui multorum in se telorum iactus exepit: σφαλείς, deceptus

Ducta à πλῆπω.

π ex π.

λ ex λ.

γ

Themata per eum referenda, ad que referuntur aoristi sequentes medij per eum potius quam per mu sunt...

Themata per eum referenda, ad que referuntur aoristi sequentes medij per eum potius quam per mu sunt...

Themata compositorum ex ismi, ad qui in consilium adhibuit, 14. ...

- 1. amphi ex amphi. 2. anis ex anis. 3. antiphras ex antiphras. 4. anis ex anis. 5. aphras ex aphras. 6. anis ex anis. 7. anis ex anis.

avisionem, expulerunt, 4. ... Themata per eum referenda, ad que referuntur aoristi sequentes medij per eum potius quam per mu sunt...

IN Tertia coniug. vix inuenitur aoristus secundus nisi a didomi, biomi & gnomi, aut ab eorum compositis. De biomi, gnomi vide 183. 40. & 184. 33. de his etiam in sequentibus. de didomi, 100. 2. huius composita quaedam hoc loco videntur in mu.

Ex γ.

Ξ ex γ: in futuro actiuo, ἀνίξεις, mutabis, ab ἀνίγω. in medio, φθίζομαι, fugiam, à φθίζομαι. In aoristo actiuo, à ἀερισίγω, ἀερισάμενος, adaperni: vide 144.28. à καταλέγω, καταλέξας, numerasti: λίγω, λίγισα, & sine augmento, λίγη, ἵσμι: ἐπεκλήρω, ἐπεκλήρωσα, sine augmento, ἐπεκλήρωσα, perlegimus: παρείρω, παρείρωσα, prohibuerunt: ψύγω quod & ψύχω, ἐψύχην, siccauerunt: κρασύρω, κρασύρωσα, timuerunt, oderunt: συμπίρω, συμπίρωσα, simul suffocauerunt. In imperatiuo, φλέξον, adole, vire: κωπύλλω, dic, recense, refer. In optatiuo κωπύλλωμαι, incluseram: σύζαμι, odissem: λήξω, & Atticè siue Æolicè (57.31.) λήξαι, desinat. In infinitiuo, κρασύωμαι, detrahere, colligere, odisse: λήξω, desinens: σφίξω, σφίξωμαι, constrinxisse. In participio, φλέξας, qui combussit: 10 σύζατος & ἀποσύζατος, odio persequuta, à σύζω pro συζώω: ψύξας, qui exiccauit, à ψύγω, vel ψύχω. In indicatiuo medio, à ἀερισίγωμαι, ἀερισάμενος, & detracto augmento, ἀερισάμενος, ante congesserant: ab ὄνη φθίζομαι, ἐπεφθίξην, respondendum. In imperatiuo, ἀερισάτω, acuiatur. In subiunctiuo, ὄνη φθίζομαι, vocem edidisset. In participio, ἀναλέξωμαι, deligens: ἐμφαυρίζωμαι, qui saucibus 15 ruminauit, qui deuorauit: συλλέξωμαι, & Atticè (210.20.) ἐσυλλέξωμαι, colligentes, à συλλέγωμαι, quod componitur ex συ (210.30.) & λέγωμαι. Ex κ: in futuro indicatiuo, ἀποείρωμαι, condonabimur, concedemus, ab ἀποείρω. In aoristo primo, ἀδύω, ἴδω, veni: ἀειλέω, ἀειτέλεω, circumtraxit: vide 139.18. In infinitiuo, ἀετορέωμαι, contindere. In participio, ἐξίξω, qui ab ἔγω, ab ἐξίγω: led potest referri ad ἐξικνώω, quod mutuatur tempora ab ἐξίγω seu ἐξίκομαι, vt simplex 20 κνώωμαι ab ἴκωμαι, 200.42. à παρῖω, παρῖξας, & Doricè (12.37.) παρῖξας, insiliens: κρέω, κρέωσα, resonans. Ex χ: à χεῖρω, χεῖρα, accipi: ἀπαρῶ, ἀπαρῶσα, extitit: ἐπαρῶ, ἐπαρῶσα, licuit. In participio, ἀβεχέω, omnipotens deus, sonans. In indicatiuo medio, à παραλέγωμαι, παραλέξω, conuincit: ἀπαρῶ 25 μαρῶ, ἀπαρῶσα, sibi mortem laqueo consciiuit: χεῖρω, χεῖρα, in crepauit, castigauit, inccepit. In optatiuo, ἀπαρῶμαι, me strangularem: ἀπαρῶμαι, vellem. In infinitiuo, χεῖρωμαι, precibus interpellasse. In participio, χεῖρωμαι, qui

Ex κ.

Ex χ.

Ex α or siue π.

peregit preces: ἠδέξωμαι, comprehendens, humoris conceptaculum. Ex α or siue π: in futuro indicatiui, αἰδέω, irruam: νύξω, pungam: μιξέω, iugebis: ὄνη σφίξω, sonabit. In aoristo, ἀφύω, ἔρωξα, concretaui: ἀίσω, ἠῖξα, ἠῖξας, ἠῖξε, impetum feci, vni, ἴδω, it: ἀίσω, ἠῖξα, imperaui: εἰσάίσω, εἰσῖξα, irru: ἐξοίμω, siue 30 ἐξοίμωσα, ἐξοίμωσα, lamentatus sum: κρατῖρα, κρατῖρα, ad paumentum impregliti, allisti: ἐλέλιπω, ἐλέλιξε, mouit, tremefecit: δούξω, clamaui: πῆξω, deterruit: ὄνη σφίξω, intremuit: hæc quatuor nouissima destituuntur incremento: 35 itaque modò mutauerunt ἔω in ὄνω siue πω, eorum habes thema. similia idem esto iudicium, à νύπω, ἐνυξέω, fodit, purpuris: πατάτω, πατάτω, percussit, insilixit: κρατῖρα, κρατῖρα, perterruit: παρατάτω, παρατάτω, admonit: καταλάτω, καταλάτω, reconciliauit: παραίσω, παραίσω, accurrat, prorupit, cominus insiluit: παραλάτω, παραλάτω, repetit, reciprocavit: κρατῖρα, κρατῖρα, defo- 40 dit, obruit: φεξέω, horruerunt: ἀπαρῶ, ἀπαρῶ, fregerunt, colliserunt: παραλάτω, παραλάτω, præterierunt, seu præterissent: συγκατόρπω, συγκατόρπω, vna defoderunt seu sepeluerunt. In imperatiuo, ἐγκατάτω, infunde: ἰάξω, frange: κρηξάτω, prece edicat: κατασφάττω, interficite: ἀεσομαξάτω, occludant. In optatiuo Æolicò (57.31.) παρῖξω, rapiam proruperit. In 45 infinitiuo, ἀλλολεξέω, se mutuo pellere: ἀφωμύξω, sanguinem elicere: βεξέω, deuorasse, comprehendisse, resonasse: ἐμβαβέξω, commouisse, excutere: ἐκφύξω, dicere, ebullire, eructare: σφάξω, molestare, turbare: σφίξω, lac cogere, aut coagulare: σφάξω, armare: δούξω, clamare: λατῖρα, compungere: καταξέω, frangere, deicere: κρηξέω, per præconem denuntiasse: κρηξέω, suppliciter obsecrare, efflagitare: κρηξέω, sepelire, potest etiam referri ad κρηξέω, μιγίξω, mitigare, mol- 50 lire: μορξέω, contaminare, polluere: νάξω, sacrificare: ἰάξω, elidere: ἀεξέω, & Ionicè (12.26.) ἀρηξέω, egisse: συγκατάξω, annumerare: συρῖξω, consilire: σφάξω, trucidasse, à σφάτω vel σφάτω. In participio, αἰξας, αἰξασα, irruens: αἰξάτης, irruentes: ἀναφείξας, arros, setis horrens: ἀποτάξας, obturans: ἐνδύξας, valde 55 perc-

percutiens: κρηξάμενος, qui cruentauit: κρηξάξας, perturbans: κρατῖρα, sibilans, exibilans: μεταξέω, insectans, festinans: νύξας, νύξασα, pungens, tangens: ὄνη ξέω, obnuens: παρῖξω, agilians: ἀεξάξω, inuoluens: ἀεξάξω, abstergens: 5 παρῖξω, surgens, transiens: ἀποξέω, detrahens: ἀποξέω, subrepens: ἐσοξέω, submouentes: λαμύξω, peste laborantes: ἀεξάξω, rotantes. In indicatiuo medio, ἀμύξω, cum tubi expulit: ἀμύξω, impressit, ab ἀμύξω, ἀμύξω, ἐφοξέω, & metathesi ἐφάρξω, obstruebantur, à φάρξω. In infinitiuo, ἀμύξω, percussisse, pulsasse: ὄνη ξέω, fricari, scalpri: ἀμύξω, circumplecti. In participio, ἀμύξω, pugillo concludens: ἀμύξω, instructus: 10 ἀμύξω, amplexus: ἀμύξω, tributum imponentes. Ex ζ: in futuro, ζέω, ἀπολεμίζομαι, bellum geremus. In infinitiuo, κρατῖρα, distillaturum esse. In aoristo indicatiui, ἐξέω, interfecit, armis spoliauit: ὄνη ξέω, letos clamores edidit: μερῖξω, mente versauit: σφίξω, defixit: ἀμύξω, effugit: in quinque præcedentibus defyderatur augmentum: ἐσοφείξω, pulsauit, euerit, inse- 15 ctatus est, à σφείξω: κρηξάξω, pronum precipitauit, à κρηξάξω: ἀνεξέω, clam fugit, effugit, ab ἀνεξέω: ἀμύξω, clamauerunt, ab ἀμύξω: ἀμύξω, acclamauerunt, ab ἀμύξω: ἀνεξέω, exclamauerunt, ab ἀνεξέω: ἀμύξω, fecerit: ἀμύξω, fuerit lamentari. In infinitiuo, ἀμύξω, à cibo sumpto dormire: ἀποτάξω, vel ἀποτάξω, tres ictus 20 infligere, vincere: βέξω, facere, & fac. in aoristo primo imperatiui medij: σφίξω, herere. In participio, βέξω, qui fecit, operatus. Atque hæc de ζ.

Ξ ex δ: in futuro medio, μύωμαι, moliar, faciam: φύω, & Atticè (151.35.) φέω, φέω, falles, mentieris: ἀεσοσέω, gratum erit, dimittet. In aoristo indicatiui actiui, à κρατῖρα, κρατῖρα, timui: φύω, ἐφύω, sefellisti: ἐφείδω, ἐφείδω, 25 ἴμπεγισα, augmento destituitur: ἀποείδω, ἀποείδω, quod & poetice (143.52.) ἀποείδω, subuerit, timuerunt. In participio, ἀποείδω, exterritus, timore correptus: ἀποείδω, excutiens & impingens, infligensque: ἀποείδω & poetice (209.21.) ἀποείδω, subuerit. In indicatiuo medio, ab ἀποείδω, ἀμύξω, ἀμύξω, intendi, intendebam: φύω, ἐφύω, mentitus es: ἐφύω, sefellit: 30 μύωμαι, ἐμύω, ἀδινουμι, ex cogitauit: ἐφείδω, ἐπείδω, irrumperet, irrumperet, aliis ἐπείδω, ab ἐπείδω. In subiunctiuo, à ἀποείδω, ἀποείδω, ἀποείδω, & Ionicè (12.29.) ἀποείδω, obdormierint. Ex θ: in futuro actiuo, θέω, 35 ὄνη ξέω, celabo. In infinitiuo, πείσω, & Ionicè (59.4.) πείσω, crediturum esse. In indicatiuo medio, πείσω, & Atticè (151.35.) πείσω, adducere, credes. In aoristo indicatiui actiui, à κρατῖρα, κρατῖρα, incendit: ἀποείδω, quod & sine incremento ἀποείδω, incendit, perflauit: ἐμύξω, ἐμύξω, incendit: ἀποείδω, ἀποείδω, persuasit: ἀποείδω, ἀποείδω, euertimus. In optatiuo Æolicò, πείσω, persuasit. In infinitiuo, ἀποείδω, euertere, vastare: ἀποείδω, incendere. 40 In participio, ἀποείδω, pericula aggressus, lacerans, commouens: ἀποείδω, populiatus: σήτω, qui cribrauit. In participio medio, ἀποείδω, qui impleuit, impleuit. Ex ζ: in futuro actiuo, ἀποείδω, comitibus incessit, obiurgabo. In 45 infinitiuo, ἀποείδω, interclusurum esse: ἀποείδω, cacaturum esse. In indicatiuo medio, ἀποείδω, & Ionicè (61.33.) ἀποείδω, respicias. In infinitiuo, ἀποείδω, & Doricè (47.18.) ἀποείδω, cacaturum esse. Notanda sunt futura Attica à poly- 50 syllabis in ἰξω, quæ σ deperditio efferuntur, ac terminatione conueniunt cū futuris secundis eiusdem modi ac vocis. huius generis multa enumerauimus pag. 150. quibus adde sequentia: in indicatiuo actiuo, à λαμύξω, λαμύξω, vocem dilatabo: sic ἀμύξω, curabo: ἀμύξω, condam: ἀμύξω, olfidebis: ἀμύξω, detestaberis: ἀμύξω, semen reddet, faciet liberus: ἀμύξω, fructus colliget: ἀμύξω, abhorrebit ab: ἀμύξω, offendemini. In participio, ab ἀμύξω, ἀμύξω, ὄνη ξέω: in plurali, ἀμύξω, & Doricè (12.47.) ἀμύξω, decerpentes. In infinitiuo medio, ἀμύξω, ausurum esse, ab ἀμύξω, ἀμύξω. Sed redeamus ad σ, quod fit ex ζ. in aoristo indicatiui actiui, 55 ἀμύξω, ἀμύξω, & sine augmento ὄνη ξέω, tribui: ὄνη ξέω, tribui: ἐξέω, ἀμύξω, ὄνη ξέω, hostis excepit: ἐξέω, ἐξέω, crucifixi: ἐξέω, ἠέω, ἠέω, contenti, certauit: ἀμύξω, ἠέω, elegi: ἐξέω, ὄνη ξέω, ἐξέω, liberari: ἐξέω, percu-

Futura Attica à poly syllabis in ἰξω.

σ geminatum à the-... prius vocauit. Et hic quoque σ non raro geminatur : in indi-

catui futuro medio, à λέωμαι, λέωσεται, laudabitur. In aoristo indicatui

actiui, à παραινέω, παρήνευσε, admonui, admonéo : νεύεω, increpauit : τρέσσειν,

tremuerunt, deterriti sunt, fugerunt. In participio, λέωντας, qui lauit. In indi-

catiuo medio, ab ἀποδάσσει, ἀπέδασσε, & Ionicè (61. 33.) ἀπέδασσε, imper-

tuisti, alligasti. In infinitiuo, κεντάσσειν, irasci : dicitur & κεντάσσειν, ge-

minato τ. In participio, κεντασάμενος, iratus. Sapius ante σ inuenitur n :

quod vnà cum σ, ac tota terminatione, si mutaueris in αω siue άουμαι, aut

in έω siue έουμαι, ferè vocabuli thema effeceris, modò & augmentum quo-

que, si quod addit, exemeris. atque huiusmodi tempora in vsu versantur

frequentissimo. In rudiorum itaque gratiam hic quaedam enumeremus:

& priori loco ponamus ea quae referuntur ad themata in άω, si vocis sint a-

ctiuæ: & in άουμαι, si mediæ. In futuro actiuo, à παύω, παύσω, accedam: παύ-

σι, veniet: περιήσω, tentabo, nitar: περιήσωμεν, tentabimus, penetrabimus: κατα-

χρήσι, fati erit: melius referetur ad impersonale κατάχρησι, vt δαχρήσι ad δαχρη,

180. 13. In infinitiuo, κρήσιν, accessurum, descensurum esse. In indicatio medio

κρήσονται, possideo: λογισσομαι, insidias petam: ἐπιβοήσομαι, & crasi εν εν ω

(84. 18.) ἐπιβόωσαι, acclamabo: περήσειν, & Ionicè (61. 33.) περιήσειν, experi-

tiôr: απαλήσειται, errabit, errat: καταμακώσειται, deridebit: ὀψομάδα, vilitatem

capietus: refertur & ad ὀψόμεναι, atque ad ὀψήμι siue ὀψάμεναι, vt multa etiam alia

diatus, insidiata: κεντασάμενος, qui succum expressit: μηχανάμενος, reboans: παρα-
χρησάμενος, contennens. Ex ε: in futuro actiuo, ἀζήσω, ministrabo: sunt us- ex ε.

qui scribam, ἀζήσω ab ἀζέω: ἐξεδύχθησω, in libertatem asseram: κωκυκτήσω, per-

cutiam seu verberabo vt canem: λιθουρήσειν, in lapidem veriet. In participio, ὀθλί-

συντες, toleraturi. In indicatio medio, μηχανήσομαι, reperiam, consequar: μεδίσσομαι,

curabo, mibi cura erit: πατισσομαι, feriam, percutiam: κελιδνούδα, circūligit erimus.

In participio, ἐρησάμενος, vrinam redditurus. In indicatio actiui aoristi, ab

ἐμολοσέω, ἐμολόγησα, promisi: ἀμαλόγησε, promisit, spondit: κατακλήω, κατακλή-

10 ραυί: ἐξάνδρω, ἐξέλυθησασιν, ἐξέλυθησας, ἐξέλυθησεν, efflorui, isit, isit: κατακλήω, κατακλή-

ασ, εν, habitaui, isit, isit: ιαχέω, ιαχέσασιν, clamasti, locutus es: ὄνω quod & ὄνημι ac ὄ-

νήω, ὄνησας, inuisti: ὄνησε, inuit, conduxit: ὄνησαν, inuerunt: παρον: χρήω, περιλύ-

χρησας, in quietasti: ζαυήσασιν, magna vi egit: πελίκησε, dolauit, securi poliuit seu apta-

15 ῖσι: ὀνήσε, fecit: ἀσβέω, ἡσέθησε, impius fuit: ὀκλέω, ὀκλήσει, grauatns est, piger fuit:

ἰδμύρεω, ἀμύρησε, contigit, concurrē, obuiauit: ὀπνήω quod & ὀπνήω, κπήσε, sfla-

uit, fatum dedit: καταρδέω, καταρδέθησε, occidit: ἀντισμυρανέω, ἀντισμυρανέσει,

respondit: δροσκαλέω, ἀπεκλήσει, defecit: ἐγκολαβέω, ἐγκολαβήσε, Lucellam deuo-

20 tauit seu deglutijt: ἐπιπειλέω, ἐπιπειλήσει, minatus est: καταλογέω, καταλόγη-

σε, neglexit, pretermisit: κατακλήω, κατακλήσει, commigrauit: παραινέω, παρήνευ-

25 εσει, ebrius fuit: δωδουρομήσαμεν, recto cursu contendimus: ἀποδομέω, ἀποδομήσομαι,

adisciamus, extraximus: σαρμαλογέω, siue Atticè (210. 20.) ξυμαμολογέω, ξυμα-

μολογέσομαι, inter nos conuenit: ἀβλάκωσασιν, ἰθ, norauerunt, nesciuerunt: ἀβλόκωσασιν, oc-

no- ex a.

no- ex a- & ex e-

ri, otiosi, negligentes: διατησωτες, περιεργητοι: ισχυροισωτες, pari concursu currentes: θεσπιαλογησαντες, praeterea cogitantes: επιπροσθησαντες, duces exercitus: συγκρητησαντες, conspirantes, vulgò complices: συμφρονησαντες, prudentes: περινοησαντα, quaeritium partem ediderunt. In indicatio medio, ab αναρθόμεμα, ἀνορθομισάμεν, enumeravi: παρατέμεμα, παρατησάμεν, οτιμὶ: παραήρητο, precibus impetravit, purgavit: μενεέμεμα, μενεοσάμεμα, & Attica crali (155. 26.) μενονησάμεμα, purgavi, preuidi: μενονησά, προησάμην, ηρησά, ηρησάσθην, negasti: ἀρχόμεμα & cum reduplicatione poetica ἀρχόμεμα, ἀρχοσάτο, tristatus est: ἐργασάμεμα, ἐργασάσθην, insonuit, seu cachinnatus est: ἐπείμεμα τὸ δαείμα, ἐπείσαστο, admiratus est: μηδέμεμα, μηδίσαστο, dixit: λέχόμεμα quod & λοχόμεμα, ἐλοχίσαστο, ex insidijs cepit: κείμεμα, κείσαστο, cogitavit, in animo voluebat: sunt qui ducant ab ἐμέμεμα, tum erit sine augmento: διαδήλωμα, διεδήλωσαντο, læsunt: ἐμετόρεμα, ἐμετόρησαντο, potiti sunt, inierunt: ἐπιτελέμεμα, ἐξέτελεσαντο, commentisunt: σιωπήμεμα, σιωπήσαντο, & Atticè (144. 28.) σιωπήσαντο, coemerunt. In optat. παραμυθισάμεμα, ψαφισαίμην, In subiunctiuo, κρησμολοχισάτω, deponderit. In infinitiuo, ἐφειδήσασθαι, enarrare: ἠπατοσιν πησάτω, exca consulere: μετανοήσασθαι, auertere malum augurium: παραφορήσασθαι, congerere, colligere: μετινωθίσασθαι, alloqui: συλαφισάτω, περιφρονησάτω, quippiam agere, sacrificare, id est, per superficiem scindere. In participio, ἐποικισάμενος, habitans: καταβυθισάμενος, qui adhibuit falsos testes: κοσμοσάμενος, stans in acie, ordinans: ὁρμησάμενος, qui obsecrant: qui seferunt: μεσοσάμενος, qui minas addidit: ἐπικουσάμενος, pregnans. Quae ante s habent, ferè omnia referenda ad themata in ὄω, iue ὄμαι ἔμαι, nam ὄω fit ex ο: & s abiectiudū, veluti & augmentum, si adfit: deinde terminatio in thematis terminationem mutanda: vt in his, in futuro indicatiui act. ἐπιθωλώσας, turbabit: μηδωσάμενος, stycore linemus seu perfundemus. In infinitiuo, χολεύσας, & Ionicè (50. 4.) χολασάμενος, succensurus esse. In participio, ναυδύσων, luturus, gestaturus. In indicatio medio, ἐκνωθίσασθαι, nauigio exponetur: χωσάτω, ιρασάτω: ὀργωσάτω, superbiemus seu superbiemus. In aoristo indicatiui actiuū, ab αἰσάω, ἡσάω, euerit: ἐπὶ ἡσάω ex ἐν & ῥιγῶ, ἐπὶ ῥιγῶσας, inalsi, infixi: δούλωσεν, iniuriam reddidit: θέμισεν, appropinquauit, fecit, coegit: μόνωσεν, redegit ad vnitatem: ξύωσεν, reddidit, respondit: παχῶσεν, ἐπάχῶσεν, contristauit: σπιργάωσεν, ἐσπιργάωσεν, inuoluit fascijs: ὄρφῶσεν τὸ ὄρφῶμα, ὄρφωσεν, orbauit: ἔργησεν, ἐνεργῶσεν, fibula annexit, alligauit: κρησάτω, κρησάτω, combussit: σιωπήσας, σιωπήσας, conciliauit, colligauit, coniunxit: ἀπλώσας, ἠπλώσας, explecauit: ὀρῶσας, ὀρῶσας, ad insurandum adegerunt: διαβίωσας, διεβίωσας, ad extremum vixerunt: ἐνθῶσας, ἐξέθῶσας, consecrârunt: κρησάτω, κρησάτω, fabri cauerunt: παραζήλωσας, παρεζήλωσας, irritauerunt, prouocauerunt. In imperatiuo, ἐμολοίωσεν, circumda, appende pro collari: κείωσεν, communica, imperti: ἀεχέωσεν, arripe. In subiunctiuo, ἰσανδρώσῃ, viris impleuerit. In infinitiuo, ἀμβλάσας, abhorere, abotium patere, ab ἀμβλάω, quod & ἀμβλάσας, & ἀμβλώσας: δούλωσας, occidere: δούλωσας, flagris cedere: δούλωσας, vilipendere: δούλωσας, in editiore locum pertrahere, item nudum obuertere podi. em: δούλωσας, plagas erigere & furcis illis venaticis falcire: δούλωσας, aggere munus: ἀριματώσας, excuere vestes: διασκῶσας, ferre, conrectare, pondus aestimare manu: ἐμμορῶσας, mollem & dissolutum reddere: ἐμμορῶσας, exprimere: ἐμμορῶσας, sulcidere: ἐξασφῶσας, deartuare, artus loco mouere: ἐξινῶσας, purgationibus euacuare: ἐπὶ ῥῶσας, claudere: ὀσπῶσας, plenum corpus reddere: ὀσπῶσας, acutere, nitidum reddere, ignire: θρησῶσας, firmare, ianui seu foribus munire: κρησῶσας, sacrificare: κρησῶσας, turbidum reddere: κρησῶσας, numeris & modis exornare, & venustius reddere: κρησῶσας, demersisse, in mare demergere: κρησῶσας, cedro condire: κρησῶσας, concludere, coniungere: κρησῶσας, deglubere, gylmas excutere, excoritare: κρησῶσας, immisso peniculo lineamentis curare: κρησῶσας, numeris & modis exornare, venustius reddere: νεοκῶσας, noua moliri: ὀμῶσας, oculatum reddere: πικῶσας, obsecrare: παρακῶσας, introducere: ἀεικῶσας, labia obducere: πλώσας, condensare: ποικῶσας, multiplicare: ποικῶσας, accendere: ποικῶσας, affigere: ποικῶσας, adimplere: σενυῶσας, stipare, siccare, humidorum meatu contra-

contrahere: συνάσας, salibus & conuictijs incesse: συνάσας, confutare: ῥελεῖδασας, & δούλωσας, plagas erigere, & furcis illis venaticis falcire: τεκμησῶσας, indicare, attestari: τεκμησῶσας, sepelire pilosum reddere: φῶσας, calefacere. In participio, φασάτω, supra factus: φασάτω, qui fabricauit portam: φασάτω, αὐτοσάνη, qui idoneum fecit: κρησῶσας, vita defunctus: κρησῶσας, inquirens: ἀεικῶσας, labra seu margines obducens: πλώσας, qui conspauit: ποικῶσας, qui nitro prius perficitur: ποικῶσας, ante egressus, imponens, decipiens: ποικῶσας, declinantes à via: ἀεικῶσας, operientes, operculis tegentes: σενυῶσας, τὴν σενουλίαν, viam passam facientes: δούλωσας, τὴν δούλωσας, dantes sfignum. In indicatio medio, ἀλυῶσας, ἐλυτῶσας, liberaisti: κρησῶσας, κρησῶσας, & Ionicè (61 33.) κρησῶσας, praecipitasti, pessum dextisti: ἀεικῶσας, neglexisti: κρησῶσας, obsecrata est: ἀεικῶσας, vhem. interitatus est. In infinitiuo, ἀεικῶσας, coire: δούλωσας, deponere coronam, corona priuare: ἐποικῶσας, introducere: μετασῶσας, insignire, obsequare: ναυδύσας, ναυμ, nauem conducere, item nauem conscendere: ἐπώσας, religare ad scalum. In participio, δούλωσας, τὸν δούλωσας, τὸν δούλωσας, texens, orist. Occurrunt nonnulla habentia ω ante σ, quae ad poetica in ὄω vel ὄμαι referuntur: vt ἐπῶσας, nauigauit, ad πλώω siue πλώω, ἐξέπῶσας, ἐξέπῶσας, amiss, isti, ad ἐκπῶω siue ἐκπῶω, aut ἐκπῶω, sic infinitiuū διεκπῶω, enauigare: ἐκπῶω, enauigauisse, elapsum esse. & participia πλώωσας, αὐτοσ, nauigans, traγῶσας, nauigans, ἐπιπῶωσας, euecti in, cursum tenentes: ἀναπῶωσας, nauigans, subiectus: κρησῶσας, inuictus. Pauca occurrunt habentia ω ante σ, quae abiecto σ, debent referri ad thema in ὄω: vt participium ποικῶσας, qui aduoluit, ad ποικῶω, nam ferè omnia referuntur ad themata in ἰζω aut ἰζομαι, vt multis exemplis antea demonstrauimus. Haec ad ὄω: in indicatio medio, ποικῶσας, ἐκνωθίσασθαι, exuam vna, ad ποικῶσας, ἐκνωθίσασθαι. In aoristo indicatiui actiuū, ἀκῶωσας, ofculatus sum: κῶωσας, basiliolum dedit: ἀπανῶωσας, ἀπῶωσας, reduxi: ποικῶωσας, ἀπῶωσας, amplexus es: ἐπερῶωσας, ἐπερῶωσας, auulsi: ἰθῶωσας, recta perexit, seu forebatur: ἰθῶωσας, locauit: κρησῶωσας, construxit: ἀρῶωσας, ἠρῶωσας, hausit: κρησῶωσας, κρησῶωσας, deduxit, augetur per ε, 139. 17. 22. ἰθῶωσας, recta progressi sunt: κρησῶωσας, κρησῶωσας, & detracto augmento, ac σ poetice geminato κρησῶωσας, κρησῶωσας, κρησῶωσας, adhæserunt: κρησῶωσας, κρησῶωσας, praetenderunt: ἀεικῶωσας, ἀεικῶωσας, subtraxerunt. In imperatiuo, κρησῶωσας, roborata: κῶωσας, da ofulum, ofulare: παραβῶωσας, inferre, inculca, adijce. In optatiuo Æolico, ἰθῶωσας, inaderet, destinaret. In subiunctiuo, κρησῶωσας, contendatis. In infinitiuo, ἀναπῶωσας, refecere: δούλωσας, exuere: ἀφῶωσας, & poetice ἀφῶωσας, haurire, refundere: δῶωσας, subire, eripere: ἐμῶωσας, imponere. In part. ἀνῶωσας, properans: ἀεικῶωσας, qui circumiacerunt: ταῦσας, augens, multiplicans: ἀπαρῶωσας, deliberantes. In indicatio medio, ad ῥῶωσας, ῥῶωσας, & sine augmento, ῥῶωσας, uelauit. In participio, δούλωσας, macians. Haec ad αἰω & αἰωμαι: in aoristo indicatiui, ἀεικῶωσας, ἀεικῶωσας, percussisti. In infin. ῥῶωσας, perderet, destruere. In infin. medio, ἐκνωθίσασθαι, perire, fenescere. Ad αἰωσας aut αἰωμαι: in futuro medio, κρησῶωσας, requiescit. In indicatiui aoristo actiuo, ad αἰωσας, αἰωσας, αἰωσας, & soluta diphthongo ἡσῶσας, ἡσῶσας, ἡσῶσας, clamauit, isti, it, augmentum cadit in ipsam penultimam: αἰωσας, ἐπαυσε, liberauit: ἐπαυσε, abrogasti: παυσας, & detracto incremento παυσας, sinem fecerunt. In subiunct. παυσας, desinat. In infin. ἀναπῶωσας, traγῶωσας, παυσας, & Doricè per apocopen παυ, cessare. In imperat. medio, παυσας, sinem facite. In infin. παυσας, sinem imponere. Ad αἰωσας aut αἰωμαι: in aoristo indicatiui, ad κῶωσας, κῶωσας, & verso ei in ρ, & rursus soluta diphthongo ρ in ἡσῶωσας, incluserunt. In infin. πῶωσας, rigare, quod & πῶωσας, à πῶω. In indicatio medio, ad σείωσας, ἐσεισῶσας, & detracto augmento, σείωσας, excussit, commotus est: ἀπεισῶωσας, ἀπεισῶωσας, excussit, sustulit. Ad δῶωσας aut δῶωμαι: in aor. indicatiui, ad δῶωσας, δῶωσας, γῶωσας: διμπαρῶωσας, διεπαρῶωσας, suprauit: ἐκῶωσας, ἐξέκῶωσας, declinuit, se subduxit: vel, ignotus & peregrinus se fecit, & tum ducetur à themate simpliciter ἐκῶωσας: κρησῶωσας, κρησῶωσας, lapidibus obruerunt. In imperat. κρησῶωσας, decoris-

σ abieclum ex ω-

σ abieclum ex ω-

σ abieclum ex ω-

σ abieclum ex ω-

σ abieclum ex ω-

σ abieclum ex ω-

αρεσσομαι, Participium, το εδρατελεειμεν, pro derelicto habitum, ad εδρατελειτομαι: παρεστραμεινός, digressus, ad παρεστρεσομαι. In indicatio act. à πεινω Attici pro πειρεσθαι dicunt πειρεσθαι, verti: τετρασθαι, vertisti, transulisti, & assumptisti. sic ab εντρεσθαι, εντρεσθεν & ποτισθαι (117.17.) εντρεσθεν, enutriuit: περιεσθαι, περιεσθεν, circumalui & circumalo: περιεσθεν, circumaluit. Hæc ad 5

Referenda ad the- mata in βω aut βο- σω aut βομαι: participium διατεταφθας, qui contriuit, ad διατεταφθω. In infinitiuo pass. κατατεταφθαι, ad effectum esse, defatigari, ad κατατεταφθω. Participium pass. τεταφθεις, τεταφθεις, striclus, stricla, ad θλιβω. Et hæc ducuntur à φω aut φομαι: in participio passiuo, à γειφομαι, γεγραμεινός, pectus, item proscriptus: επιγραφομαι, επιγεγραμεινός, suprascriptus: παρηραφομαι, παρηγεγραμεινός, ascriptus: συγγραφομαι, συγγεγραμεινός, conscripti: κατασφραγισθαι, κατασφραγισθεις, coronatus: τεταφθεις, τεταφθεις, vergens, spectans, incumbens, mutatus, translatus: διασφραγισθαι, διασφραγισθεις, distorta & obliqua: & διασφραγισθαι, strabi, quibus acies oculorum est peruersa: ασφραγισθαι, ασφραγισθεις, contortus, intortus: hinc aduerbium ασφραγισθεις, oblique, contortè: ενσφραγισθαι, ενσφραγισθεις, inuersus: hinc aduerbium ενσφραγισθεις, transuersè: κατασφραγισθαι, κατασφραγισθεις, subactus, & qui subegit: hinc aduerbium κατασφραγισθεις, aduersè: κατασφραγισθαι, in plus quam perfectò κατασφραγισθαι, subactus est, vel erat: tertia pluralis Ionica (66.2.) κατασφραγισθαι, subacti sunt. Hæc à πω vel πομαι: in infinitiuo actiuo à σωπινω πω, σωπινηκουφεναι, simul incumbere. In participio à ποροσπινω, ποροσπικουφως, inclinatus, autem actiuo: εν γυμνω, εν γυμνω, obstipio capite, proni, cernui. In indicat. passiuo à σπειπομαι, επεπιμαι, consideratus sum: αποπομαι, ημμαι, accessus sum: κοπιπομαι, κεικομαι, scissus sum: διακοπιπομαι, διακοπιπομαι, inter scissus est, reprobatum est: αποπιπομαι, ηπιπομαι, tactus est: αναποπιπομαι, αναπιπομαι, dicatus est: εφοπιπομαι, εφοπιπομαι, exarsit, incumbit, imminet. in plus quam perfectò εφοπιπομαι, attingerat. In imperatio, à προπομαι, προπομαι, transerat, esto ita: εφοπιπομαι, proiciatur, in duali. In infinitiuo, ab αποπιπομαι, ηποπιπομαι, attingisse: κοπιπομαι, κεικοπιπομαι, scissum esse. In participio, κεικοπιπομαι, cesu: αναποπιπομαι, εκκοπιπομαι, qui inter aleas bona sua profudit: επεκοπιπομαι, επεκοπιπομαι, oculo capta altero: πεποπιπομαι, delirus, infans: τεποπιπομαι, delicatus: τεποπιπομαι, turbatum à procella: sunt qui referant ad δουλειαν: κλειπομαι, κλειπομαι, furto subreptum: vide (152.9.) εν κλειπομαι, εν κλειπομαι, surreptus: αποπιπομαι, επεποπιπομαι, confusus: αναποπιπομαι, αναποπιπομαι, confusus: σπειπομαι, επεπιπομαι, animaduersum, consideratum: περιποπιπομαι, περιποπιπομαι, consideratus, circumspiculus: hinc aduerbium περιποπιπομαι, caute, prameditatè: σπειπομαι, επεποπιπομαι, septa, serobes: κατασπειπομαι, κατασπειπομαι, dirutus: αποποπιπομαι, αποποποπιπομαι, denudatus, excoxiatus: αποποποπιπομαι, αποποποπιπομαι, contectus: αποποπομαι, ημμαι, accessus, & qui tetigit: αποποπομαι, αποποπομαι, indutus: αποποπομαι, αποποπομαι, coniuunctus, inditus: hinc aduerbium αποποπομαι, continenter: αποποπομαι, αποποπομαι, ligatus: sic ab εφοπιπομαι, εφοπιπομαι, pro εφοπιπομαι, preditus: à κοπιπομαι pro κεικοπιπομαι dicitur ob euphoniā κεικοπιπομαι, flexus, crispus: sic ab επιποπιπομαι, επιποπιπομαι, arcuatus.

Ad φω aut φομαι.

Ad πω aut πομαι.

De aoristi primis & futuri pr. quæ ante θ habent φ.

Referenda ad βο- σωμαι, φομαι, πομαι: nam ab horum aliquo deducitur: vt à ποβωμαι, participium πεφθεις, collisus. A μεταπομομαι, indicatio μεταπομοθω, sum accersitus: καταπειπομαι, καταπειποθω, euersus sum & dirutus: περιπομομαι, περιπομοθω, & sine augmento περιπομοθω, illuminati sumus: περιπομομαι, περιπομοθω, & sine augmento περιπομοθω, circumnenti sunt. In optatiuo, à ποβωμαι, ποβωθω, oblecter. In infinitiuo, à ποβωμαι, ποβωθω, diuertere. In participio, à ποβωμαι, ποβωθεις, calefactus, seruus factus: περιπομοθω, περιπομοθεις, circumnenti, affectus: ποβωμαι, ποβωθεις, versus, animo immutatus: ποβωθεις, περιπομοθω, τα ποβωθεις, in super relicta, reliquia. A φομαι: in indicatio, à μι-

Ad φομαι.

αμεφομαι, εμεφεις, inuidi: κατασφραγισθαι, κατασφραγισθαι, prostrati sunt: sunt qui pro eodem legant, κατασφραγισθαι. In infinitiuo, κατασφραγισθαι, diuertere, destitit. In participio, κατασφραγισθαι, succensens: μετασφραγισθαι, dans terga: κατασφραγισθαι, in fugam versus. A πομομαι: in indicatio, ab αναπομομαι, αποθω, exuisti sum: αναπομομαι, αναποθω, congressus sum. In imperatio, κατασφραγισθαι, illuminamini. In participio, αποθω, accensus: αναποθω & εξαποθω, idem. συγχαρομαι, συγχαροθω, offensus: κατασφραγισθαι, succensa, adnota. In paulò post futuro, κατασφραγισθαι, relinquetur, à κατασφραγισθαι. Et hæc de caracteristicis φομαι, φω.

Ad πομομαι.

10 IN altero caracterificam ordine, detracto augmento, & penultimarum o & a habitatione, vt habeas thema, mutantur caracteristica χαροξ & η precedens τ, atque terminatio quæ huiusmodi caracteristica sequitur, identidem in κω, ζω, ρω, κλω, σω, siue πω, & ζω: vel in κωμαι, ζωμαι, &c. In κω quidem aut κωμαι, veluti patet ex sequentibus: in perfectò passiuo, à ποροσπινωμαι, ποροσπινημαι, & soluta diphthongo, mutatoque augmenti gratia e in η, ποροσπινημαι, ποροσπινημαι, ποροσπινηται, similis sum, est. In participio perfecti passiuo, περιποπημένος, implicatus, inunctus, à περιποπημαι: συμπεριποπημένος, copulatum, coniunctum, vnde aduerbium συμπεριποπημένος, coniunctim, vna, simul, à συμπεριποπημαι: περιποπημένος, pro περιποπημένος, scissus: περιποπημένος, κωμαι, streffe fabæ, ab εριποπημαι. In aoristo indicatiui eiusdem vocis, à περιποπημαι, επεπιπω, tonsus sum: επεπιπω, tonsus est. In participio, περιποπηθεις, amplexus, à περιποπημαι. In ζω aut ζωμαι: in indicatiui perfectò actiuo, αναπληξαι, colligisti, à αναπληξω: καταπληξεν, & Atticè (152. 22.) καταπληξαι, recensisti, à καταπληξω. In indicatio passiuo, ab εριγωμαι, εριγωμαι, vincit sum: tertia pluralis Ionica (66.2.) εριγωται, quod & εριγωται, ab εριγωμαι, pro εριγωμαι, compressi vel clausi sunt: ποροσγωμαι, ποροσγωμαι, acceleratus sum: διαλεγωμαι, διαλεγεινωμαι, inductum est: ποροσγωμαι, ποροσγωμαι, acceleratus sum: διαλεγωμαι, διαλεγεινωμαι, & Atticè (152. 22.) διελεγωμαι, alloquutus sum. In infinitiuo, à ποροσγωμαι, ποροσγωθω, omnium esse, proiectum esse. In participio, ab εριγωμαι, εριγωθεις, vincit: οι εριγωθεις, vincit & ergastularij serui: αποεριγωμαι, αποεριγωμαι, αποεριγωθεις, coercitus, proclusus, augmento destituitur: εριγωμαι, εριγωθεις, qui festinavit: hinc aduerbium ηεριγωθεις, festinanter: εκλεγωμαι, εκλεγεινωθεις, quod & Atticè (152.22.) εκλεγεινωθεις, ex regis, dilectus: sic καταεριγωθεις, relatus, pro καταεριγωθεις, à καταεριγωθεις: παραεριγωθεις, παραεριγωθεις, exacutus: εξαεριγωθεις, εριγωθεις, qui in certamen venit: επεριγωθεις, επεριγωθεις, vnde aduerbium επεριγωθεις, serio, diligenter: περιεριγωθεις, περιεριγωθεις, circumactus: ποροσγωμαι, ποροσγωθεις, deductus: τα ποροσγωθεις, qua primum locum obtinent, primi motus: αποεριγωθεις, αποεριγωθεις, quod & sine augmento, αποεριγωθεις, subiectus, minister, seruus: αποποροσγωθεις, αποποροσγωθεις, reiectum, reiectaneum: αποποροσγωθεις, αποποροσγωθεις, extrinsum: παραεριγωθεις, παραεριγωθεις, quod & sine augmento παραεριγωθεις, deriuatum: & substantiuè deriuatio. In aoristo indicatiui, ab επεριγωθεις, επεριγωθεις, properari: οριγωθεις, οριγωθεις, & soluta diphthongo αποεριγωθεις, αποεριγωθεις, processus, proiectus sum: ποροσγωθεις, ποροσγωθεις, proiectus est: ποροσγωθεις, ποροσγωθεις, proiecti sunt: συγχαροεριγωθεις, siue συγχαροεριγωθεις, συγχαροεριγωθεις, simul inclusus est, in eandem caueam est coniectus: φλεγωμαι, φλεγωθεις, flagrauit: αποφλεγωμαι, αποφλεγωθεις, conflagrauit: καταφλεγωθεις: περιφλεγωθεις: subintrinrauit, inconcinne respondit: εξαεριγωθεις, εξαεριγωθεις, excitatus est: ποροσγωθεις, ποροσγωθεις, & sine augmento ποροσγωθεις, ascripti sunt: αναεριγωθεις, αναεριγωθεις, conseruati, conueniunt. In imperatio, εριγωθεις, inter custodias teneatur. In infinitiuo, αναεριγωθεις, excandescere: εριγωθεις, inter custodias teneri: εριγωθεις, accusari, citari: επεριγωθεις, festinare: ποροσγωθεις, adduci: αναεριγωθεις, consuetudinem agere cum: φλεγωθεις, arsisse, comburi. In participio, αποεριγωθεις, abactus: εριγωθεις, in carcerem coniectus, vincit, vt serui ergastularij: οριγωθεις, apertus: ποροσγωθεις, proiectus: ποροσγωθεις, qui assensus est, adductus: εριγωθεις, dilectus: αποεριγωθεις, delatus: αποεριγωθεις, decepti: οριγωθεις, com-

De caracteristicis χαροξ & η postio ante τ.

Referenda ad the- mata in κω aut κω-

Ad ζω aut ζωμαι.

Cc

mutuatus sum: πετόμαι, πεπέτωμαι, volasti: ποτόμαι, ποπέτωμαι, volavit: μεμηχανή-
ται, solerti ingenio adhibitus est, inuenatus est: κατακλήχρηται, νηsus est: συναρτάμαι,
συνάρτηται, annexus est: λελάβλωται, mutilati sum: διαπατόμαι, διαπατώμαι, de-
cerpti sum: σοτόμαι, πετότωμαι, & Ionice (66.2.15.) πεποτώμαι, volarunt. In
ininit. πεπέτωται, expertum esse: έξωπειρωται, tentare, periculum facere, augmen-
to defituitur: ορμάμαι, ορμήται, laborare: έξερχόμεμαι, έξερχώμαι, vides dare ut
quis vadimonio obstrictus dimittatur: συναρτάμαι, συναρτήται, adherere. In partic.
ώπημένος pro ώπημένος, coctus: δμάμαι, δέδμημένος, subactus, confectus, correptus:
item erectus, extructus, per syncopen pro δέδμημένος à δέμαμαι, vide 190. 6. κε-
χρημένος, mutuatus, indigens, item oraculo predictus: διακαχρημένος, particulatim e-
locatus: λελαβημένος, deprauatus, truncatus: μεμελετημένος, cure habitus: μεμηχανη-
μένος, arte compositus: πεπειρημένος, expertus: πεπερημένος, aducltus & venditus:
πεπλαημένος, vitiosus, errabundus: πεποτημένος, volans: πεφουμένος, elatus: τεπε-
ρημένος, vindemiatius: τὰ τετολημένα, facinora, scelera: έμβεθεσνημένος, attoni-
tus, stupescit: έμδδωτημένος, imtemperans, qui ordinato victu non vituit: σεσο-
σλημένος, spoliatus, surreptus: δποτεπημένος, pignori acceptum à marito, vel à mari-
to datum pro dote accepta: in aor. pr. δποτημην, idem: τὸ τετολημένον, audacie
exemplum, audacter factum: ορμάμαι, ορμημένος, incitatus, precipitatus: άπατόμαι,
άπητημένος, violentus, discretus, remotus: έπατόμαι, έπητημένος, impendens: σε-
σοτατομαι, σεσοτημένος, coniunctum, appensum: έξερχόμεμαι, έξερχώμαι, dimit-
sus, qui vulgò elargitus dicitur. In plus quam perfecto, ad σοτόμαι, πεπέτωμαι,
volauerat, seu volauit, pro έπέτωται, 146.29. έμδδωτοίμαι, έξεδδωτηται, transref-
sus erat: augetur vtrunque, vide 174.16. παρράτομαι, παρρήται, instructus erat:
κατεχέτομαι, κατεχέτομαι, possedissent. In aoristo priore indicatiui, ad κέρ-
ωμαι, έκρήθη, partus sum: ά έκρηθη, que paria sunt: vide 227.40. πεπέτωμαι, άπε-
ρωμαι, expertus sum: ορμάμαι, ήλωση, conatus sum: ορμάμαι, ώρμήτω, παραί-
ωμαι, παραίτη, inidituit: ήπάωμαι, ήπήθη, mitatus est: δπολαβόμεμαι, άπελα-
βήθη, contumeliam accepit: παρακοιμήσμαι, παρεκοιμήθη, concubuit: σεσοδιόμαι,
σεσοδιώθη, speratum est: πλανόμαι, έπλανήθη, errauimus: έπλανήθησαν, errauerunt.
In imperatiuo, κολλήθη, adiuuge te. In optat. σωδνηθείω, somnum νηά
caperem: άσδνη, molestia afficiatur: ωειρωδείω, & syncopen (153.25.) περωδείω,
expერიամur. In infinitiuo, δνηθηναι, dormire: cubare, & concumbere, viro succumbe-
re: κοιμηθηναι, cubare, sopiri seu sopitum esse, dormire: παρακοιμηθηναι, concum-
bere: κωδθηναι, glorificare, decoratum esse: περηθηναι, laceffere: πλανηθηναι, obire & lustre,
errare: σεσοκωθηναι, conglutinari: σωδνηθηναι, concumbere: ζωρηθηναι, vindemia-
ri, decerpi. In partic. δηθεις, εντος, errans: άσδθεις, tristatus, dolore affectus: ρωθεις,
defletus: ορβωθεις, delicias pellectus: όπηωσθηθεις, insuper mansus, post manducatus:
λωθθεις, laesus: μερεμνηθεις, excogitatus: όπηθηθεις, coctus, toctus: πλανθηθεις, errans, va-
gatus: πλανθητες, errates: ποτηθεις, volatus raptus: σγηθηθεις, flitio prateritus: σωδνη-
θεις, qui concubuit, qui congressus coiuuit: συμνηθεις, contritus, vulneratus: έσοδμηθεις,
subactus: έσοδμηθησα, subacta: ορμηθηθεις, ορμηθηθησα, citatus, citata: δνηθηθησα, concum-
bens, cōpressa: άσδληθην, fuliginosum, magnum, altum: μεσγηθηθην, apud sequestrem de-
positum. In fut. pr. indicatiui, σεσοκωθηθησας, adhaerebit. In paulò post fut. ad
φάωμαι, περὸσμαι, interficiar: πεφήσμαι, & Ionice (61.33.) πεφήσμαι, interficietur. Ad έ-
ωμαι, quò penultima est: in infinit. perf. pass. τετελεθω, perfectum iri. In partic. 45
δποτετελεσμένος, absolutus: δτοξέομαι, άπεξέομαι, politus: συζέεμαι, συμεξέομαι, ex-
politus. In aor. pr. indic. ad σωαντόμαι, σωαντέτω pro σωλωτέτω vel σωλωπί-
θη, occurrere, obuiari: δτοξέομαι, άπεξέομαι, abrafsus es: σωτελέωμαι, σωτελέωθη, perfe-
ctus est. In imperat. καταδέσθηται, tenerere. In partic. ζέσθεις, seruifecus seu seruifefa-
ctus: ξέσθεις, rufus. Ad έω aut έωμαι, quò penultima est: in perfect. act. ad έδω,
ήδθη, colari: δποθνησέω, secundis venis nauigare: ναυγέω, Ionice (12.26.) pro ναυα-
γέω, ναυαγήσας, ναυαγίην fecerunt: τεδαρήνησας, ausus sum: τεδαρήνησας, confisi fuerunt:
δεδυσθησας, infelix fui: διαπεφώνησας, extremam vocem edidit, expirauit: άπέω,
ήσκησας, exercitus: οι δέω, φδωσας, iunivni: φδωσας & Dorice (13.13. & 52.16.) φδωσας,
iativni: τετηναι, habitauit: παρακοιμήσας, inexta edificauerunt: παρηνέω,
πεπαρηνέω, debacchatus sum: παρακολυθέω, παρηκολυθησας, & νηsus sequitur es: πε-
καμελώ,

καμελώ, παρημέλωσας, neglexisti: In partic. έξασθησας, pro έξλωσθησας, scatus: κα-
ταρρωσθησας, pro καταρρωσθησας, sollicitus: παρρωσθησας, pro παρρωσθησας, prola-
psus: δπολεσθησας, pro έσωλεσθησας, lubricus: πεφονησας, vitiosus: τεδαρήνησας,
ausus, hinc τεδαρήνησας, audacter, audenti animo & cum fiducia: το συμεξορησας,
concessum: έσπιατσαφηνέω, in umbra nutritus: άδλέω, ήδλησας, qui certauit: τεδωνέω,
ήδωνησας, lanquans: έξαδνέω, σεσοξηδνησας, prius iam debilitatus: άπαλήω, ά-
πηλησας, qui deloluit, siue perdoluit, quique eò dicitur pruenit, vt ad omnem dolo-
ris sensum obfusderit: παρακολυθέω, παρηκολυθησας, affectator assiduum: σωλωι-
δέω, σωλωιδησας, qui confluxit, qui coit: σωωιπέω, σωωωκησας, que cohabitauit:
10 κερέω, κερεφωσας, spirans, qui expirauit, Ionice (106.29. & 107.41.) pro κερεφω-
σας: sic ad πέω, τεπνωσας, τεπνωσας, marentes, tristes. In plus quam per-
fect. ad αίτω, ήτληω, accusaueram: όμολογέω, όμολογησας, conuenerat: παρβέω siue
περβέω, παρβήθη, & Ionice (147.3.) παρβήθη, sennerat, seu semit: sic ad κα-
15 τάρρωσας, καταρρωσθησας, perteruit: in erat: κληρεχέω, έμκληρησθησας, obtinuerat, in
fortem accepit, uide 146.26. In perfecto pass. ad μετασοιέμαι, μετασοιήσας, Ad έωμαι ex: u-
acquisiui: οικιαρχέω, έμιαρχέφωμαι, adumbratus sum: σιδωρόμαι, έσιδωρή-
μαι, scitum sum: ήγέομαι, ήγημαι, existimo, seu existimauit: έυρέομαι vel έυερέομαι,
έξέρωμαι, abrafsus sum: αναρέομαι, ανήρημαι, existisum: σεσοιρέομαι, σεσοιρημαι,
statui, volo: σεσορησαι, elegisti: οίκωται, sita est: νεσομωδότηται, sancitum est, legibus
20 comparatum est: πεπληθηται, stipatus est: τεδρυνήται, diuulgatum est, seu celebratum
est: έμκαώθηται, obsurdit: κατεργάμαι, κατηργηται, liberatus est: όμολογήμαι, ό-
μολογηται, confessum est. καδομιλέμαι, καδομιλήται, in adagium exiuit: διαρέμαι,
διηρηται, & sine augmento atque Attica reduplicatione, διαρρήται, distribu-
tus est, vide 181.48. τετήθε, tristati estis: κατοικηται, incolunt: σωτέρωται, perso-
25 rati sunt simul: κενυλωται, & Ionice (66.2.) κενυλέται, moti sunt: sic μεμετρήται,
μενηνати sunt: νεύεται, & νεάται, habitantur: σωνεύεται, positi sunt, coaceruati
sunt, sunt qui legant cum simplici, σωνεύεται: ύμνέται, celebrati sunt. In infin.
ad διαρέμαι, διηρηθαι, diuidi: αιωρόμαι, ήρηθαι, attoni, suspendi. In part. ad
άπηχόμεμαι, άπηχωθης, reiectus: έκπεφωσθημένος, condemnatus: έμφορημένος,
30 fibulatus: έκπαρβέμένος, stupens, attonitus: έσπιατσαφηνέω, adumbratum, & rnatrali
pictura descriptum: έξεμπωλημένοι, diuendit: ήτημένος, stillans, colatus: καποθημη-
μένοι, laudati: κατηρημένα, obiecta crimini: κατηχημένος, & praesens κατηχομε-
νος, institutus, inuitatus: κατοικημένος, habitans, stitionem habens: οικημένη, sita: οικη-
φοθημένος, domo carens: ωσημένος, uel accentu in antepenultima, vt sit ueluti
35 nomen factum ex participio, ωσημένος, factus seu facturus: ωσημένος factus: σεσοι-
μεμένος, arte singulari & industria factum: ποιμένος, seu ποιημένος, studiosus,
gaudens, attonitus, admirans: έσσοιρημένος, sublati: hęc praecedentia augmen-
to defituntur: λελημένος, charus, ardens, incitatus, cupiens: suat qui non ad
λέωμαι, sed ad λλέωμαι referant, vt sit dictum pro λελημένος, abiecto ob eu-
40 phoniam tertio α: sunt qui putent deduci à λλάωμαι, quod quomodo fieri
possit, non satis uideo: λελοχημένος, intus latens, potest etiam referri ad λοξέ-
μαι: μεμυμμένος, imitatione factus & effictus: μεμερημένος, factum, paratiuit: τεπημέ-
νος, tristatus, cruciatus: ω τεπημένε, afflicte: τετραγωδημένος, tragicis fabulis persimile: δια-
45 λελωδημένος, corruptus: δπομεμημένος, ab exemplari effictus, formativusque: δπνε-
νοημένος, arrogans, insipiens: τὸ δπνενοημένον, aliamente excogitatum: αναπεπο-
μένος, stupescit: έσσοιρημένος, accersitus: συμπεπεδημένος, reuinctus: διαπεφορη-
μένος, dispersus & diuisus: συμπεφορημένος, compositus: καταπαταμνημένος, per-
horrescens: καταπαταμνημένος, admirata: ζωρηέμαι, έξωρημένος, captiuis: ύσπευ-
50 ρέομαι siue ύσπευερέομαι, ύσπευρημένος, subrafsus: οικιαρχέομαι, έμιαρχαφηνέ-
ω, adumbratum: έσπιατσαφηνέω, in umbra enutritus: καταρρωσθηέμαι, καταρρω-
σθημένος, per inuiriā perdita: καταρρηνέμαι, καταρρηνέω, limatum, expoli-
tatum: δποφωλέομαι, άποφωλημένος, recubitus, circumfusus, sine praeruptio: παρασπον-
δέομαι, παρασπονδήμένος, qui per fidem uolatur, & qui fiducia fœderis uolatus est:
55 έλεέομαι vel έλεέομαι, ήλεημένος, misericordiam consecutus: διαγνέομαι, διηγνημέ-
νον, ignotatum: έπασαγέομαι, τὰ έπασαγνημένα, contumelia: έξαστέομαι, έξαστημέ-
καμελώ,

Ad έω ex.

Ad έω ex.

Ad έω ex.

Ad έωμαι ex: u-

- 1 ἀναγορεύω.
- 2 ἀντιπροσπαρορεύω.
- 3 ἀπαγορεύω.
- 4 διαγορεύω.
- 5 ἐξαγορεύω.
- 6 ἐπαγορεύω.
- 7 κειταγορεύω.
- 8 παρεξαγορεύω.
- 9 προεξαγορεύω.
- 10 προσπαρορεύω.
- 11 συναγορεύω.

In partic. προσεβήθη, αὐτός, & Ionicè προσεβήθη, ἐόντος, edicturus: προσεβήθη, edictu-
 ri, 9. προσεβήθη, & Ionicè προσεβήθη, consulturus, 10. συναγορεύω, patrocinaturus, 11. πα-
 ρεξεβήθη & παρεξεβήθη, temere effutiens, 8. Aoristus primus veluti & secun-
 dus (361.10.) sumitur tanquā ab ἔπιτο, quod augetur per εἰ (139.17.25.) & pre-
 sentis non futuri characteristica seruat, 147.45. vt in indicatiuo, ἐξέειπε, ἐξεί-
 πας, ἐξείπε, dixi, isti, i: ἐξείπε, potest censerī aoristi fecidi ab ἐξείπεον, vnde im-
 peratiuus ἐξείπε, dic, eualga: infinit. ἐξείπειν, afferre, reuelare: partic. ἐξείπων, velocu-
 tius, dicens, in mediū: sfferens: & ab vtrovis aoristo, in subiunct. ἐξείπεω, edixero, 5.
 sic δειπέ, νηλογανί, gubernauit, refertur ad δειπέτα vel ad δειπέτων: ab hoc impera-
 tiuus δειπέ, enarxa: à δειπέτα verò indicatiuus med. δειπέταμω, lingua nuncupari, 10
 & participiū δειπέταμω, nuncupans, 4. participiū act. ἐπέειπας, qui in super
 dixit, referendum ad aorist. prim. ἐπέειπα: at ἐπέειπών, subdens, & infinitiuus ἐπέ-
 πείων, postea dicere, ad secundum ἐπέειπον, 6. κατέειπα, detulisse, ad primum κατέειπα,
 non ad secundum κατέειπον. Quando tamen terminatio vtriusque aoristi
 est eadē, vt in toto subiunctiuo, & in tertia persona sing. indicatiui, malim
 referre tempora ducta ab hoc verbo ad aoristum secun. quam ad primum,
 quòd secundus in crebriori vsu verferur. Perfectum mutatur ab ἔπιτο,
 quòd etiam augetur per εἰ, 139.17.20. in indicatiuo act. ἀπειρήκασι, defessus sum:
 ἀπειρήκασι, interdixerunt, 3. διείρηκα, disseuit, dixit, 4. προσεείρηκα, allocutus est, ap-
 pellauit, dixit, 10. In infinit. ἀπειρήκαμαι, ante despondisse animos, 3. In participio,
 ἀπειρήκας, ὄτος, ἴσσις, 3. κατειρήκας, denuntians, 7. σωειρήκατος, patrocinaturi, 11. In
 indicatiuo paniuo, ἐξείρηκα, dictus sum, 5. ἀπειρήκαται, interdicitum est, 3. διείρηκα,
 disputatum est, renuntiatum est, 4. In participio, ἀπειρήκατος, interdictus, vetitus: τὰ
 ἀπειρήκατα, prohibita, 3. διείρηκατος, dictus, 4. ἀπειρήκατα, dicta, iussa, 1. In plus
 quam perfect. ἀπειρήκατο, interdictum erat, 3. ἐξείρηκα, dictum fuerat, 5. In paulò
 post fut. κατειρήκαται, dicitur, exponetur, 7. Aoristus prim. pass. accipitur tan-
 quam à ἔπιω siue βάω: in indicatiuo, ἀπὸ προσεβήθη, respondit, contra salutatus
 est, 2. προσεβήθη, salutatus est, appellatus est, 10. In infinitiuo, δεπρήθη δέω, abdica-
 ri, 3. In participio, ἀπὸ βήθη, creatus, electus, 1. δεπρήθη, praedictus, ante dictus, 9.
 δεπρήθη, salutatus est, 10. δεπρήθη, vetitum, 3.

IN Perfect. act. ἐπιναγίωχα, venocani, 1. καταγίωχα, deduxi, 3. προσγαγίωχα,
 adduxi: προσγαγίωχα, adduxerunt, 4. In infinitiuo, συναγίωχέω, collegisse, ag-
 gregasse, 5. In participio, ἐπιναγίωχος, qui venocauit, 1. ἐισαγίωχος, & correpta an-
 tepenultima ἐισαγίωχος, introducens, 2. In plus quam perfect. συναγίωχα, com-
 portauerat, aggregauerat, 5.

5 In aor. pr. indicat. pass. ἠνέδλω, laudatus sum: & in actiuo, ἠνεσα, laudauit.
 6 In aorist. prim. indicatiui pass. παρηβήθησαν, sublatis sum, 3. simplex ἠρέ-
 δη, creatus est, delectus est. In subiunct. ἀφαιρέθω, & Ionicè (12.29. & 162.14.)
 1 ἀφαιρέω, 3 παραιρ. ἀφαιρέω, exiit, priuauer, 1. In infinitiuo, καθαίρεθω, eueri, 2. ἀφαιρέθω,
 excutere, decere, 4. ἀφαιρέθω, in locum substitui, 5. In participio, καθαίρεθεις,
 euerfus, 2. simplex αἰρέθεις, & in perfect. ἠρεδῶ, electus.

8 In participio fut. ἐπαλεξήσων, adiuturus, & ἐπαλεξέω.
 9 In aorist. prim. indicatiui act. παρναλώσω, consumpsit, augmento desti-
 tur, 4. In partic. καταναλώσαντες, qui consumpsierunt, 3. In perfect. participij
 act. λωαλώκως, qui consumpsit, & sine augmento ἀλαλώκως, damnatus, 1. sic sim-
 plex ἀλαλώκως, quod & ἠλαλώκως, ἠλαλώκως, damnati: & in indicatiuo ἀλαλώ-
 κως, 1. In indicat. pass. προσναλώσασθαι, interit, sine augmento, 6.
 4 παραναλώσασθαι. In participio ἐξδηλωθῶ, exhaustus, 2. simplex ἠλωθῶ, captus. In aorist. pr.
 5 καταναλώσασθαι. In finitiui eiusdem vocis, καταναλώθω, prius absumi, 5. In participio, ἐξδηλω-
 6 καταναλώσασθαι, dēntes, ἐξδηλωθέντων, exhausti, 2.

11 In participio perfecti passiuī, προσημαρτηθῶ, praterita peccata, à προσα-
 μαρτηθῶ, μαρτηθῶ.
 22 In aor. pr. subiunctiuī medij, ἐἀρίστη, profusus pacauerit, ab ἐἀρίπο-
 μω, simplicis aoristus prim. infinitiuī act. ἀρέσασθαι, placere, conuenire: participiū
 aoristi pr. pass. ἀρέσθεις, delectatus, qui probauit.
 24 In aor. pr. infinitiuī act. ἐπαυξήσασθαι, adaugere, amplificare, 2. In part. per-
 fecti

- ἄγω 167.22.
- 1 ἐπιναγίω.
- 2 εισαγίω.
- 3 καταγίω.
- 4 προσγαγίω.
- 5 συναγίω.
- Αἰνέω ab αἰνέω.
- Αἰρέω ab αἰρέω.
- 1 ἀφαιρέω.
- 2 καθαίρ. 3 παραιρ. ἀφαιρέω, exiit, priuauer, 1. In infinitiuo, καθαίρεθω, eueri, 2. ἀφαιρέθω,
 excutere, decere, 4. ἀφαιρέθω, in locum substitui, 5. In participio, καθαίρεθεις,
 euerfus, 2. simplex αἰρέθεις, & in perfect. ἠρεδῶ, electus.
- 5 ἀφαιρέω.
- Ἀλέξω ab ἀλέξω.
- Ἀλάσσω ab ἀ-
 λώω.
- 1 ἀναλώσασθαι.
- 2 ἐκαταλώσασθαι.
- 3 καταναλώσασθαι.
- 4 παραναλώσασθαι.
- 5 καταναλώσασθαι.
- 6 προσναλώσασθαι.
- Ἀμαρτανόω ab ἀ-
 μαρτανόω.
- Ἀρέσσω ab ἀρέσ-
 σω.
- Ἀυξάνω vel αυξέω
 ab αυξέω.

fecti pass. συναυξήθη, simul auctus: συναυξήθη, quae simul creuerunt, 3. In aor. 1 αυξάνω
 prim. indicatiui pass. αυξήθη, auctus est, 1. συναυξήθη, vna auctus est, 3. In sub-
 iunct. συναυξήθη, co. iuerit, 3. In infinitiuo, συναυξήθη, vna coaluisse, 3. 3 συναυξήθη

25 In aor. prim. indicatiui pass. συνηχέθη, contristatus sum: συνηχέθη, χυθόμεν ab ἀχέ-
 5 συ, contristati sum, à συαχέθω. In participio, συνηχέθεις, permoleste serens, μη-
 ab ἀχέθω.

27 In fut. indicatiui act. ὑπὲρβήσω, impropnemus, 7. In infinitiuo, ὑπὲρβήσω, βαῖω à βέω.
 & Ionicè (59.4.) ὑπὲρβήσω, ascensurum esse, 7. In indicatiuo medio, ὑπὲρβήσο-
 1 μαι, procedam, euadam, 12. ἐπεμβήσω pro ἐπεβήσω, ibi, 8. In infinitiuo, ὑπὲρβήσο-
 2 μαι, d flexurum esse, 9. In aor. prim. indicatiui act. ἐπέβησε, fecit inire, 7. & sim-
 3 plex βήσε pro ἐβήσε, imposuit, 7. In imperatiuo, ὑπὲρβήσε, sic vt asseruatur, 7. In par
 4 ticip. ἐπέβησε, αὐτος, imponens, 5. In indicatiuo medio, ἐπέβησάμην, ingressus
 5 sum, inῆ, ἐπέβησάμην, ingressus est, 7. κατέβησάμην, descendit, 9. προσεβήσάμην, adῆ, 13. In
 6 particip. ἀναβήσάμην, qui induxit, qui in nauem posuit, 3. In perfect. o indicatiui
 7 actiuī, ἀμφιβήκα, ἀμφιβήκα, ἀμφιβήκα, circumi, lustrauit, ἴσθι, 2. ὑπὲρβή-
 8 κας, processisti: ὑπὲρβήκα, praefuit, 12. ἀρχιβήκα, ἀρχιβήκα, Doricè ἀρχιβήκα, propius
 9 accessit, 1. συμβήκα, contigit, accidit, accidens est, 14. ὑπὲρβήκα, excessit, praestat, 15. 10 παραβήκα
 11 ὑπὲρβήκα, sub est, 16. In participio, διαβεβήκως, diuaticatus: αἱ διαβεβήκότες, qui ti-
 12 βιδας vehementer diductas habent, varici, 4. ἐμβήκως, & Ionicè (107.28.) ἐμβή-
 13 κως, ingressus, 6. ὑπὲρβήκως, qui conscendit, insidens: αἱ ὑπὲρβήκότες, insidentes, ve-
 14 λι, 7. ἐπεμβήκως, Ionicè (49.20. & 106.29.) ἐπεμβήκως & crasi ἐπεμβήκως, ingref-
 15 sus, ascendens, 8. προεβήκως, de ductus de mente, 11. ὑπὲρβήκως, progressus, trans-
 16 contigit: τὰ συμβήκωτα, euentus, praterita attributa, hinc aduerbium συμβήκωτος,
 25 per accidens, 14. ὑπὲρβήκως, ὄτος, vnde aduerbium ὑπὲρβήκωτος, penitus, 16.
 In plus quam perfect. ἐμβήκαται, ingressi erant, pro ἐνεβήκαται, vt sim-
 plex βήκαται, (182.41.) 6. In infinitiuo perfecti pass. παραβέβηκα, pruarica-
 tum esse, violatum esse, 10. In participio, παραβέβησμένος, violatus, retinet α, &
 assumit σ. At in aoristo primo σ abicitur, παραβέβηκα, praterit. In participio
 30 παραβέβησας, violatus, 11.

34 In perfect. indicatiui act. ὑπὲρβήκα, incubuit, 2. In infinitiuo, ὑπὲρβή-
 35 βήκα, incubuisse, 2. In participio, συμβήκωτος, compressi, 10. In indicat. pass. 1
 ἀμφιβήκα, in diu, 6. καταβήκα, excidit, 3. In infinit. ὑπὲρβήκα, causari, ex-
 2 cedere, 7. In participio, διαβεβήκατος, infestus, suspectus, condemnatus, 1. παραβήκα-
 3 τος, obiectus, 4. ὑπὲρβήκατος, minutus, succinctus, circ. i. mamictus: hinc aduci biū
 4 ὑπὲρβήκατος, am' itiu quod. m, 6. ὑπὲρβήκατος, dubius, propositus, obiectus, de-
 5 fensor, 7. ὑπὲρβήκατος, dimittens pro: τὸ ὑπὲρβήκατος, propositum, 8. συμβή-
 6 κωτος, & sine augmento ac retracto accentu, συμβήκατος, obuius factus, 7
 10. potest & censerī praesentis temporis à σύμβηκα, vide 104.16. ὑπὲρβήκα-
 8 τος, quae superauit omnes: aduerbium ὑπὲρβήκατος, plus quam oportet, 11. 9
 40 ὑπὲρβήκατος, intercalare, id est, quod interferitur, aut interponitur, 5. In plus
 10 quam perfect. συμβήκατος, & absq; vilo augmento σύμβηκατος, quod & Atticè
 11 (210.20.) ἐξυμβήκατος, occurrebat, congressus est, συμβήκατος, occurrebant, 10. In aori-
 45 sto priore indicatiui, προσεβήθη, habuit patronatus, 7. ἐπεβήθη ζημίαν, multa
 50 βάλω, decemiam, notabo, 3. παραβέβηκα, figent tentoria, 5.

37 In perfect. indicatiui pass. ὑπὲρβήκα, subrosus est, 7. In infinitiuo, δια-
 1 βήκα, contabuisse, exesum esse, 2. In participio, καταβήκατος, comesus, ab-
 2 sumptus, 4. ἀφαιρέθω, exesus, erosus, 5. In aor. prim. subiunctiuī pass. καταβή-
 3 κα, deuorauit, 4. In participio, καταβήκατος, exesus, erosus, 1. ὑπὲρβήκατος, postea in cibos
 5 sumptus, 3. ὑπὲρβήκατος, in cibo praesumptus, 6. καταβήκατος, deuorsus, & in participio
 55 act. καταβήκατος, qui deuorauit, 4. Doricum est, 46.3.
 43 In aor. prim. indicatiui act. κατηρέεσθαι, consenuit: κατηρέεσθαι, consenuit-
 7 Γηρέεσθαι à γηρέω.

Γίνωμαι ἄ γάμ. ἄ γάμ. 1 ἐκγίνωμαι. 2 παραγίνωμαι. 3 προγίνωμαι. 4 ἀπογίνωμαι. 5 ἀποσγίνωμαι.

41 In participij act. perfecto, ἔκγοναός, ἔκγονος, ἢ ἐκγονέω, *progenitus, progenit.* 1. Ionicum est (107.7.) pro ἐκγονός: legitur & in indicat. eadem fere forma: ἐκγονάτων, *nati sunt duo.* per crasim ex ἐκγονάτων, & istud pro ἐκγονέων, quali ab ἐκγονά. Perfectum pass. sumitur quali ἀ γάμ. & ab eo compositis in infinit. ἀπογίνωμαι, *enatisse.* 3. In participio, ἀπογεννημένος, *qui superior enatis.* 3. ἀπογεννημένος, *prius factus.* 3. prior, superior. ἀπογεννημένος, *qui prius fuerunt, antiqui:* τὰ ἀπογεννημένα, *res gestae haecenus.* 4. ἀποσγεννημένος, *qui accessit.* 5. In aoristo primo participij pass. τὰ παραγεννηθέντα, *praeternata.* 2. quali ἀ παραγεννηόμενα.

Γνωσκῶ ἄ γνώ. 1 ἄγνωσκω. 2 διαγνωσκω. 3 καταγνωσκω. 4 μεταγνωσκω. 5 παραγνωσκω. 6 ἀπογνωσκω. 7 ἀποκαταγνωσκω. 8 συγνωσκω. Δίωκα ἢ διέω. ἀναδίωκα.

44 In fut. primo indicatiui medij, συγνώσεαι, συγνώστη, συγνώσεται, ἴσνόςαι, ἴσνόςαι, *ignoscat.* 8. In imperfecto indicatiui act. διέγνωα, *diuidicauit, decreuit.* In aorist. sec. dicitur διέγνωα, pro eodem. 2. In participio, ἀπογνωστικός, *diffusus.* 1. μετεγνωστικός, *punitentia ductus.* 4. In perfecto participij pass. ἀπγνωσμένος, *expers, desperatus.* 1. assumit σ, 9. 2. 8. κατεγνωσμένος, *dammatus, reprehensus.* 3. ἀποκατεγνωσμένος, ἀποκατεγνωσμένη, *precondemnatus.* 4. 7. παραγνωσμένος, *recitatus.* 5. In aor. primo indicatiui pass. μετεγνωσθή, *de sententia deductus est.* 4. In infinit. ἀπογνωσθήτω, *precognoſci.* 6. simplex in fut. prim. indicatiui pass. γνώσθησθε, *secunda persona Attica* (151.30.34.) γνώσθησθε, *notus eris.*

47 In aor. primo infinitiui medij, ἀναδιδάσκω, *diuidere* participium, ἀναδιδασκόμενος, *subdigens, diuidens.* In aor. primo participij pass. ἀναδιδάσκει, *excitatus, simplicis fut. prim. medium διητομα, intelligam,* quali ἀ διέω.

57 In aoristo primo participij pass. ἀναδιώξαι, *remorsus.* simplicis futurū prim. med. διώξωμαι, *morſum infgam.*

54 In aor. prim. indicatiui act. διέδωκα, & deperdit subiuunctiua vocali διέδωκα, *cordi fuit, indicauit, audiuit, accepit.* 1. simplex ἰδωκα, & fine augmento διέδωκα, *ostendit.* In perfect. participij pass. διδωκώς, *qui specimen prebuit.* 2.

51 In futuro priore indicatiui med. ἐπιδοσώμαι, *indigebo.* 1. In aoristo priore indicatiui pass. ἐπίδοσθε, *indiguiſti, tibi defuit.* 2. In optatiuo, κατεπίδοσθε, *preceatur, precari queat.* 3. In participio, ἐπίδοσθε, *indigens.* 4.

In aor. prim. indicatiui, κατεπίδωσαν, *deligarunt.* 2. In subiuunctiua act. κατεπίδοσθε, *coniuuauerint, conuincerint.* 2. In perf. indicatiui pass. ἐπίδοσθε, *alligatus est.* 3. In part. ἐπίδοσθαι, *obligatus.* 1. κατεπίδοσθαι, *velatus.* 2. κατεπίδοσθαι, *calceatus, adherens:* hinc aduerb. κατεπίδοσθαι, *calceatē, cum calceis.* 4. ἐπίδοσθαι, *addiſti, alligati.* 3. In aor. prim. participij pass. ἐπίδοσθε, *vinculus, alligatus.* 3.

59 In aoristo prim. indicatiui medij, ἀποδοδίδωκα, & contractione Atticā ἀποδοδίδωκα, *ante docuit, ἀποδοδίδωκα.*

65 In fut. prim. indicatiui act. ἐπιδοσώ, *proficiet.* 6. ἐπιδοσάτω, *remittetis:* ἐπιδοσάτω, *remittetis.* 5. ἐπιδοσάτω, *tradent.* 3. In infinit. simplex δώσθαι, & Doricē (59.4.) δώσθαι, *daturum esse.* In aor. prim. indicatiui, ἀποδωκα, *profudii.* futuri characteristica non seruiatur, 1. 4. 5. ἐπίδοσκω, *est conuexus, se dedit.* 5. ἐπίδοσκω, *prodidit.* 4. ἐπίδοσκω, *creuit.* 6. μετιδοσκω, *distribuit, largitus est.* 7. ἀποδοσκω, & sine augmento, ἀποδοσκω, *prolixē dedit.* 9. οὐσιγέδοσκω, *in matrimonium dedit.* 11. ἐπίδοσκω, *transfuderunt.* 3. ἐπίδοσκω, *contulerunt.* 6. In perfecto indicatiui actiui, ἐπίδοσκα, *inurebunt.* 6. In participio, ἐπίδοσκός, *locans.* 4. ἐπίδοσκός, *qui creuit, qui processit.* 6. παραπίδοσκός, *expressans.* 8. In perfecto indicatiui passiuui, ἐπίδοσκα, *licet.* 2. penultima corripitur, vide 108.21. In participio, παραπίδοσκός, *traditus.* 8. ἀποδοσμένος, *prius datus.* 10. In aor. prim. indicatiui pass. ἀποδοσθήσθε, *incidisti.* 8. ἀποδοσθήσθε, *ffusus est.* 1. ἀποδοσθήσθε, *euulgatus est, voluit.* 3. In infinitiui, ἀποδοσθήσθε, *scatere.* 1. In participio, ἀποδοσθήσθε, *excitatus, excitata.* 1. ἀποδοσθήσθε, *diffipatus, euulgatus.* 3. eiusdem formae est νεοδοσθήσθε, *ἐπίδοσθε, animatus:* οἱ νεοδοσθήσθε, *animati.* 1. In fut. primo indicatiui pass. ἀποδοσθήσθε, *concedatur.* 2. In participio, ἀποδοσθήσθε, *precararius, precaria.* 2.

64 In aor. primo indicatiui act. μετέδοκα, *consilium mutauit:* μετέδοκα, *mutato consilio uisum est, consilium mutatum est.* 2. In subiuunct. μετέδοκα, *punitnerit capri consilij.* In participio, κατεπέδοκα, *ratius.* 1. κατεπέδοκα, *qui mutauit consilium.* 2.

Δίωκα ἢ διέω. ἀναδίωκα. Διέωμαι ἄ δέω. 1 ἀναδίωκα. 2 ἀποδίωκα. 3 διαδίωκα. 4 ἐπιδίωκα. 5 ἐπιδίωκα. 6 ἀποδίωκα. 7 μεταδίωκα. 8 παραδίωκα. 9 ἀποδίωκα. 10 ἀποδίωκα. 11 συμεδίωκα. Διόω ἢ διοω. 1 κατεδιοω. 2 μεταδιοω.

In perfect. participij pass. μεταδόδοκα, *qui est mutata opinione & consilio.* 2. 3. ἀποδοδοκα. In plus quam perfecto pass. ἀποδοδοκα, *constitutum fuerat.* 3.

96 In fut. indicatiui medij, ἀπέσομαι, *abero.* 1. διέσομαι, *diēson, perfero, rabo, abis.* E. i. ἄ β. 2. ἐπέσομαι, & poetice (158.30.) ἐπέσομαι, *superero.* 4. μετέσομαι, & μετέσομαι, *in- 1 5 terero:* μετέσομαι, *intereedet.* 5. ἀπέσομαι, & ἀπέσομαι, *adero:* ἀπέσομαι, *aderit.* 2. δέξω. 3. δέξω. 4. δέξω. 5. δέξω. 6. δέξω. 7. δέξω. 8. δέξω. 9. δέξω. 10. δέξω. 11. δέξω. 12. δέξω. 13. δέξω. 14. δέξω. 15. δέξω. 16. δέξω. 17. δέξω. 18. δέξω. 19. δέξω. 20. δέξω. 21. δέξω. 22. δέξω. 23. δέξω. 24. δέξω. 25. δέξω. 26. δέξω. 27. δέξω. 28. δέξω. 29. δέξω. 30. δέξω. 31. δέξω. 32. δέξω. 33. δέξω. 34. δέξω. 35. δέξω. 36. δέξω. 37. δέξω. 38. δέξω. 39. δέξω. 40. δέξω. 41. δέξω. 42. δέξω. 43. δέξω. 44. δέξω. 45. δέξω. 46. δέξω. 47. δέξω. 48. δέξω. 49. δέξω. 50. δέξω. 51. δέξω. 52. δέξω. 53. δέξω. 54. δέξω. 55. δέξω. 56. δέξω. 57. δέξω. 58. δέξω. 59. δέξω. 60. δέξω. 61. δέξω. 62. δέξω. 63. δέξω. 64. δέξω. 65. δέξω. 66. δέξω. 67. δέξω. 68. δέξω. 69. δέξω. 70. δέξω. 71. δέξω. 72. δέξω. 73. δέξω. 74. δέξω. 75. δέξω. 76. δέξω. 77. δέξω. 78. δέξω. 79. δέξω. 80. δέξω. 81. δέξω. 82. δέξω. 83. δέξω. 84. δέξω. 85. δέξω. 86. δέξω. 87. δέξω. 88. δέξω. 89. δέξω. 90. δέξω. 91. δέξω. 92. δέξω. 93. δέξω. 94. δέξω. 95. δέξω. 96. δέξω. 97. δέξω. 98. δέξω. 99. δέξω. 100. δέξω.

97 In futuro indicatiui medij, ἀπέσομαι, *vadam.* 8. vide 159.29. In aor. pr. Εἴμι ἄ β. εἴω. 1 ἀνεμι. 2 ἀνεμι. 3 ἀνεμι. 4 ἀνεμι. 5 ἀνεμι. 6 ἀνεμι. 7 ἀνεμι. 8 ἀνεμι. 9 ἀνεμι. 10 ἀνεμι. 11 ἀνεμι. 12 ἀνεμι. 13 ἀνεμι. 14 ἀνεμι. 15 ἀνεμι. 16 ἀνεμι. 17 ἀνεμι. 18 ἀνεμι. 19 ἀνεμι. 20 ἀνεμι. 21 ἀνεμι. 22 ἀνεμι. 23 ἀνεμι. 24 ἀνεμι. 25 ἀνεμι. 26 ἀνεμι. 27 ἀνεμι. 28 ἀνεμι. 29 ἀνεμι. 30 ἀνεμι. 31 ἀνεμι. 32 ἀνεμι. 33 ἀνεμι. 34 ἀνεμι. 35 ἀνεμι. 36 ἀνεμι. 37 ἀνεμι. 38 ἀνεμι. 39 ἀνεμι. 40 ἀνεμι. 41 ἀνεμι. 42 ἀνεμι. 43 ἀνεμι. 44 ἀνεμι. 45 ἀνεμι. 46 ἀνεμι. 47 ἀνεμι. 48 ἀνεμι. 49 ἀνεμι. 50 ἀνεμι. 51 ἀνεμι. 52 ἀνεμι. 53 ἀνεμι. 54 ἀνεμι. 55 ἀνεμι. 56 ἀνεμι. 57 ἀνεμι. 58 ἀνεμι. 59 ἀνεμι. 60 ἀνεμι. 61 ἀνεμι. 62 ἀνεμι. 63 ἀνεμι. 64 ἀνεμι. 65 ἀνεμι. 66 ἀνεμι. 67 ἀνεμι. 68 ἀνεμι. 69 ἀνεμι. 70 ἀνεμι. 71 ἀνεμι. 72 ἀνεμι. 73 ἀνεμι. 74 ἀνεμι. 75 ἀνεμι. 76 ἀνεμι. 77 ἀνεμι. 78 ἀνεμι. 79 ἀνεμι. 80 ἀνεμι. 81 ἀνεμι. 82 ἀνεμι. 83 ἀνεμι. 84 ἀνεμι. 85 ἀνεμι. 86 ἀνεμι. 87 ἀνεμι. 88 ἀνεμι. 89 ἀνεμι. 90 ἀνεμι. 91 ἀνεμι. 92 ἀνεμι. 93 ἀνεμι. 94 ἀνεμι. 95 ἀνεμι. 96 ἀνεμι. 97 ἀνεμι. 98 ἀνεμι. 99 ἀνεμι. 100 ἀνεμι.

98 In aor. prim. infinitiui act. ἀπέσομαι, & poetice (49.31.) ἐπίδοσθαι, *inducere:* sic in ἔννοια, *vel ἔννοια.* 1 ἀμφοίνου. 2 ἀμφοίνου. 3 ἀμφοίνου. 4 ἀμφοίνου. 5 ἀμφοίνου. 6 ἀμφοίνου. 7 ἀμφοίνου. 8 ἀμφοίνου. 9 ἀμφοίνου. 10 ἀμφοίνου. 11 ἀμφοίνου. 12 ἀμφοίνου. 13 ἀμφοίνου. 14 ἀμφοίνου. 15 ἀμφοίνου. 16 ἀμφοίνου. 17 ἀμφοίνου. 18 ἀμφοίνου. 19 ἀμφοίνου. 20 ἀμφοίνου. 21 ἀμφοίνου. 22 ἀμφοίνου. 23 ἀμφοίνου. 24 ἀμφοίνου. 25 ἀμφοίνου. 26 ἀμφοίνου. 27 ἀμφοίνου. 28 ἀμφοίνου. 29 ἀμφοίνου. 30 ἀμφοίνου. 31 ἀμφοίνου. 32 ἀμφοίνου. 33 ἀμφοίνου. 34 ἀμφοίνου. 35 ἀμφοίνου. 36 ἀμφοίνου. 37 ἀμφοίνου. 38 ἀμφοίνου. 39 ἀμφοίνου. 40 ἀμφοίνου. 41 ἀμφοίνου. 42 ἀμφοίνου. 43 ἀμφοίνου. 44 ἀμφοίνου. 45 ἀμφοίνου. 46 ἀμφοίνου. 47 ἀμφοίνου. 48 ἀμφοίνου. 49 ἀμφοίνου. 50 ἀμφοίνου. 51 ἀμφοίνου. 52 ἀμφοίνου. 53 ἀμφοίνου. 54 ἀμφοίνου. 55 ἀμφοίνου. 56 ἀμφοίνου. 57 ἀμφοίνου. 58 ἀμφοίνου. 59 ἀμφοίνου. 60 ἀμφοίνου. 61 ἀμφοίνου. 62 ἀμφοίνου. 63 ἀμφοίνου. 64 ἀμφοίνου. 65 ἀμφοίνου. 66 ἀμφοίνου. 67 ἀμφοίνου. 68 ἀμφοίνου. 69 ἀμφοίνου. 70 ἀμφοίνου. 71 ἀμφοίνου. 72 ἀμφοίνου. 73 ἀμφοίνου. 74 ἀμφοίνου. 75 ἀμφοίνου. 76 ἀμφοίνου. 77 ἀμφοίνου. 78 ἀμφοίνου. 79 ἀμφοίνου. 80 ἀμφοίνου. 81 ἀμφοίνου. 82 ἀμφοίνου. 83 ἀμφοίνου. 84 ἀμφοίνου. 85 ἀμφοίνου. 86 ἀμφοίνου. 87 ἀμφοίνου. 88 ἀμφοίνου. 89 ἀμφοίνου. 90 ἀμφοίνου. 91 ἀμφοίνου. 92 ἀμφοίνου. 93 ἀμφοίνου. 94 ἀμφοίνου. 95 ἀμφοίνου. 96 ἀμφοίνου. 97 ἀμφοίνου. 98 ἀμφοίνου. 99 ἀμφοίνου. 100 ἀμφοίνου.

99 In aor. prim. infinitiui act. ἀπέσομαι, & poetice (49.31.) ἐπίδοσθαι, *inducere:* sic in ἔννοια, *vel ἔννοια.* 1 ἀμφοίνου. 2 ἀμφοίνου. 3 ἀμφοίνου. 4 ἀμφοίνου. 5 ἀμφοίνου. 6 ἀμφοίνου. 7 ἀμφοίνου. 8 ἀμφοίνου. 9 ἀμφοίνου. 10 ἀμφοίνου. 11 ἀμφοίνου. 12 ἀμφοίνου. 13 ἀμφοίνου. 14 ἀμφοίνου. 15 ἀμφοίνου. 16 ἀμφοίνου. 17 ἀμφοίνου. 18 ἀμφοίνου. 19 ἀμφοίνου. 20 ἀμφοίνου. 21 ἀμφοίνου. 22 ἀμφοίνου. 23 ἀμφοίνου. 24 ἀμφοίνου. 25 ἀμφοίνου. 26 ἀμφοίνου. 27 ἀμφοίνου. 28 ἀμφοίνου. 29 ἀμφοίνου. 30 ἀμφοίνου. 31 ἀμφοίνου. 32 ἀμφοίνου. 33 ἀμφοίνου. 34 ἀμφοίνου. 35 ἀμφοίνου. 36 ἀμφοίνου. 37 ἀμφοίνου. 38 ἀμφοίνου. 39 ἀμφοίνου. 40 ἀμφοίνου. 41 ἀμφοίνου. 42 ἀμφοίνου. 43 ἀμφοίνου. 44 ἀμφοίνου. 45 ἀμφοίνου. 46 ἀμφοίνου. 47 ἀμφοίνου. 48 ἀμφοίνου. 49 ἀμφοίνου. 50 ἀμφοίνου. 51 ἀμφοίνου. 52 ἀμφοίνου. 53 ἀμφοίνου. 54 ἀμφοίνου. 55 ἀμφοίνου. 56 ἀμφοίνου. 57 ἀμφοίνου. 58 ἀμφοίνου. 59 ἀμφοίνου. 60 ἀμφοίνου. 61 ἀμφοίνου. 62 ἀμφοίνου. 63 ἀμφοίνου. 64 ἀμφοίνου. 65 ἀμφοίνου. 66 ἀμφοίνου. 67 ἀμφοίνου. 68 ἀμφοίνου. 69 ἀμφοίνου. 70 ἀμφοίνου. 71 ἀμφοίνου. 72 ἀμφοίνου. 73 ἀμφοίνου. 74 ἀμφοίνου. 75 ἀμφοίνου. 76 ἀμφοίνου. 77 ἀμφοίνου. 78 ἀμφοίνου. 79 ἀμφοίνου. 80 ἀμφοίνου. 81 ἀμφοίνου. 82 ἀμφοίνου. 83 ἀμφοίνου. 84 ἀμφοίνου. 85 ἀμφοίνου. 86 ἀμφοίνου. 87 ἀμφοίνου. 88 ἀμφοίνου. 89 ἀμφοίνου. 90 ἀμφοίνου. 91 ἀμφοίνου. 92 ἀμφοίνου. 93 ἀμφοίνου. 94 ἀμφοίνου. 95 ἀμφοίνου. 96 ἀμφοίνου. 97 ἀμφοίνου. 98 ἀμφοίνου. 99 ἀμφοίνου. 100 ἀμφοίνου.

100 In fut. indicatiui medij, ἀπέσομαι, *abibo.* 2. ἐπεδοσώμαι, *accedam.* 4. Εἶρομαι ἄ β. εἶω. 1 ἀνεμι. 2 ἀνεμι. 3 ἀνεμι. 4 ἀνεμι. 5 ἀνεμι. 6 ἀνεμι. 7 ἀνεμι. 8 ἀνεμι. 9 ἀνεμι. 10 ἀνεμι. 11 ἀνεμι. 12 ἀνεμι. 13 ἀνεμι. 14 ἀνεμι. 15 ἀνεμι. 16 ἀνεμι. 17 ἀνεμι. 18 ἀνεμι. 19 ἀνεμι. 20 ἀνεμι. 21 ἀνεμι. 22 ἀνεμι. 23 ἀνεμι. 24 ἀνεμι. 25 ἀνεμι. 26 ἀνεμι. 27 ἀνεμι. 28 ἀνεμι. 29 ἀνεμι. 30 ἀνεμι. 31 ἀνεμι. 32 ἀνεμι. 33 ἀνεμι. 34 ἀνεμι. 35 ἀνεμι. 36 ἀνεμι. 37 ἀνεμι. 38 ἀνεμι. 39 ἀνεμι. 40 ἀνεμι. 41 ἀνεμι. 42 ἀνεμι. 43 ἀνεμι. 44 ἀνεμι. 45 ἀνεμι. 46 ἀνεμι. 47 ἀνεμι. 48 ἀνεμι. 49 ἀνεμι. 50 ἀνεμι. 51 ἀνεμι. 52 ἀνεμι. 53 ἀνεμι. 54 ἀνεμι. 55 ἀνεμι. 56 ἀνεμι. 57 ἀνεμι. 58 ἀνεμι. 59 ἀνεμι. 60 ἀνεμι. 61 ἀνεμι. 62 ἀνεμι. 63 ἀνεμι. 64 ἀνεμι. 65 ἀνεμι. 66 ἀνεμι. 67 ἀνεμι. 68 ἀνεμι. 69 ἀνεμι. 70 ἀνεμι. 71 ἀνεμι. 72 ἀνεμι. 73 ἀνεμι. 74 ἀνεμι. 75 ἀνεμι. 76 ἀνεμι. 77 ἀνεμι. 78 ἀνεμι. 79 ἀνεμι. 80 ἀνεμι. 81 ἀνεμι. 82 ἀνεμι. 83 ἀνεμι. 84 ἀνεμι. 85 ἀνεμι. 86 ἀνεμι. 87 ἀνεμι. 88 ἀνεμι. 89 ἀνεμι. 90 ἀνεμι. 91 ἀνεμι. 92 ἀνεμι. 93 ἀνεμι. 94 ἀνεμι. 95 ἀνεμι. 96 ἀνεμι. 97 ἀνεμι. 98 ἀνεμι. 99 ἀνεμι. 100 ἀνεμι.

1 ἀνίρρημα. μετὰ δόσμον, adibo, 5. παρελδύσμον, prateribo, superabo: παρελδύσσι, & Ionicè (61. 2 ἀπέρχ. 3. ἐξέρχ. 33.) παρελδύσσει, superabis: παρελδύσσεται, transibunt, 6. προελδύσσει, precedam, 7. 4 ἐπίχ. 5 μετήχ. ἐξελδύσσει, exibat, educetur, 3. In infinitiuo, προελδύσσει, iturum esse, 8. ἀνελδύ- 6 παρέρ. 7 προέρ. σύμφορος, ascensurus, 1. 8 προσηγορία. 91 & 92 In fut. prim. infinitiui act. σωεξέδυσσον, ἢ excogitaturum, simul 5 11 ὑπέκω ab ὑπέκω. 119 & 120 In fut. prim. infinitiui act. ἐφδύσσει, & syncope (187. 28.) ἐφδύσσει, inueniturum esse. In aoristo primo med. ἐφδύσσει, & syncope (187. 28.) ἐφδύσσει, consequentum esse, accepit, reperit, 2. pro simpliciter dicitur, 3. pro simpliciter dicitur, 3. pro simpliciter Attico & Aelico more (140. 4. & 13. 35.) ὑπέκω, ὑπέκω, ὑπέκω, inueni, isti, it. In perfecto participij pass. ἐφδύσσει, qui compertum habet, 1. παρελδύσσει, sicutus, adinuenitus: τὸ παρελδύσσει, excogitata cauillatio, 3. In aoristo primo subiunctiui 10 4 σωεξέδυσσον. pass. παρελδύσει, compertum fuerit, 3. 110 & 111 In futuro indicatiui actiui, καταχρήσις, possidebit: καταχρήσονται, app- 1 ἔξω ἀ γέω & ἔξι- 210 & 211 In futuro indicatiui actiui, καταχρήσις, possidebit: καταχρήσονται, app- 1 ἔξω ἀ γέω & ἔξι- 210 & 211 In futuro indicatiui actiui, καταχρήσις, possidebit: καταχρήσονται, app- 1 ἔξω ἀ γέω & ἔξι- 210 & 211 In futuro indicatiui actiui, καταχρήσις, possidebit: καταχρήσονται, app-

latus sum: item admisit, 16. προείμω, proieci sum, admisit sum, 18. ἀνείμαι, disso- 19 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000

ὀπλάναι. obliuisceris. In perfect. indicatiui pass. ὀπλάνισμαι, & in aoristo primo, ἰπέλιδι, sum datus obliuioni.

Μέλω ἀ μέλει. 146 In futuro prim. indicatiui act. μεταμηνήσῃ, p[ro]uenit. sic μετ[η]μένησῃ, futurus erit; ἀ μέλω, sed tanquam ἀ μέλει. In infinit. μεταμηνήσῃ, p[ro]uenientiam allatim-
personaliter μετα- rium. In participio medio, ὑπ[ὲ]ρ μεταμηνήσῃ, p[ro]uenientia, cuius p[ro]uenit. In aor-
μαλες. risto pr. indicatiui act. μεταμηνήσῃ, p[ro]uenit. In optatio Eolico, μεταμηνήσῃ, p[ro]uenit.
147 In fut. participij act. μεταμηνήσῃ, p[ro]uenit. In perf. indicatiui act. pro με-
μέλι κ[ε]ι, μεμλί κ[ε]ι, μεμλί κ[ε]ι, legitur μέλι κ[ε]ι, μεμλί κ[ε]ι, μεμλί κ[ε]ι, κυρται, ἰστί, ἰστί, facta videlicet syncopē, & pleonasmō ᾧ β ad eufhoniā, quod μ ante λ nunquam ponatur (5.17.) & deniq; « Attico more (209.36.) in ω mutato. 10 Dicitur etiam μέλι κ[ε]ι, id est, transit, in idem figuris pro μεμλί κ[ε]ι ἀ μολέω: cum παρ[ὲ]ν, παρ[ὲ]ν μεμλί κ[ε]ι, quod & poëtica forma (50.11.) παρ[ὲ]ν μεμλί κ[ε]ι, p[er]-
mansit seu p[er]manet, ad e[ss]e, cupit.

148 In futuro primo indicatiui act. συμμιξέεις, vtēris familiariter, communi-
cabitis συμμιξέεις, p[re]ludium conferemus cum, 5. In aoristo prim. συμμιξέεις, cum, com 15
municiant, 5. ποσειμίξέεις, p[ro]mouit, congressus est. ποσειμίξέεις, confluxere, 4. In infinit.
ποσειμίξέεις, ad manus venire, accessisse, coniungere se cum, 4. συμμιξέεις, concurrere, com-
miscere, 5. In participio, κ[ε]ιταμίξέεις, admiscens, 2. ποσειμίξέεις, admiscens, 3. ποσειμίξέεις, congressus, qui accessit: ποσειμίξέεις, admouentes: ἢ ποσειμίξέεις, quae aduersit, 4. συμ-
μιξέεις, dantes, propius accedentes ad, 5. In perfectō participij pass. ἐγκ[ε]ταμειμίξέεις, 20
admixtum, 1.

149 In fut. participij act. ἐπιμνήσῃ, admonitura, 6. In indicatiuo med.
ἐπιμνήσῃ, recordabor, reddam, rependam, 1. ἐπιμνήσῃ, mentionem faciam, 3. In
aor. prim. indicatiui act. ἐπιμνήσῃ, memorauit: ἐπιμνήσῃ, impressit memoriam, 6.
In infinitiuo, ἐπιμνήσῃ, commemorare, 6. In indicatiuo medio, ἀπιμνήσαντο, 25
repperunt, retulerunt, 1. In imperatiuo, ἐπιμνήσῃ, p[re]nde, 1. In infinitiuo, ἐπι-
μνήσῃ, meminisse, 3. In partic. ποσειμνήσῃ, p[ro]nuā, 1. 5. In perfect. indicatiui
pass. ἐπιμνήσῃ, in super memini, 3. παρ[ὲ]ν μεμλί κ[ε]ι, memoro, facio seu feci mentio-
nem, 4. simplex μέμνημαι, memini, vide 139.10. hinc μέμνημι, memoria tenentis:
μέμνημι, commemorant: in plus quam perfect. ἐμνήμωτο, meminert: in im-
peratiuo, μνήσῃ, memento, pro quo etiam legitur μνήσῃ: in optatio, μνή-
μι, μνήσῃ, μνήσῃ, memore esse seu meminisse, es, et, vide 89.26. pro μνήσῃ
igitur Doriē apud Pindarum μνήσῃ, apud Cratem μνήσῃ, apud Xeno-
nophontem μνήσῃ, & apud Homerum μέμνημι, memore esse seu meminisse: in futuri
fuisse: in futuri, μέμνημι, memoremus: in infinitiuo, μνήσῃ, meminisse: in
35 μέμνημι, memoria tenere, 2. In particip. μεμνήσῃ, memor, memoria tenens: ἐπιμ-
νήσῃ, allegantes, 3. In aorist. prim. indicatiui, ἐπιμνήσῃ, verba feci, memorauit,
memini: ἐπιμνήσῃ, meminit, 3. vide 152.28. In futuri, simplex μνήσῃ,
memoremus. In infinit. ἐπιμνήσῃ, meminisse, reminisci, 3. In participio, ἐπιμ-
νήσῃ, reminiscens, 3. ἐπιμνήσῃ, submonitum, 6. In futuro primo indicatiui pass.
40 ἐπιμνήσῃ, commemorabo, 3.

150 In aor. pr. indicatiui medij, ἀπ[ὲ]ρ ἀπ[ὲ]ρ ἀπ[ὲ]ρ, quod & sine augmento ἀπ[ὲ]ρ-
μάρξῃ, absterfisti: ἀπ[ὲ]ρ ἀπ[ὲ]ρ ἀπ[ὲ]ρ, absterferunt, ab ἀπ[ὲ]ρ ἀπ[ὲ]ρ ἀπ[ὲ]ρ.

151 In futuro pr. indicatiui act. ἐπιμνήσῃ, annuam, 2. In indicatiuo medio,
ἀνυμνήσῃ, abnuam, 1. κ[ε]ιταμνήσῃ, annuam, 3. In aorist. prim. indicatiui act. 45
κ[ε]ιταμνήσῃ, annuit, 3. simplex ἐν δ[ὲ]σεν, annuit, item natus: ἐν δ[ὲ]σεν, natarunt, pro
ἐν δ[ὲ]σεν: nam in hac significatione facit in futuro νήσῃ, vide 150.33.

152 In futuro prim. indicatiui act. ἐπιμνήσῃ, computare, 1. simplicis futurum
est ἐπιμνήσῃ & ἐπιμνήσῃ. In aoristo primo, ἐπιμνήσῃ, computauit, 1. ποσειμίξέεις, oluerunt,
computauerunt, 2. 50

155 In perfectō indicatiui act. παρ[ὲ]ν ᾄξῃ, p[re]terit. In particip. παρ[ὲ]ν ᾄξῃ,
p[re]terit: & in passiuo παρ[ὲ]ν ᾄξῃ, p[re]terit, idem.

156 Ab ὄλω in futuro pr. indicatiui act. ἐξ ὄλω, perdam: ἐξ ὄλω, perdet, 3. In
infinit. ἐξ ὄλω, enervurum esse, 1. ἐξ ὄλω, disperditurum esse, 3. hinc ἐξ ὄλω, ἐξ ὄλω, ἐξ ὄλω,
pro κ[ε]ι ἐξ ὄλω, perditurum & enervurum. In indicatiuo medio, ἐξ ὄλω, 55
peribo, ἀπολ[ι]β[ι]σ[ί]ν, & Atticē (151.34.) ἀπολ[ι]β[ι]σ[ί]ν, peribo, 1. simplex ὄλωμαι, ὄλω, ὄλω, 2
peribo,

peribo, peribis, peribit. In infinitiuo, ἀπολ[ι]β[ι]σ[ί]ν, esse periturus, 1. ἀπολ[ι]β[ι]σ[ί]ν, & in aor- 2
rsto secundo ἀπολ[ι]β[ι]σ[ί]ν, disperdi, disperire, 2. In participio, ἀπολ[ι]β[ι]σ[ί]ν, perdidit, 3
ἐξ ὄλω. 3
1. Ab ὄλω, futurum medium in simplici, ἀπολ[ι]β[ι]σ[ί]ν, ὄλω, & poëtice gemina- 4
to σ, ὄλω, ἀπολ[ι]β[ι]σ[ί]ν, ὄλω, perdam, perdes. In aor. prim. indicatiui act. ἀπολ[ι]β[ι]σ[ί]ν, 4
5 didi, 1. simplex ὄλω, idem: ποσειμνήσῃ, ἀπολ[ι]β[ι]σ[ί]ν, & sine augmento, ποσειμνήσῃ, ἀπολ[ι]β[ι]σ[ί]ν,
amiferunt, 4. In optatio Eolico ἐξ ὄλω, perdas, 3. In futuri, ποσειμνήσῃ, ἀπολ[ι]β[ι]σ[ί]ν,
perderet, 4. In infinit. ἀπολ[ι]β[ι]σ[ί]ν, perdere, enervere, 2. In perfectō indicatiui
act. ἐξ ὄλω, & cum Attica reduplicatione (144.7) ἐξ ὄλω, perdidit, 3. sim-
plex ὄλω, idem. Particip. ἐξ ὄλω, qui profugant & euerit.

158 In aoristo primo indicatiui act. συμμοσῃ, iureiurando promissus: ὄνωμι ab ὄνωμι.
συμμοσῃ, simul iurauerunt, conspirauerunt, 4. ἐπιμμοσῃ, iureiurandum interrogauerunt, 1
δωμι, 1
3. In infinitiuo, συμμοσῃ, abiurare, 1. In participio, συμμοσῃ, coniuurati, 4. In 2
indicatio medio, συμμοσῃ, διαμμοσῃ, διαμμοσῃ, διαμμοσῃ, iureiurando affirmari, ἰστί, ἰστί, 2. 3
In infinitiuo, συμμοσῃ, abdicare, 1. συμμοσῃ, iureiurando affirmare, 2. ἐπιμμοσῃ, 4
συμμοσῃ, idem, 3. In participio, 13. συμμοσῃ, adiurans, iureiurando affirmans, 4.
particip. perfecti actiuo, συμμοσῃ, collecti, iureiurandi participes, coniuurati, 4.
simplex ὄνωμι, & cum Attica reduplicatione (144.7) ὄνωμι, indices,
quasi iurati. In plus quam perfect. simplex ὄνωμι, iurauerat: vide 146.33.

157 In fut. prim. indicatiui medij, ἐξ ὄλω, abstergam, ab ἐξ ὄλω ἀπ[ὲ]ρ ἀπ[ὲ]ρ ἀπ[ὲ]ρ.
20 Participiuo aoristi primi pass. ἀπ[ὲ]ρ ἀπ[ὲ]ρ ἀπ[ὲ]ρ, expressus, ab ἀπ[ὲ]ρ ἀπ[ὲ]ρ ἀπ[ὲ]ρ.
75. & 159. Ab εἶδ[ε]ν: in perfect. infinitiuo act. διειδ[ε]ν, permouisse, perspicere, 20
1. per syncopen pro διειδ[ε]ν, vide 193.42. sic ἐξ εἶδ[ε]ν, scire, animaduertere, 2. 21
ποσειδ[ε]ν, experium esse, 6. ποσειδ[ε]ν, agnoscere, 8. συμειδ[ε]ν, conscium esse: τὸ συμει- 1
δ[ε]ν, conscientia, 9. In particip. κ[ε]ιταμνῃ, qui nouit, qui perspexit, 4. ποσειδ[ε]ν, ποσει- 2
25 δ[ε]ν, expertus, experta, 6. συμειδ[ε]ν, conscius, 9. simplex εἶδ[ε]ν, pro quo 3
abiecit, reperitur idem, qui nouit. In plus quam perfect. ποσειδ[ε]ν, p[ro]uenire 4
seu p[ro]uēdi, p[ro]uēti, p[re]dixi, 6. vide 193.44. Ab ὀπ[ο]μαι: in futuro medio, 5
ὀπ[ο]μαι, videbo, inspiciam, 3. κ[ε]ιταμνῃ, κ[ε]ιταμνῃ (151.30.) κ[ε]ιταμνῃ, videbo, ἰστί, 6
ἀσπ[ι]ομαι, es, et, 4. ποσειδ[ε]ν, videbis, 8. ἐπιμνῃ, despicies, 10. ποσειμνῃ, negliget, permit- 7
30 tet, parietur. In infinitiuo, ποσειμνῃ, neglecturum esse. In particip. ποσειμνῃ, 8
neglecturus, 5. ποσειμνῃ, exploraturus, 7. simplex ὄπ[ο]μαι, spectaturus. In 9
plus quam perfectō act. simplex ὄπ[ο]μαι, videram. In perfectō indicatiui pass. 10
συμπ[ο]μαι, cognitum est, visum est, exploratum est, intellectum est, 9. In infinitiuo,
ποσειμνῃ, neglectum esse, 5. In particip. ποσειμνῃ, neglectus, 5. simplex ὄπ[ο]μαι, 7
35 visus. In aor. primo indicatiui pass. συμπ[ο]μαι, conspectus est, deprehensus est, 9. ἐπι- 8
π[ο]μαι, contemptus fuit, 10. simplex ὄπ[ο]μαι, ὄπ[ο]μαι, conspectus, seu visus sum, es,
est: ὄπ[ο]μαι, conspecti sunt, visi sunt. In futuri, ὄπ[ο]μαι, visus sit: ὄπ[ο]μαι, & Ioni-
40 164. & 175. In futuro primo indicatiui medij, ποσειμνῃ, prior accipiam Πάρω ἀ πείσομαι
detriturum, ἀ ποσειμνῃ, simplicis infinitiuus, ποσειμνῃ, passum iri. Participiuo, 1
πείσομαι, & ποσειμνῃ, passurus.
170 In aoristo primo indicatiui act. κ[ε]ιταμνῃ, cooperis: simplex ἰπέτα. Πρωτῆ ἀ πείσομαι.
σ[ι]ν, & poëtice geminato σ, ἰπέτασ[ι]ν, aperuit. Participiuo, πείσομαι, extendens. 2
45 In aoristo primo indicatiui pass. ἰπέτασ[ι]ν, voluit. In participio, κ[ε]ιταμνῃ, extendens,
extentus: κ[ε]ιταμνῃ, extendens.

168 In aoristo primo infinitiuo act. κ[ε]ιταμνῃ, concoquere, 1. In aor. primo Πείσο ἀ πείσο.
participij pass. ποσειμνῃ, decessit, 2. simplex πείσο, & in perfectō πεπεμνῃ, 1
μνῃ, coctus. In aorist. prim. futuri, ποσειμνῃ, coctus sit. In fut. prim. indicati- 2
50 ui pass. ποσειμνῃ, coctum erit, ποσειμνῃ, & Ion. (61.33.) ποσειμνῃ, coquere, occidit:
174 In aorist. prim. indicatiui act. συμμνῃ, compulsi in vnum, & admiscuit. Πήγῃ ἀ πήγῃ.
3. simplex ἰπέτα, & sine augmento πῆξ[ι]ν, struxit, edificauit. In infinitiuo, κ[ε]ιτα- 1
κ[ε]ιταμνῃ, figere, 1. simplex πῆξ[ι]ν, construere, vel construere, vt sit imperatiui medij, 2
aut infinitiuus pro imperatiuo. In participio, κ[ε]ιταμνῃ, defigentes, 1. In in- 3
55 40 dicatorio medio, παρεπίστα, constituit, 2.
181 In perfect. indicatiui pass. ποσειμνῃ, prabibitus est, id est, proditus est, 3. Πίνω ἀ πίνω.
Ff

- 1 ἐπιπίνω.
- 2 καταπίνω.
- 3 ποσπίνω.
- 4 συμπίνω.

In infinitiuo, καταπίνω, deuorari, 2. In aor. primo indicatiui, καταπίνω, sum absorptus: καταπίνω, quod & καταπίνω, potui haustus est, demersus est: καταπίνω, absorpti sunt, 2. In fut. primo indicatiui, καταπίνω, deglutitur, 2. In infinitiuo, καταπίνω, absorberi, 2. simplex, καταπίνω, potare. In participio, καταπίνω, absorptus, inuadatus, consumptus, 2. simplex ποσπίνω, hausus, bibulum: καταπίνω, & eētāfi καταπίνω, expressum, 1. συμποσπίνω, absorptum, deglutitum, 4. In futuro primo indicatiui pass. καταπίνω, absorbitur, 2.

- Πίπλω à πλώ. 206.
- 1 ἀπιπλώ. (11.)
- 2 καταπιπλώ.
- 3 παρπιπλώ. 4. πεπιπλώ.
- 5 ποσπιπλώ.
- 6 συμπιπλώ.

In perfecto indicatiui act. ἀπιπλώ, est deiectus: & décidit, 4. συμπιπλώ, contigit, 6. In participio, ἀπιπλώ, qui décidit, lapsus, 1. καταπιπλώ, tabefactus, 2. παρπιπλώ, subiectus, 3. ποσπιπλώ, collapsus, 4. ποσπιπλώ, collapsus: & iam rugosa: τὸ ποσπιπλώ, quod collapsum est & eēoncidit, 5. συμπιπλώ, compressus, contractus: ἢ συμπιπλώ, compressa: τὸ συμπιπλώ, quod collapsum est & exaruit, 6.

- Πλάζω à πλάζω.
- 1 ἀπλάζω.
- 2 παλλμπλάζω.
- 3 παρμπλάζω.

177 In futuro primo indicatiui medijs, παρμπλάζω, aberrabo, 3. simplex πλάζω, errabo. In aor. primo indicatiui actiui, παρμπλάζω, abduxit, 15 ab, 3. In aoristo primo indicatiui pass. ἀπλάζω, ἀπλάζω, aberrauit, aberrasti, 1. παρμπλάζω, aberrauit, 3. simplex ἐπλάζω, ἐπλάζω, & sine augmento πλάζω, πλάζω, πλάζω, errauit, isti, it. In participio, παλλμπλάζω, iterum oberrans, 2. simplex πλάζω, errans, vagatus, percussus: inuenitur & regulariter ablique γ, à πλάζω, μ, ξω.

- Πλώ à πλώ.
- 1 παρπλώ.
- 2 συμπλώ.

178 In fut. primo indicatiui medijs, παρπλώ, prateruehar, 1. simplex πλώ, nauigabo: πλώ, & Ionicè (61.33) πλώ, nauigabis: dicitur & Dorica forma (47.19) πλώ, πλώ, πλώ, nauigabo, is, it: πλώ, πλώ, nauigabimus: πλώ, πλώ, nauigabitis. In infinitiuo, πλώ, iter facturum esse, nauigatum esse. In aoristo primo indicatiui act. παρπλώ, nauigauit, 25 1. In participio, παρπλώ, prateruehens, 1. συμπλώ, consentiens, 2.

- Πνέω à πνέω.
- 1 ἐμπνέω.

179 In fut. primo indicatiui medijs, ἐμπνέω, inspirabo, simplex πνέω, quod & Doricè (47.19) πνέω, πνέω, πνέω, spirabo, is, it. In aoristo primo indicatiui act. ἐμπνέω, inspirauit: simplex, πνέω, spirauit. In participio medio, ἐμπνέω, qui inspirauit, & animum addidit.

- Πωδώνωμαι à πωδώνωμαι.

172 In futuro primo indicatiui medijs, ἐμπωδώνωμαι, audiam, audies, ab ἐμπωδώνωμαι.

- Ρέω à ρέω & ῥέω.
- 1 ἐρρέω.
- 2 καταρρέω.
- 3 παρρρέω.
- 4 συρρέω.
- ῥέω, ab ἔρρω.

193. & 188 In aor. primo indicatiui act. ἐξέρρω, effluxi. In participio, τὸ καταρρέω, defluens, 2. tanquam à καταρρέω. In perfecto indicatiui actiui, συρρέω, confusus, 4. In infinitiuo, παρρρέω, effluxisse, 3. In participio, ἐξέρρω, ῥέω, defluens, effusus: ἐξέρρω, ῥέω, effusus, qui defluxit, 2.

- ῤήγνυμι à ῤήγνυμι.
- 1 διαρρῖγνυμι.
- 2 καταρρῖγνυμι.

86 In participio aoristi primi act. ἀπέρρω, qui confecit, ab ἀπέρρω: ἀπέρρω, circumstantes, à ἀπέρρω.

- ῤώνωμαι à ῤώνωμαι sine ῤώνω.
- 1 ἀνερρῖγνυμι.
- 2 ὀπρῖγνυμι.
- 3 καταρρῖγνυμι.

190 In aor. pr. indicatiui act. ἀνερρῖγνυμι, impulsi, 2. simplex ἔρρω, rupit, erupit in. In part. perfect. act. ἀνερρῖγνυμι, qui rupit. 1. In pass. ἢ ἀνερρῖγνυμι, fragilis, 2.

- ῤέννυμι à ῤέννυμι.
- 1 ἀνερρῖγνυμι.
- 2 ὀπρῖγνυμι.
- 3 καταρρῖγνυμι.

192 In aor. primo indicatiui act. ἀνερρῖγνυμι, conualuit, 1. ἐπρῖγνυμι, animum addiderunt, 2. In infinit. ὀπρῖγνυμι, confirmare, 2. In indicatiuo med. ἐπρῖγνυμι, & in tmesi ὀπρῖγνυμι, ῥέω, nauit autem, 2. In particip. perfecti pass. ἀνερρῖγνυμι, confutatus, firmus factus, 3. In plus quam perfecto pass. ἐπρῖγνυμι, animo sunt confirmati. In aoristo primo indicatiui passiu, ἐπρῖγνυμι, conualuit, melius habuit, corroboratus est: ἐπρῖγνυμι, animo sunt confirmati, 2. sunt qui legant ablique: sic in particip. ὀπρῖγνυμι, & ὀπρῖγνυμι, corroboratus, auctus, animo crectus, 2. ἀνερρῖγνυμι, reualescentes, 1.

- ῤέννωμαι à ῤέννωμαι.
- 1 ἀπρῖγνυμι.
- 2 ἐπρῖγνυμι.
- 3 ὀπρῖγνυμι.

197 In aoristo primo participij act. ἀπρῖγνυμι, qui extinxit, à ἀπρῖγνυμι. In aoristo primo subiuctiu pass. ἐπρῖγνυμι, extinguitur, ab ἐπρῖγνυμι. In participio ἐπρῖγνυμι, extinctus, ab ἐπρῖγνυμι.

- ῤέω à ῤέω.
- 1 ἀπρῖγνυμι.
- 2 ἐπρῖγνυμι.
- 3 ὀπρῖγνυμι.

209 In perfecto indicatiui pass. ἐπρῖγνυμι, impellor, pro ὀπρῖγνυμι, 3. vide 146.14. sic in participio, ἀπρῖγνυμι, concitatus, 3. In plus quam perfect. ἀπρῖγνυμι, exiit, emicuit, 1. ἐξέπρῖγνυμι, & in tmesi ἐπρῖγνυμι, pro ἐξέπρῖγνυμι, exiuerat, 55 sine exhibit autem, 2. In aoristo primo, ἐξέπρῖγνυμι, impulsus sum, 2. ἀπρῖγνυμι, & Bœo-

Bœoticè (67.23.) ἀπρῖγνυμι, eruperunt: simplex ἐπρῖγνυμι, & sine augmento ὀπρῖγνυμι, impetum fecerunt. In imperatiuo, ὀπρῖγνυμι, per syncopen pro ὀπρῖγνυμι, festina: vel est aoristi secundi actiui, tanquam à ὀπρῖγνυμι:

200 In perfecto indicatiui act. ἀπρῖγνυμι, morbo vel fame contabui, ma- 200 cie confectus sum, 2. simplex ἐπρῖγνυμι, & Ionicè (107.41.) ἐπρῖγνυμι, exarui: ἀπρῖγνυμι - 200 σκλήρην, impregit, 3. In participio, ἐξέπρῖγνυμι, induratus, 1. In plus quam perfe- 200 cto, ἀπρῖγνυμι, contabuerat, 2. simplex ἐπρῖγνυμι, obringerat.

204 In fut. prim. infinitiui act. ἀπρῖγνυμι, libentur esse, à ἀπρῖγνυμι. In participio aoristi primi, ἀπρῖγνυμι, libans, sumptis libamentis, ab ὀπρῖγνυμι.

207 In aoristo primo indicatiui act. ἀπρῖγνυμι, amouit: ἀπρῖγνυμι, stratorum à ὀπρῖγνυμι.

208 In fut. prim. indicatiui act. ἀπρῖγνυμι, substemam, subiciam, 3. In par- 208 ticipio perfecti pass. ἀπρῖγνυμι, prius substratus, 2. ἀπρῖγνυμι, ὀπρῖγνυμι, ὀπρῖγνυμι, substratus, substrata, 3. In plus quam perfecto pass. ἀπρῖγνυμι, proftrati sunt 15 seu erant, 1.

222 In perfecto participij act. ἀπρῖγνυμι, qui discedit, 3. si in hoc ac fe- 222 quentibus syncopen agnoscas, regularia erunt: vide 188. 4. In perfecto in- 222 dicatiui pass. ἀπρῖγνυμι, disinctus est, 6. In particip. ἀπρῖγνυμι, incisus, 3. 222 ἀπρῖγνυμι, castrati, spadones, 4. ἀπρῖγνυμι, incisus, 5. ἀπρῖγνυμι, idem, 3

206. simplex ἀπρῖγνυμι, seclus: τὸ ἀπρῖγνυμι, segmina. In plus quam perfect. 206 ἀπρῖγνυμι, vel cum augmento perfecti (146.29.) ἀπρῖγνυμι, obruncatus 206 erat, 2. In aoristo primo indicatiui, ἀπρῖγνυμι, amputatus est, 2. In imperat. 206 ἀπρῖγνυμι, circumcisonem accipe, 7. In optat. ἀπρῖγνυμι, minutatim concisus 206 fuerim, 3. ἀπρῖγνυμι, circumcidaris, 2. In infinit. ἀπρῖγνυμι, circumcidi, 7. simplex 206 ἀπρῖγνυμι, uastari. In participio, ἀπρῖγνυμι, sectione apertus, 1. ἀπρῖγνυμι, trun- 206 catus, 2. ἀπρῖγνυμι, excisus, 6.

105 In futuro prim. indicatiui act. ἀπρῖγνυμι, adiciam, ἀπρῖγνυμι, admo- 105 uebis, adicies, 11. ἀπρῖγνυμι, imponet, 1. ἀπρῖγνυμι, apponemus, 8. In infinit. ἀπρῖγνυμι, soluturum esse, 6. In particip. ἀπρῖγνυμι, exalturus, 5. In indicatiuo medio, 2

30 ἀπρῖγνυμι, disponam, condam, 3. ἀπρῖγνυμι, imponam, 5. ἀπρῖγνυμι, consilium da- 30 bo, admonebo, 14. ἀπρῖγνυμι, consenties, inibus, 13. In infinitiuo, ἀπρῖγνυμι, col- 4 locaturum esse, 6. In aoristo primo indicatiui act. ἀπρῖγνυμι, posui, 6. futuri cha 5 racteristica non seruatur, 147. 4. ἀπρῖγνυμι, uertisti, mutasti, 14. ἀπρῖγνυμι, fixit, 6

35 ἀπρῖγνυμι, tribuit, 1. ἀπρῖγνυμι, animauit, affectu imbuit, 3. ἀπρῖγνυμι, misit, 5. ἀπρῖγνυμι, deposuit, 7. ἀπρῖγνυμι, submisit, 14. ἀπρῖγνυμι, tradidit, 3. 8

40 ἀπρῖγνυμι, indiderunt, 6. In indicatiuo med. ἀπρῖγνυμι, contraxit, inuit, 12. ἀπρῖγνυμι, 9 ἀπρῖγνυμι, instruxit, 14. In perfect. indicatiui act. ἀπρῖγνυμι, atribuit, 11. penulti- 10 ma scribitur per e pro u, Bœotico more: vide 108. 25. In particip. ἀπρῖγνυμι, 11

ἀπρῖγνυμι, tribuens: ἀπρῖγνυμι, tribuimus, 9. simplex ἀπρῖγνυμι, qui posuit. In indi- 12 catio pass. ἀπρῖγνυμι, incidit in, 5. In particip. ἀπρῖγνυμι, reposita, 2. ἀπρῖγνυμι- 13

45 ἀπρῖγνυμι, redditus est, multatus est, 3. vide 108. 27. ἀπρῖγνυμι, datum est & scriptum, 11. ἀπρῖγνυμι, affecti sunt, 3. ἀπρῖγνυμι, accesserunt, 11. In optat. ἀπρῖγνυμι, afficiatur, disponatur, 3. ἀπρῖγνυμι, referretur, 2. pro ἀπρῖγνυμι, 3

ἀπρῖγνυμι, 55. 27. sic simplex ἀπρῖγνυμι, ponentur, pro ἀπρῖγνυμι. In fut. primo act. ἀπρῖγνυμι, conditam esse legem, quasi ὀπρῖγνυμι, sibi impositum esse. In participio, ἀπρῖγνυμι, positus: ἀπρῖγνυμι, impositus: ἀπρῖγνυμι, que oit, 1. ἀπρῖγνυμι, affectus, dispositus, constitutus, 3. ἀπρῖγνυμι, expositus, 4. ἀπρῖγνυμι, transmuta- 50 tus, defunctus, 7. ἀπρῖγνυμι, aditus, adunatus, appositus, accrescens, 11. ἀπρῖγνυμι, suppositus, 12. ἀπρῖγνυμι, que iuharent, 8. τὸ ἀπρῖγνυμι, supposita seu presupposita, prima fundamenta, 10. In futuro primo indicatiui, ἀπρῖγνυμι, adiciat, 11. ἀπρῖγνυμι, suspendetur, figetur, dicabitur, 1.

215 In futuro primo indicatiui medijs, ἀπρῖγνυμι, enibar, factum inducam: 55 infinitiuus, ἀπρῖγνυμι, amicum esse.

221 In aor. pr. indicatiui act. ἀπρῖγνυμι, puenas rependit. In indicatiuo medio, 221

Σάκκα à σακάω.
 ἐπιπίνω.
 καταπίνω.
 ποσπίνω.
 συμπίνω.
 Πίπλω à πλώ.
 ἀπιπλώ.
 καταπιπλώ.
 παρπιπλώ.
 πεπιπλώ.
 ποσπιπλώ.
 συμπιπλώ.
 Πλάζω à πλάζω.
 ἀπλάζω.
 παλλμπλάζω.
 παρμπλάζω.
 Πλώ à πλώ.
 παρπλώ.
 συμπλώ.
 Πνέω à πνέω.
 ἐμπνέω.
 Πωδώνωμαι à πωδώνωμαι.
 Ρέω à ρέω & ῥέω.
 ἐρρέω.
 καταρρέω.
 παρρρέω.
 συρρέω.
 ῥέω, ab ἔρρω.
 ῤήγνυμι à ῤήγνυμι.
 διαρρῖγνυμι.
 καταρρῖγνυμι.
 ῤώνωμαι à ῤώνωμαι sine ῤώνω.
 ἀνερρῖγνυμι.
 ὀπρῖγνυμι.
 καταρρῖγνυμι.
 ῤέννυμι à ῤέννυμι.
 ἀνερρῖγνυμι.
 ὀπρῖγνυμι.
 καταρρῖγνυμι.
 ῤέννωμαι à ῤέννωμαι.
 ἀπρῖγνυμι.
 ἐπρῖγνυμι.
 ὀπρῖγνυμι.
 ῤέω à ῤέω.
 ἀπρῖγνυμι.
 ἐπρῖγνυμι.
 ὀπρῖγνυμι.
 Τίω seu πίνω à πίνω.
 ἀπρῖγνυμι.
 Τίω seu πίνω à πίνω.
 ἀπρῖγνυμι.
 Τίω seu πίνω à πίνω.
 ἀπρῖγνυμι.

ἐπιπέτω, & sine augmento ἐπιπέτω, pœnas pendit. In optatiuo, ἐπιπέτω, pœnas sumpssisset, ab ἐπιπέτω siue ἐπιπέτω.

καταπέσσω, κενώω.

224 In fut.pr.indicatiui act. καταπέσσω, vulnerabo. In participio aoristi pr. καταπέσας, qui sauci auit. In perfect.indicatiui pass. καταπέσμαι, & simplex πέσμαι, vulneratus sum. participium, πέσμαιός, vulneratus, lesus. paulò post futurum, πέσμαιός, sauciabor.

τρέφω, ἀνατρέφω, ἐκτρέφω, ὀπτρέφω, σωτρέφω, σωειτρέφω.

109 In aoristo primo indicatiui actiui, ἐτρέφα, educant, 3. simplex ἐτρέφα, & sine augmento τρέφα, nutriui. In infinitiuo, ἐτρέφειν, aluisse, educauisse, 3. σωειτρέφαι, simul educ.isse, 5. In participio medio, ἀνατρέφάμενος, qui educauit, 1. In perfecto indicatiui passiuu ἐτρέφηναι, 2. & simplex τρέφαι, educatus est: vide 152. 11. In participio ἐκτρέφάμενος, educatus, adultus, 2. si scribatur ἐκτρέφαι, per τ, ducetur ab ἐκτρέφω, inuertor: hinc ἐκτρέφαι, μετα τ, mutata respublica: σωειτρέφαι, que simul exaluerint, 5. simplex τρέφαι, educatus: τὸ τρέφαι, educatio. In aoristo primo indicatiui, ἐτρέφθω, & sine augmento τρέφθω, nutritus sum: non dicatur ἐτρέφθω vide 153. 10. infinitiuus, τρέφθω, educatum esse: futurum indicatiui medij, τρέφμαι, nutriar: τρέφμεθα, nutriemur, alimentum capiemus: τρέφονται, nutriuntur.

τρέχω, ἀδραμέω, ἄδοτρεχω, ὀπτρεχω, παεπτρέχω.

110 & 66 In fut.indicatiui act. ὀπτρέξω, curram, 2. In infinit. ἀδοτρέξω, recurreturum esse, 1. In aor.pr.infinitiuu act. κατατρέξαι, percurrere, 3. In particip. ὀπτρέξας, percurrrens, 2. παεπτρέξας, qui pratercurrit, 4. Perfectum sumitur ἀδραμέω, vnde in plus quam perfect. καταδραμέω, & Atticè (146. 2. 6. 29.) καταδραμέω, incurssionibus vastarant seu vastarunt, 3.

τυγχάνω, ἀποτυγχάνω, ἐντυγχάνω, ὀπτυγχάνω, ἀποτυγχάνω, ἀποτυγχάνω, ἀποτυγχάνω, ἀποτυγχάνω.

219 & 225 Α τυγχάνω, vt in fut. pr. infinitiuu medij, ἐπιτύχω, vsurum esse, 2. simplex τυγχάνω, isidem fruiturum esse fore. In particip. ἐπιτύχων, vsurus, 25 consuetudinem habiturus, 2. In perf. infinitiuu pass. ἀποτυγχάνω, & abiecto ε excludi, ἀποτυχέω, obuiam fieri, 4. In particip. ἀποτυχέμενος, frustratus, cui male successit: τὸ ἀποτυχέμενος, quod voto non respondit, 1. ἀποτυχέμενος, obnoxius, 3. Α τυγχάνω, vt in perf. indicatiui act. ἀποτυχέω, nactus est, 3. In infinit. ἀποτυχέω, coherere, per syncopen pro ἀποτυχέω, 6. nisi maus deducere tanquam à ἀποτυχέω. In particip. ἀποτυχέω, qui interfuit, 5.

διαφάσκω, ὀπφαύσκω.

I N Futuro primo indicatiui act. ὀπφαύσκω, illucet, 2. In aoristo pr. διαφάσκω, illuxit, 1. simplex ὀπφαύσκω, exortus est, illuxit. In subiunctiuo, διαφάσκω, illuxerit.

ἀνιφέρο, ἀποφέρο, διαφέρο, εἰσφέρο, ἐπιφέρο, ὀπφέρο, ἐπιανιφέρο, ἐπιανιφέρο, μεταφέρο, παραφέρο, περιανιφέρο, ἀποφέρο, ἀποφέρο, ἀποφέρο, ἀποφέρο, ἀποφέρο, ἀποφέρο.

154. & 82. 83. 84. Futurum pri. sumitur tanquam ab οἶω: vt in indicatiuo act. ἀνιφέρο, auferam, 1. ἀποφέρο, auferam, 2. ἀνιφέρο, differam, 3. ἐξοφέρο, offeram: ἐξοφέρο, offeret, de' eret: ἐξοφέρο, offeremus, 5. ἐπιφέρο, in' hiet, 6. ἐπιανιφέρο, sursum feram, offeram, 7. ἀποφέρο, abrogabo, 11. ἀποφέρο, offeram, admo'uebo: ἀποφέρο, admo'uebis (legitur & ἀποφέρο, admo'ueas, vt tit aoristi primi subiunctiuu: sic in subiunctiuo medio ἀποφέρο, suscipiatis) ἀποφέρο, offeretis, 14. ἀνιφέρο & Atticè (210. 20.) ἐξοφέρο, conferet, erit vtile, 15. ἀποφέρο, subueham, 17. In infin. ἐξοφέρο, patefacturum esse, 5. ἀποφέρο, allaturum esse, 8. ἀνιφέρο, quadraturum esse, profuturum esse, 15. In participio, τὸ ἀνιφέρο, quod conferet, vtilitas, 15. In indicatiuo passiuo, ἀνιφέρο, confarar, coniungar, 15. In medio, ἀνιφέρο, exportabor: ἀνιφέρο, exportabitur, 3. ἐξοφέρο, se recipient, 5. ἀποφέρο, capiam cibum, 14. ἀνιφέρο, congregar: ἀνιφέρο, & Atticè (210. 20.) ἀνιφέρο, continget, vertetur in vtilitatem, conferet: ἀνιφέρο, concurrerunt, congregedimur, preliabimur, 15. In optatiuo, ἀνιφέρο, accipiat, 14. In infinitiuo, ἀνιφέρο, actum iri, 15. In participio, ἀνιφέρο, conflicturus, 14. ἀνιφέρο, occurrurus, 15. Aoristus primus vocis actiua & media, veluti & secundus, sumitur ab ἐνέχω: sed futuri characteristica hic non seruat, quin potius presentis, 147. 45. vt in indicatiuo act. ἐνέχω, intuli, 4. ἐνέχω, protuli, extulidi, 5. ἀνέχω, detuli: ἀνέχω, demisit, intulit, abstulit: ἀνέχω, detulerunt, acsalarunt, 8. ἀνέχω, dinertit, 9. ἀνέχω, suscepit, 12. ἀνέχω, contulit: ἀνέχω, obtulit: ἀνέχω, obtulit. 14. ἀνέχω, conduxit, & contulit, operæ pretium & vtile fuit, 15. ἀνέχω, contulit: ἀνέχω, contuluerunt, 16. ἀνέχω, retulerunt, 4. In imperat. ἐνέχω, ἐνέχω.

ἐνέχω, infer, inferat seu intro ferat, 4. (est etiam ἐνέχω, aoristus secundus indicatiui sine augmento, pro ἐνέχω, induxi: vnde & infinitiuus ἐνέχω, inducere) ἀνέχω, traducite, 12. In subiunct. ἀνέχω, deportaret, 3. ἀνέχω, offerat: ἀνέχω, proferamus, 14. possunt etiam cenferi aoristi secundum. nam in hoc verbo, veluti in ἐπὶ τὸ ἀγρόν (400. 14.) vterque aoristus eandem habet vocem in toto subiunctiuo atq; in tertia persona singulari indicatiui act. In infinitiuo, ἀνέχω, auferre, 2. ἀνέχω, simul conferre, 16. In partic. ἀνέχω, & in aoristo secundum. ἀνέχω, prestans, eximius, 3. ἐνέχω, artos, offerens, qui extulit, 5. ἀνέχω, conferentes, adhibentes, 11. ἀνέχω, qui obtulit, 14. ἀνέχω, qui comportauit, 15. In subiunct. med. ἐνέχω, reportauero, 5. In infinit. ἀνέχω, referre, reportare, 2. ἀνέχω, offerre, 13. ἀνέχω, adhibere, 14. In participio, ἀνέχω, qui abstulit, 2. ἐνέχω, qui transportauit, 5. ἀνέχω, importans, 6. ἀνέχω, qui attulit, qui sumpsit, qui estauit, qui cibum sumpsit, 14. Apud poetas in his aoristis pro γ ponitur ι: aut si maus, hæc tempora sumuntur ab ἐνέχω seruata quoque presentis characteristica: vt in indicatiuo act. ἐξέχων, & deposito augmento ἐξέχων, tulit, porrexit, 5. ἀνέχων, subduxerunt, 18. In optatiuo, simplex ἐνέχω, & pleonastico τὸ ἐνέχων, ferat. In infinitiuo, ἐνέχων, ferre, extulisse, 5. In participio, ἀνέχων, referens: ἀνέχων, tolentes, 1. ἐνέχων, qui extulit, 5. 20. ἐνέχων, qui intulit, 6. In infinitiuo medio, ἐνέχων, intulisse, 4. ἐνέχων, transportauit, 5. In participio, ἀνέχων, rictus, 1. Perfectum & tempora ab eo formata mutuatur ab ἐνέχω: vt in indicatiuo, ἐξέχων, extuli, 5. Atticè vocis est actiua, 144. 1. communiter verò est vocis media, 217. 14. semper autem inest reduplicatio Atticæ vide 218. 4. sic ἀνέχων, transfuli, 9. 25. ἀνέχων, protulit, 15. ἀνέχων, protulit, 13. ἀνέχων, obrulit, 14. In participio, ἐνέχων, qui intulit, 5. In partic. pass. ἀνέχων, abrogatus, 11. ἀνέχων, qui se gessit, 14. ἀνέχων, ingressus, 15. vide 152. 6. In aoristo prim. indicatiui pass. ἀνέχων, euagatus sum, 12. ἀνέχων, perlatus est, 1. ἀνέχων, & sine augmento ἀνέχων, delatus est, 2. ἀνέχων, cecidit, de lapsus est, delatus est: ἀνέχων, delati sunt, 8. ἀνέχων, accessit, oblatum est: ἀνέχων, admotum fuerunt, 14. ἀνέχων, euenit, contigit, 15. ἀνέχων, aberrauimus, 10. In subiunct. ἀνέχων, allucineris, 12. In infinit. ἀνέχων, de ferri, 2. ἀνέχων, contigit, 15. quod & ἀνέχων: vide 218. 10. In participio, ἐνέχων, delatus, euectus, 5. ἐνέχων, obiectus, obiecta, 6. ἀνέχων, translatus, 9. ἀνέχων, allatus, 10. ἀνέχων, oblatum, deuoratus, 14. ἀνέχων, collatus, comportatus, contingens, 15. ἀνέχων, qui superauerunt, 17. ἀνέχων, euectus, 8.

In Aorist. pr. indicatiui act. ἀνέχω, affirmauit, 1. In optatiuo simplex φημι à φάω, 164. φησιν, Atticè siue Æolicè (57. 31.) φησέ, dixerit. In infinit. ἀνέχω, affirmare, 20. ἀνέχω, 1. In perfecto indicatiui pass. ἀνέχω, dicitur seu dictus est: ἀνέχω, 1. ἀνέχω, 2. ἀνέχω, 2. item manifestata sunt, à ἀνέχω, atque ab hoc potest cenferi tertia singularis aut tertia pluralis: vide 391. 45. In imperatiuo, ἀνέχω, sit assertum, dictum sit.

231 In fut. indicatiui act. ἀνέχω, occupabit, 3. In aoristo pr. ἀνέχω, φθάνω à φθάνω. 45. anteuerit, pruenit, occupauit, 3. ἀνέχω, circumuenti sunt, 2. In imperatiuo, 1. ἀνέχω, prueni, 3. In participio, ἀνέχω, & poeticè geminato σ, ἀνέχω, 2. ἀνέχω, φθάνω, prueniens, 1. ἀνέχω, qui anteuerit, 3.

233 In aor. pr. imperatiui act. ἀνέχω, & simplex φθάνω, perde. In optat. φθάνω à φθάνω. Æolico ἀνέχω, perdidit, 1. In infinit. ἀνέχω, perdere, 1. In plus quam 1. ἀνέχω, 2. ἀνέχω.

238 In aor. pr. participij pass. ἀνέχω, ante hostes, à ἀνέχω.

245 & 241 Α χέω vt in aor. pr. indicat. act. ἐνέχω, quod ἐνέχω, infudi, χέω à χέω, & à libani, 4. futuri characteristica adiiicitur, atq; v apud oratores ex diphthongo δ: à poetis verò non raro seruatnr δ, ἀνέχω & ἀνέχω, effudit: ἀνέχω, 1. ἀνέχω, infudit, ἀνέχω & ἀνέχω, effudit: ἀνέχω, deiecerunt, 6. ἐνέχω, 2. superfundit, effudit, 5. ἀνέχω, confudimus, 9. ἀνέχω, diffuderunt, 3. In infinit. 3. ἀνέχω.

4 ἐρύξω. συρῆται, turbare, confudisse, 9. In participio, ἐρῆξας, qui refudit, 2. περιρῆξας, & ποëticè περιρῆξας, circumfundens, perfundens, 8. συρῆξας, qui confudit, 9. simplex ρῆξας, qui fudit. In infinit. medio, ῥῆξαι, fundere. In particip. ῥῆξαι, fundens. Ἀ ῥῆξαι: vt in perfect. participij pass. διακεχυμένος, solutus, fusus: διακεχυμένος, effusi, soluti, molliter educati, 3. περιεχυμένοι, imminentes et adfusi, 8. συκεχυμένοι, confusus: hinc aduerbium συκεχυμένως, confuse, promiscuè, 9. In aor. pr. optatiui pass. διαχυθείεν, exhilararentur, 3. pro διαχυθείναι, 153. 27. In particip. ἀναχυθείς, redundans, 1. ἀποχυθείς, effusus, 2. διαχυθείς, exportectus, exhilaratus, 3. ἐπιρῆξαι, infusus, 5. περιρῆξαι, effusus, 7. περιρῆξαι, circumfusus, 8. inuenitur etiam περιρῆξαι, adfusus, à περιρῆξαι, scd tanquam à περιρῆξαι. nam à ῥῆξαι regularis 10 aoristus prim. indicatiui esset ἱρύξαι, vcl ἱρῆξαι: at à ῥῆξαι fit ἱρῆξαι, effusus sum: vide 196. 18.

Χρῆ ἀρεθῆμι sine ῥῆξαι. 242 In aor. pr. indicatiui act. ἀντέρῃσθε, sufficit, satis fuit, ab ἀντέρῃσθαι: ἐξέρῃσθε, sufficit, abunde, ab ἐκέρῃσθαι. 243 In aor. pr. infinitiui act. καταρῆξαι, tingere, fucare, 2. In perf. participij pass. ἐπιρῆξαι, per summa coloratus, 1. καταρῆξαι, tinctus, 2. 246 In aor. pr. indicatiui act. συναχῶσαι, obruerunt, 6. In infinit. ἐπιρῆξαι, aggerem cumulari, 2. In particip. ἀπορῆξαι, aggerens, 4. ἀπορῆξαι, qui aggerit, qui exaggerauit, 5. ἀναχῶσαι, qui aggererunt, 1. συρῆξαι, qui obstruxerunt, subruentes, obturantes, 6. In perf. infinitiui pass. ἀπορῆξαι, & poëticè sine reduplicatiōe ἀπορῆξαι, exaggeratum esse, 4. simplex κερῆξαι, exaggerari. In aorist. pr. participij pass. ἀναχῶσαι, ἐντος, aggeratus, 1. καταρῆξαι, obrutus, 3. 248 In fut. prim. indicatiui act. ἀπιώσω, prohibebo, 2. In medio, ἀπιώσῃς, respiciamus, 2. In aor. pr. infinitiui act. ἀπιώσαι, reuerti, referri, 1. In partic. ἀπιώσαι, repellens, 2. ἀπιώσαι, emeritus, rude donatus, 3. ἀπιώσαι, dimittens, negligens, 4. In indicatiuo medio, ἀπιώσαι, recusarunt, expulerunt, 2. augetur Atticè, 144. 28. In infinitiui, ἀπιώσαι, per interstitium vi impellere et propellere, 3. ἀπιώσαι, deicere, differre: inuenitur & cum augmento Attico ἀπιώσαι, 4. In particip. ἀπιώσαι, repulsus est, 2. ἀπιώσαι, sumus adiecti, 5. augentur Atticè. sic participium ἀπιώσαι, proiectus, repudiatus, 4. at ἀπιώσαι, exaggitatus, qui repulsam accepit, 2. est sine augmento. In aor. pr. subiunctiui pass. ἀπιώσαι, repulsam accipiamus, 5. In partic. ἀπιώσαι, expulsus, 2. ἀπιώσαι, reiectus, exclusus, 5.

SE D Modus tandem aliquis imponatur huiusmodi præceptis, ac con- 35 geriei vocabulorum siue anomalorum, siue à thematibus obsoletis deductorum, siue quorum thema ob dialectum, aut licentiam poëticam, aut ob tropum siue figuram aliquam, aut ob aliam quancunque literarum muta- tionem est rudioribus inuentu difficile. Si quis enim hæc omnia vnum in locum coaceruata habere defyderat, profecto Plus (vt cum Ouidio loquar) 40 quam quod fieri res finit, ille petit. poterunt tamen, vt opinor, ea que hoc libello ac toto volumine suis locis sparsim adducuntur (que omnia optimo, ni fallor, ordine in Indices operi præfixos relata sunt) ita sedulis adolescentibus satisfacere, vt nihil, aut certè parum, futurum sit in thematis inuestigandi ratione obscurum aut difficile, quod horum adminiculo, quasi lumine 45 non possit elucere.

FINIS.

EXCVDEBAT IEREMIAS
DES PLANCHES, ANNO DOMINI
M. D. LXXX.

FRIDERICI SYLBVR-
GII NOTÆ IN CLENARDVM
ET ANTESIGNANVM
a se recognitum.

PAGINA 4, versu 19: itēque p. 212, v. 31, scripserat, ἀββαλε Dorice & poetice dici pro ἀνιβαλε, reiecit. perperam: nam pro ἀνιβαλε sine ἀνιβαλε dicitur ἀμβαλε, ut ἀμβάλλειν, pro ἀναβαλλειν: ἀββαλε autem pro ἀπέβαλε, abiicit: vel ἀπώβαλε, abiice, sicut ὑββάλλει apud Hesych. pro ὑπωβάλλει, subiicit. Vide Schol. pag. 50. & 212.

P. 8, v. 33, apud Græcos grammaticos 10 passim reperies ὑπερωτέλιος, pro paroxytonos.

P. 13, v. 6. & 11, malim, ποκα pro ποτε quando, interrogatiue, nam infinitum sine accentu frequentius effertur, ut apud 15 Theocr. Idyll. 18, Ἐν ποκ᾽ ἀρα Σπάρτα. Et Id. 5. χιμάρως δ' ὄνο πρᾶν ποκ' ἔθυσ'. Ibid. v. 12, pro λάβειν, alij habent λαβέν, ut ποιέν 79, 9. λάβειν enim Aeolicum magis esset quam Doricum: nam Aeoly tales infiniti- 20 nos circumflexos, paroxytonos effertur, ut κάλω, φίλω, φρονώ, pro καλέιν, φιλέιν, φρονέιν, teste Corintho. Ideoque fortassis v. 27. scribendū ἔλθω pro ἔλθω: nā ἔλθω videtur esse Doricū, ut κοσμώ apud 25 Theocr. Idyl. 15: ubi etiam ἔρπω inuenies, & καθεύδην: necnon δωείσδεν: pro κοσμείν, ἔρπειν, καθεύδειν, δωρίζειν.

P. 14, 5, Ionice ω, accentu in antepenultima: si videlicet nominatiuus sit 30 barytonus, ut γύγω, α γύγης. nam si nominatiuus sit oxytonus vel perispomenos, genitiuus Ionicus est paroxytonus, ut ποιμίω pro ποιμή, apud Lucianum in libro De dea Syria, à nominatiuo ποιμήτης: at βο 35 ρέω, pro βορέω per syncopen, apud Hesiod. in Theogon Νόσφι νότε βορέω τε, κἰ ἀργέ-

σω ζεφύρου τε, ab Ionico nominatiuo βορέης, pro βορέας, boreas. Ibidem v. 35, nimis anguste præcipit de nominibus quæ (ut Etymologus loquitur) per syllabam φι ἐπεκτείνονται: simul in quorundam accentu allucinetur. Primum igitur hæc ἐπεκτάσας non modo per omnes declinationes & casus. Deinde ad accentum quod attingit, paroxytonos effertur, quum præcedit ο: alias natiuum accentum retinet, & etiam subscriptum in datiuo singulari flexionis parisyllaba, si nulla vocis intergra fiat mutatio. Exemplis id planum faciamus. Nominatiuo singul. secunde parisyllaba Hesiodus Ergois dicit, -ὄδ' ὄς δ' ἰέτερηφι παρελθεῖν Κρείστων, pro ἰτέρα ὄδ' ὄς, altera via (sic enim Etymolog. quoque accipit: Eustathius autem aduerbialiter ἰτέρηφι, altera parte) Vocatiuo apud Etymolog. & Vrbani, Οὐρανίαφι φίλη, cara Vrania. Genitiuo. Homerus Il. 3. & alibi, δ' ἰπὸ νευρῆφι. pro δ' ἰπὸ νευράς, e nervo: Odyss. β. ἐξ εὐνήφι, pro ἐξ εὐνῆς, e cubili. Datiuo, Odyss. ζ. ἀμ' ἠὲ φαινομένηφι, cū aurora: Odyss. δ. ἐν χειρὶ δεξιτερῆφι, in manu dextra: Odyss. ε. ἐπ' ἐχαροφι pro ἐπ' ἐχαρά super foco Accusatiuo, Hesiod. Erg. ἐς αἰεῖον ἐς ἔννηφι, pro ἐς ἔννυ, in perendinū. Plurali nu. Iliad. v. παρ' αὐτέφι, pro παρ' αὐτάς, s. τὰς αὐάς, apud ipsas naues. In tertia parisyllaba, genitiuo singu. Odyss. ω. ἐκ ποτόφι, pro ἐκ πόντου, epoto, Iliad. φ. ἰλιόφι κλυτὰ τεύχεα, pro Ἴλιε, Ἴλῃ, Troia. Datiuo, Odyss. γ. νηὸς ἐπ' ἰκεῖοφι, pro ἰκίρω super tabulato nauis Ili. μ. εὐρησι παρ' αὐτόφι, reperiat apud ipsum pro παρ' αὐτῶ.

Plurali genit. Odyss. ἑρῖνον ἀπ' ὄσειον. ἑρῖνον, pelle ossibus deripere, pro ἀπ' ὄσειον. Dativus, Od. ἔφασι δακρυόφι τέρβον, pro δακρυόφι, lacrymis. sic θεοζι μῆστω ἀτάλαντος, pro θεοζι, diis, apud Hesychium, qui similiter ζυρόφι & πασαλόφι, reperiri tradit. Odyss. π, φθινύθη δ' ἄμφ' ὄσειοι χροῖς, pro ἀμφ' τὰ ὄσεια, circa ossa. Cadunt etiam in declinationem imparisyllabam. Genit. singul. Iliad. ι, ἐκλυεν ἔξ ἐρέβουσι, pro ἔξ ἐρέβου, ex crebro, ex inferno. Genit. plur. Iliad. μ, ἀμφὶ νῶφι ἐλασομέδων, pro δὲ νῶφι. a ναυίβις. Dativus. Odyss. ε, σπρος κοτυλῆδονόφι, pro σπρος τῶν κοτυλῆδόνων, ad acetabula, seu in acetabulis. Iliad. κ, ἐπὶ κρᾶσι, τῶν τᾶπης τελευσῶ, pro ἐπὶ κρᾶσιν (ut paulo ante) sub capitibus. Sic Odyss. τ, ἐν ἀροπόλοισιν ὄρεσι, pro ὄρεσι, montibus. Et Iliad. ε, παρ' ἵπποισι & ὄχεσι, pro ὄχεσι curribus. Accus. Iliad. β, ἀμφὶ στήθεσσι, pro ἀμφὶ τὰ στήθεα, circa pectora. Plura si requiras invenies apud Vrbani in secunda parisyllaba, & apud Etymolog. in φρήτηφι, ubi etiam annotat, has ἐπεκτάσεις, si accedant casibus, vocemque seruent eandem, hoc est immutatam, servare eandem quoque scripturam: sin vocem mutant, mutare etiam scripturam. Prioris generis exemplum est ἦφι βίηφι apud Homer. Iliad. φ pro τῇ αὐτῆ βίᾳ, suis viribus: nam ἦ & βίη, ut vocem, sic scripturam quoque retinent eandem. Posterioris exemplum est αὐτόφι ἀπὸ eundem in locis paulo ante citatis modo pro αὐτῶ. ipsi modo pro αὐτὰς, ipsas: apud Aratum vero in Phanom. ἐπ' αὐτέφι scholiastes exponit ἐπ' αὐτὸν super ipso, silychno. Quæ vero mutationes soleant fieri, tum ex precedentibus, potest colligi, tum ex Antesignani observatione.

P. 15, v. 7, de γλῶ per apocopen ex γλῶν facto nihil inuenio apud Græcos lexicographos. Ibidem non immerito dubitari potest an γλάφω per apocopen sit factū ex γλαφυρόν. nam γλαφυρόν significat cauum, profundum, teres, adiective: at γλάφω substantivè cavernam, ut γλάφω

πετρεν apud Hesiodum Ergois, id est, caverna infixo exsculpta: sicut ab Hesychio quoque exponitur σήλαιον, ἀντρων, itemque ab Etymologo, qui utrumque derivat a γλάφω sculpo, excauo. Ibidem κάρη & κάρα ex κάρηνον & κάρανον per apocopen facta, neutrius generis sunt & ἀκλιτα: ut πολιδὸν κάρη apud Homerum: apud Eurip. ξανθὸν κάρα, flavum caput: & σὼ κάρα, tuo capiti. Recentiores vero & genere & declinatione mutata dixerunt ἢ κάρα, τῆς κάρας, etiam in prosa, teste Eustathio & Etymologo. Ibidem v. 10, (itèque infra, p. 27, v. 5) τὸ Αἶαν mendosum videtur, ac verum τὸ Αἶα. nam Lascaris tradit à masculinis in ας αἶας, genitivus reperiri in α, apud poetas, metri causa, ut Αἶα, ὄβα pro Αἶαντος & ὄβαντος, atq; ab ὀπελεκᾶς genitivum Atticū esse τὸ πελεκᾶντος, Doricum τὸ πελεκᾶ, testatur scholiastes Aristophanis. p. 403. ita ut τὸ Αἶα & τὸ ὄβα non tam poetici quam Dorici sint genitivi, pro Αἶαντος & ὄβαντος parisyllabi pro imparisyllabis, 129, 4.

Pag. 16, v. 20, e fœmininorum catalogo sustuli βένθος toga, εἰκὸς imago, κύφος vas exsculptum, σωρός aceruus. nam, ut à posteriori exordiar, σωρός aceruus masculinum est, ut post receptos autores Suidas quoque testatur: at ἑρὸς fœmininum, pro loculo seu conditorio, ut ὠραιᾶς ἑρῶν, pulchre sandapile, id est pulchre vetule, apud Aristophanem. κύφος autem neutrius est generis, non modo pro exsculpto & cœcano vase, (ut & ἀφῆνε κύφος apud Homerum) sed etiam pro gibbo apud Hippocratem: at κύφος adiectivum est, significans gibbosus, curvus, inflexus, siem. gen. κωφῆ, neutro κωφόν. Altera duo plane sunt mendosa, etsi enim vulgari lexicographi (quorum vestigia sequitur Antesignanus) adfictitiā suam εἰκὸν stabilientiā ex Aristophane citant τὰς εἰκὸν, cogitare tamen debeāt, terminationem οὐς cadere nō tantum in tertiam parisyllabam, sed etiam in quintam imparisyllabam siue contra-

Etam.

Etam. nam ut in ea dicimus τὰς λιπούς, sic etiam Aristophanes Nebulis, τὰς εἰκὸς & εἰχέλειων. effigies anguillarum, a nominativo singulari ἢ εἰκὸν qui etiam accusativus est apud Eurip. Medea, quum dicit, ἀψυχὸν εἰκὸν πορογελῶτα, in animo simulacro arridens. nam ab εἰκὸν duplex est verbalet, ἢ εἰκὸν ὄνος, & ἢ εἰκὸν, ὄος ἔς. Quartum βένθος & in hoc ordine pro toga, & in sequenti pro anate, positum erat falso. nam toga Græcis est τῆ εἰκόνος, ut suo loco restitui, & anas βένθος. βένθος autè, neutrius generis, apud poetas est idem quod in prosa βάθος, profunditas, ut θαλάσσης βένθηα πάσης, uniuersi maris profunditates, Od. 15. Vt vero de reliquis etiam nonnihil dicam, ἀγγυλος pro abscessu inter nares & maiorem angulum oculorum; unde sit, ignoro. nam abscessus hic a Galeno, Paulo, Aetuario, Celso quoque, dicitur ἀγγυλω, genere masculino, necnō ἀγγυλω, ab ἀγγυ, prope. et ὠ, ὠculus, teste Galeno, quia propter oculos extuberat. ἀγγυλος autem, (per iota in secunda syllaba) apud Theocritum frutex est, capris gratus, ut & cytifus, lētiscus: Idyll. 5. τὰ μὲν ἐμαὶ κῆτισόν τε καὶ ἀγγυλον ἀγγες ἔδοντι, incerto genere, etiam apud scholiastem. apud Hesychium vero & Etymologum legitur ἀγγυλις. expositum λύγος, vitex. ita ut ἀγγυλος, siue ἀγγυλις, planta sit species, ἀγγυ τὰς ἀγγας denominata, a capris scilicet, quibus iucundum sit pabulum. ἀνατος cōmunis est generis: nam ut in Epigramm. est λυθαίς ἀνατῆς. sic ex Herodoto affertur ἐν τοῖσι ἀνάτοισι. εἶρος Suidæ, Etymologo, Eustathio, & scholiaste Homericō est captivitas, seruitus, nulla generis mentione. apud Hesych. vero non tantum εἶρος sed etiam εἰρερος. αὐλάος per se adiectivum communis generis, substantivè & fœminini ponitur interdū, sub audito scilicet fœminini generis substantiuo ὄρα. estque proprie atriensis ianua, ianua atrij. Similiter cum sequentibus ἐρημος, ἠπείρος & ὑψὸς subintelligitur γῆ vel χῶρα: itemque ἐδὸς, cum λα-

οφόρος & τροχήλατος. omnia enim hæc sua natura sunt adiectiva communis generis. Commune etiam est γέρας: & ceteri Græci dicunt ἢ βᾶτος, Attici vero ὀβάτος, ut Thomas in suis ἐπιλογαῖς testatur. σήσαμον Theophrastus & Dioscorides genere neutro dicunt, & Columella inter Latinos. σφόρος quoque, & pro fune lorove torto, & pro ventris tormine, masculini sæpius quam fœminini generis esse censeo, ut ἀσπότος, πλόκος, πόκος, & similia derivata, in hac terminatione & flexione masculino tantum genere leguntur usurpata. nam σροφή, πλοκή, τροπή, & conjimilia, cum genere mutant etiam flexionem.

In communium numero βᾶτος, κλῆρος, σραῖος, χιλίος, apud receptos autores masculina sunt: κᾶμιος, κᾶπέτος, κᾶπορος, μῆενθος, βᾶμιος, βᾶφανος, ἑρὸς, fœminina: itemque ψᾶμαθος, sicut ἀμαθος supra: quamobrem hæc duo postrema in fœmininorum numerum recte sunt relata. ἀλευσος quoque substantivè fœmininum est, ut psalmo 134, ἐν πάσαις τῶν ἀλευσῶν: & Apocalyps. 9. τὸν ἀγγελον τὸν ἀλευσῶν: adiectivè autem communis est generis. βένθος pro anate apud Aristot. est potius masculinum, ut λᾶρος κέρας, κᾶσφορος: pro fastu certe masculinum est apud Athenæum, ut synonymum τύφος. Ita ex isto communium numero ἦρος tantum, ἑρῶμος, σῶδος, vere cōmunia erunt. nam ἢ λιμὸς Doricum & poeticum est pro communi ὀλιμὸς: & ἢ ὕαλος Atticum pro communi ὀύελος. Pro illis igitur hæc poterunt substitui: ἀκατος, acatius seu acatium: βᾶτος, rubus: κῆκος, cnicus herba: μάρμαρος, marmor: οἶμος, via: ὀριγανος, origanum, herba: σπᾶτος, spartum, frutex: χαλκῆθος, chalcanthum. tria sequentiā ἀσβολος, fuligo, βῶλος, gleba, ἐρύχνος, solanum, communiter masculina, Ateice sunt fœminina, teste Eustathio. His adde quæ pro significatione variant genus: ζυγὸς pro iugo masculinum, pro statera fœmininum, Ammonio: θόλος, testudo seu fornix, adificij commune, pro

peculiariter apud Athenienses loco femininum: κρύσταλλος pro gemma commune, pro glacie masculinum, κίανος pro lapide caruleo commune, pro colore caruleo masculinum: λείβος pro pisco masculinum, pro vitello oui femininum: λίθος pro lapide masculinum, pro gemma commune: πάπυρος pro planta commune, pro charta femininum: χῆς pro terra aggesta commune, pro congio masculinum. Femininis quoque inter alia possunt addi que sequuntur: ἀσάμινθος, solium, scapha, balneatoria scilicet vel potioria: βάλανος, glās, ut & comp. μυροβάλανος, glans unguentaria: γύψος, gypsum: δέλιτος, liber: δρόσος, ros: λήκυθος, ampulla olearia: μίλιτος, rubrica: νάρδος, nardus, ut & cōp. ψευδόναρδος: πύελος, solium seu scapha balneatoria: χῆνος, lentiscus: χοίνος, iūcus, funis: τίτανος, calx. sic adiectiva substantiue capta, subintellecto scilicet feminini generis substantiivo: ut ἀντίδοτος & ἐμπλαστος, s. δῶμας: λυσίμαχος, s. πῶα, βοτάνη: que interdum etiam neutro genere ponuntur, subauditis substantiuis neutris φάρμακον, βοτάνιον, φυτόν, & 25 similibus.

P. 17, v. 6, apud Diosc. est ἡ φλόμος, lib. 4, c. 99: apud Aristot. ὁ πλόμος pro eodem, ut putatur, Hist. anim. lib. 8, c. 20. φόνος pro atrachylide ambigui est generis 30 apud Theoph. Hist. pl. li. 6, cap. 4. γλάνος apud Aristot. masculinum est, Animal. lib. 8, c. 5.

P. 18, v. 10, σῶς crasin duntaxat Atticam habet, ex σῶος in nominatio singulari, ex σῶος in accusatio plurali, itēque σῶν ex σῶον in accusatio singulari masculini generis, necnon in nominatio & accusatio neutrius. In feminino genere contrahitur solus accusatiuus pluralis teste Thoma in Atticis ἐκλωβῆς, nimirū σῶς 40 ex σῶος vel σῶας, neutro plurali σῶα dicitur sine contractione, ut Xenoph. τὰ σῶματᾶ σῶα ἦ: ut masculino σῶοι apud Demosth. legitur.

P. 21, v. 20, Lascaris quoque agno-

scit ὁ ἢ ἡ τέρω, Eustathius vero tantum ὁ τέρω, quum femininū sit τέρενα apud Homerum, Hipponactem, Euripidem, & alios. Ibid. v. 32, composita in v. communis (vel etiam omnis) sunt generis, ut χυσακτιν, χαλκογλώχιν. Similiter θιν quoque siue θιν, pro aceruo apud Homerū masculino, apud Plutar. feminino genere positum legitur. in pro fibra seu vi femininum est: pro mensura neutrum est apud Epiphanium, (dicit enim τὸ μέγα ἴν, & τὸ ἄγιον ἴν) & ἀκλιθόν, ut quum Eustathius scribit ἡμῖναν videri esse τὸ ἡλίσυ τῆ ἴν. apud Iosephum vero est ὁ εἶν, Antiqu. Iud. 15 lib. 3, cap. 9, & 10: forsā eam ob causam, quia Hebraeus sermo neutrum genus ignorat.

P. 22, v. 35, e femininorum catalogo sustuli ἀμπελών vinea, ἀνθερέων mentum, ἀρραβῶν arrha, πέλων pallium attritum, χλιδῶν armilla, χιλῶν tunica, sunt enim masculina. de βοῶν vero quod dicam, non habeo.

Pag. 24 vers. 42, ἀντίχρησ Lascaris quoque inter communia numeratur, ut πολύχρησ, ὀπίχρησ & similia: sed incertū qua significatione, pro pollice masculinum potius est quam femininum, subaudito scilicet masculino substantiivo δάκτυλος. nā 30 ἀντίχρησ elliptice & καθ' ἑσπονοίαν dicitur pro ὁ ἀντίχρησ δάκτυλος, digitus e regione manus situs, vel tātum pollens quantum reliqua manus: itemque μέλας quoque, λιχανός & μέσος, subaudito eodem substantiivo δάκτυλος, passim leguntur.

P. 27, v. 10, malim, atque accusatiuum pluralem similem reperiri nominatio singulari. sic enim Lascaris, Vrbanius, Caninius: & nominatim Thomas in Atticis, νῆες (inquit) ὅτι εὐθείας, ἔναυες ὅτι ἡ ἀπταλιπῆς, ναυῆς, ἔναυες. atque ita Thucyd. αἱ νῆες ναυμαχούσαι: &, κατὰ ναῦσαι τὰς ναῦς. Pro Αἰανῶς autem Dorice & poetice dici non Αἰαν, sed Αἰα. monui supra 45 in paginam 15.

P. 29, v. 31, composita in ους, substantiue

tius ponuntur interdum, omisso & subintellecto substantiivo, ut ὁ σείπους, ὁ σινόδους, vel σινώδης: hic subaudito ἰχθύς: illic, subintellecto λέβης, χαλκός, σίδηρος, vel simili, ut etiā σείδους pro σείδης σίδηρος. Ibid. 5 v. 38, pro σείδους Demetrius ponit ἔχελυς anguilla. Etymologus autem hic quoque σείδους agnoscit, sed ita ut Atticum genitiuum σείδους tribuat non solum nomini πείδους senex, verum etiam nominatio 10 πείδους legatus. nam de πείδους loquens, κλίνας, inquit, πείδους, κῆ πείδους, ἀτίκως, σεσημεῖο θῆδ ἡ τῆ ὡς πῆχους πῆχους, κῆ πέλεκος πέλεκος, de priore vero sic, ὅτι πείδους πείδους, πείδους πείδους. Thomas & Moschopolus in Atticis ἐκλωβῆς, plurale πείδους (pro legatis scilicet) singulari larem habere numerum negant. singulariter enim dici πείδους, nō πείδους: pluraliter autem πείδους, non πείδους. 15 P. 30, v. 5, sustuli ἀκμή, ὄτος, indefessus, id enim est ἀκμή, ἡ ὄτος, ut νεοκμῆς ab eadem origine: diciturque etiam parasyllaba ἀκμηῆς, ἔ: utrumque ex a priuatiuo, & 20 κῆμνω laboro, fatisco. Ibidem, v. 25, obliqui χροός, χροῖ, χροῖα, perperā deducebantur a recto χρῶς. is enim χρωτός facit, ut φῶς φωτός, sic a κόπος. ἀπαλόχρως apud Hesiodū est ἀρδενικῆς ἀπαλόχρως: a μελάχρως autē, μελάχρῶτες εὐμενίδες, apud Eurip. 30 Dativus vero χροῖ non tam contractus est ex χροῖ, quam ex χροῖα parasyllabo nominatio ὁ χροῖς χροῖς, quem Suidas pariter & Hesychius agnoscunt.

P. 33, v. 25, τίτασι forsā Aeolice, ut Ioannes Grammaticus annotauit, Aeolios πινθῆσης dicere pro πινθῆσης. nā poetice solent hae complicationes fieri tantum post vocales natura breues, ut εἰθεοσι pro εἰθεοσι: vel ἀκίπτες correptas, ut ἔφρασι 40 pro ἔφρασε.

P. 34, v. 23, ex ὄφει contrahi ὄφει, sicut Δημοσθένει ex Δημοθένει, tradit Vrbanius ex Theodosio & aliis veteribus grammaticis: sed negat Moschopolus, hac regula, 45 quod nominatiuus & accusatiuus dualis

contractionē non admittat in iis quorum genitiuus singularis non contrahitur. Lascaris etiam hanc contractionem a quibusdam grammaticis reuici testatur. Vt autem versu quinto τὸ σκέλεε σκέλες, sic apud Lascarim τὸ τερίχη, ex τερίχη: quē contractionis modum veterem esse scribit.

P. 45, v. 52: poetica in ὦα sunt a verbis in ἔω, αῶ, ὦω, in ἔω, ut πλώω a πλέω, παιγο: in αῶ, ut ζῶω a ζάω, νιῶω, ἡβῶω, ab ἡβῶω pubesco: in ὦω, ut δῶω a δόω, δόω, ὑπνώω ab ὑπνώω somnū capio, quod postremū in Idyllio Bionis legitur apud Stobaeū, ἀμεγάλα μοι Κύπρις ἐβ' ὑπνώωντι παρῆσα. Caninius hic ὦω penultimū negat esse charactéristicon, sed poetice factum ex regulari figuratiua: negat etiam verba hac ultra presens & imperfectum coniugari. Ibidem v. 50: σ reuinet, etiam verba in λω 20 apud poetas, ut κέλωσι appulisse vel appellere, apud Homerum saepe, cum participio κέλωσ, at κένσωσι ab inusitato κέντω pro κεντέω stimulo, apud eosdem poetas: a quo etiam κέσος punctus, acupictus: & comp. ἡκέσος non punctus, stimulum non experitus: in his enim v ad vitandam asperitatem est elisum.

Pag. 46, v. 26, de futuro verbi λεύσω dubitat Eustathius pag. 64, an scilicet prater λεύσω reperiatur etiam λεύξω. nā ab hoc deriuata videntur λευκός, nitidus, candidus, & proprium λευκῆρον: a λεύσω autem ἀλευσα Hesychio ἀόρατα, ἀβελῶτα: at ἀλευσος pro ἀλιθασος, nō lapidatus, est a puro themate λεύω lapido, teste Eustathio. Ibid. v. 28, ἰνάσω agnoscunt Lascaris quoque, Vrbanius, & Caninius, sed sine expositione est hinc aorist. 1. infinit. ἰνάσαι apud Hesychium, (σ poetice geminato pro ἰνάσαι) quod exponit perfundere, oblinere, deicere: & indic. med. ἰνάσασθε, perfudit, purgauit, ut ἰνάσω idem esse videatur quod ἰνάω, purgo, item perfundo, obolino. Apud eundem Lascarim, Vrbanius & Caninium, est etiam λάσω, λάσω, & similiter apud Herodianū: sed sine 45 Gg. iij.

interpretamento. His adde πείρω . nam inde apud Hesych. est πείρω pro ὀπίρω ἄρτον, coquam (vel affabo) panē: eodemque teste Arcades dicunt πείρωται pro ὀπίρωσ, affabit, coquet. Adde etiam βράω, feruo, bullio: ἄωω, conplano, premo: πείρω pinso siue pisco, tundo: horum enim futura sunt βράω, ἄωω, πείρω.

P. 59, a versu 8. usque ad 12; inter hac verba, auferunt, ω & Poetæ, superior editio sic habebat, Attici autem id nequaquam faciunt, quinimo ω ad v addunt: vt ex τυπλήν, ἀρού. θείω, (id est, verbare, arare, posuisse) Iones faciunt τυπλήρω, ἀρόρω, θείρω: Attici vero & Dores, τυπλήρωι, ἀρόρωι, θείρωι. Vtraque preceptio satis intricata est & obscura. Rem igitur de infinitiuis Ionicis & Doricis sic accipe clarius. E cōmunis lingue infinitiuis in v. Iones, vt faciāt suos, ante finalem literā v, inserūt syllabā με, & e diphthongo (si qua precedat) tollunt postpositiuam vocalem i vel o: vt ex τυπλήν faciunt τυπλήρω ex ἀρού ἀρόρω. Tū Dorij & (vt quidam tradunt) veteres Attici ex Ionicis formant suos, paragoge syllabā ω: ex τυπλήρω, τυπλήρωω: ex ἀρόρω, ἀρόρωω. Contra si infinitiuis cōmunis idiomatis exeat in v, Dorij suum inde faciunt supradicta epenthesi & ecbole, vt θείω θείρωι, δούω δούρωι (sape sine ecbole vel systole, nuda tātum epenthesi, δόηω δόηρωι) Iones suū e Dorio, apocope finalis ω, vt θείρωι θείρω, δόμω δόμωι, δόθηρωι, δόθηρω. Sunt qui in superiori etiā genere Ionicos infinitiuis formēt e Doricis, eadem apocope: eamque ob causam accentus sedem non mutari tradunt. Quam rationem sequentes, initium formationis sumendū erit a Dorico idiomate, hunc in modum: Dorij, vt ex cōmunis lingue infinitiuis faciant suos, si exeant in v, ante terminationem inserunt syllabā με: ac si precedat diphthongus (i vel u) posteriorem eius vocalem tol-

epēthesin & ecbolem, in fine ad v asciscūt ω. Iones vero suos utrobique faciunt ex Doricis, apocope finalis ω, accentus sede non mutata.

P. 66, v. 20, πέρωντας Hesychius, Etymologus & Eustathius accipiunt rectius pro tertia plurali perfecti passiuī, a themate φάω, retenta characteristica, vt κέρωντας a κέρω per syncopen: (exponunt enim πεφονυμμένοι εἶσι, occisi sunt) vt in illo hemistichio, πλείους σοοί ην πέρωντας, plures salui sunt quā occisi. atque inde est nō solum infinit. τέρωντας occisum esse, verum etiam composita ἀρνιφατς a morte (vel in bello) occisus τέρωντας: recens occisus. Sed reperitur etiam fut. paulo post πεφίστεαι occidēris, ab eodem φάω, α in n versu: Ιλν, ἐν ᾧ σὺ ἔσσι πεφίστεαι, interque hos tu perimēris. at πεφασμύρος τῆρος, interemptus taurus, apud Lycophronem, a them. φάω, deriuato a φάω, teste Eustathio. Alucinatus erat etiam in κερράωντ, dum illud tertia pluralis esse scripserat, forsan quia Odys. δ, legerat χρυσὸν ἐν χείλεσσι κερράωντ, labra elaborata erant auro: sed meminisse debuerat. Atticam esse struēturam, de qua & Clenardus 227, 40.

Ibidem v. 26, σ recipiūt & alia verba, vt σείω quatio, κλέω claudo, sic κρέω pulso: unde apud Lucianum, μὲν ᾧ κέρωσμι σέ: num circumueni te? & tamen est inde verbale κρέμα, id est, sonus pulsū excitatus, sine σ.

P. 74, v. 10, ἠκουα agnoscit etiam Herodianus: at Aelius Dionysius querendum esse scribit, quomodo ab ἀκούω sit perfectū medium ἀκούω, quū a verbis puris in αώ, εώ & ωω, non reperiatur nec perfecta media, nec aoristi secundi actiuī, passiuī, aut medi: qualia recenset χρῶω, φῶω: βασιλεύω, στρατεύω, παιδεύω: λῶω, κρέω, non immerito igitur suspectum πέπρωα. Ibidem v. 15. τέλω agnoscit non Vrbani modo, sed etiam Lascaris in minore pariter & maiore Grammatica: forsitan tamē vt a δουπέω & μυνάω sunt δέ-

δουπα

δουπα & μέμωκα sic τέτελα a τελείω: quū verbi τέλω nullū proferatur exemplum.

P. 75, v. 1, annotationem istam Aelius Dionysius restringere videtur ad verba pura, & numerum singularem. postquam enim dixit, ἀνάτοι & οὐ μέλι παρακειμένοι εἶσιν ἐν ἐνικῷ ἀριθμῷ, subiungit, vsu obtinuisse vt ista perfecta sic enuntientur νεονηκῶς ἰδῆι, πεπονηκῶς ἰδῆι: exempla purorum, non impurorum verborum proferens.

P. 77, v. 25, Ceporinus Gazam secutus est autorem. nam is in verborum contractorum regulis tradit o & n contrahi in ω vel in υ, vt εἰν χρυσόν, εἰν χρυσῶ, vel χρυσοῦται. Vide & infra in pag. 84.

Pag. 80, v. 13, flexio perfecti & plusquamperfecti optatiui apud Lascarium in tractatu De vocalibus subscriptis, proparoxytonos est, πεποιήμω, πεποιήτο: βεβόημω, βεβόητο, βεβόητο: itemque κερρῶμω, κερρῶω, κερρῶωτο. In Isagoge quoque proparoxytonos apud eundē legitur κερρῶμω, κερρῶω, κερρῶωτο: at properisphenomenos πεποιήτο, πεποιήτο: & βεβόητο, βεβόητο. Rursum proparoxytonos flexio legitur apud Chalcondylam quoque, & Chrysoloram. sed in subiunctiuo omnes vno consensu flexionem habent properisphenomenam. quā causa fuit, opinor, cur recentiores vt in subiunctiuo, sic etiam in optatiuo properisphenomenam flexionem sequi maluerint, presertim quum eandem verbis in μι tribui viderent in utroque modo.

P. 84, v. 24, o & n a nonnullis in n contrahi, itidemque ὄη in ᾗ, testatur Chrysoloras: & regulā sic postulare tradit Moscopulus: (forsan vt in nomine ἀπλὸν ἀπλή, ἀπλὸν ἀπλή, & similibus) ipsi tamen & ὄη & ὄη in οὐ contrahunt. Chalcondylas vero, Gaza & Lascaris, ὄη quidem in οὐ contrahunt, at ὄη in ὠ: quos Vrbani & Caninius sequuntur. & sic non modo apud Lucianum in Βίωω τῶσδ' legitimus, λῶμα σιγῶι τις ἢ σπῆλοσι: sed etiam apud Platonē

in Euthyphrone, εἰν ἀφοσοῖς. & Herodianus pluribus in locis agnoscit εἰν χρυσοῖς, hac regula, quod secunda & tertia coniugatio circumflexorum secundam & tertiam subiunctiuam similem (ὁ μόφων ἴπσε vocat) habeant secunda & tertia indicatiua, vt βοῶς βοῶ, χρυσοῖς χρυσοῖ. Sunt tamen qui existiment, vt ὄη in ὠ monophthogum, sic ὄη in ὠ diphthogum rectius contrahi. Sane in tertia coniugatione verborum in μι, quæ in presente subiunctiuo contractorum verborum flexionem sequi dicuntur, non modo dualiter διδῶτον reperimus, & pluraliter διδῶτες, sed singulariter etiam διδῶς & διδῶ, non διδῶς & διδῶι. Vt sicut in barytonis, ita in circumflexis quoque longas hoc tempus habeat characteristicas.

Pag. 86, v. 25, de contractione syllabarum ὄη & ὄη in actiua diathesti iam dictum est, de passiuis vero sic tradit Herodianus. Athenienses (inquit) secundas & tertias personas subiunctiuorum passiuorum tertia circumflexorum coniugationis, proferunt per ω, vt εἰν χρυσῶται, εἰν σφαινώται: quoniam verba in μω volunt in secunda & tertia persona pares seruare vocales: propterea retinent ω in tertia quoque persona, vt scilicet in ea reperiatur penultima primæ. vt 1. Cor. 16, ἐν αὐρίζων καθ' ὅ, τι ἂν εὖδοῦται, cōferens pro ratione prosperitatis (seu fortunarum) quam a Deo acceperit. Ibid. v. 28, apud Demetrium quoque, & in Constantini Lascaris Isagoge, reperio hanc perfecti subiunctiuī flexionē ὠμαι, ἦ, ἦται: ὠμεθον, ἦθον, ἦθον: ὠμεθα, ἦθε, ἦνται. secuti que eam sunt Vrbani, & alij, excepta secunda singulari. sed verior esse videtur que apud eundē Lascarium in pleniore grammaticis parte legitur, per ω scilicet in omnibus omnium numerorū personis, diphthogon secunda singulari, monophthogon reliquis: hoc modo, ὠμαι, ὠ, ὠται: ὠμεθων, ὠθεον, ὠθον: ὠμεθα, ὠθε, ὠνται. Sic enim huc quadrabit tertia coniuga-

tio in μ . eiusdem temporis & modi (101. 9) & characteristica huius coniugationis propria nusquam non retinebitur. Carinius certe, cuius iudicio multum tribuo, hanc quam illam flexionem sequi maluit, Ac forsitan etiam prima coniugatio suam hic retinet characteristicam, ut in presenti subiunctiuo, potissimum in iis verbis que eandem seruarunt in primo futuro actiuo: ut flexio eorum sit, $\omega\mu\alpha\iota$, ϕ , $\alpha\tau\alpha\iota$: $\omega\mu\epsilon\theta\omicron\nu$, $\alpha\delta\theta\omicron\nu$, $\alpha\delta\theta\omicron\nu$: $\omega\mu\epsilon\theta\alpha$, $\alpha\delta\theta\epsilon$, $\omega\nu\tau\alpha\iota$. sic certe verba in μ : qua unam eandemque in presenti & perfecto subiunctiuo habent terminationem & flexionem, soloque augmento discernuntur, 99, 9.

P. 87, v. 25, sustuli $\epsilon\lambda\epsilon\epsilon\omega$, & $\epsilon\lambda\epsilon\alpha\omega$, quod prioris quidem multa passim exempla inuenirem, posterioris vero nullam in Gracolationis lexicis mentionem fieri viderem. postmodo ab Etymologo agnoscitur utrunque comperi. $\epsilon\lambda\epsilon\omega$ (inquit) apud Atticos est prima coniugationis circumflexorum, ut $\delta\lambda\lambda\omega$ $\tau\lambda\omega$ $\eta\mu\epsilon\rho\alpha\nu$ $\epsilon\lambda\epsilon\epsilon\iota$ $\kappa\iota$ $\delta\alpha\nu\epsilon\iota\zeta\epsilon\iota$ $\delta\iota\chi\mu\omicron\varsigma$: at in comuni dialecto, secunda. Nullum tamen huius affert exemplum. 25 Ibidem $\gamma\eta\rho\epsilon\omega$ Ionicum esse puto, sicut $\sigma\rho\epsilon\omega$ pro $\sigma\rho\omega$ contracto ex $\sigma\rho\alpha\omega$, sicut etiam $\alpha\nu\alpha\rho\tau\epsilon\omega$ & $\alpha\nu\tau\epsilon\omega$ pro $\alpha\nu\alpha\rho\tau\alpha\omega$ $\mu\epsilon\theta\epsilon\delta\omicron$, & $\alpha\nu\tau\alpha\omega$, occurro, obuiio. sic apud Lucianum $\delta\iota\alpha\tau\epsilon\alpha\nu$ $\epsilon\delta\iota\alpha\tau\epsilon\omicron\nu\sigma\tau\epsilon$, vitam agebat: & apud Hesiodum $\mu\omicron\tau\epsilon\iota\omicron\nu\sigma\tau\epsilon$ $\chi\alpha\rho\epsilon\delta\omicron\tau\epsilon$ $\sigma\iota\sigma\alpha\rho\eta\varsigma$, uolabant valida e manu: quum in communi sermone usurpentur $\delta\iota\alpha\tau\epsilon\alpha\delta\alpha\iota$ & $\mu\omicron\tau\epsilon\alpha\delta\alpha\iota$. Contra $\kappa\epsilon\nu\tau\epsilon\iota\nu$, Attici dicunt, non $\kappa\epsilon\nu\tau\epsilon\alpha\nu$, teste Thoma, id est stimulare, pungere.

P. 88, v. 25, tradit etiam Aelius Dionysius, media, perfecta a circumflexis, vna syllaba atinius esse inferiora, ut $\delta\epsilon\delta$ $\epsilon\pi\eta\kappa\alpha$, $\delta\epsilon\delta$ $\epsilon\pi\alpha$: ideoque ex $\epsilon\sigma\mu\eta\kappa\alpha$, $\kappa\epsilon\lambda\eta\kappa\alpha$, $\kappa\epsilon\kappa\mu\eta\kappa\alpha$, $\delta\epsilon\delta$ $\rho\alpha\kappa\alpha$, $\pi\epsilon\pi\alpha\kappa\alpha$, & similibus, non esse media perfecta dissyllaba, nec item plus quam perfecta.

Pag. 89, vers. 1, $\epsilon\sigma\tau\epsilon\nu$, $\epsilon\varsigma$, ϵ , deducere a $\sigma\omega\alpha\omega$ non videtur consentaneum. $\sigma\omega\alpha\nu$ enim trahere, at $\sigma\omega\epsilon\nu$ dicere significat: ut & Hesych. $\sigma\omega\epsilon\tau\epsilon$ affert pro $\epsilon\pi\alpha\tau\epsilon$, dicite.

Rectius igitur sic deduces: ab $\epsilon\pi\omega$ derivatur $\iota\sigma\omega$, ut ab $\epsilon\chi\omega$ sit $\iota\chi\omega$: dempta initiali remanet $\sigma\omega\omega$ & $\chi\omega\omega$: facta dialysi, oriuntur verba prima coniugationis $\sigma\omega\epsilon\omega$ & $\chi\omega\epsilon\omega$: ex quibus aor. 2. $\epsilon\sigma\tau\omicron\nu$ & $\epsilon\chi\omicron\nu$, particip. $\sigma\omega\alpha\nu$ & $\chi\omega\alpha\nu$: & imperatini $\sigma\omega\epsilon\varsigma$ ac $\chi\omega\epsilon\varsigma$, pro $\sigma\omega\epsilon$ & $\chi\omega\epsilon$ sicut $\epsilon\iota\pi\epsilon$, $\epsilon\lambda\theta\epsilon$, $\epsilon\upsilon\rho\epsilon$. teste Herodiano: vel (ut quidam volunt) ab $\iota\chi\eta\mu\iota$ & $\iota\sigma\eta\mu\iota$, sicut $\epsilon\varsigma$ ab $\iota\eta\mu\iota$. Vide plura apud Etymologum in $\Sigma\chi\epsilon\iota$.

P. 90, v. 30, plenius sic poteris legere, quæ futurum sumunt a verbis in $\alpha\omega$ & $\epsilon\omega$, retenta presentis characteristica, a scilicet & ϵ . Ibid. v. 33, superior editio habebat, ut $\phi\theta\epsilon\nu\omega$ vel $\phi\theta\alpha\alpha\omega$, præu. A quo $\phi\theta\epsilon\nu\omega$ verbale $\phi\theta\omicron\nu\sigma$ derivari posset, ut $\mu\omicron\nu\sigma$ a $\mu\epsilon\nu\omicron\mu\omega\iota$; sed an ab eodem sit futurum $\phi\theta\epsilon\sigma\omega$, reiecto ν , non oscitanter disputari potest.

P. 91, v. 16, $\theta\epsilon\alpha\omega$ & $\alpha\kappa\rho\alpha\omega$ agnoscit etiam Lascaris: sed vsitatior est forma media. Ibid. v. 2. 7. pro $\tau\lambda\eta\mu\iota$ quidam malunt $\tau\epsilon\tau\lambda\eta\mu\iota$, reduplicatione Ionica (165, 13) quum inde apud Homerum sit imperat. $\tau\epsilon\tau\lambda\alpha\delta\iota$ tolera, & $\iota\sigma\iota\nu$. $\tau\epsilon\tau\lambda\alpha\delta\mu\iota$ Ionice (59, 5) pro $\tau\epsilon\tau\lambda\alpha\nu\alpha\iota$ tolerare. Ibidem v. 31, $\mu\epsilon\nu\alpha\omega$ retinet interdum characteristica α , ut Psal. 49 , $\epsilon\alpha\nu$ $\mu\epsilon\nu\alpha\omega\omega$: & Mat. 4 , (itemq; Luca 4) $\upsilon\sigma\tau\epsilon\rho\nu$ $\epsilon\pi\epsilon\nu\alpha\sigma\tau\epsilon$: interdum vertit in ν , ut apud Xenoph. Pad. 8 , $\omega\phi\eta\gamma\epsilon\varsigma$ $\chi\eta\mu\alpha\tau\omega\nu$. nisi forte $\mu\epsilon\nu\eta\gamma\epsilon\varsigma$ malis a $\mu\epsilon\nu\epsilon\iota\nu$ derivare, quod apud Hesychium extat cum participio $\mu\epsilon\nu\epsilon\iota\nu\omega$: sed ea videntur Ionica. Ibidem e regione versus

33, annotationem marginalem. sic rectius inuertes: Finita in $\alpha\omega$ a nomine facta, figuratiuam mutant in ω : alia seruant. Ibid. v. 35, $\delta\omicron\nu\omega$ reperies etiam apud Lascaris, immo est inde forma media $\delta\omicron\nu\sigma\sigma\epsilon\tau\alpha\iota$ reprehendet & $\delta\omicron\nu\sigma\tau\epsilon\iota\sigma\tau\epsilon$ reprehendet, apud Homerum. sed legitur apud eundem etiam $\delta\omicron\nu\sigma\alpha\iota$ vituperas, & $\delta\omicron\nu\sigma\iota\alpha\iota$ conuictis incessunt, a them. $\delta\omicron\nu\sigma\mu\alpha\iota$, sicut $\delta\iota\delta\omicron\mu\alpha\iota$. Ibidem v. 40, $\alpha\iota\nu\eta\omega\varsigma$ legitur apud Hesiodum initio Ergon , de bona contentione, $\tau\lambda\omega$ $\mu\epsilon\nu$ $\kappa\epsilon\nu$ $\epsilon\pi\alpha\nu\eta\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon$ $\nu\omicron\upsilon\sigma\alpha\varsigma$, alteram quidem

quidem laudauerit mente præditus. ubi σ geminatum est Aeolice, etiam post longam vocalē. tradit enim Ioānes Grammaticus, Aeoles pro $\mu\epsilon\nu\theta\eta\sigma\eta\varsigma$ dicere $\mu\epsilon\nu\theta\eta\sigma\eta\varsigma$, a $\mu\epsilon\nu\theta\epsilon\omega$ lugeo. Ibid. 48, $\chi\epsilon\alpha\delta$ pro futuro secundo agnoscit Etymologus, ut Ioelis 2, $\epsilon\kappa\chi\epsilon\omega\delta\omicron\tau\omega$ $\tau\epsilon$ $\mu\epsilon\nu\epsilon\mu\alpha\lambda\omicron\varsigma$ $\mu\epsilon\upsilon\varsigma$ effundā de spiritu meo. Ab $\delta\mu\omega$ quoque futurum secundum censerī potest $\delta\mu\epsilon\mu\alpha\iota$ η $\epsilon\tau\alpha\iota$: ut $\text{Il. } \phi$. $\epsilon\gamma\omega$ $\delta\iota$ $\theta\pi\iota$ $\kappa\iota$ $\tau\omicron\delta\iota$ $\delta\mu\delta\mu\alpha\iota$, hoc in super iurabo, seu iuramento confirmabo. at $\kappa\rho\epsilon\mu\omega$, poetica dialysi pro $\kappa\rho\epsilon\mu\omega\delta$, (92, 32) $\text{Iliad. } \eta$. $\sigma\iota\sigma\omega$ $\mu\omicron\lambda\iota$ $\text{I}^{\lambda}\iota\omicron\nu$ $\text{I}^{\rho}\lambda\omega$, $\kappa\alpha\iota$ $\kappa\rho\epsilon\mu\omega$ $\mu\omicron$ $\mu\omicron\tau\iota$ $\nu\eta\omicron\nu$ $\text{A}\rho\omicron\lambda\lambda\omega\nu\omicron\varsigma$, futurum primum est pro $\kappa\rho\epsilon\mu\alpha\sigma\omega$ extritū primum Ionice σ , deinde a & ω Attice in ω contractis; sicut in presenti. esse autem primi, non secundi futuri, flexio satis arguit, per a & ω , non per ϵ & α . cuius obseruationis aliqua libet afferre testimonia atque exempla. In prima singulari apud Aristoph. N. ebullis , $\epsilon\zeta\epsilon\lambda\omega\delta$ σ $\epsilon\sigma\mu\omicron\rho\alpha\nu\alpha\varsigma$, expellam te in malam crucem, pro $\epsilon\zeta\epsilon\lambda\alpha\omega$. Plato $\text{Leg. } \lambda$. $\sigma\tau\epsilon\sigma\iota\sigma\omega$ τ $\mu\omicron\tau\alpha\mu\omicron\varsigma$, pro $\sigma\tau\epsilon\sigma\iota\sigma\alpha\omega$, trāsmissā flumen. Et forma media Aeschines $\alpha\nu\alpha\epsilon\iota\sigma\alpha\omega\mu\alpha\iota$ pro $\alpha\nu\alpha\epsilon\iota\sigma\alpha\theta\mu\alpha\iota$, ascendere faciā, producam in mediū. Tertia persona sunt euidētiores: Demosth. $\mu\omicron\rho\omicron\mu\eta\lambda\alpha\upsilon\epsilon\iota$ $\kappa\iota$ $\epsilon\lambda\alpha$, pro $\mu\omicron\rho\omicron\mu\eta\lambda\alpha\upsilon\iota\sigma$ & $\epsilon\lambda\alpha\sigma$, contumelia afficiet & propellet. Homerus $\text{Il. } \chi$. $\epsilon\lambda\chi$ $\epsilon\mu\alpha\delta$ $\delta\alpha\mu\alpha\delta$, hasta mea domabit. poetica enim dialysi (92, 25) $\delta\alpha\mu\alpha\delta$ dixit pro $\delta\alpha\mu\alpha$, & $\delta\alpha\mu\alpha$ Attice pro $\delta\alpha\mu\omega\delta$, sic forma media in decē præceptis $\epsilon\zeta$ η $\mu\epsilon\rho\alpha\varsigma$ $\epsilon\rho\rho\alpha$ sex dies operaberis, pro $\epsilon\rho\rho\alpha\sigma\omega$. & apud Demosth. $\tau\alpha\rho\epsilon\zeta\epsilon$ & $\alpha\nu\alpha\epsilon\iota\sigma\alpha\tau\alpha\iota$, perturbabit et producet, seu ascendere faciet, pro $\alpha\nu\alpha\epsilon\iota\sigma\alpha\omega\delta$. Itē in infinitiuo actiuo, Herodot. lib. 1, $\epsilon\tau$ $\epsilon\tau\eta\delta\iota\kappa\epsilon\alpha\nu$ $\epsilon\tau\iota$, negauitque se ultra iudicaturum, pro $\delta\iota\kappa\alpha\sigma\theta\epsilon\nu$. In particip. Xenoph. $\omega\varsigma$ $\epsilon\lambda\omega\iota\omega\nu$ $\kappa\iota$ $\delta\epsilon\mu\omicron\lambda\omicron\nu\omicron\tau\omicron\nu$, ut qui adacturi essent currus & perrupturi, pro $\epsilon\lambda\alpha\sigma\omicron\nu\tau\omega\nu$. Interdum vero in huiusmodi futuris Atticis sine Ionice σ tātummodo eliditur, nulla accentus mutatione: quomodo apud Homerum multis in locis $\tau\epsilon\lambda\epsilon\delta$ pro $\tau\epsilon\lambda\epsilon\delta\sigma$, perfi-

ciet: & $\epsilon\rho\upsilon\sigma\iota$ pro $\epsilon\rho\upsilon\sigma\iota\sigma$, trahent, discernent, $\text{Iliad. } \chi$. nisi quis hic antichronismon esse malit, præsens scilicet pro futuro positum. Hac de Atticis futuris obiter mone-re libuit: de quibus si prolixius erudiri cupias; vide Budei Commentarios in $\epsilon\lambda\epsilon\nu$. pro $\epsilon\lambda\alpha\sigma\theta\epsilon\nu$. Porro quemadmodum Attici e futuris barytonis per $\epsilon\theta\eta\lambda\iota\pi\sigma\iota\nu$ & $\epsilon\tau\alpha\sigma\iota\nu$ faciunt circumflexa, sic poeta rursum e circumflexis barytona: ut Epigramm. lib. 1, pag. 91, $\epsilon\zeta\epsilon\lambda\omega$ $\nu\epsilon\kappa\upsilon\varsigma$ $\epsilon\iota\varsigma$ $\zeta\omega\omega\nu$ $\chi\omega\rho\omicron\nu$ $\alpha\nu\alpha\delta$ $\rho\alpha\mu\epsilon\iota$, pro $\alpha\nu\alpha\delta$ $\rho\alpha\mu\epsilon\iota\tau\alpha\iota$, recurret: itemque supra Antesignanus affert $\alpha\lambda\epsilon\tau\alpha\iota$, pro $\alpha\lambda\epsilon\iota\tau\alpha\iota$, saliet. quam normam sequuntur etiam tria ista passim obuia; $\epsilon\delta\omicron\mu\alpha\iota$, $\mu\iota\omicron\mu\alpha\iota$; $\phi\alpha\gamma\omicron\mu\alpha\iota$; quorum hic sit mentio.

P. 92, v. 42, addere poteris, Nisi forte $\delta\epsilon\zeta\iota\omega\nu\sigma$ pro $\delta\epsilon\zeta\iota\epsilon\nu\sigma$ seu $\epsilon\delta\epsilon\zeta\iota\epsilon\nu\sigma$ positum quis velit ita ut $\alpha\rho\omega\sigma\iota$ pro $\alpha\rho\omega\sigma\iota$ arant, Odi. vel themata horum statui poterunt $\delta\epsilon\zeta\iota\alpha\mu\alpha\iota$ & $\alpha\rho\alpha\omega$; ut Eustathius quoque in posteriore loco scribit, $\tau\omicron\delta$ $\alpha\rho\omega\sigma\iota\nu$. $\epsilon\omicron\iota\kappa\epsilon$ $\delta\epsilon\upsilon\tau\epsilon\rho\alpha\varsigma$ $\epsilon\zeta$ $\sigma\upsilon\zeta\upsilon\gamma\iota\alpha\varsigma$ $\tau\eta\delta$ $\mu\epsilon\tau\alpha\sigma\omega\mu\epsilon\delta\iota\omega\nu$. pure enim indubitateque esset tertia, si scriberetur $\alpha\rho\omega\sigma\iota$, teste eodem.

P. 94, v. 24, intelligenda est positio non anceps, qualis est in $\mu\iota\pi\iota\chi\eta\mu\iota$, $\mu\iota\pi\omega\rho\eta\mu\iota$, $\mu\iota\chi\eta\mu\iota$, & similibus: sed necessaria, qualis est in $\iota\varsigma\eta\mu\iota$, $\iota\chi\eta\mu\iota$, & aliis huiusmodi.

P. 102, v. 11, omissum est præsens optatum, $\zeta\epsilon\upsilon\nu\psi\lambda\omega$, teste Herodiano, assumpto videlicet i ad characteristicam υ , ut in precedentibus coniugationibus $\tau\theta\epsilon\iota\lambda\omega$, $\iota\varsigma\alpha\iota\lambda\omega$, $\delta\iota\delta\omicron\iota\lambda\omega$. in passiuā autem diatthesi tempus hoc deest, quia terminatio non amplius est pura, ut in actiuā forma, sed assumpto μ fit impura. $\mu\alpha$ η μ $\delta\iota\phi\theta\omicron\zeta\iota\omicron\varsigma$ (inquit Herod.ianus) $\epsilon\chi$ $\epsilon\upsilon\epsilon\iota\sigma\iota\kappa\epsilon\tau\alpha\iota$ $\sigma\upsilon\mu\phi\omega\nu\epsilon$ $\alpha\pi\epsilon\rho\rho\alpha\mu\iota\upsilon\varsigma$: eamque ob causam quarta coniugatio in μ non habet diphthongum in penultima optatiui passiuā diattheses.

P. 103, v. 7, $\kappa\epsilon\lambda\upsilon\delta\iota$ habet Ionicam reduplicationem, vel ut præsens $\tau\epsilon\theta\upsilon\alpha\delta\iota$, 199, 21 & 23: vel ut aoristum $\lambda\epsilon\lambda\alpha\delta\theta\iota$, 204, 16. & 49, 22. Ibidem v. 20, $\delta\epsilon\delta$ $\epsilon\pi\tau\alpha\mu\epsilon\nu$

Eustathius quoque deducit a δειπνημα. alij tamen malunt esse perfmed. a δεπνεω: ut δεδουπαμυ a δουπεω. Ibidem v. 40, non est opus statuere thema ονω: nec illud reperiri iudico, nisi forsan Ionice, ut ἀντρω: nam οναμα, οναμω, οναδαι, & similia, secunda, non prima conjugationis figuratiuam habent, & non.

P. 108, v. 30, prius θ in τ. vertitur in alii etia aoristis, ut ἐτὸβλω μαχάτους σμ, a θυω μαχτο, interdum tamen prius θ manet & mutatur secundum, ut in imperatiuo τὸφθηνυς, sape manet utriusque, ut ἐπλνθω θηθω, multiplicati sunt, auditi sunt numero: sic εθθυνηεις directus, καθαρθεις purgatus, μεθυθεις inebriatus, ορθωθεις erectus, περχωθεις capillatus, pilis amictus: & a dissyllabis thematibus, θαλαφθεις fortis, calefactus, θαλαθεις iustus, θραφθεις alitus: & in compos. θραφωθεν diffraeti: παρεφθελθην incongrue affatus est: & syncope δποφθαρθι, pro δποφθαρθι, abi in mala re.

P. 112, v. 40, V rōanus quoque proparoxytonus habet ἐμίοθεν: at Lascaaris paroxytonus ἐμίοθεν & σόόθεν: ut ο acuiatur ante hanc quoque epenthesis, quemadmodum supra ante φι, pag. 416, 10.

P. 113, v. 2, pro σφείας Apollonius in Syntaxi aliquoties habet σφείας oxytonus, ac nominatim hoc in loco, qui videtur ex Herodoto vel poeta desumptus, σφείας αὐτὸς ἀρτύνας id est (ut ipse interpreta tur) εαυτοῦς ἀρτυνοῦν ἄγνους, qui se instruerāt, crebrius tamen inuenias σφείας paroxytonus, ut apud Hesiod. in Clypeo Her. θπὶ σφείας, in se mutuo. similiter σφίσι pro σφισι. Dionys. Halicar. ἀρτυροῦ σφισι πλὴ εἰκασιν, præbere ipsis habitandi locū. Ibid. v. 46, pro τὸθν perperam in superioribus editionibus erat ἐθν. nam τὸθν scribendum esse, non ipsa tantum compositio (ex τὸθ & θόν) sed hoc Corinthi testimonium docet: βαρυθόνσι ἢ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα, ὅθν ὀνομάτων τὰθν ἐπεχωσι: ε σείας, ὅθν ἢ σή, ἢ σὴ τὸ θόν, τὸθν. V. bi etiam nota, de accentus solum retractione mentio-

nem factam, de spiritus mutatione nihil dictum. solent tamen AEolii aspirationes detrahere. vide supra p. 12, v. 28 & 35.

P. 115 v. 31, ὁ pro qui, non est articulus prepositiuus pro subiunctiuo positus, ut Antesignanus indicauit. (prepositiuus enim ab hoc et significatione & scriptura differt) sed est articulus postpositiuus, ἀπελευθὸς τὸ σ, inquit Eustathius: amputato videlicet σ finali, pro ὅς, metro sic postulante: ut Iliad. α. Ηπειλῶσαν μῦθον, ὁ δὲ τεταλεσμένος ὄσι. Sic etia in compositione ὄπερ, pro ὄπερ, qui: ut Il. ὄπερ σέο πολὺν ἀμείνων: & ὄτις, pro ὄτις, qui: ut Od. μὲ ὄτις σφείας εἰς ἀριμῶν, qui ad ipsas peruenit. atque adeo istud ὁ in talibus compositionibus apud pœtas interdū manet inuariatum: sic enim apud Homerum inuenies ὄτινα pro ὄτινα, quæ: & ὄτινας pro οὐστινας, quos: necnō ὄτινα, pro ὄτινα, quæ. Il. χθιδάμ ὄτιν ἔργα τέτυκται: visam res que sunt perpetrata. Rursum ὁ ponitur pro altero relatiuo ὅς: id est αὐτὸς ipse: vel (ut Eustath. manuitt) pro demonstratiuo ὅς, hic: ut Il. ὁ γδ βασιλῆι χολωθεῖς, is enim (vel, hic enim) regi iratus. & neutro genere, Il. ἴ. Πατρόουλον κλαίω μῦρ, ὁ γδ γέρας ὄσι θανόντων, Patroclum deploramus: is enim (vel, hic enim) honos est defunctorum: hunc enim mortuis ultimum tribuimus honorem: ut Eustath. quoque exponit τὸθ γὰ. In hac significatione masculinum ὁ non male pro ὁδῖ positum dixeris, vel etia pro simplici ὁ, assumpta τῆ σφοδρὰ τὰ σφ, siue τῆ ὄθῖα ὄνωσφ, quæ Eustathius hic ei tribui docet: & consimiliter neutrum ὁ pro τὸδῖ siue τῖ. Denique ὁ per AEolicam apocopen usurpatur etiam pro coniunctione ὅτι, quod: ut Il. ὄρα τὰ δχυνμάχης ὅπῃ μῦθεα κείρῃ Ζεὺς, id est, ὅτι δῆ, inquit Eustathius: agnouit quod Iupiter prelii consilia valde attondeat. Ibidem v. 34, ὅτιω & ὅτειω, apud Eustathium quoque leguntur proparoxytonus, licet epenthesis in his factam agnoscat: ut Atticus hic esse videatur accentus, sicut in

σφίτων ὄπερ, & similibus. at in genitiuo composito ἀντιτων est enclisis.

Pag. 121, v. 8, ὁδῖ εἰς & μῦθε εἰς si ex εἰς deducantur, rectius circumflectuntur, ut apud AElium Dionysium & in Varini Cornucopia aliquoties scriptum inuenies ὁδῖ εἰς, si vero ex δ εἰς acuiuntur. Vtriusque & derivationis & scriptura meminit Eustathius. Veterum (inquit) nonnulli compositum esse dixerunt non ex tribus, μῖ, δῖ, & εἰς, sed e duobus, μῖ & δ εἰς, nomine imutato: ideoque nō circumflecti, velut ab εἰς derivatum, sed acui: ita ut sit δ εἰς δῖ εἰς, cum suis compositis, sicut εἰς: κλειός. Hæc Eust. in istud hemistichium Iliad. β. νῦ δῖ εἰς εὐδὸς ἀχίει εἰδυρ ἔκτορος, nunc vero ne unum quidem Hectorem digne adæquare possumus. Priorem deductionem confirmant femina εδῖμια & εδῖμια, quæ a δ εἰς formari nō possunt: tum accentus, qui in tota compositorum flexione & qualitatem & sedem habet eandem quam in simplicibus εἰς μια ἐν. ut εἰς, εὐδὸς εἰς ἐν, sic εδῖ εἰς εδῖ εὐδὸς εδῖ εἰς εἰς, rursam ut μια μῖς μῖς μῖς sic εδῖ μια εδῖ μῖς εδῖ μῖς εδῖ μῖς. inidēque genere neutro, et in altero cōp. μῖδ εἰς. Latine quoque Nullus dicitur pro Ne unus quidem, vel diminutive Ne unelus quidem: (inde enim contractum est Vllus, ut Bellus, ex Benulus, ab obsoleto Benuus: V illum ex Vinulum) & Nemo pro Ne unus quidem homo. Synonymum εἰς τῖς compositum ex εἰ & τῖς, haud quisquam, accentum remittit in syllabam precedentem: ut encliticum: eodemque modo in reliquorum casuum & generatione flexione.

P. 122, v. 15, τῶδῖ & τῶδῖ in comparatiuo ac superlatiue retinere ο nescio quam recte tradant nonnulli. apud Athenæum enim lib. 8. legimus τῶδῖ τῶδῖ λειεῖδῖ: inaniorem serpentis exuius: & apud Polyëmon lib. 2, c. 31, εἰς ὄσον σενωτάτω ἰστροῦ ἀνγυστῖσμον, per ω, in tribus exemplationis manuscriptis.

P. 125, v. 39, superlatiua ista nominis

μοιχῖς nusquam reperi: ac μοιχοῖ τῶδῖ cacophonie saltem nomine suspectum est. Ibidem v. 46, præpostere syncopata comparatiua præponuntur. nam quæ in ὄων, desinunt, formantur e puris in ἰων, eliso, & precedentibus consonantibus in ω versis: ut γλυζίων γλυζων, dulcior, a γλυζός dulcis. Eodemque modo e positiuo μέγας magnus, factū prius μεγίον, inde μέσων, exinde μέζων (quod Iones usurpāt, Dorij μέσδων dicunt, cuius exemplum habes apud Plutarchum Lycurgo, p. 95) Attice inserto i μέζων. Videtur itidem ex πολλός factū prius πολίων & πόλιος, exinde metathesi & trope πλείων & πλείος. Insuper comparatiua cætera quæ commemorantur p. 122, v. 21, κακίων, καλλίων, αἰζίων, ἐχθίων, κωδίων, μνηίων, sunt ab obsoletis positiuis in ὄς, quod satis arguunt cum verba in ὄω, tum substantiua in ος, quæ inde promanarunt. ut enim a positiuo ἄχος, præter comparatiuum ἄχίων, est verbum ἄχων, sic κακίω, καλλίω, αἰζίω, μνηίω, ab exoletis adiectiuis κακός, καλλός, αἰζός, μνηός, pro quibus inualuerunt κακός, καλλός, αἰζός, μακρός, ad quæ supradicta comparatiua solē referri. rursam ut a ἄχος est etiam substantiuum τάχος, sic a predictis obsoletis sunt καλλός, αἰζός, ἐχθός, κύνός, κύνος. Denique ut & de ῥάων aliquid dicam, videtur ex ῥάων: primum existisse ῥάων, inde Ionice ἐθῖσσι τὸ ῥάων, cū superlatiue ῥάων, exinde synaresi Attica ῥάων, sicut ῥάων, et ῥάων, ex ῥάων & ῥάων, nisi forte malis deducere a ῥάων, quod apud Etymologum extat. Potest & precedentibus duobus, ἀείων & κρείων, genuina restitui origo, ab ἀρεῖ. Mars, est ἀείων, Attica epenthesi τὸς (ut paulo ante in μέζων) ἀείων q. d. martialior, fortior, præstantior: & superl. ἀείων, martialissimus, fortissimus, præstantissimus. Sic a κρείων validus, pollens, est κρείων validior, κρείων validissimus, ex κρείων autem κρείων: unde primū metathesi κρείων (ex quo per Atticam tropem, 12, 14,

κάρρων, Doris v'statissimum, ut in trime- tro isto apud Plutarchum Lycurgo, αἰμας δ' ἔσ' ἑσ' ὀρμαθ' ἀ πολλῶ κάρρωνες nos vero erimus multo polletiores seu fortiores) dein de Ionica antithesi κρείσσων (quo Democritus vititur apud Stobaeum) unde Attica epenthesi κρείσσων, & trope κρείττων.

Pag. 130, v. 14, Ποδῆς ex Ποδῆας esse contractum tradit Gaza, forsan ut Ἐρμῆς. apud Priscianum vero paroxytonos extat Ποδῆς, & parisyllabe flexum & im parisyllabe. Quum enim dixisset, apud Gracos pariter & Latinos multa inueniri que ancipitem habeant declinationem, subiungit, Vnde Virgilius duplicem accusatiuum Gracum protulit in quinto Aeneidos, Daretā & Darē, illos sequutus qui Ποδῆα & Ποδῆω, μύθηα & μύθηω protulerunt. Hac Prisc. lib. 6, cap. 1. Sed forsan dicitur & Ποδῆς ut Θαλῆς, & Πόδης ut Θαλῆς: de quo vide infra in p. 134. Ibidem v. 24, apud Lascaris quogue sic inuenies, ἑ Ἄβας, ἑ Ἄβω, ἑ Διονόν, ὀ Ἄβας, τῶ Ἄβαντος, κλειον. At Herodianus apud Stephanum in Ἄβας, Ἄβας, inquit, quum gentem significat, peritofyllabos flectitur semper: at quum est proprium, & isofyllabos et peritofyllabos. atque ita ipse Stephanus Abas (τὰς Ἄβας) opidiū Phocicū, nomen traxisse scribit δὸδ ἦρωος Ἄβω, ab Aba heroe: & paulo infra, Eubœam διελῆ esse Ἄβαντίδω, δὸδ Ἄβαντος ἑ Ἄβας, ab Abante Argiuo, Neptuni & Arethuse filio. Homerus quoque, Strabo, & alij, quum de ista gente loquuntur, Ἄβαντος dicunt imparisyllabe, non Ἄβας.

P. 131, v. 31, ὅτι in ἡ contrahi etiam in verbis, Chrysoloras & Moschopulus tradiderunt, ut supra in pag. 84 annotaui. Sunt tamen qui fœminina ista, ἀπλῆ, διπλῆ, & consimilia, negēt e fœmininis puris contracta, sed tantum e masculinis contractis deflexa, iuxta eas motionis regulas quas habes 118, 16. quæadmodū enim καλὸς καλῆ καλόν, eodem accētū sic moueri etiā ἀπλῆς, ἀπλῆ ἀπλοῦ, &

σὺς χρυσὴ χρυσαῖ. rursus ut ἀχρὸς ἀχρῶ ἀχρῶν, sic etiā ἀργυρὸς ἀργυρῶ ἀργυροῦ, πορφυρὸς πορφυρῶ πορφυροῦ. si enim legitima in fœmininis, præsertim posteriorib, fiat crasis, ex ea vniuersimodi semper orituram contractionem, siue p præcedat, siue alia consonans: non modo in ἡ, modo in ἄ. Idem sentiunt de nominibus a νόος, πλόος & ῥόος per compositionem factis, & in genere de omnibus in οος, siue substantiuis siue adiectiuis, siue simpliciter, siue per compositionem deriuatis, vel a nominibus vel a verbis. nam eorum obliquos, ut εὐνῆ apud Herodianum, εὐνοίς apud Xenophonem, & similes, non esse contractos e puris εὐνόος & εὐνοίος, sed simpliciter ex contracto nominatiuo εὐνοός declinatos. idque satis esse manifestum ex accentu qui eandem in omnib. illorum casibus sedem retineat: quum in contractione dicendum sit εὐνῆ & εὐνοίς, ex εὐνόος & εὐνοίος, acuta scilicet & graui in circumflexam coalescentibus. Isto certe modo in imparisyllaba quoque flexione obliqui isti ἦρος κῆρος & similes, sunt quidem ex contractis nominatiuis orti, contractionem tamen nullam habent sed simplicem e contracto nominatiuo deductionem. alioqui ut ex ἑαρ & κῆαρ per contractionem fiunt ἦρ ver, & κῆρ cor. sic ex ἑαρος & κῆαρος existerēt ἦρος & κῆρος. Ac fortasse idem sentiendum de barytonis istis genitiuis pluratibus prima contractōν περὶ ἦρων, εὐνῆθων, σωμῆθων, ἀσωμῆθων, & similibus, a nominatiuis itidem barytonis περὶ ἦρης, εὐνῆθης simplex, σωμῆθης cōsuetus, ἀσωμῆθης insuetus, si enim crasis hic esset, e paroxytonis genitiuis in εων nascerentur circūflexi in ὶν: vel saltē pro crasi facta esset syncope. Vnde & sequens scholion.

P. 133, v. 11, Lascaris quoque agnoscit ἑῆρ ἑῆρος per crasin ex ἑῆαρ ἑῆαρος, ut κῆρ κῆρος ex κῆαρ κῆαρος, paulo ante tamen docuerat, ἑῆαρ genitiuū facere ἑῆατος, ut φῆαρ φῆατος, δῆλαρ δῆλατος, velut a nominatiuo in ας, eamque nominis ἑῆαρ flexionem,

xionem, per ατος scilicet, post Homerum & Hippocratem secuti sunt Aristoteles, Theophrastus, Dioscorides, Galenus. videndum igitur ne pro ἑῆρος dicendum sit potius ἑῆτος. ut enim apud Galenum & Aetium inuenimus contractum ἑῆρ pro ἑῆαρ, adeps: sic apud Hippocrate ἑῆτῶδες pro ἑῆτῶδες, adiposum, teste ipso etiā Galeno in lexico Hippocrateo. φῆτος certe pro φῆατος dicitur a φῆεαρ puteus, teste Etymologo: et δῆλην, pro δῆλατι a δῆλαρ εσκα, apud Hesychium legitur: indeque δῆλητιον pro δῆλατιον, teste eodē Etymologo. Quod vero attinet ad accentum, Lascaris in loco paulo ante citato prope rishomenos habet ἦρος, ex ἑαρος, at oxytonos κῆρος & ἑῆρος ex κῆαρος & ἑῆαρος, recte utriusque sed illud per crasin, & acuto & a graui coeuntibus in η circumflexū: hæc vero a contracto nominatiuo simpliciter flexa, perinde ut a θῆρ fera, genitiuus est θῆρος. De priore genere sic tradit Etymologus, τὰ δὲ περὶ συλλαβῶν ἡμῶν σιωπῆσιν πᾶρον (βαρυῶν) ἑῆαρος, κῆρος, ἑαρος, ἦρος. De posteriore vero sic, ὅτι τοῦτ' ἐν τῇ εὐθείᾳ ἑῆτος ἢ κῆτος, κῆκεθῆν ἢ κῆσις. In posteriori igitur genere, quemadmodū præcedenti quoque scholio attigi, rectus tantū crasin habet. atque inde reliqui descendunt casus, non iuxta contractionis, sed iuxta simplicis flexionis regulas. Quid igitur de φῆτος & δῆλητος dicemus? neutram enim illa sequuntur rationem. Dicemus flexa esse e contractis quidem, sed inusitatis tamen nominatiuis, φῆος & δῆλατος: (sicut Doricum κῆος ex κῆατος) a quibus rectus in ας vsuati sunt obliqui in ατος. Ita ut φῆτος sit a φῆος quemadmodū σῆτος a σῆος tinea, ἑῆτος a θῆος mercenarius, κῆτος a κῆος Cres seu Cretēsis: & δῆλητος a δῆληος, sicut Doricum λῆος a λῆος lebes. atque hoc ipsum, in φῆτος innuit Etymologus. Ibidem v. 33, contractum genitiuum Ἡρακλῶος agnoscit Lascaris quoque. Circumflexa (inquit) in ης composita e κλειός, ge-

nitium faciunt in οὺς per crasin, ut ὁ Ἡρακλῆος, & Ἡρακλέος ἑς. Agnoscit etiam Urbanus & Caninius. rarum tamen esse opinor istum genitiuum. Lucianus certe maluit dicere, τῶρος Ἡρακλέος, per Herculem, facta crasi ex Ἡρακλέος. Ibid. v. 41, obliquos illos Ἡρακλέος, Ἡρακλῆι, Ἡρακλέα, volunt quidam non per synopen factos esse ex ἑέος, ἑῆι ἑέα, exempto videlicet altero ε, sed simpliciter flexos e contracto Ἡρακλῆος: (ut αφῆος αφῆι αφέα e αφῆος) ideoque (datiuo excepto) rarum ibi contractionem esse. Lucianus certe in uno eodemque dialogo. Diogenis & Hercules, datiuo quidem casu dicit ἐν τῷ Ἡρακλῆι contracte, at sine contractione in accusatiuo, μὰ τῷ Ἡρακλέα, non per Herculem: & pluraliter, δύο Ἡρακλέας, duos Hercules. itidemque Plutarchus Περικλέῃ quidem, at Περικλέος & Περικλέα.

Pag. 134, v. 29, composita ab ἑτος variant non declinatione modo, sed etiam accentu. Ad accentum quod attinet, Ammonius in τριετής ex Ptolemao Ascalonita tradit, si de atate dicatur, oxytonos efferrī: si de tempore, barytonos. Similiter Eustathius p. 1437, τριετες, (inquit) τριετες, & similia, quum sunt proparoxytona, tempus significat, veluti temporalia aduerbia: at τριετες & τετραετες, veluti παιδίον aut tale quidpiā, oxytonos proferuntur ad differentiam. Hac illi. Differentia tamen ista non vsquequaque obseruata cōperitur. Nam ex uno eodemque Aristotele affertur & oxytonos διετής τόκος, biennio maturescēs partus: & barytonos μυριάτης βίος, vita decies mille annorum vita longæua. rursus oxytonos δεκαετής δὸδ ἠμῶν, decennalis peregrinatio, ex Plutarcho: & barytonos τριετής χρόνος, triennale tempus, ex Herodoto. Verius igitur esse videtur quod Eustathius (pag. 341) ex Aelio Dionysio & Herodiano tradit, communiter hæc nomina ὀξυεπί: (quoniam e neutris substantiuis dissyllabis in ος, oriri soleant adiectiua in ης oxy-

tona ut παύρος, ἀπαυής) Attice vero βαρύ-
 νεξ: communiter ergo dici διέτης, τριέτης,
 & similia: Attice vero διέτης, τριέτης, id
 est bimus, trimus. Hoc etiam obseruauit,
 que in αέτης exeunt si terminatio hæc ma-
 neat integra, modo oxytonos proferrit, mo-
 do barytonos: at si a eximatur, tantum
 barytonos: ut δεκάτης & δεκάτης, decen-
 nis: εξάτης & εξάτης sexennis: utrunque
 apud Suidam. sic εἰκοσέτης pro εἰκοσέτης
 vel εἰκοσάτης, qui viginti annorum est.
 (at apud Theocr. id. 15, quidā cod. habent
 οὐτωκαὶ δεκάτης pro οὐτωκαὶ δεκάτης) In su-
 per in denariis a triginta usque ad centū
 non fit συνηρητὴ α, sed α & peculiari
 quadam & insolita crasi coeunt in α: ut
 τριακοντέτης pro τριακοντάτης, qui trigin-
 ta annorū est: τεσσαρακοντέτης pro τεσσα-
 ρακοντάτης, qui quadraginta annorum est:
 πεντηκοντέτης, pro πεντηκοντάτης, qui est
 annorū quinquaginta: ἐβδομηκοντέτης
 pro ἐβδομηκοντάτης, qui est annorū septua-
 ginta: ὀγδοηκοντέτης pro ὀγδοηκοντάτης,
 qui est annorū octuaginta: ἐνενηκοντέτης
 pro ἐνενηκοντάτης, qui nonaginta annorū
 est: εἰσακοντέτης pro εἰσακοντάτης apud Lu-
 cianum in Macrobiis, qui centum anno-
 rum est. Hæc de cōmunibus: neutra ve-
 ro adiectiue posita oxytonos proferuntur,
 ut apud Theophr. τὸ μὲν ἠώτοτες, τὸ δὲ εἰς
 νέωα φέεται, partim eo ipso, partim secun-
 do anno oritur: & apud AEschinem, ὅτι
 διὰ διέτης ἠλώσῃ, qui agunt secundum an-
 num supra pubertatem. at si aduerbialiter
 ponantur, proparoxytonos efferuntur, ut
 paulo ante ex Eustathio docui, & confir-
 mat Moschopolus: qualia sunt ἀμφοῖτες
 quotannis, τριέτες tres annos, τεσσαέτες
 quatuor annos, πεντάτες quinque annos,
 εξάτες sex annos, ἐπτάτες septem annos,
 ἐνάτες (AEol. & poetice εἰνάτες) nouē
 annos. nisi hic quoque oxytonam termi-
 nationem communis, barytonā vero At-
 tica lingua esse malis. Porro ut post ac-
 centum de flexione dicam, oxytona sunt
 tantum primæ contractorum, barytona

vero interdum etiam primæ simplicium.
 Ab oxytonis nominatiuis hæc sunt apud
 Plat. Leg. 7, τριέτης ἡ δὴ καὶ τεσσαέτης καὶ πεν-
 τείτης καὶ εξάτης ἢ δὴ ψυχῆς, δέον ἂν εἶναι τριέ-
 των, trienni ergo, quadrienni, quinquenni
 & sexenni anime probis imbueda mo-
 ribus, opus fuerit hisce rebus. & paulo
 ante, τὰς τριέτας γερονότος, κόρη καὶ κόρη, triē-
 nis pueri puellaque. sic apud Thuc. πενταέ-
 τεις σπονδῶν, quinquennialia fœdera: & a-
 pud Theophr. ὠσέτης ἀμφοταί, eo ipso
 anno exarescunt. A barytonis in eadem
 declinatione: ut δεκάτης πολέμης decennā-
 lis belli, & παρθενικῆς ἐνεακαὶ δεκάτης
 (Dorice pro ἐνεακαὶ δεκάτης, 35, 31) virgi-
 nis nonēdecim annos nata, in Epigrā. Sic
 παιδὶ δακέτῃ puero decenni, Plato Leg. 7:
 εξέτῃ ὅτι εἰδομαί, tibi sexenni obsequor,
 Aristoph. apud Suidam. Rursum Pla-
 to Leg. 7, τὸν ἐξέτην sexennem: & Lucil. in
 Epigramm. κλυδάτε δωδεκάτη Μαξιμόν,
 duodecim annos natum. & Hom. Il. 4,
 ἵππον ἐξέτε ἀδμήτω, equā sexennē. non-
 dum sub iugum missam: sine contractio-
 ne pro ἐξέτη. Sic idem plural. Il. β. ἵππους
 ὄρεϊνας οἰέτας, equas pilo similes, pares
 annis. & Aristoph. πεντέτης σπονδῶν, fœ-
 dera quinque annorū. Hanc flexionem se-
 quuntur etiam ea in quibus α & (ut an-
 te dixi) contra morem in α contrahuntur
 ante terminationē: ut τοὺς ἐξηκοντέτης ὠ-
 δοὺς sexagenarios cātōres, apud Plat. De
 leg. & πεντηκοντέτης σπονδῶν, fœdera quin-
 quaginta annorum, ibidem. Parisyllaba
 flexionis exempla nulla nunc succur-
 runt. Lascaris scribit veteres Athenien-
 ses dixisse οἰ ἐπλάετας & τὰς ἐπλάετας se-
 πτήνες: οἰ δωδεκαέτας & τὰς δωδεκαέτας,
 qui sunt duodecim annorū, sicut οἰ Ἀεῖσο-
 φάναι & τοὺς Ἀεῖσοφάναι, a nom. Ἀεῖσο-
 φάνης. Et Budæus apud Platonem Leg. 7,
 ubi legitur, μετὰ τὸν ἐξέτην καὶ πῶ ἐξέτην,
 pro ἐξέτην scribendum censet ἐξέτην, quod
 ἐξέτην communi genere dicamus, ἐξέτην
 autē masculino tantū. Atque adeo ab his
 parisyllabis in ns masculinis, sunt femini-
 na im-

na imparisyllaba in is: ut apud Plat.
 Leg. 6, ἡ παιδοποία δακέτης ἐς τὸν procrea-
 tio liberorum decennū non excedat. & in
 Epigram. κούρῳ ἐναέτιν, puellā nouen-
 nem. sic pluraliter apud Eustath. τριακον-
 τέτιδες σπονδῶν, fœdera triginta annorū.
 & apud Thuc. πεντηκοντάτων σπονδῶν,
 fœderū quinquaginta annorum. Sunt qui
 etiā τριακοντέτης σπονδῶν & πεντηκοντέ-
 τεις σπονδῶν deducant ex singulari nomi-
 natione in is idos, ut e plurali terminatione
 ides primum Ionice ἢ sit extritū & in e
 versum: deinde duo illa ee in ei contracta
 more Attico: sed breuiore & faciliore
 via deducemus a nominatiuo prima con-
 tractorum in ns, qui (ut regula atque ex-
 empla paulo ante citata satis docent) &
 communis est generis, & pluralem ter-
 minationem ee Attice contrahit in eis. Si
 quis autem & de deriuatis in ia querat, a
 parisyllabis illa an imparisyllabis in ns ori-
 ginem ducant, respondeo, eque ab impa-
 risyllabis atq; a parisyllabis formari posse,
 ut enim ab ἀτυχῆς est ἀτυχία, sic a διέτης
 διατία bienniū: a τριέτης τριετία trienniū.
 idemque iudicium esto de ceteris, in ns
 quætiā quinquenniū, εξάτιā sexenniū, δε-
 καετία decēniū, πολυετία multi āni, ὀλι-
 γοετία pauci anni. Hæc de compositorum
 ab ἔτος accentu, flexione per casus, & mo-
 tione per genera prolixius tradere visum
 est hoc loco, ut discentes in ista varietate
 Ariadneum haberent filium.
 P. 134, v. 16, cur διφρος inter fœmi-
 nina recenseatur, nescio. nam & pro sella
 (non currus duntaxat, sed etiam domesti-
 ca) & pro bigis seu curru, masculinum
 est apud Homerum, Xenophontem, Plu-
 tarchum, & alios. cumque διφρος per syn-
 copen sit dictus pro διφρος biferus, vicē
 tur subaudiendum reliquisse θάκος, τόπος,
 vel simile quippiam, ac διφρος absolute di-
 xisse pro διφρος θάκος aut τόπος & ἀρ-
 μάτῳ, proprie enim διφρος fuit (ut Eustat.
 & alij tradūt) editor in curru locus, in quo
 auriga cum πῶ ἄρματι sedebat, a duo-

bus illis quos ferret dictus, eamque ob rem
 διόχης quoque nominatus a Pausania, quod
 binos ueheret. deinde synecdochice διφρος
 est appellatus currus ipse vel bigis vel
 quadrigis, & metaphorice sella quavis:
 ac ut inter has apud Eupolidē est διφρος
 θετλακός, τριετίας, sic Italica sella qua-
 dā dicitur quadriga, quatuor scilicet mixta
 columellis aut pedibus. In plurali vero δι-
 φρα, vel subaudiiri potest substantiuum
 neutrum, vel metaplasmsus statui, ut in
 κύκλα a κύκλος, & similibus aliis.
 P. 136, v. 30, γύνης pro dentali pari-
 syllabe tantum reperio & in simplici & in
 composita figura. videndum igitur ne,
 quā Lascaris (quem sequitur Antesign.)
 dicit, ὁ γύνης & γύπος καὶ γύς, proprie potius
 quām appellatiue sit accipiendum. istud
 nomen, pro Briarei scilicet fratre, qui A-
 pollodoro initio Bibliotheca est γύνης, He-
 siodo in Theogonia (v. 149) γύνης. Pri-
 scianus certe lib. 6, in catalogo nominum
 ancipitem declinationem habentium, γύ-
 νης (inquit) nomen gigātis, γύγου & γύ-
 γης. Sed scripturam istius nominis per γ
 in secunda syllaba non probant eruditissimi,
 licet non apud Horatium modo, Ouidium,
 Senecam, sed etiam apud Hesiodum loco
 citato extet. apud eosdem parisyllabam
 tantum flexionem reperi. Ibidem v. 31,
 Lascaris sic, θαλῆς θαλοῦ & θάλης θαλη
 θε: cui subiungit Caninius, θαλῆς θαλοῦ.
 & θάλης θαληθε. de posterioris accentu
 meminit & scholiastes Aristophanis, at
 de flexione tacet. scribit enim θαλῆς apud
 Aristoph. in Acharn. (ubi scilicet Diceo-
 polis exclamat ὦ θαλῆς θαληθε) legendum
 esse perισωμένως. ut E. ἤμεις: sic enim At-
 ticos proferre: Dorios autem barytonos,
 θαληθε.
 P. 137, v. 2, nominatiuum λάος apud
 Cyrillum inuenio in Collectione vocum
 quæ pro diuersa significatione diuersum
 recipiunt accētum: sed paroxytonos scri-
 ptum. sic enim ibi λάος λάω ὁ, lapis, pena-
 cuitur: λάος λάω ὁ, populus, acuitur. alte-

ros autem duos nominatiuos, nimirum τὸ
 λαός εως. & ὁ λαός ιος, habent quidem etiā
 vulgata lexica: sed sine exemplo. Prioris
 confingendi occasionem sumpsisse viden-
 tur ex datiuo plurali λαοσι, (qui legitur
 5 Epigrā. p. 99, in hoc elegiaco hemistichio,
 εἰς ἀμείβοις λάσειν ἤειπ' ὄμην) ac λάσει de-
 duxisse ex τὸ λαός, ut λέιχεσιν ex τὸ τείχος:
 vel ex λαίς, ut ὄφεισιν ex ὄφεις, communis
 flexionis Ionice & Attice verso in ε, pro
 10 λαίοσι. Sed cogitare debebant, poetas inter-
 dum metri causa in Aeolica ista siue Io-
 nica datiuo pluralis terminatione εσι, al-
 terum σ tollere: siue ex masculino aut fœ-
 minino. siue ex neutro nominatio ma-
 narit. sic enim in iisdem Epigramm. p. 7
 legimus, Πάντεσι μαρμαρυχοῖς Δαναοῖς, al-
 tero videlicet σ propter metrum eliso ex
 πάντεσι: hoc autem pro πάσι, a nom. πάς
 omnis, vniuersus. & apud Nonn. in meta-
 20 phrasi Ioānis, ἢ μετέροισιν ἐν ἄρνεσι μνηέτι
 μίμνων, itidem pro ἄρνεσι, qui datiuus (Eu-
 stathio teste) per syncopen factus est ex
 nom. sing. ἄρνω ἦνος. similiter apud Pinda-
 rum ode prima, in antepenultimo prima
 25 strophes versu, quidam codices habēt μν-
 τικεσι, pro μνηέσι, a nomin. sing. ἢ μνήτις cō-
 silium. sed (ut hoc etiam obiter moneam)
 verior scriptura est μνηέσι, σ geminato.
 ut ex antepenultimo antistrophes versu
 30 satis liquet. locū ipsum habes supra, pag.
 261. Præterea quod iidem vulgatorum
 lexicorum auctores tradunt, ex λαός, ge-
 nitiuo nominis λαίς, per crasin fieri λαός
 nimirum α & ι per synaresin in α contra-
 35 ctis, de eo nihil apud probatos lexicogra-
 phos aut grammaticos inuenio. nam ge-
 nitiuum λαός non Urbanus tantum &
 Lascaris, sed Eustathius quoque contra-
 ctum esse docēt ex λαός, genitiuo nominis
 40 λαίς, ideoque sine ι scribunt. Porro ex
 peritossyllabo isto & incontracto nomi-
 natiuo λάας (quo Hom. utitur Il. δ. &
 Od. λ, in hoc homistichio, λάας ἀναΐδης)

non tantum genitiuus est contractus λαός
 ut Odysse. θ, λάος ὑπαί ριπής: sed etiam da-
 tiuus λαί, Il. π. βάλεν ὄξει λαί: & dual. no-
 min. atque accus. λάε, Il. ψ. δ ὄο λευκῶ λάε.
 ab eodē est accus. sing. incontractus λάαν,
 Il. γ, ὅτι λάαν ἴσιν. Accusatiuus autem
 plur. λάας apud Nonn. (in hoc hemisti-
 chio, λάας ἔχων δασπλήτας) itidēque dat.
 λάεσι apud Hom. Il. γ, non tantum ex di-
 syllabo nominatio λάας per contractio-
 nem facti, sed etiam simpliciter e mono-
 syllabo λάς flexi censebuntur. nam ex con-
 tracto nom. λάς (perissomenos enim scri-
 bendum fuerat v. 5) sunt hi obliqui λαός,
 15 λαί, λάα, vel etiam λάν, (ut apud Theocr.
 λιν ἄ λης leo) itidēque casus pluralēs sim-
 pliciter e recto singulari deducti. Quod
 vero ad parisyllabum atque poroxyto-
 num λάας attinet, (cuius flexionem Do-
 20 ricam Antesignanus tradit v. 3) annotat
 Urbanus, id proprium esse nomen: iti-
 demque contractum ὁ λάς τὸ ἄ, forsan
 respiciens ad hoc duo hemistichia, Ὅτι τε
 λάαν εἶχον. apud Hom. Il. β. & καὶ λάν
 25 περιόφει, apud Eustath. ex Lycophrone. sed
 annotat Eustathius in Homerisum illud
 homistichium, ex veteribus grammati-
 cis, quam Homerus dissyllabos λάαν ap-
 30 pellat ab aliis monosyllabos λάν fuisse no-
 minatam. genere non masculino tantum,
 sed etiam fœminino. ita ut in hac signifi-
 catione dicatur non tantum ὁ λάς siue
 λάας, sed etiam ἡ λάν siue λάα. fuit autem
 (ut idem refert) nauale seu maritimum
 35 opidum Elidis, ὁπινσον Ἡλίδος: ἢ ἑλ. τὸς
 λάας (hoc est a saxis) denominatū, quod in
 excelsa situm esset petra. ac Dioscuri ab
 eius expugnatione dicti λαπέρσαι. Ibi-
 40 δὲ v. 19, Γηρυῶν ὄρος agnoscitur etiā a La-
 scari & Urbano: sed non præteritur ab us-
 45 dē parisyllabum Γηρυῶνης v. quod est longe
 usitatus: ut Γηρυῶνε βοας Epigr. lib. 4,
 & Γηρυῶνη τετραπλίω apud Sui-
 dam. ex Aristoph.

